Science Fiction
the year's best

Ian McDonald
Alastair Reynolds
Michael Swanwick
Robert Reed
Ken MacLeod
Bruce Sterling
David Gerrold
Stephen Baxter
Vonda McIntyre
Gene Wolfe
Neal Asher
Joe Haldeman
James Patrick Kelly

1

Antologiile GARDNER DOZOIS

Antologia Gardner Dozois

Cele mai bune povestiri SF ale anului

Volumul I

Cuprins:

Ian McDonald - Mica zeiță

Autorul britanic **Ian McDonald** este un scriitor ambițios și îndrăzneț, cu un talent impresionant. A publicat prima povestire în 1982 și de atunci a apărut cu regularitate în *Interzone, Asimov's Science Fiction, New Worlds, Zenith, Other Edens, Amazing* și multe alte reviste. În 1985, a fost nominalizat pentru premiul John W. Campbell, iar în 1989 a câștigat premiul Locus la categoria „Roman de debut" pentru *Desolation Road.* În 1992, a câștigat premiul Philip K. Dick, pentru romanul *King of Morningy Queen of Day.* A mai publicat romanele *Out on Blue Six* și *Hearts, Hands and Voices (Inimi, mâini, glasuri,* Ed. Pygmalion, 1995), *Terminal Cafe (Necroville,* Ed. Pygmalion, 1995), *Sacrifice of Fools, Evolution's Shore, Kirinva, Tendeleo's Story, Ares Express* și *Cyberabad,* la care se adaugă două culegeri de povestiri, *Empire Dreams* și *Speaking în Tongues.* În 2005, romanul *River of Gods* a câștigat premiul British Science Fiction. Ultimul său roman este *Brasyl.* Povestirile lui au apărut în Antologiile Dozois numerele 8, 10, 14-16, 19 și 20. Născut în 1960 în Manchester, Marea Britanie, McDonald și-a petrecut majoritatea vieții în Irlanda de Nord, iar acum locuiește și lucrează în Belfast.

În geniala nuvelă care urmează, Ian McDonald

ne introduce într-o Indie viitoare de o orbitoare complexitate și diversitate culturală, unde tehnologia de vârf coexistă cu cele mai străvechi rit-uri, iar bogăția inimaginabilă stă alături de sărăcia crasă, prezentându-ne fascinanta și captivanta istorie a ceea ce înseamnă să devii zeu... și apoi să fii nevoit să-ți găsești drumul într-o lume indiferentă, *dincolo* de divinitate.

*

Îmi aduc aminte de noaptea în care am devenit zeiță.

Bărbații m-au luat de la hotel la apusul soarelui. Eram amețită de foame, pentru că evaluatorii copilelor spuseseră că nu trebuia să mănânc nimic în ziua încercării. Mă trezisem odată cu revărsatul zorilor; spălatul, îmbrăcatul și machiajul erau o treabă lungă și istovitoare. Părinții mi-au spălat picioarele în bideu. Niciunul dintre noi nu mai văzuse vreodată un asemenea obiect, iar asta părea să fie întrebuințarea lui firească. Niciunul dintre noi nu mai stătuse vreodată într-un hotel. Credeam că era cât se poate de select, dar acum îmi dau seama că făcea parte dintr-o rețea de hoteluri ieftine pentru turiști. Îmi amintesc mirosul de ceapă prăjită în *ghee*[1] pe care l-am simțit când coboram cu liftul. Părea să fie mireasma celei mai gustoase mâncări din lume.

---

1 Unt purificat, semilichid (n.tr.).

Probabil că bărbații erau preoți, dar nu țin minte dacă purtau veșmintele tradiționale. Mama plângea pe hol; tata avea buzele strânse și ochii larg deschiși, așa cum se întâmplă cu oamenii mari când simt nevoia să plângă, dar nu vor să-și arate lacrimile. În același hotel mai stăteau două fete care urmau să treacă prin încercare. Nu le cunoșteam; erau din alte sate în care poate locui o *devi.* Părinții lor plângeau fără să se rușineze. Nu puteam să înțeleg de ce; fiicele lor ar fi putut deveni zeițe.

Pe stradă, purtătorii ricșelor și trecătorii strigau și ne făceau cu mâna, văzându-ne în straiele roșii și cu cel de-al treilea ochi din frunte. *Devi,* oricare dintre noi părea o *devi!* Cel mai mare noroc din lume! Celelalte fete se țineau strâns de mâinile bărbaților. Eu mi-am săltat ușor fustele și m-am urcat în mașina cu ferestre întunecate.

Ne-au dus în Hanumandhoka[2]. Poliția și roboții nu lăsau pe nimeni să intre în piața Durbar. Îmi amintesc că m-am uitat îndelung la roboți, la picioarele lor ca ale unor pui de metal și la tăișul armelor din mâinile lor. Mașinile de luptă ale Regelui Own. Pe urmă am văzut templul și acoperișurile lui imense, curbându-se tot mai sus, și mai sus, și mai sus în văzduhul roșu al asfințitului și, pentru o clipă, am crezut că

2 Piaţa Durbar din Kathmandu, unde se află templul lui Hanuman (n.tr.).

streșinile răsfrânte către cer sângerau.

Căldura din camera lungă și întunecoasă era sufocantă. Lumina plăpândă a serii își strecura razele prăfoase prin crăpăturile și prin spărturile din lemnul sculptat; atât de strălucitoare, încât aproape te orbeau. De afară se auzeau zgomotul traficului și forfota turiștilor. Pereții păreau subțiri și, în același timp, groși de kilometri întregi. Piața Durbar se afla în altă lume. În încăpere mirosea a alamă. Nu l-am recunoscut atunci, dar acum știu că era mirosul sângelui. Sub el plutea un alt iz, al timpului așternut în straturi groase, pufoase, ca de praf. Una dintre cele două femei care aveau să-mi poarte de grijă dacă treceam cu bine încercarea mi-a spus că templul era vechi de cinci sute de ani. O femeie scundă și rotofeie, cu un chip care părea întotdeauna surâzător, dar, când te uitai mai bine, vedeai că nu zâmbea. Ne-a cerut să ne așezăm pe podea, pe niște perne roșii, în timp ce bărbații le aduceau pe celelalte fete. Unele dintre ele plângeau deja. Când ne-am adunat zece, cele două femei au plecat și ușa a fost închisă. Am rămas multă vreme în căldura din camera prelungă. Unele dintre fete se foiau și flecăreau, dar eu mi-am îndreptat toată atenția asupra sculpturilor de pereți și, în curând, m-am pierdut printre ele. Îmi era întotdeauna ușor să mă las absorbită; în Shakya puteam să mă pierd ceasuri întregi în mișcarea

norilor care treceau pe deasupra muntelui, în unduirea râului cenușiu care curgea departe, jos, în fâlfâirea steagului de rugăciune care flutura în vânt. Părinții vedeau în asta un semn al divinității mele înnăscute, unul dintre cele treizeci și două de semne după care recunoști fetele în trupul cărora poate sălășlui zeița.

În lumina din ce în ce mai săracă, am citit povestea lui Jayaprakash Malla, am citit cum a jucat zaruri cu *devi* Taleju Bhawani, care a venit la el sub înfățișarea unui șarpe roșu și a plecat juruindu-se că avea să se întoarcă la regii din Kathmandu numai sub chipul unei fecioare dintr-o castă inferioară, ca să le sfideze trufia. În întuneric, n-am mai reușit să citesc sfârșitul, dar nici n-aveam de ce să o fac. Eu eram sfârșitul poveștii, eu sau una dintre celelalte nouă fete din castele inferioare aflate în casa sacră a zeiței.

Pe urmă ușile s-au deschis larg, pe neașteptate, petardele au explodat și, în răpăială și prin fum, în sală au pătruns, în salturi, demoni roșii. În spatele lor, bărbați în haine stacojii băteau în talgere și sunau din clopoței. Două fete au început imediat să plângă și femeile au venit și le-au scos afară. Dar eu știam că monștrii nu erau decât niște bărbați neghiobi. Mascați. Nici măcar nu semănau a demoni. Am văzut demoni, după ce pleacă norii de ploaie, când lumina coboară în

josul văii și toți munții se reped în văzduh ca unul. Demoni de piatră, înalți de câțiva kilometri. Le-am auzit vocile, iar răsuflarea lor nu miroase a ceapă. Neghiobii dansau în apropierea mea, agitându-și coamele și limbile roșii, dar le puteam vedea ochii în adâncurile găurilor vopsite și se temeau de mine.

Ușile s-au deschis din nou, cu alte focuri de artificii, și din fum au ieșit mai mulți bărbați. Cărau coșuri acoperite cu pânză roșie. Le-au aranjat în fața noastră și au smuls acoperitorile. Capete de bivoli, atât de curând tăiate încât sângele era strălucitor și lucios. Ochi dați peste cap, limbi atârnând, calde încă, nasuri încă umede. Și muștele, roind în jurul gâturilor retezate. Un bărbat a împins un coș către mine, așa cum stăteam pe perna mea, de parcă ar fi fost plin cu o hrană sacră. Zăngăneala și pocnetele de afară s-au înălțat într-un tunet, atât de puternic și de metalic încât durea. O fată din propriul meu sat, Shakya, a început să plângă; hohotele au cuprins-o pe o alta, apoi pe a treia și pe a patra. Cealaltă femeie, cea înaltă și osoasă, cu pielea ca o pungă veche, a venit să le scoată afară, săltându-și cu grijă rochia lungă, ca să n-o târască prin sânge. Dansatorii se învârtejeau în jurul nostru ca niște flăcări, iar bărbatul îngenuncheat a scos din coș capul de bivol. L-a ținut în fața mea, ochi în ochi, dar nu m-am gândit decât că era, probabil, foarte greu;

mușchii i se reliefaseră ca niște vene și brațul îi tremura. Muștele semănau cu niște giuvaieruri negre. Pe urmă de afară s-a auzit o bătaie din palme și bărbații au pus capetele jos, le-au acoperit cu pânzele lor și au plecat, cu dansatorii neghiobi care o făceau pe demonii învârtindu-se și sărind în jurul lor.

Acum mai rămăsese o singură fată, așezată pe perna ei. Nu o cunoșteam. Era dintr-o oarecare familie Vajryana din Niwar, din josul văii. Am stat așa mult timp, vrând să vorbim, dar neștiind dacă tăcerea era sau nu o parte a încercării. Ușa s-a deschis pentru a treia oară și doi bărbați au mânat o capră albă în sala *devi.* Au adus-o exact între mine și fata din Niwar. I-am văzut ochii răutăcioși și îngustați rostogolindu-se. Unul dintre bărbați a tras de funia cu care era legată, iar celălalt a scos un *kukry*[3] mare, de ceremonie, dintr-o teacă din piele. L-a binecuvântat și, cu o lovitură grăbită și puternică, a retezat capul caprei, care a sărit cât colo.

Aproape că am izbucnit în râs, atât de caraghioasă arăta capra, trupul ei neștiind unde îi era capul, capul uitându-se în jur după trup, iar acesta, pricepând apoi că nu mai avea cap, prăbușindu-se zvâcnind din picioare, și oare de ce țipa fata din Niwar, nu era în stare să vadă

---

3 Cuţit greu şi curbat din Nepal, folosit atât ca unealtă, cât şi ca armă (n.tr.).

cât de nostim era totul, sau țipa pentru că eu înțelegeam hazul întâmplării și era geloasă din pricina asta? Indiferent ce motiv ar fi avut, femeia zâmbăreață și cea îmbătrânită au venit și au condus-o afară cu foarte mare blândețe, iar cei doi bărbați s-au lăsat în genunchi, în sângele care se împrăștia, și au sărutat podeaua de lemn. Au ridicat cele două părți ale caprei și le-au scos de acolo. Mi-aș fi dorit să nu fi făcut asta. Mi-ar fi plăcut să rămână cineva cu mine în sala cea mare, cu pereți de lemn. Dar eram singură, în zăpușeală și în întuneric, și apoi am auzit dangătul gros al clopotelor din Kathmandu acoperind zgomotul traficului când au început să se legene și să bată. Ușile s-au deschis pentru ultima oară și în prag stăteau femeile, scăldate în lumină.

— De ce m-ați lăsat singură? am strigat. Cu ce am greșit?

— Cum ai fi putut să greșești cu ceva, zeiță? a spus femeia bătrână și zbârcită care, împreună cu însoțitoarea ei, avea să-mi devină mamă, și tată, și învățătoare și soră. Acum vino cu noi și grăbește-te. Regele așteaptă.

Kumarima Surâzătoare și Kumarima Înaltă (cum aveam să le numesc, în gândul meu, de atunci înainte) m-au luat fiecare de câte o mână și m-au condus, zburdând, către templul lui Hanuman[4], care ni se contura, măreț, înaintea

4 Regele maimuţelor din mitologia indiană, fiul lui Vayu, zeul

ochilor. O cărăruie de mătase albă se întindea de la picioarele treptelor sale până la un palat de lemn din apropiere. Oamenilor li se îngăduise să intre în piață și se înghesuiau pe ambele margini ale drumului ritualic, ținuți la distanță de poliție și de roboții Regelui. Acele mașini de luptă strângeau în mâini torțe aprinse. Locul licărea izvorând din lamele ucigătoare. În piața întunecată domnea o liniște profundă.

— Casa ta, zeiță, a spus Kumarima Surâzătoare, aplecându-se ca să-mi șoptească la ureche. Pășește pe mătase, *devi.* Nu te abate de la ea. Te țin de mână, ești în siguranță alături de mine.

Am mers între Kumarimele mele, fredonând o melodie pop pe care o auzisem la radio în dimineața aceea. Când m-am uitat peste umăr, am văzut că lăsasem două șiruri de urme însângerate.

Nu faci parte din nici o castă, nu locuiești în niciun sat, nu ai nicio casă. Palatul ăsta e căminul tău – și cine și-ar dori un altul? Pentru tine l-am făcut să arate superb, fiindcă n-o să-l părăsești decât de șase ori pe an. Tot ce îți e necesar se află între aceste ziduri.

Nu ai nici mamă, nici tată. Cum ar putea o zeiță să aibă părinți? Nu ai nici frați, nici surori. Regele e fratele tău, iar țara lui ți-e soră. Preoții

---

vântului (n.tr.).

care te însoțesc sunt creaturi neînsemnate. Noi, Kumarimele tale, suntem mai puțin decât nimic. Țărână, praf, unelte. Poți să spui orice, iar noi trebuie să ne supunem.

Așa cum spuneam, n-o să ieși din palat decât de șase ori pe an. O să fii purtată cu un palanchin. Oh, e superb, numai lemn sculptat și mătase. În afara palatului, nu trebuie să atingi pământul. În momentul în care l-ai atins, divinitatea ta dispare.

O să fii înveșmântată în roșu, cu părul prins într-un coc în creștetul capului și cu unghiile mâinilor și picioarelor vopsite. O să porți pe frunte *tilak*[5]-ul lui Shiva. O să te ajutăm să te deprinzi cu toate, până când îți vor deveni o a doua natură.

O să vorbești numai între pereții palatului, dar, chiar și atunci, foarte puțin. Tăcerea i se potrivește lui Kumari. N-o să zâmbești și n-o să-ți trădezi nicio emoție.

N-o să ai nicio rană. Nicio julitură, nicio zgârietură. Puterea stă în sânge și, atunci când sângele se scurge, *devi* pleacă. În ziua primei tale pierderi de sânge, chiar dacă o să fie doar o singură picătură, o să-i spui preotului, iar el o să-l înștiințeze pe Rege că zeița a plecat. N-o să mai fii divină, o să părăsești palatul și o să te-ntorci la familia ta. N-o să ai nicio rană.

---

5 Pată ornamentală, purtată pe frunte mai ales de hinduşi (n.tr.).

Nu ai nume. Ești Taleju, ești Kumari. Ești zeița.

Acestea sunt instrucțiunile pe care mi le-au șoptit cele două Kumarime ale mele în timp ce treceam printre preoți îngenuncheați, îndreptându-ne către Regele ce își purta coroana ca pe o creastă din diamante, smaralde și perle. El a făcut o *namaste*[6] în fața mea, apoi ne-am așezat alături, pe tronuri în formă de lei, iar sala prelungă a vibrat în sunetul clopotelor și al tobelor din piața Durbar. Îmi amintesc cum m-am gândit că un Rege trebuie să se plece înaintea mea, dar că există reguli pe care trebuie să le respecte până și zeițele.

Kumarima Surâzătoare și Kumarima Înaltă. Mi-o readuc în memorie mai întâi pe cea de a doua, pentru că se cuvine să dăm întâietate vârstnicilor. Era aproape tot atât de înaltă ca oamenii de la Apus, fiind subțire ca o creangă la vreme de secetă. La început, mi-a fost teamă de ea. Pe urmă i-am auzit glasul și spaima mi-a dispărut pentru totdeauna; vocea ei era la fel de dulce ca a unei păsări cântătoare. Când îți vorbea ea, simțeai că știi totul. Kumarima Înaltă locuia într-un mic apartament de deasupra unui magazin cu suvenire de la marginea pieței Durbar. De la fereastră, vedea palatul meu, Kumari Ghar, printre turnurile etajate din *dhokas.* Soțul ei murise de cancer la plămâni,

6 Uşoară plecăciune, cu palmele lipite una de cealaltă în dreptul pieptului (n.tr.).

din cauza poluării și a țigărilor indiene ieftine. Avea doi băieți înalți, care crescuseră și se căsătoriseră și aveau propriii lor copii, mai mari decât mine. În tot acest timp, avusese în grijă alte cinci Kumari *Devi.*

Pe urmă îmi aduc aminte de Kumarima Surâzătoare. Era scundă și rotofeie și avea probleme de respirație, motiv pentru care folosea filtre de aer, albastre și maro. În zilele când piața Durbar era aurie din pricina smogului, le auzeam șuierând ca niște șerpi. Locuia în noua suburbie de pe dealurile din vest, la o mare distanță chiar și pentru automobilul regal care îi stătea la dispoziție. Copiii ei aveau doisprezece, zece, nouă și șapte ani. Era o fire veselă și mă trata ca pe cel de al cincilea copil al ei, mezinul favorit, dar simțeam că, aidoma bărbaților-demoni-dansatori, se temea de mine. Oh, să fii mama unei zeițe – ca să spunem așa – era cea mai înaltă onoare la care putea spera o femeie, cu toate că nu puteai aștepta să auzi asta de la vecinii ei din cartier, să te închizi în cutia aia oribilă de lemn, plus tot sângele ala, medieval, medieval, dar ei nu erau în stare să înțeleagă. Cineva trebuia să-l apere pe Rege de cei care ne-ar fi transformat într-o altă Indie sau, și mai rău, într-o altă Chină; cineva trebuia să păstreze vechile obiceiuri din regatul sfânt. Am înțeles repede care era diferența dintre cele două. Kumarima Surâzătoare îmi era mamă din

datorie. Iar Kumarima Înaltă din dragoste.

N-am aflat niciodată adevăratele lor nume. Stăteau cu mine de-a lungul zilelor și al nopților în schimburi a căror lungime creștea și descreștea într-un ritm asemănător cu al fazelor lunii. Kumarima Surâzătoare m-a găsit o dată privind luna plină prin ochiurile unui *jali*[7], într-una dintre rarele nopți în care cerul era limpede și pur, și a țipat la mine: nu te uita la chestia aia, o să aducă sângele asupra ta, micuță *devi* și n-o să mai fii zeiță.

Între zidurile de lemn și regulile de fier din Kumari Ghar, anii seamănă unul cu celălalt, curg fără să o știi. Acum cred că aveam cinci ani când am devenit Taleju *Devi.* Cred că era în 2034. Dar o parte dintre amintiri răzbat la suprafață, ca florile deasupra zăpezii.

Ploile musonice prelingându-se pe pantele abrupte ale acoperișurilor, apa năvălind și bolborosind în rigole și obloanele care se desprindeau din balamale în fiecare an, zăngănind în bătaia vântului. Pe atunci aveam musoni. Demonii tunetului coborâți din munți, înconjurând orașul, camera mea luminată de licărirea fulgerelor. Kumarima Înaltă venea să vadă dacă era nevoie să-mi cânte ca să adorm, dar nu-mi era frică. O zeiță nu se poate speria de furtună.

---

7 Dantelă de piatră, specifică arhitecturii islamice şi mai ales celei indiene (n.tr.).

Ziua în care am ieșit să mă plimb în mica grădină, când Kumarima Surâzătoare a scos un țipăt și a căzut la picioarele mele în iarbă și cuvintele prin care voiam să-i cer să se ridice, să nu mă venereze îmi erau pe buze când a prins, între degetul mare și cel arătător, ceva care se răsucea și se zvârcolea, încercând să găsească un loc de care să-și fixeze ventuza: o lipitoare verde.

Dimineața în care Kumarima Înaltă a venit să-mi spună că oamenii ceruseră să mă arăt în fața lor. La început, am crezut că era minunat fiindcă doreau să vină și să mă privească ieșind pe micul meu *jharoka*[8], în veșmintele mele, pudrată și plină de bijuterii. Acum găsesc că era exasperant; toți ochii ăia rotunzi și toate gurile căscate. Era la o săptămână după ce îmi sărbătorisem a zecea aniversare, îmi amintesc că peste chipul Kumarimei Înalte a trecut un zâmbet pe care a încercat să și-l ascundă. M-a dus în *jharoka,* ca să le fac cu mâna oamenilor din curte și am văzut o sută de fețe de chinezi ridicate către mine, apoi le-am auzit vocile înălțându-se, entuziasmate. Am așteptat și am tot așteptat, dar doi turiști nu se dădeau duși. Erau un cuplu de oameni simpli, cu fețe întunecate, de localnici, cu haine de oameni de la țară.

— De ce ne silesc să așteptăm? am întrebat.

---

8 Balcon acoperit, ieşit în afara faţadei (n.tr.).

— Fă-le cu mâna, m-a îndemnat Kumarima Înaltă. Nu vor nimic mai mult.

Mâna mea ridicată a atras atenția femeii. S-a simțit slăbită și s-a prins de brațul soțului ei. Bărbatul s-a aplecat către ea, apoi și-a înălțat ochii către mine. Am citit multe emoții pe chipul acela: șoc, confuzie, recunoaștere, mirare, speranță. Teamă. Mi-am fluturat mâna și el și-a smucit soția, uită-te, uită-te-n sus. Îmi amintesc că am zâmbit, în ciuda tuturor regulilor. Femeia a izbucnit în lacrimi. Bărbatul a strigat ceva, dar Kumarima Înaltă m-a zorit să plec.

— Cine erau oamenii ăia caraghioși? am întrebat. Purtau amândoi niște pantofi atât de albi.

— Mama și tatăl tău, a spus Kumarima Înaltă.

În timp ce mă conducea de-a lungul coridorului Durga[9] cu porunca obișnuită de a nu mătura pereții de lemn cu degetele mele libere, de frica așchiilor, am simțit că mâna în care o strângea pe a mea tremura.

În noaptea aceea am visat visul vieții mele, care nu e un vis, ci una dintre primele experiențe pe care le-am trăit, bătându-mi, bătându-mi și iar bătându-mi la porțile memoriei. E o amintire pe care o alung în timpul zilei, așa că trebuie să se strecoare la vreme de

---

9 Zeiţă vedică a violenţei, identificată adesea cu Parvati, soţia zeului Shiva, sau cu o ipostază feminină şi violentă a acestuia (n.tr.).

noapte, pe o ușă tainică.

Sunt în cușcă, atârnând deasupra unei viroage. Un râu curge sub mine, departe, tulbure din pricina noroiului și a mâlului, înspumându-se deasupra bolovanilor și a lespezilor desprinse de pe pantele muntelui. Cablul se întinde deasupra apei, pornind din fața casei mele și îndreptându-se către pășunea de vară, iar eu stau în cușca de sârmă folosită pentru transportul caprelor de-a lungul râului. În spatele meu e șoseaua, răsunând, ca întotdeauna, de zgomotul camioanelor, sunt steagurile de rugăciune și reclama apei îmbuteliate Kinley așezate deasupra ceainăriei familiei, aflată pe marginea drumului. Cușca se mai leagănă încă de pe urma ultimei lovituri de picior a unchiului. Îl văd, cu brațele și cu picioarele înfășurate în jurul cablului, aruncându-mi zâmbetul lui știrb. Are fața maronie, arsă de soarele verii, și mâinile crăpate și pătate din cauza încărcăturilor pe care le transportă. Ulei impregnat în crețurile pielii. Strâmbă din nas către mine și își desprinde un picior, împingând înainte scripetele de care e agățată cușca. Roata face să se legene cablul, munții, cerul și râul, dar eu sunt în siguranță în mica mea cușcă pentru capre. Am fost purtată astfel, de multe ori, dea curmezișul viroagei. Unchiul înaintează câțiva centimetri. Așa traversăm râul, o lovitură de

picior după alta, un centimetru după altul.
Nu văd niciodată ce i se întâmplă – poate ceva legat de creier, ca boala pe care o capătă oamenii din Ținutul de Jos când se urcă pe înălțimi. Dar, când îmi arunc din nou ochii către el, unchiul se ține de cablu cu brațul și cu piciorul drept. Mâna și piciorul stâng îi atârnă, zvâcnind ca ale unei vaci cu gâtul tăiat, zgâlțâind cablul și mica mea cușcă. Am trei ani și totul mi se pare caraghios, o șmecherie pe care o face unchiul anume pentru mine, așa că mă legăn și eu, făcând cușca să tresalte, făcându-i pe unchiul să salte în sus și-n jos, în sus și-n jos. Jumătate de trup nu-l ascultă și încearcă să înainteze lăsându-și piciorul să alunece pe cablu, uite așa, să-și arunce cu iuțeală mâna înainte, ca să nu piardă nicio clipă contactul cu sârma, iar în tot timpul ăsta țopăie în sus și-n jos, în sus și-n jos. Acum încearcă să strige, dar vorbele lui sunt sunete nedeslușite și îi curg balele, fiindcă i-a paralizat o jumătate de față. Acum văd că strânsoarea degetelor încleștate slăbește. Îl văd răsucindu-se și piciorul cu cârlig i se desprinde. Cade, cu o jumătate de trup întinzându-se, cu o jumătate de gură urlând. Îl văd căzând, îl văd ricoșând de stânci și făcând roata, un lucru pe care mi-am dorit întotdeauna să-l izbutesc și eu. Îl văd izbindu-se în râu și apa cafenie îl înghite.
Fratele meu mai mare a ieșit cu un cârlig și cu

o funie și m-a tras înapoi, acasă. Când au aflat că nu țipam, nu tu suspin, nu tu lacrimă, nici măcar o mutră bosumflată, părinții mei au știut că eram menită să fiu zeița. Zâmbeam în cușca mea de sârmă.

Cel mai bine îmi amintesc festivalurile, pentru că numai în timpul lor ieșeam din Kumari Ghar. Dasain, care se ținea la sfârșitul verii, era cel mai important. Vreme de opt zile, orașul era roșu. În ultima noapte stăteam în pat, trează, ascultând vocile din piață, vocile bărbaților care jucau cărți sperând să aibă parte de norocul lui Lakshmi, *devi* a bogăției, vocile ce se uneau într-un singur muget, aducând cu ceea ce îmi imaginam că este vuietul mării. Tata și unchii mei jucaseră în ultima noapte de Dasain. Îmi amintesc că am coborât și am vrut să știu de ce râdea toată lumea, iar ei și-au luat ochii de la cărți și au râs într-adevăr. Numi închipuisem că în lume existau atâtea monede câte erau pe masa aia, dar asta nu era nimic pe lângă ceea ce vedeai în Kathmandu în a opta noapte de Dasain.

Kumarima Surâzătoare mi-a povestit că unii dintre preoți aveau nevoie de un an întreg ca să recâștige tot ceea ce pierdeau. Pe urmă venea a noua zi, ziua cea mare, și îmi părăseam palatul, pentru ca orașul să mă venereze.

Călătoream într-o lectică legată de patru pari

de bambus, tot atât de groși cât trupul meu, și purtată de patru bărbați. Înaintau cu delicatețe, făcând cu mare grijă fiecare pas, pentru că străzile erau alunecoase. Stăteam pe tronul meu de aur, înconjurată de zei, de preoți și de asceți *saddhu* înnebuniți după cele sfinte. Lângă de mine erau Kumarimele, cele două Mame ale mele, atât de superbe și de împodobite cu machiajul și cu rochiile și voalurile lor roșii încât nu mai semănau deloc cu niște făpturi de pe acest pământ. Dar glasul Kumarimei Înalte și zâmbetul Kumarimei Surâzătoare mă făceau să mă simt în siguranță în timp ce înaintam, alături de Hanuman și Taleju, înconjurată de urale, de cântece, de steaguri strălucitoare profilate pe cerul albastru și de mirosul pe care mi-l aminteam din noaptea în care devenisem zeiță, mirosul sângelui.

De sărbătoarea Dasain din anul acela, orașul m-a întâmpinat așa cum nu o mai făcuse niciodată. Vuietul din noaptea lui Lakshimi continua în timpul zilei. În calitatea mea de Taleju *Devi,* era de așteptat să nu acord atenție unor creaturi atât de umile ca oamenii, dar priveam, cu coada ochilor mei fardați, dincolo de roboții de pază care mergeau în cadență cu purtătorii lecticii mele, și vedeam că străzile răsfirate din *stupă*[10] din Chhetrapati erau ticsite de trupuri. Țineau în mâini sticle de plastic din

10 Altar budist în formă de dom (n.tr.).

care azvârleau în văzduh jeturi scânteietoare de apă ce se împrăștiau în curcubeie minuscule, revărsându-se asupra lor și udându-i până la piele, dar nu se sinchiseau de asta. Aveau chipurile răvășite de delirul rugăciunii.

Kumarima Înaltă mi-a observat nedumerirea și s-a aplecat ca să mi se adreseze în șoaptă.

— Fac *puja*[11], cerând ploaie. Musonii au lipsit pentru a doua oară, *devi.*

Când am vorbit, Kumarima Surâzătoare m-a ascuns în spatele evantaiului, ca să nu mi se vadă buzele mișcându-se.

— Nouă nu ne place ploaia, am spus, cu hotărâre.

— O zeiță nu poate face numai ceea ce îi e pe plac, a răspuns Kumarima Înaltă. E o problemă serioasă. Oamenii nu au apă. Râurile au început să sece.

M-am gândit la râul care curgea departe, jos, cu mult sub casa în care mă născusem, la apa vijelioasă de culoarea untului, împestrițată de spumă galbenă. O văzusem înghițindu-mi unchiul și nu izbuteam să-mi imaginez că ar fi putut sărăci vreodată, pierzându-și vlaga și subțiindu-și undele.

— Atunci de ce aruncă apa? am întrebat.

— Pentru ca *devi* să le dea mai multă, mi-a explicat Kumarima Surâzătoare.

Dar nu pricepeam ce sens putea avea asta, fie

11 Formă rituală de devoţiune (n.tr.).

și pentru zeițe, și m-am încruntat, străduindu-mă să-i înțeleg pe oameni, așa că mă uitam exact spre el când a venit către mine.

Avea tenul palid al orășenilor, iar părul pieptănat cu cărare pe stânga îi fâlfâia când s-a desprins din mulțime. Și-a dus pumnii la gulerul cămășii cu dungi în diagonală și oamenii din jur s-au îndepărtat de el ca un talaz. L-am văzut vârându-și degetele mari în două bucle ale unui șnur negru. I-am văzut gura deschizându-se într-un urlet. Pe urmă robotul s-a năpustit asupra lui și am zărit o străfulgerare argintie. Capul tânărului a zburat în aer. Făcuse ochii mari și avea gura rotunjită de la un strigăt ca un *oh!* Ca un puști care își strânge briceagul, mașinăria Regelui Own și-a ascuns lama în teacă înainte ca trupul să înțeleagă că e mort și să cadă la pământ, așa cum se întâmplase cu capra aia caraghioasă din Hanumandhoka. Gloata a țipat și a încercat să se îndepărteze de omul descăpățânat. Purtătorii mei s-au cutremurat și s-au clătinat pe picioare, neștiind încotro să o apuce și ce să facă. Pentru o clipă, am crezut că era posibil să mă lase să cad.

Îngrozită, Kumarima Surâzătoare a scos câteva țipete stridente:

— Oh! Oh! Oh!

Fața mea era pătată de sânge.

— Nu e al ei, a strigat Kumarima Înaltă. Nu e al ei!

A umezit o batistă cu un strop de salivă. Îmi ștergea cu gingășie sângele tânărului de pe față când au apărut membrii gărzii regale, cu costume și ochelari negri, lovind în stânga și în dreapta prin mulțime. M-au luat în brațe, au pășit peste cadavru și m-au urcat în mașina care aștepta.

— Mi-ați pătat machiajul, i-am spus soldatului din gardă în timp ce mașina demara în goană.

Credincioșii abia dacă aveau timp să se ferească din calea noastră pe străzile înguste.

În noaptea aceea, Kumarima Înaltă a venit în camera mea. Văzduhul vuia de zgomotul elicopterelor care cercetau în amănunt orașul, în căutarea complotiștilor. Elicoptere și mașinării asemănătoare cu roboții Regelui Own, care zburau deasupra orașului Kathmandu scrutându-l cu ochi de șoim. S-a așezat pe patul meu și a scos o cutiuță transparentă, albastră, protejată de o învelitoare brodată cu roșu și auriu. Înăuntru erau două pastile gălbui.

— Ca să te ajute să dormi.

Am clătinat din cap. Kumarima Înaltă a ascuns cutiuța albastră în cutele mânecii ei.

— Cine era?

— Un fundamentalist. Un *karsevak*[12]. Un tânăr nesăbuit, demn de milă.

— Era hindus, dar voia să ne facă rău.

---

12 Voluntar care luptă pentru o cauză religioasă (n.tr.).

— Asta e nebunia, *devi.* El și cei asemenea lui sunt de părere că regatul nostru a devenit prea occidental, că s-a îndepărtat prea mult de rădăcinile și de adevărurile lui religioase.

— Și ne-a atacat pe noi, Taleju *Devi.* Și-ar fi aruncat în aer propria zeiță, dar robotul l-a lăsat fără cap. E aproape la fel de straniu ca oamenii care aruncă apă în ploaie.

Kumarima Înaltă și-a plecat fruntea. Și-a strecurat mâna sub eșarfa cu care își încingea mijlocul și a scos un al doilea obiect pe care l-a așezat pe pătura mea groasă tot atât de ceremonios cum pusese pilulele. Era o mănușă subțire, cu un singur deget, pentru mâna dreaptă; pe partea din spate avea lipită o buclă de plastic, de forma unui fetus de capră, din cale-afară de minuscul.

— Știi ce e?

Am dat din cap. Fiecare habotnic care făcea *puja* pe străzi părea să aibă unul, toți țineau mâna dreaptă în sus, ca să-mi capteze imaginea. Un palmar.

— Îți trimite mesaje în cap, am șoptit.

— Asta e cel mai puțin important lucru pe care îl poate face, *devi.* Gândește-te la el ca la un *jharoka,* numai că de data asta e vorba de un balcon care dă într-o lume de dincolo de piața Durbar, de dincolo de Kathmandu și de dincolo de Nepal. E un *aeai,* o inteligență artificială, un obiect care gândește, ca mașinăriile de acolo,

de sus, dar mult mai inteligent. Ele sunt în stare să zboare și să vâneze și nu pot să facă prea multe alte lucruri, dar acest *aeai* îți poate spune tot ce vrei să știi. E suficient să întrebi. Și sunt lucruri pe care trebuie să le afli, *devi.* N-o să fii Kumari pentru vecie. O să vină și ziua în care o să părăsești palatul și-o să te întorci în lume. Eu am văzut înaintea ta toate lucrurile astea. S-a întins ca să-mi ia obrajii în mâini, apoi s-a retras. Ești o făptură deosebită, *devi* a mea, dar deosebirile de care e nevoie ca să devii Kumari îți vor face viața grea în lume. Oamenii vor vedea în ele o boală. Mai rău decât atât, chiar…

Și-a ascuns emoția așezându-mi cu gingășie receptorul în formă de fetus după ureche. Am simțit plasticul alunecându-mi pe piele, apoi Kumarima Înaltă și-a pus mănușa, și-a fluturat mâna cu degetele într-o *mudră*[13] și am auzit vocea ei răsunându-mi în cap. În aerul dintre noi s-au conturat cuvinte strălucitoare și ea m-a învățat, cu migală, cum să le citesc.

Nu lăsa pe nimeni să afle asta, spunea dansul mâinii ei. Nu povesti nimănui, nici măcar Kumarimei Surâzătoare. Știu că îi spui așa, dar ea n-ar înțelege. Ar spune că ăsta e un obiect murdar, o impuritate. Într-un fel, nu se deosebește prea mult de bărbatul care a încercat să-ți facă rău. O să fie secretul nostru,

13 O poziţie a mâinilor şi/sau a degetelor, sau un gest ori o acţiune simbolică, expresie a unei stări interioare (n.tr.).

doar al tău și al meu.

La scurt timp după aceea, Kumarima Surâzătoare a venit să arunce o privire asupra mea, ca să se asigure că n-aveam purici, dar m-am prefăcut că dorm. Țineam mănușa și obiectul îți formă de fetus ascunse sub pernă. Mi le-am imaginat trimițându-și vorbele către mine prin puful de gâscă și prin bumbacul catifelat, atât de catifelat, trimițându-mi vise în timp ce elicopterele și roboții de vânătoare se roteau deasupra mea, în văzduhul nopții. Când s-a auzit și clinchetul zăvorului ușii ei, mi-am pus mănușa și cârligul pentru ureche și am plecat în căutarea ploii rătăcite. Am găsit-o la o sută cincizeci de kilometri în susul drumului, folosindu-mă de ochii unui *aeai* care se învârtea deasupra estului Indiei. Am văzut musonul, o spirală de nori înlănțuiți deasupra mării, părând o gheară de pisică. În sat erau pisici; creaturi suspicioase a căror existență se bazează pe șoareci și pe orz. În Kumari Ghar nu era îngăduit să aduci nicio pisică. Mi-am coborât privirea asupra regatului meu, dar n-am izbutit să deslușesc niciun oraș și niciun palat și nu m-am zărit nici măcar pe mine. Am văzut munți, munți albi, încununați cu gheață cenușie și albastră. Eram zeița acesteia. Și inima mi-a părăsit pieptul, pentru că nu era nimic, decât o crustă minusculă de stâncă deasupra lumii imense care atârna sub ea ca ugerul plin al unei vaci,

bogat și îngreunat de oameni, de orașele lor splendide și de națiunile lor luminate. India, locul unde ni s-au născut zeii, locul de unde ni se trag numele.

După trei zile, poliția prinsese complotiștii și afară ploua. Norii se lăsaseră în jos, deasupra orașului Kathmandu. Apa spăla culorile templelor din piața Durbar, dar oamenii de pe străzile noroioase băteau în cutii de conserve sau în pocale de metal, slăvind-o pe Taleju *Devi.*

— Ce-o să se întâmple cu ei? am întrebat-o pe Kumarima Înaltă. Cu oamenii răi?

— Probabil că vor fi spânzurați.

În toamna aceea, după execuția trădătorilor, nemulțumirea s-a revărsat în sfârșit pe străzi, precum sângele unui animal sacrificat. Cele două tabere invocau numele meu: poliția și demonstranții. Alții mă înălțau deja la rangul de simbol a tot ce era bun în regatul nostru, dar și a tot ceea ce era rău. Kumarima Înaltă a încercat să-mi explice cum stăteau lucrurile, dar, în lumea aceea nebună și periculoasă, atenția mi se îndreptase în altă parte, către vechiul și imensul ținut din sud, răsfirat ca o fustă împodobită cu giuvaieruri. Într-un asemenea moment, era ușor să fii atras de adâncurile înspăimântătoare ale istoriei sale, de zeii și de războinicii care o traversaseră, imperiu după imperiu după alt imperiu. Patria mea fusese întotdeauna pătimașă și liberă, dar i-am

descoperit pe bărbații care au slobozit India din robia Ultimului Imperiu – bărbați aidoma zeilor – și am văzut că rivalitățile, intrigile și corupția au sfâșiat libertatea dobândită, împărțind-o în țări învrăjbite: Awadh și Bharat, Statele Unite ale Bengalului, Maratha, Karnataka.

Nume și locuri legendare. Cetăți strălucitoare, tot atât de vechi ca istoria însăși. Acolo, *aeai-urile* bântuiau pe străzi ca niște *gandhava*[14]. Bărbații erau de patru ori mai mulți decât femeile. Vechile diferențe fuseseră date uitării și femeile își alegeau soți aflați, pe scara castelor, cât mai sus cu putință, iar bărbații își luau soții de cât mai jos. Liderii lor, partidele și mașinațiunile politice mă captivau tot atât de mult precum îl captivau pe oricare dintre cetățenii acelor locuri, poveștile siropoase generate de a*eai-uri,* pe care le îndrăgeau atât de mult. În iarna aceea timpurie și grea în care poliția și roboții Regelui restauraseră vechea ordine în orașul de dincolo de piața Durbar, spiritul meu era în Indiile de Jos. Fără liniște pe pământ și în cele trei ceruri. M-am trezit într-o dimineață și am văzut zăpada căzută peste palatul de lemn; acoperișurile templelor din piața Durbar erau grele de omăt, ca niște moșnegi încruntați și înghețați. Știam că vremea aceea neobișnuită nu era lucrătura

14 Spiritele eterice ale morţilor care îşi aşteaptă în această stare reîncarnarea (n.tr.).

mea, ci rezultatul schimbărilor enorme și încete ale climei. Kumarima Surâzătoare a venit alături de mine în *jharoka* în timp ce priveam fulgii deși, pufoși ca scrumul, care coborau din cerul alburiu. A îngenuncheat în fața mea, frecându-și palmele una de alta la adăpostul manșetelor mânecilor ei largi. Suferea cumplit din pricina frigului și a umezelii.

— *Devi,* nu ești tu unul dintre copiii mei? Am clătinat din cap, dorind să spun da.

— *Devi,* ți-am dat eu vreodată, oricând, ceva care nu era cel mai bun lucru cu putință?

Repetând gestul făcut de colega ei cu un anotimp în urmă, a scos din mânecă o cutiuță de plastic pe care mi-a pus-o în palmă. M-am lăsat pe spătarul scaunului, temându-mă de obiectul acela așa cum nu mă temusem niciodată de ceva oferit de Kumarima Înaltă.

— Știu cât de fericiți suntem aici cu toții, dar ceva trebuie să se schimbe întotdeauna. Schimbări în lume, cum e zăpada asta – nefirească, *devi,* nedreaptă – schimbări în orașul nostru. Și noi, aici, înăuntru, nu suntem imuni, floricica mea. Și tu o să te schimbi, *devi.* Tu, trupul tău. O să devii femeie. Dacă mi-ar sta în puteri, n-aș lăsa să ți se întâmple asta, *devi.* Dar nu pot. Nimeni nu poate. Ceea ce îți pot oferi este... o amânare. O stagnare. Ia astea. Vor încetini ritmul schimbărilor. Sper că vreme de ani de zile. Pe urmă o să putem fi fericiți aici,

împreună, *devi.*

Schițând pe jumătate o plecăciune respectuoasă, și-a ridicat ochii către ai mei. Mi-a zâmbit.

— Am vrut eu vreodată altceva decât ceea ce era mai bun pentru tine?

— Am întins mâna. Kumarima Surâzătoare mi-a răsturnat pastilele în palmă. Am strâns pumnul și m-am lăsat să alunec de pe tronul sculptat. În timp ce intram în camera mea, am auzit-o pe Kumarima Surâzătoare intonând rugăciuni de mulțumire către zeițele gravate. M-am uitat la pilulele din palmă. Albastrul lor părea o culoare atât de nepotrivită! Mi-am umplut ceașca în mica mea cameră de baie și le-am înghițit, cu două guri de apă, în jos, în jos.

După aceea au început să apară în fiecare zi, două pastile, albastre precum domnul nostru Krishna, ivite pe noptiera mea ca prin farmec. Dintr-un anumit motiv, nu i-am povestit niciodată nimic Kumarimei Înalte, nici chiar atunci când spunea cât devenisem de agitată, de distrată și de absentă în timpul ceremoniilor. Am dat vina pe niște *devi* ascunse în pereți, care îmi vorbeau în șoaptă. Știam destul de multe despre felul meu *deosebit* de a fi, pe care ceilalți îl numeau *dereglarea* mea, pentru ca să-mi dau seama că vorbele nu aveau să-mi fie puse la îndoială. În iarna aceea, am fost obosită și letargică. Simțul mirosului mi se ascuțise,

sesizam până și cele mai firave miresme, iar fețele oamenilor care alcătuiau curtea mea, stupide și ridicate în sus cu o privire radioasă, mă scoteau din sărite. Treceau săptămâni întregi fără să mă arăt. Coridoarele de lemn căpătaseră un miros pătrunzător și stârnitor de sânge închegat. Cu vederea interioară a demonilor, puteam să deslușesc că trupul meu era atunci un câmp de luptă pe care se purta războiul chimic dintre propriii mei hormoni și pilulele Kumarimei Surâzătoare, stavilele în calea pubertății. În anul acela, primăvara era noroasă și umedă, iar eu mă simțeam imensă, cu capul buhăit, un balon care se împleticea, cutreierat de fluide, ascuns sub straie și sub machiajul ca de ceară. Am început să arunc micile pilule albastre în comodă. De când eram Kumari, se perindaseră șapte Dasain.

Crezusem că o să mă simt ca mai înainte, dar asta nu s-a întâmplat. Nu eram bolnavă, cum aveam senzația când luam pastilele, eram sensibilă, conștientizându-mi cu intensitate propriul trup. Stăteam în patul meu de lemn și simțeam cum mi se lungeau picioarele. Eram foarte, foarte conștientă de existența sfârcurilor mele minuscule. Căldura și umiditatea erau din ce în ce mai cumplite, sau așa mi se părea mie.

Aș fi putut să-mi deschid în orice clipă palmarul și să-l întreb ce mi se întâmpla, dar n-am făcut-o. Mă temeam să nu-mi spună că

divinitatea mi se apropia de sfârșit.

Kumarima Înaltă trebuie să fi observat că tivul rochiei mele nu mai mătura podelele, dar Kumarima Surâzătoare a fost cea care a făcut un pas înapoi când ne grăbeam spre sala *darshan*[15], a ezitat o clipă, apoi a spus, cu blândețe și zâmbind, ca întotdeauna:

— Ce repede crești, *devi.* Mai ești încă?… Nu, iartă-mă, sigur că da… Trebuie să fie din pricina vremii, îi face pe copii să se înalțe iute, ca buruienile. Ai mei nu mai încap în nimic, nicio haină nu li se mai potrivește.

În dimineața următoare, când mă îmbrăcam, am auzit o bătaie ușoară în ușă, ca zgrepțănatul unui șoarece sau ca fâsâitul unei gângănii.

— Devi?

Nicio gânganie, niciun șoarece. Am înghețat, cu palmarul în mână, cu receptorul din ureche trăncănindu-mi direct în cap primele știri ale dimineții din Awadh și Bharat.

— Ne îmbrăcăm.

— Da, *devi,* de aceea aș vrea să intru.

Abia am reușit să îndes palmarul sub saltea, de-a valma, înainte ca ușa grea să se rotească în balamale.

— Suntem în stare să ne îmbrăcăm singură încă de când aveam șase ani, am ripostat, cu obrăznicie.

---

15 În religia hindusă, apariţia unei zeităţi sau persoane binefăcătoare, sau a unui obiect de bun augur (n.tr.).

— Da, într-adevăr, a răspuns, cu un surâs, Kumarima Surâzătoare. Dar unii dintre preoți mi-au pomenit despre o oarecare lipsă de rigurozitate a veșmintelor rituale.

M-am ridicat în picioare, în cămașa mea de noapte roșie cu auriu, mi-am întins brațele în lături și m-am răsucit ca unul dintre dansatorii în transă pe care îi văzusem pe străzi, din litieră. Kumarima Surâzătoare a oftat.

— *Devi,* știi la fel de bine ca mine că…

Mi-am tras cămașa peste cap și am rămas goală, provocând-o să se uite, să-mi cerceteze corpul în căutarea semnelor feminității.

— Vezi? am înfruntat-o.

— Da, a spus Kumarima Surâzătoare, dar ce-ai după ureche? S-a întins ca să-mi apuce cârligelul. L-am ascuns în pumn cât ai clipi.

— E ceea ce cred eu? a spus Kumarima Surâzătoare, un trup îndesat, zâmbind ușor și umplând spațiul dintre mine și ușă. Cine ți l-a dat?

— E al nostru, am declarat, cu cea mai poruncitoare voce cu putință, dar nu eram decât o fetiță despuiată, de doisprezece ani, căzută în greșeală și surprinsă, și vorbele mele nu aveau nicio greutate.

Mi-am încleștat pumnul mai tare.

— Suntem o zeiță, nu ne poți porunci.

— Zeița e zeiță prin faptele sale, iar tu te porți acum ca un copil obraznic. Arată-mi.

Era o mamă și eu eram copilul ei. Degetele mi s-au desfăcut. Kumarima Surâzătoare s-a ferit cu scârbă, de parcă aș fi fost un șarpe veninos. În ochii credinței ei, eram.

— Mizerie, a spus, cu voce pierită. S-a stricat, s-a stricat totul. A ridicat tonul. Știu cine ți-a dat asta!

Înainte ca degetele să apuce să mi se închidă, mi-a smuls spirala de plastic din palmă. A aruncat receptorul pe podea de parcă ar fi ars-o. I-am văzut tivul rochiei ridicându-se, i-am văzut călcâiul coborând, dar era lumea mea, oracolul meu, fereastra mea către frumusețe. M-am aruncat ca să salvez minusculul fetus de plastic. Nu-mi amintesc nici durerea, nici șocul, nu-mi amintesc nici măcar țipătul strident, de oroare și de spaimă al Kumarimei Surâzătoare în timp ce piciorul ei se năpustea, dar o să am întotdeauna în fața ochilor vârful degetului meu arătător de la mâna dreaptă, din care a țâșnit un jet de sânge roșu.

Străbăteam orașul Delhi în grabă, la ora de vârf a serii, cu *pallav-ul* sariului meu galben fluturând în vânt. Lovind în claxon cu baza palmei, șoferul micului *phatphat* în culorile viespii s-a angajat într-o triplare periculoasă, strecurându-se printre un autotren masiv pe care erau pictate, în tonuri țipătoare, zeități și

apsara[16] și un Maruti guvernamental de culoare crem și a pătruns în marea *chakra* a traficului din jurul pieței Connaught. În Awadh conduci cu urechile. Urletele sirenelor și ale claxoanelor și clopoțeii ricșelor-triciclete te asaltează, în același timp, din toate părțile. Încep cu mult înaintea primelor triluri ale păsărilor din zorii zilei și amuțesc târziu, după miezul nopții. Șoferul a ocolit un *saddhu* care se plimba pe mijlocul drumului cu același calm cu care traversăm noi apele Sfântului Fluviu Yamuna. Avea trupul vopsit în alb, cu cenușă sacră, o stafie îndoliată, dar tridentul lui Shiva din mâna sa strălucea, roșu ca sângele, în razele soarelui coborât spre asfințit. Crezusem că orașul Kathmandu era murdar, dar lumina aurie din Delhi și amurgurile sale incredibile trădau o poluare cu mult mai mare. Îngrămădită în partea din spate a autoricșei, alături de Deepti, purtam o mască de smog și ochelari, ca să-mi protejez machiajul delicat al ochilor. Dar capătul sari-ului îmi flutura peste umăr, în bătaia vântului serii, și se auzea clinchetul clopoțeilor de argint.

Mica noastră flotilă era compusă din șase vehicule. Acceleram de-a lungul bulevardelor largi construite în epoca guvernării britanice, pe lângă clădirile lătărețe din vechea Indie,

16 Zeiţe vedice secundare, dansatoare, cântăreţe şi curtezane cereşti, venerate ca întruchipări ale frumuseţii (n.tr.).

îndreptându-se către turlele de sticlă din Awadh. În jurul lor se învârteau păsări negre de pradă, gunoieri, culegători de leșuri. Am virat, pe sub umbra răcoroasă a arborilor *neem,* intrând pe aleea din fața unui bungalow guvernamental. Torțe aprinse ne luminau drumul către portalul sprijinit pe coloane. Slujitorii casei, în uniforme Rajput[17] ne-au condus către cortul *shaadi.*

Mamaji sosise înaintea oricăreia dintre noi. Se agita, foindu-se printre fetișcanele ei; o ușoară atingere, o apăsare a palmei, frecând, o îndreptare a umerilor, o dojana.

— Stați drepte, drepte, nu avem nicio alunecare de teren aici. Aici, la *shaadi*, fetele mele vor fi cele mai frumoase, m-ați auzit?

Shweta, asistenta ei ciolănoasă, cu gura spurcată, ne-a adunat măștile de smog.

— Acum, fetelor, palmarele pregătite.

Cunoșteam poziția exersată îndelung, într-un stil aproape ostășesc. Mâna ridicată, mănușa pusă, inele puse, cârligul receptor în spatele cercelului, ascuns cu decență după *dupatta*[18] cu franjuri care acoperea capul fiecăreia dintre noi.

— În seara asta avem parte de cea mai bună lume din Awadh. *Creme de la creme.*

Abia dacă am clipit în timp ce prezentările mi se derulau în viziunea interioară.

---

17 Membra al castei militare dominante din nordul Indiei (n.tr.).
18 Eşarfa lungă (n.tr.).

— Gata, fetelor, de la stânga, primele douăsprezece, câte două minute fiecare, apoi trecem la următoarea de pe listă. Rapid.

Mamaji a bătut din palme și noi ne-am așezat în șir. O orchestră a atacat un potpuriu de melodii din *Town and Country*[19], povestea siropoasă care, în sofisticatul Awadh, era o obsesie națională. Stăteam acolo, în picioare, douăsprezece soțioare în devenire, în timp ce slujitorii Rajput ridicau partea din spate a cortului.

Răpăitul aplauzelor ne-a înconjurat ca o rafală de ploaie. O sută de bărbați formau un semicerc rudimentar, bătând entuziasmați din palme, cu fețele strălucind în lumina lampioanelor de carnaval.

Când am sosit în Awadh, primul lucru care mi-a sărit în ochi au fost oamenii. Oameni împingându-se, oameni vorbind, oameni trecând în grabă unii pe lângă alții fără nicio privire, fără niciun cuvânt, fără niciun semn de recunoaștere. Crezusem că orașul Kathmandu avea mai mulți locuitori decât își poate imagina o minte omenească. Dar nu văzusem Vechiul Delhi. Zgomotul neîntrerupt, indiferența cea de toate zilele, precum și lipsa oricărui respect m-au înspăimântat. Puteai să te pierzi cu desăvârșite în marea aceea de chipuri, ca o picătură de ploaie într-o cisternă. Pe urmă am

19 Oraşul şi Ţara (n.tr.).

observat că toate chipurile erau de bărbați. Șoaptele palmarului meu fuseseră adevărate. Erau câte patru bărbați pentru fiecare femeie.

Bărbați eleganți, bărbați deștepți, bărbați bogați, bărbați ambițioși, bărbați atașați de carieră și de proprietate, bărbați puternici și cu perspective. Bărbați lipsiți de speranța de a se însura vreodată cu femei din propria lor clasă socială sau castă. Bărbați cu puține șanse de a se însura vreodată. *Shaadi* fusese cândva cuvântul care însemna petrecere de nuntă, mirele pe frumosul lui cal alb, părând atât de nobil, mireasa timidă și fermecătoare în spatele voalului ei auriu. Pe urmă s-a transformat într-un alt nume al agențiilor matrimoniale: „Frumoasă, tenul de culoarea spicului de grâu, casta Agarwal, masterat în Economia și Administrarea Afacerilor în Statele Unite, caută similar din administrația civilă sau militară în vederea căsătoriei” Acum e o paradă de mirese, o piață a căsătoriilor pentru bărbații singuri, cu zestre mare. Zestre din care se plătește un comision generos către Agenția *Shaadi* cu Fete Frumoase.

Fetele Frumoase aliniate în partea stângă a Zidului de Mătase care se întinde pe toată lungimea grădinii bungalow-ului. Primii doisprezece bărbați adunați în dreapta. Rotofei și dichisiți, dar îmi puteam da seama că erau nervoși. Peretele despărțitor nu era altceva

decât un șir de sari-uri prinse cu ace de siguranță de o frânghie întinsă între doi montanți de plastic, fluturând în vântul tot mai puternic al serii. Un simbol al decenței. Nici măcar nu era din mătase.
Reshmi trebuia să se apropie prima de Zidul de Mătase și să vorbească. Era o fată din casta Yadav, de la țară, din Uttaranchal, cu mâini mari și fața lată. Fiica unui țăran. Știa să gătească, să coasă și să cânte, să țină socotelile gospodăriei, să se descurce cu slugile, fie ele oameni sau *aeai.* Primul ei pretendent era un bărbat cu fața de nevăstuică, cu bărbia căzută, în costum alb, de angajat guvernamental, și cu o pălărie a la Nehru. Cu dinți urâți. N-avea cum să fie ales. Oricare dintre noi i-ar fi putut spune că își aruncase pe apa sâmbetei taxa de participare la shaadi, dar cei doi s-au salutat făcând câte o namaste, apoi au prins să se îndepărteze mergând alături, dar păstrând între ei distanța de trei pași impusă de reguli. După mica plimbare, Reshmi avea să facă un ocol și să se așeze în coada șirului, urmând să-și întâlnească noul pretendent. La shaadi-urile mari ca acela, picioarele mele sângerau până la sfârșitul nopții. Urme roșii pe dalele de marmură din curtea *haveli*[20]-ului lui Mamaji.

Eu am mers alături de Ashok, un tip voinic, sferic, de vreo treizeci și doi de ani, care gâfâia

---

20 Reşedinţă particulară (n.tr.).

puțin în timp ce se dădea de-a dura. Purta o *kurta*[21] imensă, albă, la modă în sezonul acela, cu toate că era un punjabi din a patra generație. Podoabele lui de mire se rezumau la o barbă rebelă și la un păr unsuros, care mirosea a prea multă pomadă Dapper Deebak. Chiar înainte de a mă saluta cu o *namaste,* am știut că era la prima lui *shaadi.* Îi vedeam ochii mișcându-se în timp ce îmi citea prezentarea, care părea să planeze în fața lor. Nu aveam nevoie s-o citesc pe a lui ca să știu că era un *dataraja,* pentru că nu vorbea despre nimic altceva cu excepția lui însuși și a lucrurilor mărețe pe care le făcea; descrierea unui nou șir de procesoare cu proteine, soft-urile pe care le reproducea, *aeai-urile* pe care le creștea în colecțiile lui, călătoriile lui în Europa și în Statele Unite, unde toată lumea auzise de el și unde tot soiul de personalități îl întâmpinau cu brațele deschise.

Bineînțeles că Awadh-ul n-are de gând să ratifice vreodată legile lui Hamilton – nu contează cât de apropiat de președintele McAuley e ministrul Shrivastava – dar, dacă ar fi făcut-o, dacă ne-am fi permis acele mici abateri de la logica faptelor – ei bine, ar fi fost sfârșitul economiei noastre. Awadh *înseamnă* IT, în Mehrauli avem mai mulți licențiați în domeniul ăsta decât în întreaga Californie. Americanii pot să continue să ia în bătaie de joc sufletul uman,

21 Cămaşă largă şi lungă, care ajunge până la genunchi (n.tr.).

dar *au nevoie* de Nivelul 2,8 al nostru – știi ce înseamnă asta? Un *aeai* poate trece drept om nouăzeci și nouă la sută din timp – pentru că toată lumea știe că nimeni nu ne întrece când e vorba de criptografie cuantică, așa că nu-mi fac griji că va trebui să ne lichidăm baza de date criptate și, chiar dacă s-ar întâmpla așa ceva, ei bine, există întotdeauna Bharat – nu văd dinastia Rana[22] făcând plecăciuni la Washington, nu și în condițiile în care douăzeci și cinci la sută din tranzacțiile internaționale sunt reprezentate de acordarea licențelor pentru *Orașul și Țara*... și reprezintă un profit de sută la sută, generat de *aeai-uri*...

Era un clovn mare, afabil și bogat, care ar fi putut cumpăra palatul meu din piața Durbar cu preoții din el cu tot, și m-am pomenit rugându-mă zeiței Taleju să mă salveze de căsătoria cu un astfel de bărbat enervant. A încremenit la jumătatea unui pas, atât de brusc încât eram cât pe ce să mă împiedic.

— Nu trebuie să te oprești, am șuierat printre dinți. Așa e regula.

— Uau, a zis el, rămânând locului ca prostul, cu ochii măriți din cauza surprizei.

Cuplurile s-au îngrămădit în spatele nostru. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Mamaji

---

22 Familie care a uzurpat conducerea Nepalului din 1846 până în 1953, transformându-l pe rege într-o marionetă şi moştenindu-şi poziţiile din guvern (n.tr.).

gesticulând grăbită, amenințătoare. Fă-l s-o ia din loc.

— Oh, uau. Ești o fostă Kumari.

— Te rog, atragi atenția asupra ta.

L-aș fi putut smuci de braț, dar asta ar fi fost o greșeală mult mai gravă.

— Cum te simți atunci când ești zeiță?

— Acum nu sunt decât o femeie ca toate celelalte, am spus.

Ashok și-a dres încet glasul, ca și cum nu s-ar fi lămurit decât într-o mult prea mică măsură, și a reînceput să meargă, cu mâinile încleștate la spate. S-ar putea să-mi mai fi vorbit o dată sau de două ori înainte de a ajunge la capătul Zidului de Mătase și de a ne despărți: nu l-am auzit, n-am auzit muzica, n-am auzit tunetul perpetuu al traficului din Delhi. Nevoia de a plânge, deși știam că nu-mi era îngăduit să o fac, era singura care îmi răsuna în cap, ca un sunet strident între ochi. Gras, egoist, flecar, Ashok mă trimisese înapoi, în noaptea în care încetasem să fiu zeiță.

Tălpi goale lovindu-se de podelele de lemn lustruit ale coridoarelor din Kumari Ghar. Picioare alergând, țipete înăbușite îndepărtându-se încă și mai mult în timp ce îngenuncheam, încă dezbrăcată pentru inspecția Kumarimei, cu ochii la sângele care picura pe lemnul pictat al podelei din vârful degetului meu zdrobit. Nu-mi amintesc nicio

durere; era, mai degrabă, ca și cum aș fi privit-o dintr-un alt loc, de parcă fata care o simțea ar fi fost o altă persoană. Departe, foarte departe, Kumarima Surâzătoare rămăsese în picioare, încremenită în timp, cu mâinile la gură, într-un gest de spaimă și de vinovăție. Vocile s-au stins și clopotele din piața Durbar au început să se legene și să bată, strigându-și frații din Kathmandu, până când întreaga vale, de la Bhaktapur până la Trisuli Bazar, răsuna de vestea căderii lui Kumari *Devi.*

Am redevenit ființă omenească în răstimpul unei singure nopți. Am fost dusă în Hanumandhoka – pășind, de data asta, ca oricine altcineva, pe pietrele pavajului – unde preoții au rostit o ultimă *puja.* Le-am înapoiat rochiile mele roșii, și bijuteriile, și cutiile cu farduri, toate împăturite și stivuite cu grijă. Kumarima Înaltă îmi adusese haine omenești. Cred că le avea pregătite de o bună bucată de vreme. Regele n-a venit să-și ia rămas-bun. Nu-i mai eram soră. Dar chirurgii lui mi-au reparat degetul foarte bine, cu toate că m-au avertizat că aveam să-l simt întotdeauna ușor amorțit și inflexibil.

În zori, în timp ce, sub cerul de culoarea caisei, măturătorii străzilor spălau dalele de piatră din piața Durbar, am plecat cu un Mercedes Royal cu ferestrele fumurii și mersul lin. Kumarimele mele și-au luat rămas-bun la

poarta palatului. Cea Înaltă m-a îmbrățișat în grabă.

— Oh, aș mai fi avut încă așa de multe de făcut. În fine, va trebui să fie suficient și atât.

Am simțit-o tremurând, lipită de mine, ca o pasăre strânsă prea tare în pumn. Kumarima Surâzătoare n-a putut să mă privească în ochi. Nici nu voiam s-o facă.

În timp ce mașina mă purta prin orașul care se trezea, am încercat să înțeleg cum e când ești om. După ce fusesem zeiță atât de multă vreme, îmi era greu să-mi amintesc că mă mai simțisem vreodată altfel, dar diferența părea să fie atât de mică încât am început să bănuiesc că ești divină numai pentru că oamenii spun așa. Drumul urca prin suburbiile înverzite, acum șerpuind și îngustându-se, plin de autobuze vopsite în culori strălucitoare și de camioane. Casele deveneau tot mai șubrede și mai sărăcăcioase, până ce pe marginea drumului n-au mai fost decât cocioabe și prăvălioare cu *chai*[23], apoi am ieșit din oraș – pentru prima oară de când sosisem, cu șapte ani înainte. Mi-am lipit mâinile și fața de geam și m-am uitat în jos, spre Kathmandu, ascuns sub vălul lui de smog ocru. Automobilul s-a alăturat șirului lung de mașini de pe drumul îngust și desfundat care urmărea marginea văii. Deasupra mea, munții presărați cu stâne de capre și cu altare de

23 Ceai (n.tr.).

piatră, fâlfâind steaguri zdrențuite de rugăciune. Sub mine, apa năvalnică, maroniu-gălbuie. Acolo, aproape. M-am întrebat cât de departe în urma mea, pe același drum, se aflau celelalte mașini guvernamentale, cu preoți trimiși să caute fetițe ce purtau cele treizeci și două de semne ale perfecțiunii. Pe urmă, automobilul s-a înscris pe curba care pătrundea în vale și am ajuns acasă, în satul Shakya, cu stațiile lui de camioane și cu pompa de benzină, cu prăvăliile și cu templul lui Padma Narteswara, cu copacii prăfuiți, cu inele albe vopsite în jurul trunchiurilor, cu zidul de piatră dintre ei și cu arcada de unde porneau să coboare trepte către terasele casei mele și, pe fundalul acelui petic dreptunghiular de cer înrămat în piatră, cu părinții mei, stând alături și îndesându-se, stingheriți, unul într-altul, exact așa cum îi văzusem ultima oară, zăbovind în curtea palatului Kumari Ghar.

Mamaji era o persoană prea respectabilă pentru a arăta ceva care să aducă a supărare nedisimulată, dar avea alte metode de a-și exprima nemulțumirea. Cea mai mică bucată de *roti*[24] la cină, cea mai mică porție de *dhal*[25]. Sosirea unor fete noi, faceți loc, faceți loc – eu în camera cea mai de sus, cea mai sufocantă,

---

24 Pâine nedospită, friptă pe grătar (n.tr.).
25 Mazăre (n.tr.).

departe de răcoarea bazinului din curte.

— A cerut adresa palmarului meu, am spus.

— Dacă aș fi avut câte o rupie pentru fiecare adresă de palmar, a zis Mamaji. A fost interesat de tine numai ca de o ciudățenie, dragă. Antropologie. N-a avut niciodată de gând să facă o cerere în căsătorie. Poți să-l dai uitării chiar acum.

Dar surghiunirea mea în turn a fost o pedeapsă ușoară, pentru că m-a ridicat deasupra zgomotului și a gazelor de eșapament din vechiul oraș. Micșorarea porțiilor era o pierdere neînsemnată: mâncarea fusese groaznică în fiecare zi a celor aproape doi ani de când locuiam în *haveli.* Fortul Roșu cu meterezele sale, minaretele și domurile moscheii Jami Mashid și, în spatele lor, turnurile de sticlă scânteietoare și de titan din New Delhi se zăreau, printre zăbrelele de lemn, dincolo de cisternele de apă, de talgerele antenelor de satelit și copiii care jucau crichet pe acoperișuri. Și, deasupra tuturor acestora, stolurile de porumbei din hulubării, cu inelele de lut prinse de picioare fluierând și cântând în timp ce se învârtejeau deasupra pieței Chandni Chowk. Iar înțelepciunea de viață adunată de Mamaji o făcuse, de data asta, de rușine, pentru că Ashok îmi trimitea mesaje pe furiș, uneori punându-mi întrebări despre vremea când eram o zeitate, dar cel mai adesea vorbindu-mi despre el și

despre planurile și ideile lui mărețe. Cuvintele lui, care pluteau, liliachii, profilându-se, în viziunea mea interioară, pe fundalul formelor complicate ale dantelăriei de piatră *jali,* erau tot atâtea plăceri strălucitoare în zilele acelea de miez de vară. Am descoperit cât de desfătătoare erau discuțiile în contradictoriu despre politică; înfruntam verva lui optimistă cu tot ce aflam de pe canalele de știri. Ținând cont de editoriale, mi se părea inevitabil ca, în schimbul acordării clauzei națiunii celei mai favorizate de către Statele Unite ale Americii, Awadh să ratifice legile lui Hamilton și să trimită în ilegalitate orice *aeai* mai inteligent decât o maimuță langur. Lui Mamaji nu i-am spus nimic despre schimbul nostru de mesaje. L-ar fi interzis, atâta vreme cât Ashok nu făcea o cerere în căsătorie.

Într-o seară din timpul căldurilor premusonice, când băieții se simțeau prea obosiți chiar și pentru crichet și cerul era un castron de alamă întors cu fundul în sus, Mamaji a venit în foișorul meu din vârful *haveli-ului* bătrânului negustor. Țineam *jali-urile* larg deschise, sfidând buna cuviință, și trombele de căldură înălțate de pe aleile de dedesubt agitau perdelele de voal.

— Încă mai mănânci pâinea mea.

A împins ușor *thali*[26]-ul meu plin cu mâncarea

26 Tavă rotundă pe care se află mai multe boluri mici, conţinând diferite feluri de mâncare (n.tr.).

ei. Era prea cald ca să mănânci, prea cald ca să faci orice altceva decât să zaci, în așteptarea ploii și a răcorii, dacă aveau să mai vină în anul ăla. De jos, din curte, îmi ajungeau la urechi vocile fetelor care se bălăceau cu picioarele în apa din bazin. În ziua aceea, mi-ar fi plăcut să stau și eu pe dalele de pe margine, dar eram dureros de conștientă că locuiam în haveli-ul Agenției Shaadi cu Fete Frumoase de mai multă vreme decât oricare dintre ele. Nu voiam să devin Kumarima lor. În plus, aflaseră despre copilăria mea din șoaptele care circulau de-a lungul coridoarelor de marmură și mi-ar fi cerut mici puja, miracole mărunte care să le ajute să-și găsească bărbatul potrivit. Nu mai acordam așa ceva, nu fiindcă m-aș fi temut că nu mai aveam nicio putere – pentru că nu avusesem niciodată – dar ceea ce emana din mine pătrundea în ele și de aceea aveau parte de bancheri, de președinți de companii de televiziune și de furnizori de Mercedes-uri.

— Ar fi trebuit să te las în cloaca aia din Nepal. Zeiță! Ha! Și eu, care mi-am închipuit, ca proasta, că dădusem peste o comoară. Bărbații! S-ar putea să dețină opțiuni pentru titluri și să aibă apartamente pe Chowpatty Beach, dar, în adâncul sufletului lor, sunt tot atât de superstițioși ca orice *yadav*[27] de la țară.

---

27 Castă ai cărei membri pretind că ar descinde din clanul lui Yadu, cel mai vârstnic dintre fiii regelui legendar Yayati (n.tr.).

— Îmi pare rău, Mamaji, am spus, ferindu-mi privirea.

— Nu te poți abține? Nu te-ai născut perfectă decât în treizeci și două de moduri diferite. Acum ascultă aici, *cho chweet.* Un bărbat a venit să-mi facă o scurtă vizită.

Bărbații treceau pe acolo întotdeauna, ridicându-și ochii către ochiurile *jadurilor* prin care se strecurau chicotelile și foșnetul veșmintelor Fetelor Frumoase, în timp ce așteptau în curtea răcoroasă ca Shweta să îi prezinte lui Mamaji. Bărbați cu oferte de căsătorie, bărbați cu contracte prenupțiale, bărbați care îi plăteau cota parte din zestre în rate. Bărbați care solicitau întâlniri speciale, intime. Bărbatul care trecuse pe la Mamaji venise pentru ceva din toate astea.

— Un tânăr rafinat, un tânăr frumos, de numai douăzeci de ani. Taică-su e o persoană importantă. A solicitat o întâlnire intimă, cu tine.

Am devenit dintr-odată bănuitoare, dar învățasem, mai degrabă printre Fetele Frumoase din Delhi decât printre preoții și Kumarimele din Kathmandu, să nu las să se citească nimic pe chipul meu fardat.

— Cu mine? O asemenea onoare… și nu are decât douăzeci de ani… și e dintr-o familie atât de bună, cu atât de multe relații.

— E brahman.

— Știu că eu nu sunt decât o fată din

Shakya…

— N-ai înțeles. E *brahman.*

Aș mai fi avut încă așa de multe de făcut, zisese Kumarima Înaltă când mașina regală se îndepărta de porțile din lemn sculptat ale Kumary Ghar. O șoaptă strecurată pe fereastră mi-ar fi spus totul: *blestemul lui Kumari.*

Shakya se ascundea de mine. Oamenii treceau pe partea cealaltă a străzii, descoperind lucruri pe care să le studieze sau găsindu-și câte ceva de făcut. Prietenii vechi ai familiei dădeau nervoși din cap înainte de a-și aminti că aveau de rezolvat probleme importante. În *chai-dhabas*[28] mi se oferea ceai gratis, ca să mă simt stânjenită și să plec. Prietenii mei erau camionagii, șoferii de autobuz și de pe trailere oprite în stațiile de alimentare cu biodiesel. Probabil că se întrebau cine era fetița stranie, de doisprezece ani, care își pierdea vremea prin jurul parcărilor pentru camioane. Nu mă îndoiesc că unii dintre ei știau mai multe. Sat după sat, oraș după oraș, legenda se răspândea în susul și în josul șoselei din nord. Fosta Kumari.

Pe urmă au început accidentele. Un băiat și-a pierdut o jumătate de mână, prinsă în cureaua ventilatorului unui motor de Nissan. Un adolescent a băut *rakshi*[29] contrafăcut și a

---

28 Ceainării (n.tr.).

29 Băutură pe bază de mei fermentat, populară în Nepal (n.tr.).

murit, intoxicat cu alcool. În *chai-dhabas* și în atelierele de reparații se vorbea din nou despre unchiul meu, care se prăbușise, găsindu-și moartea, în timp ce mica zeiță în devenire țopăia în leagănul ei de sârmă, râzând, râzând, râzând într-una.

N-am mai ieșit din casă. În vreme ce iarna se înstăpânea în partea de sus a văii Kathmandu, treceau săptămâni întregi fără să-mi părăsesc camera. Zilele se scurgeau în timp ce lapovița îmi biciuia fereastra, vântul apleca steagurile de rugăciune aproape până la orizontală și cablul de sârmă tresălta. Sub el, apa gata să se reverse a râului înfuriat. În anotimpul acela, vocile demonilor din munți răsunau cu putere, spunându-mi cele mai dezgustătoare lucruri despre acele Kumari lipsite de credință care trădau moștenirea sacră a zeiței lor.

În cea mai scurtă zi a anului, prin Shakya a umblat un cumpărător de mirese. Am auzit o voce pe care nu o recunoșteam acoperind bolboroseala nicio clipă întreruptă a televizorului din încăperea principală a casei. Am întredeschis ușa exact atât cât era nevoie ca să pătrundă glasul și licărirea focului.

— Nu v-aș lua bani. Vă pierdeți timpul aici, în Nepal. Toată lumea știe povestea și, chiar dacă pretind că nu o cred, purtarea lor îi contrazice.

Am auzit vocea tatei, dar n-am reușit să-i deslușesc cuvintele.

— Ar putea să meargă în sud, în Bharat sau în Awadh, a spus cumpărătorul de mirese. În Dehli sunt atât de disperați încât acceptă chiar și pe Intangibilele paria. Indienii ăia sunt o adunătură de ciudați; unora s-ar putea chiar să le surâdă ideea de a se însura cu o zeiță, ca poziție socială. Dar nu pot s-o iau, e prea tânără, la graniță ar trimite-o înapoi. Există niște reguli. În India, vă vine să credeți? Chemați-mă din nou când împlinește paisprezece ani.

Cumpărătorul de mirese s-a reîntors în Shakya la două zile după cea de-a paisprezecea mea aniversare și am plecat împreună, în SUV-ul lui japonez. Nu era un însoțitor pe placul meu și nu îmi inspira încredere, așa că am dormit, sau m-am prefăcut că dorm în timp ce conducea de-a lungul ținuturilor joase din Terai. Când m-am trezit, trecusem de mult granița țării poveștilor din copilăria mea. Crezusem că acel cumpărător de mirese avea să mă ducă în străvechiul și sacrul Varnasi, noua capitală a strălucitoarei dinastii Rana din Bharat, dar se părea că locuitorii din Awadhi se temeau mai puțin de superstițiile hinduse. Așa că am pătruns în întinderea vastă, dezordonată și clocotind de viață a celor două Dehli, care aduceau cu emisferele gemene ale creierului, și ne-am îndreptat către Agenția *Shaadi* cu Fete Frumoase. Acolo unde, în anii două mii patruzeci, bărbații dornici de însurătoare nu

erau atât de sofisticați, cel puțin când era vorba de foste *devi.* Acolo unde singurii aflați mai presus de blestemul lui Kumari erau cei care răspândeau o și mai mare spaimă superstițioasă: copiii transformați pe cale genetică, cunoscuți sub numele de brahmani.

Înțelepciunea era a lor, sănătatea era a lor, frumusețea, succesul și statutul social le erau garantate, ca și o bogăție ce nu se putea devaloriza, irosi sau pierde la mesele joc niciodată, pentru că era înscrisă în fiecare răsucire a spiralei lor ADN. Copiii brahmani din supraelita Indiei se bucurau de o viață îndelungată – de două ori mai lungă decât a părinților lor – dar la un anumit preț. Erau născuți cu adevărat de două ori, o castă deasupra propriei lor caste, aflată atât de sus încât erau noii Intangibili. Un partener pe măsura unei foste zeițe: un nou zeu.

Gazele în flăcări de deasupra combinatelor de industrie grea din Tughluq licăreau pe fundalul orizontului vestic. Din vârful înalt al turnului, deslușeam geometria ascunsă a orașului New Delhi, salbele de lumină din jurul Connaught Place, imensa rețea strălucitoare a capitalei monumentale a fostei dominații britanice, incandescența difuză a orașului vechi din nord. Încăperea din vârful curburii ample a turnului Narayan era din sticlă; pereți de sticlă, acoperiș

de sticlă și, sub picioarele mele, obsidian lustruit, reflectând cerul nopții. Pășeam cu capul și cu tălpile printre stele. Era o cameră menită să înfioare și sa intimideze. Nu însemna nimic pentru cea care văzuse cu propriii săi ochi demoni retezând capetele caprelor și care mersese pe mătase însângerată către propriul ei palat. Nu însemna nimic pentru cea înveșmântată, așa cum o ceruse mesagerul, cu întregul arsenal al zeiței. Rochie roșie, unghii roșii, buze roșii, ochiul roșu al lui Shiva pictat deasupra ochilor mei fardați cu kohl, capul acoperit cu o eșarfă din aur calp, împodobită cu perle false, degetele grele de inele țipătoare luate de la vânzătorii de bijuterii ieftine din bazarul Kinari, un lanț fin, de aur veritabil, între cercelul din nară și cel din ureche; eram din nou Kumari *Devi.* Demonii mei mi se agitau în suflet.

Mamaji mă instruise în timp ce părăseam orașul vechi, intrând în grabă în cel nou. Mă înfășurase într-un *chador* fin, din voal, ca să-mi protejeze machiajul, zicea ea; de fapt, voia să mă ascundă de ochii străzii. Fetele chemaseră binecuvântările asupra mea și se rugaseră pentru mine în timp ce *phatphat-ul* ieșea în trombă din curtea *haveli-ului.*

— Tu nu scoți nicio vorbă. Dacă ți se adresează, îți lași capul în jos ca o fată hindusă cuviincioasă. Dacă e ceva de spus, spun eu. Poate că oi fi fost tu zeiță, dar el e brahman. Ar

putea plăti de mai bine de o duzină de ori prețul prăpăditului tău de palat. Mai presus de orice, nu-ți lăsa ochii să te trădeze. Ochii nu trebuie să spună nimic. În Kathmandu te-au învățat măcar atâta lucru, nu-i așa? Și acum, *cho chweet,* hai să aranjăm o căsătorie.

Încăperea de sticlă nu era scăldată decât în lumina orașului și în cea de un albastru palid, stânjenitor, a unor lămpi ascunse. Ved Prakash Narayan stătea pe un *musnud,* o lespede de marmură lipsită de orice fel de podoabe. Simplitatea ei vorbea despre bogăția și despre puterea de dincolo de giuvaierurile sofisticate. Picioarele mele goale foșneau pe sticla plină de stele. Lumina albastră se întețea pe măsură ce mă apropiam de podium. Ved Prakash Narayan purta o haină lungă *sherwani,* foarte frumos lucrată și tradiționalii pantaloni strâmți *churidar.* S-a aplecat înainte, în lumină, și a fost nevoie de toate povețele legate de autocontrol pe care mi le șoptise vreodată Kumarima Înaltă ca să-mi rețin un icnet.

Pe tronul Mogulului stătea un băiat de zece ani.

Trăiau de două ori mai mult, dar îmbătrâneau de două ori mai încet. Cel mai bun târg pe care reușiseră să-l facă geneticienii din kolkata după ce se răfuiseră cu cei patru milioane de ani din spatele ADN-ului uman. Un bărbat-copil pentru cea care fusese cândva o zeiță-copilă. Cu

excepția faptului că acela nu era un copil. În ceea ce privea statutul său legal, experiența, educația, gusturile și emoțiile era un tânăr de douăzeci de ani, din toate punctele de vedere, cu excepția înfățișării sale.

Picioarele nu-i ajungeau până la podea.

— Extraordinar, cu adevărat extraordinar.

Vocea era a unui băiat. S-a lăsat să alunece de pe tron și s-a învârtit în jurul meu, studiindu-mă de parcă aș fi fost un artefact dintr-un muzeu. Era cu un cap mai scund decât mine.

— Da, e, într-adevăr, ceva deosebit. Care e dota?

Din ușă, vocea lui Mamaji a rostit o sumă. M-am supus instrucțiunilor primite și m-am străduit să nu-i întâlnesc ochii în timp ce se foia țanțoș în jurul meu.

— Acceptabilă. Omul meu o să aducă contractul prenupțial înainte de sfârșitul săptămânii. O zeiță. Zeița mea.

Pe urmă i-am prins privirea și am văzut unde erau anii lipsă. Avea ochii albaștri, inuman de albaștri și mult mai reci decât oricare dintre luminile din palatul lui din vârf de turn.

Brahmanii ăștia sunt mai răi decât oricare dintre noi când e vorba de urcușul pe scara socială, spunea mesajul trimis de Ashok în cuibul meu din vârful shaadi haveli, închisoarea transformată în budoar nupțial. Caste în

interiorul unor caste din interiorul altor caste. Cuvintele lui pluteau în aer deasupra meterezelor încețoșate ale Fortului Roșu înainte de a se topi în volute îndrăznețe, ca ale porumbeilor muzicali. Copiii tăi vor fi binecuvântați.

Până atunci nu mă gândisem la îndatoririle mele de soție față de un băiat de zece ani.

M-am cununat cu Ved Prakash Narayan într-o zi incredibil de călduroasă, la adăpostul unui dom transparent, cu climat controlat, plasat pe pajiștea tunsă cu migală din fața mormântului împăratului Humayun. Purtam straie de Kumari, ca în noaptea în care îi fusesem prezentată. Soțul meu a apărut înveșmântat în aur și cocoțat pe un cal alb, urmat de un detașament de doisprezece elefanți cu trupurile împodobite cu modele colorate. Roboții de pază patrulau în jur în timp ce astrologii au declarat că auspiciile erau favorabile și un brahman de tip vechi, cu șnurul lui roșu, a binecuvântat unirea noastră. În jurul meu fluturau petale de trandafiri, tatăl și mama erau nespus de mândri și le-au împărțit oaspeților lor nestemate din Hyderabad, surorile mele *shaadi* au plâns de bucurie și din pricina despărțirii, Mamaji a fornăit, reținându-și o lacrimă, și Shweta, bătrâna netrebnică, s-a foit dintr-o parte în alta, făcându-și rezerve din mâncarea gratuită și abundentă de la bufet. În timp ce eram aplaudați și mergeam de-a lungul

șirului de oaspeți, i-am remarcat pe toți ceilalți băieți-de-zece-ani-cu-fețe-sobre, alături de soțiile lor frumoase, înalte și stranii. Mi-am reamintit cine era acolo mireasa copilă. Dar niciuna dintre ele nu era zeiță.

Nu-mi aduc aminte prea multe despre marea *durbar*[30] care a urmat, cu excepția a chip după chip după chip, gură după gură după gură deschizându-se, făcând zgomot, golind pahar după pahar după pahar de șampanie franțuzească. Nu am băut, pentru că nu sunt amatoare de alcool, deși tânărul meu soț înveșmântat ca un rajah a făcut-o și a și fumat trabucuri uriașe. În timp ce ne urcam în automobil – *luna de miere* era o altă tradiție occidentală pe care o adoptam – am întrebat dacă își amintise cineva să-mi înștiințeze părinții.

Am plecat spre Mumbai cu avionul cu reacție al companiei. Nu mai călătorisem niciodată cu o aeronavă. Mi-am apăsat pe laturile ferestrei mâinile încă împodobite cu *mehndi*[31]-urile mele trasate cu henna, ca și cum aș fi vrut să rețin fiecare dintre imaginile întrezărite ca într-o străfulgerare ale Delhi-ului, care se micșora sub mine. Revedeam toate viziunile divine pe care le avusesem vreodată coborându-mi privirea

30 Recepţie oficială (n.tr.).
31 Modele desenate pe mâini la ocazii speciale, mai ales la nunţi (n.tr.).

asupra Indiei din patul meu din Kumari Ghar. Acela era, pe drept cuvânt, adevăratul vehicul al unei zeițe. Dar, în timp ce viram în văzduh deasupra turnurilor din New Delhi, demonii mei mi-au șoptit: Când o să fii bătrână și zbârcită, el o să fie încă în floarea vârstei.

Când limuzina care ne-a luat de la aeroport a intrat pe Marine Drive și am văzut Marea Arabiei scânteind în luminile orașului, l-am rugat pe soțul meu să oprească mașina ca să mă uit și să mă minunez. Mi-am simțit lacrimile izvorându-mi din ochi și mi-am spus: *În tine e aceeași apă.* Dar demonii n-au vrut să-mi dea pace: *Ești măritată cu ceva care nu e uman.*

Luna mea de miere era minune peste minune: apartamentul nostru de deasupra clădirii cu pereți de sticlă care se deschideau, în amurg, deasupra plajei Chowpatty. Noile haine superbe pe care le-am purtat când ne-am plimbat cu mașina de-a lungul bulevardelor, unde vedetele și zeii filmelor și-au coborât către noi ochii zâmbitori și ne-au binecuvântat în imaginile virtuale ale palmarelor. Culoare, mișcare, zgomot, sporovăială; oameni, și oameni, și oameni. Și, dincolo de toate, țărmul udat de valuri, pacea și mirosul mării străine.

Cameristele m-au pregătit pentru noaptea nunții. S-au folosit de băi și de balsamuri, de uleiuri și de masaje, mi-au întins filigranul de acum palid, desenat pe mâini cu henna, în susul

brațelor, pe sânii mici și sumețiți, mai jos de *manipuraka chakra*[32], deasupra buricului. Mi-au împletit în păr podoabe de aur, mi-au pus brățări și mi-au umplut de inele degetele mâinilor și ale picioarelor, mi-au pudrat pielea închisă la culoare, de nepaleză. M-au purificat cu fum de tămâie și cu petale de flori, m-au înfășurat în văluri și în mătăsuri delicate ca niște șoapte. Mi-au lungit genele, mi-au fardat ochii cu kohl și mi-au aranjat unghiile, transformându-le în niște puncte fine, colorate.

— Ce trebuie să fac? N-am mai atins niciodată un bărbat, am întrebat, dar ele s-au înclinat în fața mea și s-au strecurat afară fără să-mi răspundă.

Însă cea mai bătrână – Kumarima Înaltă, cum i-am spus în gând – a lăsat pe patul meu nupțial o cutiuță din steatit. Înăuntru erau două pastile albe.

Au fost bune. Nici n-ar fi trebuit să mă aștept la mai puțin de atât. Acum stăteam, nervoasă și speriată, pe covorul din Turkestan, în bătaia adierii blânde a nopții ce agita perdelele translucide, aducând cu sine mirosul mării, iar, o clipă mai târziu, viziunile din Kama Sutra, trimise în creier prin receptorul de aur de la ureche, se roteau în jurul meu ca porumbeii pe deasupra Chandni Chowk. M-am uitat la modelele pe care mi le desenaseră pe palme

32 Centru subtil de forţă amplasat în zona ombilicului (n.tr.).

surorile mele *shaadi* și le-am văzut dansând și spiralându-se, desprinzându-mi-se de trup. Mirosurile și parfumurile corpului meu erau vii, sufocante. De parcă pielea mi s-ar fi cojit, dezgolindu-mi toți nervii. Până și atingerea aerului aproape neclintit al nopții era de nesuportat. Fiecare sunet de claxon al mașinilor de pe Marine Drive era ca un strop de argint topit lăsat să-mi picure în ureche.

Eram îngrozitor de speriată.

Pe urmă ușile duble ale garderobei s-au deschis și soțul meu a intrat în încăpere. Era îmbrăcat ca un Mogul de viță nobilă, cu un turban împodobit cu pietre scumpe și cu un halat roșu, plisat, cu mâneci lungi, arcuit în partea din față, ca o dovadă a bărbăției.

— Zeița mea, a spus.

Pe urmă și-a desfăcut halatul și am văzut ce se sumețea cu atâta mândrie.

Suspensorul era din piele de un roșu-aprins în care erau incrustate oglinzi minuscule, alcătuind un model complicat. Era prins în jurul taliei și pe deasupra șoldurilor, pentru mai multă siguranță. Cataramele erau din aur. Îmi amintesc atât de limpede detaliile suspensorului pentru să n-am putut să arunc mai mult decât o privire asupra lucrului pe care îl susținea. Negru. Imens ca al unui cal, dar îndreptat în sus, formând o curbă delicată. Cu o creastă și în erecție. Asta e tot ce-mi amintesc dinainte ca încăperea să se

deschidă în jurul meu, aidoma petalelor parfumate ale unui lotus, ca toate simțurile să mi se învălmășească și să mă pomenesc alergând prin apartamentele hotelului Taj Marine.

Cum îmi putusem imagina că ar fi putut fi altfel, pentru o creatura cu poftele și dorințele unui adult, dar cu înfățișarea unui copil de zece ani?

Băieții de serviciu și cameristele se holbau la mine în timp ce scoteam țipete incoerente, înhățând eșarfe, șaluri, orice mi-ar fi putut acoperi goliciunea, îmi amintesc de glasul soțului meu, strigând *Zeiță! Zeița mea!* Iarăși și iarăși, de undeva, de foarte departe.

— Schizofrenie e un cuvânt teribil de supărător, a spus Ashok. Învârtea între degete tulpina unui trandafir roșu, fără spini. Vechea școală. În zilele astea, e considerată o tulburare disociativă. Cu excepția faptului că nu există nicio tulburare, doar comportamente de adaptare. Cu asta trebuia să te confrunți fiind zeiță. Disociere. Separare. Sa devii tu și *cealaltă,* ca să-ți păstrezi mintea întreagă.

Noaptea în grădinile lui Dataraja Ashok. Apa se prelingea prin jgheaburile de piatră din *charbagh*[33]. Îi simțeam mirosul, dulce și umed. O perdea de aer comprimat ținea smogul la

33 Grădină cvadrilaterală împărţită de alei în patru părţi (n.tr.).

distanță; copacii filtrau zgomotul traficului din Delhi. Puteam chiar să zăresc câteva stele. Stăteam într-un pavilion *chhatri*[34] deschis, cu marmura încă păstrând căldura din timpul zilei. Pe *thalis* de argint erau așezate curmale, *halva* crocantă înfășurată în frunze *de paan*[35]. Un robot de securitate s-a ivit în luminile bungalow-ului colonial, apoi a intrat în umbră. Cu excepția lui, era ca și cum aș fi fost în epoca rajahilor.

Timpul s-a sfâșiat, zbârnâind ca niște aripi de *kabooter*[36]. Comportament disociativ. Mecanisme de adaptare. Alergând de-a lungul bulevardelor mărginite de palmieri din Mumbai, strângând cu putere eșarfele în jurul gătelilor mele de mireasă care mă făceau să mă simt mai dezbrăcată decât dacă aș fi fost goală. Alergam fără țintă și fără să știu încotro. Taxiurile claxonau, *phatphat-urile* mă ocoleau când mă năpusteam de-a curmezișul străzilor aglomerate. Chiar dacă aș fi avut bani pentru un *phatphat* – la ce-i trebuiau bani gheață soției unui brahman? — n-aș fi știut unde să-i cer să mă ducă. Totuși, celălalt ego al meu, cel demonic, trebuie să fi știut, pentru că m-am pomenit pe podeaua de marmură a imensei săli de așteptare a unei gări, o gâză văduvă încremenită printre zecile de mii de călători

34 Pavilion în formă de dom, suspendat deasupra unei clădiri (n.tr.).
35 Betel (n.tr.).
36 Porumbel (n.tr.).

grăbiți, de cerșetori, de vânzători și de angajați. Cu eșarfele și hainele de casă strânse în jurul meu, mi-am ridicat ochii către cupola din piatră Raj roșie și mi-am descoperit un al doilea cap, plin de înțelegerea cumplită a ceea ce făcusem.

O mireasă fugară, fără nici măcar o *paisa*[37] pe numele ei, singură în gara Chhatrapati Shivaji din Mumbai. O sută de trenuri, plecând în minutul acela către orice destinație, și niciun loc în care să mă refugiez. Oamenii se holbau la mine, pe jumătate curtezană Nautch, pe jumătate boschetară paria Intangibilă. În rușinea mea, mi-am amintit de cârligul receptor din spatele urechii. *Ashok,* am scris de-a curmezișul stâlpilor de gresie și al reclamelor învolburate. *Ajută-mă!*

— Nu vreau să mă scindez, nu vreau să fiu eu și *cealaltă,* de ce nu pot fi doar una singură? Frustrată, mi-am lovit fruntea cu baza palmelor. Vindecă-mă, fă-mă să fiu așa cum ar trebui!

Frânturi de amintiri. Personalul în uniforme albe, servindu-mi *chai* fierbinte în compartimentul particular, de clasa întâi, al expresului ultrarapid *shatabdi.* Roboții așteptându-mă pe peron, cu o lectică antică, acoperită, ca să mă poarte prin traficul din Delhi către grădinile verzi și umede ale lui Ashok. Dar, în spatele tuturor, stăruia o imagine ce nu se

37 Unitate monetară în Bangladesh, India, Nepal şi Pakistan (n.tr.).

dădea dusă, imaginea mâinii unchiului meu descleștându-se de cablul care tresaltă, imaginea în care se prăvălea, cu picioarele pedalând în aer, către undele de culoarea fildeșului ale râului Shakya. Chiar și atunci fusesem divizată. Spaimă și șoc. Râsete și zâmbet. Cum altfel al fi putut cineva să supraviețuiască statutului de zeiță?

Zeiță. Zeița mea.

Ashok nu putea să înțeleagă.

— Ai vindeca un cântăreț de talentul lui? Nu vorbim despre nebunie, ci doar despre căi de adaptare. Inteligența e evoluție. Unii ar putea susține, cu argumente, că eu afișez simptomele unei forme ușoare a sindromului Asperger[38].

— Nu știu ce înseamnă asta.

— El a răsucit trandafirul cu atâta putere încât tulpina a pocnit.

— Te-ai gândit ce-o să faci de acum înainte? Mă gândisem mai ales la asta. Familia Narayan n-ar fi renunțat cu ușurință la dotă. Mamaji m-ar fi izgonit de la ușa ei. Satul meu îmi era închis.

— Poate, pentru o vreme, dacă ai putea…

— Nu e un moment potrivit… Cine o să joace rolul urechii pentru Lok Sabha[39]? O familie care a construit un baraj ce o să-i asigure necesarul de apă pentru următorii cincizeci de ani, sau un

38 O aşa numită „tulburare de dezvoltare"; persoanele afectate au dificultăţi în ceea ce priveşte înţelegerea modalităţilor de interacţiune socială (n.tr.).

39 Camera inferioară a Parlamentului Indiei (n.tr.).

antreprenor de softuri cu o echipă de *aeai-uri* de Nivel 2,75, despre care guvernul Statelor Unite crede că provin din sperma lui Sheitan? Valorile de familie mai sunt încă luate în considerare în Awadh. Tu ar trebui s-o știi.

Mi-am auzit vocea, m-am auzit întrebând, ca o fetiță foarte mică:

— Unde aș putea să mă duc?

Îmi treceau prin minte poveștile cumpărătorului de mirese despre fostele Kumari cu care nu se însura nimeni, care nu se puteau întoarce acasă și care sfârșeau în închisorile pentru femei din Varanasi și Kolkata. Chinezii plăteau un teanc de rupii pentru o fostă zeiță.

Ashok și-a umezit buzele cu limba.

— Am pe cineva în Bharat, în Varanasi. Awadh și Bharat sunt rareori în relații bune.

— Oh, mulțumesc, mulțumesc…

Am căzut în genunchi în fața lui Ashok, i-am strâns mâinile între palmele mele. El și-a ferit privirea. În ciuda răcorii artificiale din *charbach*, transpira din belșug.

— Nu e un dar. E… o angajare. O slujbă.

— O slujbă, asta e bine, pot să fac asta; sunt o muncitoare conștiincioasă, o să muncesc din greu la orice; despre ce e vorba? Nu contează, pot s-o fac…

— Există niște mărfuri care trebuie transportate.

— Ce fel de mărfuri? Oh, nu contează, pot să

car orice.

— *Aeai-uri.* A rulat un *paan* de pe platoul de argint. N-am de gând să aștept cu brațele încrucișate ca polițaii Krishna ai lui Shrivastava să aterizeze în grădina mea cu înștiințarea de excomunicare.

— Legile lui Hamilton, am îndrăznit să presupun, cu toate că nu știam nici în ce constau, nici ce semnificație aveau cele mai multe dintre mormăielile și vorbele bombastice ale lui Ashok.

— Tot ce e peste nivelul 2,5, așa spune legea. Și-a molfăit buza de sus. Ochii i se măreau în timp c*epaan-ul* i se învârtejea în cap.

— Bineînțeles că o să fac tot ce pot ca să fiu de ajutor.

— Nu ți-am spus cum trebuie să le transporți. În condiții de siguranță maximă, acolo unde niciun polițai Krishna n-o să le găsească vreodată. Și-a atins cel de-Al Treilea ochi cu arătătorul drept. Tu însăți – și *cealaltă.*

Am mers în Kerala, unde mi s-au montat procesoare în cap. Au făcut-o doi bărbați, pe un tanc pentru transportul maritim al gazelor lichefiate, acum modificat, ancorat în afara apelor teritoriale. Au ras inimosul meu păr lung și negru, mi-au desprins calota craniană și mi-au trimis în creier niște roboți mai mici decât cele mai infime computere-păianjen. Poziția lor,

aflată în afara traseelor de patrulare ale șalupelor rapide din Kerala, le permitea să dețină la bord o mare varietate de aparatură chirurgicală secretă, provenind, în marea ei majoritate, din dotarea armatelor vestice. Mi-au dat un bungalow și o fată din Australia care să-mi poarte de grijă până când mi se absorbeau suturile și infuziile de hormoni îmi accelerau creșterea părului.

Cipuri pe bază de proteine; pot fi observate numai la scanările cu cea mai înaltă rezoluție, dar nimeni n-o să te controleze de două ori; nimeni n-o să controleze de două ori o fată shaadi care vânează un bărbat.

Așa că, vreme de șase săptămâni, am stat și am privit lung marea, întrebându-mă cum ar fi fost să te scufunzi în mijlocul ei, singură și rătăcită, la o mie de kilometri distanță de cea mai apropiată mână care ar fi putut să o prindă pe a ta. În nord, în Delhi, la o mie de kilometri distanță, un bărbat în costum indian strângea mâna unui bărbat îmbrăcat americănește și proclama Legea Relațiilor Excepționale, care avea să-l transforme pe Ashok într-un proscris.

Știi ce sunt polițaii Krishna? Vânează aeai-uri. Vânează oamenii care le dețin și pe oamenii care le transportă. Ei nu-și fac probleme. Nu sunt năzuroși. Dar pe tine n-or să te prindă. N-or să te prindă niciodată.

I-am ascultat pe demonii care pleoscăie și

care vin pe țărm, ieșind din marea cea mare. Demonii despre care știam că sunt fațetele celeilalte eu. Dar nu m-am temut de ei. În hinduism, demonii sunt, pur și simplu, imaginile în oglindă ale zeilor. Precum în lumea oamenilor, așa și în lumea zeilor: învingătorii sunt cei care scriu istoria.

Universul ar fi arătat cu totul altfel dacă Ravana[40] și Rakshasa, demonii lui, ar fi câștigat războiul.

Nimeni nu-i poate transporta, în afară de tine. Numai tu ai structura neurologică necesară. Nimeni, în afară de tine, nu poate suporta o altă minte în mintea lui.

Australiana lăsa, în fața ușii mele, daruri mărunte: brățări de plastic, pantofi de cauciuc, inele și agrafe de păr. Le fura de la magazinele din oraș. Cred că reprezentau modul ei de a-mi spune că voia să se apropie de mine, dar se temea de ceea ce fusesem sau de ceea ce aveam să devin din pricina lucrurilor din capul meu. Ultimul obiect pe care l-a furat a fost o *dupatta* superbă, din mătase naturală, cu care mi-am acoperit părul ciuntit când m-a dus la aeroport. De sub ea le-am privit pe fetele în sari-uri de lucru care discutau prin semne în barul de la ieșire și am ascultat-o pe femeia

---

40 Regele demonilor Rakshasa din mitologia indiană; faptul că a răpit-o şi a încercat s-o seducă pe Sita, soţia eroului mitic Rama, a dus la declanşarea unui război cosmic (n.tr.).

pilot anunțând cum era vremea în Awadh. Pe urmă, în *phatphat,* m-am uitat afară, la fetele pe scutere, care se avântau cu încredere prin trafic, și m-am întrebat de ce viața mea nu putea fi ca a lor.

— Părul ți-a crescut frumos, din nou.

Ashok a îngenuncheat înaintea mea, pe pernele pe care stăteam în *chhatri.* Acela era locul lui sacru, templul lui. Și-a ridicat mâna înmănușată în palmar și arătătorul lui a atins *tilak-ul* de deasupra celui de-al treilea ochi al meu. I-am simțit mirosul răsuflării. Ceapă, usturoi, *ghee* rânced.

— S-ar putea să fii puțin cam dezorientată… Am icnit. Simțurile cețoase, amestecate, topite. Vedeam-auzeam-miroseam-gustam totul, având o singură senzație nediferențiată, ca simțirile zeilor și ale pruncilor, deplină și pură. Sunetele erau colorate, lumina avea substanță, mirosurile vorbeau și scoteau clinchete de clopoței. Apoi m-am zărit pe mine însămi săltându-mă ca un talaz de pe perne și prăvălindu-mă pe marmura albă și dură. M-am auzit țipând. Ashok s-a întins către mine. Doi Ashoki s-au întins către mine. Dar el nu era niciunul dintre ei. Am văzut un singur Ashok, în două viziuni, în mintea mea. Nu reușeam să le dau formă și sens celor două apariții ale mele și n-aș fi putut spune care era reală, care era a mea, care eram eu. De undeva, de dincolo de mai multe universuri, se

auzea o voce care spunea *ajută-mă.* I-am văzut pe servitorii lui Ashok ridicându-mă și ducându-mă în pat. Tavanul pictat, cu modelele sale cu vițe, muguri și flori, s-a agitat deasupra mea aidoma norilor de furtună purtați de musoni, apoi a înflorit în întuneric.

M-am trezit, în căldura nopții, țeapănă, cu ochii larg deschiși, cu toate simțurile dogorind. Știam care erau poziția și viteza fiecărei insecte din camera mea bine aerisită, care mirosea a biodiesel, a praf și paciuli. Nu eram singură. Sub calota capului meu mai era și altcineva. Nu avea știre de existența sa, nu era o conștiință; era un fel de diferență, o manifestare a sinelui. Un avatar. Un demon.

— Cine ești? am șoptit.

Vocea mi-a a răsunat cu putere, plină de dangăt de clopote, ca piața Durbar. Celălalt nu mi-a răspuns – nu putea răspunde, nu era o conștiință – dar m-a scos afară, în grădina cu plante acvatice. Stelele mânjite de poluare se bolteau deasupra mea ca un dom. Luna în creștere zăcea pe spate. Mi-am ridicat ochii și am căzut pe ea. *Chandra*[41] *Mangal*[42]. *Budh*[43].

41 Luna (n.tr.).
42 Marte (n.tr.).
43 Mercur (n.tr.).

Guru[44]. *Shukra*[45]. *Shani*[46]. *Rahu*[47]. *Ketu*[48]. Planetele nu erau puncte de lumină, globuri de piatră și de gaz; aveau nume, personalitate, iubiri și dușmănii. Cele douăzeci și șapte de *Nakshatar*[49] se roteau în jurul capului meu. Le-am văzut formele și natura, tiparele conexiunilor care unesc stelele prin relații, prin legende și prin drame la fel de umane și de complexe ca *Orașul și Țara.* Am văzut roata *rashi*[50]. Marile Case, ca un arc de-a curmezișul cerului, și întreaga mișcare de revoluție, mecanisme în interiorul altor mecanisme, angrenajele nesfârșite ale influenței și ale comunicării subtile, pornind de la marginile universului către centrul globului pământesc pe care mă aflam. Planete, stele, constelații; povestea fiecărei existențe umane derulându-se deasupra mea – și eu le puteam citi pe toate. Fiecare cuvânt. M-am jucat toată noaptea printre stele.

— Ce e asta? l-am întrebat pe Ashok dimineața, când îmi beam ceaiul în pat.

— O inteligență rudimentară, de Nivel 2,6. *Ojanampatri*[51] *aeai,* știe astrologie, face

44 Jupiter (n.tr.).
45 Venus (n.tr.).
46 Saturn (n.tr.).
47 Capul Dragonului, entitate similară unei planete (n.tr.).
48 Coada Dragonului, entitate similară unei planete (n.tr.).
49 Constelaţii (n.tr.).
50 Cercul zodiacului (n.tr.).
51 Horoscop (n.tr.).

permutările. Crede că trăiește acolo, printre stele, ca un soi de maimuță spațială. De fapt, nu e foarte deșteaptă. Acum dă-o deoparte și adună-ți lucrurile. Trebuie să prinzi trenul.

Aveam un loc în vagonul pentru femei al expresului de mare viteză *shatabdi.* Bărbații rezervau locuri pentru soțiile lor ca să le ferească de atenția acelor pasageri de sex opus care își închipuiau că toate femeile sunt singure și disponibile. Cele câteva femei de afaceri îl alegeau din același motiv. Vecina mea din partea opusă a mesei era o musulmană în ținută protocolară, cu șalvari. Mă privea cu dispreț în vreme ce goneam prin lunca Gangelui cu trei sute cincizeci de kilometri la oră. *O soțioara fandosită.*

Nu te-ai mai grăbi să ne judeci dacă ai ști ce suntem de fapt, m-am gândit. Putem arunca o privire în viața ta și îți putem spune tot ce ți s-a întâmplat și tot ce-o să ți se-ntâmple vreodată, așa cum stă scris în chakrele stelelor. În noaptea aceea, printre constelații, eu și demonul meu ne revărsaserăm unul în celălalt, până când nu mai rămăsese niciun loc despre care să putem spune că era hotarul dintre mine și aeai.

Crezusem că, în timp ce străbăteam străzile într-un *phatphat,* întregul Varanasi avea să cânte pentru mine precum Kathmandu, precum un cămin spiritual, un oraș al celor nouă

milioane de zei și al unei singure zeițe. Ceea ce vedeam era o altă capitală indiană a unui alt stat indian; turnuri de sticlă, domuri rombice și parcuri industriale care să sară în ochii lumii întregi, cu străzi murdare și *bastis* la picioarele lor, ca niște porci printre deșeuri. Străzile începeau în mileniul nostru și se terminau în altul, aflat cu trei în urma lui. Trafic, aglomerație și oameni, oameni, oameni, dar gazele de eșapament ale motoarelor diesel care pătrundeau pe sub marginile măștii mele de smog aduceau un miros vag de tămâie.

M-am întâlnit cu agenta lui Ashok din Varnasi în Jantal Mantar, marele observator solar din Jai Singh; cadrane solare, sfere înstelate și discuri umbrite, ca niște sculpturi moderne. Era cu puțin mai vârstnică decât mine; purta un corset de mătase și niște blugi care îi stăteau atât de jos pe șolduri încât i se vedea adâncitura dintre fese. Mi-a displăcut de la bun început, dar, în umbrele din jurul instrumentelor astrologice din Jai Singh, ea mi-a atins fruntea cu mânușa palmar și am simțit stelele ieșind din mine. Cerul a murit. Fusesem din nou sacră și acum nu mai eram decât carne. Fetișcana lui Ashok mi-a îndesat în mână un sul de rupii. Abia dacă l-am privit. Abia dacă am auzit când m-a sfătuit să mă duc să mănânc, să-mi iau o *kafi,* să-mi cumpăr niște haine decente. Pierdusem ceva. M-am pomenit târșindu-mi picioarele în susul

treptelor abrupte ale marelui Samrat, fără să știu unde eram, cine eram, ce eram, ce căutam pe jumătate cocoțată pe un masiv cadran solar. Jumătate din mine. Pe urmă al treilea ochi mi s-a deschis și am văzut fluviul lat și albastru din fața mea. Am văzut nisipurile albe de pe malul dinspre răsărit, precum și adăposturile și focurile de baligă ale *sadbu.* Am văzut *ghat-ele,* treptele largi de piatră de pe malurile apei, curbându-se de o parte și de alta și ieșind din raza mea vizuală. Am văzut oameni. Oameni spălându-se și rugându-se, purificându-și hainele și oferind *puja,* cumpărând și vânzând, și trăind, și murind. Oameni în bărci și oameni îngenunchind, oameni cufundați în fluviu până la talie, oameni umplându-și căușul palmelor cu apă și turnându-și-o în creștetul capului. Oameni aruncând pumni întregi de gălbenele în unde, oameni aprinzând mici lămpi *diya*[52] din frunze de mango și punându-le să plutească, oameni aducându-și morții ca să-i scufunde în apa sacră. Am văzut rugurile funerare de pe *ghat,* am simțit mirosul de santal și de carne arsă, am auzit țestele care plesneau, eliberând sufletul. Mai auzisem sunetul și înainte, venind de pe rugul regal din Pashupatinath, când murise mama Regelui. Un trosnet ușor, apoi libertatea. Era un sunet reconfortant, îmi aducea aminte

52 Vase mici pline cu *ghee* în care se află un fitil de bumbac (n.tr.).

de casă.

În perioada aceea, am venit de multe ori în orașul de pe Gange. De fiecare dată, eram o altă persoană. Contabili, avocați, soldați-robot, actori de comedie, inspectori de baze de date: eram zeița celor o mie de meserii. La o zi după ce i-am văzut pe polițaii Krishna din Awadhi patrulând pe peroanele gării din Delhi cu roboții lor de pază și cu arme care puteau ucide deopotrivă oamenii și a*eai-urii,* Ashok a început să alterneze mijloacele mele de transport. Am zburat cu avionul, am mers cu trenul, m-am sufocat la vreme de noapte în autobuze de țară supraaglomerate, am stat în Mercedes, alături de șofer, la cozile lungi de la granița Awadh-Bharat, printre camioane împodobite cu modele în culori vii. Aidoma trosnetului țestelor explodate, camioanele îmi aduceau aminte de regatul meu. Dar la fiecare capăt de drum dădeam de *fetișcana* cu chip de șobolan, care își ridica mâna către *tilak-ul* meu și mă rupea iarăși în două. În anotimpul acela am fost țesătoare, consultant fiscal, consultant matrimonial, editor de romane siropoase, controlor de trafic aerian. Ea mi i-a luat pe toți.

Pe urmă a urmat călătoria în care am dat peste polițaii Krishna așteptând și în punctele terminus din Bharat. Deja știam tot atât de bine ca Ashok cum mergeau lucrurile. Reprezentanții

Bharat-ului n-ar fi adoptat niciodată legile lui Hamilton – multimiliardara lor industrie de agrement depindea de a*eai-uri* – dar nu voiau nici să se opună Americii. Așa că s-a ajuns la un compromis: toate a*eai-urile* care depășeau Nivelul 2,8 interzise, toate celelalte îngăduite numai în baza unor autorizații, plus patrule de polițai Krishna în gări și în aeroporturi. Ca și cum ai fi încercat să oprești Gangele cu degetele.

Îl remarcasem pe curier în avion. Stătea cu două rânduri de scaune în fața mea; tânăr, cu barba ca un șomoiog, îmbrăcat după moda lansată de televiziunea Star-Asia, uriaș și pleoștit pe de-a-ntregul. Nervos, nervos, nervos, verificându-și într-una buzunarul de la piept, verificând, verificând, verificând. Un tip detestabil, de două parale, un individ care se voia *dataraja,* cu două a*eai-uri* specializate de 2,85 încărcate într-un palmar. Nu-mi imaginam cum de izbutise să treacă de securitatea de pe aeroportul din Delhi.

Era imposibil să nu atragă atenția polițailor Krishna din Varanasi. L-au înconjurat când ne-am așezat la coadă pentru controlul pașapoartelor. A scăpat din încercuire. A rupt-o la fugă. Femeile și copiii se fereau din calea lui când alerga de-a lungul imenselor săli de marmură din terminalul de sosiri al aeroportului, încercând să iasă la lumină, să ajungă la uriașul

perete de sticlă, la uși și în mijlocul traficului dement de dincolo de ele. Pumnii lui loveau aerul. Am auzit țipetele sacadate ale polițailor Krishna. I-am văzut scoțându-și la iveală armele. Zbieretele stridente au devenit mai puternice. Îmi țineam capul plecat și înaintam târșâindu-mi picioarele. Ofițerul de la imigrări mi-a verificat actele. O altă mireasă *shaadi* la vânătoare. Am străbătut aeroportul în grabă, îndreptându-mă către șirurile de taxiuri. În spatele meu, sălile s-au umplut de o liniște atât de șocantă încât părea să răsune aidoma clopotelor unui templu.

Atunci mi-a fost frică. Când m-am întors la Delhi, a fost ca și cum frica ar fi zburat înaintea mea. Orașul *djinn-ilor* se transformase în orașul zvonurilor. Guvernul semnase legea Hamilton. Polițaii Khrisha cercetau de-a fir a păr fiecare casă. Fișierele de palmar urmau să fie monitorizare. Jucăriile de tip *aeai* erau ilegale. Infanteriștii marini din SUA erau aduși pe calea aerului. Primul-ministru Shrivastava era pe punctul de a anunța înlocuirea rupiei cu dolarul. În mijlocul tuturor, Ashok era un muson de temeri și de speculații.

— Un ultim transport, apoi mă retrag. Poți să faci asta pentru mine? Un ultim transport?

Bungalow-ul era deja pe jumătate gol. Mobila fusese împachetată, nu mai rămăseseră decât memoriile *core* ale procesoarelor. Erau

acoperite cu cearșafuri care să le ferească de praf, stafii ale creaturilor care trăiseră acolo. Polițaii Krishna erau bine-veniți să le viziteze.

— Mergem amândoi în Bharat?

— Nu, ar fi prea periculos. Tu te duci înainte, eu o să te urmez când o s-o pot face în siguranță. A ezitat. În seara aceea, până și zgomotul traficului de dincolo de zidurile înalte era diferit. Am nevoie să duci mai multe ca de obicei.

— Câte?

— Cinci.

M-a văzut tresărind și retrăgându-mă când și-a ridicat mâna către fruntea mea.

— E un procedeu sigur?

— Cinci, și s-a terminat. Pentru totdeauna.

— E un procedeu sigur?

— E un set de segmente suprapuse, vor folosi același cod core. Trecuse multă vreme de când reușisem să-mi îndrept viziunea interioară către miezul giuvaierurilor pe mi le trecuse Ashok prin țeastă. Un sistem de circuite. Un creier cu un creier.

— E un procedeu sigur?

L-am văzut pe Ashok înghițind în sec, apoi i-a tresăltat capul: un *da* mimat în stil occidental. Am închis ochii. Câteva secunde mai târziu i-am simțit degetul cald și uscat pe ochiul meu interior.

Ne-am venit în fire în lumina de bronz a zorilor

care pătrundea prin *jali.* Eram conștienți că ne aflam într-o stare avansată de deshidratare. Eram conștienți că aveam nevoie de o eliberare lentă a carbohidraților. Nivelurile noastre de inhibare a serotoninei erau scăzute. Fereastra boltită prin care pătrundeau razele de soare se arcuia într-un stil cu adevărat mogul. Circuitele de proteine din capul meu erau DPMA[53] unu-opt-șapte-nouă per omega, realizate sub licența Biosan din Bangalore.

Orice obiect la care ne uitam genera un curcubeu de interpretări. Am văzut lumea plină de maniile stranii ale noilor mei oaspeți: medic, nutriționist, arhitect, proiectant de biocipuri, inginer *aeai-ist* având sub control o armată de ateliere de reparații pentru roboți. Nasatya[54]. Vaishvanara[55]. Maya[56]. Brihaspati[57]. Tvastri[58]. Demonii mei tainici. De data asta nu era vorba de o *cealaltă.* De data asta aveam o *legiune.* Eram o *devi* cu mai multe capete.

Pe toată durata dimineții și a după-amiezii m-am străduit să dau sens unui univers alcătuit din cinci lumi, din cinci impresii. *Eu* m-am

---

53Dynamic Power Management Architecture, Managementul Structurii Dinamice a Curentului Electric (n.tr.).

54 Zei vedici gemeni, consideraţi doctori ai zeilor (n.tr.).

55Starea de veghe, una din cele patru stări / niveluri ale conştiinţei (n. Tr.).

56 Puternica forţă cosmică din religia hindusă care conferă iluzia că lumea pe care o percep simţurile este reală (n.tr.).

57 Zeitate vedică ce personifică puterea devoţiunii rituale (n.tr.).

58 Ziditorul ceresc (n.tr.).

străduit. M-am străduit să ne transform pe noi toți în *mine* însămi. Ashok nu-și găsea locul, se trăgea de barba mițoasă, încerca să se uite la televizor, își verifica corespondența. Roboții de luptă ai polițailor Krishna îi puteau face o vizită inopinată în orice clipă. Integrarea avea să se petreacă. Trebuia să se petreacă. Nu puteam supraviețui cu larma din capul meu, cu musonul de interpretări. Pe străzi sunau sirenele, departe, aproape, iarăși departe. Fiecare dintre ele declanșa o altă reacție a ego-urilor mele.

L-am găsit pe Ashok așezat printre procesoarele lui de sub linţolii, cu brațele în jurul genunchilor strânși la piept. Părea un băiat mare, gras, delicat, favoritul mamei lui.

Paloare generată de noradrenalină, hipoglicemie ușoară, toxinele oboseli a spus Nasatya.

Cuantumul bevabytilor stocați în sistemele Yin setat pe mai multe planuri, a zis, în același timp, Brihaspati.

I-am pus mâna pe umăr. S-a dezmeticit cu o tresărire. Afară, întunericul era deplin, sufocant: musonul mătura deja Statele Unite al Bengal-ului.

— Suntem gata, am spus. *Eu sunt* gata. Deasupra portalului sub care aștepta Mercedes-ul se scuturau zămoșițe parfumate.

— Ne vedem peste o săptămână, a zis el. În Varanasi.

— În Varanasi.

Mi-a prins umerii în mâini și m-a sărutat ușor pe obraz. Mi-am acoperit capul cu *dupatta.* Odată ascunsă sub voaluri, am apelat la Serviciul de Transport Nocturn al Provinciilor Unite. Am stat întinsă în compartimentul de clasa întâi, cu *aeai-urile* sporovăind în capul meu, descoperindu-se cu surprindere unul pe altul, reflecție peste reflecție.

Dimineața, *chowkidar-ul* paznicul vagonului, mi-a adus ceaiul la pat, pe o tavă de argint. Zorile s-au revărsat asupra mahalalelor întinse și a parcurilor industriale din Varanasi. Serviciul meu personalizat de știri oferite de a*eai*, m-a înștiințat că Lok Sabha avea să ratifice Acordul Hamilton la ora zece. La ora douăsprezece, primul-ministru Shrivastava și ambasadorul Statelor Unite aveau să anunțe acordarea clauzei națiunii celei mai favorizate pentru Awadh.

Trenul s-a golit pe peronul de sub bolta ca un romb răsucit care îmi devenise atât de familiară. Se părea că fiecare al doilea pasager era contrabandist. Dacă eu reușeam să-i observ cu atâta ușurință, o puteau face și polițaii Krishna. Se aliniaseră de-a lungul rampelor ce duceau către ieșire, fiind mai mulți decât mai văzusem vreodată. În spatele lor stăteau polițiștii în uniformă, apoi urmau roboții. Hamalul îmi căra valiza pe cap; o foloseam ca

să-mi fac drum printre oamenii care se revărsau, îmbulzindu-se, din trenul de noapte. *Mergi dreaptă, așa cum te-a învățat Mamaji. Înaintează, zveltă și mândră, ca și cum ai păși pe covorul de mătase al unui bogătan.* Mi-am acoperit capul cu *dupatta*, ca semn al modestiei. Pe urmă am văzut mulțimea îngrămădindu-se în fața unei rampe. Polițaii Krishna scanau toți pasagerii cu palmare.

Am văzut că indivizii dubioși și contrabandiștii băteau în retragere, îndreptându-se către partea din spate a morii de oameni. Dar nici acolo nu exista vreo o scăpare. Polițiștii înarmați, secondați de roboți proiectați pentru aducerea sub control a revoltelor, au trecut pe poziție, în capătul peronului. Cu fiecare pas târșit, apăsarea mulțimii mă împingea către polițaii Krishna, care își fluturau mâinile de parcă ar fi binecuvântat pasagerii. Chestiile alea puteau să-mi jupoaie scalpul, să-mi cerceteze capul. În față, geanta mea roșie înainta tresăltând, conducându-mă către închisoare.

Brihaspati mi-a arătat ce s-ar fi întâmplat acolo cu circuitele din capul meu.

Ajutați-mă! m-am rugat către zeii mei. Și Maya, arhitectul demonilor, mi-a răspuns. Amintirile lui erau amintirile mele și el își aducea aminte de o simulare arhitecturală a gării, făcută cu mult înainte ca acei păianjeni care erau roboții-constructori să fi început să-și

țeasă nanorețeaua rombică. Două viziuni suprapuse ale gării din Varanasi. Cu o diferență care îmi putea salva viața. Maya mi-a arătat interiorul lucrurilor. Interiorul peronului. Canalul de scurgere de sub trapa aflată între partea din spate a chioșcului cu *chai* și pilonul de susținere al acoperișului.

M-am îndesat printre oamenii, îndreptându-mă către spațiul liber din spate. Am ezitat înainte de a îngenunchea lângă trapă. O năboire a gloatei, un pas greșit, o cădere, și aș fi fost zdrobită. Chepengul era înțepenit din cauza murdăriei.

Unghiile mi s-au rupt, mi s-au făcut fărâme în timp ce râcâiam ca s-o desprind și s-o ridic. Mirosul care se înălța din pătratul întunecat era atât de scârbos încât eram cât pe ce să vomit. Mi-am impus să intru, să mă las să cad cu un metru mai jos, în mâlul care îmi ajungea până la jumătatea fluierului piciorului. Dreptunghiul de lumină îmi ajuta să-mi dau seama cum stăteau lucrurile. Eram înnămolită în excremente. Tunelul mă silea să umblu în patru labe, dar capătul lui era promițător, era un semicerc prin care se zărea lumina zilei. Mi-am îngropat mâinile în mizeria moale. De data asta, am borât ceaiul băut de dimineață. Am înaintat de-a bușilea, făcând eforturi ca să nu mă sufoc. Era ceva mult mai respingător decât toate experiențele prin care trecusem. Dar nu atât de

respingător cum ar fi fost să ți se deschidă țeasta și să ți se taie creierul felii cu bisturiul. M-am târât, în patru labe, pe sub șinele din gara Varanasi, către lumină, către lumină, către lumină, apoi afară, prin țeava deschisă, care dădea în haznaua unde porcii și culegătorii de gunoaie râmau prin mormanele de fecale umane uscate.

M-am spălat cât de bine am putut în canalul aproape secat. Spălătoresele *dhobi*[59] băteau rufele întinse pe lespezi de piatră. Am încercat să ignor spusele lui Nasatya, care mă avertiza în privința infecțiilor oribile cu care era posibil să mă fi ales.

Trebuia s-o întâlnesc pe fata lui Ashok pe strada cu *gajra*[60]*.* Copiii stăteau în pragul ușilor sau în fața prăvăliilor deschise, înșirând gălbenele pe ață. Munca era prea prost plătită pentru a fi făcută până și de roboți. Florile de revărsau din vase cât banița și din cutii de plastic. Cauciucurile *phatphat-ului* meu patinau pe petale umede de trandafiri. Mergeam pe sub ghirlande din *gajra,* atârnate de stâlpii din fața dughenelor. Mirosul de flori ofilite, intrate în putrefacție, era pretutindeni. *Phatphat-ul* a pătruns pe o alee mai mică și mai întunecoasă, ajungând apoi în spatele unui grup numeros de

59 Spălătorese din India şi Pakistan care umblă, de obicei, din uşă în uşă, adunând rufele murdare (n.tr.).
60 Cununi de flori (n.tr.).

oameni. Șoferul și-a apăsat mâna pe claxon. Gloata i-a făcut loc fără tragere de inimă. Motorul cu alcool a gemut. Ne-am continuat drumul strecurându-ne. Spațiu deschis, apoi un *jawan*[61] în uniformă de polițist ni sa așezat în drum. Era complet echipat pentru luptă. Brihaspati a citit informațiile care îi licăreau pe vizor: amplasamente, rapoarte, un mandat de arestare. Mi-am acoperit capul și mi-am lăsat ochii în jos în timp ce vorbea cu șoferul. Ce se întâmplă? Niște *răufăcători.* Niște *dataraja.*

În josul străzii cu *gajra,* polițiștii în uniforme conduși de un Krishna în haine civile au dat buzna pe o ușă. Aveau armele pregătite. În aceeași clipă, obloanele unui *jharoka* aflat exact deasupra s-au făcut țăndări. Cineva a sărit pe balustrada de lemn. În spatele meu, mulțimea a scos un suspin puternic, furtunos.

Acolo e, acolo e *ticălosul* oh, uitați-vă, uitați-vă, e o fată!

Printre faldurile *duppattei,* am văzut-o pe fetișcana lui Ashok legănându-se o clipă, înainte de a sări în sus și de a se agăța de o sfoară pentru rufe. Frânghia sa rupt cu un pocnet și ea a fost aruncată cu violență printre suporturile ghirlandelor de gălbenele, aterizând în stradă. S-a ghemuit pentru o clipă, a văzut poliția, a văzut mulțimea, m-a văzut pe mine, apoi s-a răsucit pe călcâie și a rupt-o la fugă. *Jawan-ul* s-

61 Soldat tânăr (n.tr.).

a năpustit către ea, dar altcineva a fost mai rapid, mai letal. O femeie a țipat când robotul a sărit de pe acoperiș pe alee. Pistoanele picioarelor cromate i-au intrat în acțiune, capul de insectă i-a tresăltat și s-a lansat către țintă. Petalele de gălbenele zburau în jurul fetei, dar toată lumea știa că nu avea cum să scape de obiectul ucigaș.

Un pas, doi pași – și era în spatele ei. Nu mi-a scăpat privirea pe care a aruncat-o peste umăr când robotul și-a scos sabia din teacă.

Știam ce urma să se întâmple. Mai văzusem așa ceva și înainte, pe străzile presărate cu petale de flori din Kathmandu, pe când călătoream în litieră, printre zeii și Kumarimele mele.

Lama a fulgerat. Un strigăt puternic, ridicat din mulțime. Capul fetei a sărit pe alee. Un jet imens de sânge. Sângele sacrificiului. Trupul descăpățânat a făcut un pas, doi pași.

M-am strecurat afară din *phatphat* și m-am pierdut pe furiș în gloata pironită locului.

Am văzut cum s-a terminat povestea pe un canal de știri, într-o *chai-dhaba* de lângă bazinul de pe Scindia *ghat.* Turiștii, credincioșii, negustorii și familiile îndoliate erau camuflajul meu. Am băut ceai dintr-o ceașcă de plastic, cu ochii la micul ecran de deasupra barului. Sonorul era slab, dar înțelegeam totul destul de bine urmărind imaginile. Poliția din Delhi

distrusese o rețea notorie de contrabandă de ae*ai-uri.* Ca dovadă a relațiilor prietenești dintre Bharat și Awadh, polițaii Krishna din Varanasi operaseră o serie de arestări. Filmarea fusese întreruptă înainte de lovitura dată de robot. În ultimul cadru apărea Ashok, împins într-o mașină a poliției din Delhi, cu mâinile în cătușe de plastic.

M-am dus să mă așez pe cea mai joasă *ghat.* Fluviul avea să mă liniștească, fluviul avea să mă călăuzească. Era la fel ca mine, de natură divină. Apa maronie se învolbura, punându-mi inele pe degetele picioarelor. Apa aceea putea spăla orice păcat lumesc. Pe malul opus al fluviului sacru, coșuri înalte își revărsau în văzduh fumul galben O fată cu fața mică și rotundă a venit spre mine, oferindu-se să-mi vândă cununi de g. Văzut din nou fluviul, *ghat-urile,* templele și bărcile, așa cum le mai văzusem când stăteam în camera cu pereți de lemn din palatul meu din piața Durbar. De data asta, am văzut minciuna cu care mă hrănise palmarul dat de Kumarima Înaltă. Crezusem că India era o fustă plină de nestemate, pregătită pentru mine, așteptând să o îmbrac. Era un cumpărător de mirese cu un plic plin de rupii, era plimbarea pe Cărarea de Mătase, până când tălpile crăpau și sângerau. Era un soț cu trup de copil și pofte de bărbat, pervertit de propria lui impotență. Era un salvator care avusese

întotdeauna nevoie de mine numai și numai din pricina bolii mele. Era capul unei fete tinere rostogolit în rigolă.

În capul acestei fete neclintite, demonii mei păstrau tăcerea. Înțelegeau, tot atât de bine ca mine, că noi nu puteam avea niciodată o casă, nici în Bharat, nici în Awadh, nici în Maratha, nici într-un alt stat din India.

La nord de Nayarangadh, drumul suia printre culmi împădurite, urcând într-una către Mugling, unde cotea, urmărind apoi valea abruptă a râului Trisuli. Era al treilea autobuz cu care călătoream, în tot atâtea zile. Stând în spate, înfășurată în *dupatta* și privind pe fereastră. Strângându-mi banii în mână. Fără să scot niciun cuvânt.

În primul autobuz m-am urcat după ce am ieșit din Jaumpur. După ce am lichidat contul lui Ashok, m-am gândit că era bine să plec din Varanasi atrăgând cât mai puțin cu putință atenția. Nu aveam nevoie de Brihaspati ca să-mi arate că vânătorii de *aeai-uri* urlau pe urmele mele. Bineînțeles că supravegheau aeroporturile, gările și stațiile de autobuz. Am părăsit Orașul Sacru într-un taxi fără autorizație. Șoferul a părut încântat de lungimea călătoriei. Al doilea autobuz m-a dus din Gorakhpur către graniță, în Nautanwa, purtându-mă printre plantații de *dhal* și livezi de banani. Alesesem în

mod intenționat micul oraș Nautanwa, aflat în afara rutelor principale, dar, cu toate acestea, mi-am lăsat ochii în jos și mi-am târșâit picioarele când am ajuns în dreptul ofițerului sikh din spatele ghișeului de tinichea. Mi-am ținut respirația. Mi-a făcut semn să trec fără să arunce nici măcar o privire către cartea mea de identitate.

Am urcat panta lină și am trecut granița. Chiar dacă aș fi fost oarbă, mi-aș fi dat imediat seama că intrasem în regatul meu. Vuietul puternic care mă urmărise, făcând parte din ființa mea în aceeași în a sură ca propria-mi piele, a amuțit atât de brusc încât a părut să reverbereze. Mașinile nu își croiau drum printre obstacole în sunet de claxoane. Șoferii se străduiau să ocolească pietonii și vacile sacre care rumegau tolănite în mijlocul drumului. În biroul în care mi-am schimbat rupiile din Bharati cu rupii nepaleze, oamenii erau politicoși; în prăvălia din care mi-am cumpărat o pungă cu *samosa*[62] unsuroase, nu m-a înghesuit nimeni, nu m-a împins nimeni și nu a încercat nimeni să-mi vândă lucruri pe care nu le voiam; în hotelul în care am închiriat o cameră pentru o noapte mi s-au adresat zâmbete timide. Nu mi s-au pus tot felul de întrebări, insistând, insistând, insistând.

Am dormit atât de adânc încât am avut impresia că mă prăbușeam printre cearșafuri

62 Plăcintă indiană umplută cu carne sau cu legume (n.tr.).

albe, fără margini, care miroseau a cer. În dimineața următoare a sosit al treilea autobuz, ca să mă ducă la Kathmandu.

Șoseaua era o înlănțuire de camioane, șerpuind peste și în jurul râpelor abrupte și suprapunându-și buclele în vreme ce urca, urca într-una. Cutia de viteze a autobuzului vechi cârâia. Motorul trăgea din greu. Era un zgomot pe care îl îndrăgeam, zgomotul motorului în luptă cu gravitația. Era sunetul primei mele amintiri, de dinainte ca evaluatorii copilelor să vină la Shakya, în susul unui drum identic cu acela. Șiruri de camioane și de autobuze în noapte. M-am uitat pe fereastră, la numeroasele *dhaba* de pe marginea drumului, la altarele din pietre stivuite unele peste altele, la steagurile zdrențuite de rugăciune care se aplecau în bătaia vântului, la cablurile care traversau râul de culoarea cremoasă a ciocolatei aflat departe, jos, la puștii costelivi împingând cu lovituri de picior cuștile ce se balansau de-a lungul cablurilor din înălțimi. Atât de familiar pentru mine, atât de străin pentru demonii cu care îmi împărțeam țeasta.

Copilașul plânsese, probabil, o bună bucată de vreme înainte ca scâncetele să se ridice deasupra zgomotului autobuzului, nelipsit din fundal. Mama stătea cu două rânduri de scaune în fața mea, șâșâind, legănând și încercând să domolească fetița minusculă, însă țipetele

deveneau urlete.

Nasatya a fost cel care m-a făcut să mă ridic și să mă duc la ea.

— Dă-mi-o mie, am spus – și probabil că în vocea mea se deslușea tonul poruncitor al *aeai-ului* medic, pentru că femeia mi-a întins bebelușul fără să stea pe gânduri.

Am îndepărtat pânza în care era înfășurat. Avea pântecul dureros de umflat, iar membrele îi erau moi și palide precum ceara.

— A început să aibă colici după masă, a spus mama, dar, înainte de a mă putea opri, eu am scos scutecul.

Duhoarea era cumplită, iar excrementele voluminoase, decolorate.

— Ce-i dai să mănânce?

Femeia a ridicat o pâine *roti,* cu marginile mestecate, ca să fie mai moale pentru copil. Mi-am vârât degetele în gura micuței, ca să-o silesc s-o deschidă, cu toate că nutriționistul Vaishvanara știa deja ce avea să vadă. Limba era umflată și roșie, bășicată de ulcerații minuscule.

— Asta s-a întâmplat numai după ce-ai început să-i dai hrană solidă? am întrebat.

Mama a dat din cap, încuviințând.

— Copilul suferă de o afecțiune celiacă, m-am pronunțat eu. Femeia și-a acoperit fața cu mâinile, îngrozită, și a prins să se legene și să se vaite.

— Fetița ta o să-și revină, nu trebuie decât să nu-i mai dai pâine, să nu mai mănânce niciun fel de cereale, în afară de orez. Nu poate digera proteinele din grâu și din orz. Hrănește-o cu orez, cu orez și legume, și o să se simtă imediat mai bine.

În timp ce îmi reluam locul, toată lumea din autobuz se holba la mine. Femeia și bebelușul ei au coborât la Naubise. Copilul mai plângea încă, slăbit acum după atâtea urlete, dar femeia și-a ridicat mâinile la piept, într-o *namaste* adresată mie. O binecuvântare. Venisem în Nepal fără nicio țintă, plan sau speranță, doar fiindcă simțisem nevoia de a mă reîntoarce. Dar acum aveam deja o idee care începea să se contureze.

De la Naubise încolo, drumul urca fără întrerupere, trecând când de o parte, când de alta, pe deasupra contraforturilor de la baza pantelor munților care strângeau în îmbrățișarea lor Kathmandu. Începea să se însereze. Privind în urmă, vedeam râul de faruri care șerpuia de-a curmezișul versantului. Când autobuzul lua o altă curbă strânsă, vedeam suind înaintea mea același șarpe, de data asta alcătuit din lumini roșii de poziție. Mașina s-a trudit să urce o râpă lungă și abruptă. Auzeam, așa cum o făcea toată lumea, un zgomot de motor care ar fi trebuit să lipsească. Ne-am târât în sus, către linia de cumpănă de pe

creasta înaltă, unde se separau apele, luând-o la dreapta, către valea Kathmandu, și la stânga, către Pokhara și spre marele Himalaya. Mai încet, tot mai încet. Simțeam cu toții mirosul de izolații arse și auzeam huruitul.

Nu eu am fost cea care a alergat către șofer și către ajutorul său. A fost demonul Trivasti.

— Oprește imediat! am strigat. S-a gripat alternatorul. O să ne faci scrum.

Șoferul a tras pe marginea îngustă a drumului, lângă stânca golașă.

Camioanele treceau prin dreapta noastră la o distanță de câțiva milimetri. Am ridicat capota. Am văzut cu toții fumul care se înălța din alternator. Bărbații au clătinat din cap și și-au scos palmarele. Pasagerii s-au îngrămădit în partea din față a autobuzului, holbându-se și discutând între ei.

— Nu, nu, nu, dă-mi o cheie fixă, am ordonat.

Șoferul a făcut ochii mari, dar eu mi-am scuturat mâna întins cerând cu insistență. Poate că și-a amintit de bebelușul care plângea. Poate că a socotit cât avea să dureze până venea un mecanic de la Kathmandu. Poate că s-a gândit când de bine ar fi fost să se afle acasă, lângă soție și lângă copii. Mi-a trântit cheia franceză în mână. În mai puțin de un minut, am scos cureaua și am deconectat alternatorul.

— Ți s-au gripat rulmenții, am spus. E o defecțiune des întâlnită la modelele dinainte de

2030. Încă o sută de metri și ar fi luat foc. Poți să mergi mai departe pe baterie. E suficient de încărcată ca să te țină până la Kathmandu.

S-au holbat la fetișcana îmbrăcată într-un sari indian, cu capul acoperit, dar cu mânecile *choli*[63]-ului suflecate și cu degetele murdare de biolubrifiant.

Demonul s-a întors la locul lui și ceea ce aveam să fac de atunci înainte s-a conturat tot atât de limpede ca cerul ce se întuneca. Șoferul și ajutorul lui m-au strigat în timp ce mergeam pe lângă coloana de vehicule, îndreptându-mă către vârful trecătorii. I-am ignorat. Când ajungeau în dreptul meu, șoferii apăsau pe claxoanele lor complexe, muzicale, oferindu-se să mă ducă cu mașina. Mi-am văzut de drum. Deja zăream culmea. Nu departe de ea, drumul se ramifica în trei direcții, înapoi în India, în jos, spre oraș, în sus, către creierii munților.

În spațiul larg în care întorceau vehiculele se afla o *chai-dhaba.* Era luminată de neoanele reclamelor pentru băuturi americane și pentru apă minerală Bharati, părând să se fi desprins din stele. Un generator pufăia. Un televizor bolborosea știrile familiare, lipsite de senzație, din Nepal. Aerul mirosea a *ghee* fierbinte și a biodiesel.

Patronul nu știa ce să creadă despre mine,

---

63 Bluză scurtă, care lasă mijlocul descoperit, purtată împreună cu sari-ul (n.tr.).

fetița stranie cu veșminte și podoabe indiene.

— Frumoasă noapte, a spus, într-un târziu.

Și chiar era. Deasupra smogului și a funinginii din vale, văzduhul se limpezea ca prin farmec. Puteam să văd până hăt, departe, în toate direcțiile. La apus se zărea o ultimă geană de lumină. Măreţele piscuri Manaslu și Anapurna străluceau, parcă incandescente, mov pe fundalul albastru.

— Așa e, am zis eu, oh, așa e.

Mașinile treceau încet și necontenit pe lângă noi, prin acea răscruce înaltă a lumii. *Voi locui aici*, mi-am spus, stând în lumina pâlpâitoare a neonului din *dhaba* și privind munții îndelung. O să locuim într-o casă de lemn, aproape de pădure, lângă pârâul rece, zăpadă topită din înălțimi. O să avem un foc și un televizor care să ne țină companie, și steaguri de rugăciune fâlfâind în vânt, și, cu timpul, oamenilor n-o să le mai fie teamă și or s-o ia pe poteca ce duce la ușa noastră. Există mai multe moduri de a fi divin. Există divinitatea uriașă, cu ritualuri magnifice, sânge și teroare. Divinitatea noastră va fi măruntă, cu mici miracole și cu uimiri de zi cu zi. Mașini reparate, programe născocite, oameni tămăduiți, case proiectate, minți și trupuri hrănite. Voi fi o mică zeiță. Cu timpul, mi se va duce vestea și oamenii vor veni de pretutindeni; nepalezi și străini, drumeți, excursioniști și călugări. Poate că, într-o bună zi,

o să apără și un bărbat căruia n-o să-i fie teamă. Asta ar fi bine. Dar, dacă n-o să vină, tot bine o să fie, pentru că n-o să fiu niciodată singură, nu în casa mea plină de demoni.

Pe urmă mi-am dat seama că alergam, cu *chai-wallah*[64]-ul surprins strigând „Hei! Hei! Hei!” în urma mea, alergam de-a lungul șirului de mașini care se deplasau cu încetineală, alergam bătând în portiere „Salut! Salut! Pokhara[65]! Pokhara!”, și înaintând cu ușurință pe prundișul grosolan, către munții îndepărtați și strălucitori.

---

64 Vânzătorul din ceainărie (n.tr.).

65 Oraş mare din centrul Nepalului, aflat la circa două sute de kilometri vest de Kathmandu (n.tr.).

Alastair Reynolds - Dincolo de Falia Aquila

Alastair Reynolds este colaborator frecvent la *Interzone* și a publicat de asemenea în *Asimov's Science Fiction, Spectrum SF,* dar și în alte reviste. Primul lui roman, *Revelation Space*, a fost unanim aclamat ca una dintre cele mai importante cărți SF ale anului 2001; a fost urmat rapid de *Chasm City, Redemption Ark, Absolution Gap* și *Century Rain,* toate romane masive, care au devenit de asemenea bestselleruri, înscriindu-l pe Reynolds în rândul celor mai buni și mai populari scriitori noi care au apărut după mulți ani în SF. Alte cărți ale sale sunt culegerea de nuvele *Diamond Dogs, Turquoise Days* și romanul cel mai recent, *Pushing Ice.* Reynolds este licențiat în astronomie și s-a născut în Țara Galilor, dar locuiește în Olanda, unde lucrează la Agenția Spațială Europeană.

În povestirea ingenioasă și plină de suspans care urmează, el ne poartă într-un voiaj spre locuri atât de îndepărtate, unde *aproape* nimeni nu mai ajunsese vreodată... la capătul căruia surprizele așteaptă.

*

Greta e lângă mine când o scot pe Suzy din tancul de accelerație.

— De ce tocmai pe ea? se miră Greta.

— Pentru ca pe ea o vreau scoasă prima, îi

răspund, întrebându-mă dacă nu cumva Greta e geloasă. N-o pot învinui: Suzy e frumoasă, dar și inteligentă. La Ashanti Industrial nu există un analist de sintaxă mai bun decât ea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Suzy, după ce se dezmeticește. Am reușit întoarcerea?

O rog să-mi povestească ultimul lucru pe care și-l amintește.

— Vama, zice ea. Jigodiile acelea de pe Arkangel.

— Și după aceea? Altceva? Rimele? Îți amintești să le fi aruncat?

— Nu, zice ea, apoi detectează ceva în glasul meu. Faptul ca poate nu-i spun adevărul ori că-i ofer doar atât cât are nevoie. Thom, te mai întreb o dată. Am reușit să ne întoarcem?

— Da, îi răspund. Ne-am întors.

Suzy privește peisajul stelar, pictat pe tancul ei uriaș cu vopsea luminiscentă în violet și galben. Totul, de comandă, făcut de un artist de pe Carillon. Asta încălca regulamentul: se afirmă că vopseaua poate bloca filtrele de admisie. Dar Suzy nu s-a sinchisit. Mi-a zis că opera a costat-o salariul pe o săptămână, dar că meritase să-și impună personalitatea față de cenușiul predominant în aspectul de fabrică al navei.

— Ciudat, am senzația că am stat în chestia asta luni de zile. Fac un gest din umeri.

— Uneori, asta e senzația.

— Înseamnă că n-a apărut nicio problemă?

— Absolut niciuna. Suzy se uită la Greta.

— Atunci cine ești tu? întreabă ea.

Greta nu spune nimic. Mă privește în expectativă. Încep să tremur, și-mi dau seama că nu sunt în stare să îndur situația. Deocamdată.

— Gata, îi spun Gretei.

Ea face un pas către Suzy. Aceasta reacționează, dar nu este suficient de rapidă. Greta scoate ceva din buzunar și o atinge pe Suzy pe antebraț. Suzy cade moale, ca o păpușă de cârpă. O punem înapoi în tancul de accelerație, o întindem înăuntru și închidem capacul.

— Nu-și va aminti nimic, spune Greta. Discuția asta n-a trecut de memoria ei pe termen scurt.

— Nu știu dacă voi reuși să suport situația, spun eu. Greta mă atinge cu cealaltă mână.

— N-a spus nimeni că va fi ușor.

— Am încercat să o fac să înțeleagă fără a-i provoca un șoc. N-am vrut să-i spun adevărul în mod brutal.

— Știu, spune Greta. Ești un bărbat bun, Thom. Apoi mă sărută.

Mi-am amintit și eu de Arkangel. În acel moment a început să ne meargă prost. Doar că atunci nu ne-am dat seama de asta.

Am ratat prima nișă de decolare când cei de la

vamă au constatat o discrepanță apărută în factura însoțitoare a mărfurilor transportate. Nu era ceva grav, dar le-a trebuit ceva timp până să-și dea seama de greșeala pe care o făceau. Până să se lămurească, noi am realizat că aveam să rămânem acolo încă opt ore, cât cei ce se ocupau de dirijarea traficului de sosire trebuiau să prelucreze o flotilă de nave transportoare de mărfuri.

Le-am dat vestea lui Suzy și Ray. Suzy a acceptat-o destul de calm, arborând expresia ei obișnuită într-o asemenea situație. I-am sugerat să-și folosească timpul scotocind prin docuri ca să descopere niște racorduri sintactice nou-apărute. Orice care să ne ajute să scurtăm călătoria de întoarcere cu o zi sau două.

— Aprobate de companie? m-a întrebat ea.

— Nu-mi pasă, i-am răspuns.

— Și Ray ce face? a întrebat Suzy. Rămâne aici să se îndoape cu ceai, în vreme ce eu muncesc pentru a-mi justifica salariul?

I-am zâmbit. Între ei, relațiile erau pline de frecușuri, un amestec de ură și dragoste.

— Nu, și Ray poate face ceva util. Să arunce o privire la planurile q.

— Dar n-au nimic, a spus Ray.

Mi-am scos șapca cu inscripția Ashanti Industrial, m-am scărpinat în creștet, unde am un început de chelie, și m-am întors către omul

care se ocupă de velatură.

— Bine. Atunci nu-ți va lua prea mult să le verifici, nu?

— Cum spui, Căpitane.

Ray mi-a plăcut întotdeauna pentru că știe când e pe cale de a pierde o dispută. Și-a luat trusa de scule și a plecat să verifice planurile.

L-am urmărit urcând scara ce ducea la velatură, cu sculele atârnate de centură. Suzy și-a luat masca de protecție, apoi a îmbrăcat o haină lungă de culoare neagră și a ieșit, făcându-se nevăzută în ceața fină de pe docuri, și i-am auzit zgomotul tocurilor mult timp după ce o pierdusem din ochi.

Am părăsit nava, botezată *Blue Goose,* și am pornit în direcția opusă celei alese de Suzy. Transportoarele de mărfuri soseau unul după altul. Le puteai auzi cu mult înainte de a le vedea. Cu mugete plângărețe ca de cetacee, despicau norii gălbui ca urina care atârnau deasupra portului. Când apăreau, le puteai vedea corpurile întunecate, pe care, ca niște cicatrice, se aflau structurile de sintaxă scoase în exterior, cu velatura și planurile q retractate pentru aterizare și trenul de aterizare întinse în față, ca niște gheare de pasăre răpitoare. Fiecare transportor se oprea deasupra puțului alocat și cobora în urletul motoarelor de propulsie. Macaralele de andocare se strângeau în jurul transportoarelor, pe care le prindeau

strâns ca între niște degete scheletice. Sauri pentru manevrarea mărfurilor, unii dintre ei autonomi, alții încă avându-i în spinare pe instructori, ieșeau apoi din cuștile lor. Imediat ce motoarele se opreau, se lăsa o tăcere tulburătoare, asta până în clipa în care următorul transportor se apropia printre nori.

Întotdeauna mi-a plăcut să urmăresc navele sosind și plecând, chiar și atunci când propria mea navă este reținută la sol. Nu reușeam să le descifrez sintaxa, dar știam că navele acelea veneau tocmai de la Falie. Falia Aquila este cea mai îndepărtată destinație posibilă. La viteze medii de tunel, asta înseamnă un an de călătorie dacă pornești de la centrul Sferei Spațiale Locale.

Am fost până acolo doar o dată. Am admirat priveliștea de pe partea apropiată a Faliei, ca orice turist cuminte. Pentru mine era suficient de departe.

Profitând de o reducere a ritmului de sosiri, m-am refugiat într-un bar și am găsit un aparat al Autorității de Fereastră care accepta credite Ashanti. M-am așezat pe scaun și am înregistrat un mesaj de treizeci de secunde pentru Katerina. I-am spus că sunt în drum spre casă, dar am rămas blocați pe Arkangel pentru câteva ore. Am prevenit-o că această întârziere s-ar putea repercuta și asupra dirijării prin tunel, în funcție de aglomerația de la capătul administrat

de Autoritatea de Fereastră. Bazându-mă pe experiența căpătată în cursul altor treceri, întârzierea de opt ore se putea extinde la două zile în punctul de lansare. I-am spus că mă voi întoarce negreșit, dar să nu-și facă griji dacă voi întârzia câteva zile.

Afară, un diplodoc a trecut încet, având un container fixat de picioare.

I-am transmis Katerinei că o iubeam și că abia așteptam să ajung acasă.

În timp ce mă întorceam la *Blue Goose,* m-am gândit la mesajul ce gonea în acele clipe. Transmis cu viteza luminii în sistem, apoi copiat în memoria-tampon a următoarei nave ce părăsea planeta. Existau șanse ca acea navă să nu se îndrepte către Barranquilla sau spre o zonă din apropierea ei. Autoritatea de Fereastră trebuia să transmită mesajul de la o navă la alta până la destinație. Exista posibilitatea ca eu să ajung pe Barranquilla înaintea mesajului, dar de-a lungul timpului, după nenumărate întârzieri, asta se întâmplase doar o dată. Sistemul funcționa bine.

Deasupra capului, o navă albă de pasageri fusese așezată între două transportoare de mărfuri. Mi-am ridicat puțin masca pentru a o vedea mai bine. Am tras în nări miros de ozon, combustibili și balegă de dinozaur. Doar mă aflam pe Arkangel, nu? Nu puteai confunda acest loc cu niciun altul din Sferă. Existau patru

sute de lumi, iar pe fiecare planetă se găseau până la zece-douăsprezece porturi, dar niciunul nu duhnea la fel de rău precum cel de aici.

— Thom?

Am pornit spre locul de unde venea vocea. Era Ray, care stătea lângă doc.

— Ai terminat de inspectat planurile acelea? l-am întrebat. Ray a clătinat din cap.

— Tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc. Erau puțin descentrate, de aceea – cum văd că o să rămânem aici opt ore – am decis să fac o aliniere completă.

Am aprobat din cap.

— Păi, asta era și sugestia mea. Și care-i necazul?

— Necazul e că tocmai s-a eliberat o poziție. Cei de la turnul control mi-au comunicat că putem pleca peste treizeci de minute.

Am făcut un gest din umeri.

— Atunci pornim.

— Dar n-am terminat recalibrarea. Din câte am constatat, lucrurile arată mai rău decât la început. N-ar fi recomandabil să plecam chiar acum.

— Bine, dar știi cum procedează cei de la turnul de control, am spus Dacă refuzi două poziții oferite, poți rămâne la sol câteva zile bune.

— Nimeni nu vrea să ajungă acasă mai repede decât mine, spus Ray.

— Atunci bucură-te.

— Nava se va comporta urât în tunel. Până acasă o să ne zgâlțâie rău.

— Și, ce ne pasă? am zis eu ridicând din umeri. O să dormim în momentele acelea.

— Oricum, discuția e pur teoretică. Nu putem pleca fără Suzy. Aproape instantaneu am auzit zgomotul tocurilor pantofilor lui Suzy, care curând a devenit tot mai clar. La scurt timp după aceea apărut și ea din ceață și și-a scos masca.

— N-am reușit să scot nimic nou de la maimuțoii ăia, a zis ea. Am mai văzut de un milion de ori ceea ce aveau ei de vânzare. Niște amatori nenorociți.

— N-are importanță, am liniștit-o eu. Oricum plecăm. Ray a scăpat o sudalmă. M-am prefăcut că nu l-am auzit.

Întotdeauna am intrat ultimul în tancul de accelerație. Niciodată n-am acceptat să adorm decât după ce m-am convins că vom primi aprobarea de decolare. Asta îmi oferea șansa de a verifica lucrurile. Indiferent cât de bun ar fi echipajul, pot apărea oricând probleme.

Blue Goose ajunsese la un loc de oprire din apropierea fasciculului AA, care marca punctul de accelerare. Mai erau câteva nave în fața noastră care așteptau, la care se adăuga fojgăiala utilajelor de service AA. Printr-o fantă

de observație, am putut urmări navele mai mari plecând una după alta. Accelerând la maximum, păreau să devină o săgeată ce se îndrepta spre o porțiune complet lipsită de trăsături a cerului. Velaturile lor erau larg desfăcute, iar liniile zvelte ale corpurilor lor erau desfigurate și crestate de runele criptice, extrem de ciudate, ale sintaxei de dirijare. La accelerația de 20g, aveai impresia că o mână invizibilă le smulgea către depărtări. După nouăzeci de secunde, ele deveneau o pâlpâire de un verde-palid, situat la o mie de kilometri depărtare.

M-am rotit în bula de propulsie. Am observat simbolurile prescurtate ale sintaxei noastre de dirijare. Fiecare rună a scriptului era alcătuită dintr-o matrice din milioane de plăcuțe hexagonale. Plăcuțele erau pe motoare, astfel încât să poată fi scoase din corpul navei și retrase, după cum o cerea situația.

Dacă îi întrebi, cei de la Autoritatea de Fereastră te asigură că, în prezent, sintaxa este pe deplin înțeleasă. Lucru adevărat, dar numai până la un anumit punct. După două secole de studiu, mașinile umane pot acum alcătui și interpreta sintaxa cu un grad de eroare situat la un nivel acceptabil de scăzut. Având în vedere destinația dorită, ele pot asambla un șir de rune care să fie mereu acceptate de mașina proprie a ferestrei. În plus, ele pot garanta întotdeauna că direcționarea dorită este aceea pe care o pune

la dispoziție mașina ferestrei respective.

Cu alte cuvinte, de obicei ajungi acolo unde ți-ai propus.

Să luăm, de exemplu, un transfer simplu, de la punct la punct, cum ar fi traseul Hauraki. În acest caz, nu există niciun dezavantaj real în folosirea generatoarelor automate de sintaxă. Însă pentru traiectorii mai lungi – cele care pot presupune șase sau șapte tranziții printre huburile de fereastră – mașinile își pierd precizia. Găsesc o soluție, dar, de obicei, nu este cea optimă. Aici intervin creatorii de sintaxe. Oameni ca Suzy posedă capacitatea de înțelegere intuitivă a soluțiilor de sintaxă. Visează în rune. Când văd o scriere în cod prost întocmită, acești oameni o percep ca pe o durere de dinți. Pentru ei constituie un *afront.*

Un creator bun de sintaxă poate reduce o rută cu câteva zile. Pentru o companie ca Ashanti Industrial, asta înseamnă ceva.

Eu însă nu eram creator de sintaxă. Îmi puteam da seama dacă ceva nu era în regulă cu plăcuțele, însă în rest, nu aveam de ales. Trebuia să cred că Suzy și-a făcut treaba.

Știam totuși că Suzy nu și-ar bate joc de sine.

M-am răsucit și am privit înapoi. Acum, după ce ajunsesem în spațiu, planurile q se desfășuraseră. Erau întinse în afara corpului navei pe brațe triple, fiecare de câte o sută de metri lungime, semănând cu brațele unei

ancore. Am verificat ca ele să fie fixate ferm în poziția complet deschis și ca luminile care indicau starea de funcționare să fie toate de culoare verde. Velatura intra în răspunderea lui Ray. El verificase alinierea planurilor q, de forma unor schiuri când i-am dat ordin să cerceteze nava și să o pregătească pentru plecare. Nu a remarcat niciun semn clar că acestea nu mai erau perfect centrate dar, așa cum știam din experiență, descentrarea nu trebuia să fie mare ca să ne facă drumul spre casă mai neplăcut decât de obicei. Dar, după cum îi spusesem lui Ray, cui îi păsa? *Blue Goose* putea suporta turbulenta ce se crea în tunel. Era construită să reziste.

Am verificat din nou punctul de propulsie. În fața noastră se găseau doar trei nave.

M-am dus la tancurile de accelerație și am verificat dacă Suzy și Ray stăteau bine în ele. Tancul lui Ray fusese personalizat cam la aceeași dată ca și cel al lui Suzy. Era plin de imagini pe care Suzy le numea BFM: adică Binecuvântata Fecioară Maria. Aceasta era întotdeauna în costum spațial, ducând în brațe un mic Iisus, tot în costum. Căștile lor erau de fapt halouri aurii, pictate cu aparate sub presiune. Pictura avea un aspect sărăcăcios, părea realizată în grabă. Am presupus că pentru acea „operă de artă” Ray nu plătise la fel de mult ca Suzy.

Repede, m-am dezbrăcat, rămânând doar în lenjerie. M-am întins în tancul meu, rămas nepictat, și am tras capacul. Gelul de completare a început să umple spațiul. După aproximativ douăzeci de secunde simțeam că mă cuprinde toropeala. Iar în momentul în care controlorul de trafic ne-a dat verde, dormeam dus.

Trecusem prin asta de o mie de ori. Nu mai exista teamă ori îngrijorare. Doar o ușoară undă de regret.

N-am văzut niciodată o fereastră. Mă consola gândul că puțini oameni văzuseră așa ceva.

Martorii susțin că e o bucată mare de asteroid de culoare închisă, având forma unei chifle, cu diametrul de aproximativ doi kilometri. Toată secțiunea mediană a fost extrasă, iar în partea interioară a inelului se află mașina de materie quixotică a ferestrei în sine. Se spune că mașina de materie q sclipește și se mișcă tot timpul, precum măruntaiele și angrenajele unui ceas foarte complicat. Dar sistemele de monitorizare ale Autorității de Fereastră nu depistează nicio mișcare.

Vorbim de o tehnologie străină nouă. Nu avem idee cum funcționează și nici măcar cine a produs-o. Dacă ne gândim mai bine, poate că e mai bine așa.

E suficient să visezi, iar apoi să te trezești ca să descoperi că ești altcineva.

— Încearcă altă abordare, sugerează Greta. De data asta spune-i adevărul.

Poate-l va accepta mai ușor decât crezi.

— Imposibil să-i spun adevărul.

Greta se reazemă cu un șold de perete, ținându-și în continuare mâna în buzunar.

— Atunci spune-i măcar jumătate de adevăr.

O deblocăm pe Suzy și o scoatem din tancul de accelerație.

— Unde ne aflăm? întreabă ea. Apoi, către Greta: Tu cine ești? Mă întreb dacă nu cumva o parte din ultima noastră discuție nu a reușit să treacă de memoria pe termen scurt a lui Suzy.

— Greta lucrează aici, îi spun.

— Ce înseamnă „aici”?

Îmi aduc aminte ce mi-a zis Greta.

— O stație din sectorul Schedar.

— Dar nu acolo trebuia să ajungem, Thom. Dau din cap.

— Știu. A fost o eroare. Una de direcționare. Dar Suzy clatină deja din cap.

— Nu a fost nimic greșit…

— Știu. Nu din vina ta. O ajut să îmbrace hainele de navă. Încă tremură, pentru că mușchii ei reacționează astfel după timpul îndelungat petrecut în tanc. Sintaxa a fost bună.

— Și atunci?

— Sistemul a greșit, nu tu.

— Sectorul Schedar… spune Suzy. Asta ne

face să depășim cu aproape zece zile planificarea, nu-i așa?

Încerc să-mi amintesc ce mi-a spus Greta prima oară. Ar trebui să știu treaba asta pe de rost, numai că Suzy e expertul în itinerare, nu eu.

— Cam așa ceva, spun eu. Asta o face să clatine din cap.

— Atunci nu ne aflăm în sectorul Schedar. Încerc să reacționez ca și cum aș fi plăcut surprins:

— Serios?

— Stau în tanc de prea multe zile, Thom. Știu sigur asta. O simt în fiecare care oscior. Așadar, unde suntem?

Mă întorc încă o dată spre Greta. Nu-mi vine să cred că istoria se repetă.

— Termină cu asta, zic eu. Greta face un pas spre Suzy.

Cunoașteți acel clișeu verbal care sună: „Imediat ce m-am trezit, mi-am dat seama că ceva era în neregulă”, nu? Probabil că l-ați auzit de o mie de ori, într-o mie de baruri din întreaga Sferă, oriunde se strâng echipajele navelor ca să povestească aventuri la o bere răsuflată pe banii companiei. Din nefericire, exact așa se întâmplă. Niciodată nu m-am simțit grozav după ce am stat un timp în tancul de accelerație. Însă singura dată când m-am trezit și m-am simțit la

fel de rău a fost când am făcut o călătorie până la marginea Sferei.

Gândindu-mă la asta, dar conștient că nu puteam face nimic decât după ce ieșeam din tanc, îmi trebuia jumătate de oră de eforturi dureroase ca să mă eliberez din legături. Îmi simțeam fiecare mușchi de parcă ar fi fost tocat. Din păcate, senzația că lucrurile sunt anapoda nu dispărea după ieșirea din tanc. *Blue Goose* era prea tăcută. Ar fi trebuit ca după stabilirea rutei să ne îndepărtăm de ultima fereastră de ieșire. Însă duduitul îndepărtat și reconfortant al motoarelor de fuziune nu se mai auzea deloc. Asta însemna că ne aflam în cădere liberă.

Deloc bine.

Am ieșit plutind din tanc, m-am prins de o bară și m-am rotit să privesc spre celelalte două tancuri. Binecuvântata Fecioară Maria m-a privit radioasă din tancul lui Ray. Indicatoarele referitoare la starea biologică erau toate aprinse pe verde. Ray încă nu-și recăpătase cunoștința, dar nu avea nimic. Același lucru se putea spune despre Suzy. Un sistem automat hotărâse că eu eram singurul ce trebuia trezit.

Câteva minute mai târziu m-am dus către același punct de observație pe care îl folosisem ca să verific nava înainte de accelerare. Am vârât capul în cupola din sticlă și am privit în jur.

Ajunsesem undeva. *Blue Goose* stătea într-un

spațiu de parcare uriaș, unde atracția gravitațională era zero. Încăperea era sub forma unui cilindru lung, cu o secțiune transversală hexagonală. Pe pereți erau prinse tot felul de utilaje de reparații: module, cabluri lungi și șerpuite, ori postamente mobile ale unor cale de andocare nefolosite. Indiferent în ce direcție aș fi privit, vedeam numai nave blocate pe postamente. Din orice marcă și clasă imaginabilă, cu toate configurațiile de corp care să fie compatibil cu trecerea prin ferestre. Corpurile de iluminat aruncau o lumină aurie și odihnitoare asupra întregii scene. Când și când, întreaga hală era scăldată în lumina orbitoare de culoare violet a unui aparat de tăiere. Ne aflam într-un atelier de reparații.

Tocmai începusem să analizez situația, când am văzut ceva prelungindu-se din peretele halei. Un tunel de andocare telescopic, îndreptându-se nesigur spre nava noastră. Prin ferestrele aflate de-a lungul tunelului am văzut câteva siluete plutind, înaintând cu ajutorul unor balustrade și trecându-și o mână peste alta.

Am oftat și am pornit spre ecluză.

Până să ajung acolo, ei trecuseră deja de prima etapă a ciclului. Nu era nicio problemă – nu existau motive întemeiate să împiedic persoane străine să pătrundă la bordul navei –

însă mi s-a părut că *era* puțin cam nepoliticos. Poate își închipuiseră că dormeam cu toții.

Ușa s-a deschis.

— Deci te-ai trezit, a spus un bărbat. Thomas Gundlupet, căpitanul navei *Blue Goose,* corect?

— Așa cred, am răspuns eu.

— Te deranjează dacă urcăm la bord?

Erau șase și oricum deja urcau la bord. Purtau cu toții salopete de culoare ocru, puțin uzate de vreme, pe care se vedeau mult prea multe sigle de companii. Am simțit un fior. Nu-mi plăcea deloc felul care dădeau buzna peste noi.

— Ce s-a întâmplat? am zis eu. Unde ne aflăm?

— Unde crezi? m-a întrebat bărbatul. Avea barba nerasă de câteva zile și dinți urâți și îngălbeniți. Asta m-a impresionat. Trebuie să depui eforturi serioase ca să ai dinți urâți. De ani de zile nu mai văzusem pe cineva care să dovedească o asemenea dăruire pentru această artă.

— Sper să nu mă anunțați că am rămas blocați în sistemul Arkangel, am zis eu.

— Nu, ați trecut prin poartă.

— Și?

— S-a petrecut ceva neprevăzut. O eroare de dirijare. N-ați ieșit pe fereastra potrivită.

— Isuse, am spus și mi-am scos șapca. O belea nu vine niciodată singură. Sa întâmplat ceva urât cu inserția, nu-i așa?

— Poate da. Poate nu. Nimeni nu știe cum se petrec lucrurile astea. Știm doar că nu ar fi trebuit să ajungeți aici.

— Corect. Și unde este acest „aici”?

— Stația Saumlaki. Sectorul Schedar.

A spus asta cu aerul că deja își pierduse interesul față de noi, de parcă era o situație pe care o întâlnea de câteva ori pe zi.

Poate că el își pierduse interesul. Nu era și cazul meu.

Nu auzisem de Stația Saumlaki, dar de sectorul Schedar auzisem. Acesta era o supergigantică K situată spre marginea Sferei Spațiale Locale. Definea unul dintre cele șaptezeci de sectoare navigaționale din întreaga Sferă.

V-am vorbit cumva de Sferă?

Știți cum arată galaxia Calea Lactee; ați văzut-o de nenumărate ori în desene și simulări pe computer. Având o umflătură centrală luminoasă la miezul galactic, cu brațe spiralate lenevos ce pornesc din acel centru, fiecare braț fiind alcătuit din sute de milioane de stele, începând de la cele mai întunecate și lent arzătoare pitice până la cele mai fierbinți supergigantice care se află în pragul dispariției prin formarea de supernove.

Acum, să ne concentrăm atenția asupra unui braț al Căii Lactee. Iată Soarele, galben-oranj, la

aproape două treimi de centrul Galaxiei. Căi și pliuri de praf înfășoară Soarele până la distanțe de zeci de mii de ani-lumină. Cu toate acestea, Soarele în sine stă exact în mijlocul unei găuri cu diametrul de patru sute de ani-lumină în acest praf stelar, o Sferă în care densitatea este aproximativ a douăzecea parte din valoarea sa medie.

Aceasta este Sfera de Spațiu Local. Ca și cum Dumnezeu ar fi făcut o gaură în praf, special pentru noi.

Numai că nu El a făcut-o. A fost o supernovă, acum aproape un milion de ani.

Dacă privim mai departe, găsim alte sfere, ai căror pereți se intersectează și se îmbină, alcătuind o uriașă structură ca balonașele de săpun, care are diametrul de zeci de mii de ani-lumină. Acestea sunt structurile de Buclă I și Buclă II și Inel Lindblad. Există chiar și noduri superdense unde praful este atât de gros încât nu se poate vedea nimic prin el. Mă refer la pături negre precum norii întunecați Taurus ori Rho-Ophiuchi, ori la Falia Aquila.

Aflată în afara Sferei Locale, Falia este cel mai îndepărtat punct din galaxie unde se poate ajunge. Nu este vorba de rezistență și curaj. Numai că nu există nicio modalitate prin care să treci de ea, cel puțin cu ajutorul rețelei de legături de ferestre care permit deplasări cu viteză mai mare decât cea a luminii. Galeriile ca

de iepuri ale posibilelor rute nu trec mai departe. Majoritatea destinațiilor – inclusiv cele din itinerarul navei *Blue Goose* – nici măcar nu trec dincolo de Sfera Spațială Locală.

Pentru noi, nu avea nicio importanță. Poți face mult comerț până la o depărtare de o sută de ani-lumină de Pământ. Dar Schedar era exact la granița Sferei, acolo unde densitatea prafului începea să crească până la nivelurile galactice normale, aflate la două sute douăzeci și opt de ani-lumină de Pământul-Mamă.

Repet: nu era bine deloc.

— Îmi dau seama că situația vă șochează, a rostit altă voce. Dar nu e chiar atât de rău pe cât credeți.

Am privit-o pe femeia care tocmai vorbise. De statură potrivită, având acel chip numit „de zână”, cu ochi cenușii, ușor oblici, și cu părul de un alb cromat, lung până la umeri.

Fața mi se părea dureros de cunoscută.

— Nu e?

— Eu n-aș spune așa, Thom, a zis femeia și mi-a zâmbit. La urma urmei, asta ne-a oferit șansa de a ne aduce aminte de trecut, nu crezi?

— Greta? am întrebat, fără să-mi cred ochilor. Ea dat din cap, confirmându-mi bănuiala. Pentru păcatele mele.

— Dumnezeule. Chiar tu ești?

— Nu eram sigură că o să mă recunoști. Mai ales după atâta vreme.

— Dar ție nu ți-a fost greu să mă recunoști.

— Nici n-a fost nevoie. În momentul când ați apărut, am recepționat transponderul vostru de salvare. Asta ne-a dat numele navei, proprietarul, cine se afla în ea, ce mărfuri transportați, încotro ar fi trebuit să mergeți. Când am auzit că te aflai la bord, m-am asigurat că voi face parte din comitetul de primire. Dar nu te teme. Nu mi se pare că te-ai schimbat prea mult.

— Ei, nici tu, am spus eu.

Nu era întru totul adevărat. Dar, cinstit, cui îi place să audă că arata cu *zece* ani mai în vârstă decât ultima oară când l-ai întâlnit, chiar dacă nu s-a schimbat în rău? Mi-am adus aminte cum arăta dezbrăcata, amintiri pe care le îngropasem vreme de un deceniu și care reveneau acum la suprafață. Îmi era rușine că ele rămăseseră atât de vii, de parcă o parte a subconștientului meu le tăinuise pe parcursul anilor de căsătorie și fidelitate.

Pe fața Gretei a apărut o umbră de zâmbet. De parcă și-ar fi dat seamănă exact ce anume gândeam în acele clipe.

— Niciodată nu te-ai priceput să minți prea bine, Thom.

— Așa e. Cred că am nevoie de exercițiu.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Niciunul dintre noi nu părea să știe cum să continue discuția. Cât noi am șovăit, ceilalți au continuat

să plutească în jurul nostru, fără să spună nimic.

— Mda, am făcut eu. Cine ar fi crezut că ne vom întâlni în asemenea condiții?

Greta a dat ușor din cap și a întins mâinile cu palmele desfăcute spre mine, în semn de scuză.

— Îmi pare rău că nu ne revedem în condiții mai fericite, a spus ea. Dar, dacă te consolează în vreun fel, ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Am verificat sintaxa voastră și nu prezenta nicio eroare. Doar că, din când în când, sistemul mai dă chix.

— Ciudat, nimeni nu pare încântat să discute prea mult despre asta, am zis eu.

— Putea fi și mai rău, Thom. N-am uitat ce obișnuiai să-mi spui despre călătoria în spațiu.

— Da? Care perlă de înțelepciune ți-a rămas în minte în mod deosebit?

— Dacă te afli în situația de a te plânge în legătură cu o situație, nu ai dreptul să te văicărești.

— Isuse. Chiar am spus așa ceva?

— Mda. Și pun rămășag că acum regreți. Dar, uite, nu e chiar atât de grav. Ai înregistrat o întârziere de doar douăzeci de zile. Greta a făcut un semn din cap către bărbatul cu dinții stricați. Kolding spune că reparațiile vor dura doar o zi, după care poți porni la drum, iar apoi, în douăzeci, douăzeci și cinci de zile, o să ajungi la destinație, în funcție de structurile rutelor. Asta înseamnă mai puțin de șase săptămâni.

Așa că pierzi prima la transportul acesta. Nicio problemă. Sunteți cu toții întregi, iar nava are nevoie de câteva reparații minore. De ce n-ai risca să semnezi documentele de reparații?

Nu mă încântă încă douăzeci de zile în tancul de accelerație.

— Și ar mai fi.

— Ce anume?

Mă pregăteam să-i vorbesc de Katerina, de faptul că deja mă aștepta sa sosesc. Însă, în loc de asta, am zis:

— Mă îngrijorează ceilalți. Suzy și Ray. Au familii care-i așteaptă. Își vor face griji.

— Înțeleg, a spus Greta. Suzy și Ray. Încă dorm în tancurile lor de accelerație, nu?

— Da, am spus eu ezitând.

— Menține-i în starea asta până plecați spre casă, a spus Greta zâmbind. Nu are rost să-i alarmezi în legătură cu familiile. E mai uman așa.

— Dacă așa spui tu.

— Crede-mă în privința asta, Thom. Nu e prima oară când mă confrunt cu asemenea situații. Și mă îndoiesc că va fi și ultima.

Peste noapte, am rămas într-un hotel situat în altă parte din Saumlaki. Hotelul, săpat adânc în rocă, era o structură din prefabricate, cu multe etaje, în care zgomotele reverberau. Probabil că putea găzdui sute de oaspeți, însă în acea

perioadă se părea că doar câteva camere erau ocupate. Am dormit bine și m-am trezit devreme. În holul de la intrare, am văzut un lucrător cu o șapcă cu moț care, purtând mănuși, scotea crapii bolnavi dintr-un bazin ornamental. Urmărindu-l cum ridica în aer peștele de o culoare oranj cu reflexe metalice, am avut o senzație de *déjà vu.* De ce imaginea aceea avea legătură cu hoteluri lipsite de viață și crapi aflați pe moarte?

Înainte de micul dejun – oarecum înviorat, dar fără să am sentimentul că aș fi avut parte de un somn odihnitor – l-am vizitat pe Kolding și am primit o informare privind programarea reparațiilor.

— Două, trei zile, a zis el.

— Păi, seara trecută era vorba de o zi. Kolding a ridicat din umeri.

— Dacă nu-ți convin serviciile, găsește pe altcineva să-ți repare nava. Apoi și-a vârât degetul mic în colțul gurii și a început să se scobească între dinți cu unghia.

— E plăcut să văd pe cineva căruia îi place cu adevărat munca, am spus.

L-am părăsit pe Kolding înainte să-mi stric de tot dispoziția, și m-am îndreptat către altă parte a stației.

Greta îmi sugerase să ne întâlnim pentru a lua dejunul și a depăna împreună amintiri. Era acolo când am ajuns și stătea la o masă pe o terasă

„în aer liber”, sub o marchiză cu dungi albe și roșii, sorbind suc de portocale. Deasupra noastră se găsea un dom larg de câteva sute de metri, pe care se proiecta un cer holografic, fără pic de nori. Avea albastrul ca de smalț al mijlocului de vară.

— Cum ți se pare hotelul? m-a întrebat ea, după ce am comandat chelnerului o cafea.

— Nu-i rău. Cu toate astea, nimeni nu pare dornic de conversație. Sunt eu de vină, ori locul acesta etalează ambianța înfrumusețată a unui transatlantic ce se scufundă?

— Așa e locul acesta, a zis Greta. Cei care ajung aici sunt nemulțumiți. Ori se trezesc transferați aici, și atunci sunt iritați din cauza asta, ori au ajuns aici din pricina unei erori de dirijare, și sunt supărați din acest motiv. Din două una.

— Și nimeni nu e fericit?

— Numai cei care știu că vor pleca de aici foarte curând.

— Printre aceștia te numeri și tu?

— Nu, mi-a răspuns. Eu rămân țintuită aici. Dar pe mine nu mă deranjează. Cred că sunt excepția care întărește regula.

Chelnerii erau manechine din sticlă, de genul celor care fuseseră la modă în lumile de la centru în urmă cu douăzeci de ani.

— Ei, mă bucur să te revăd, am zis.

— Și eu, Thom. Greta și-a terminat sucul de

portocale și a luat un colț din cornul meu cu cremă, fără să ceară. Am auzit că te-ai căsătorit.

— Așa este.

— Și? Nu ai de gând să-mi povestești despre ea? Am sorbit din cafea.

— O cheamă Katerina.

— Inimos nume.

— Lucrează la departamentul de biorecuperare de pe Kagawa.

— Și, copii?

— Încă nu. Nici n-ar fi ușor, având în vedere cât de mult stăm departe de casă.

— Mda. A luat o gură din corn. Dar poate că v-ați gândit la asta.

— Nimic nu este exclus, am spus.

Cu toate că mă simțeam măgulit de interesul pe care-l manifesta față de mine, precizia chirurgicala a întrebărilor ei m-a făcut să mă simt ușor stânjenit. Nu era vorba de atacuri și mișcări de apărare, și nici încercarea de a pescui informații. Felul acela de întrebări directe te punea într-o situație delicată. Dar măcar mi-a îngăduit să-i pun întrebări la fel de directe.

— Dar tu?

— Nimic ieșit din comun. M-am căsătorit cam la un an după ce ne-am văzut ultima oară. Cu un bărbat pe nume Marcel.

— Marcel, am repetat eu gânditor, de parcă numele ar fi avut vreo semnificație cosmică.

— Mă bucur pentru tine. Să înțeleg că și el se afla aici?

— Nu. Munca ne-a dus în direcții diferite. Suntem încă împreuna, dar... Greta a lăsat fraza neterminată.

— Nu e ușor, am zis eu.

— Dacă ne era dat să fim împreună, am fi găsit o cale. În orice caz, să nu-ți pară rău pentru vreunul dintre noi. Fiecare își are munca lui. N-aș putea spune că mă simt mai puțin fericită decât ultima oară când ne-am întâlnit.

— Ei, asta-i bine.

Greta s-a aplecat și mi-a atins mâna. Unghiile ei erau date cu o ojă de culoare neagră ca noaptea, cu reflexe albăstrui.

— Ascultă. Cred că asta e chiar o obrăznicie din partea mea. Invitația la dejun a venit firesc. Aș fi dat dovadă de bădărănie dacă n-o făceam. Dar ai vrea să ne mai vedem? E foarte plăcut să mănânci aici seara. Luminile se sting. Iar vederea prin dom e de-a dreptul frumoasă.

Am ridicat ochii spre cerul holografic, nesfârșit.

— Eu am crezut că e o imitație.

— Chiar este, a zis ea. Dar asta nu-i răpește din frumusețe.

M-am așezat în fața camerei și am început să vorbesc.

— Katerina, am zis. Bună. Sper că ești bine.

Sper că te-a contactat deja cineva din partea companiei. Dacă n-au făcut-o, sunt convins că te-ai interesat chiar tu. Nu știu sigur ce ți s-a spus, dar te asigur că noi suntem sănătoși și că ne întoarcem acasă. Te apelez dintr-un loc ce se cheamă Stația Saumlaki, o uzină de reparații de la marginea sectorului Schedar. Nu prea ai ce vedea aici: o rețea de tuneluri și centrifuge săpate într-un asteroid de tip D, negru ca smoala, situat la vreo jumătate de an-lumină de cea mai apropiată stea. Mă aflu aici din simplul motiv că foarte aproape se găsește o fereastră de acces. Așa am și ajuns aici. Nu știu cum, dar *Blue Goose* a comis o eroare în rețea, una pe care ei o numesc eroare de dirijare. Am ajuns aici seara trecută, după timpul local, și de atunci stau la un hotel. Nu am luat legătura cu tine aseară pentru că eram prea obosit și dezorientat după ce am ieșit din tanc, și nici nu știam cât timp va trebui să rămânem aici. Mi s-a părut mai bine să aștept până dimineață, când puteam avea o idee mai clară privind daunele suferite de navă. Nimic grav – doar câteva componente care s-au răsucit în cursul tranzitării – dar asta înseamnă că trebuie să mai rămânem aici două zile. Kolding – așa îl cheamă pe șeful echipei de reparații – spune că vom rămâne cel mult trei zile. Până vom reveni pe traseu, totuși, vom avea o întârziere de patruzeci de zile.

Am făcut o pauză, aruncând o privire la indicatorul de cost, al cărui ac urca mereu. Înainte de a mă așeza în cabina de transmisie, aveam întotdeauna pregătit un discurs elocvent și economic, astfel încât reușeam să transmit exact ceea ce trebuia spus, cu o doză de grație, chiar dacă era vorba de un monolog. Însă de data asta gândurile mi se risipeau imediat ce deschideam gura și, în loc să mă port ca un Actor, am sfârșit prin a semăna cu un mărunt hoț de timp, însăilând un alibi neconvingător în prezența unor anchetatori ageri la minte.

Am zâmbit cu stângăcie și am continuat:

— Mă doare când îmi dau seama cât de mult îi va trebui mesajului ca să ajungă la tine. Dacă te ajută să te mai înseninezi, să știi că eu voi sosi curând după mesaj. La câteva zile după ce vei primi transmisia asta, voi sosi și eu. De aceea, te rog să nu risipești banii răspunzându-mi, pentru că în momentul în care vei încerca să-mi transmiți ceva, eu voi fi părăsit Stația Saumlaki. Stai cuminte unde ești, și-ți promit ca voi sosi curând acasă.

Asta a fost tot. Nu mai aveam de adăugat decât: „Mi-e dor de tine”. Iar acest lucru trebuia rostit după o pauză de o clipă, pentru a suna convingător. Numai că la reluarea înregistrării, mi s-a părut a fi mai degrabă ceva amintit în ultima clipă.

Aș fi putut înregistra totul din nou, dar mă

îndoiesc că aș fi fost mai fericit. De aceea, am pus mesajul pe transmisie și m-am întrebat cat va trebui să aștepte până să pornească la drum. Cum părea puțin probabil să existe un comerț intens pe Saumlaki, nava noastră părea a fi prima care va părăsi asteroidul.

Am ieșit din cabină. Din anumite motive, m-am simțit vinovat, de parcă aș fi neglijat să spun ceva. Mi-a luat ceva vreme până să-mi dau seama ce îmi trecea prin minte. Îi spusesem Katerinei despre Stația Saumlaki. Menționasem până și numele lui Kolding și stricăciunile suferite de *Blue Goose.* Dar nu suflasem o vorbă despre Greta.

Nu reușește cu Suzy.

E prea inteligentă, prea bine adaptată la corelațiile fiziologice privitoare la imersia în tancul de accelerație. Chiar dacă i-aș da toate asigurările din lume, ea știe că s-a aflat în tanc prea multă vreme pentru ca aceasta să fie altceva decât o minciună de dimensiuni epice. Știe că nu vorbim de săptămâni sau chiar luni de întârziere. Fiece nerv din organismul ei urlă acest mesaj către mintea ei.

— Am avut câteva vise, spune ea când starea de confuzie se risipește.

— Ce fel de vise?

— Că eram trează. Vise în care tu mă scoteai din tanc. Tu și încă cineva.

Fac mari e forturi ca să nu zâmbesc. Sunt singur, dar Greta nu se afla prea departe. Acum seringa e în buzunarul meu.

— Eu întotdeauna visez urât când ies din tanc, îi spun.

— Acestea mi s-au părut reale. Vorbele tale se schimbau mereu, dar îmi spuneai că ne aflam undeva... că am ieșit de pe traiectorie, dar că nu există motive de îngrijorare.

Așa se spulberă speranța Gretei că Suzy nu-și va aminti nimic după eforturile noastre eșuate de a o trezi. S-ar părea că memoria ei pe termen scurt nu e chiar atât de volatilă cum ne-am dori noi.

— E ciudat că spui asta. Pentru că, în realitate, am ieșit puțin de pe traseu.

Devine tot mai alertă cu fiecare respirație. Suzy s-a dovedit mereu cea mai bună dintre noi când era vorba de ieșirea din tancul de accelerație.

— Spune-mi cât de departe am ajuns, Thom.

— Mai departe decât aș fi vrut.

Strânge degetele, făcându-le pumn. Nu-mi dau seama dacă e un semn de agresivitate, ori vreun efect neuromuscular întârziat, după atâta vreme petrecută în tanc.

— Cât de departe? Am ajuns dincolo de Sferă?

— Da, dincolo de Sferă.

— Spune-mi, Thom. Am trecut dincolo de Falie?

Îi percep teama din glas. Înțeleg prin ce trece. Este coșmarul cu care trăiesc toate echipajele navelor, la fiecare călătorie. Spaima că se va întâmpla ceva neprevăzut cu direcționarea, ceva atât de grav, încât vor ajunge la marginea rețelei. Că se vor trezi atât de departe de casă, încât întoarcerea va dura ani de zile, nu doar luni. Și că, desigur, vor fi trecut ani înainte de a porni în călătoria de reîntoarcere.

Că persoanele iubite vor fi cu mulți ani mai în vârstă când vor ajunge acasă.

Dacă vor mai fi acolo să-i aștepte. Dacă-și vor mai aminti de tine, ori dacă vor voi asta. Dacă mai sunt de recunoscut, ori în viață.

Dincolo de Falia Aquila. Prescurtarea pentru călătoria pe care nimeni nu dorește să o facă nici măcar accidental. Călătoria care-ți va ruina restul vieții, cea care dă naștere unor stafii pe care le vezi bântuind umbrele barurilor de companie din întreaga Sferă. Femei și bărbați smulși din timp, trimiși în derivă față de familii și persoane iubite de un accident produs de o tehnologie străină pe care o folosim, dar nu o înțelegem pe deplin.

— Da, spun eu. Am trecut dincolo de Falie.

Suzy strigă, iar chipul îi devine o mască a furiei și a refuzului de a accepta. Strângând seringa, mâna mea devine glacială. Mă gândesc să o folosesc.

O nouă estimare a reparațiilor. Cinci, șase zile, spune Kolding.

De data asta n-am mai comentat. M-am mulțumit să ridic din umeri și am plecat, întrebându-mă ce nou termen mi se va promite la următoarea discuție.

În acea seară am stat la aceeași masă la care eu și Greta ne-am întâlnit pentru a lua dejunul. Zona aceea de restaurant fusese bine luminată la precedenta ocazie, dar acum singura lumină provenea de la lămpile aflate pe mese și panourile luminoase înglobate în paviment. La o oarecare distanță, un manechin din sticlă dădea roată meselor neocupate, cântând *Asturias* la o chitară de sticlă. În acea seară nu au apărut alte persoane în restaurant.

N-a trebuit să aștept mult sosirea Gretei.

— Thom, iartă-mi întârzierea.

M-am întors spre ea în timp ce se apropia de masă. Îmi plăcea cum pășea în condițiile de forță gravitațională scăzută ale stației, modul în care iluminarea redusă desena arcuirea coapselor și taliei. S-a lăsat pe scaun și s-a aplecat spre mine cu un aer conspirativ. Lampa de pe masă a aruncat umbre roșietice și tente aurii pe chipul ei. Asta a făcut-o să arate cu zece ani mai tânără.

— N-ai întârziat deloc, am spus. Și, oricum, rămâneam cu priveliștea.

— Un progres, nu?

— Asta nu spune multe, am zis eu cu un zâmbet. Dar, bineînțeles, sigur e un progres.

— Aș fi în stare să stau aici toată noaptea și să privesc peisajul. De fapt, uneori chiar asta fac. Doar eu, cu o sticlă de vin.

— Te înțeleg.

În locul albastrului holografic, domul era acum presărat de stele. Nu semăna cu niciun alt peisaj pe care să-l fi văzut de pe altă stație ori de pe navă. Stele de culori intense, chiar furioase, alb-albăstrui, încastrate în ceea ce păreau valuri de catifea. Apoi, pietre prețioase aurii și pete roșii, mângâietoare, ca niște degete mânjite de culori pastelate. Mai erau torente și pâraie de stele mai puțin luminoase, semănând cu nenumărați pești-neon, surprinși într-o mișcare înghețată. Am mai văzut perdele uriașe de nori roșii și verzi, străbătuți și oarecum urâțiți de filamente de un negru glacial. De asemenea, faleze înalte și promontorii din praf de culoare ocru, atât de bogat în structura sa tridimensională, încât formele de relief semănau cu un amestec exuberant de culori în ulei; contururi groase de ani-lumină, trasate cu o spatulă. Stele roșii și roz ardeau prin praf ca niște felinare. Lumi rămase orfane erau surprinse explodând din turnuri, mici forme spermatozoidale care se târau pe viscerele din praf. Ici și colo, am admirat nodurile minuscule de forma unor ochi ale sistemelor solare în curs

de formare. Tot acolo, pulsari, aprinzându-se și stingându-se ca niște faruri de navigație, ritmurile diferite ale fiecăruia părând să creeze un tempo maiestuos pentru întreaga scenă, amintind de un vals lent, mortuar. Am avut senzația existenței prea multor detalii pentru un singur peisaj, o abundență copleșitoare de bogății, și, cu toate acestea, indiferent în ce direcție m-aș fi uitat, se părea că erau încă multe de văzut, de parcă domul simțea atenția ce i-o acordam și-și concentra eforturile asupra locului în care îmi îndreptam privirea. Vreme de o clipă, am perceput o senzație zguduitoare de amețeală și – cu toate că am încercat să mi-o înfrâng, pentru a nu mă face de râs – m-am trezit ținându-mă de tăblia mesei, ca și cum aș fi vrut să mă opresc din căderea în adâncimile intime ale peisajului.

— Exact acesta este efectul pe care îl are asupra oamenilor, a spus Greta.

— Frumos.

— Frumos sau înfricoșător? Mi-am dat seama că nu eram sigur.

— E măreț, a fost tot ce am putut rosti.

Bineînțeles, e creat, a spus Greta, cu glas mai moale acum, pentru că se aplecase spre mine. Sticla domului este inteligentă. Exagerează strălucirea stelelor, astfel că ochiul uman percepe diferențele dintre ele. În rest, culorile sunt nerealiste. Tot ce mai vezi acolo este

foarte precis dacă accepți ideea că anumite frecvențe au fost translatate în banda vizibilă, iar dimensiunile anumitor structuri au fost modificate. (Spre lămurirea mea, a arătat unele caracteristici.) Aceea este marginea Norul întunecat Taurus, plus Pleiadele, care abia se zăresc. Acela este un filament al Sferei Spațiale Locale. Vezi aglomerarea deschisă de stele? A așteptat până i-am răspuns.

— Da, am zis eu. Aceea este Hyades. Iar acolo, Betelgeuse și Bellatrix. Impresionant.

— Așa și trebuie să fie. A costat o grămadă de bani. S-a lăsat ușor pe spate, astfel că umbrele au traversat din nou chipul ei.

— Te simți bine, Thom? Îmi pari puțin absent. Am suspinat.

— Tocmai am primit o nouă prognoză de la prietenul tău Kolding. O asemenea veste ar strica ziua oricui.

— Îmi pare rău.

— Mai e ceva, am zis. Ceva ce mă frământă de când am ieșit din tanc. Un manechin s-a apropiat să ne ia comanda. Am lăsat-o pe Greta să comande pentru amândoi.

— Indiferent ce ar fi, mie îmi poți spune, a zis ea după ce manechinul s-a îndepărtat.

— Nu mi-e ușor.

— E vorba de ceva personal? De Katerina? (Și-a mușcat limba.) Ba nu, scuze. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu de ea este vorba. În orice caz, nu chiar de ea.

Însă în chiar clipa în care am rostit aceste cuvinte mi-am dat seama că, într-un anumit sens, *era vorba* de Katerina, și de timpul ce se va mai scurge până să o revăd.

— Continuă, Thom.

— S-ar putea să ți se pară ridicol. Dar mă întreb dacă toată lumea se poartă cinstit cu mine. Nu mă refer doar la Kolding. E vorba și de tine. Când am ieșit din tancul acela m-am simțit ca și cum aș fi ajuns pe Falie. Ba chiar mai rău, dacă pot spune asta. Am avut senzația că am petrecut foarte mult timp în acel tanc.

— Uneori asta este percepția.

— Greta, eu cunosc diferența. Te rog să mă crezi pe cuvânt.

— Și ce insinuezi?

Din nefericire, nu eram chiar sigur. Una era să am o senzație vagă de neliniște privind perioada cât am rămas în tanc și alta să ies din tanc și să-mi acuz gazda că minte. Mai ales că a mea se dovedise extrem de ospitalieră.

— Există vreun motiv pentru care m-ai minți?

— Încetează, Thom. Ce întrebare mai e și asta?

Imediat ce o formulasem, întrebarea mi s-a părut și mie absurdă și jignitoare. Mi-aș fi dorit să pot da timpul înapoi și să o iau de la capăt, fără să iau în seamă presentimentele.

— Îmi cer scuze, am spus. Ce ridicol. Pune totul pe seama bioritmurilor care s-au amestecat, sau pe ceva de genul ăsta.

Ea a întins brațul peste masă și m-a prins de mână, la fel cum făcuse și la micul dejun. De data asta, a continuat să mă țină strâns.

— Chiar te simți vinovat, nu?

— Jocul practicat de Kolding sigur nu mă ajută.

Chelnerul ne-a adus vinul, pe care l-a așezat pe masă, moment în care sticla a scos un clinchet când s-a atins de degetele lui articulate din sticlă. Manechinul ne-a turnat în pahare, iar eu am degustat din al meu.

— Poate că dacă aș avea lângă mine pe cineva din echipajul meu, care să se plângă de toate, nu m-aș simți atât de rău. Știu că ai spus să nu-i trezim pe Suzy și pe Ray, dar asta s-a întâmplat înainte ca escala noastră să se transforme într-o oprire de o săptămână.

Greta a înălțat din umeri.

— Dacă vrei să-i trezești, nimeni nu te va putea opri. Dar nu te mai gândi acum la problemele navei. N-aș vrea să ne stricăm amândoi seara asta frumoasă.

Am ridicat privirea spre stele. Totul avea patima vibrantă, nebunească a unui peisaj nocturn pictat de Van Gogh. Doar privindu-l, oricine s-ar fi simțit îmbătat și extaziat.

— Ce anume ar putea strica seara aceasta? am întrebat-o.

Întâmplător, am băut prea mult vin și m-am trezit în pat alături de Greta. Nu știu sigur dacă vinul băut a jucat același rol și pentru ea. Dacă relația ei cu Marcel era așa cum spusese ea, atunci, evident, avea mai puțin de pierdut decât mine. Da, asta îndrepta lucrurile, nu? Ea devenea seducătoarea, deoarece căsătoria ei era ruinată, iar eu deveneam nefericita victimă. Eu recidivam, desigur, dar nu era în totalitate vina mea. Fusesem singur, departe de casă, fragil din punct de vedere emoțional, iar ea se folosise de mine. Mă cucerise cu o masă romantică și astfel îmi întinsese o capcană.

Doar că toate acestea nu erau decât prostii care să-mi justifice purtarea, nu? În cazul în care căsnicia mea era atât de solidă, de ce nu pomenisem nimic despre Greta în mesajul trimis spre casă? În acel moment, îmi justificasem omisiunea ca fiind un gest de bunătate față de soția mea. Katerina nu știa că eu și Greta formasem cândva un cuplu. De ce să o alarmez pe Katerina aducând vorba de altă femeie, cu toate că susțineam că nu ne mai întâlnisem până atunci?

Doar că – acum – îmi era clar că nu spusesem nimic despre Greta din cu totul alt motiv. Pentru că, în subconștientul meu, chiar atunci, se născuse ideea că am putea ajunge din nou împreună în pat.

Deja îmi căutam un alibi când o apelasem pe Katerina. Mă asiguram că nu vor apărea întrebări stânjenitoare când voi ajunge acasă. Ca și cum nu numai că aș fi știut ce avea să se întâmple, ci chiar aș fi tânjit în secret ca totul să se petreacă întocmai.

Singura problemă era că Greta avea altceva în gând.

— Thom, a zis ea, trezindu-mă pe deplin din reverie. Stătea goală lângă mine, rezemată într-un cot, cu cearșaful mototolit în jurul coapselor. Lumina din camera ei o transformase într-o abstracțiune de rotunjimi albăstrui și lăptoase și umbre adânci, violacee. Cu degetul cu unghia dată cu ojă neagră a trasat o linie pe pieptul meu și a zis:

— Trebuie să afli ceva.

— Ce anume?

— Te-am mințit. La fel și Kolding. Toți te-am mințit.

Eram prea adormit pentru ca vorbele ei să aibă un efect prea iritant asupra mea. De aceea, n-am reușit să spun decât:

— Poftim?

— Nu te afli pe Stația Saumlaki. Și nici în sectorul Schedar. Asta m-a deșteptat aproape complet.

— Te rog să repeți.

— Eroarea de dirijare a fost mai gravă decât ai fost făcut să crezi. V-a dus mult mai departe de

Sfera Spațială Locală.

M-am străduit să mă înfurii, să am măcar resentimente, dar n-am avut decât o senzație amețitoare de prăbușire.

— Cât de departe de Sferă?

Mai departe decât ți-ai fi închipuit că se poate. Următoarea întrebare era evidentă.

— Dincolo de Falie?

— Da, a spus ea, cu o umbră evanescentă de surâs, de parcă ar fi conceput un joc ale cărui reguli și obiective i se păreau atrăgătoare. Dincolo de Falia Aquila. Mult, mult dincolo de ea.

— Greta, vreau să știu adevărul.

Ea s-a ridicat de pe pat și a întins mâna după halat.

— Atunci, îmbracă-te. O să-ți arăt.

Am urmat-o de parcă aș fi fost în transă.

M-a dus din nou spre dom. Era întunecat, așa cum fusese și cu o seara înainte, luminat doar de lămpile de la mese. M-am gândit că iluminarea pe tot cuprinsul Stației Saumlaki (ori a acelui loc, indiferent cum s-ar fi numit) depindea de cheful ocupanților săi și, prin urmare, nu trebuia să urmeze niciun ciclu diurn recognoscibil. Cu toate acestea, m-am simțit la fel de tulburat să descopăr că se modifica în mod atât de arbitrar. Chiar dacă Greta putea să stingă luminile oricând dorea, nu exista nimeni

care să protesteze?

Iar n-am văzut pe nimeni care să protesteze. Nimeni în jur; doar un manechin de sticlă, stând în poziție de drepți, cu un șervet drapat peste braț.

Acesta se afla în apropierea mesei noastre.

— Thom, vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Nu-mi dau seama de ce, dar nu prea am chef. Greta mi-a atins încheietura.

— Să nu mă urăști că te-am mințit. Am făcut-o cu bune intenții. Nu m-am îndurat să-ți spun adevărul din capul locului.

Brusc, mi-am retras mâna.

— N-ar fi mai bine să mă lași pe mine să judec asta? Așadar, care este adevărul gol-goluț?

— Nu sună bine, Thom.

— Spune-mi-l și voi hotărî eu asta.

N-am observat ca ea să fi intervenit în vreun fel, dar, brusc, domul s-a umplut din nou de stele, așa cum fusese în seara precedentă.

Imaginea a tremurat, apoi s-a concentrat pe zona centrală. Stelele au început să se deplaseze din toate părțile, ca o lapoviță albă. Numeroase nebuloase au defilat ca niște firicele spectrale. Senzația de mișcare era atât de copleșitoare, încât m-am trezit ținându-mă de tăblia mesei, amețit.

— Ușurel, Thom, mi-a șoptit Greta.

Imaginea s-a clătinat, s-a răsucit, apoi a

vibrat, contractându-se. Un zid solid de gaz a trecut cu forță pe lângă ea. Brusc, am avut sentimentul că ne aflam în afara unui obiect – că trecusem dincolo de o sferă cuprinzătoare, definită doar în arce neclare și noduri de gaz lichefiat, acolo unde densitatea gazelor stelare sporea considerabil.

Desigur. Era evident. Ne aflam dincolo de Sfera Spațială Locală.

Și continuam să ne îndepărtăm. Am urmărit Sfera contractându-se, devenind o simplă componentă din bulele mai largi de viduri. În loc de stele individuale, vedeam doar pete și particule, aglomerări de sute de mii de sori. Era ca și cum aș fi fost smuls cu viteză dintr-o imagine, văzută de aproape, a unei păduri. Încă puteam vedea luminișurile, dar copacii se topiseră într-o masă amorfă.

Am continuat să ne retragem. Apoi deplasarea a încetinit și a înghețat. Încă reușeam să disting Sfera Locală, dar numai pentru că-mi concentrasem privirea asupra ei pe întreaga durată a acelui proces de ieșire. În rest, nu se putea distinge nimic din zecile de viduri înconjurătoare.

— Atât de departe am ajuns? am întrebat. Greta a clătinat din cap.

— Să-ți arăt ceva.

Încă o dată, nu a făcut ceva detectabil. Însă Sfera la care privisem pană atunci s-a umplut

de o învălmăşeală de linii roşii, ca mâzgăliturile unui copil.

— Conexiuni de ferestre, am zis eu.

— Cu toate că eram încă şocat de faptul că mă minţise – şi deşi încă mă temeam de ceea ce ar putea însemna adevărul – nu am reuşit să-mi ţin în frâu acea parte profesională din mine, aceea care mă făcea să fiu mândru că recunosc asemenea lucruri. Greta a confirmat cu un gest.

— Acelea sunt principalele rute comerciale, conexiunile bine documentate şi trecute pe hărţi dintre coloniile mari şi huburile majore de schimburi comerciale. Acum voi adăuga toate legăturile cunoscute, inclusiv pe cele care au fost parcurse cu totul accidental.

Mâzgăliturile nu s-au modificat în mod esenţial. S-au îmbogăţit cu alte câteva bucle răsucite şi în ac de păr, între care una ajungea dincolo de zidul Sferei, atingând capătul dinspre soare al Faliei Aquila. Una sau două astfel de adăugiri străpungeau zidul în direcţii diferite, însă niciuna dintre ele nu ajungea chiar până la Falie.

— Unde ne aflăm?

— La capătul uneia dintre acele conexiuni. N-o poţi vedea, pentru ca e îndreptată direct spre tine. Mi-a surâs vag. A trebuit să stabilesc proporţiile cu care ne confruntăm. Cât de lată este Sfera Spaţială Focală? Patru sute de ani-lumină, cu ceva în plus sau minus?

Deși devenisem nerăbdător, eram însă curios.

— Cam așa ceva.

— Și deși știu că duratele de călătorie prin ferestre diferă de la un punct la altul, cu factori ce depind de topologia rețelei și de optimizarea sintaxei, nu se întâmplă ca viteza medie să fie de o mie de ori mai mare decât cea a luminii?

— Cam pe acolo.

— Așadar, o călătorie de la o margine a Sferei ar putea dura – cât, jumătate de an? Să zicem cinci ori șase luni? Un an până la Falia Aquila?

— Greta, știi asta deja. Amândoi o știm.

— Bine. Atunci, să analizăm situația.

Și imaginea s-a contractat din nou, Sfera s-a micșorat, apoi o succesiune de structuri suprapuse au ascuns-o vederii, întunericul a acoperit câmpul vizual din toate părțile, după care a apărut bine cunoscuta spirală răsucită a Căii Lactee, crescând în dimensiuni.

Sute de milioane de stele, adunate laolaltă în magistrale de spumă albă, ca aceea a mării.

— Aceasta este imaginea, a spus Greta. Îmbunătățită, desigur, iluminată și filtrată pentru a fi receptată de oameni – dar dacă ai avea ochi cu o eficiență cuantică aproape perfectă, și dacă ei ar avea, întâmplător, diametrul de un metru, cam peisajul ăsta ți-ar apărea în caz că ai păși în afara stației.

— Nu te cred.

Ceea ce însemna că *nu voiam* să o cred.

— Acceptă ideea, Thom. Ești foarte departe. Stația se rotește în jurul unei stele pitice cenușii din Marele Nor al lui Magellan. Te afli la o sută cincizeci de mii de ani-lumină de casă.

— Ba nu, am spus, cu glas ce semăna mai mult cu tânguiala demnă de milă a unui copil care refuză ceva.

— Ai avut senzația că ai petrecut mult timp în tancul de accelerație. Simțurile nu te-au înșelat câtuși de puțin. Subiectiv, cât timp s-a scurs? N-aș putea spune. Ani și ani, fără îndoială. Poate un deceniu. Dar timpul obiectiv – cel care sa scurs acasă – aici e mai simplu. Navei *Blue Goose* i-au trebuit o sută cincizeci de ani ca să ajungă la noi. Chiar dacă ai porni înapoi imediat, tot vei fi lipsit de acasă trei sute de ani, Thom.

— Katerina, am zis eu, rostind numele ei ca pe o invocație.

— Katerina a murit, mi-a spus Greta. A murit de mai bine de un secol.

Cum poți accepta o asemenea idee? Părerea generală este că nu te poți obișnui cu un astfel de gând. Nu oricine este în stare. Greta mi-a zis că asistase la toate reacțiile posibile în cazuri asemănătoare, și că învățase un singur lucru, acela că era aproape imposibil de anticipat cum va primi vestea o anumită persoană. Văzuse oameni acceptând dezvăluirea adevărului cu o simplă ridicare abătută din umeri, ca și cum aceea ar fi fost doar ultima dintre nenumăratele

surprize amare rezervate de viață, cu nimic mai rea decât boala ori suferința provocată de pierderea cuiva, ori de câte alte eșecuri personale. Pe alții îi văzuse plecând și apoi aflase că jumătate de oră mai târziu se sinuciseseră.

Însă majoritatea, mi-a spus ea, reușesc, într-un fel sau altul, să se obișnuiască cu adevărul, indiferent cât de imperfect și chinuitor ar fi acest proces.

— Crede-mă, Thom, a continuat ea. Acum te cunosc. Știu că ai tăria psihică de a trece prin această situație. Sunt convinsă că poți învață să accepți ideea.

— De ce nu mi-ai spus imediat ce am ieșit din tanc?

— Pentru că nu știam dacă puteai suporta adevărul.

— Ai așteptat până ai aflat că am o soție.

— Nu, a spus Greta. Am așteptat până când am făcut dragoste. Pentru că atunci mi-am dat seama că soția ta nu putea avea o însemnătate atât de mare pentru tine.

— Du-te dracului.

— Să mă duc? Bine, dar mergem împreună până acolo.

Am simțit dorința să mă revolt împotriva ei. Dar ce mă înfuria nu era insinuarea ei, ci adevărul rostit cu răceală, fără niciun menajament. Avea dreptate, și știam asta. Doar

că nu voiam să-l accept, tot astfel cum nu voiam nici să mă obișnuiesc cu realitatea.

Am așteptat până ce furia s-a stins.

— Spui că nu suntem primii, da? am întrebat-o.

— Nu. Noi am sosit primii aici, așa cred – mă refer la nava cu care călătoream. Din fericire, era bine echipată. După eroarea de itinerar, am avut suficiente provizii ca să înființăm o stație independentă pe primul asteroid întâlnit. Știam că nu există cale de întoarcere, dar măcar ne puteam organiza viața aici.

— Iar după aceea?

— Am avut cât să supraviețuim, asta în primii ani. Apoi a apărut încă o navă prin fereastră. Avariată, în derivă, cam în aceeași situație ca și *Blue Goose.* Am recuperat-o, am trezit echipajul și le-am dat vestea.

— Și cum au reacționat acei oameni?

— Așa cum era de așteptat, a spus Greta și a zâmbit amar. Doi dintre membrii echipajului și-au pierdut mințile. O femeie s-a sinucis. Cu toate acestea, șase dintre ei se află aici. Îți spun cinstit că sosirea altor nave ne-a fost de folos. Nu doar pentru că astfel ne alegeam cu provizii folositoare, ci și pentru că ne-a ajutat să ne oferim sprijinul. Ne-a făcut să uităm sentimentul de milă față de noi înșine. Ne-a făcut să înțelegem cât de departe ajunsesem și de cât de mult ajutor aveau nevoie acești nou-sosiți ca

să parcurgă același drum. Aceea nu a fost ultima navă. De atunci încoace am mai trecut prin aceeași situație cu alte opt ori nouă nave. Greta m-a privit, ținându-și capul sprijinit în palmă. Acum ai la ce te gândi, Thom.

— Chiar așa?

Ea a făcut un gest din cap.

— Ți-e greu, știu asta. Și câtva timp senzația va persista. Dar ți-ar prinde bine dacă ai avea pe cineva căruia să-i porți de grijă. Asta ar ușura tranziția.

— La cine te referi?

— La unul din membrii echipajului tău, a spus Greta. Ai putea încerca să-l trezești pe unul dintre ei.

Greta se află lângă mine când o scot pe Suzy din tancul de propulsie.

— De ce tocmai pe ea? se miră Greta.

— Pentru că pe ea o vreau scoasă prima, îi răspund, întrebându-mă dacă nu cumva Greta e geloasă. N-o pot învinui: Suzy e frumoasă, dar și inteligenta. La Ashanti Industrial nu există un analist de sintaxă mai bun decât ea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Suzy, după ce se dezmeticește. Am reușit întoarcerea?

O rog să-mi povestească ultimul lucru pe care și-l amintește.

— Vama, zice ea. Jigodiile acelea de pe Arkangel.

— Și după aceea? Altceva? Runele? Îți amintești să le fi aruncat?
— Nu, zice ea, apoi detectează ceva în glasul meu. Faptul că poate nu-i spun adevărul ori că-i ofer doar atât cât are nevoie. Thom, te mai întreb o dată. Am reușit să ne întoarcem?
O clipă mai târziu, o așezăm pe Suzy înapoi în tanc. N-am reușit de prima dată. Poate data viitoare.
Însă cu Suzy nu am reușit. Se dovedea de fiecare dată mai inteligentă și mai ageră la minte decât mine. Imediat ce o scoteam din tanc, își dădea seama că ajunsesem mult mai departe decât sectorul Schedar. Își dădea mereu seama de minciunile și scuzele mele.
— În cazul meu, s-a întâmplat altfel, i-am spus Gretei câteva zile mai târziu, în timp ce stăteam întinși în pat, iar Suzy se afla în tanc. Dar imediat ce te-am văzut acolo, am uitat de orice altceva.
Greta a dat din cap. Despletit și dezordonat după somn, părul i-a căzut peste față ca o draperie. O șuviță i-a rămas între buze.
— Ți-a fost de folos să vezi o față cunoscută și prietenoasă?
— M-a făcut să uit de orice alte probleme, asta e sigur.
— Până la urmă, o să te adaptezi, a spus ea. În orice caz, din punctul de vedere al lui Suzy, nu reprezinți o față cunoscută și prietenoasă?

— Probabil, am răspuns. Dar se aștepta să-mi vadă fața, în vreme ce tu reprezentai ultima persoană din lume pe care anticipa să o vadă stând acolo.

Greta și-a lipit dosul palmei de obrazul meu. Pielea ei netedă a alunecat peste barba mea ce trebuia rasă.

— Dar îți este din ce în ce mai ușor, nu?

— Nu știu, am zis.

— Thom, ești un bărbat puternic. Eram convinsă că vei trece hopul.

— Încă nu l-am trecut definitiv, am spus.

Mă simțeam de parcă aș fi mers pe sârmă pe deasupra cascadei Niagara. Era un miracol că reușisem să rezist până în acel moment. Dar asta nu însemna că reușisem să depășesc punctul de cotitură.

Cu toate acestea, Greta avea dreptate. Existau speranțe. Nu simțisem o durere copleșitoare la gândul morții Katerinei, sau a absenței ei forțate, sau indiferent cum se putea exprima situația în cuvinte. Senzația fusese de regret amestecat cu o dulce amărăciune, așa cum se întâmplă când te gândești la cineva de care te-ai despărțit, ori la un animal de casă pe care l-ai pierdut de mult. Nu simțeam nicio animozitate față de Katerina, și-mi părea rău că nu o voi revedea. Dar regretam și faptul că nu voi mai vedea multe alte lucruri. Poate că starea aceea avea să se agraveze în zilele ce

vor urma. Poate că doar amânam o cădere nervoasă.

Dar nu credeam asta.

Între timp, am încercat mereu să găsesc o modalitate de a rezolva situația lui Suzy. Devenise o enigmă pe care n-o puteam lăsa nedescifrată. O puteam trezi pur și simplu, lăsând-o să accepte vestea, indiferent cum, dar o asemenea procedură mi se părea crudă și nesatisfăcătoare. Greta mă făcuse să înțeleg totul treptat, lăsându-mi timp la dispoziție ca să mă obișnuiesc cu noul mediu și să fac pașii necesari în procesul de uitare a Katerinei. Când, în sfârșit, îmi dăduse vestea, chiar dacă aceasta fusese șocantă, eu nu mă lăsasem strivit. Fusesem deja pregătit să înțeleg, iar surpriza își pierduse din acuitate. Iar relația intimă cu Greta mă ajutase în mod evident. Lui Suzy nu-i puteam oferi aceeași consolare, dar eram convins că exista o modalitate de a o aduce la o stare similară de acceptare.

Am trezit-o de mai multe ori, încercând de fiecare dată o altă abordare. Greta a spus că exista un interval de câteva minute până când evenimentele pe care le trăia începeau să fie transferate în memoria pe termen lung. Dacă o făceam să adoarmă la loc, blocul de informații din memoria pe termen scurt se ștergea înainte de a traversa hipocampul, ca să ajungă în memoria pe termen lung. În acel interval, o

puteam trezi de ori de câte ori am fi dorit, încercând nenumărate permutări ale scenariului readucerii la viață. Cel puțin așa m-a asigurat Greta.

— Nu putem face asta la nesfârșit, am zis eu.

— De ce nu?

— Pentru că, până la urmă, își va aminti *ceva!*

Greta a făcut un gest din umeri.

— Probabil. Dar mă îndoiesc că va da vreo importanță acelor amintiri. N-ai avut niciodată senzația vagă de *déjà vu* când ai ieșit din tancul de accelerație?

— Câteodată, am recunoscut.

— Atunci nu-ți mai face probleme din pricina asta. Nu va păți nimic. Te asigur.

— Poate că, la urma urmei, ar trebui să o ținem trează.

— Ar fi o cruzime din partea noastră.

— Dar e la fel de crud să o trezim pentru ca apoi să o adormim din nou, ca pe o păpușă.

Când mi-a răspuns, am surprins o nuanță ciudată.

— Nu te da bătut, Thom. Sunt sigură că te apropii de găsirea unei soluții. Faptul că te concentrezi asupra lui Suzy te ajută. Mi-am dat seama de la în început că așa se va întâmpla.

Am dat să spun ceva, dar Greta mi-a apăsat un deget pe buze.

Greta a avut dreptate în privința lui Suzy.

Provocarea m-a ajutat, făcându-mă să-mi uit propria stare precară. Mi-am adus aminte ce spusese Greta în legătură cu felul în care procedase cu echipajele altor nave în aceeași situație, înainte de sosirea lui *Blue Goose.* Era limpede că deprinsese multe stratageme psihologice: gambituri și scurtături pentru a ajuta tranziția la starea de confort psihic. Am simțit un soi de resentiment pentru faptul că mă lăsasem manipulat atât de eficient. În același timp însă, nu puteam nega faptul că grija manifestată față de altă ființă umană mă ajutase să mă adaptez. Când, la câteva zile după aceea, m-am îndepărtat de problema imediată pe care o constituia Suzy, mi-am dat seama că ceva nu se potrivea. Nu mă simțeam departe de casă. În mod ciudat, mă simțeam privilegiat. Ajunsesem mai departe decât aproape oricare alt om. Rămăsesem în viață, iar în jurul meu se găseau oameni care să-mi ofere iubire și prietenie și o rețea de legături umane. Nu era vorba doar de Greta, ci și de alți nefericiți care ajunseseră întâmplător la stație.

În orice caz, când sosisem păreau să fie mai mulți. Coridoarele – la început puțin populate – erau tot mai animate, iar când am luat masa sub dom – sub Calea Lactee – nu fuseserăm singurii meseni. Le examinasem fețele iluminate de lămpile de pe mese, încurajat de relativa lor familiaritate, întrebându-mă ce fel de istorii

aveau de povestit, de unde veniseră, pe cine lăsaseră acasă, cum se adaptaseră la viața de acolo. Eram convins că voi avea vreme să-i cunosc pe toți. Iar acel loc nu va mai fi plicticos, pentru că, în orice moment – așa cum îmi dăduse de înțeles Greta – ne puteam aștepta oricând la sosirea altei nave prin fereastra de acces. O tragedie pentru membrii echipajului, dar noi provocări pentru noi, cei care ne aflam deja acolo, chipuri noi, vești proaspete de acasă.

Una peste alta, perspectivele nu erau chiar atât de rele.

Apoi am descoperit o ciudățenie.

Cel care mi-a revelat-o a fost bărbatul care îndepărta peștii bolnavi din bazinul aflat în holul hotelului. Nu doar familiaritatea procesului, ci omul în sine mi-a deschis mintea.

Îl mai văzusem înainte. Lângă un alt bazin plin cu crapi aurii. La un alt hotel.

Apoi mi-am amintit de dinții stricați ai lui Kolding, și m-am gândit că dinții îmi aduceau aminte de un alt om pe care îl cunoscusem cu multă vreme în urmă. Doar că nu era deloc un alt bărbat. Sub alt nume, un context diferit, însă totul se repeta aidoma. Iar când i-am privit mai atent pe ceilalți meseni, adică m-am uitat la ei cu luare aminte, am constatat că nu era niciunul pe care să nu-l mai fi văzut până atunci. Niciunul dintre chipuri nu mi s-a părut a fi total

necunoscut.

Ceea ce m-a dus cu gândul la Greta.

La un pahar de vin sub Calea Lactee, i-am spus:

— Nimic de aici nu este real, nu-i așa?

M-a privit cu o tristețe de necuprins și a clătinat din cap.

— Și Suzy? am întrebat-o.

— E moartă. Ray, la fel. Au murit în tancurile de accelerație.

— Cum asta? De ce ei, și eu nu?

— Niște particule de vopsea au blocat filtrele de admisie. Pe distanțe scurte, asta nu ar fi contat prea mult, dar a fost suficient ca să îi ucidă în cursul călătoriei până aici.

Cred că în străfundul minții bănuisem asta de la început. Am primit vestea mai curând ca pe un șoc și nu ca pe o dezamăgire brutală.

— Dar Suzy părea atât de reală, am spus. Până și felul în care își exprima îndoielile despre timpul petrecut în tanc... până și felul în care-și amintea încercările anterioare de a o trezi.

Manechinul de sticlă s-a apropiat de masa noastră. Greta i-a făcut semn să se îndepărteze.

— Am făcut-o să pară convingătoare, adică modul în care ar fi reacționat.

— Ai făcut-o?

— Thom, nu ești complet treaz. Ți se transmit informații. Toată stația aceasta este simulată.

Mi-am sorbit vinul. Mă așteptam să fi căpătat

brusc un gust diluat și sintetic, însă l-am perceput ca fiind foarte plăcut și bine definit.

— Înseamnă că sunt mort și eu?

— Nu. Ești viu. Dar încă în tancul de accelerație. Însă nu te-am adus la starea de conștiință deplină.

— Bine. De data asta vreau să mi se spună adevărul. Sunt în stare să-l suport. Cât din ceea ce mi s-a oferit e real? Stația există? Ne aflăm chiar atât de departe cum ai zis?

— Da, mi-a răspuns ea. Stația există, așa cum am spus. Doar că arată... altfel. Și se află în Marele Nor al lui Magellan, și se rotește în jurul unei pitice brune.

— Îmi arăți stația așa cum este?

— Aș putea s-o fac, dar cred că încă nu ești pregătit pentru asta. Cred că ți-ar fi greu să accepți adevărul.

Mi-a fost imposibil să nu pufnesc în râs.

— Chiar după ce m-am obișnuit deja cu ideea?

— Thom, abia ai parcurs jumătate din călătorie.

— Dar tu ai parcurs-o pe toată.

— Da, Thom. Dar pentru mine a fost altfel, a spus Greta zâmbind. Pentru mine, *totul* a fost altfel.

Apoi, ea a făcut ca spectacolul de lumini să se modifice din nou. Niciunul dintre ceilalți meseni nu a lăsat impresia că ne ia în seamă în timp ce noi am început să ne îndreptăm spre Calea

Lactee, prăbușindu-ne către spirală, trecând prin bancuri de stele exterioare și nori de gaze. Peisajul familiar al Sferei Spațiale Locale a devenit mare și dominator.

Imaginea a înghețat, Sfera fiind una dintre numeroasele structuri încremenite.

Ea s-a umplut din nou de mâzgăliturile de un roșu violent ale rețelei de ferestre. Acum însă, rețeaua nu mai era unică. Ea rămăsese doar un ghem de fire roșii între multe altele, despărțite de zeci de mii de ani-lumină. Niciuna dintre mâzgălituri nu o atingea pe alta, deocamdată – în modul în care erau modelate, în modul în care aproape că se îmbinau una cu alta – era posibil să-ți imaginezi că ele fuseseră cândva conectate. Arătau ca formele continentelor pe o lume în care se înregistrează o derivă tectonică.

— Cândva cuprindea toată galaxia, a spus Greta. Apoi s-a petrecut ceva. O catastrofă, pe care încă nu o înțeleg. O sfărâmare, o rupere în domenii mult mai mici. De obicei, de câteva sute de ani-lumină în diametru.

— Și cine a făcut asta?

— Nu știu. Nimeni nu are habar. Probabil că cei care au făcut-o nu mai există. Poate de aceea s-a destrămat, din cauza ignorării.

— Dar noi am descoperit-o, am zis eu. Partea situată lângă noi a mai funcționat.

— Toate elementele, chiar deconectate, sunt încă în funcțiune, a spus Greta. Nu se poate

trece de la un domeniu la altul, dar în rest ferestrele funcționează așa cum au fost proiectate. Cu excepția cazului în care se produce întâmplător o eroare de dirijare, desigur.

— De acord, am zis. Dacă nu se poate trece de la un domeniu la altul, cum de a putut *Blue Goose* să ajungă atât de departe? Doar am mers mai departe de câțiva ani-lumină.

— Ai dreptate. Dar în acest caz, s-ar putea ca o conexiune la mare distanță să fi fost concepută altfel decât celelalte. Se pare că legăturile către Norii lui Magellan au fost mai rezistente. Când domeniile s-au rupt unul de altul, conexiunile care mergeau dincolo de limitele galaxiei au rămas intacte.

— Situație în care *se poate* trece de pe un domeniu pe altul, am spus eu. Dar mai întâi trebuie să parcurgi tot drumul până aici.

— Din nefericire, ajunși în acest punct, nu se găsesc mulți care să vrea să continue călătoria. Thom, nimeni nu vine până aici din proprie voință.

— Eu tot nu înțeleg. Ce importanță are pentru mine că există și alte domenii? Regiunile acelea ale galaxiei sunt situate la mii de ani-lumină de Pământ și fără ferestre nu am avea cum să ajungem la ele. Ele nu contează. Nu există nimeni care să le folosească.

Zâmbetul Gretei a fost cochet, semn că știa

explicația.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Pentru că dacă ar exista, n-ar apărea atunci nave străine prin fereastra de aici? Mi-ai zis că *Blue Goose* nu a fost prima care a trecut. Însă domeniul nostru – cel din Sfera Locală – este depășit numeric în proporție de o mie la unu de toate celelalte. Dacă ar exista culturi străine acolo, fiecare dintre ele nimerind pe propriul lor domeniu local, de ce n-a venit niciuna prin fereastră, așa cum s-a întâmplat cu noi?

Am remarcat același zâmbet. Dar de data asta m-a făcut să-mi înghețe sângele în vene.

— Thom, ce te determină să crezi că n-au venit?

Am întins mâna și am prins-o de degete, așa cum procedase și ea. I-am luat-o fără a folosi forța, fără răutate, ci cu asigurarea că de astă dată voiam sincer și serios să îi vorbesc.

Degetele ei s-au strâns în jurul degetelor mele.

— Arată-mi, am zis. Vreau să văd lucrurile exact cum sunt. Nu doar stația. Cum ești și tu.

Pentru că înțelesesem deja. Greta nu mă mințise doar în legătură cu Suzy și Ray. Mă mințise și în legătură cu *Blue Goose.* Deoarece nu era ultima navă umană care sosise acolo.

Eram primii.

— Vrei să vezi? m-a întrebat ea.

— Da. Totul.

— N-o să-ți facă plăcere.

— Lasă-mă pe mine să fac aprecieri.

— Cum vrei, Thom. Dar înțelege, te rog. Eu am mai trecut prin situația asta. Am făcut-o de un milion de ori. Mă îngrijesc de toate sufletele pierdute. Și știu cum se întâmplă. Nu vei fi în stare să accepți realitatea brutală a ceea ce ți s-a întâmplat. Te vei înspăimânta. Dacă nu-ți prezint o ficțiune liniștitoare, un final fericit, vei simți că înnebunești.

— De ce-mi spui asta acum?

— Pentru că nu trebuie s-o vezi. Te poți opri acum, acolo unde te afli, având doar o idee despre adevăr. O sugestie. Nu trebuie, totuși, să deschizi ochii mari.

— Fă-o, am zis.

Greta a ridicat din umeri. Și-a mai turnat vin, apoi s-a convins că și paharul meu era plin.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, mi-a zis.

Încă ne țineam de mână, ca doi amanți care au multe în comun. Apoi, totul s-a schimbat.

A fost doar o explozie de lumină, o privire scurtă. Ca imaginea pe care o percepi într-o cameră necunoscută atunci când aprinzi lumina doar pentru o clipă. Forme și contururi, relații între obiecte. Eu am văzut peșteri, sinuoase și legate între ele, și lucruri care se deplasau prin acele caverne, agitându-se cu hărnicia dementă a cârtițelor sau termitelor. Lucrurile rareori semănau între ele, chiar și în cel mai superficial

înțeles. Unele înaintau prin unduirile propulsoare ale numeroaselor picioare înzestrate cu gheare. Altele șerpuiau, ca niște plăci netede ale carapacelor care se frecau de roca sticloasă a tunelurilor.

Lucrurile se mișcau între cavernele în care se aflau carcase de nave, care arătau mult prea straniu pentru a putea fi descrise.

Iar undeva departe, undeva aproape de inima rocii, într-o încăpere matriarhală ocupată doar de el, ceva transmitea, prin vibrații și bătăi, mesaje către companionii și slujitorii săi, cu membrele anterioare articulate rigid, ca niște coarne de cerb, lovind în timpanele întinse, alcătuite din piele cu vinișoare fine, ceva care așteptase acolo o eternitate, ceva ce nu voia altceva decât să poarte de grijă sufletelor celor pierduți.

Katerina e lângă Suzy, atunci când sunt scos din tancul de accelerație.

E neplăcut – cred că e una dintre cele mai chinuitoare reveniri la conștiință prin care am trecut vreodată. Mă simt de parcă fiecare venă mi-a fost umplută cu pulbere de sticlă. Vreme de un moment, unul ce ține mult, până și ideea de a respira mi se pare infinit de dificilă, prea apăsătoare, prea dureroasă ca să o înfrunt.

Dar totul trece, așa cum se întâmplă mereu.

După o vreme, nu numai că pot respira, dar reușesc să mă mișc și să vorbesc.

— Unde…

— Ușurel, căpitane, îmi spune Suzy.

Se apleacă peste marginea tancului și începe să mă deconecteze. Mi-e imposibil să-mi reprim un surâs. Suzy e inteligentă – la Ashanti Industrial nu există un creator de sintaxă mai bun decât ea – dar e și frumoasă. Mă simt de parcă aș fi îngrijit de un înger.

Mă întreb dacă nu cumva asta ar face-o geloasă pe Katerina.

— Unde suntem? încerc din nou să aflu. Am impresia că am stat în tanc o eternitate. S-a întâmplat ceva neprevăzut?

— O eroare minoră de dirijare, îmi răspunde Suzy. Ne-am ales cu niște daune și ei au decis să mă trezească pe mine mai întâi. Bine c-am rămas întregi.

Erori de dirijare. Auzi mereu despre așa ceva,

dar speri ca ele să nu ți se întâmple chiar ție.

— Și cât am întârziat?

— Patruzeci de zile. Îmi pare rău, Thom. S-a dus prima noastră de călătorie.

Iritat, lovesc cu pumnul în marginea tancului de accelerație. Însă Katerina se apropie de mine și-și pune o mână mângâietoare pe umărul meu.

— Lasă, spune ea. Bine c-ai ajuns teafăr acasă. Asta e tot ce contează.

Mă uit la ea și, pentru o clipă, îmi aduc aminte de altcineva, cineva la care nu m-am mai gândit de ani întregi. Și când sunt pe cale să-mi amintesc numele ei, acea clipă dispare în neant.

Dau din cap și zic:

— Sunt teafăr acasă.

Michael Swanwick - Vara triceratopșilor

Michael Swanwick a debutat în 1980 și de atunci s-a impus ca unul dintre cei mai prolifici și consecvenți scriitori de proză scurtă SF și în același timp ca un romancier de frunte al generației sale. A câștigat premiul Theodore Sturgeon și premiul acordat de cititorii revistei *Asimov's.* În 1991, romanul *Stations of the Tide* i-a adus premiul Nebula, iar în 1995 a câștigat World Fantasy Award pentru povestirea *Radio Waves.* Între 1999 și 2003 a câștigat de patru ori premiul Hugo pentru povestirile *The Very Pulse of the Machine, Scherzo with Tyrannosaur, The Dog Said Bow-Wow* și *Slow Life.* Celelalte cărți ale lui sunt romanele *In the Drift, Vacuum Flowers, The Iron Dragon's Daughter* (care a fost finalist pentru World Fantasy Award și premiul Arthur C. Clarke, o recunoaștere rară!), *Jack Faust* și, recent, *Bones of the Earth* și *Griffins Egg.* Textele sale scurte au fost colectate în *Gravity's Angels, A Geography of Unknown Lands, Slow Dancing Through Time* (o culegere a textelor scrise în colaborare cu alți autori), *Moon Dog, Puck Aleshire's Abecedary. Tales of Old Earth, Cigar-Box Faust and Other Miniatures* și *Michael Swanwick's Field Guide to the Mesozoic Megafauna.* A publicat de asemenea culegerea de eseuri *The Post-modern Archipelago* și un interviu de dimensiunile unei

cărți, *Being Gardner Dozois.* Cea mai recentă carte a sa este culegerea *The Periodic Table of SF.* A publicat în *Antologiile Dozois* numerele 2, 3, 4, 6, 7, 10 și 13-21. Swanwick locuiește în Philadelphia cu soția sa, Marianne Porter.

O reafirmare sfâșietoare și lirică a ideii că, uneori, contează mai mult cum îți petreci timpul decât cât de mult timp ai de petrecut…

*

Priviți prin tremurul valurilor de căldură ridicate din asfalt de soarele verii, dinozaurii păreau, cu toții, șovăielnici. Erau vreo treizeci, o turmă mică, alcătuită, după toate aparențele, din *triceratopși.*

Traversau șoseaua – nu mă întrebați pe mine de ce – așa că am încetinit, apoi am oprit camioneta și am așteptat. *Am așteptat și am privit.*

Erau niște creaturi interesante, surprinzător de grațioase, ținând cont de trupurile lor masive. Traversau uitându-se cu atenție unde puneau pasul, fără să privească nici în dreapta, nici în stânga. Eram deja cât se putea de sigur că îi identificasem corect – aveau cele trei coarne pe frunte. În copilărie, fusesem posesorul unor reproduceri din plastic.

— De ce ne-am oprit? a întrebat vecina mea de apartament, Gretta, care stătea în cabină, lângă mine, cu ochii închiși.

— Dinozauri pe șosea, am răspuns eu. Ea a

deschis ochii.

— Nemernicii, a spus.

Pe urmă, înainte de a o putea opri, s-a întins și a claxonat. De trei ori. Zgomotos.

Triceratopșii au încremenit locului, toți ca unul, și și-au întors brusc capetele către camionetă.

Am râs, ținându-mă, practic, cu mâinile de burtă.

— Fir-ar să fie, ce-i atât de nostim? a vrut ea să știe. Dar n-am fost în stare decât să arăt cu degetul și am scuturat neajutorat din cap, cu lacrimile de râs prelingându-mi-se pe obraji.

Erau crestele de piele de deasupra cefei. Dincolo de limitele prostului-gust. Tot atât de strălucitoare ca un afiș de circ, cu spirale roșii și crestături galbene și romburi de un portocaliu-intens – prea multe forme și culori ca să le poți clasifica, și complet diferite de la unul la altul. Arătau ca niște jucării chinezești. Ca niște fluturi cu anvergura aripilor de aproape doi metri! Ca Las Vegas-ul privit prin ochii unui drogat! Și, pe urmă, sub acele ornamente strălucitoare de carnaval, cele mai stupide fețe imaginabile, clipind cu expresia uimită a unei vaci cu creierii făcuți praștie. Oh, erau caraghioși, e adevărat, dar, dacă nu-ți dădeai seama de asta la prima privire, n-o mai făceai niciodată.

Gretta își ieșise de-a binelea din sărite. S-a dat jos din cabină și a trântit portiera. La auzul

zgomotului, vreo doi *triceratopși* s-au scăpat pe ei de emoție și tot grupul a tresărit, speriat, făcând câte un pas sau doi. Pe urmă au început să se îngrămădească unii într-alții așteptând să vadă ce urma să se mai întâmple.

Gretta s-a urcat în grabă înapoi, în cabină.

— Ce-au de gând ticăloșii ăștia? a întrebat, enervată. Părea să dea vina pe mine pentru comportamentul lor. Dar n-ar fi putut spune una ca asta, ținând cont că se afla în camioneta mea și că BMW-ul ei era încă în garaj, în South Burlington.

— Sunt curioși, am zis. Nu trebuie decât să stai liniștită. Nu te mișca și nu mai face niciun zgomot și, după o vreme, or să-și piardă interesul și or să plece.

— De unde știi? Ai mai văzut așa ceva până acum?

— Nu, am recunoscut. Dar, în tinerețe, acum vreo treizeci, patruzeci de ani, am lucrat la o fermă de vaci de lapte și comportamentul pare să fie similar.

De fapt, *triceratopșii* se plictisiseră deja și reîncepeau să se pună în mișcare când un Hyundai vechi și uzat a frânat brusc alături de noi, pentru ca să coboare un tânăr costeliv, cu o tunsoare atât de urâtă cum nu mai văzusem de mult. Creaturile s-au hotărât să rămână locului și să privească.

Tânărul s-a apropiat în fugă, fluturându-și

brațele. Am scos capul pe geam.

— Ce s-a întâmplat, fiule? Era destul de întors pe dos.

— A avut loc un accident – adică un *incident.* La Institut.

Vorbea despre Institutul de Fizică Avangardistă, aflat în apropiere. Era finanțat de guvern și afiliat Universității din Vermont, într-un mod pe care n-am reușit niciodată să-l înțeleg pe deplin.

— Stabilizatorii barierelor au căzut și câmpul mezonic s-a inversat și s-a vectorizat. Coeficienții de congruență au început să tindă către infinit și… Și-a recăpătat controlul. Nu trebuie să vedeți *nimic* din toate astea.

— Atunci, chestiile alea sunt ale voastre? am întrebat. Înseamnă că ar trebui să știi. Sunt *triceratopși,* nu-i așa?

— Triceratopi horridus, a spus el, zăpăcit.

M-am simțit irațional de mulțumit de mine însumi.

— În ceea mai mare parte. S-ar putea să mai fie și vreo două alte specii de *triceratopși* amestecați printre ei. În privința asta, seamănă cu rațele. Nu se sinchisesc în compania cui care se află.

Gretta și-a ridicat brațul și s-a uitat cu subînțeles la ceasul de la încheietura mâinii. Era un ceas scump, ca, de altfel, tot ce îi aparținea. Lucra la o companie din Essex Junction,

specializată în efectuarea analizelor de sistem în folosul firmelor care intenționau să-și reducă personalul. Slujba ei consta în a afla cu precizie ce anume făcea fiecare angajat, pentru a-i spune apoi directorului executiv cine putea fi concediat fără probleme.

— Pierd bani, a bodogănit ea. Nu i-am dat atenție.

— Ascultați-mă, a zis puștiul. Trebuie să păstrați tăcerea în privința asta. Nu ne putem permite să dăm nimic la iveală. Totul trebuie să rămână secret.

— Secret? De partea cealaltă a turmei, trei mașini fuseseră nevoite să se oprească. Pasagerii lor stăteau în mijlocul drumului, cu gura căscată. În spatele nostru stătea un Ford Taurus, al cărui șofer și-a geamul lăsat în jos ca să vadă mai bine.

— Aveți de gând să păstrați secretul unei turme de dinozauri? Trebuie să fie zeci de creaturi din astea.

— Sute, a ripostat el, deznădăjduit. Migrau. Turma s-a răzlețit după ce a trecut de bariere. Aici e numai o parte.

— Atunci nu văd cum o să păstrați secretul. Adică, uită-te la ei. Sunt, practic, de mărimea unor tancuri. Oamenii n-au cum să nu-i vadă.

— Dumnezeule, Dumnezeule!

În partea cealaltă, cineva avea un aparat de fotografiat și făcea poze. Nu i-am atras atenția

tânărului.

În timp ce discutam, Gretta devenea tot mai nerăbdătoare.

— Nu-mi mai pot permite să pierd timpul, a zis, coborând din camionetă. Am treabă.

— Păi, Gretta, și eu am. Ea a pufnit, în bătaie de joc.

— Să demontezi toalete și să izolezi pereți. Eu am pierdut deja cât câștigi tu într-o săptămână.

A întins mâna către tânăr.

— Dă-mi cheile mașinii tale.

Uluit, puștiul s-a supus. Gretta a coborât de lângă mine, s-a urcat în Hyundai și l-a întors.

— O să trimit pe cineva să ți-o aducă înapoi, la Institut, ceva mai târziu, în cursul zilei de astăzi.

Pe urmă a demarat în căutarea unui drum care să ocolească turma.

Ar fi trebuit să aștepte, pentru că animalele s-au hotărât să plece după un minut și, cât ai clipi, dispăruseră. Totuși, aveau să fie destul de ușor de găsit. În urma lor, totul era călcat în picioare.

Puștiul s-a scuturat, parcă ieșind din transă.

— Hei, a zis el. Mi-a luat *mașina.*

— Urcă-te în cabină, l-am invitat eu. E un bar în susul drumului. Cred că ar trebui să bei ceva.

Mi-a spus că se numea Everett McCoughlan și și-a încleștat degetele în jurul paharului, de parcă ar fi căzut de pe fața pământului dacă i-ar fi dat drumul. A fost nevoie de două whisky-uri

ca să scot de la el întreaga istorie. Pe urmă am rămas tăcut multă vreme. Nu mă deranjează să recunosc că ceea ce îmi povestise mă făcea să mă simt puțin cam ciudat.

— Cât timp? am întrebat, în cele din urmă.

— Zece săptămâni, sau poate trei luni, maximum. Nu mai mult.

Am sorbit îndelung din paharul meu cu apă minerală. (N-am fost niciodată cine știe ce băutor. În plus, era destul de devreme.) Pe urmă i-am spus lui Everett că aveam să mă întorc imediat.

M-am dus la camionetă și mi-am scos celularul din torpedou. Am sunat mai întâi acasă. Delia plecase deja la magazinul cu articole pentru nunți și acolo nu le place când primește telefoane personale în timpul serviciului, așa că i-am lăsat un mesaj, spunându-i că o iubeam. Pe urmă am format numărul de la librăria Muntele Verde. Încă nu deschiseseră, dar Randy vine devreme și a răspuns când mi-a auzit vocea pe robot. L-am întrebat dacă avea ceva despre *triceratopși.* M-a rugat să aștept o clipă și pe urmă a zis că da, avea un exemplar din *Dinozaurii cu coarne* de Peter Dodson. I-am spus că intenționam să-l cumpăr cu următoarea ocazie când ajungeam în oraș.

Pe urmă m-am întors în bar. Everett tocmai își comandase un al treilea whisky, dar i l-am smuls din mână.

— Ai băut destul, am zis. Du-te acasă și trage un pui de somn. Sau poate e bine să-ți faci de lucru prin grădină.

— N-am mașină, mi-a atras el atenția.

— Unde stai? Te duc eu.

— Oricum, ar trebui să fiu la lucru. Nu m-am învoit. Și sunt încă în perioada de probă.

— Ce importanță mai are asta acum? l-am întrebat.

Everett locuia într-un apartament în Winooski, la Woolen Mill, așa că îmi închipui că Institutul îi plătea un salariu frumos. Fie că ăsta era adevărul, fie că nu prea-l ducea capul când era vorba să-și cheltuiască banii. După ce l-am lăsat acolo, am sunat doi antreprenori și m-am înțeles cu ei să preia activitățile pe care le contractasem deja. Pe urmă am telefonat la *Free Press,* ca să renunț la reclama pe care mi-o publicau periodic, și mi-am anunțat toți clienții că aveam probleme legate de programare și că eram nevoit să subcontractez lucrările pe care mi le încredințaseră. Numai bătrâna doamnă Bremmer mi-a dat ceva de furcă în privința asta, dar până și ea a fost de acord când i-am spus că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu aveam cum să mă ocup de baia ei cu jacuzzi înainte de sfârșitul lunii iulie.

În cele din urmă, m-am dus la bancă și am reușit să-mi ipotechez pentru a doua oară casa.

Am avut nevoie de ceva timp ca să-l conving

pe Art Letourneau că vorbeam serios. Făceam afaceri cu el de multă vreme și știa ce părere aveam despre împrumuturi. Pe lângă asta, am fost destul de evaziv în ceea ce privea destinația banilor. Suspecta, pe jumătate, că treceam printr-o criză târzie a vârstei mijlocii. Dar actul era pe numele meu și valoarea proprietăților imobiliare era în creștere pe plan local, așa că, în cele din urmă, tranzacția s-a încheiat.

În drum spre casă, m-am oprit la un magazin de bijuterii și la o florărie.

Delia a făcut ochii mari când a zărit florile, dar și i-a îngustat când a observat dimensiunile pietrei inelului. Expresia feței nu era cea la care mă așteptasem.

— Ai încurcat-o dacă nu e o veste bună, a spus.

Așa că m-am așezat la masa din bucătărie și i-am istorisit totul. După ce am terminat, a păstrat multă vreme tăcerea, întocmai cum făcusem eu însumi. Pe urmă a întrebat:

— Cât timp avem la dispoziție?

— Trei luni, dacă suntem norocoși. În orice caz, zece săptămâni, după cum zicea Everett.

— Îl crezi?

— Părea foarte sigur de el.

Dacă există un singur lucru la care mă pricep, atunci e vorba de aprecierea caracterului unui om, iar Delia știa asta. Când s-a mutat Gretta în

hambarul recondiționat de alături, am spus de la bun început că urma să fie o vecină dificilă. Și asta s-a întâmplat înainte de a sufoca iarba de pe proprietatea ei sub trei straturi de protecție, diferit colorate, de frunze uscate și de paie, și de a se plânge apoi de faptul că îmi țineam camioneta parcată pe alee, în văzul tuturor.

Delia a căzut serios pe gânduri câteva minute, încruntându-se ca de fiecare dată când se concentrează, apoi a zâmbit. Era un zâmbet firav, dar totuși un zâmbet.

— Ei, mi-am dorit întotdeauna să ne putem permite un concediu clasa-ntâi.

M-am bucurat să aud asta, pentru că așa îmi închipuisem că aveau să meargă lucrurile. Și am fost și mai fericit când și-a azvârlit brațele în lături și a strigat, încântată:

— O să merg la Disneyworld!

— La naiba, am spus. Avem destui bani ca să le luăm pe toate la rând: Disneyworld, Disneyland *și* Eurodisney. Cred că e unul și în Japonia.

Aici am râs amândoi și, pe urmă, ea m-a tras de pe scaun și ne-am pomenit dansând prin întreaga bucătărie și dându-i roată, ceva cam speriați, încă, în sinea noastră, dar simțindu-ne, mai presus de toate, tot atât de nechibzuiți și de fericiți ca niște copii.

Aveam de gând să dormim până târziu în

dimineața următoare, însă vechile obiceiuri nu dispar cu una, cu două și, oricum, Delia simțea că era datoare să le dea patronilor magazinului cu articole pentru nunți un preaviz de o săptămână. Așa că, după plecarea ei, am ieșit afară ca să văd dacă puteam descoperi încotro o luaseră *triceratopșii.*

Asta ca să-l găsesc pe Everett pe marginea șoselei, făcând autostopul.

Am oprit.

— Nu puteai să rogi pe cineva de la Institut să-ți aducă mașina acasă? am întrebat, după ce am pornit-o din nou la drum.

— N-a mai ajuns acolo, a spus el, posomorât. Femeia care a fost ieri cu dumneata a băgat-o într-un șanț. A lăsat ambreiajul fără carcasă și a strâmbat caroseria. A spus că n-ar fi avut accidentul ăsta dacă dinozaurii mei n-ar fi întors-o pe dos. Pe urmă mi-a închis telefonul. Abia m-am angajat. N-am destui bani ca să-mi cumpăr o mașină nouă.

— Închiriază una, am spus. Folosește-ți cartea de credit și plătești suma minimă în următoarele două sau trei luni.

— Nu m-am gândit la asta.

Ne-am continuat o vreme drumul în tăcere, apoi l-am întrebat:

— Cum a reușit să dea de tine? Gretta plecase înainte ca el să-și spună numele.

— A sunat la Institut și a întrebat de tipul cu

păr urât. I-au dat numărul meu de telefon de acasă.

În parcarea Institutului de Fizică Avangardistă se intra pe baza unui card, așa că l-am lăsat pe Everett pe marginea trotuarului.

— Îți mulțumesc fiindcă n-ai spus nimănui, a zis el, în timp ce cobora. Despre... știi dumneata.

— Mi s-a părut mai înțelept să n-o fac. A dat să se îndepărteze, apoi s-a oprit pe neașteptate.

— Părul meu arată într-adevăr chiar atât de rău? m-a întrebat.

— Nu e vorba de ceva care să nu poată fi rezolvat de un frizer, am răspuns.

Mersesem până la Institut pe autostradă. La întoarcere, am luat-o pe drumuri lăturalnice, printre ferme. Când am ajuns în locul în care văzusem *triceratopșii,* am crezut, pentru o clipă, că avusese loc un accident, atât de multe vehicule erau pe marginea drumului. Dar s-a dovedit că erau mai ales gură-cască și echipaje de televiziune. Așadar, după toate aparențele, turma nu ajunsese prea departe. Camerele de luat vederi se înșirau în susul și în josul drumului și în fața lor stăteau o mulțime de femei frumoase, cu microfoane fără fir.

Am oprit ca să arunc o privire. Un *triceratops* venise chiar aproape de gard și cotrobăia prin niște bălării înalte. Nu părea să se teamă de oameni, probabil din cauză că, pe vremea lui,

nu existau mamifere cu mult mai mari decât bursucii. M-am apropiat și l-am bătut pe spate, care era musculos, rugos și cald. Căldura mi-a mers la inimă. Făcea ca experiența să pară reală.

O reporteră a venit spre mine, urmată îndeaproape de cameramanul ei.

— E limpede că păreți fericit, a spus.

— Păi, mi-am dorit întotdeauna să-ntâlnesc un dinozaur în carne și oase.

M-am întors către ea, dar am rămas cu o mână pe creasta pieloasă a creaturii.

— Merită să-i vezi, ascultați-mă pe mine. Proști ca noaptea, dar au o grămadă de alte părți amuzante la care să te uiți.

Mi-a pus câteva întrebări, iar eu i-am răspuns cât de bine am putut. Pe urmă, după ce a încheiat filmarea, a scos un carnețel, mi-a notat numele și m-a întrebat cu ce mă ocupam. I-am spus că eram antreprenor, dar lucrasem la o fermă de vaci cu lapte. Asta a părut să fie pe placul ei.

Am mai căscat gura o vreme, apoi m-am urcat în mașină și m-am dus la Burlington să-mi iau cartea. Librăria nu se deschisese încă, dar Randy m-a lăsat să intru când am bătut.

— Ticălosule, mi-a spus, după ce a încuiat ușa în urma mea. Ai idee cu câți bani puteam să vând cartea asta? A venit un străin – cuvânt prin care am înțeles că se referea la cineva din

statul New York sau chiar din New Hampshire – care mi-a oferit două sute de dolari pentru ea. Și aș fi obținut mai mult dacă aș fi avut pentru ce mă tocmi!

— Îți rămân îndatorat, am spus și i-am plătit cu bancnote. El a făcut un gest de respingere, dar a păstrat restul. Încă nu te-ai dus să-i vezi?

— Ți-ai pierdut mințile? Mii de oameni vin în statul nostru ca să se uite la chestiile astea. Acolo o să fie un adevărat balamuc.

— Mi s-a părut că era ceva mai multă lume pe drum. Dar n-a fost chiar așa de rău.

— E încă devreme. Așteaptă și-o să vezi.

Randy a avut dreptate. Până seara, străzile s-au aglomerat atât de tare, încât Delia a ajuns acasă cu o oră mai târziu. Când a intrat, clătinându-se pe picioare, aveam o cratiță în cuptor și cartea era deschisă pe masa din bucătărie.

— Masculii au coarne mai lungi și mai ridicate, în timp ce ale femelelor sunt mai scurte și îndreptate mai degrabă înainte, i-am spus. Masculii sunt, totodată, mai mari decât femelele, dar ele sunt mai numeroase, sunt două la unul.

M-am lăsat pe spătarul scaunului cu un zâmbet.

— Două la unul. Încearcă să-ți imaginezi. Delia m-a înghiontit.

— Dă-mi să văd și eu creatura aia.

I-am întins cartea. Într-un fel, mi-am adus aminte de vremurile când eram proaspăt căsătoriți și obișnuiam să ieșim din casă și să ne uităm la păsări. Înainte de a avea atâtea pe cap. Pe urmă a sunat Martha, prietena Deliei, și ne-a spus să schimbăm repede postul, să dăm pe Channel 3. Am făcut-o și acolo am dat peste mine, spunând „proști ca noaptea”.

— Vasăzică, acum ai o fermă de vaci? a întrebat Delia, după încheierea secvenței.

— Nu i-am spus asta. Ea a încurcat lucrurile. Apoi am răsfirat pliantele: Paris, Dubai, Roma, Australia, Rio de Janeiro, Marrakesh. Chiar și Disneyworld. Le-am luat în mână pe toate cele care păreau interesante.

— Alege, putem pleca chiar mâine, Delia a părut stânjenită.

— Ce e? am întrebat.

— Știi că iunie e perioada cea mai aglomerată. Toate miresele alea tinere. Francesca m-a implorat să rămân până la sfârșitul lunii.

— Dar…

— Nu mai e chiar atât de mult până atunci, a zis ea.

Pentru vreo câteva zile a fost ca și cum Woodstock, Super Bowl[66] și World Series[67] s-ar fi desfășurat în același timp – autostrăzile erau supraaglomerate și îți riscai viața dacă voiai să

66 Campionatul ligii naţionale de fotbal profesionist (n.tr.).
67 Campionatul ligii naţionale de baseball profesionist (n.tr.).

ajungi cu adevărat undeva. Pe urmă guvernatorul a chemat Garda Națională, care a înconjurat districtul Chittenden, așa că trebuia să-ți arăți legitimația ca să intri sau să ieși. Între timp, *triceratopșii* s-au împărțit în grupuri mici. Pe lângă asta, câțiva dintre ei, o duzină sau două, au fost capturați și transportați în afara statului, pe la grădinile zoologice, unde era mai simplu să fie văzuți. Și lucrurile au reintrat aproape în normal.

În sâmbăta următoare, când a apărut Everett, într-o mașina veche, o rablă stâlcită, eu îmi vopseam bordura casei.

— Îmi place noua ta tunsoare, i-am spus. Arată bine. Ai venit să vezi trikii?

— Trikii?

— Așa li se spune dinozaurilor tăi. *Triceratopși* e prea lung ca să intre în uz. Avem o colonie de opt sau nouă, care cutreieră prin cartier.

În spatele casei era o pădure și dincolo de ea, o mică mlaștină. Le plăcea să pască de-a lungul lizierei și să se tăvălească în noroi.

— Nu, of… Am venit să aflu numele femeii cu care erai. Cea care mi-a luat mașina.

— Vorbești despre Gretta Houck?

— Cred că da. M-am gândit mai bine și cred că, de fapt, ea ar trebui să plătească reparațiile. Adică, ce e corect e corect.

— Am văzut că nu ți-a plăcut ideea leasing-ului.

— Mi s-a părut că nu e cinstit. Mașina asta e ieftină. Dar nu e prea bună.

Una dintre portiere nu stă închisă decât dacă e înțepenită cu un umeraș de haine.

Delia a ieșit din casă aducând coșul de picnic și le-am făcut cunoștință.

— El o caută pe Gretta, am spus.

— Păi, nici că puteai să-ți alegi un moment mai bun, a zis Delia. Tocmai voiam să mergem să vedem trikii, împreună cu ea. Poți să ni te alături.

— Oh, nu pot…

— Nu sta pe gânduri. Avem o grămadă de mâncare. Apoi, către mine: Mă duc s-o aduc pe Gretta până termini aici.

Așa se face că ne-am pomenit, cu toții, umblând pe cărarea îngustă ce străbătea pădurea și apoi pe pajiștea de deasupra râpei care cobora spre ferma familiei Tyler. Trikii dormeau acolo, pe câmp. Stricaseră destul de rău recolta. Dar statul compensa pagubele, așa că alde Tyler nu păreau să se sinchisească. Asta mă făcea să mă întreb dacă guvernatorul aflase ceea ce știam noi. Dacă vorbise cu tipii de la Institut.

Am întins pătura, iar Delia a scos sandvișuri cu carne, ouă cu maioneză, limonada, toate gustările care se servesc de obicei. Adusesem două binocluri, pe care le-am înmânat oaspeților noștri. Până atunci, Gretta fusese destul de

posacă, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce metode folosise Delia ca s-o silească să vină cu noi. Dar în clipa aceea a exclamat:

— Oh, uitați-vă! Au pui!

Erau trei făpturi mici, lungi numai de vreo doi metri. Două dintre ele se băteau, în joacă, lovindu-se cu capul și căzând iarăși și iarăși una peste cealaltă. Cea de-a treia se mulțumea să stea la soare, clipind. Toate erau tot atât de drăgălașe ca niște drăcușori, cu cioturile minuscule care le țineau loc de coarne și cu ochii lor imenși.

Ceilalți triki hoinăreau prin preajmă, smulgând și mâncând tufișuri și ce se mai nimerea. Cu excepția unuia, care stătea lângă pui, enorm, morocănos și protector.

— Aia e mama? a întrebat Gretta.

— E un mascul, a spus Everett. Poți să-ți dai seama după coame. S-a lansat într-o explicație pe care n-am ascultat-o, pentru că citisem cartea.

— Presupun că vrei numărul de telefon al companiei mele de asigurări, a bombănit Gretta, pe drumul de întoarcere.

— Cred că da, a zis Everett.

Au dispărut în interiorul casei pentru vreo douăzeci de minute, apoi Everett s-a urcat în rabla lui și a plecat.

— Credeam că scopul acestui picnic era ca noi doi să ne hotărâm, în sfârșit, unde mergem în

concediu, i-am spus Deliei, după aceea.

Nici măcar nu luase cu ea ghidurile de călătorie pe care i le cumpărasem.

— Cred că cei doi se plac.

— Asta a fost toată tărășenia? Știi, ai mai făcut tu niște prostii la vremea ta…

— Care-s alea? a ripostat Delia, indignată. Când am făcut eu ceva care să nu fi dovedit că sunt înțelepciunea întruchipată?

— Păi… te-ai măritat cu mine.

— A, asta. M-a îmbrățișat. Asta n-a fost decât excepția care confirmă regula.

Și așa, cu una, cu alta, vara trecea. Delia se străduia să momească *triceratopșii* tot mai aproape de casă, cu varză, cu mănunchiuri de țelină și alte verdețuri. Varza era preferata lor. Apăreau în faptul serii, cu mersul lor stângaci, sperând să găsească varză, dar fiind gata să accepte aproape orice altceva.

Ne-au stricat iarba din curte, dar ce importanță mai avea asta? Delia a fost cam supărată când au intrat în grădina ei, dar mi-am petrecut o zi împrejmuindu-i-o cu un gard zdravăn, iar ea s-a apucat de replantat. A amestecat baliga trikilor cu apă, preparând un îngrășământ lichid care a avut un efect revigorant asupra plantelor. Trandafirii au înflorit așa cum n-o mai făcuseră niciodată și, în luna august, vrejurile de roșii s-au înălțat în mod spectaculos.

I-am pomenit despre asta lui Dave Jenkins, de la magazinul casa-și-grădina, și el a părut să cadă pe gânduri.

— Cred că există o piață pentru așa ceva, a zis. O să cumpăr bălegar de-al lor, oricât de mult poți să cari până aici.

— Îmi pare rău, i-am răspuns, sunt în concediu.

Totuși, n-am reușit s-o fac pe Delia să aleagă o destinație. Dar nici n-am încetat să mă străduiesc; într-o seară, îi povesteam despre hotelul Atlantis din insula Paradisului, când ea a spus, pe neașteptate:

— Ei, vino să vezi asta.

Mi-am întrerupt lectura despre înotul alături de delfini și despre ruinele contrafăcute ale orașului scufundat și am venit lângă ea, în pragul ușii. Mașina lui Everett – cea nouă, plătită din asigurarea Grettei – era parcată în fața casei ei. Înăuntru nu era aprinsă decât o lumină, cea din bucătărie. Dar și aia s-a stins.

Mi-am închipuit că cei doi își rezolvau neînțelegerile.

Totuși, o oră mai târziu, am auzit niște uși trântindu-se și scârțâitul roților mașinii lui Everett, care demara în trombă. Pe urmă cineva a bătut în rama plasei de țânțari de la ușa noastră. Era Gretta. Delia a poftit-o înăuntru și ea a izbucnit în plâns, ceea ce m-a uluit. N-aș fi crezut că Everett era un astfel de tip.

Am făcut o cafea în timp ce Delia a condus-o către unul dintre scaunele din bucătărie, i-a dat niște șervețele și a liniștit-o suficient ca să ne poată povesti de ce îl dăduse pe Everett afară din casă. Se părea că nu era vorba de nimic din ceea ce făcuse, ci de un lucru pe care îl spusese.

— Știi ce mi-a povestit? a suspinat ea.

— Cred că da, a răspuns Delia.

— Despre buclele...

— ... temporale. Da, draga mea. Gretta părea șocată.

— Și voi? De ce nu mi-ați spus? De ce n-ați spus nimănui?

— M-am gândit la asta, am zis eu. Numai că, pe urmă, m-am întrebat cum ar reacționa oamenii dacă ar ști că faptele lor nu mai au nicio importanță. Cei mai mulți s-ar purta suficient de decent. Dar aș zice că ar fi câțiva care ar face lucruri foarte rele. Nu vreau să fiu responsabil pentru așa ceva.

Ea a păstrat o vreme tăcerea.

— Mai explicați-mi o dată cum e cu buclele temporale, a spus, în cele din urmă. Ev a încercat, dar am fost prea întoarsă pe dos ca să-l ascult.

— Ei, nici eu nu sunt foarte sigur c-am înțeles. Dar, după cum zicea el, au de gând să rezolve problema întorcându-se în timp, în momentul dinaintea rupturii, și împiedicând-o, în primul

rând, să se producă. Când se întâmplă asta, tot ceea ce s-a petrecut între clipa aceea și cea în care se întorc ca să aplice plasturele se desparte de linia principală a timpului. E, pur și simplu, ca un soi de separare și totul se topește în neant – nu s-a întâmplat niciodată, n-o să se întâmple niciodată.

— Și ce se alege de noi?

— Ne întoarcem exact acolo unde eram când a avut loc accidentul. Tot timpul ăsta n-are nicio influență asupra noastră.

— Dar ne pierdem amintirile.

— Cum ai putea să ții minte ceva care nu s-a întâmplat niciodată?

— Așadar, eu și Ev…

— Nu, draga mea, a zis Delia, cu blândețe.

— Cât timp mai avem?

— Cu puțin noroc, ne rămâne tot restul verii, a răspuns Delia. Întrebarea e cum vrem să ni-l petrecem.

— Ce importanță are? a spus Gretta, cu amărăciune. Dacă știm că totul o să se sfârșească?

— Până la urmă, orice ajunge la un sfârșit. Dar, dacă te gândești bine, ceea ce facem între timp contează, nu-i așa?

Conversația a mai continuat o vreme. Dar asta a fost esența ei.

În cele din urmă, Gretta și-a scos telefonul mobil și l-a sunat pe Everett. Am observat că

avea numărul lui în memoria aparatului.

— Mișcă-ți fundul încoace, a spus, cu cea mai seacă voce a ei, și a închis brusc, fără să aștepte răspunsul.

N-a mai scos niciun cuvânt înainte ca mașina lui Everett să se oprească în fața casei ei. Atunci a ieșit și l-a privit în ochi. El și-a pus mâinile în șolduri. Ea sa agățat de el și l-a sărutat. Pe urmă l-a luat de mână și l-a condus înapoi, în casă.

Nu s-au mai obosit să aprindă luminile.

Am mai rămas câteva clipe cu ochii la casa cufundată în tăcere. Pe urmă mi-am dat seama că Delia nu mai era lângă mine, așa că am plecat s-o caut.

Stătea afară, pe veranda din spate.

— Uite, a șoptit.

Era lună plină și, în lumina ei, am zărit *triceratopșii* care se instalau să doarmă în curtea noastră din spate. În cele din urmă, Delia reușise să-i momească. Sub razele lunii, pielea lor era argintie; puteai să le deslușești modelele de pe creste. Trikii adulți formaseră un fel de cerc în jurul celor mici. Și-au închis ochii rând pe rând și au adormit.

Nu știu dacă mă credeți sau nu, dar masculul cel mare sforăia.

Am simțit, dintr-odată, că nu ne mai rămăsese prea mult timp. Aveam să ne trezim într-o bună dimineață, cât de curând, și avea să fie sfârșitul

primăverii și totul avea să fie exact așa cum fusese înainte de venirea dinozaurilor.

— N-am mai reușit să ajungem nici la Paris, nici la Londra, nici la Roma, nici la Marrakesh, am spus, cu tristețe. Și nici măcar la Disneyworld.

Delia mi-a înconjurat talia cu brațul fără să-și ia ochii de la trikii adormiți.

— De ce ești atât de obsedat de plimbarea asta prin alte locuri? m-a întrebat. Ne-am simțit foarte bine aici, nu-i așa?

— Nu voiam decât să te fac fericită.

— Oh, idiotule. Ai făcut-o cu zeci de ani în urmă. Așa că am stat acolo, în vara târzie a vieților noastre. Acolo, pe tărâmul nimănui, viața noastră obișnuită ne trimisese într-un concediu, care era acum pe sfârșite. Un pesimist ar fi spus că nu făceam altceva decât să așteptăm ca totul să cadă în uitare. Dar Delia nu vedea lucrurile în felul ăsta. Viața e stranie. Uneori e grea, iar alteori e destul de dureroasă ca să-ți frângă inima. Însă alteori e caraghioasă și superbă. Te umple de uimire și de încântare, ca un *triceratops* dormind sub razele de lună.

Robert Reed - Camuflaj

Robert Reed a debutat în 1986 și s-a afirmat repede ca un colaborator frecvent la *The Magazine of Fantasy Science Fiction și Asimov's Science Fiction,* ca și la *Science Fiction Age, Universe, New Destinies, Tomorrow, Synergy, Starlight* și alte reviste. Este posibil ca Reed să fie unul dintre cei mai prolifici dintre scriitorii tineri de azi, mai ales în domeniul textelor scurte, concurând pentru această poziție doar cu Stephen Baxter și Brian Stableford. Și, precum Baxter și Stableford, el izbutește să mențină un standard foarte ridicat al calității, fiind în același timp prolific, ceva deloc ușor. Povestirile lui, printre care *Sister Alice, Brother Perfect, Decency, Savior, The Remoras, Chrysalis, Whiptail, The Utility Man, Marrow, Birth Day, Blind, The Toad of Heaven, Stride, The Shape of Everything, Guest of Honor, Waking Good* și *Killing the Morrow,* alături de cel puțin alte șase tot atât de remarcabile, se numără printre cele mai bune texte scurte produse în anii optzeci și nouăzeci. Multe dintre povestirile lui cele mai bune au fost incluse în prima sa culegere *The Dragons of Springplace.* Reed nu este mai puțin prolific ca romancier: de la sfârșitul anilor optzeci, a scris zece romane: *The Leeshore, The Hormone Jungle, Black Milk, The Remarkables, Down the Bright Way,*

Beyondthe Veil of Stars, An Exaltation of Larks, Beneath the Gated Sty, Marrow și *Sister Alice*. Cele mai recente cărți ale sale sunt *Mere,* culegerea de povestiri *The Cuckoo's Boys* și romanul *The Well of Stars.* Reed locuiește cu familia în Lincoln, statul Nebraska.

În povestirea următoare, el rezolvă misterul unei crime petrecute pe o navă cosmică mai mare decât toate lumile la un loc.

*

I

Bărbatul din rasa umană locuia pe bulevard de vreo treizeci și doi de ani. În general, vecinii îl considerau o creatură solitară, cam iute din fire, dar niciodată nepoliticos fără motiv. Umorul său negru era vestit printre localnici și se spunea că în spatele ochilor lui căprui-închis se ascundea o inteligență trândavă. Cei care apreciau frumosul la oameni nu-l considerau un bărbat arătos: avea fața asimetrică, pielea aspră și cărnoasă, iar părul des, castaniu-închis, arăta ca și cum și l-ar fi tăiat el însuși, cu mâinile lui puternice. Dar tocmai lipsa frumuseții atrăgea femeile, după cum spuneau bârfele. Nu era prea solid pentru un om, dar cei mai mulți ziceau că e bine făcut. Poate datorită mersului cu spatele drept și umerii pătrați, cu fața ușor aplecată înainte, ca și cum ar fi privit în jos de la mare înălțime.

Unii bănuiau că se născuse pe o lume cu gravitație mare, căci obiceiurile cele mai vechi nu dispar niciodată. Sau poate corpul lui nu era cel adevărat, iar sufletul său încă ducea dorul zilelor când trăia în trupul unui uriaș. Se făceau nenumărate speculații pe marginea trecutului său. Avea un nume pe care i-l știa toată lumea. Avea și o biografie detaliată și accesibilă în dosarele publice. Dar existau cel puțin zece versiuni ale trecutului său și ale fostelor sale necazuri. Era, alternativ, un poet ratat sau unul periculos de apreciat, un refugiat în urma unui scandal politic – asta, desigur, când nu era un soi de criminal. Singura certitudine era siguranța lui financiară, dar toată lumea se întreba într-una de unde avea bani. I-a moștenit, ziceau unii. Alții vorbeau de câștiguri la jocuri de noroc sau investiții profitabile în lumile colonizate, acum foarte îndepărtate. Indiferent de variantă, omul își permitea luxul de a-și umple zilele fără să se obosească făcând prea multe, iar în decursul anilor petrecuți pe bulevardul acesta obscur, le făcuse vecinilor cadouri nesolicitate în bani, iar uneori îi ajutase și sub alte forme, mai impresionante.

Treizeci și doi de ani nu reprezentau o perioadă prea lungă. Nu pentru ființele care călătoreau de la o stea la alta în mod obișnuit. Majoritatea pasagerilor de pe navă și întreg echipajul ei erau suflete fără vârstă, eterne și

imune la boală, minți strălucite, statornice și cu memorie foarte bună, gata să parcurgă un milion de ani de existență lipsită de griji. Tocmai de aceea, trei decenii nu însemnau pentru ele mai mult decât o după-amiază și, timp de un secol ori chiar douăzeci, localnicii încă vorbeau despre vecinul lor ca despre un nou-venit.

Așa se trăia la bordul Marii Nave.

Existau milioane de bulevarde asemănătoare. Pe unele le puteai străbate într-o zi, în vreme ce altele se întindeau, neîntrerupte, pe mii de kilometri. Multe dintre ele erau pustii, întunecoase și reci, ca pe vremea când oamenii descoperiseră Marea Navă. Câteva însă fuseseră înviorate și transformate în spații locuibile pentru proprietarii lor umani sau aparținând celor mai ciudate rase extraterestre. Cine a construit nava a conceput-o astfel încât să servească drept locuință pentru o varietate de organisme. Cel puțin ăsta era un lucru evident. Nu exista o altă navă asemenea ei: era mai întinsă decât toate lumile la un loc, durabilă cât să supraviețuiască eoni întregi printre galaxii și, pentru cei mai mulți, nemaipomenită.

Cei mai bogați cetățeni din mii de lumi renunțaseră la avere pentru plăcerea de a călători în interiorul acestei mașinării fabuloase, pornind în călătorii de jumătate de milion de ani ca să navigheze în jurul galaxiei. Până și cel mai sărac pasager din cel mai umil cartier se uita cu

mândrie la locuința lui maiestuoasă și se considera binecuvântat ca nimeni altul.

Bulevardul acesta anume era lung de aproape o sută de kilometri și lat de numai două sute de metri. Și era înclinat. Apa reziduală se aduna într-un râu puțin adânc, care se unduia pe granitul alb cu negru. Curgea neîntrerupt de cincizeci de mii de ani, săpând un canal superficial. Localnicii construiseră poduri în locurile prielnice, iar de-a lungul malurilor înălțaseră rezervoare și vase cu soluri care imitau lumile nesfârșite, oferind locuri favorabile rădăcinilor și tulpinilor. În fața intrării principale a locuinței bărbatului, o jardinieră imensă din spumă ceramică, ornat cu alamă lustruită, se întindea pe o zecime de hectar. Imediat după sosirea lui, bărbatul otrăvise vegetația din vechea junglă și plantase alta. Dar se pare că nu era un grădinar prea strălucit.

Frunzișul nu se extinsese, iar dintre ruine se înălțau tot soiul de buruieni și plante răsărite din semințe aduse de vânt.

De-a lungul jardinierei se întindea, pe un petic de pământ neîngrijit, *Ilano vibra* – o floare extraterestră vestită pentru cântecele ei sălbatice obsesive. „Ar trebui să tai buruiana aia”, le spunea bărbatul vecinilor. „Nu pot să suport larma pe care-o face.” Dar n-a distrus și nici n-a smuls micuțele cutii vorbitoare. După zece-douăzeci de ani, sătui să-l audă

plângându-se, vecinii au înțeles că, de fapt, în secret, lui îi plăceau melodiile acelea complicate, atât de nepământene.

Cei mai mulți dintre vecinii lui era mașinării mobile înzestrate cu simțuri. La începutul călătoriei, o fundație caritabilă care se ocupa să găsească locuințe și mijloace de întreținere pentru sclavii mecanici eliberați a închiriat bulevardul. Însă în decursul mileniilor, speciile organice și-au săpat propriile apartamente în ziduri, cum au făcut o pereche de ianusieni în aval și o familie numeroasă de Fluieră-vânt în amonte.

Bărbatul nostru era un singuratic, dar în niciun caz un pustnic.

Adevărata singurătate era cel mai ușor truc de realizat. Existau miliarde de pasageri la bord, însă nava era plină de scobituri și peșteri largi, întinderi de apă, amoniac și metan, pe lângă rezervoarele de mărimea lunii, pline cu hidrogen lichid. Cele mai multe erau nelocuite. Peste tot domnea sălbăticia, deloc costisitoare și ispititoare. Într-adevăr, după o călătorie scurtă cu mașina căpitanului, ajungeai în oricare din cele șase locuri sălbatice – medii de trai extraterestre, conducte de canalizare ascunse și o peșteră labirintică, a cărei hartă, se zvonea, n-o desenase nimeni până acum. Acesta era un avantaj: în orice moment, bărbatul avea o cale de scăpare. Alt avantaj erau vecinii lui.

Mașinăriile erau întotdeauna deștepte, surse nesfârșite de informații, dacă știai cum să le folosești, dar complet ignorante față de subtilitățile vieții organice, dacă nu cumva oarbe cu desăvârșire.

Cu mult timp în urmă, Pamir trăise ca un pustnic. În vremurile acelea, se dovedise cea mai înțeleaptă alegere. Căpitanii de nave rareori își abandonau posturile, mai ales cei de rangul său și cu perspectivele sale.

Și-a adus singur necazul asupra sa, cu ajutorul unei extraterestre.

O extraterestră care, din întâmplare, era iubita lui.

Era o refugiată gaiană, iar Pamir încălcase mai multe reguli ajutând-o să-și găsească adăpost în adâncul navei. Dar a venit s-o caute un alt gaian și, în cele din urmă, cele două creaturi bizare erau aproape să moară. Nava nu era în pericol, dar fusese distrusă o zonă principală și, după ce a îndreptat lucrurile cât a putut, Pamir s-a evaporat printre ceilalți locuitori, așteptând proverbialul moment prielnic.

Miile de ani trecuți i-au schimbat puțin statutul. Din câte se spunea, Căpitanul-șef nu-l mai căuta. Avuseseră loc două-trei evadări de pe navă și de fiecare dată s-a crezut că fugise în alte lumi colonizate. Sau că avusese o moarte groaznică. După cea mai optimistă variantă, își găsise sfârșitul într-o peșteră mică și rece.

Contrabandiștii îi uciseseră trupul și-l închiseseră într-un mormânt de sticlă. Lăsat fără mâncare și apă secole de-a rândul, trupul său renunțase să se vindece singur. Pamir devenise un creier amorțit blocat într-o carcasă înghețată, iar contrabandiștii fuseseră în cele din urmă prinși și interogați de către cei mai pricepuți în acest domeniu deloc generos. Conform mărturiilor silite, recunoscuseră că-l omorâseră pe infamul căpitan, deși locul crimei nu se cunoștea și nici nu avea să se afle vreodată.

Pamir petrecu următoarele mii de ani hoinărind dintr-o locuință într-altă, reconstruindu-și fața și Schimbându-și numele. Avusese aproape șaptezeci de identități, fiecare suficient de verosimilă, dar destul de ștearsă pentru a nu ieși în evidență. Avea motive solide să se înconjoare de un aer de mister, lăsându-i pe vecini să inventeze cele mai stranii povești despre golurile din biografia sa. Nimic din ce-și imaginau ei nu se apropia de adevăr. Mașinăriile și oamenii nu-și puteau închipui întorsăturile și binefacerile ciudate din viața lui. Și, totuși, Pamir rămânea un căpitan priceput. Simțul datoriei îl obliga să se îngrijească de pasageri și de navă. Poate că va trăi ca un fugar următoarele două milenii, dar întotdeauna va rămâne devotat acestei uriașe mașinării și nenumăraților ei locuitori prețioși.

Din când în când, făcea favoruri mari.

Așa procedase cu vecinii lui, familia de Fluieră-vânt. Erau o specie bipedă – giganți oricum îi măsurai – înzestrați cu plăci blindate și coate țepoase și o aroganță dobândită în milioanele de ani de vagabondaj printre stele. Erau însă o familie fără putere politică, o lacună neacceptată de Fluieră-vânt. Aveau necazuri cu o bătrână Mamă-a-taților. Văzând cum evoluează situația, Pamir a intervenit. În șase luni, prin mijloace subtile și decisive a pus capăt conflictului. Mama-taților a venit în casa dușmanilor ei, mergând cu spatele în semn de supunere totală și, cu voce plângăcioasă, a implorat să fie omorâtă sau cel puțin să i se uite faptele rele.

Nimeni n-a bănuit că Pamir ar fi fost amestecat în toată afacerea. Dacă l-ar fi mirosit cineva, i-ar fi râs în nas și, după câteva momente, ar fi dispărut, luându-și altă identitate, pe un bulevard îndepărtat.

Faptele mărețe cer întotdeauna schimbări existențiale majore.

O înfățișare nouă.

Un trup ușor modificat.

Și un alt nume ușor de uitat.

Așa trăia Pamir. Și ajunsese să creadă că nu era deloc rău stilul ăsta de viață. Soarta sau cine știe ce altă zeiță îi oferise minunata scuză de a fi permanent în alertă, de a nu se lăsa

condus de prima impresie, de a-i ajuta pe cei care meritau să fie ajutați și, la momentul potrivit, de a se reconstrui în întregime.

Iar momentul potrivit nu întârzia să apară…

II

— Salut, prietene.

— Salut.

— Cum îți merge în seara asta, bunul meu prieten?

Pamir stătea lângă ghiveciul de ceramică uriaș, ascultând sunetele produse de *llano vibra.* Cu un rânjet sec, rosti:

— Trebuie să-mi golesc intestinele.

Mașinăria râse puțin prea entuziasmată. Locuia într-un apartament la un kilometru în sus pe bulevard, împreună cu alți douăzeci de AI înzestrați cu simțuri în mod legal, care fugiseră cu toții din aceeași lume îndepărtată. Fața de cauciuc și ochii de sticlă lucioasă se uniseră într-un zâmbet larg, iar o voce veselă declară:

— Învăț. Nu mă poți șoca atât de ușor cu discuția asta despre murdăria organică. Apoi adăugă din nou „prietene” înaintea numelui fictiv.

Pamir încuviință cu o înclinare a capului și ridică din umeri.

— E-o seară frumoasă, nu?

— Cea mai frumoasă, replică el cu chipul lipsit

de expresie.

Seara pe bulevard era o chestiune de ceasornic. Mașinăriile respectau ciclul de douăzeci și patru de ore al navei, dar aveau șase ore de beznă totală, înghesuite între optsprezece ore de lumină puternică, nestânjenită. Aceeași minimă estetică se remodela într-una la minimum. Zidurile bulevardului erau din granit brut; doar în câteva locuri chiriașii organici aplicaseră fațade din lemn sau țiglă. Tavanul era o arcadă șlefuită din hiperfibră de calitate medie – un material reflectorizant, acoperit cu un strat subțire de murdărie, uleiuri lubrifiante și alte reziduuri. Luminile erau originale, la fel de vechi ca și nava, și se aliniau în șiraguri orbitoare pe toată lungimea tavanului. Inserarea nici nu le scădea intensitatea, nici nu le înroșea. Seara venea la un moment precis, iar când se lăsa noaptea… adică peste câteva minute, realiză Pamir… ele lansau un triplu semnal de avertizare, după care avea să domnească întunericul apăsător.

Mașinăria îi zâmbea în continuare, cu subînțeles. Ochii albastru-cobalt străluceau către omul așezat printre buruienile cântătoare.

— Vrei ceva anume, mârâi Pamir.

— Mai mult sau mai puțin. Dorințele nu se pot măsura cu obiectivitate.

— De la mine ce vrei? Mai mult sau mai puțin?

— Foarte puțin.

— Vorbește mai clar, mârâi Pamir din nou.

— E vorba despre o femeie. Pamir tăcu, așteptând.

— Întâmplarea face să fie vorba de o femelă de om. Fața zâmbi, reflectând încântarea sinceră a unui creier cât un grăunte de nisip. M-a angajat să-i obțin un lucru. Iar acest lucru e o întâlnire cu tine.

— O întâlnire, repetă Pamir pe ton plat, impasibil. Printr-un șir de conexiuni secrete, toate sistemele lui de siguranță intrară în alertă.

— Vrea să te cunoască.

— De ce?

— Pentru că te găsește fascinant, bineînțeles.

— Fascinant?

— Da, da. Toată lumea de aici te consideră extrem de interesant. Fața flexibilă se lăți într-un rânjet, iar dinții albi, nefolosiți vreodată, sclipiră în lumină. Dar noi suntem ușor de fascinat. Care e sensul existenței? Care e scopul morții? Unde se termină sclavia și unde începe neajutorarea? Ce fel de om locuiește la mică distanță de ușa mea? Știu cum îl cheamă, adică nu știu nimic despre el.

— Cine-i femeia asta? se răsti Pamir. Mașinăria refuză să răspundă imediat.

— I-am spus ce știu despre tine. Ce știu sigur și ce pot deduce. În timp ce-i vorbeam, mi-a trecut prin minte că, în ciuda nanosecundelor care ne apropie, noi tot doi străini rămânem.

În jur nu se petrecea nimic ieșit din comun. Scanările îl asigurară pe Pamir că știa toate fețele și că traficul rețelei era cel obișnuit. Când extinse căutarea, ajunse la concluzia că n-avea nici cel mai mic motiv de îngrijorare. Asta îl neliniști. Orice căutare prelungită trebuia să aibă un rezultat suspect.

— Femeia asta te admiră.

— Zău?

— Fără îndoială.

Trupul fals, îngust și foarte înalt, era îmbrăcat într-o haină crem, simplă. Patru brațe ca de păianjen ieșiră de sub falduri, întinzându-se și căzând pe pieptul iluzoriu.

— Nu mă pricep la senzațiile umane. Dar, din câte mi-a povestit, sau din câte nu mi-a povestit, cred că te dorește de multă vreme.

Noaptea era la numai câteva minute distanță.

— Bine, spuse Pamir. Se ridică, ghetele lipindu-se de granitul palid, dur. Nu vreau să te jignesc, dar, spune-mi, de ce te-a angajat pe tine?

— E o doamnă timidă, veni răspunsul mașinăriei. Râse, amuzată de propria glumă. Nu, nu. Nu e deloc timidă. E chiar un suflet foarte important. Poate tocmai de asta are nevoie de un intermediar.

— Important în ce sens?

— În toate sensurile, pretinse vecinul lui Pamir. Ar trebui să te simți onorat de atenția pe

care ți-o acordă, adăugă cu invidie fățișă.

Al doilea șir de senzori aștepta. Pamir nu-i utilizase niciodată, erau atât de bine ascunși, încât nimeni nu le-ar fi remarcat prezența. Dar aveau nevoie de secunde vitale ca să iasă din letargie și de încă o jumătate de secundă ca să se calibreze și să se conecteze. Când luminile de pe tavanul-oglindă pâlpâiră prima dată, Pamir, pricepu, în sfârșit, cum stau lucrurile.

— Tu nu ești doar un simplu vecin, i se adresă el feței de cauciuc.

A doua pâlpâire deasupra capului. Pamir văzu mașina căpitanului plutind în apropiere, un pluton de soldați ascunzându-se în pântecul ei.

— Cine mai e în trupul tău? se răsti el.

— O să-ți arăt, îi răspunse mașinăria. Două dintre brațe căzură, celelalte se ridicară și smulseră brusc masca de cauciuc, creierul cât un grăunte de nisip și scutul sofisticat. O față în spatele feței. Era îngustă, oarecum plăcută, dar austeră, cu un zâmbet viclean. O voce nouă i se adresă bărbatului misterios:

— Invită-mă la tine în casă.

— De ce? replică el, așteptându-se la o amenințare cu moartea. Dar, în loc să-l amenințe, Miocene rosti simplu:

— Pentru că am nevoie de ajutorul tău într-o mică problemă care trebuie să rămână – îți atrag atenția – secretul nostru.

III

Armata de căpitani era condusă de Căpitanul-șef, iar secundul ei era devotata și infama Prim-președintă. Miocene, a doua creatură ca putere în acest tărâm spectaculos, era severă și brutală, conspirativă și rece. Iar ca toate aceste rahaturi să se reunească era cel mai rău lucru posibil. Pamir se uită cum musafira lui își scoate ultimele accesorii ale travestiului. AI era afară, în modul diagnostic. Soldații rămaseră ascunși de întuneric și de vechile lor trucuri. Nu erau decât ei doi în apartament, ceea ce n-avea niciun sens. Dacă Miocene ar fi știut cine e cu adevărat, pur și simplu le-ar fi spus soldaților să-l prindă și să-l maltrateze, apoi să-l târască în închisoarea navei. Deci nu știa cine e. Probabil.

Prim-președinta avea fața aspră și părul negru, ușor albit, trupul înalt, dezlânat, fără vârstă, dar plin de prestanță. Purta o uniformă simplă, după moda căpitanilor, decorată doar cu câțiva epoleți. Cercetă îndelung apartamentul lui Pamir. Căuta oare ceva anume? Nu, purta o conversație printr-o conexiune. Apoi opri orice legătură cu lumea exterioară și, întorcându-se spre gazda ei, i se adresă pe numele ei de acum. Pamir încuviință din cap. Îi rosti apoi numele de familie. El încuviință încă o dată.

Cu voce ridicată, ca la sfârșitul unei întrebări, rosti al treilea nume.

— Poate, rosti Pamir.

— Ai fost tu sau nu?

— Poate.

Miocene părea că se amuză. Dar nu era nimic amuzant. Zâmbetul de pe chipul ei se înăspri, gura aproape că-i dispăru.

— Aș putea să sondez mai adânc în trecut, începu ea. Poate c-aș ajunge la momentul când ți-ai abandonat identitatea originală.

— Chiar te rog.

— Sunt musafira ta, deci ești în siguranță.

Era mai înaltă decât el cu o măsură – un artefact al travestiului său. Se apropie de căpitanul îndărătnic, remarcând:

— Originea ta nu mă interesează.

— Măi, măi, spuse Pamir. Îi făcu cu ochiul și-o întrebă:

— Deci e-adevărat, doamnă? Chiar ești îndrăgostită de mine?

Ea râse brusc și tare. Se îndepărtă de el și examina din nou apartamentul, de data asta oprindu-se asupra mobilei și decorațiunilor. Locuința era modestă – o singură cameră lungă de nicio sută de metri și lată de douăzeci, cu pereți din lambriuri de lemn. Prin tavan se vedea cerul rumen al înserării într-o lume haotică. Cu voce calmă, îl anunță:

— Ador talentele tale, oricare ar fi ele.

— Talentele mele?

— Pe care le arăți față de extratereștri. Pamir

rămase tăcut.

— Scandalul acela cu Fluieră-vânt… Ai găsit o soluție elegantă la o problemă dificilă. N-aveai de unde să știi, dar ai ajutat nava și pe Stăpânul meu. Așadar, îți datorez mulțumiri.

— Ce dorești de la mine în seara asta, doamnă?

— În seara asta? Nimic. Dar mâine… dis-de-dimineață, speram să… Vrei să-ți folosești talentul într-o problemă minoră? Una destul de simplă, sperăm. Îi cunoști pe J'Jal?

Pamir se forță să nu-și schimbe expresia feței și ținuta. Dar tot simți cum inima îi bate puternic și o voce paranoică îi strigă: „Fugi! Acum!”

— Am ceva experiență cu rasa asta, recunoscu el. Da, doamnă.

— Mă bucur.

În situația lui de fugar, Pamir trăise printre J'Jal de două ori. Evident, Prim-președinta știa mult mai multe despre trecutul lui. Problema arzătoare era dacă știa despre viața lui cu cinci identități în urmă sau dacă sondase până la prima din cele șaizeci și trei de fețe ale lui, periculos de aproape de ziua în care el renunțase total la uniforma de căpitan.

Îi cunoștea adevărata identitate. Sau nu.

Pamir își stăpâni accesul de paranoia și afișă un zâmbet larg. Înălță din umeri și întrebă calm:

— Și de ce aș face eu asta pentru tine?

Miocene îi oferi un zâmbet distant.

— Nu-i de-ajuns că te rog eu? Pamir nu răspunse.

— Vecinii tăi nu ți-au cerut ajutorul, și tot l-ai oferit de bună voie, chiar dacă în secret. Făcea pe supărata, dar nu era total surprinsă. În spatele ochilor ei negri se derulau calcule. Îl informă pe un ton pragmatic:

— Nu voi face investigații în trecutul tău.

— Pentru că ai făcut-o deja, replică el.

— Până la un punct, admise ea. Poate mai departe decât am intenționat. Dar n-o să-mi mai folosesc resursele importante. Dacă mă ajuți.

— Nu, veni răspunsul lui Pamir. Ea păru să dea înapoi.

— Nu te cunosc, minți el. Dar, după reputație, ești scârba scârbelor.

Oare de câte ori, în atâtea secole, mai fusese Prim-președinta insultată direct în față? Totuși, femeia cea impozantă încasă jignirea fără să-și piardă cumpătul. Apoi menționa o sumă de bani.

— Într-un cont deschis, la dispoziția ta, continuă ea. Folosești banii cum vrei și, când sunt pe terminate, iei cât a rămas din ei și dispari din nou. Sper să faci o treabă mai bună de data asta.

Îi oferea o sumă substanțială.

Dar oare de ce entitatea a doua ca putere pe navă îi flutura un așa premiu baban în fața

ochilor? Pamir se gândi să acționeze mecanisme ascunse. Activă o conexiune minoră pentru a pune în joc o baterie de arme. Ar putea s-o ucidă pe Miocene cu un singur gând. Apoi s-ar strecura din apartament pe una din rutele secrete și, cu puțin noroc, ar scăpa de soldații urmăritori. Într-o zi, cel mult două, ar începe o nouă existență pe un alt bulevard micuț... sau, și mai bine, ar locui singur într-unul din locurile izolate în care-și depozitase rezerve...

— E o chestiune confidențială, preciza Miocene încă o dată. Cu alte cuvinte, nu e o misiune oficială a Prim-președintei.

— Mai precis, nu mă vei ajuta atât pe mine, cât un alt suflet. Pamir dezactiva armele pentru moment.

— Cine merită ajutorul meu? se interesă el.

— Un tânăr pe care trebuie să-l cunoști, răspunse Miocene. Un J'Jal, desigur.

— Eu îl ajut pe el?

— N-aș prea zice, replică ea cu un pufăit.

Apoi, printr-o conexiune privată, îi trimise lui Pamir o adresă. Era în cartierul Fall Away – o reședință populară printre multe specii, inclusiv J'Jal.

— Extraterestrul te așteaptă la el acasă. Apoi, cu zâmbetul ei rece, adăugă:

— În acest moment, zace pe podeaua din camera lui cea mai îndepărtată și e mort de-a binelea.

IV

Fiecare parte a Marii Nave avea cel puțin o denumire pașnică stabilită în urma expertizelor inițiale, în vreme ce zonele locuite purtau unul sau două nume, poetice sau comune, simple sau pline de imaginație. În cele mai multe cazuri, pasagerul tipic nu ținea minte niciunul din ele. Fiecare bulevard, peșteră și mare era remarcabilă în sine, dar, sub explozia de noutate, numai câteva erau unice și renumite.

Fall Away făcea excepție.

Din motive numai de ei știute, constructorii navei creaseră un cilindru din hiperfibră reflectoare și bazalt rece – arborele mare pornea nu departe sub prova blindată a navei și străbătea mii de kilometri exact pe verticală. Miriadele de bulevarde alunecau prin el spre Fall Away ca printr-o pâlnie. Cu multe ere înainte, inginerii navei săpaseră drumuri și cărări pe suprafața cilindrului, oferind ochilor curioși posibilitatea de a privi peisajul. Echipajul și-a ridicat case la margine, iar nenumărați pasageri le-au urmat exemplul. Acum era locuit de milioane de suflete. La bordul Marii Nave existau mai multe locuri renumite, unele, zice-se, mai frumoase. Dar nicio altă adresă nu friza mai tare snobismul. „Casa mea e pe Fall Away”, se laudă locuitorii. „Dacă aveți o lună sau un an

liber, veniți să vedeți ce priveliște minunată am.”

Pamir ignoră peisajul. Când fu sigur că nu-l vede nimeni, se furișă în apartamentul tânărului J’Jal.

Calea Lactee nu era cea mai întinsă galaxie, dar era, fără îndoială, cea mai fertilă. În general, specialiștii bănuiau că trei sute de milioane de lumi își dezvoltaseră propria viață inteligentă, de tip tehnologic. În perimetrul exploziei de inventivitate naturală ieșeau în evidență anumite tipare. Erau favorizate șase sisteme metabolice. Masa și compoziția unei lumi-locuință a împins evoluția pe aceleași căi inevitabile. Umanoizii erau obișnuiți; ființele umane reprezentau un exemplu tânăr al unui tipar străvechi. Alte exemple erau speciile Fluieră-vânt, Glory, Aaback, Mnotis și Striders.

Dar și cel mai neexperimentat ochi anorganic le putea deosebi între ele. Fiecare umanoid se trăgea dintr-un arbore al vieții diferit. Unii erau giganți, alții mititei. Unii erau făcuți pentru lumi vaste, alții erau niște fărâmițe. Se întâlneau bucăți groase de blană cu mase luminoase de pene pufoase. Chiar în rândul falselor primate goale existau nenumărate diferențe în ce privește mâinile și fața. Cei cu schelele complicate strigau: „Nu semăn cu oamenii nici pe departe!” Iar carnea lor gemea de sânge

auriu și ADN care-i dovedea proveniența extraterestră.

Pe urmă venea rândul seminției J'Jal.

Mergeau ca oamenii și semănau cu ei la chip, mai ales dacă te uitai la ochii lor verzi, comuni. Erau creaturi diurne. Vânători dintr-o lume similară cu Pământul, de milioane de ani hoinăreau printr-o savană deschisă, folosind unelte cioplite din piatră care, la prima vedere, uneori și la a doua, păreau de-a dreptul omenești.

Dar asemănările nu se opreau aici. Inima unui J'Jal bătea într-un plămân spongios dublu, iar fiecare respirație apăsa o carcasă de coaste albe de consistența cauciucului; sângele ancestral era un amestec rubiniu de fier într-o proteină similară cu hemoglobina. De fapt, majoritatea proteinelor lor trimiteau direct la tipologii umane, la fel ca o mare parte din ADN-ul lor.

O convergență mutație-cu-mutație era o explicație absurdă.

De zece milioane de ori mai probabilă era originea comună. Pământenii și cei din specia J'Jal trebuie să fi fost odată vecini. Cu multă vreme în urmă, o civilizație a dezvoltat o formă de viață microbiană, durabilă. Impactul unei comete a împrăștiat o bucată din crusta vie în spațiu și, cu un trilion de pasageri adormiți înmormântați în siguranță, epava a plutit

nestingherită în afara sistemului solar. După câțiva ani-lumină de uitare absolută, arca primitivă s-a lovit de atmosfera unei lumi noi și cel puțin un microb a supraviețuit, consumând fericit fiecare ansamblu preexistențial de hidrocarburi, înainte de a-și cuceri noul tărâm.

Astfel de lucruri se petreceau frecvent în vremurile de început ale galaxiei. Cel puțin cinci lumi aveau o compoziție biochimică similară cu a Pământului. Însă numai lumea J'Jal a urmat un proces evoluționist atât de asemănător. În fapt, J'Jal erau verii îndepărtați ai pământenilor.

Și, din multe alte motive, erau verii lor săraci.

Pamir se aplecă deasupra cadavrului, examinându-i poziția și starea. Mașinăria cu picioare ca de păianjen făcea același lucru. Pătrunzând în interiorul cadavrului cu ajutorul sunetelor și al emisiilor ușoare de raze X, trase o concluzie riguroasă, pe care o ținu numai pentru ea. Se folosea doar de propriii ochi și de propriile instincte, așa că voia să facă tot ce-i stătea în putință.

Cadavrul de pe podea putea fi al unui om.

Era gol, culcat pe spate, cu picioarele apropiate și mâinile azvârlite deasupra capului, cu palmele deschise și degetele întinse. Avea pielea maro-deschis și păr negru-albăstrui, scurt. Celor din specia J'Jal nu le creștea barbă, deci părul de pe cadavru putea fi uman – un

strat subțire pe pieptul cu sfârcuri, care se îngroșa spre zona pubiană.

După moarte, organele genitale i se retrăseseră în corp.

Nu se vedea niciun semn. Pamir bănuia că, dacă l-a fi răsucit pe burtă, n-ar găsi urme de glonț nici pe spate. Cu toate astea, bărbatul era mort. Sigur pe el, Pamir îngenunche și se uită la fața clar umană, tresărind ușor când gura îngustă se deschise și trase puțin aer în plămânii mortului.

Pamir râse încet.

Nemișcată, mașinăria aștepta o încurajare.

— Nu mai are creier, explică el, atingând fruntea mortului cu mâna stângă și simțind căldura ușoară de metabolism în hibernare. Un fulger de plasmă, așa ceva. A pătruns prin craniu și i-a ars sufletul.

Mașinăria se clătină înainte și înapoi pe picioarele lungi.

— E prăjit, fac pariu. Creierul, vreau să spun. Și puțin din corp. Sunt convins.

Pamir se ridică și cercetă atent dormitorul.

Lângă cadavru, hainele așteptau să fie îmbrăcate. Pamir le întinse lângă el.

— A pierdut zece sau douăzeci de kilograme de carne și oase, hotărî el. Și e cu aproximativ zece centimetri mai scurt decât înainte.

Nemuritorilor le venea greu să se prefacă morți. Chiar în această situație, cu creierul

numai cioburi de bioceramică și sticlă mată, corpul se încăpățâna să rămână în viață. Carnea se vindecase în anumite limite. Genetica de urgență acționase liber, refăcând fața originală, scalpul și trunchiul, care păreau de-a dreptul vii. Dar, la terminarea setului de gene, nu mai exista nicio minte care să interacționeze cu corpul întinerit. Așadar, trupul bărbatului J'Jal căzuse în stază și, dacă n-ar fi intrat nimeni în apartamentul lui, ar fi rămas acolo, inspirând treptat aerul închis, metabolismul consumându-i carnea până când din el ar fi rămas doar scheletul, organe uscate și o față suptă, mumificată.

Fusese un bărbat frumos, observă Pamir.

Indiferent de rasă, era o față fină, cu trăsături regulate.

— Ce vezi? întrebă el, în cele din urmă.

Mașinăria dădu drumul unui șuvoi de vorbe și date neprelucrate. Pamir o ascultă la început, apoi renunță. Se gândi iarăși la Miocene și se întrebă de ce Prim-președintei îi păsa de bărbatul ăsta insignifiant.

— Cine e? întrebă Pamir, nu pentru prima oară.

Se declanșa o conexiune și primi cea mai recentă și mai amănunțită biografie. Tânărul J'Jal se născuse pe navă, din părinți suficient de bogați ca să-și permită luxul propagării. Familia lui a făcut bani într-o lume de Fluieră-vânt, de

unde se trăgea și numele tânărului: Sele'ium – un joc al convenției Fluieră-vânt de a te boteza după elemente. Așa cum arătau lucrurile, Sele'ium era un tânăr obișnuit, de nici cinci sute de ani, cu o biografie banală.

Pamir se uită lung la cadavru, neștiind la ce-ar mai putea folosi. Apoi dădu o tură prin apartament. Nu era mai mare decât locuința lui, dar avea o panoramă splendidă, care-l făcea de douăzeci de ori mai scump. Mobila ar fi putut aparține ambelor specii. Schema culorilor era și ea comună. Văzu câteva sute de cărți pe afișaj – o trăsătură tipică pentru J'Jal – și puse o mașinărie să citească fiecare volum de la prima la ultima pagină. Apoi își conduse ajutoarele în fiecare ungher și debara, în camerele noi, înapoi în cele vechi, și inventarie fiecare suprafață și fiecare obiect, inclusiv o mostră de praf. Dar era puțin praf, așa că ori mortul era foarte curat, ori cineva îndepărtase cu grijă orice urmă a prezenței sale, inclusiv bucăți de piele uscată și fire de păr.

— Și acum ce urmează?

Își puse întrebarea sieși, dar mașinăriile răspunseră:

— Nu știm ce urmează, domnule.

Pamir se aplecă încă o dată deasupra cadavrului care respira.

— Îmi scapă ceva, se plânse el.

Se simți privit și râse în sinea lui. Încet. Scurt.

Apoi ceru o sondă medicală mică. O insera și trimise prin ea o sarcină variabilă. Penisul mort se ridică din corp.

— Ha! exclamă Pamir. Se întoarse și spuse:

— În regulă. O să cercetăm din nou locul și viața nefericitului ăstuia. Particulă cu particulă, zi de zi, dacă trebuie.

V

Construită în zona mai înaltă a cartierului Fall Away, cu fațada orientată către norii permanenți de pe Littlelot, clădirea era o colecție extinsă de caverne naturale și tuneluri înguste. Strict vorbind, religia Relațiilor Multiple nu era o biserică sau un loc sfânt, deși se baza pe credința străveche. Nu era nicio instituție comercială, deși personalul rezident primea bani sau articole în sistem barter. Și nu era nici bordel, din punct de vedere al codului navei. Nu se petrecea nimic cu caracter sexual între pereții ei și niciunul dintre cei implicați în tainele ei nu-și dădea trupul pentru ceva atât de grosolan ca venitul. Cei mai mulți pasageri nici nu știau că există un astfel de loc. Cei care aveau cunoștință de existența lui îl considerau un loc de întâlnire foarte sofisticat și bizar – suflete asemănătoare treceau de ușa masivă de lemn pentru a-și face prieteni și, dacă se putea, pentru a se îndrăgosti. Dar, în ce privește taxele

și legea, căpitanii au ales o destinație mult mai puțin romantică a clădirii, un lucru extrem de rar, căruia i se potrivea un vechi cuvânt omenesc: bibliotecă.

Pe Marea Navă, cunoștințele obișnuite se stocau în fișiere laser și băi supraconductoare. Accesul putea fi restricționat, dar conexiunile ascunse ajungeau la fiecare cuvânt și imagine captată. Bibliotecile reprezentau o excepție. Deseori, conținutul cărților nu se mai găsea în altă parte, deci era prețios, și de aceea bibliotecile ofereau adepților credinței un soi de intimitate greu de egalat și o sfințenie religioasă.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Pamir stătea în fața unor rafturi înalte, cu brațele încrucișate și cu o expresie furioasă, încrâncenată pe chip.

— Cine ești? întrebă el, fără a se deranja să-l privească pe vorbitor.

— Mă numesc Leon’rd.

— Am vorbit deja cu ceilalți, îl informă Pamir.

— Știu, domnule.

— Ei au venit la mine, unul câte unul. Dar n-au fost destul de importanți. Se răsuci să-l privească pe noul-venit. Leon’rd, mormăi el. Tu ești destul de important ca să mă ajuți?

— Sper că da, domnule. Da.

Bărbatul J’Jal era poate puțin mai înalt decât Pamir. Purta o haină roșu-închis, spre negru, și

păr albastru lung, strâns în coadă de cal. Ochii nu i se deosebeau de cei verzi ai unui om. Pielea lui avea culoarea roz-maroniu. Ca toţi cei din rasa J'Jal, era desculţ. Picioarele lui semănau cu cele de om: plate și înguste, cu cinci degete și arhitectură similară a oaselor, bolta plantară ridicându-se când degetele se îndoiau în sus. Cu o ușoară înclinare, extraterestrul rosti:

— Eu sunt bibliotecarul cu cel mai înalt grad, domnule. Ocup acest post de zece milenii și optzeci și opt de ani, domnule.

Pamir își ajusta expresia și ținuta. Bărbatul J'Jal văzu un ofițer responsabil cu siguranța îmbrăcat în haine civile. De mâneca lui atârna o insignă. Fiecare listă de cercetare îl identifica drept un bărbat onorabil și oarecum influent. Însă travestiul lui era mai profund. Brațele încrucișate se încordară scurt, indicând o tensiune prelungită. Noul lui chip se înăspri până când ochii i se îngustară, imitând privirea lungă a unui polițist provocator.

— Caut pe cineva, rosti el printre buzele ţuguiate. Spre onoarea lui, bibliotecarul nici nu clipi.

— Pe soția mea, adăugă Pamir. Vreau să știu unde e.

— Nu se poate.

— Poftim?

— Știu ce doriți, dar nu vă pot ajuta.

În timp ce ei se priveau față în față, în cameră

pătrunse o siluetă feminină uriașă. Femeia Fluieră-vânt observă confruntarea dintre ei și, cu o stânjeneală rar întâlnită printre semenii ei, se retrase discret. Bibliotecarul se adresă colegilor lui printr-o conexiune.

Fiecare ușă a camerei se închise și se bloca silențios.

— Ascultă, spuse Pamir. Apoi tăcu.

După câteva momente, bărbatul J’Jal spuse:

— Legile noastre sunt clare. Oferim clienților noștri fideli intimitate și le facem anumite înlesniri, în această ordine. Fără aprobare oficială, domnule, nu puteți intra în clădire pentru a vă informa în legătură cu fapte de orice fel.

— O caut pe soția mea, repetă Pamir.

— Apreciez…

— Liniște, mârâi Pamir, desfăcându-și brațele. În dreapta ținea un dispozitiv cu plasmă ilicit. Cu o mișcare amplă, ochi ținta neajutorată și spuse pentru ultima oară:

— O caut pe soția mea.

— Nu faceți asta, îl imploră bibliotecarul.

Arma fu îndreptată spre volumele legate. Cea mai mică explozie ar fi distrus pagini întregi necitite.

— Nu, gemu Leon’rd, încercând cu disperare să alerteze sistemele de dezactivare a armelor din încăpere. Niciunul nu răspundea.

— Nu, spuse el din nou.

— O iubesc, susținu Pamir.
— Înțeleg.
— Înțelegi dragostea? Leon’rd se arătă jignit.
— Sigur c-o înțeleg…
— Sau trebuie să fie ceva urât și dezgustător înainte să apreciezi, măcar puțin, ce înseamnă să fii îndrăgostit?
Bărbatul J’Jal refuză să vorbească.
— A dispărut, bolborosi Pamir.
— Și crezi că a fost aici?
— Cel puțin o dată, da.
Bibliotecarul căuta rapid o strategie eficientă. Se auzea alarma generală, dar ușile pe care le încuiase din motive întemeiate refuzau acum să se descuie. Era foarte probabil ca personalul lui și orice altă sursă să se afle în capătul celălalt al navei. Iar dacă arma s-ar descărca, ar trece câteva secunde până să se umple camera cu destul azot ca să oprească incendiul și suficiente narcotice pentru a culca la pământ, un om furios.
Leon’rd nu avea de ales.
— Poate că, într-adevăr, vă pot ajuta. Pamir scoase un rânjet subțire, malițios.
— Așa trebuie să te porți.
— Dacă îmi spuneți numele soției dumneavoastră…
— Nu s-ar fi folosit de el, îl avertiză Pamir.
— Sau să-mi arătați holograma ei… Soțul mânios scutură din cap.

— Și-a schimbat înfățișarea. Cel puțin o dată, dacă nu de mai multe ori.

— Desigur.

— Poate și sexul.

Bibliotecarul asimila aspectele complicate. Nu avea de gând să-i dea străinului ce voia, dar dacă ar fi putut să lungească afacerea asta urâtă destul de mult, până când năvălea un pluton de securitate care să-și recupereze colegul...

— Uite-aici, spuse Pamir, alimentându-l cu un fișier minimal.

— Ce-i asta?

— Prietenul ei, din câte am înțeles.

Leon’rd studie imaginea și biografia atașată. Ochii lui verzi și blânzi nici nu citiseră bine numele că se făcură dintr-odată mari – o expresie cu subînțeles, de tip J’Jal și, cu un oftat cât se poate de uman, bărbatul recunoscu:

— Îl cunosc pe omul acesta.

— Serios?

Încet de tot, implicația acestui cuvânt fu și ea asimilată.

— Ce vreți să spuneți? S-a întâmplat ceva rău?

— Da, soția mea a dispărut. Rahatul ăsta mort e singurul care mă poate ajuta s-o găsesc. În afară de tine, adică.

Leon’rd ceru dovezi că bărbatul era mort.

— Dovezi? râse Pamir. Poate vrei s-o chem pe șefa mea și să-i spun că am găsit un J’Jal mort și

noi doi să lăsăm legea să-și facă datoria cum se cuvine, cu surle și trâmbițe?

În clipa următoare, bibliotecarul dădu o comandă silențioasă și opri alarma generală. Nu era nicio problemă aici, minți el. Apoi, înclinându-se ușor, întrebă:

— Pot avea încredere în dumneavoastră că această chestiune va rămâne confidențială?

— Arăt eu demn de încredere?

Bărbatul J'Jal se crispa, dar nu răspunse. Se holbă la rafturile din partea cealaltă a încăperii, urmând o linie dreaptă care-l conduse la un volum subțire, pe care-l scoase și-l deschise pentru a răsfoi, cu degete aristocrate, paginile subțiri din plastic.

Pamir îi smulse trofeul cu agresivitatea unui bătăuș. Coperta era din lemn moale colorată în albastru, pentru a identifica subiectul drept un novice. Paginile erau din plastic, subțiri, dar dense, și conțineau povestea curgătoare a mortului. În ultima sută de ani, bibliotecarii se întâlniseră cu Sele'ium de multe ori și înregistraseră evoluția în salturi a credinței lui dificile. În transcrierile audio făcute după un jurnal particular, acesta își explica gândirea pentru sine și pentru orice persoane interesate. „Specia mea este coruptă și minoră”, mărturisea Sele'ium cu o voce de-a dreptul umană. „Fiecare specie mică și murdară și numai împreună, într-o uniune perfectă, putem

crea o societate meritorie – un univers cu adevărat unit.” Câteva pagini conțineau holograme – imagini clare și oneste ale devoțiunii religioase, pe care majoritatea galaxiei le-ar considera abominabile. Pamir nici nu se uită la ele. Știa bine ce caută și-i era de ajutor faptul că doar una din soțiile bărbatului J’Jal aparținea speciei.

Paginile finale reprezentau cheia misterului. Pamir cercetă imaginea de la sfârșit. Pufnind încet și dând din cap dezgustat, anunță:

— Asta trebuie să fie ea.

— Dar nu este, replică bibliotecarul.

— Ba da, trebuie să fie, insistă Pamir. Un bărbat trebuie să fie în stare să-și recunoască nevasta. Nu?

Leon’rd surâse, dar foarte discret.

— Nu. O cunosc destul de bine pe această femeie și nu este…

— Unde e cartea ei? se răsti Pamir.

— Nu, se încăpățâna bibliotecarul. Credeți-mă, nu e o femeie pe care s-o cunoașteți.

— Dovedește-mi. Liniște.

— Cum o cheamă?

Leon’rd se îndreptă de spate, făcând eforturi să pară curajos.

Pamir puse arma cu plasmă pe un raft oarecare, în așa fel încât vârful țevii să încălzească locul din care se ridica fum, în timp ce cartea cu copertă roșie din lemn a unui

dreptcredincios începea să ardă înăbușit.

Jurnalul femeii se afla în altă încăpere, în interiorul bibliotecii. Leon’rd solicită să fie adus, apoi stătu lângă Pamir cât acesta îl răsfoi, transmițând mare parte din conținut unei conexiuni de memorie. La un moment dat, spuse:

— Dacă m-ai lăsa să iau lucrurile astea cu împrumut... Bărbatul J’Jal se înroși la față și-i răspunse cu voce aspră, plină de ură:

— Dacă încerci să le iei, trebuie să treci peste cadavrul meu. Pamir îi făcu cu ochiul.

— Un sfat pentru cei mai săraci cu duhul, spuse el. În locul tău, nu le-aș da dușmanilor idei atât de ușor de realizat.

VI

Cum să se dezvolte o specie ca întindere, bogății și număr de locuitori, când pentru galaxie nu contează nici aceea înzestrată cu aceleași puncte forte și de o sută de ori mai veche?

Savanții și bigoții dezbăteau această chestiune din vremuri străvechi.

Specia J’Jal se dezvolta pe un teritoriu cald și mănos, cu mări albastre în jurul continentelor verzi, pământ bogat în minereuri de metal și hidrocarburi și o lună gigantică traversând cerul, menținându-i axa înclinată atât cât să

aducă anotimpuri blânde. Poate că bogăția nu fusese un lucru rău. Născuți într-o lume mai săracă, oamenii se obișnuiseră să trăiască în grupuri mici și adaptabile de câte douăzeci – toată lumea era rudă cu toată lumea, rudă de sânge sau prin alianță. Dar cei din specia J'Jal din timpuri străvechi se deplasau în grupuri de câte o sută sau mai mulți, ceea ce indica o societate mulată pe o strategie mai tolerantă. Armonia era un dar. Conflictele se rezolvau rapid, dacă se putea; nimic nu era mai prețios pentru grup decât venerabila lui pace. Durata lor de viață atingând trei secole, schimbarea era un proces îndelungat, intermitent, care se desfășura numai prin consens sau când era absolut necesară, prin cedarea în fața voinței bătrânilor.

Însă toanele naturii sunt numai o explicație a viitorului. Multe specii mărețe au evoluat lent. Câteva dintre cele mai renumite, ca Rit-ker și Fluieră-vânt, erau încă tributare tradiției. Chiar și oamenii se caracterizau prin această capacitate jalnică: înțelepciunea grecilor decedați și a evreilor pierduți a fost luată în considerare numai lungă vreme după ce cuvintele lor au dobândit valoare. Însă J'Jal erau mult mai atașați de strămoșii lor și de gândurile pe care aceștia le-au lăsat în urmă. Pentru ei, trecutul era o comoară, iar civilizațiile timpurii – mașinării cu minte îngustă și răbdătoare, care

țineau minte fiecare cotitură greșită și fiecare succes discret.

După două sute de mii de ani de fier și cremene, oamenii au pășit în spațiul cosmic, în vreme ce speciei J’Jal i-au trebuit milioane de ani să găsească un motiv pentru o asemenea aventură.

De vină a fost ghinionul.

Sistemul solar J’Jal conținea lumi bogate în metale și luni pline de apă, iar sorii vecini erau stele mature din clasa G, pe care inteligența răsărea de multe ori. În timp ce J’Jal stăteau acasă, memorând fericiți discursurile vechilor regine, trei specii diferite colonizau lumi extraterestre, ignorând, în decursul procesului, legea galactică și convențiile străvechi.

Pe cerul lumii J’Jal se dădeau războaie despre care ei habar nu aveau.

Învingătorul final a fost o specie minusculă, obișnuită cu gravitația ușoară și tehnologiile exotice. K’Mal erau creaturi cibernetice cu viață scurtă, supuse capriciilor, mofturilor și schimbărilor bruște ale guvernului. Când J’Jal lansau prima lor rachetă, K’Mal îi depășeau ca număr în propriul lor sistem solar. Peste milioane de ani, momentul istoric cu pricina era încă o rușine. Racheta J’Jal se ridică pe o orbită joasă, determinând flota K’Mal să se ridice de la bazele de pe suprafața ascunsă a lunii. Racheta a fost distrusă și J’Jal au devenit dintr-odată, din

stăpânii paradisului, creaturi obscure izolate pe suprafața unei singure lumi neînsemnate.

S-au purtat și s-au câștigat războaie.

S-au încheiat și s-au desfăcut tratate de pace, după care noi războaie au avut un sfârșit lamentabil.

Învinșii nu ajungeau sclavi nici în cele mai periculoase zone ale întunericului nesfârșit. K'Mal nu erau tirani nemernici, nici administratori necumpătați. Însă degradarea treptată a irosit averea civilizației J'Jal. Ritmul nașterilor a explodat. Cetățenii au început să emigreze, obligați să muncească în condiții grele pentru diverse specii de extratereștri. Cei rămași trăiau într-un peisaj tot mai otrăvitor, lucrând în mine adânci și manevrând tunuri enorme care scuipau oasele lumii lor în spațiul altora.

În timp ce oamenii ciomăgeau fericiți mamuții pe câmpiile Asiei, J'Jal erau o specie înfrântă, risipită pe teritoriile a sute de lumi. Alte rase și-ar fi pierdut cultura sau, dacă ar fi supraviețuit, s-ar fi separat în zeci de specii diferite și anonime. Dar J'Jal s-au dovedit capabili de o singură faptă extraordinară: în ciuda abuzurilor, au reușit să-și păstreze trecutul, cum o fi fost el, minunat sau nu; la început mai greu, pe urmă mai repede, s-au adaptat existenței lor împrăștiate.

VII

„Vei veni în ajutorul altui suflet”

Miocene îi făcuse această promisiune fără să adauge prea multe. Știa că tânărul J’Jal mort îl va conduce la bibliotecă, iar ea trebuia să se convingă că el e destul de inteligent ca să-și dea seama că femeia era cea care conta. Pamir nu înțelegea de ce Prim-președintei îi păsa de viața unui pasager aparent mărunt. Sau înțelegea foarte ușor, alcătuind liste lungi de motive, fiecare dintre ele logic, dar majoritatea, dacă nu toate, ridicol de greșite.

Femeia se numea Sorrel și purta acest nume de când se născuse, cu două secole în urmă. Asta dacă nu era mai bătrână și biografia ei nu conținea o colecție măiastră de minciuni inspirate.

Asemenea celor mai mulți clienți regulați ai bibliotecii, locuia pe Fall Away. Dar chiar și printre cei bogați ducea un trai binecuvântat. Nu unul, ci două trusturi îi administrau averea. Tatăl ei, avut, emigrase pe o lume de colonii înainte de nașterea ei, lăsând bunurile locale pe numele ei. Mama ei – membră cu decorații în corpul diplomatic – murise în nefericita misiune Hakkaleen. În principiu, Sorrel era orfană. Dar, după toate aparențele, nu suferea deloc. În următoarele câteva decenii a trăit fericită și fără să iasă în evidență, bogată și netulburată, iar

Pamir nu găsi nimic care să indice altceva.

Ce spunea bătrânul Fluieră-vânt?

„Nimic nu depășește universul în măreția lui, dar nimic nu e nici pe jumătate la fel cuprinzător ca o minte receptivă, imaginativă.”

Cu câtva timp în urmă, femeia a început să se schimbe.

Ca mulți tineri adulți, Sorrel a depus jurământul celibatului. Având în față un milion de ani, de ce să se grăbească cu sexul și dragostea, dezamăgirea și inima sfâșiată? Avea prieteni printre oameni, dar, grație relațiilor diplomatice ale mamei sale, cunoștea mulți extratereștri. Ani la rând, cei mai apropiați prieteni i-au fost un cuplu de ianusieni – organisme duble, în care masculul era un parazit care locuia pe spatele soției sale. Apoi cercul ei de prieteni s-a extins… lucru perfect normal. Pamir a cercetat arhivele uitate ale camerelor de supraveghere și documentarele amatorilor și a descoperit-o în frânturi de banchete și aventuri la cumpărături în compania altei specii. Creaturile care inspiră oxigen, tradiționalii aliați umani. A urmat croaziera de lux pe un șir de oceane mici, răspândite în interiorul Marii Nave – o scurtă călătorie la mijlocul perioadei de navigare în jurul Căii Lactee – iar spre sfârșitul acestei aventuri domestice, în timp ce plutea pe o mare de metan, tulbure, rece și ca pielea de fină, și-a

făcut primul iubit.

Întâmplarea a făcut să fie un J’Jal.

Pamir văzu destule pe camerele de supraveghere pentru a completa lipsurile.

Cre’llan era un individ extraordinar de bogat și de bătrân și, cu o credință care-i apăra intimitatea, își etala calitatea de membru și convingerile personale. Operații chirurgicale complicate îi aduseseră penisul la forma potrivită. Toți cei implicați în relațiile multiple treceau prin aceleași modificări cosmetice; se aplica același cod ambelor sexe și, acolo unde nu exista departajare pe sexe, se inventa unul special. În existența sa îndelungată, Cre’llan se căsătorise cu sute, poate mii de extraterestre, iar în noaptea aceea răcoroasă reuși să seducă o tânără virgină din specia umană.

La sfârșitul croazierei, Sorrel încercase să revină la traiul ei de dinainte. Dar peste trei zile vizitase biblioteca și, într-o săptămână, suferise și ea modificări fizice.

Pamir descoperi secvențe din timpul operației în jurnalul ei – supraveghetori J’Jal învârtindu-se în jurul unui trup dezlânat și palid. Când închise ochii și se concentra pe rezerva de date ascunse, răsfoi încet și lejer celelalte pagini ale înregistrării detaliate, dar tot incomplete.

După un an ca novice, Sorrel își cumpără un dreptunghi liber din piatră și hiperfibră la cincizeci de kilometri exact sub bibliotecă.

Apartamentul pe care-l construi era adânc și bine pus la punct, cu multe camere luxoase și scumpe, care se puteau configura astfel încât să răspundă nevoilor oricărei ființe biologice. Deși orice sistem de mediu era foarte accesibil, uneori, mașinăriile sofisticate nu interacționau corect între ele și, printr-o modificare potrivită, deveneau ușor de sabotat.

— E o defecțiune gravă, domnule?

— Nu pentru mine, admise Pamir. Și cred că nici pentru tine. Dar dacă ești dependent de peroxid, ca Ooloop, atunci aerul va avea un gust amar. După ce-l respiri de câteva ori, probabil c-ai să-ți pierzi cunoștința.

— Înțeleg, rosti apartamentul.

Pamir stătea în holul de serviciu, cu obișnuita lui expresie dură, îmbrăcat cu eternul lui jerseu și ținând spatele drept, ca un adevărat tehnician.

— Va trebui să caut în mai multe părți dacă vreau să depistez ce defecțiune ai. Poate vreun filtru sau un cod de legătură defect, cine știe…

— Faceți tot ce este necesar, se auzi vocea masculină moale.

— Mulțumesc pentru ocazia asta, adăugă Pamir. Îmi plac noutățile.

— Desigur, domnule. Vă mulțumesc și eu. Firma care repara de obicei apartamentul era închisă temporar, din cauza unui război birocratic cu Agenția Mediilor. Căutarea

candidaților disponibili condusese AI la cel mai bun dintre ei. Pamir eliberă un roi de trântori care dispărură în pereți și se plimbă mai departe pe hol, oprindu-se în dreptul unei ușițe încuiate.

— Ce se află în spatele ei?

— O cameră de locuit.

— Pentru un om?

— Da, domnule. Pamir făcu un pas înapoi.

— Nu vreau să deranjez pe nimeni.

— Nu va fi nimeni deranjat. Încuietoarea și sigiliului se rupseră. Stăpâna mea îmi cere ca locuința să fie pregătită pentru orice vizitator. Munca dumneavoastră are prioritate.

Pamir înclină din cap și se strecură prin deschizătura îngustă.

Primul lui gând fu că nici căpitanii nu trăiau așa de bine. Încăperea era imensă, dar își păstra caracterul intim. Pe jos se aflau covoare din blănuri, comori artistice așteptau să fie admirate, scaunele se mulau pe orice fel de corp și, suplimentar, cel puțin cincizeci de jocuri sofisticate se întindeau pe table lungi. Piesele jucau una împotriva celeilalte până când una din ele câștiga, pentru ca apoi s-o ia de la început. Până și aerul mirosea a bogăție, curățat, filtrat, parfumat și dat cu feromoni. În atmosfera aceea perfectă, singurul sunet care se auzea era cântecul distant și precis al unei anumite flori extraterestre.

Ilano vibra.
Pamir se uită la monitoare și vorbi prin intermediul conexiunilor, fără să facă absolut nimic important. Obținuse deja ce-l interesa. Prin diverse mijloace, apartamentul era acum dotat cu urechi și ochi suplimentari ascunși. Restul se adresa simțurilor lui, ca să-i sporească credibilitatea.
Un perete de diamant se înălța de partea cealaltă a dormitorului vast, iar în spatele lui se întindea, pe cinci hectare, o terasă neacoperită. Într-un vas creștea o pădurice de *Ilano vibra* de soi nobil, muzica ei străbătând printr-o singură ușă deschisă. Femeia stătea în apropiere și nu făcea nimic. Pamir se uită la Sorrel o clipă, apoi ea își înălță capul ca să privească în direcția lui. El încercă să-și facă o imagine clară asupra ei. Era îmbrăcată, dar desculță, șocant de frumoasă, dar de o frumusețe stranie, greu de denumit. Pielea palidă avea un luciu special, o capacitate de a absorbi lumina ambientală și de a o trimite înapoi lumii într-o formă mai blândă. Părul era alb-argintiu și des, cu vârfurile negre. Avea un chip curat, de fetiță, un nas mic și ochi albastru-deschis foarte apropiați, gura largă și elegantă, dar nespus de tristă. Șoca din cauza tristeții, conchise Pamir.
Se trezi în dreptul ușii, holbându-se la ea, înțelegând că tristețea ei și reacțiile lui erau determinate de motive deloc simple. Sorrel îl

privi încă o dată. Peste o clipă, apartamentul întrebă:

— Doamna vă interesează din punct de vedere tehnic, domnule?

— Desigur. Pamir râse și se îndepărtă de peretele de diamant.

— Doamna dorește să afle dacă ați descoperit defecțiunea.

— Două defecțiuni. Da, le-am descoperit. Se repară tocmai acum.

— Foarte bine. Vă mulțumesc.

Vru să pomenească de onorariu. Comercianții vorbeau întotdeauna despre bani. Dar se făcu auzit un sunet – tânguirea molatică a unei funii întinse, apoi se lăsă din nou liniștea.

Apartamentul nu-i mai vorbi.

— Ce?…

Se întoarse și privi din nou afară. Femeia nu mai era singură. Apăruse o persoană îmbrăcată ca un alpinist, care fugea spre ea pe terasă. Era om sau J'Jal, bărbat, după toate aparențele. Din locul în care stătea, Pamir nu-l vedea prea bine. Dar sesiză că se grăbește și că în mâna dreaptă ține un obiect asemănător cu o armă. În clipa următoare, Pamir alerga și el, sărind prin ușa deschisă când străinul se apropie de femeie.

Sorrel se holbă la noul-venit.

— Nu recunosc acest chip! o avertiză apartamentul, strigând. Stăpână!

Trupul lui Sorrel se scutură de inerție. Sări în

sus și făcu doi pași înapoi, înainte de a se hotărî dacă va lupta. Era singura ei speranță, admise Pamir. Femeia ridică brațele, apoi le coborî. Era echilibrată, puțin palidă, ca și cum își punea viața în mâinile unor instincte adânc îngropate.

Străinul întinse mâna stângă s-o prindă de gât.

Cu o mișcare rapidă, apucă palma deschisă și-o răsuci spre spate din încheietură. Dar bărbatul îi seceră picioarele în cădere și se prăvăliră amândoi pe podeaua lucioasă de opal a terasei.

În mâna dreaptă, el ținea un cuțit.

Plonja brusc și i-l înfipse în piept, țintind inima. Acționa cu precizie neobișnuita, poate ghidat de simțuri. Încerca să atingă un scop clar. Când femeia opuse rezistență, o plesni peste față cu dosul mâinii libere. Lama se afundă mai adânc.

Bărbatul scoase un geamăt scurt, de satisfacție, în așteptarea succesului apropiat. Pamir îl pocni cu bocancul peste gura lățită într-un rânjet.

Străinul era om și era furios.

Se ridică în picioare, parând următoarele trei lovituri, apoi duse mâna la spate și scoase o armă cu plasmă de dimensiuni mici, pe care o acționa, trăgând câteva particule accelerate.

Pamir căzu, lovit în umăr și în braț.

Femeia rănită zăcea între ei. Sângera și suferea. Mânerul cuțitului îi ieșea din piept, o bucată din lama de hiperfibră reflectând

sângele ei roșu-aprins.

Cu brațul sănătos, Pamir apucă mânerul și-l trase.

Se auzi un pocnet ușor când un cristal Darmion ieși din trupul ei odată cu lama. Asta voia hoțul să obțină. Acesta văzu obiectul sclipitor și nu rezistă ispitei de a pune mâna pe trofeu. Avea la îndemână o mică avere, dar se trezi străpuns în braț de propriul lui cuțit și scoase un urlet de durere și de furie.

Pamir îl înjunghie încă de două ori.

Hoțul ridică arma și trase o dată, de două ori, apoi încă de două ori.

Corpul lui Pamir murea, dar tot reuși să-l ridice pe bărbat – un tip masiv, cu membre scurte și o rezervă nelimitată de sânge, se părea. Pamir îl înjunghia și-l lovea într-una. Arma căzuse undeva în spate. Bărbatul îl pocni cu pumnul și coatele și încercă să se folosească și de genunchi.

Pamir îi prinse genunchiul ridicat și, profitând de avântul lui și de ultimele sale puteri, îl azvârli într-o balustradă simplă de stejar. Icni încă o dată și-l aruncă peste ea.

Numai Pamir rămăsese în picioare.

Era o priveliște într-adevăr nemaipomenită. Cu pieptul sfâșiat și o mie de gene care-i cereau trupului să se odihnească, privi afară, la întinderea din Fall Away. La treizeci de kilometri

depărtare, strălucind într-o o multitudine de lumini solare, stătea o glorie inginerească, poate o capodoperă artistică. Nenumăratele bulevarde care curgeau în Fall Away aduceau cu ele adesea apă și alte lichide, iar inginerii căpitanului creaseră un sistem de râuri aeriene – conducte de diamant care purtau lichidele printr-o încâlceală de spirale și cercuri, mici lacuri care se vărsau în bazine sprijinite pe suporturi invizibile, întotdeauna pluteau zburătoare prin aer – organice sau nu, vii sau moarte – și milioane de glasuri vesele zumzăiau melodios. De ziduri se agățau păduri de paraziți, un vânt umed bătea neîncetat de șaizeci de mii de ani, iar Pamir uită, pur și simplu, de ce se află acolo. Unde se afla, de fapt? Se întoarse și descoperi o femeie nespus de frumoasă, cu o rană oribilă în piept, care-l invita să ia loc. Luați loc, domnule, vă rog. Stați jos, aveți nevoie de odihnă.

VIII

Religia Relațiilor Multiple

Originea ei era un motiv de dispută. Câteva sisteme solare foarte întinse erau candidați viabili, dar niciun expert nu avea dovezi clare în acest sens. Și nimeni nu putea profeți, denatura sau lua de bună această convingere cvasireligioasă. Totuși, ceea ce credeau unii J’Jal

era că toate sufletele înzestrate cu simțuri erau la fel de valoroase. Corpurile erau simple fațade, metabolismul, o chestiune de detaliu, iar sistemele sociale variau la fel ca viețile individuale, conform alegerii și capriciului și unui îndoielnic simț al dreptății. Ceea ce conta era sufletul din interiorul acestui ambalaj bizar. Un suflet înțelept dorea să se împrietenească cu entități din istorii diferite și, dacă era posibil, să se îndrăgostească de ele, să-și unească spiritele prin străvechile plăceri trupești.

Nu exista niciun profet, iar credința nu avea origine. Asta era o problemă pentru adevărații credincioși. Cum se poate ca o asemenea credință complexă și neobișnuită să se nască simultan în locuri atât de îndepărtate unele de altele? Însă problema putea deveni un avantaj. La drept vorbind, universul era pus în mișcare de niște mecanisme divine, iar unitatea dovedea încă o dată justețea și perfecțiunea religiei lor. Asta dacă religia nu era rezultatul natural al propriei naturi J'Jal: o specie socială este aruncată în spațiu, și cum fiecare casă aparține altor specii mai puternice, jocul de-a deveni iubiții acestora ajunge inevitabil și banal, ca statul pe cele două picioare desculțe.

Pamir credea și el ce credea toată lumea.

Își privi scurt propriile picioare desculțe, oftă, apoi își examina brațul, umărul și pieptul. Rănile se vindecaseră, nu se mai vedea nicio urmă.

Carnea nevătămată acoperise găurile, iar organele interne reveneau rapid la starea lor perfectă. Se simțea destul de bine ca să stea în picioare, dar nu se ridică, ci se întinse pe șezlongul moale de pe terasa neacoperită, ascultând cântecul de *Ilano vibra.* Era singur. Peretele de diamant se înnegrise. Se gândi o clipă la ceea ce știa sigur, apoi specula pe marginea subtilităților.

Hoțul – un delincvent cu cazier impresionant în domeniu – alunecase câțiva kilometri până când îl observase o patrulă care executa un control de rutină și-l culesese de pe cer înainte să apuce să strice și ziua altora.

Ghinionistul fusese arestat și va fi probabil închis un secol sau două, ca pedeapsă pentru ultima sa infracțiune.

— Aici e ceva putred, mormăi Pamir.

— Poftim? întrebă apartamentul. S-a întâmplat ceva? Pot să vă fiu de folos?

— Nu, răspunse el, după ce cumpăni un moment. Se ridică în capul oaselor și ceru:

— Hainele.

Uniforma de tehnician îi înveli corpul. Materialul din care era făcută se refăcuse, chiar dacă nu la fel de bine ca trupul său. Examina ceva ce părea o pată mică de sânge uscat și, după o clipă, vorbi din nou:

— Bocancii.

— Sub scaunul dumneavoastră, domnule.

Pamir se încălța când femeia ieși din dormitor.
— Îți datorez mulțumiri, rosti Sorrel. Era înaltă și elegantă în stil casnic, îmbrăcată într-o haină gri lungă, dar desculță. Pe chipul drăguț i se citea durerea, iar în spatele lor, o tristețe profundă, care nu se născuse în ziua respectivă. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut.
Lacrimile țâșniră din ochii ei umflați și roșii.
Pamir o privi lung. Ea îi răspunse cu aceeași privire prelungită. O clipă i se păru că nu vede nimic, apoi își dădu seama că e privită cu interes și, înfiorată, îi spuse:
— Rămâi cât dorești. Casa mea te va hrăni și, dacă vrei, poți să iei orice te interesează. Ca suvenir…
— Unde e cristalul? o întrerupse Pamir.
Femeia își duse mâna între sâni. Darmionul era la locul lui, odihnindu-se lângă inima ei rănită. Câteva specii credeau că cristalul oferea posesorului o profundă dragoste de viață și bucurie eternă – un mic zvon cu caracter mistic, dezmințit de deprimarea femeii care îl purta.
— Nu-mi trebuie piatra ta, spuse Pamir încet.
Ea nu păru nici ușurată, nici amuzată.
— Mulțumesc, rosti ea pentru ultima oară cu o înclinare a capului, intenționând să se oprească aici.
— Ai nevoie de o rețea de siguranță mai eficientă, remarcă Pamir.
— Probabil, recunoscu ea, fără prea mult

interes.

— Cum te cheamă?

— Sorrel, răspunse ea, apoi urmă un șir de nume. Numele oamenilor erau lungi, complicate și greu de ținut minte. Dar ea le enumera pe toate, apoi se uită la el cu o expresie nouă.

— Pe tine cum te cheamă?

Îi oferi identitatea lui cea mai recentă.

— Te pricepi la sistemele de siguranță? îl întrebă Sorrel.

— Mai bine decât majoritatea. Ea înclină din cap.

— Vrei să-l actualizez pe al tău?

Întrebarea o distra puțin. Pe față îi apăru un zâmbet timid, iar vârful roz al limbii se îndreptă scurt spre el.

— Nu, nu pe al meu, spuse ea scuturând din cap, de parcă el ar fi trebuit să știe asta. Am un prieten bun… drag și vechi… care se teme foarte tare…

— Poate să-mi plătească?

— O să-ți plătesc eu. Spune-i că e un cadou de la mine.

— Cine e individul ăsta îngrijorat?

— Gallium, răspunse ea într-o limbă extraterestră.

— Ce naiba se întâmplă, de un Fluieră-vânt recunoaște că e îngrijorat? întrebă el, cu adevărat surprins.

Sorrel înclină din cap aprobator și adăugă:

— El nu recunoaște nimic.

Apoi zâmbi din nou, de data asta mai cald. Fermecătoare și dulce, minunată, expresia ei rămase aceeași și după ce Pamir părăsi apartamentul, gata să se apuce de următoarea sarcină.

IX

Bărbatul Fluieră-vânt avea aproape trei metri în înălțime, era masiv și blindat zdravăn, zgomotos, dar, în același timp, ciudat de calm. Vorbi cu patos despre curajul lui nelimitat, dar deveni complet transparent când minți. Locuia aproape de cartierul Fall Away, bine camuflat pe un bulevard neînsemnat. Stătea în picioare în spatele celei mai îndepărtate uși – o placă de diamant consolidat cu hiperfibră. Cu un gest cât se poate de uman, îl alungă pe musafirul nepoftit.

— Nu am nevoie de niciun fel de favoare, susținu el, vorbind pe gura prin care și respira. Sunt în siguranță, la fel ca toată lumea, și sunt de zece ori mai competent decât tine când vine vorba de propria mea protecție. Apoi, împingând impolitețea la extrem, scoase un râgâit prelung și bălos prin gura cu care mânca.

— Ciudat, spuse Pamir. O femeie dorește să-mi plătească serviciile, iar tu ești Gallium, dragul ei prieten vechi. Așa este?

— Cum o cheamă pe femeie?

— De ce întrebi? Nu m-ai auzit când ți-am spus prima dată?

— Ai spus c-o cheamă Sorrel. Se prefăcu concentrat, pe urmă adăugă cu prea multă siguranță: N-o cunosc pe femela asta de maimuță.

— Serios? Pamir scutură din cap. Ea te cunoaște pe tine.

— Se înșală.

— Atunci de unde știi că aparține rasei umane? Eu nu ți-am spus asta. Ochii mari și negri ieșiră din orbite la auzul întrebării.

— În ce vrei să mă bagi, maimuțico? Pamir râse.

— De ce mă întrebi? Nu ești în stare să-ți dai seama singur?

— Mă jignești?

— Da.

Urmă o liniște grea.

Cu pumnul doar puțin mai mare decât articulațiile de la degetele extraterestrului, Pamir lovi în ușa de diamant.

— Pe tine și pe strămoșii tăi. Așa. Codurile navei și propriile tale obiceiuri dureroase îți permit să ieși și să mă bați atât de tare, încât să zac mort o săptămână.

Uriașul tremură de furie, dar nu se întâmplă nimic. Una din guri se deschise și inspiră adânc, cealaltă se retrase într-o gropiță – un Fluieră-

vânt gata să facă o criză de furie răzbunătoare. Dar Gallium încercă din răsputeri să-și păstreze cumpătul, iar când furia începu să-i scadă, scoase un sunet numai de el auzit, care declanșa mecanismul de cădere și blocare a ușilor exterioare.

Pamir se uită la stânga, apoi la dreapta. Bulevardul îngust era luminat puternic, dar pustiu și, după toate aparențele, un loc sigur.

Totuși, creatura era înspăimântată.

Răsfoi încă o dată jurnalul lui Sorrel. Printre soții ei se numărau și doi Fluieră-vânt. Nu se pomenea niciun nume util, dar era clar care din cei doi era Gallium. Minciunile țesute în jurul fricii lui erau caracteristice speciei. Dar cum putea un practicant confirmat al credinței unice să nege că a cunoscut-o pe femeie?

Pamir trebuia să-i găsească și pe ceilalți soți.

În față i se deschideau o sută de drumuri diferite. Dar, așa cum le plăcea să spună celor din specia Fluieră-vânt, „cel mai scurt drum e linia dintre punctele care se ating”.

Sistemul de siguranță al lui Gallium era unul obișnuit, poros. Grație miilor de ani de experiență în această problemă, lui Pamir nu-i trebui nicio zi ca să spargă codurile și să treacă de ușile din față.

— Cine intră peste mine? strigă o voce din cea mai îndepărtată încăpere. Curios, în limba J'Jal.

Apoi, în limba oamenilor:

— Cine-i acolo?

Și, a treia oară, ca și cum s-ar fi gândit mai bine, extraterestrul țipă:

— Te afli pe tărâmul meu și nu ești binevenit. Te iert, dacă o iei la fugă chiar în clipa asta, adăugă pe limba lui.

— Sorrel nu-mi dă voie să fug, răspunse Pamir.

Cea mai depărtată încăpere era o mică fortăreață din plăci de hiperfibră de calitate superioară și ințesată de arme, mai mult sau mai puțin legale. O pereche de arme cu plasmă țintiră capul lui Pamir, gata să-i sfărâme mintea, dacă nu s-o distrugă complet. I se ridică un nod în gât, dar reuși să-și mascheze teama din voce:

— Aici locuiești acum? într-o cămăruță din capătul unei case urâte?

— Îți place să jignești, remarcă bărbatul Fluieră-vânt.

— Trece timpul mai ușor, replică Pamir.

— Văd o armă ilegală, rosti Gallium din spatele hiperfibrei.

— Foarte bine, căci am una cu mine.

— Dacă încerci să-mi faci rău, te omor. O să-ți distrug mintea și-o să dispari cu totul.

— Am înțeles, spuse Pamir, apoi se așeză – un gest de supunere caracteristic fiecărei lumi. Stătea pe dalele de cristal fals de pe podeaua holului puternic luminat, studiind portretele de

pe pereți. Exemplare de Fluieră-vânt din epoci trecute îl priveau din ipostaze sfidătoare. Probabil strămoșii lui Gallium, bărbați și femei onorabile care s-ar fi uitat cu dispreț la urmașul lor copleșit de spaimă.

— Scot arma la vedere, avertiză Pamir după câteva minute.

— Arunc-o lângă ușa mea.

Arma aduse liniște și respect. Alunecă pe podea și se opri cu un pocnet. Un braț mecanic se desfăcu, aruncă peste ea un clopot de hiperfibră și-l înconjură cu o șarjă explozivă, menită să spulbere mâna care încerca să elibereze arma de sub el.

Ușa de hiperfibră se ridică.

Gallium ocupa jumătate din camera din spatele ei. Stătea în mijlocul unei debarale pline ochi cu provizii, holbându-se la Pamir. Plăcile blindate ale corpului i se îndoiră, dezvelind marginile ascuțite.

— Probabil că ai mare nevoie de munca asta, comentă el.

— Numai că nu fac munca mea, replică Pamir. Ca să fiu sincer, nu sunt foarte interesat de proiect.

Nedumerit, Fluieră-vânt crescu în înălțime.

— Atunci de ce te-ai deranjat în halul ăsta?

— Ce-ți trebuie ție e o armă cu plasmă, mică și bine încărcată. Asta înseamnă o armă

superioară.

— Sunt ilegale și greu de găsit, contră Gallium.

— Nici armele tale nu sunt inofensive.

La fel ca ușile din față, și cea mai îndepărtată era făcută din diamant întărit cu o rețea de hiperfibră.

— Dar fac pariu că știi foarte bine ce poate face plasma unei minți vii.

Tăcere.

— Ciudat, continuă Pamir. Cu puțină vreme în urmă, am găsit un cadavru nimicit exact de o unealtă ca asta.

Extraterestrului i-ar fi fost imposibil să-și îndrepte spatele mai tare, dar plăcile armate erau cât se poate de flexibile. Încet, pe ton implorator, îl întrebă pe Pamir:

— Cine era?

— Sele’ium. Tăcere din nou.

— Cine a mai murit așa? întrebă Pamir. Era o ipoteză, dar nu una foarte solidă. Când nu primi niciun răspuns, adăugă: Nu ți-a mai fost atât de teamă până acum. În viața ta lungă și agitată, nu te-ai gândit niciodată că poți fi măcinat de teamă. Am dreptate?

Spatele începu să se încovoaie.

— E tot mai rău, rosti vocea slabă, nenorocită.

— De ce?

Fluieră-vânt își ascunse capul o clipă.

— De ce e tot mai rău?

— Acum suntem șapte.

— Șapte?

— Dispăruți. Cuvântul dezvăluia o disperare de-a dreptul umană. Opt, dacă ce spui despre J'Jal e adevărat.

— Opt ce?

Gallium refuză să răspundă.

— Știu cine ești, continuă Pamir. Al optulea dintre soții lui Sorrel, nu-i așa?

— Foștii ei soți, îl corectă extraterestrul.

— Dar iubiții ei actuali?

— Nu are.

— Nu?

— E singură, spuse uriașul, oftând din străfunduri. Când am început să murim, ne-a lăsat baltă, adăugă el, coborând ochii. Și fizic, și legal.

Lui Gallium îi era dor de soția sa umană. Se ghicea după atitudine și voce și după mâna uriașă tremurătoare, care atingea panoul rece de diamant:

— Încearcă să ne salveze. Dar nu știe cum…

În clipa aceea, un glob de plasmă lovi panoul. Mare cât o inimă de om, topi diamantul și mâna, chipul îndurerat și tot ce se afla în spatele privirii negre, însingurate.

X

Pamir nu văzu decât fulgerul, pentru că

imediat urmă o explozie care-l doborî la pământ. O clipă, zăcu nemișcat. Un nor de carbon atomizat și carne umplu holul aglomerat. Ascultă, dar nu auzi nimic. Rămase complet surd, cel puțin în următoarele minute. Nu se ridică, ci se rostogoli până se lovi de un perete, începu să respire, dar îi ardeau plămânii. Își ținu respirația, rămase nemișcat și așteptă să lovească cea de-a doua explozie.

Nu se întâmplă nimic.

Cu gura la podea, Pamir reuși să tragă în piept aer fierbinte, dar respirabil. Norul se subția. Îi reveni și auzul, odată cu un vuiet pițigăiat și constant. Se ivi o siluetă înaltă și amenințătoare, un Fluieră-vânt, probabil unul din strămoșii venerabili ai mortului. Își aminti că holul gemea de portrete. Pamir văzu a doua siluetă, apoi a treia, încerca să-și aducă aminte câte portrete erau, pentru că se ivea a patra siluetă și deja erau cam multe…

Arma cu plasmă trase din nou. Dar nu avu timp să lanseze o șarjă ucigătoare, iar energia fantastică se pierdu într-un spectacol luminos de rafale fierbinți.

Aerul se umplu din nou cu praf și sânge. Pamir se feri sărind.

Gallium era un cadavru fără cap, enorm, chiar dacă mutilat și întins pe spate. Camera mică arăta mai ordonată cu el la podea. Odată ce proprietarul lor era mort, armele trecuseră în

modul diagnostic și aveau nevoie de minute întregi sau chiar de zile ca să se reactiveze. Ușa de diamant era făcută bucăți și devenise inutilă. Peste câteva minute, când norul se va risipi din nou, Pamir va fi expus și, probabil, ucis.

Ca Gallium, folosi mai întâi limba J'Jal.

— Hei! strigă el.

Ușa exterioară era deschisă și intactă, dar declanșatorul ei simplu se dovedi inutil. Era sensibil numai la apăsarea unei mâini familiare. Uitându-se pe hol, strigă încă o dată: „Hei!" O siluetă începea să-și revină la distanță.

— Sunt mort, continuă el. M-ai prins în capcană, prietene.

Tăcere.

— Fă ce vrei, dar, înainte de a mă găti, aș vrea să știu ce se întâmplă. Silueta păru că alunecă, dar se redresa.

Pamir trase unul din brațele mortului de pe podea. Îl propti cu palma lată de perete, aproape de declanșatorul ușii. Asta a fost partea cea mai ușoară, își dădu el seama.

— Ești un suflet inteligent, rosti el măgulitor. Permite unui om să-ți deschidă calea. Sunt mai deștept decât apărarea Fluieră-vânt, ne poți avea pe amândoi.

Cât mai era până la următoarea șarjă? Câteva secunde, bănui el.

Cadavrul tresări brusc și brațul căzu cu zgomot.

— La naiba! mormăi Pamir.

Pe un raft înalt se afla o farfurie mică, dar grea ca metalul. O luă, exersa aruncarea ei de câteva ori, pe urmă strigă din nou:

— Aș vrea să-mi spui despre ce e vorba. Pentru că eu habar n-am.

Niciun răspuns.

— Cine dracu' ești? întrebă el, în limba oamenilor. Norul se risipea din nou, dezvăluind conturul unui biped care stătea pe hol, la vreo zece metri de el.

În genunchi, Pamir apucă brațul mortului. Genele de urgență și memoria mușchilor luptau împotriva lui, forța gigantului obligându-l să icnească atunci când apăsă mâna acolo unde era, lângă declanșator. Se lăsă pe ea cu toată greutatea, ca să nu se miște. Își acordă o clipă ca să gâfâie. Apucă farfuria grea cu stânga și, de-abia trăgându-și respirația, spuse:

— Ultima șansă ca să primesc o explicație. Bipedul ochi.

— Atunci, la revedere.

Învârti farfuria către o țintă aflată la nici trei metri distanță. În aceeași clipă, lăsă mâna mortului să apese pe declanșator. Din tavan glisă o placă de hiperfibră, iar ușa cea mai îndepărtată se închise. Putea face față la două-trei șarje de plasmă, dar în cele din urmă ar fi fost spulberată. Așa că aruncă pe podea farfuria care sări și se rostogoli, lovind șarja care astupa

propria sa armă.

Se auzi un bubuit ascuțit.

Ușa rămase blocată în poziție semideschisă din cauza exploziei. În următoarele douăzeci de minute, Pamir se folosi de mâna mortului și de orice putea servi drept pârghie ca să ridice ușa suficient pentru a se strecura pe sub ea. Dar o explozie perfect simetrică îi blocase arma acolo unde fusese acoperită de clopotul din hiperfibră reflectorizantă.

Inamicul lui trebuie să fi fost trântit înapoi pe hol.

Ucis într-o clipă, sau poate doar speriat.

Pamir mai zăbovi o vreme căutând în casa mortului indicii care nu se lăsau descoperite, apoi se furișă afară, pe bulevardul public, la fel de pustiu și sigur pentru ochi, dar ascunzând o amenințare pe care acum o simțea la adresa lui.

XI

O călătorie de nouăzeci de secunde cu metroul îl aduse la intrarea principală a lui Sorrel. Apartamentul i se adresă cu singurul nume pe care-l știa, remarcând:

— Sunteți rănit, domnule.

Îl examină rapid, apoi rosti pe un ton oficial, dar totuși alarmat:

— Știți cât de grav sunteți rănit, domnule?

— Cred că da, răspunse Pamir, cu resturi de

șrapnel în stomac și în picior, din cauza cărora șchiopăta. Unde este doamna?

— Acolo unde ați lăsat-o, domnule. Pe terasă.

Se pare că toată lumea era speriată, în afară de ea. Dar de ce să fie îngrijorată? Sorrel fusese înjunghiată de un hoț mărunt, ceea ce, pe scara crimelor, nu era mare lucru.

— Spune-i să vină în dormitor.

— Poftim?

— Nu vorbesc cu ea afară. Spune-i.

— Dar prietenul ei…

— Încă un soț de-al ei e mort. Tăcere.

— Vrei să-i spui să…

— E deja pe drum, domnule. Așa cum ați cerut. După o pauză, apartamentul sugeră: în legătură cu Gallium, vă rog… Cred că ar trebui să-i comunicați vestea tristă…

I-o comunică.

Era îmbrăcată în pantaloni largi și o bluză de mătase făcută de păianjenii comunitari din cartierul Kolochon, iar pe fiecare degețel al picioarelor goale purta câte un inel negru. Așezată pe unul din zecile de scaune care se mulează după forma corpului, ascultând relatarea evenimentelor brutale petrecute în ultima oră, expresia ei deveni din ce în ce mai tristă, dar și din ce în ce mai detașată.

Nu scoase niciun sunet, dar aveai mereu impresia că vrea să vorbească. Chipul îndurerat

și foarte frumos trăda câte-un gând nou, sau ochii obosiți recunoșteau un anume înțeles. Dar gura nu se deschise. La sfârșit, când rosti câteva cuvinte, Pamir aproape că uită s-o asculte.

— Cine ești?

Auzise oare întrebarea corect?

— Cine ești? repetă ea. Se aplecă în față, bluza lăsându-se provocator. Nu semeni cu niciun tehnician de mediu pe care-l cunosc și nu cred că ești un specialist în siguranță.

— Nu?

— N-ai fi supraviețuit luptei dac-ai fi fost un simplu meșter. Aproape că râse, iar pe obrazul stâng îi apăru o gropiță. Iar dac-ai fi supraviețuit, acum ai fi continuat să fugi.

— Nu vreau decât să mă îndrepți în direcția corectă, replică Pamir. Femeia nu răspunse, dar îl privi timp îndelungat. Adâncindu-se mai tare în scaunul pe care stătea, îl întrebă:

— Cine te plătește?

— Tu.

— Nu asta am întrebat.

— Dar eu nu cer foarte mulți bani.

— Nu vrei să-mi spui?

— Mai întâi spune-mi câteva lucruri.

Avea mâini lungi, grațioase și agile. O vreme se jucă cu ele în poală. Când se liniști, întrebă:

— Ce-aș putea să-ți spun?

— Tot ce știi despre soții tăi morți și despre

cei care se întâmplă să mai fie în viață.

Pamir se aplecă înainte, adăugând:

— Vreau să-mi povestești mai ales despre primul tău soț. Și, dacă poți, să-mi explici de ce religia Relațiilor Multiple și părea o idee rezonabilă.

XII

Îl remarcase la începutul călătoriei și vorbise cu el de câteva ori. Era un bărbat J'Jal înalt și distins, căruia îi plăceau hainele oamenilor, mai ales costumele din lână roșie și cravatele din mătase albă, cu noduri complicate. Cre'llan era atrăgător, dar nu extraordinar de frumos. Fără îndoială, avea farmec și inteligență. Odată, când vaporul lor explora insulele luddite din centrul Mării Demult Apuse, o întrebă dacă o poate însoți, așezându-se pe șezlongul vecin cu al ei. În perioada următoare, o oră, sau poate întreaga zi, pălăvrăgiră prietenește despre tot felul de lucruri. Avea de împărțit bârfe, cele mai multe despre ceilalți pasageri și micuțul echipaj al vaporului. Au încercat de câteva ori să enumere oceanele pe care le-au traversat până atunci, în ordinea frumuseții și a importanței istorice, apoi în funcție de locuitorii lor. Care era cel mai interesant port? Dar cel mai obișnuit? Cu ce extratereștri s-au întâlnit prima oară? Care a fost prima lor impresie? Dar a doua?

Dacă ar fi să trăiască următoarea mie de ani într-unul din acele locuri, pe care l-ar alege?

Lui Sorrel i-ar fi ieșit din minte ziua respectivă dacă, peste o săptămână, n-ar fi fost de acord să facă o excursie suplimentară pentru a explora Groenlanda.

— Cunoști insula?

— Deloc, minți Pamir.

— N-am înțeles niciodată de ce se numește așa, recunoscu ea, îngustându-și ochii ca pentru a reexamina întrebarea. În afară de câțiva ciucuri cu mușchi, clima e glacială. Insula trebuie să fie rece, așa mi s-a spus. E ceva legat de ridicăturile din ocean și starea generală a apei. Oricum, există un curent cald adus de vânt care aduce umezeală, iar atmosfera e înaltă de câteva sute de kilometri și blocată cu uși de piatră. Zăpezile eterne sunt fabuloase și nu poți naviga pe Marea Demult Apusă fără să vizitezi Groenlanda măcar o dată. Cel puțin așa mi-au spus prietenii.

— Cre'llan era și el în grupul tău?

— Nu. Întrebarea o distra. Râse și adăugă: Toți erau oameni, în afara de ghid, care era AI cu trup de om.

Pamir înclină din cap.

— Am mers cu schiurile propulsoare pe o furtună de zăpadă incredibilă. Însă ghidul s-a întors spre noi și ne-a spus că era o zi frumoasă, și că ar trebui să fim mulțumiți că avem ce

vedea.

Mare lucru dacă vedeau la douăzeci de metri în orice direcție. Ea era împreună cu o prietenă bună, tot un copil al Marii Nave, dar cu o mie de ani mai în vârstă. O cunoștea de-o viață. Discutau la nesfârșit și mergeau la aceleași petreceri, iar aventura mersului la cumpărături dura săptămâni la rând. Întotdeauna călătoreau împreună. Iar în viața lor comună nu se petrecuse nimic semnificativ.

Ghețarul era gros și creștea repede, odată cu valurile de zăpadă. Sorrel și prietena ei schiau separat de restul grupului, pe o creastă înaltă care le aducea la aproximativ un kilometru de marea invizibilă. Ninsoarea se întețise, fulgii mari și umezi se transformau în bulgări care țâșneau din cerul alb. Se țineau aproape una de alta, legate cu o funie. Sorrel era în față. Ce s-a întâmplat, nu putea spune. Prima bănuială, dar și cea mai verosimilă, era că prietena ei s-a gândit să facă o glumă. A detașat funia și s-a dezlegat și, în locul în care creasta se lățea, încercă să alunece în fața lui Sorrel, probabil ca s-o sperie când era mai vulnerabilă.

Nu se știa nici acum în ce loc a căzut prietena ei.

Mai târziu, apropiindu-se de capătul crestei, Sorrel văzu că e singură. Presupuse însă, cum era și normal, că prietena ei obosise și se întorsese la ceilalți. N-avea motive de

îngrijorare și nici nu-i plăcea să-și facă griji, așa că nu se mai gândi la ea.

Dar nici ceilalți turiști n-o văzuseră pe prietena ei.

Au început s-o caute. Ninsoarea neîntreruptă se transformase însă într-o avalanșă nesfârșită din cer. În ora următoare, ghețarul se înălțase cu douăzeci de metri. Când echipele de salvare au putut începe căutarea, era clar că pasagerul dispărut căzuse într-una din crevasele imense și trupul ei era mort. Fără să știe locul, singurul lucru rezonabil era să aștepte ca gheața să avanseze în apă și să-i vadă rămășițele.

Teoretic, creierul uman putea suporta un asemenea șoc.

Dar ghidul AI nu credea în teorie.

— Nimeni nu-ți spune că insula asta afurisită a fost cândva un șantier industrial. De ce crezi că l-au acoperit inginerii? Ca să ascundă resturile, normal. Hiperfibră experimentală, în cea mai mare parte. Foarte ascuțită, iar insula s-a construit cu resturile ei. Dacă mărești suficient de tare presiunea unui cap bioceramic, se va sparge. Va plesni și va muri și va ieși la suprafața apei ca nisipul.

Prietena ei era moartă.

Lui Sorrel nu-i plăcuse de ea mai mult decât de alții și nici nu simțise că între ele ar fi existat o legătură specială. Dar pierderea era totuși mare și greu de uitat, iar în următoarele

săptămâni nu se mai gândit la altceva. Între timp, în călătoria lor prin Marea Navă, ajunseseră la o mare nouă.

Într-o noapte, înconjurată de o întindere de metan gri, plată, Sorrel dădu peste bărbatul J'Jal în jachetă roșie și pantaloni roșii largi, cravata albă elegantă sub capul cu înfățișare aproape umană. Îi zâmbi, expresie a feței potrivită ambelor specii. Apoi o întrebă încet:

— S-a întâmplat ceva?

Nimeni altcineva din grup nu-i observase durerea. Spre deosebire de ea, toți erau convinși că prietena ei va ieși curând din uitare.

Sorrel se așeză lângă J'Jal. Rămaseră amândoi tăcuți o vreme. Ea se trezi că se holbează la picioarele lui cu gândul la fragilitatea existențială. Apoi, cu voce joasă și monotonă, rosti:

— Mi-e frică.

— Chiar așa? întrebă Cre'llan.

— Știi, în orice moment, fără avertizare, Marea Navă s-ar putea ciocni de un obiect enorm. La o treime din viteza luminii, ne-am putea lovi de o lume fără soare sau am putea intra într-o mică gaură neagră. Ar muri pe loc miliarde de ființe.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse tovarășul ei. Dar eu mi-am pus toată credința în mâinile căpitanilor noștri.

— Eu nu, replică Sorrel.

— Nu?

— După părerea mea… Ezită, tremurând din alte motive, nu de frig. După părerea mea, am trăit câțiva ani și nu-mi aduc aminte să fi luat viața în mâini, înțelegi ce vreau să spun?

— Chiar foarte bine, susținu el. Își încolăci degetele lungi, apoi le relaxă din nou.

— De ce nu porți pantofi? îl întrebă ea.

Cre’llan își puse mâinile peste ale ei, cu un gest de mare finețe.

— Sunt extraterestru, Sorrel. Vorbea zâmbind și cu voce joasă. Ar însemna atât de mult pentru mine dacă tu, în adâncul sufletului, ai reuși să uiți ceea ce sunt.

— Până la lăsarea serii, eram deja iubiți, recunoscu Sorrel. Un chicotit dezaprobator înlocui privirea ei drăgăstoasă.

— Am crezut că toți bărbații J’Jal au forma lui Cre’llan. Dar nu e așa, mi-a explicat el. Așa am aflat de religia Relațiilor Multiple. Pamir dădu din cap, așteptând continuarea poveștii.

— În cele din urmă, prietena mea pierdută a fost găsită. Sorrel râse trist și înțelept. Peste câțiva ani, o patrulă care lucra pe marginea ghețarului a lovit cu piciorul niște oase și craniul ei, cu mintea înăuntru. Intactă.

Sorrel se lăsă pe spate în scaun. Sânii i se mișcară sub bluză.

— Era reconstituită și revenise la viața normală de o lună de zile, și știi ce? Au trecut

de atunci câteva decenii, iar eu n-am vorbit cu ea de mai mult de trei ori. Ciudat, nu-i așa?

— Credința, întoarse discuția Pamir.

Parcă se așteptase să atingă subiectul. Scutură ușor din umeri și spuse:

— Oricine-ai fi, se vede că nu te-ai născut în bogăție și confort. Asta cred eu. A trebuit să te lupți cu viața… poate în cea mai mare parte a ei… pentru lucruri despre care orice prost știe că sunt importante.

— În vreme ce una ca mine – de departe mai proastă – trăiește în paradis fără măcar să se întrebe ce contează.

— Credința, repetă el.

— Gândește-te la provocare. Se uită prin el și-l întrebă: Îți dai seama ce greu e să fii implicat – legat spiritual și emoțional – într-o relație cu altă specie?

— Pe mine mă dezgustă, minți Pamir.

— Pe mulți dintre noi îi dezgustă.

Îndoiala îi cuprinse scurt privirea, ca și cum s-ar fi întrebat dacă Pamir spune adevărul despre sentimentele sale. Pe urmă lăsă dubiile la o parte.

— Nu mă îngrozea prea tare ideea de a face sex cu alte specii, recunoscu ea. Tocmai de aceea nici nu mă interesa. Îmi era indiferentă. Dar când am aflat despre această credință J'Jal… cum s-au adunat diferite suflete cu minți asemănătoare și au făcut primii pași spre ceea

ce putea fi evoluția logică a vieții în univers…

Cuvintele se pierdură în aer.

— Câți soți ai avut?

— De ce întrebi? se arătă ea surprinsă. Nu știi? Pamir o lăsă să se holbeze la el.

— Unsprezece, spuse ea, într-un sfârșit.

— Ești Unită cu toți.

— Am fost, până acum câțiva ani. Ochii mijiți îi luceau din cauza lacrimilor. Prima moarte a părut întâmplătoare. Oribilă, dar imaginabilă. Însă după a doua crimă a urmat a treia. S-au folosit aceeași armă și același mod de operare în fiecare tragedie… Vocea i se stinse și rămase cu gura deschisă, goală de cuvinte, își șterse stângaci lacrimile cu mâna lungă, udându-și obrajii ascuțiți. Pentru că morții aparțineau altor specii și pentru că membrii Credinței… soțul meu și cu mine… an jurat să păstrăm secretul…

— Nimeni nu a observat tiparul, o întrerupse Pamir.

— A, cred că și-au dat seama ce se întâmplă, bolborosi ea. După a cincea sau a șasea moarte, oamenii siguranței au făcut cercetări la bibliotecă. Dar nimeni de acolo nu a recunoscut nimic. Pe urmă crimele s-au rărit, iar investigația a fost lăsată baltă. Nimănui nu i s-a oferit protecție, iar numele meu nici n-a fost pomenit. Cel puțin așa presupun, pentru că nimeni n-a venit să mă interogheze. Pe un ton supărat, Sorrel continuă: După ce au făcut

legătura între crime și bibliotecă, nu le-a mai păsat ce s-a întâmplat.

— De unde știi?

Se uită la el ca la idiotul perfect.

— Poftim? întrebă el. Au presupus autoritățile că era o afacere murdară în rândul celor Uniți?

— Poate. Sau poate că au primit ordin să oprească ancheta.

— De la cine?

Sorrel ridică ochii deasupra capului său și răspunse precaut:

— Nu.

— Cine n-ar vrea să se oprească crimele?

— Nu… Nu pot, spuse ea scuturând din cap. Întreabă-mă ce vrei, dar altceva nu-ți spun.

— Crezi că ești în pericol?

— Nici vorbă, oftă ea.

— De ce nu? Nu-i răspunse.

— Ți-au mai rămas doi soți, îi aminti Pamir. Îl privi cu suspiciune.

— Bănuiesc că știi care dintre ei.

— E un Glory. Glory erau creaturi asemănătoare cu păsările, cu forme vag umane, dar acoperite cu un minunat penaj strălucitor. Unul dintre soții mai recenți, nu?

— Da, numai că el a murit anul trecut, confirmă ea cu o înclinare a capului. De partea cealaltă a Marii Nave, în singurătate. De-abia ieri i-au descoperit cadavrul.

Pamir tresări și spuse repede:

— Condoleanțele mele.
— Mulțumesc.
— Și primul tău iubit?
— Da.
— Bărbatul J'Jal în costum roșu.
— Da, Cre'llan. Știu la cine te referi.
— Ultimul bărbat rămas în picioare, observă el. Pe chipul rece și trist trecu o undă de paloare.
— Nu mă căsătoresc cu una, cu două. Și nu-mi pasă ce crezi. Pamir. Se ridică și merse lângă ea. Cu propria lui privire, o asigură:
— Nu știi ce cred. Pentru că, să fiu al naibii, nici eu nu mă mai descurc cu ghiveciul din capul meu.
Ochii lui Sorrel erau scăldați în lacrimi.
— Bărbatul J'Jal, spuse Pamir. Pot să-l găsesc singur sau poți să ne faci tu cunoștință.
— Nu e Cre'llan, șopti ea.
— Atunci vino cu mine. Vino și uită-te în ochii lui și întreabă-l tu.

XIII

Ca specie, J'Jal nu erau nici bogați, nici puternici, însă printre ei existau câțiva indivizi extrem de bătrâni care prosperau treptat, dar neabătut. În lumile îndepărtate, au lucrat ca negustori prevăzători și mici moșieri, uneori deținători de tehnologii extraterestre; și, dacă

tot erau considerați întotdeauna extratereștri în locurile respective, se adaptaseră destul de bine pentru a se simți ca acasă. Apoi a sosit Marea Navă. Verișorii lor mai tineri și aroganți le-au promis că-i vor duce în celălalt capăt al galaxiei, contra unei taxe. Cei mai curajoși dintre bogătașii J'Jal au lăsat în urmă o sută de lumi, cheltuind averi pe onoarea de a fi din nou împreună. Nu aveau o lume a lor, dar unii sperau ca, în cele din urmă, să descopere o planetă nouă, rămășiță a planetei-mamă, o lume pustie pe care s-o considere numai a lor. Alți J'Jal considerau că Pământul și oamenii reprezentau idealul logic, chiar poetic al speciei lor – un loc în care să se amestece printre rudele lor foarte bine situate.

— Dar niciuna din aceste soluții nu mă atrage în mod special, spuse domnul în roșu. Granițele dintre specii sunt mincinoase și nestatornice, iar eu sper că în viitor se va produce o schimbare radicală, adăugă el cu voce aproape umană.

Conform biografiei sale oficiale, Cre'llan avea aproximativ aceeași vârstă ca *Homo sapiens.*

— Ce viitor ți-ai ales? se interesă Pamir. Le oferi un zâmbet jumătate cald, jumătate distant.

— Noul meu prieten, cred că ți-ai dat seama deja destul de bine la ce mă gândesc pentru viitor. Și, ca să mă exprim mai clar, cred că te doare în cot de visul sau utopia care-mi trece mie prin cap.

— Am unele bănuieli, recunoscu Pamir. Și ai dreptate, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cum îți imaginezi tu paradisul.

Sorrel stătea în spatele soțului ei matusalemic, ținându-l de mână cu tandrețe. Divorțați sau nu, îi era dor de el. Arătau ca doi îndrăgostiți care așteptau să li se facă un portret holografic. Ea îl atenționa pe Cre’llan cu discreție:

— Te suspectează, dragule.

— Normal că mă suspectează.

— Dar eu i-am spus… I-am explicat… Nu poți fi responsabil de cele întâmplate…

— Ceea ce e adevărat, confirmă bărbatul J’Jal, înlocuind zâmbetul cu un rânjet subțire. De ce-aș omorî pe cineva? La ce mi-ar folosi?

Casa lui era imensă și se afla aproape de capătul Fall Away. Numai camera în care se aflau ocupa un kilometru pătrat acoperit de o pădure verde și pârâiașe iuți, iar tavanul era atât de înalt, că sub el puteau zbura zece păsări roc domestice fără să-și atingă aripile. Dar grandoarea și bogăția păleau în fața priveliștii de afară: râurile care străbăteau Fall Away prin centru curgeau împletindu-se la cincizeci de kilometri deasupra capului. Fiecare tub de diamant se termina în același loc, conținutul lui țâșnind afară din cauza presiunii extraordinare. Un flux egal cu zece fluvii Amazon vuia deasupra casei lui Cre’llan. Apa și amoniacul se

amestecau într-o gamă spectaculoasă de deșeuri chimice și fito-plancton în putrefacție. Compuși agresivi se ciocneau și reacționau, dând naștere unui râu de culori. În vâltoarea înspumată apăreau și dispăreau diverse forme. Un ochi imaginativ vedea fiecare față pe care o cunoscuse și petrecea zile întregi așteptând să apară cele pe care le purtase de-a lungul vieții sale îndelungate și neobișnuite.

Fereastra nu părea să îndeplinească și alt rol. În realitate, Pamir se uita la o tablă de hiperfibră superioară, groasă și imposibil de penetrat de orice forță a naturii. Priveliștea era o proiecție, un truc convenabil.

— Aș zice că vă simțiți în deplină siguranță, spuse Pamir și înclină din cap.

— Dorm foarte liniștit, replică Cre’llan.

— De cele mai multe ori, vin în ajutorul oamenilor cu probleme de siguranță. Dar nu e cazul dumneavoastră. Nici Căpitanul-șef nu beneficiază de atâtea măsuri de siguranță, remarcă Pamir cu sinceritate. Hiperfibră. Paznicii AI. Copoii care ne-au amușinat când am intrat. Zâmbi larg. Dacă nu mă înșel, n-ar trebui să părăsiți niciodată camera asta. În următorii o mie de ani, ați putea sta unde stați acum și mânca fructele căzute din copaci, fără să interacționați cu cineva.

— Da, dacă mi-aș dori așa ceva.

— Dar nu el e criminalul, murmură Sorrel. Apoi

se ridică și se îndepărtă de creatura străveche, trăgându-și mâna dintr-a lui cu părere de rău. Se apropie de Pamir și îngenunche în fața lui. Arăta dintr-odată foarte tânără, serioasă și hotărâtă.

— Îl cunosc pe acest bărbat, rosti ea implorator. Nici nu știi ce spui, dacă-ți închipui c-ar putea face rău cuiva… indiferent de motiv…

— Cândva am trăit și eu ca un J'Jal, îi explică Pamir. Sorrel se dădu înapoi,luată prin surprindere.

— Mi-am vopsit părul albastru, mi-am ciopârțit oasele, mi-am modificat până și structura genetică destul de mult că să trec de scannerele alea incapabile.

Pamir nu intră în detalii, înțelegând că deja spunea prea multe. Totuși, nu avea de ales.

— Am avut și o iubită J'Jal. O vreme. Dar și-a dat seama că sunt deghizat și a trebuit s-o tulesc în miez de noapte.

Cei doi îl priveau nedumeriți și extrem de curioși.

— Așa, continuă el. Cât am stat printre J'Jal, am văzut cum o tânără anume se maturiza. Era foarte atrăgătoare. Extraordinar de frumoasă, făcea parte dintr-una din cele mai bogate familii de la bordul navei. Înainte de sfârșitul acelui an, achiziționase deja trei soți devotați. Dar de ea s-a mai îndrăgostit cineva care nu voia s-o

împartă. Unul din noii soți a fost ucis. Din această cauză, ceilalți s-au dus la tribunal și-au divorțat de ea. Nu i-au mai vorbit niciodată. A rămas fără soți, complet singură. Ce suflet cu rațiune ar risca s-o iubească în asemenea condiții? Pamir scutură din cap în timp ce-l studie pe Cre’llan. Așa cum am spus, m-am furișat în toiul nopții. Peste câteva decenii, un J’Jal mai în vârstă a cerut-o pe văduvă în căsătorie. Ea era singură, el nu era de lepădat. Nu avea bogății, dar era puternic și bătrân și, într-o oarecare măsură, înțelept. Așa că i-a acceptat oferta și, când nimic tragic nu s-a întâmplat cu el, nu numai că au înțeles toți cine ordonase crimele, dar au și acceptat faptele. În stil J’Jal tipic.

Pe un ton scăzut și monoton, Cre’llan rosti:

— Sufletul meu nu a fost considerat gelos niciodată.

— Dar eu vă acuz acum de gelozie, contră Pamir. Liniște.

— Conflictele din cauza femeilor sunt la ordinea zilei la anumite specii, continuă el. Monopolizarea unui partener valoros poate fi o bună strategie evolutivă și pentru J’Jal, și pentru alții. Zeci de milioane de ani de civilizație nu au schimbat ceea ce ești sau poți fi.

Cre’llan pufni:

— N-am să sprijin niciodată așa o barbarie.

— De acord.

Ochii mijiră, verzui.

— Scuzați-mă, domnule. Nu cred că înțeleg. De ce anume mă acuzați?

— Aceasta e o fortăreață minunată, imensă, reluă Pamir. Și, așa cum pretindeți, nu sunteți o creatură geloasă. Dar i-ați invitat pe ceilalți soți să locuiască cu dumneavoastră? I-ați oferit măcar unuia adăpost și siguranța aceasta costisitoare?

Sorrel se uită la J'Jal cu respirația tăiată.

— Nu le-ai oferit adăpost dintr-o teamă justificată: dacă unul din musafiri ar fi vrut-o pe Sorrel pentru el?

O tensiune veche se undui ca un val între cei doi iubiți.

— În mintea ta, oricare din ceilalți soți era un suspect. Cei doi Fluieră-vânt erau primii candidați. Se uită din nou la Sorrel. Gallium a fost favoritul – o entitate cam săracă, născută într-un mediu al posturilor artificiale și al violenței. Specia lui e renumită pentru furtul partenerilor. Ambele sexe fură, în fiecare zi. Dar acum că Gallium e mort, soțul tău nu mai are de ce să se îngrijoreze.

— Dar nu eu sunt criminalul, repetă Cre'llan.

— Da, sunt de acord. Sunteți nevinovat.

Afirmația păru să-i jignească pe cei doi îndrăgostiți. Cea dintâi vorbi Sorrel:

— Când ai ajuns la concluzia asta?

— Odată ce am aflat cine erau soții tăi.

Aproape imediat. Pamir se aplecă în scaun, privind la apele spumegânde. Nu, nu Cre'llan e ucigașul.

— Mi-ai înțeles firea? îl întrebă bărbatul J'Jal.

Poate, dar nu asta contează, râse Pamir. Nu, continuă el, sunteți prea inteligent și mult prea bătrân ca să încercați afacerea asta prostească cu o femeie umană. Puteți spune cât doriți că toate speciile sunt la fel. Lucrul cel mai enervant e că oamenii nu sunt J'Jal. Foarte puțini dintre noi, chiar și în circumstanțele cele mai dificile, vor trece cu vederea faptul că partenerul lor e un ucigaș cu sânge rece.

Cre'llan înclină din cap și zâmbi cât se poate de discret.

În picioare, Sorrel îți ținea pumnii încleștați. Arăta vulnerabilă, dulce și cuprinsă de regrete. Se vedea pe ochii ei albastru-deschis că începe să înțeleagă. Când se surprinse privindu-l lung pe J'Jal, lăsă privirea în jos.

— A mai ieșit în evidență un lucru, rosti Pamir. De la bun început, aș zice eu.

— Care anume? întrebă Cre'llan, cu voce joasă și monotonă.

— De la bun început, repetă Pamir.

— Ce vrei să spui? întrebă Sorrel.

— Bine, spuse Pamir, uitându-se la chipul și la degetele ei nervoase. Să presupunem că eu îl omor pe soțul tău. Vreau ca toți rivalii mei să moară și mai vreau o șansă destul de mare să

supraviețuiesc până la sfârșit. Bineînțeles, aș începe cu Cre’llan. Pentru că lui îi place siguranța… mai mult decât toți la un loc, probabil. L-aș lovi înainte să simtă pericolul…

Se lăsă o liniște grea. Pamir scutură din cap.

— Ucigașul vrea ca soțul să dispară din viața ta. Cred că a știut de la început ce anume trebuia făcut. Ceilalți zece soți trebuiau uciși, pentru că te iubeau nespus și se pare că și tu îi iubeai pe ei. Dar acest J’Jal… ei bine, el e cu totul altă problemă, bănuiesc…

Cre’llan părea interesat, dar păstra distanța. Trăgea aer în piept numai după ce-și ținea respirația multă vreme. Spuse cu o voce care arăta că e cam slăbit:

— Nu știu despre ce vorbești.

— Tu mi-ai povestit, i se adresă Pamir lui Sorrel.

— Ce ți-am povestit?

— Cum l-ai întâlnit în croazieră. Și ce ți s-a întâmplat ție și bunei tale prietene chiar înainte de a te culca cu acest bărbat extraterestru…

— Nu înțeleg, murmură ea.

— Gura, se răsti Cre’llan.

Pamir resimți o emoție de satisfacție în stomac.

— Cre’llan te voia, bănuiesc eu. Te voia foarte tare. Erai o femeie umană bogată și singură – J’Jal adoră specia noastră – iar alături de tine ar fi dobândi un alt statut. Dar, ca să te seducă…

ei bine, avea nevoie de ajutor. Iată de ce a plătit-o pe prietena ta să dispară pe ghețurile Groenlandei, înscenându-și moartea… A vrut să te facă vulnerabilă la nivel emoțional, cu o doză de mortalitate…

— Termină, îl apostrofă Sorrel.

— Idioato, spuse Cre'llan, dar se rezumă la atât.

— Ghidul AI avea dreptate, îi explică Pamir. Sunt puține șanse ca o minte să supraviețuiască greutății gheții și zdrobirii de resturile de hiperfibră… Mi s-a părut ceva extraordinar când am aflat că buna ta prietenă a fost găsită în viață.

Așa că am făcut câteva cercetări.

Pot să-ți demonstrez, dacă vrei. Urmele unor fonduri camuflate duc de la prietena ta la o firmă înființată cu câteva ore înainte de moartea ei. Misterioasa firmă a făcut un singur transfer de fonduri, s-a declarat falimentară, apoi s-a dizolvat. Banii au fost transferați prietenei tale. A renăscut ca un suflet foarte bogat, iar principalul acționar al firmei cu viață atât de scurtă s-a întâmplat să fie cineva cu care primul tău iubit și soț face foarte multe afaceri.

Sorrel rămase nemișcată. Închise și deschise gura încet, apoi o închise din nou. Încercă să găsească puterea de a se deplasa, dar se uită de jur împrejur și nu văzu nicio ușă sau trapă

prin care să se furișeze. Era prinsă în capcana unor adevăruri înfiorătoare. Atunci, tocmai când Pamir se gândea că ea se va sparge în bucăți, îl luă prin surprindere.

— Divorțez de tine, îi spuse ea calmă lui Cre'llan.

— Dragă… începu el.

— Pentru totdeauna. Scoase din buzunar un obiect care semăna cu un cuțit obișnuit. Ceea ce și era. Apăru o lamă albastră lungă cât mâna ei. În zece secunde își crestă pieptul și scoase cristalul Darmion, scos la lumină pentru a doua oară în două zile. Înainte de a leșina, azvârli cadoul însângerat în fața chipului împietrit și apăsat de tristețe.

XIV

Pamir îi explică ce se întâmplase când o duse pe brațe în apartamentul ei.

Acolo o așeză pe un pat rotund imens. Pernele se așezară singure sub capul femeii, în vreme ce un mic păianjen se deplasa pe așternutul albastru-deschis, studiindu-i rana pe jumătate vindecată și, cu o privire mai atentă, restul corpului. Apartamentul începu să vorbească pe un ton calm:

— N-am mai văzut-o niciodată în starea asta. În lunga sa viață, Pamir nu mai văzuse nici el o persoană atât de deprimată, de nenorocită.

Sorrel era palidă și nemișcată, culcată pe spate și, chiar cu ochii deschiși, părea că e oarbă. Nu vedea și nu auzea nimic. Parcă s-ar fi aruncat de pe porțiunea cea mai înaltă din Fall Away, clătinându-se necontrolat, palele de vânt izbind-o de pereții tari, lovind un suflet care nu mai simțea durerea.

— Sunt îngrijorat, mărturisi apartamentul.

— E normal, răspunse Pamir.

— Trebuie să fie groaznic să-i pierzi pe toți cei care te iubesc.

— Dar pe ea încă o mai iubește cineva, contră Pamir, apoi tăcu și se gândi încă o dată la toate cele petrecute.

— Spune-mi, întrebă el, care e descendența speciei tale?

— E atât de important?

— Probabil că nu. AI își prezentă pedigriul pe scurt.

— Care e numărul lotului tău?

— Nu văd ce importanță are.

— Nu contează, spuse Pamir, depărtându-se de pacientă. Am aflat deja suficient.

Luă un prânz frugal și bău nectar extraterestru, după care se simți cam amețit. Când i se limpezi mintea, dormi un minut sau o oră, apoi se întoarse în dormitor, la patul enorm. Sorrel era acolo unde o lăsase. Stătea cu ochii închiși, cu palmele goale pe burta ce se ridica și cobora în ritm constant și lent. Nu se mai sătura

s-o privească.

— Mulțumesc.

Vocea parcă venea de nicăieri. Gura tinerei femei era deschisă, și totuși nu era vocea la care se așteptase. Era fermă și calmă, fără tristețea de dinainte. O voce liniștită, politicoasă și dulceagă, care-i spuse „Mulțumesc”, apoi adăugă:

— Pentru tot, domnule. Ochii nu se deschiseseră.

Îl auzise pe Pamir apropiindu-se sau îi simțise prezența. El se așeză pe marginea patului și, după un lung moment, rosti:

— Știi. Ai avea dreptul să mă consideri – oricine-aș fi – principalul tău suspect. I-aș fi putut ucide pe soții tăi. Și cu siguranță te-am despărțit definitiv de Cre’llan.

— Nu ești tu criminalul.

— Pentru că în mintea ta altcineva e suspect. Nu-i așa? Femeia nu răspunse.

— Cine crezi că e de vină? insistă Pamir.

În cele din urmă, ea deschise încet ochii și clipi de două ori. Lacrimile începură să izvorască din ei, dar nu-i alunecară pe obraz.

— Tatăl meu.

— El ți-a omorât soții?

— E evident.

— Dar e la ani-lumină depărtare de noi. Tăcere.

După o scurtă pauză, Pamir înclină din cap și

întrebă:

— Ce știi despre tatăl tău?

— Foarte multe, pretinse ea.

— Dar nu l-ai văzut niciodată, îi aminti el.

— L-am studiat. Sorrel scutură din cap și închise ochii. I-am cercetat temeinic biografia și cred că-l cunosc foarte bine.

— Dar nu e aici, Sorrel.

— Nu?

— A emigrat înainte de a te naște tu.

— Așa mi-a spus mama.

— Și ce altceva? Pamir se aplecă mai aproape de ea. Ce ți-a mai spus despre omul…

— Că e puternic și încrezător în sine. Că știe ce e bine și ce e cel mai bine. Și că mă iubește foarte mult, dar nu poate sta cu mine. Își mușcă buza. Nu putea locui aici, dar are agenți și tot soiul de mijloace și, într-un fel, va fi întotdeauna lângă mine. Asta mi-a promis mama.

Pamir încuviință din cap.

— Tatăl meu nu e de acord cu Credința.

— Îl înțeleg.

— O dată sau de două ori, mama a recunoscut că-l iubește foarte mult, dar că el nu știe să se comporte diplomat cu extratereștrii. Că are o inimă dură și că e în stare să facă lucruri îngrozitoare, dacă crede că sunt necesare…

— Nu, șopti Pamir.

Ochii albăstrui se deschiseră.

— Ce vrei să spui?

— Nu tatăl tău a comis faptele, o asigură el. Pe urmă se răzgândi și adăugă: Sau, să zicem, nu pe toate.

— Cum adică?

Pamir îi puse tandru mâna peste gură. Când vru să și-o retragă, ea îl apucă de încheietură și de braț, îl prinse cu dinții printre buzele depărtate și-l mușcă ușor.

Un gest J'Jal.

Se apleca și sărută ochii deschiși.

— N-ar fi trebuit să faci asta, îi spuse Sorrel.

— Probabil că nu.

— Dacă ucigașul știe că ești cu mine…

Îi introduse în gură două degete, în stil J'Jal. Ea începu să le sugă și renunță să mai vorbească, zâmbind cu ochii când Pamir se strecură lin și ușor în pat, lângă ea.

XV

Unul din râurile furioase izbea peretele, scoțând la iveală ceea ce purta pe apele lui. Înăuntrul tubului de diamant se afla un banc de creaturi cu aripioare, nici pseudopești, nici pseudobalene, ci o colecție de mașinării de forma lacrimilor care probabil le dizolvau în inimă hidrogen, producând forța necesară pentru a-și menține echilibrul într-un curent care părea nestăvilit, rapid și haotic, turbulent și deloc atractiv.

Pamir le privi o clipă, hotărând că așa i-ar fi plăcut să trăiască la nesfârșit de acum înainte.

Scutură din umeri și râse ușor, Continuându-și plimbarea lungă pe cărare, trecând pe lângă un șir de apartamente modeste. Biblioteca era la numai câțiva metri de el, un portal micuț sculptat în peretele negru, de bazalt. Era atât de bine ascuns, încât mii de vizitatori treceau pe acolo zilnic, poate oprindu-se la marginea prăpastiei ca să privească în jos, dar plimbându-se mai departe, în căutarea unor priveliști mai impresionante. Pamir își roti privirea spre ușa încuiată, nutrind o oarecare curiozitate. Apoi se ridică lângă peretele simplu, cu mâinile pe piatra rece și cu ochii în jos, la forma de vis a lui Littlelot.

Norul greu avea culoarea untului și aproape aceeași densitate. Trilioane de microbi prosperau în interiorul matricei de aerogel, susținând un ecosistem care nu va avea niciodată o suprafață solidă.

Ușa bibliotecii se deschise dintr-odată. Lemnul J'Jal făcu să scârțâie balamalele de fier.

Pamir deschise o conexiune și activă un canal vechi, aproape uitat, al căpitanului. Apoi se întoarse în direcția scârțâitului și zâmbi. Sorrel ieșea din bibliotecă, îmbrăcată într-o rochie albastră de novice. Clipi din cauza luminii intense. Ușa masivă se închise la loc.

— E în regulă, îi spuse ea cu voce joasă. Pamir

duse un deget la gură. Femeia păși spre el și, printr-o conexiune, îi spuse:

— Am făcut ce mi-ai spus.

— Arată-mi. Scoase cartea subțire.

— Pune-o aici jos.

Era jurnalul ei personal, singurul volum pe care avea voie să-l scoată din bibliotecă. Îl lăsă la picioarele ei încălțate cu sandale și întrebă:

— Ce crezi, m-a văzut cineva?

— Te asigur că ai fost observată.

— Și acum ce facem, stăm și așteptăm?

— Nu, nu. Sunt mult prea nerăbdător pentru un astfel de joc.

Arma cu plasmă nici nu era bine activată când o acționa, transformând paginile de plastic și coperta de lemn într-un nor subțire de cenușă supraîncălzită. Sorrel se cuprinse cu brațele și le strânse tare în jurul trupului.

— Acum așteptăm, spuse Pamir.

— Nu înțeleg, recunoscu ea, nu pentru prima oară. Totuși, cine crezi că e autorul?

Ușa grea se deschise din nou.

— Salut, Leon'rd, strigă Pamir, fără să-și întoarcă privirea.

Bibliotecarul J'Jal purta aceeași haină albastră și părul strâns în coadă de cal. Expresia nu i se schimbase în ultimele zile – aceeași furie împotriva celor ce i-ar agresa clienții neajutorați. Se holbă la ce mai rămăsese din carte, apoi la cei doi oameni, concentrându-se

pe fața bărbatului, până când își aduse aminte vag de el.

— Te cunosc de undeva? începu el.

Pamir purta pe chip expresia care-l caracteriza de treizeci și doi de ani. Parcă voia să zâmbească, dar nu și cu ochii întunecați.

— Mi-am găsit soția, spuse el încet, dar nervos, mulțumesc de-ajutor. Leon’rd se uită la Sorrel. Pe chip i se citea un amestec de emoții nestăvilite.

— Soția ta? întrebă el sacadat. Se bătu pe cap și reluă:

— Nu e soția ta.

— Știi tu asta?

Bibliotecarul nu răspunse.

— Ce știi, Leon’rd?

Leon’rd aruncă o privire rapidă peste umăr, nu la ușa bibliotecii, ci la apartamentele din vecinătate. Era la limita răbdării. Părea fragil și nesigur, cu mâinile apăsând partea din față a hainei și cu degetele lungi de la picioarele goale curbate. Totul era clar. Transparent. Limpede.

— Știu ce-ai făcut, îi spuse Pamir, contribuind la starea lui vecină cu panica.

— Nu, îl contrazise el, fără prea multă convingere.

— Ai mai învățat câte ceva. Ești un savant hotărât și un student talentat care învață despre alte specii. Acum câțiva ani, deliberat sau printr-un noroc, ai făcut o descoperire. Ceva

ce trebuia să rămână un secret de nepătruns.

— Nu.

— Un secret despre soția mea.

— Care e acela? întrebă Sorrel, clipind.

— Spune-i, îl sfătui Pamir pe bibliotecar cu un râset aspru. Leon’rd se făcu palid la față.

— Nu, mai bine să rămână între noi, bine? Pentru că nici nu știe nimic…

— Despre ce? strigă femeia.

— Nu e soția ta, se răsti bibliotecarul.

— Cum naiba să nu fie? Pamir râse. Verifică dosarele publice. Acum două ore, în cadrul unei ceremonii civile conduse de doi călugări Hyree, am fost declarați soț și soție în mod legal…

— Ce știi despre mine? insistă Sorrel. Pamir o ignoră. Se uită la J’Jal și îi spuse:

— Dar altcineva știe ce facem, nu-i așa? Pentru că tu i-ai spus. N-au fost decât câteva vorbe. Poate. Asta dacă nu cumva tu ai pus la cale acest plan simplu și dur, iar el nu e decât complicele tău.

— Nu! strigă Leon’rd. N-am visat nimic.

— S-ar putea să te cred, rosti Pamir. Întoarse privirea spre Sorrel și-i făcu repede cu ochiul. Când i-am arătat o imagine cu unul dintre soții tăi morți, n-a reacționat normal. I-am văzut uimirea, dar ochii lui de J’Jal i-au trădat și satisfacția. Sau ușurarea, nu, Leon’rd? Chiar te-ai bucurat când ai crezut că Sele’ium e mort și dispărut din peisaj?

Bibliotecarul arăta palid și înfrigurat, cu brațele înfășurate în jurul corpului său tremurând. Se uită din nou la apartamentele din apropiere. Deschise gura și-o închise iar. Pamir spuse:

— Moartea.

— Ce-ai zis? întrebă Leon'rd.

— Există nenumărate moduri pline de inventivitate prin care să-ți înscenezi moartea. Dar unul care îmi place mie mai mult e să-ți donezi corpul și să meșterești un creier gol, fără suflet, pe care să-l îndesi în trupul viu, imitând un fel special de moarte.

— Sele'ium? rosti Sorrel.

— Așa cred. Pamir specula, dar nu se depărta de adevăr. Cred că fostul tău soț a fost un tânăr viclean. A crescut într-o familie care trăia printre Fluieră-vânt. De-acolo se trage, nu-i așa, Leon'rd? Deci era perfect normal, chiar inevitabil, să-i treacă prin minte să-și omoare concurenții, inclusiv propria lui identitate…

— Spune-mi ce știi, îl imploră Sorrel.

— Mai nimic, o asigură Pamir. Leon'rd e purtătorul celor mai adânci secrete. Întreabă-l pe el.

Bibliotecarul J'Jal își acoperi fața cu mâinile.

— Pleacă, suspină el.

— Ți-a fost Sele'ium un bun prieten și voiai să-l ajuți? Sau te-a mituit pentru informația asta folositoare? Orice s-a întâmplat, continuă Pamir

cu o înclinare a capului, tu l-ai îndreptat spre Sorrel, probabil explicându-i: „Este poate cea mai dorită femeie de pe Marea Navă… „

Un fulger albastru de plasmă îl lovi în față, topind-o și distrugând totul în spatele lui.

Trupul fără cap se clătină și căzu încet, proptindu-se de peretele negru.

Leon’rd sări înapoi, iar Sorrel rămase în picioare, lângă rămășițele celui mai nou soț al ei, cu trăsături dure, dar calme, asemenea unui marinar care a navigat deja prin nenumărate furtuni.

XVI

Sele’ium arăta ca un trecător oarecare, aruncând priviri distrate și părând puțin agitat. Era stânjenit de tragedia în care nimerise. Părea uman. Părul blond, cu strălucire de gheață și pielea negru-violetă erau obișnuite în lumile cu ultraviolete, iar ochii căprui nu ieșeau cu nimic din comun. Purta sandale, pantaloni și o cămașă largă. Se uita la trupul distrus văzând exact ceea ce se aștepta. Apoi ridică privirea spre Sorrel. Pe un ton cald și amenințător în același timp, i se adresă:

— Nu știi… n-ai de unde să știi cât de mult te iubesc…

Sorrel se dădu înapoi îngrozită. El vorbi în continuare, încercând să se explice.

— Pleacă! îi strigă ea. Lasă-mă-n pace!

Sele'ium nu făcu decât să scuture din cap cu gura deschisă – stilul J'Jal de a refuza – și, calm, o informă:

— Sunt un individ extrem de răbdător. O făcu să râdă subțire, amar.

— Nu astăzi, spuse el tolerant. Și poate nici în următorii o mie de ani. Dar mă voi apropia de tine cu un chip și un nume nou – voi veni la tine din când în când – și va veni vremea când inima ta va bate pentru mine și vei înțelege că aparținem unul altuia…

Cadavrul tresări.

Sele'ium se uită la ceea ce făcuse, oarecum deranjat că i se distrage atenția. Treptat, își dădu seama că mortul se micșora ca un balon care răsuflă. Ce ciudat. Se uită lung la fenomenul misterios, incapabil să înțeleagă evidența. Corpul fără cap tresărea din ce în ce mai tare, un picior micșorat sărind în sus. Din rana neagră ieși un nor de fum albastru și, odată cu el, mirosul de cauciuc ars și lichid prăjit.

Cu mâna stângă, Sele'ium smulse arma cu plasmă din cămașă – era un model comercial, utilizat ca unealtă, dar cu piedica îndepărtată – și se răsuci în cerc scurt, căutând o țintă adevărată.

— Ce se întâmplă? strigă Leon'rd.

— Îl vezi?

— Pe cine?

Bărbatul J'Jal era mai mult nedumerit decât îngrijorat. Nu se lăsă pradă panicii. Mintea lui căuta rapid răspunsuri posibile, stabilind care era mai ușor și mai eficient de aplicat.

În aer liber, bineînțeles.

— Lasă-ne, imploră Leon'rd. N-o să mai stau mult în așteptare! Sele'ium trase cinci șarje scurte în peretele de bazalt, găurindu-l și împroșcând magma albă, fierbinte. O voce urlă de undeva de jos.

Sorrel fugi la zid și se uită în jos. Sele'ium se târî lângă ea, ținând arma cu ambele mâini. Reactorul ei pompa energie într-o cameră mică, pregătind o explozie care să spulbere totul în calea ei.

Începu să cerceteze cu atenție, apoi se răzgândi.

Lăsă arma din mână și o cuprinse pe Sorrel de talie. Se îndoi de spate când primi un cot în stomac. Icni și înjură, apoi îi spuse: „Nu.” O împinse cu toată forța în zidul neted și negru. Se propti cu fața de umărul ei stâng, apoi se aplecară amândoi și priviră peste margine.

Pamir apucă arma și-o ținu strâns.

Sorrel sări.

În urma combinației de mișcări, Sorrel și Sele'ium fură ridicați peste marginea zidului și căzură amândoi. Pamir fu smuls și căzu și el odată cu ei. Cu o mână ținea arma cu disperare,

iar cu cealaltă îl pocni pe ucigaș în stomac și în coaste. În câteva minute, alunecau cu cea mai mare viteză. Îi izbi o pală de vânt tânguitoare; într-o parte, zidul părea o pată murdară. Fall Away se întindea, imens și distant, aproape neschimbat. Râurile aeriene și nenumăratele mașini zburătoare erau imposibil de atins, deci inutile. Cei trei cădeau într-una. Când și când, o voce străbătea prin vuietul vântului, vreun spectator de pe drum, întrebând alarmat cine erau cei trei. Trei corpuri agățate unul de altul și dând din picioare. Sele'ium îl trase pe Pamir cu propria mână liberă și se lăsă mai aproape de el. Cu noua lui gură, de numai câteva zile, îl mușcă zdravăn de încheietură, ca să-l oblige să dea drumul armei.

Pamir urlă și scăpă arma.

Dar când Sele'ium vru să-l lovească peste față ca să-i distrugă sufletul, Pamir îl pocni peste braț, îl împinse înapoi și-i apăsă cotul cu genunchiul. Arma fără piedică se declanșa, eliberând energia stocată. O rază orbitoare țâșni din capul bărbatului muribund, transformându-i creierul în cenușă. Un trosc! supersonic îi făcu pe cei doi să-și piardă temporar auzul.

Pamir trase un picior cadavrului și se agăță de Sorrel. Ea se prinse strâns de el și, după câteva minute, în timp ce plonjau spre adâncimile galbene ale unui nor viu, crescător, începu să-i strige în urechea mai puțin afectată câteva

explicații.

XVII

Întunericul era din nou foarte aproape.

Încă o dată, Pamir stătea în fața apartamentului său, ascultând cântecele sălbatice de *llano vibra.* Nimic nu părea nelalocul lui. Vecinii se plimbau, fugeau sau zburau prin fața lui pe aripi străvezii. Cuplul ianusian se opri cât să-l întrebe pe unde fusese în ultimele zile. Pamir le bălmăji ceva trist, despre rezolvarea unor necazuri în familie. Familia Fluieră-vânt stătea în fața apartamentului ei, adunată în jurul unei gropi pentru gătit, mâncând un bou în cinstea unei alte zile reușite care a trecut. Un grup de mașinării se opri să întrebe de facsimilul pe care-l construiseră pentru Pamir ca o favoare. I-a servit scopului propus?

— Sigur că da, le confirmă el înclinând din cap. I-am dus de nas pe toți, cel puțin până la sfârșitul farsei.

— Au râs? întrebă o mașinărie.

— Într-una, până li s-a tăiat respirația, le jură Pamir. Apoi nu mai spuse nimic despre asta.

O siluetă se apropia. O urmărise de când ajunsese la un kilometru de el. În timp ce mașinăriile se îndepărtau, folosi diferite mijloace ca să-i studieze mersul și stilul. Cumpăni

opțiunile și se hotărî să rămână acolo unde era așezat, cu spatele proptit de ghiveciul de ceramică uriaș și cu picioarele întinse unul peste altul.

Silueta se opri după câțiva pași, privindu-l fără o vorbă.

— Te gândești, îi spuse Pamir, să mă arunci în închisoarea de la bordul navei sau să mă azvârli de pe navă. La asta te gândești acum.

— Dar am avut o înțelegere, replică Miocene. Trebuia să ajuți pe cineva. Ai făcut-o și ți-ai câștigat pe bună dreptate răsplata și mulțumirile mele.

— Da, spuse el, dar te cunosc. Te întrebi: „De ce să nu scap de el și să termin cu afacerea asta?”

Prim-președinta era îmbrăcată în haine de pasager și își deghizase puțin fața. Ochii albaștri se asortau cu părul de aceeași culoare ondulat și prins strâns în nenumărate codițe și, cu toate că obrajii și gura se lățiră într-un zâmbet rece ca toate zâmbetele, această creatură dură, foarte dură, nu voia să dezvăluie nimic altceva.

— Tu mă cunoști pe mine, murmură ea. Vrei să-mi spui cine ești tu, îl întrebă, după o scurtă pauză.

— Încă n-ai aflat?

Îi răspunse scuturând din cap și, într-un acces de sinceritate, recunoscu:

— Nu, și nici nu-mi pasă, orice-ar fi. Pamir

surâse și se lăsă mai tare pe spate.

— Aș putea să te arestez, continuă Miocene. Dar un om cu abilitățile și norocul tău… Ei bine, probabil cunoști vreo douăsprezece feluri de a evada din centrele noastre de detenție. Iar dacă te trimit într-o lume de colonii sau extraterestră… Cred că în cel mult o mie de ani o să găsești drumul înapoi, ca un câine sau un obicei urât.

— Corect, recunoscu Pamir.

Apoi cu voce gravă, dar caldă, întrebă:

— Ce mai face Sorrel?

— Femeia aceea tânără? Din câte am înțeles, și-a scos apartamentul la vânzare și s-a mutat deja. Nu știu sigur unde…

— Prostii, o întrerupse el. Miocene zâmbi scurt.

— Totuși, poate că știu câte ceva. Despre cine ai putea fi tu…

— Ea știe acum.

Fața femeii se îngustă, iar ochii se măriră și-și pierdură siguranța.

— Ce știe? reuși ea să întrebe.

— Cine e tatăl ei, răspunse Pamir. Adevăratul ei tată, vreau să spun.

— O presupunere singulară, îi aminti Prim-președinta. Scutură din cap ca săi arate că nu ține seama de ea și adăugă: O femeie tânără și naivă te-ar putea crede. Dar n-o să găsească nicio confirmare, nu în Următorii o mie de ani…

În cele din urmă, va trebui să creadă ceea ce a crezut dintotdeauna...

— Poate.

— Acum nu mai e treaba ta. Miocene ridică din umeri. Nu-i așa?

— Poate că nu mai e, admise Pamir. Luminile de deasupra capului pâlpâiră prima oară, iar el se ridică în capul oaselor. Hoțul a fost ideea ta, nu? Cel care a venit să fure cristalul Darmion?

— Și de ce-aș fi pus la cale furtul ăsta?

— Pentru că ce s-a întâmplat după aceea este exact ce ți-ai dorit. O crimă întâmplătoare o determină pe Sorrel să aibă încredere în mine și stabilește o legătură emoțională între noi doi.

— Dar am greșit undeva, recunoscu Miocene cu un surâs fin.

— Da?

— Am presupus că ucigașul, oricine-ar fi fost, te va elimina. Expunându-se pe el în același timp, bineînțeles.

Al doilea val de întuneric trecu peste bulevard. Pamir, cu o figură aspră, i se adresă cu voce joasă:

— Doamnă Prim-președintă, ai fost întotdeauna o ticăloasă remarcabilă și fermecătoare.

— N-am știut că era Sele'ium, mărturisi ea.

— Și n-ai știut nici de ce îi ucidea pe soți. Pamir se ridică încet. Pentru că bătrânul bibliotecar Leon'rd și-a dat seama cine era

Sorrel. I-a spus lui Sele'ium ce-a aflat și a menționat că tatăl ei era o femeie și, din întâmplare, acea femeie e a doua persoana ca importanță de la bordul Marii Nave.

— Dosarele publice conțin erori, da. Miocene înclină din cap. De problemele astea mă ocup chiar acum.

— Bine.

Ea își îngustă privirea.

— Și, da, sunt un suflet dificil. Regina afurisită și așa mai departe. Dar eu fac multe lucruri complicate și, din foarte multe motive, e mai bine ca fiica mea să stea departe de mine și de viața mea.

— Poate, admise Pamir.

— Gândește-te la ultimele zile. Mai ai nevoie de alte motive? Se apropie de el cu un pas. Dar greșești într-o problemă majoră. Indiferent cine ești.

— Unde anume?

— Ai presupus că voiam să fii omorât. Asta e greșeala ta. Era o posibilitate, dar și un risc. Dar, în calitatea mea de căpitan bun, trebuia s-o iau în calcul și să fac planuri de rezervă, în caz că… Mai făcu un pas spre el. Nu, cele petrecute au fost… pe lângă ceea ce par a fi fost… ceea ce eu trebuie să numesc o audiență.

— O audiență? bolborosi Pamir, sincer nedumerit.

— Ești un maestru al disparițiilor, admise

Miocene. Făcu ultimul pas și îi spuse în șoaptă: S-ar putea să vină o zi când n-o să-mi mai pot proteja fiica, iar ea va trebui să dispară într-un stil perfect și pentru totdeauna…

Întunericul coborî a treia oară, anticipând întinderea nesfârșită a nopții.

— Asta cade în sarcina ta, dacă vrei să ți-o asumi, spuse ea, vorbind în întuneric. Oricine-ai fi… ești acolo, mă auzi?…

XVIII

Sorrel mergea de săptămâni de zile, traversând Deșertul Indigo pas cu pas. Călătorea singură, având doar un rucsac plutitor legat la talie. Trecuseră zece sau zece mii de ani. Nu-și amintea exact cât timp se scursese, ceea ce era un lucru bun. Se simțea mai bine din toate punctele de vedere, iar cu vechile răni se obișnuise și le ignora. Într-un fel, era chiar fericită. Și în timp ce străbătea peisajul neprimitor din piatră arsă și fluide violete, cânta. Uneori melodii de-ale oamenilor, alteori cântece mult mai greu de interpretat, dar de o mie de ori mai frumoase.

Într-o după-amiază, auzi câteva note ca răspuns la notele ei. Coborând o creastă îngustă, văzu ceva cu totul neașteptat: o întindere deasă și abundentă de *llano vibra* irigată. Tot mai tare, vegetația cânta pentru ea.

Se apropie de plante.

O siluetă stătea așezată în mijlocul frunzișului. Poate o siluetă umană. Un bărbat, după toate aparențele, aflat cu spatele la ea și cu fața ascunsă de plete negre încâlcite. Cu toate acestea, dintr-un motiv anume, i se păru cunoscută. Familiară sub cel mai frumos aspect. Sorrel porni cu pași repezi, zâmbi și, cu glas uscat, încercă să cânte la unison cu buruiana extraterestră.

Ken MacLeod - O speță de concordie

Ken MacLeod este licențiat în zoologie la Universitatea Glasgow. După ce a lucrat ca cercetător în domeniul biomecanicii la Universitatea Brunei, a devenit analist-programator de calculatoare în Edinburgh. În prezent s-a dedicat în exclusivitate scrisului și este considerat în unanimitate unul dintre cei mai incitanți tineri scriitori de SF apăruți în anii nouăzeci. Primele sale romane, *The Star Fraction* și *The Stone Canal*, au câștigat premiul Prometheus. Celelalte cărți ale sale sunt: *The Sky Road, The Cassini Division, Cosmonaut Keep, Dark Lighty Engine City, Newton's Wake (Vânătorii de fulgere,* Ed. Tritonic, 2006) și *The Human Front.* A publicat în *Antologia Dozois* numărul 19. Cel mai recent roman al său este *Learning the World.* În pregătire se află o culegere de proză scurtă, *Strange Lizzards from Another Galaxy.* Ken MacLeod trăiește în West Lothian, Scoția, cu soția și copiii săi.

În povestirea inteligentă care urmează, el ne arată că uneori mult anticipatul și doritul prim contact cu extratereștrii poate să nu fie exact așa cum *ne-am fi așteptat…*

*

— Când zici că Providența te-a adus aici, spuse Qasim, eu înțeleg două lucruri: ai avut ghinion și nu e vina ta.

Pastorul Donald MacIntyre, M. A. (Div.), doctor în filosofie, lăsă berea din mână și dădu din cap.

— Așa-mi vine și mie să cred uneori. Desigur, ușor de zis pentru tine. Qasim pufni.

— Pentru oricine! Până și-unui musulman i-ar veni greu aici. Să nu mai vorbim de budiști sau hinduiști.

— Nu mai spune! Ce mă calcă pe nervi e faptul că sunt milioane de creștini care n-ar da doi bani pe problema asta. Anglicani. Liberali. Catolici. Mormoni și mai știu eu ce. Și confrații mei din, eh, bisericuțele mai mici ar sări peste noapte cu o grămadă de interpretări, toate eretice, de și-ar da seama, dar nu-s în stare, slavă Domnului și minților lor înguste, deci greșelile lor sunt fără îndoială iertate, că-s proști. Așa că mie mi-a fost dat să mă iau la trântă cu chestia asta. Prin urmare, mâna Domnului… cred.

— Tot nu înțeleg care-i problema ta cu ceilalți creștini. Donald oftă.

— E mai complicată treaba. Hai să luăm lucrurile așa: pe tine te-au crescut ateu, dar bănuiesc că aveai niște păreri clare despre Dumnezeul în care nu credeai. Am dreptate?

Qasim încuviință.

— Da. Allah era întotdeauna… Ridică din umeri. Parte din fundal. Cadrul prestabilit.

— Și cum te-ai simțit când ai aflat pentru

prima oară ce cred creștinii despre Fiul lui Dumnezeu?

— A fost demult. Aveam opt sau nouă ani. Învățam la școala din Kirkuk. Un coleg de-al meu mi-a spus, în timp ce… ei bine, regret să zic asta, în timp ce ne băteam. Sar peste amănunte. Suficient dacă știi că m-a șocat. Mi se părea absurd și jignitor. După care mi-am dat seama cât de caraghios eram!

— Și eu râd de mine câteodată, când e cazul, spuse Donald. Dar și eu am aceeași atitudine atunci când aud că Fiul nu este unic, că a luat și alte forme și așa mai departe. Mi-e greu să și pronunț asemenea lucruri. Mă cutremur tot, uită-te la mine. Dar trebuie să accept că El se manifestă și în afara Pământului. Și atunci ce te faci cu ființele raționale, care nu sunt oameni, posibil păcătoase?

— Poate că nu intră la socoteală, spuse Qasim. La fel ca mai toți oamenii, dacă înțeleg bine doctrina voastră.

Donald tresări.

— Nu despre asta-i vorba, și oricum, nu este în competența mea să răspund la o astfel de întrebare. Sunt descumpănit.

Se lăsă în scaun, fixând cu o expresie posomorâtă cutia golită și apoi ochii amuzați și compătimitori ai zeflemistului cel prietenos, în fața căruia, după câte se părea, își putea deschide sufletul mai mult decât în fața oricărui

credincios de pe Stație. Qasim se ridică în picioare.

— Ei, mulțumesc lui Dumnezeu că sunt ateu, atât am de zis. Spunea asta destul de des.

— Lui Dumnezeu și lui Bush, spuse Donald.

Nici remarca asta nu era proaspăt ieșită din fabrică. Faptul că punea pe umerii regretatului ex-președinte decenii de consecințe nedorite, care au făcut ca Irakul să fie anexat Uniunii Europene, iar Iranul Chinei, era probabil nedrept, dar oricum, mai corect decât să îl considere pe Dumnezeu răspunzător. Ca răspuns, Qasim ridică în batjocură un arătător.

— Dumnezeu și Bush! Ce să fie, Donald?

— Bere de export.

— Fii mai explicit, părinte. Toate-s din export pe-aici.

— Nu suntem oare cu toții? spuse Donald. Tennent's să fie atunci. Și cincizeci de whisky, te rog. De care-o avea.

Qasim își făcu loc prin mulțime s-ajungă la bar. Donald se gândi că prietenul său era la fel de „în afara programului" pe cât era el. Amândoi, preot și agent secret, se puteau relaxa în tricourile măslinii identice și pantalonii de postav, dar la vigilență și reflexe renunțai mai greu decât la uniforme. Din când în când, colonelul kurd își denumea agenția *mukhabarat.* Una dintre glumele sale, ca și cea cu electronica și electrozii. Și cea despre inteligența

extraterestră. Și mai era și aia cu... da, la capitolul glume, Qasim era persoana potrivită.

Așa cum eu sunt la capitolul gânduri sumbre, își spuse Donald. La începuturi, tristețea, *tristia*, fusese unul dintre cele șapte păcate capitale. Ceea ce însemna că probabil fiecare prezbiterian scoțian avea un loc rezervat în iad, sau cel puțin, dacă era să dai crezare catolicilor, într-un purgatoriu foarte mohorât. De-ar avea dreptate catolicii! După trei sute și șaptesprezece zile petrecute pe Stația Spațială de Contact cu Extratereștrii, cugetarea nu mai părea așa blasfematoare.

Qasim reveni cu leacul trecător, otrava durabilă a păcatului scoțian, whisky-ul, și cu puterea de a-l binedispune pe preot: avea să-i destăinuie problemele. Pe măsură ce asculta, Donald le găsea din ce în ce mai asemănătoare cu ale lui.

— Cum pot eu să-mi dau seama dacă un fungoid subteran care comunică prin gradienți chimici ne furnizează informații false? Sau dacă sistemul de operare scris de-o inteligență artificială extraterestră nu e de fapt un troian? Bruxelles încă mai așteaptă date despre fiecare, când noi nu știm nici măcar cu câte civilizații avem de-a face. Drăcia naibii, Donald, scuză-mi limbajul, credem că una dintre drăcovenii se găsește acolo doar pentru că toți se întorc de pe pretinsa ei planetă cu vise ciudate. Qasim ridică

o sprânceană neagră.

— Poate pe asta nu trebuia să ți-o spun.

— Am auzit și eu despre visele alea, confirmă Donald. Într-o altă împrejurare. Oftă. E greu să explici unora că nu ești confesor.

— Confesiunile nu sunt demne de încredere, spuse Qasim, cu privirea în altă parte. Oricum... ce aș mărturisi eu e că Stația Spațială Etcaetera este cam pe lângă problemă. Aplicăm concepte din afara contextului.

— Ei bine, *asta,* spuse Donald cu amărăciune, e o bănuială căruia cu greu îi pot rezista.

La fel și Biserica îi rezistase dintotdeauna, o ispită care a luat multe forme de-a lungul veacurilor. De-abia se așeza credința pe o piatră de hotar, că îi și luneca de sub picioare. În atelierul tâmplarului se găseau multe cleiuri, iar sunetul ciocanului amuțea arareori. La începuturi, puteai să vezi chiar în Epistole lupta împotriva ereziilor plăsmuite de metafizica greacă și misticismul roman. Roma se prăbușea, și ei îi dădeau cu Arie. Și apoi invaziile musulmane. Marea Schismă, creștinătatea divizată pe o lemă. Descoperirea Lumii Noi, care a adus cu sine o altă înțelegere asupra întinderii și forței marilor religii din vechime. Reforma. Erezia rasistă. Vârsta Pământului. Critica Bibliei. Darwin. Odată cu secolul XX au venit și expansiunea universului, gena umană, inconștientul – cât de caraghioase păreau acum

toate controversele! Inginerie genetică, experimente interspecii, inteligență artificială: într-o viață de om, Donald le văzuse pe toate luate la bani mărunți în cadrul sinoadelor, adunărilor sau curiilor, în încercarea de a ajunge la un consens acceptabil pentru toți, mai puțin pentru smintiții fundamentaliști extremiști.

Și atunci, o dată în plus, de-abia ce se liniștiseră apele, a ieșit la iveală – previzibilă ca o planetă, totuși neprezisă precum o cometă, încă un giuvaier din marele Lui cufăr cu învățătură. Sau încă un prilej în mâna Dușmanului de a răspândi zâzanie. Cea mai mare încercare dintre toate – inteligența extraterestră.

Nu era pâinea așa caldă, totuși. Scolasticii au dezbătut pluralitatea lumilor. Anglicanul C.S. Lewis a vorbit despre asta în romanele sale science-fiction; la fel și agnosticul Blish, cu subtilitate iezuită. Poetă creștină Alice Meynell a lansat ipoteza evangheliilor extraterestre. Propovăduitorul MacDiarmid, un fanfaron fără Dumnezeu, l-a ridicat în slăvi pe Nenumărabilul Hristos. În toiul disputelor pe marginea noii descoperiri, toate precedentele literare au fost scoase de la naftalină și întoarse pe toate fețele. Lui Donald îi dădeau dureri de cap. Or fi fost ele bine intenționate, pioase, chiar sincere în căutarea lor, nu-i vorbă. Sau sceptice și satirice; conta prea puțin: toate erau niște

grosolănii. Nu fusese decât o singură întrupare; un singur sacrificiu necesar. Dacă Reforma însemna ceva, atunci asta însemna. Strămoșii săi l-ar fi găsit pe Donald scandalos de îngăduitor în prea multe situații, dar, asemenea lor, era greu de urnit din credința lui. În materie de science-fiction religios, prefera avertismentul sincer al umanistului laic Harrison: *Să n-o rostești în Gath*, *nici să n-o răspândești pe străzile Ashkelonului.*

După încă un rând de băutură, Donald părăsi cantina și se îndreptă spre apartamentul său. Topologia coridorului era la fel de ciudată ca mai tot ce se afla pe Stația Etc. Dar cum altfel putea fi un habitat spațial construit de mâna omului, comasat într-un nex al găurilor de vierme de fabricație extraterestră? Rotația stației nu disloca ieșirile găurilor de vierme, care rămâneau fixate în același loc pe corpul stației. Ca efect secundar, curbura concavă a coridorului părea convexă. În apropiere de capătul coridoarelor secundare, grupulețe de cercetători și tehnicieni aflați în schimbul de noapte trudeau la diferite sarcini. Chiar în capăt de tot, la numai câțiva metri de ei, cilindri groși de sticlă cu uși presurizate integrate în ei conduceau spre suprafețe sau subterane planetare, adâncimi oceanice, straturi tropo-sferice, interioare, interfețe ale unor realități virtuale și, aparent, zone în vid pe un fundal

presărat cu câmpuri stelare. În legătură cu acestea din urmă, era încă un mister dacă minţile aşa-zis prezente ale extratereştrilor erau locuitorii invizibili ai acestui vacuum, sau, încă şi mai tulburător, un proces complex care se desfăşoară în şi chiar între stele. Nu se putea calcula numărul portalurilor. Nu erau niciodată mai mult de aproximativ cinci sute, dar suma totală se schimba mereu. Şi deoarece staţia fusese prevăzută cu exact trei sute de coridoare-interfaţă, inconstanţa nu era deloc liniştitoare. Dar faptul că staţia însăşi se suprapunea cumva cu încâlceala spaţio-temporală din exterior era luat de bun. Dacă nu certificat cu precizie, măcar neoficial, prin poreclă: Staţia Etcaetera.

Folosirea acestui nume, ca de altfel multe alte lucruri, era cenzurată în mesajele spre Pământ. Staţia era un avanpost militar al Uniunii Europene şi se ştia doar că se află în afara orbitei lui Neptun. În al doilea an de serviciu ca preot militar, Donald MacIntyre fusese la fel de surprins să se vadă aici precum au fost noii săi enoriaşi când i-au descoperit afilierea. A fost selectat printr-o tragere la sorţi, dintr-o listă care cuprindea toate religiile recunoscute prin Tratatul de Toleranţă al UE – cel care interzisese Scientologia, Biserica Unită, secta Wahabi şi, printr-o eroare de scris sau de traducere, Universalismul Unitarian – dar pentru un

reprezentat al Bisericii Scoțiene, nu putea fi vorba în niciun caz de întâmplare. Fusese trimis aici cu un scop anume.

— Tipul în negru crede că se află într-o misiune divină, spuse Qasim.

— Ce? Doamna maior Bernstein îl privea din partea cealaltă a monitorului, clipind.

— Iată. Qasim atinse ușor suprafața de lucru, transferând un fișier din deget.

— Ce-i asta?

— Însemnările lui.

Doamna maior se încruntă. Nu-l prea avea la inimă pe Qasim. Nu agrea spionajul printre soldați. Nu dădea doi bani pe cine știa. Qasim știa. La fel și cei de la Bruxelles. Doamna maior însă nu.

— Pe ce te bazezi?

— A uitat să-și pună lacăt la gură. Aseară la cantină.

— În cazul ăsta să ne aibă Cerul în pază, spuse maiorul. Qasim tăcu.

— În regulă. Bernstein se uită peste însemnări, ajungând la primul pasaj subliniat de Qasim.

— „Să-ncep cu ce-i mai rău”, citi maiorul. „Entitățile ascunse. Nu s-a stabilit o comunicare coerentă. (în cel mai rău caz: încerc exorcism???) Apoi: organisme coloniale. Mycoidale. Descifrări speculative. Gramatică moleculară. Pune în discuție conceptul de

persoană. Și pe cel de responsabilitate. Dacă se poate stabili natura rațională. Natura decăzută. Dacă au un cod moral de la care se abat? Dacă au concepte religioase? Apoi: organismele. Pericol opus: antropomorfism (vezi eșecul Dominicanilor în misiunea cu inteligența artificială). Concluzie: folosește mycoidele ca speță pentru a stabili compatibilități.” îndepărtă datele și se uită la Qasim.

— Bine, și care-i problema?

— Se tot învârte pe lângă echipa care lucrează cu mycoidele. Citește mai departe, să vezi că are de gând să le propovăduiască creștinismul.

— Oamenilor de știință?

— Mycoidelor.

— Aha! Bernstein râse. Un sunet care țâșnise și se încheiase brusc, ca o sticlă spartă, tăind aerul.

— Dacă le-ar putea transmite și cel mai neînsemnat mesaj, tot ar face mai mare brânză decât echipa de cercetători. Iar dacă tu, prea-zelosul meu *mukhabaratchik,* nu vei găsi vreo dovadă că dr. MacIntyre provoacă dispute religioase printre trupe, se dedă la ritualuri ce presupun cruzime față de animale sau manifestări sexuale nepermise, predică maoismul de piață sau neorepublicanismul sau îi ațâță pe yankei împotriva gălbejiților și invers, te avertizez în cel mai serios mod posibil să nu îmi irosești timpul; sau pe-al tău. M-am făcut

înțeleasă?
— Da să trăiți!
— Ești liber.

Nu fac ceea ce îmi doresc să fac.
Era dificil să citești într-o secvență de aglomerări succesive de diferite molecule organice. În transcrierea brută, spunea ceva de genul:

Titrare	Transcriere
Indicator	ACEST
Sumator impulsuri	MYCOID
Indicator de negație	NU
Direcția-impulsului	ACȚIONEAZĂ
Indicator de afirmație	[AȘA][CUM] INTENȚIONEAZĂ
Sumator impulsuri	[ACEST] MYCOID
Indicator de respingere	[ȘI] [ASTA] [ÎL] DEZGUSTĂ
Sumator impulsuri	[PE ACEST] MYCOID

Donald citi documentul tipărit și se cutremură. Era dovada vie că extratereștrii cunoșteau păcatul. Își dădea bine seama că putea să fie ceva nevinovat precum *nu pot să mă abțin să nu vărs.* Dar ispita – era oare ispită? — să interpreteze dovada ca pe o mărturie a luptei dintre spirit și materie, mă rog, mâzgă era irezistibilă. Era fără îndoială o speță de

concordie. Și nici vorbă de coincidență aici.

— Putem să le răspundem?

Trepper, liderul echipei care se ocupa de mycoide, dădu din cap.

— E dificil să reproducem gradienții. Pentru noi, e ca și cum… Deci, să presupunem că un copac ar înțelege limbajul uman. Încearcă să comunice frecându-și crengile unele de altele în vânt. Ce auzim noi? Doar foșnete și scârțâituri.

Copaci în vânt. Privirea lui Donald trecu peste mesele și echipamentele din laborator și se fixă pe portalul ce făcea legătura cu planeta mycoidelor. Imaginea prezenta câțiva copaci în picioare și mulți alții căzuți la pământ. Mycoidele modificaseră cumva alcătuirea copacilor pentru a le spori procesul de creștere și-n același timp pentru a le slăbi structura, astfel că vastele colonii subterane de mycoide aveau hrană din belșug: celuloză putrezită. În depărtare, de-a lungul unei câmpii cu iarbă arămie se înălțau un alt fel de copaci, înalți și maiestuoși, cu protuberante conice de la rădăcini până la jumătatea trunchiului. Pe marginea lor creșteau frunze aspre, ca brațele unei moriști de vânt. În vârf, încremenite, se înălțau crengi golașe. Aceștia erau pini Niven, capabili să sintetizeze și să depoziteze mii de litri de hidrocarburi volatile și inflamabile. La fiecare furtună cu descărcări electrice, scânteia era purtată de un așa-zis conductor de plasmă

lichidă către stropii de sevă-combustibil împrăștiați pe rădăcini. În acel moment copacii luau foc și se înălțau la cer. Unii dintre ei ajungeau pe orbită. Fără îndoială că purtau cu ei mycoide, dar nu se știa prea bine ce făceau astronauții cleioși în spațiu, nici dacă navele lor arboricole, ce păreau atât de ireale, erau rezultatul selecției naturale sau manipulări genetice intenționate ale mycoidelor sau, de ce nu, ale altor extratereștri.

Oricum, fusese suficient pentru ca mycoidele să-și câștige un loc la masa Clubului Galactic, care a instalat nexurile găurilor de vierme, presupunând că ar exista un asemenea club. Poate că descoperiseră și ei un nex similar la marginea sistemului lor solar. Poate că erau la fel de nedumeriți ca noi în ce privește inteligențele extraterestre cu care erau acum interconectați. Dacă așa stătea treaba, se vedea că nu prea învățaseră nimic. Emiteau în continuare gradientele lor moleculare, controlate electroforetic, în solul de lângă portalul Stației, dar multe dintre ele, asta dacă erau traduse corect, erau legate de probleme interne. De parcă nu găseau niciun interes să comunice cu oamenii.

Donald era avea de gând să le trezească interesul. În afara îndatoririlor sale religioase, sociale și spirituale, avea un anumit timp alocat pentru studiu, pe care îl dedica muncii cu

echipa de cercetare a mycoidelor. Motivele le păstra pentru el. Dacă mycoidele erau păcătoase, avea obligația să le arate calea spre mântuire. Nu avea însă nicio obligație să-i ispitească pe oamenii de știință să-l ia peste picior.

Timpul trecea.

Ușa presurizată se deschise cu zgomot. Donald trecu prin portal și păși pe suprafața planetei. Continuă să meargă de-a lungul unei cărări. Pe ici, pe colo, din covorul poros de frunze, acoperit cu mușchi albăstrui și negru, se ițeau forme ciudate de ciuperci. Pe pălăriile late de câțiva centimetri aveau excrescențe care semănau izbitor cu cristalinul ochiului. Nimeni nu a cules până acum o ciupercă pentru a afla ce erau.

Găsi un petic lucios de noroi la câteva sute de metri de portal. Era o zonă-tampon între două așezări subterane ale mycoidelor, devenind astfel o locație preferată pentru cercetările myco-lingvistice. Unde multicolore apăreau pe suprafața ei la intervale regulate: comunicare chimică între cele două ființe de sub pământ. Ploile îndepărtau din când în când gradienții, dar aceștia apăreau întotdeauna la loc.

Se apropie de marginea zonei și montă aparatul pregătit de echipă pentru examinarea nonintruzivă a mesajelor mycoidelor, o

combinație între un microscop digital de teren și un spectroscop. Cu camera montată pe el, cadrul-suport, lung de doi metri, se înălța acum deasupra mocirlei. Pășind cu grijă, înfipse cele două picioare de susținere de o parte și de cealaltă a peticului, pe care apoi suspendă o șină. Apăsă un comutator și camera începu să traverseze lent șina.

Fusese însărcinat să se ocupe de un mic experiment, unul repetat de nenumărate ori, de fiecare dată fără succes. Poate că de data asta va fi altcumva. Scoase din buzunar un disc de gel învelit în plastic, cu diametrul de cinci centimetri, făcut din copii sintetizate ale mucopo-lizaharidelor din preajmă. Era inscripționat cu cercuri concentrice de aglomerări moleculare. Echipa spera că acolo stă scris: *Dorim să comunicăm. Vă rugăm răspundeți.*

Cu piciorul sprijinit într-o piatră și o mână pe un buștean căzut, Donald se aplecă deasupra noroiului multicolor și depuse discul desfăcut la un colț într-un loc închis la culoare aproape de mijloc. Își retrase mâna, desfăcând discul în întregime și se lăsă pe coapse. Îndesă ambalajul în buzunar și scoase un al doilea disc, unul pe care îl pregătise în secret, cu un mesaj diferit.

Rezistând impulsului de a se uita peste umăr, repetă operațiunea și se ridică.

Deodată o voce în cască:

— Te-am prins!

La nici câțiva metri în spatele lui stătea Qasim, fixându-l cu privirea.

— Poftim? spuse Donald. N-am făcut nimic nepermis.

— Ai introdus un mesaj neautorizat în noroi.

— Și ce dacă? Nu face niciun rău.

— Nu ești tu în măsură să judeci asta.

— Nici tu.

— Ba sunt. Nu dorim ca stabilirea legăturii să fie afectată de probleme ideologice sau controverse. Se uită împrejur. Hai, Donald, fii un tip de treabă. Mai e timp să scoți discul. Totul se rezolvă aici, rămâne între noi.

Donald se gândi că așa mergeau lucrurile încă de pe vremea Companiei Indiei de Est: în funcție de interesele economice și militare, misionarii erau fie folosiți, fie restricționați.

— N-am să fac asta. Mă voi întoarce cu tine, dar nu voi distruge mesajul.

— Atunci va trebui să-l distrug eu, spuse Qasim. Te rog, dă-te la o parte.

Donald rămase nemișcat. Qasim făcu un pas în față și îl apucă de umăr.

— Îmi pare rău.

Donald se smuci și, fără voia lui, făcu un pas în spate. Piciorul îi intră în noroi și începu să se afunde. Acum era deja intrat până la genunchi. Se smuci, dar alunecă pe spate, în șina de sprijin. Sub impactul cu tuburile de oxigen, șina

se rupse în două. Căzu brusc și împroșcă noroi în jur. Bucățile de șină se scufundară instantaneu. Nici Donald nu se simțea mai bine: avea genunchii îndoiți, iar vizorul de-abia dacă depășea cu câțiva centimetri nivelul mocirlei.

Vocea lui Qasim acoperi gângăveala alarmată a echipei de cercetători care priveau incidentul.

— Nisipuri mișcătoare. Nu încerca să te ridici sau să te zbați, nu faci decât mai rău. Întinde-te pe spate cu mâinile în afară și rămâi așa. Eu mă duc să aduc o funie.

— Bine, spuse Donald. Încercă să deslușească ceva prin vizorul murdar. Vino repede.

Qasim făcu cu mâna.

— Mă-ntorc în câteva secunde, Donald. Ține-te bine.

Agentul o luă la goană spre portal, intră prin ușa presurizată și apucă funia care era deja acolo. Echipa era acolo pentru el.

— E în regulă, Donald, tocmai…

Vocea se estompă. Acum prin difuzor se auzeau doar paraziți. Donald așteptă.

— Alo, mă aude cineva? Niciun răspuns.

Mai trecură încă cinci minute. Tot liniște. Trebuia să iasă singur. Fără panică. Oxigenul îi ajungea pentru încă cinci ore și nicio defecțiune a portalurilor nu durase mai mult de o oră. Își trase mâinile pe lângă corp, le scoase din noroi și le azvârli pe spate. Repetă manevra de mai

multe ori, până întâlni pământ uscat, în jumătate de oră făcuse câțiva metri. Se odihni puțin, gâfâind, apoi căută ceva de care să se prindă. Donald se înălță, puțin câte puțin, lovind puternic cu picioarele încă bine împotmolite și ieși cu umerii afară. Era deasupra cu un sfert din lungimea corpului când pământul de sub coate parcă se topi. Capul îi căzu înapoi, împroșcând noroi. Pentru a doua oară înotă pe spate, încercând să se mențină la suprafață. Mâinile întâmpinau din ce în ce mai puțină rezistență. În jurul lui, mocirla deveni și mai lichidă. La suprafață, împreună cu apa ieșeau bulbuci mari de gaz. Odată eliberați, se spărgeau pe întreg cuprinsul mocirlei care devenea tot mai întinsă.

Începu să se scufunde. Își roti brațele, lovi puternic cu picioarele, dar materia lichidă îi acoperi vizorul. Îl cuprinse panica, se zvârcoli și se scufundă în bezna din adâncuri. Ajunse la fund și ridică mâinile, dar suprafața era mult deasupra. Cu un efort uriaș se înclină în față, încercând să pună un picior înaintea celuilalt. Dacă trebuia, va ieși mergând. Abia dacă făcu un pas și constată că rezistența noroiului crescuse. Era înțepenit.

Respiră de câteva ori, adânc și rar. Încă nu trecuse o oră. Cincizeci de minute. Cinzeci și cinci. Dintr-o clipă în alta urma să ajungă echipa de salvare.

Dar n-a ajuns. Alte patru ceasuri în întuneric. Cu trecerea fiecărei ore era tot mai sigur că portalul nu fusese redeschis. Poate din cauza intruziunii mele, își spuse el într-o doară. Îl chinuia însă gândul că a distrus mesajul clandestin, care urma să fie citit dacă n-ar fi căzut peste el.

Dar senzația se disipa. La urma urmei, nu mai era problema lui ce se întâmplase cu mesajul sau ce avea să se întâmple cu el însuși. Pilda semănătorului era mai clară ca niciodată. El își făcuse datoria. Pe cât putuse, împărtășise adevărul. De aia era aici. Nu avusese nicio garanție că va reuși. Nici primul, nici ultimul misionar a cărui muncă va fi considerată zadarnică. Gândul îl întrista, dar își păstră cumpătul. O consolare: măcar era cu picioarele pe pământ.

Se rugă, strigă, medita, plânse, se mai rugă puțin și muri.

În sfârșit! Extratereștrii ne-au trimis un pachet informațional. Trecuse aproape un an în care spectrul electromagnetic înregistrase doar bâzâituri de frecvență joasă, din care nu înțelegeai mai nimic. Multe mesaje infime și neînsemnate la rezoluție mică. Iată acum ceva tangibil.

Mycoidele au infiltrat mlădițe lungi prin porii și crăpăturile pachetului. Acizii eliminați își croiau

drum prin punctele sensibile ale materialului. În câteva ore penetrară învelișul și începură să exploreze frenetic conținutul bogat în informații. Mycoidele aveau înscrise în propria bibliotecă genetică miliarde de ani de experiență în absorbirea informației din orice tip de organism: plantă sau animal, mycoid sau bacterie. Puteau să facă legătura între structura unui sistem nervos central și orice conținut semantic sau semiotic asociat cu acel organism. Sondau cavități, analizau tuburi lungi de transport, urmăreau rețele neuronale și își găseau calea până la cel mai apropiat sub-pachet globular, unde informația era mai bogată. Se dizolvau într-o parte, îmbălsămau în alta, disecau și analizau pretutindeni. În învelișul interior au găsit un obiect mic alcătuit din mai multe straturi de lihni de celuloză, fiecare impregnat cu markeri de carbon. Mycoidele au înregistrat și codurile. Au trecut ani. În final a fost citită transcrierea completă a pachetului extraterestru, a structurilor sale neurale și a codului genetic.

Mycoidele au transcris, au interpretat și au răspândit informația pe întreg continentul lor.

A durat ceva, dar aveau timp berechet. Nu mai era necesar să comunice cu extratereștrii, acum că aveau un vast rezervor de informație. Făceau asta de generații întregi.

I-au înțeles pe extratereștrii, povestea lor

ciudată care a sculptat atât de mult conexiunile în sistemul lor nervos. Au interpretat markerii de carbon de pe fibrele de celuloză. În mințile lor complexe au reconstruit scene din viața extratereștrilor, precum făcuseră cu iarba, insectele sau copacii pe care îi întâlniseră. Un om ar fi spus că au o imaginație vie. La urma urmei, altceva nu prea mai au. Răspunsul la poveste a fost:

Indicator de informație	VEȘTI
Indicator de afirmație	BUNE

Sporii au răspândit-o la copacii-navetă, iar de-acolo la rețeaua găurilor de vierme și mai departe spre nenumărate lumi. Nu toate semințele au căzut printre spini.

Bruce Sterling - Planul lui Blemmye

Bruce Sterling a debutat în 1976 și este unul dintre cele mai puternice și inovatoare talente care au apărut în SF în ultimele decenii. Până la sfârșitul anilor optzeci, el își creasе renumele printr-o serie de povestiri a căror acțiune se desfășura în exoticul viitor... Plăsmuitor/Mecanicist”, cu romane precum complexul *Schismatrix*, ca și bine-primitul *Islands în the Net* (dar și prin editarea influentei antologii *Mirrorshades: The Cyberpunk Anthology* și a revistei de critică *Cheap Truth).* Sterling a fost, probabil, impulsul principal aflat în spatele revoluționarei mișcări „Cyberpunk” din science-fiction, ca și unul dintre cei mai buni noi scriitori de hard SF apăruți după multă vreme în domeniu. Celelalte cărți ale sale includ un studiu non-ficțiune al problemelor asociate Primului Amendament în lumea rețelelor de calculatoare, *The Hacker Crackdown: Law and Disorder on the Electronic Frontier;* romanele *The Artificial Kid, Involution Ocean, Heavy Weathery Holy Fire, Distraction* și *Zeitgeist;* un roman scris în colaborare cu William Gibson, *The Difference Engine (Mașina diferențială,* Ed. Nemira, 1998); o colecție omnibuz *Schismatrix Plus* (care conține romanul *Schismatrix* și majoritatea povestirilor „Plăsmuitor/Mecanicist”) și remarcabilele

culegeri *Crystal Express, Globalhead* și *A Good Old-Fashioned Future.* Cele mai recente cărți ale lui sunt un studiu non-ficțiune al viitorului, *Tomorrow Now: Envisioning the Next Fifty Years,* și romanul *The Zenith Angle.* Sterling pregătește de asemenea o nouă culegere de proze scurte, *Visionary în Residence.* Povestirea sa *Bicycle Repairman* i-a adus premiul Hugo în 1997, iar în 1999 a obținut alt Hugo pentru *Taklamakan.* Povestirile lui au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 8, 11, 14, 16 și 20.

În nuvela care urmează, el ne poartă în trecut pe vremea Cruciadelor, pentru a demonstra că agenții politici nu pot fi niciodată foarte siguri cine le trage sforile… sau în ce scop o fac.

*

Un porumbel-mesager s-a apropiat în zbor, trecând peste aleile Tyrului, ocolind capetele verzi și rupte ale celor mai înalți palmieri. Fâlfâind agitat din aripi, s-a așezat undeva sus, pe un pervaz din piatră. A fost apoi imediat prins dinăuntrul turnului de o fecioară, care, în semn de recunoștință, l-a sărutat pe capul delicat, acoperit de pene cenușii.

Sir Roger de Edessa, iubitul fecioarei, umbla prin Țara Sfântă cu treburi cavalerești. Datorită acestei fecioare, Sir Roger avea o cușcă plină cu porumbei călători, la care ținea nespus. Cuvintele lui Roger porneau înaripate spre ea, ajungând direct în palmele ei blânde, zburând

peste orice obstacol din Țara Sfântă, care era cuprinsă de vâlvătăile războiului. Păsările treceau pe deasupra năvălitorilor selgiucizi, care atacau în urlete de corn și bubuit de tobă, și peste mamelucii înfiorători, ale căror fețe erau ascunse de coifuri cu apărători alcătuite din zale. Porumbeii zburau ca vântul peste fedainii puși pe omoruri, cărora le păsa prea puțin de viață.

O adevărată rețea de porumbei călători se închega pe deasupra tuturor oamenilor, care nu aveau câtuși de puțin cunoștință de existența lor. Aceste păsări duceau vești către Ierusalim, Damasc, Cairo și Beirut. Treceau bătând din aripi pe deasupra cavalerilor veniți în Țara Sfântă din toate colțurile Creștinătății, pe deasupra pelerinilor înarmați, care mureau de foame, nădușeală, de înțepături de purici și măcinați de boli. Păsările purtând bilețele zburau pe deasupra vikingilor arși de soare, înarmați cu securi. Pe deasupra Templierilor fanatici și cruzi, a Cavalerilor Teutoni îmbrăcați în negru, care, sub soarele arzător, se coceau ca niște homari în armură. Pe deasupra grupurilor de prăștieri greci și a companiilor de condotieri.

Cu degete tremurătoare, pătate de cerneală, fecioara a desfăcut pergamentul rulat și prins de piciorul roz al păsării. În piept a simțit o durere din cauza bătăilor incontrolabile ale

inimii. Oare va primi încă un poem? Deseori leșina citind poemele lui Roger.

Nu. Acea pasăre nu venise din partea lui Roger de Edessa. Se lăsase crunt înșelată de propriile ei speranțe deșarte. Pasărea-mesager era doar purtătoarea unei comunicări comerciale. Nu adusese decât un text sordid, o înșiruire de cuvinte.

„Sare. Fildeș. Baga. Șofran. Orez. Tămâie. Fier. Cupru. Staniu. Plumb. Coral. Topaz. Rășină parfumată. Sticlă. Realgar. Antimoniu. Aur. Argint. Miere. Parfum de nard. Parfum de Costus. Agate. Cameol. Flori de lycium. Bumbac. Mătase. Nalbă. Piper. Scorțișoară. Perle. Diamante. Rubine. Safire.”

Fiecare marfă din lista foarte lungă era urmată de un preț.

Fata a închis pasărea în cușca de lemn pe care era prins un bilețel, alături de alți porumbei, tovarășii ei de captivitate din turnul sumbru. Folosind cerneală făcută din sepia și o pană ascuțită ca briciul, fata a copiat mesajul într-un registru enorm, plin de praf. Dacă nu-și îndeplinea îndatorirea de a înregistra acele mesaje, vai și amar ce pedeapsă primea din partea Maicii Starețe. Pâine și apă drept hrană. Stat la nesfârșit în genunchi, și numărarea multor mătănii.

Măicuța răspunzătoare de porumbei și-a frecat ochii ușor înlăcrimați, chinuiți nemilos de scrisul

mărunt și lumina proastă. S-a întors ca să-și lase coatele mătăsoase pe piatra rece, pătată, ca să contemple apele scânteietoare ale Mediteranei și un pâlc întunecat de galere italiene, înțesate de profitori. Probabil că Sir Roger de Edessa murise. Sărmanul Roger fusese ucis de vreun musulman crud, ori de vreo boală. Nu-i va mai trimite niciun poem. La vârsta de șaptesprezece ani, fata se simțea abandonată unei sorți crude.

Totul i se părea extrem de previzibil. Condamnarea ei era totală și implacabilă. Dacă Roger nu venea să o salveze de acea viață nenorocită de îngrijitoare a porumbeilor, va fi silită să depună jurământul, devenind călugăriță, lucru pe care nu-l dorea nicicum. Va trebui să se alăture Micilor Surori ale Călugărilor Ospitalieri care locuiau sub turnul păsărilor, în aglomerația, mereu mai cumplită, de văduve ale Țării Sfinte, îmbrăcate în negru, încă o fecioară nenorocită și lipsită de iubire, în mijlocul adunăturii aceleia jalnice de babe fără soți și de orfane fără tată, toată lumea prinsă ca într-o capcană în spatele zidurilor înalte din piatră, încolțită acolo fără speranța de a-și revedea pământurile ori bunurile... mirese palide ale lui Hristos, melancolice și nefericite, așteptând cu spaimă și neliniște vreo hoardă păgână de războinici diavolești cu ochi negri, de

origine musulmană, care să cucerească Tyrul și să le tulbure fortăreața castității...

Apoi, a apărut o altă pasăre-mesager. Fecioara a simțit că inima îi sare din piept de emoție. Aceasta era o pasăre puternică, și foarte iute. Avea prinse de picioare două inele delicate de aur. Iar penele ei miroseau a tămâie.

Deși foarte mărunt, scrisul era cel mai frumos pe care îl văzuse vreodată. Cerneala era roșie ca sângele, și sclipea.

Scumpa mea Hudegar,

Cu vârful penei mele îți trimit mierea veștilor bune:

Tăcutul nostru Stăpân ne-a chemat pe amândoi la sine.

De aceea, pregătește-te cât poți de bine

Căci eu mă grăbesc spre tine cu o caravană alcătuită din bărbați puternici, ca se te duc în Paradisul său.

(semnat) Bătrânul de pe Munte

Fecioara a început să plângă, pentru că nu o chema Hudegar. Nici nu auzise vreodată de o femeie cu un asemenea nume...

Creștine sau musulmane, cătunele din Țara Sfântă semănau destul de mult între ele: câteva colibe colbuite așezate în jurul unui puț, unei mori și unui cuptor. Escortată de o caravana înarmată până în dinți a Marelui Asasin, Starețа

Hildegart, călărind cu eleganță și grație, a pătruns în satul jefuit.

Acel sătuc nefericit fusese distrus cu o minuție deosebită. Năvălitorii mânați de dorința răzbunării doborâseră fiecare copac din livezile de măslini, puseseră foc viei și otrăviseră puțul cu apă. Cum caravana se afla încă aproape de Tyr, cea mai puternică cetate încă deținută de forțele slăbite ale cruciaților, Hildegart a bănuit că aceea era fapta Cavalerilor Ospitalieri.

Concluzia la care ajunsese a făcut-o să se simtă tulburată. Chiar ea înființase Ordinul Ospitalierilor. Dăduse bani pentru crearea unui corp militar menit să îi lecuiască pe cei bolnavi, să țină o serie de hanuri și să le ofere pace, alinare și servicii de schimb de bani grupurilor nesfârșite de pelerini amețiți și orbiți de soare care veneau din Europa.

Hildegart avusese o idee inteligentă, foarte apreciată de patronul ei, Stăpânul Tăcut. Cu toate acestea, trecuseră cincizeci de ani de când se întâmplase asta, iar Hildegart se văzuse silită să constate cum degenerase planul ei, altfel extrem de sclipitor. Nu se știa cum, dar corpurile de Ospitalieri, acel ordin de călugări-vraci, se transformaseră în soldații cei mai fanatici și violenți din rândul forțelor cruciate. Se părea că priceperea lor în a lecui vătămările aduse cărnii și oaselor le oferea un avantaj deosebit când se apucau să măcelărească

oameni. Până și Templierii erau înspăimântați de Ospitalieri, și cum Asasinii se temeau de Templieri, îi angajau adesea pe aceștia ca să îi apere.

Câteva dintre hambarele din satul distrus rămăseseră totuși în picioare. Sinan, Bătrânul de pe Munte și Ayatollah al Asasinilor, a poruncit caravanei sale să ridice tabăra pentru a petrece noaptea acolo. Oamenii lui au făcut tabăra, au îngropat cele câteva cadavre găsite, au pus străji de pază și s-au străduit să adape caii cu apa nămoloasă a puțului.

Păziți de străjile înarmate, Stareța și Asasinul s-au așezat să mănânce și să tăifăsuiască. Hildegart și Sinan se cunoșteau de mai mulți ani decât unii oameni au șansa de a trăi. În ciuda faptului că amândoi trudeau cu credință pentru Stăpânul Tăcut, relațiile dintre ei erau destul de încordate. Existaseră momente în îndelungata ei viață când Hildegart se simțise bine și în siguranță alături de Sinan. Acesta era un înțelept musulman fără de vârstă și, prin urmare, diavolul în carne și oase, însă el o adăpostise cândva de oameni chiar mai primejdioși decât el însuși.

Din păcate, acei ani plăcuți ai relațiilor dintre ei rămăseseră de mult o amintire. La vârsta de o sută șaptesprezece ani, Sinan nu o putea apăra pe Hildegart de cineva mai primejdios decât el însuși, pentru că devenise cel mai

temut om din lume. Nu se cunoștea cu certitudine numărul cruciaților care căzuseră pradă atacurilor lui, dar Hildegart, în șiretenia ei, estima că era vorba de peste patru mii.

La lumina roșiatică a flăcărilor din sobița lui de campanie din fier, Sinan și-a mâncat chebapul, vorbind cu zgârcenie. S-a uitat la Hildegart cu ochi întunecați și calzi, ca de gazelă. Îmbrăcată cu mantia neagră de călărie, având glugă și o broboadă pe cap, Hildegart s-a foit neliniștită. Cu toate că era foarte inteligent și învățase multe despre felul în care se putea transmite teroarea, Sinan nu se schimbase prea mult de-a lungul deceniilor. Rămăsese mereu la fel. Un bărbat simplu, direct și credincios obiceiurilor sale, rugându-se de cinci ori pe zi, ceea ce (după aprecierile lui Hildegart) însemna că înălțase aproape două sute de mii de rugi, fiecare din ele exprimând speranța înflăcărată că toți cruciații vor pieri și vor arde în Iad.

Hildegart și-a dezmorțit mâna înghețată la căldura sobiței de fier. Nu departe, porumbeii călători uguiau în cuștile lor. Sărmanele păsări erau înfrigurate și nefericite, chiar mai dornice să revină la Tyr decât ea. Pesemne simțiseră că mercenarii lui Sinan abia așteptau să le jumulească pentru a le mânca.

— Sinan, unde ai găsit banda asta îngrozitoare de ucigași?

— I-am cumpărat pentru noi, draga mea, i-a

răspuns politicos Sinan. Aceşti bărbaţi sunt turci kwarizmieni din munţii de dincolo de Samarkand. S-au rătăcit aici, în Palestina, neavând nici pământuri, nici stăpâni. Aşadar, ei mă slujesc pe mine şi pe al nostru Stăpân Tăcut, deci şi planurilor sale.

— Şi ai încredere în aceşti diavoli cu picioare crăcănate?

— Nu, n-am deloc încredere în ei. Însă ei vorbesc un dialect necunoscut mie şi, spre deosebire de noi doi, ei nu sunt Oameni ai Cărţii. De aceea nu vor putea niciodată să dezvăluie ceva, chiar dacă L-AR putea vedea pe Stăpânul Tăcut. Pe de altă parte, turcii kwarizmieni sunt ieftini. Ei au fost puşi pe goană înspre aceste meleaguri de un om cumplit, înţelegi? Au fugit din calea Marelui Han al Mongolilor.

Hildegart a analizat în sinea ei aceste comentarii. Sinan nu minţea. Niciodată nu încerca să o înşele; se dovedea doar grotesc de insistent în ceea ce privea amăgirile lui păgâne.

— Sinan, s-ar cuveni să ştiu mai multe despre acest groaznic Mare Han?

— Mai bine să nu te gândeşti la asemenea lucruri, tu, perlă a înţelepciunii. Mai bine să facem o partidă de şah.

— Nu, de astă dată nu joc.

— De ce eşti modestă? Îţi ofer avantaj de un turn!

— Negoțul meu cu mătăsuri chinezești a fost serios perturbat în ultimii zece ani. Să fie acest Mare Han izvorul acestor greutăți pe care le am în activitățile mele negustorești?

Sinan a continuat să mestece gânditor din halca de berbec piperată. Remarcile ei îl mâniaseră. La un simplu cuvânt de-al său, mulți uciseseră și mulți oameni curajoși fuseseră uciși și, cu toate acestea, Hildegart era cu mult mai bogată decât el. Deținea cele mai mari bogății din lume. Fondatoare, contabilă, bancher și cea care dădea bani cu împrumut în numele Ordinului Ospitalierilor, Hildegart avea o bucurie necuprinsă în a domina și stăpâni piețele din toate regatele. Își investise banii în mărfuri și cetăți, unde aceștia zămisleau alți bani, iar apoi și-i număra cu o atenție de negândit, după care îi investea din nou. Făcea asta de decenii întregi, cu insistență și în mare taină, cu ajutorul unei rețele de agenți fără nume, răspândiți din Spania până în India, o rețea unde legăturile erau asigurate de păsări iuți, despre care omenirea nu avea cunoștință.

Sinan știa cum se făcea numărătoarea și plasarea acelor bani, dar ca Ayatollah al Asasinilor, i se părea o ocupație plicticoasă și nedemnă de el. Tocmai de aceea îi trimitea mereu porumbei-mesager și cerșea să i se împrumute bani.

— Dragă, scumpă, dulce Hudegar, i s-a

adresat Asasinul cu glas mângâietor.

Hildegart a roșit la față.

— Nimeni nu-mi spune Hudegar. În afară de tine, toți cei care m-au numit astfel au murit cu secole în urmă.

— Scumpa mea Hudegar, cum aș putea uita acest dulce nume de răsfăț?

— Acela a fost numele unei sclave.

— Cu toții suntem sclavii lui Dumnezeu, iubita mea! Până și Stăpânul nostru Tăcut. Sinan a smuls țepușa de metal dintre dinții lui albi și puternici. Ești prea mândră să te supui chemării lui, binecuvântată Maică Stareță? Ai obosit de îndelungata-ți viață, acum, când Francii tăi creștini sunt în cele din urmă goniți spre mare de războinicii dreptății?

— Doar mă aflu alături de tine, nu? a zis Hildegart, evitând să-l privească în ochi. Aș prefera să-i oblojesc pe răniți și să-mi număr banii. De ce mi-ai scris în franceză? Toată mănăstirea flecărește acum despre misterioasa ta pasăre și mesajul adus de ea. Știi cum vorbesc femeile când stau închise laolaltă.

— Niciodată nu-mi răspunzi când îți scriu în arabă, s-a plâns Sinan. Apoi și-a șters barba subțire, neagră, folosindu-se de o năframă de mătase chinezească de culoare roz. Mereu îți scriu! Doar știi cât mă costă trimiterea acestor porumbei-mesager! Carnea lor e mai prețioasă decât ambra!

Apoi Asasinul a fluturat din mână ca să alunge fumul de cărbune scos de sobiță.

Hildegart a aprins uleiul de susan dintr-o lămpiță de alamă.

— Dragul meu Sinan, eu îți scriu ca să-ți dau vești financiare importante, însă, în schimb, tu nu-mi trimiți decât lăudăroșenii și descrieri ale faptelor tale cumplite de arme.

— Eu compun istoria noastră în scrisori! a protestat Sinan. Îmi pun tot sufletul în versurile acelea, femeie! Între toate femeile, s-ar cuveni ca tu să îmi apreciezi eforturile!

— A, prea bine, atunci.

Și Hildegart a început să vorbească în arabă, o limbă pe care o vorbea cursiv, grație faptului că ani de zile fusese concubina cuiva împotriva voinței ei.

— „Cu înfloriturile penei mele eu laud minunea prăbușirii Ierusalimului”, a citat ea un vers dintr-un poem de-al lui Sinan. „Eu umplu turnurile Zodiacului cu stele și sipetele cu perle ale intuiției. Răspândesc veștile de bucurie pretutindeni, aducând parfum în Persia și darul conversației la Samarkand. Dulceața sfintei victorii o depășește pe aceea a fructelor confiate și a zahărului.”

— Cât de deșteaptă ești, Hudegar! Acelea sunt cele mai frumoase versuri alcătuite de mine, a spus Sinan, iar sprâncenele lui negre s-au arcuit întrebător, exprimându-i speranța de a

fi lăudat. Sunt frumoase și mărețe, nu?

— Încercările tale de a fi poet sunt zadarnice, Sinan. Să privim lucrurile cinstit, în față: tu ești alchimist.

— Dar am învățat tot ce se putea despre chimie și mașinării, s-a răzvrătit Sinan. Domeniile acestea ale cunoașterii sunt josnice și plicticoase. În comparație cu ele, poezia și literatura sunt domenii de cunoaștere fără de hotare! Da, recunosc, îmi lipsește talentul înnăscut pentru poezie – pentru că, atunci când m-am apucat de scris, trecutul meu devenise deja o derulare seacă de evenimente obișnuite! Dar, în sfârșit, mi-am descoperit adevărata voce ca poet, pentru că acum stăpânesc arta de a descrie faptele mărețe petrecute pe câmpul de luptă!

Hildegart a simțit cum îi crește mânia.

— Și trebuie să te laud pentru asta? Am avut *investiții* în Ierusalim, nesimțitorule! Cele mai bune prese de zahăr acolo se aflau – iar vopsitoriile preferate de bumbac tot acolo erau… de aceea fii convins că o să-i spun lui Blemmye totul despre aceste pierderi comerciale!

— Poți să citezi din opera mea către el, recitându-i versurile care descriu cum Ierusalimul creștin a căzut în mâinile musulmanilor în vâlvătăi și urlete de durere, a spus Sinan, nedomolit. Spune-i că fiecare trib

franc va fi alungat peste ocean! Au trecut optzeci și nouă de ani de când acești nespălați nenorociți au apărut din Turcia ca să ne fure pământurile, arătând ca niște cadavre scoase din morminte! Însă, în sfârșit, învinși de focul și spada dreptății, năvălitorii fug de oștirile Jihadului ca niște câini biciuiți. Și nu se vor mai întoarce niciodată. Am trăit toată această umilință, Hudegar. M-am văzut silit să trăiesc fiece zi de tristețe a poporului meu, care suferă de multă vreme. Și, în sfârșit, în această zi minunată de justiție supremă, voi vedea cum o rup la fugă toți acei invadatori. Știi ce l-am auzit pe Saladin spunând?

Hildegart a început să mestece încă o măslină sărată. Se născuse în Germania și nu putea uita ce delicioase erau măslinele de acolo.

— Bine. Ce a zis?

— Saladin va construi corăbii și va porni cu ele după creștinii care se retrag în Europa.

Uimit, Sinan a inspirat adânc. Îți închipui însușirile acelui mare oștean, care va voi să înfrunte primejdiile oceanului ca să răzbune credința noastră pângărită? Acesta este cel mai mare tribut oferit bravurii cavalerești pe care mi-l închipui.

— De ce te amesteci cu oameni josnici, de origine umilă, precum Saladin? Saladin e kurd, și șiit pe deasupra.

— Ba nu. Saladin este alesul Domnului. A

folosit bogățiile Egiptului ca să cucerească Siria. A folosit bogățiile Siriei ca să cucerească Mesopotamia. Bogățiile Mesopotamiei vor elibera în cele din urmă Palestina. Saladin va muri odată cu oștirile aflate la capătul puterilor și cu trezoreria golită. Saladin a slăbit mult și suferă de dureri de pântece, dar, datorită lui, Palestina va fi din nou a noastră. Statele acelea nelegiuite din Outremer[68]-ul creștin care au organizat Cruciadele vor dispărea. Acesta este adevărul divin al istoriei și, desigur, eu voi aduce mărturie privind adevărul divin. Trebuie să mărturisesc, înțelegi? Un învățat așa trebuie să procedeze.

Hildegart a suspinat, fiindcă s-a văzut incapabilă să găsească în minte cuvintele potrivite. Știa extrem de multe cuvinte, mii și mii de cuvinte. Știa germana populară, franceza, araba, turca, ceva grecește. Istoria adevărată se scria în latină, bineînțeles. După ce memorase perfect Vechiul și Noul Testament la vârsta de paisprezece ani, Hildegart se descurca destul de bine în latină, însă în timpul domniei lui Baldwin Leprosul renunțase la orice încercări de a mai scrie orice fel de istorie.

Regele cruciat al Ierusalimului suferea de o boală respingătoare, tipică Orientului Mijlociu,

---

68 Outremer – cele patru regate creştine din Levant din perioada cruciadelor, incluzând *aici* şi Regatul Ierusalimului (n tr.).

iar Hildegart s-a trezit prezentând înfrângerile neîncetate ale domnitorului într-un limbaj stătut, chinuit, care mirosea a moarte. „Regele Baldwin Leprosul a suferit această înfrângere umilitoare, Regele Baldwin Leprosul nu a reușit să se folosească de această inițiativă diplomatică... „Leprosul părea bine intenționat, și nici nu era prost... într-o dimineață furtunoasă, Hildegart scosese documente secrete din tainițele ei și le dăduse foc. Se simțise atât de bine că distrusese asemenea cunoștințe apăsătoare, încât se apucase să cânte și să danseze.

Sinan a privit-o plin de speranță.

— Hudegar, n-ai putea spune și altceva despre frumoasele mele eforturi poetice?

— Ai făcut ceva progrese, a recunoscut ea. Chiar mi-a plăcut versul acela despre fructele confiate. Jonglerii aceia ai lui Eleanor de Aquitania nu compun niciodată versuri atât de savuroase ca tine.

Sinan i-a surâs câteva momente, după care a revenit la devorarea cărnii de berbec. Cu toate acestea, a perceput imediat complimentul stângaci.

— Regina aceea francă preferă poemele de iubire alcătuite pentru femei de poeți rătăcitori. Tuturor femeilor france le plac asemenea poeme. Și eu pot scrie dulce despre femei și iubire. Dar n-aș arăta nimănui asemenea

poeme, pentru că pornesc dintr-o simțire prea adâncă.

— Neîndoielnic.

Sinan a privit-o printre gene.

— Îmi aduc aminte de fiece femeie care a trecut prin mâinile mele. După nume, și după chip!

— Chiar pe toate? E posibil?

— Păi, sigur, doar n-am fost căsătorit cu mai mult de patru o dată! Țin minte toate soțiile, în amănunt. O să ți-o dovedesc neîntârziat, femeie neîncrezătoare ce ești! Prima mea soție a fost văduva fratelui meu mai mare; o chema Fatima, și avea doi fii, nepoții mei. Fatima a fost îndatoritoare și bună cu mine. Apoi, a fost fata persană pe care mi-a dăruit-o sultanul: o chema Bishar. Avea ochii cruciși, dar niște picioare foarte frumoase. Când bunăstarea mea a sporit, am cumpărat-o pe fata grecoaică, Phoebe, ca să le gătească celorlalte două soții ale mele.

Hildegart s-a foit, nereușind să-și găsească locul.

— Apoi ai fost tu, Hudegar, fata francă, un cadou ce mi-a fost oferit de Stăpânul Tăcut. Ce carne splendidă aveai... Părul ca spicul de grâu și obrajii ca merele. Ce bine ți-a priit în curtea și în biblioteca mea. Voiai mai multe sărutări decât celelalte trei neveste laolaltă. Am avut împreună trei fete și un fiu, care a murit fără să primească un nume. (Sinan a oftat din

rărunchi.) Acestea sunt toate cântece de tristețe și pierdere, dulcile mele cântece despre scumpele mele soții.

Anii de început ai lui Hildegart fuseseră încâlciți și presărați de greutăți. Părăsise Germania la vârsta adolescenței, ca măicuță în banda foarte numeroasă a lui Petru Eremitul, o adevărată migrație rostogolitoare alcătuită din mii de oameni fanatizați de credință, porniți în Cruciada Săracilor. Au coborât de-a lungul Rinului, s-au târât de-a lungul Dunării, întrebând la fiecare cetate și sat dacă nu cumva acel loc era Ierusalimul.

Mai toți participanții la Cruciada Săracilor au pierit, însă cruciada reprezenta singura modalitate sigură pentru Hildegart, umila fiică a unui șoimar, ca să se spele de păcate. În anul 1096, a mărșăluit din aprilie până în octombrie. A fost violată, a suferit de foame, a supraviețuit unei epidemii de tifos și a sosit, însărcinată, pe culmea oarecare a unui deal din Turcia. Acolo, toți bărbații din grupul ei, tot mai restrâns, au fost străpunși de săgețile trupelor selgiucide conduse de Kilij Arslan.

Hildegart a fost cumpărată de un negușător turc. Acesta i-a luat copilul ca să se slujească de el, iar pe ea a vândut-o bătrânului Sultan din Mosul. Acesta a trecut prin iatacul ei o singură dată, doar din dorința de a respecta tradiția,

apoi a lăsat-o în plata Domnului în haremul lui. Haremul din Mosul era un loc liniștit, solemn, semănând foarte mult cu mănăstirea germană din care Hildegart plecase, doar că aici existau mătăsuri, dansuri și eunuci. Acolo, a învățat să vorbească limbile turcă și arabă, să cânte la alăută, să brodeze și să organizeze cu pricepere sarcina deosebit de grea de a administra băile palatului.

După ce sultanul a fost asasinat, Hildegart a fost pusă în libertate și dată unui neguțător evreu, cu care a avut un fiu.

Evreul a învățat-o să țină contabilitatea, slujindu-se de un nou sistem de numărare pe care îl deprinsese de la neguțătorii indieni. El și fiul au dispărut apoi în cursul unei îndrăznețe expediții de afaceri întreprinse în Antiohia, aflată sub stăpânirea creștinilor. Hildegart a fost vândută pentru acoperirea datoriilor lui de afaceri. Având în vedere aptitudinile și calitățile ei, a fost curând cumpărată de un diplomat străin.

Acest diplomat călătorea mult prin lumea islamică, însoțit de o suită alcătuită din servitori, făcând pelerinaje lipsite de grabă de la o curte la alta. Într-un fel, acest stil de viață i s-a părut mai mult decât mulțumitor. Curțile musulmane se întreceau una pe alta să ofere ospitalitate generoasă distinșilor străini. Neguțătorii străini și trimișii altor curți, care nu aveau legături

locale de clan, deveneau deseori curteni extrem de cinstiți și extrem de folositori. Blemmye a profitat de acest lucru.

Desigur, savanții și învățații curților islamice auziseră vorbindu-se despre exotica populație Blemmye. Aceștia erau din țara lui Prester Ioan, oameni cărora le creșteau capetele sub umeri.

Omul Blemmye nu avea cap; era acefal. Deasupra umerilor largi și goi îi creșteau plăci cornoase. În locul în care un bărbat obișnuit avea mameloanele, omul Blemmye avea doi ochi negri și rotunzi, și în piept avea un nas mare, prin care pufnea mereu. Gura lui se găsea în locul buricului, fiind ca o bortă rotundă, lipsită de buze, albă cu roz, cu interiorul întărit și închizându-se etanș, ca o pungă. Labele picioarelor, ținute întotdeauna în încălțări moi din piele turcească, nu aveau unghii. Cu toate acestea, omul Blemmye avea mâini frumoase, iar brațele musculoase erau rotunjite și puternice precum trunchiurile de copaci.

Cu toate că nu putea vorbi cu voce tare, omul Blemmye era recunoscut pentru purtarea lui curtenitoare, atitudinea lui pașnică și darurile bogate pe care le făcea. La curtea din Damasc, bântuită de tulburări și violențe, omul Blemmye era acceptat fără rezerve.

Omul Blemmye se arăta în general nemulțumit de calitatea servitorilor săi. Acestora le lipsea inteligența intuitivă pentru a

face față cerințelor lui foarte precise. Hildegart a reprezentat o soluție neașteptată pentru el, și, din acest motiv, ea a câștigat curând aprecierea Stăpânului Tăcut.

Blemmye scria excelent în limba arabă, însă scria la fel cum citea cărți: pagini întregi dintr-o suflare, la o singură aruncătură de ochi. Așa se face că, în loc să înceapă scrierea din partea de sus a paginii și de la dreapta la stânga, așa cum ar proceda orice erudit arab, el trăgea cârligele și desena puncte pe toată hârtia, aparent la întâmplare. Apoi aștepta, fără ca măcar să clipească, pentru a vedea dacă semnele de cerneală trasate erau suficiente pentru ca cititorul să priceapă.

Dacă nu ajungeau, mai desena câte ceva cu cerneală, dar asemenea încercări îl iritau.

Hildegart avea darul aparte de a descifra fără efort scriitura fragmentară folosită de Blemmye. Pentru ea, araba era o limbă străină, însă avea capacitatea de a memora cu ușurință texte lungi, și se dovedea extrem de pricepută când venea vorba de numere. În ciuda faptului că stăpânul ei nu avea limbă, îi înțelegea orice toană, în primul rând intuind semnificația pufnetelor și a gesturilor agitate de frângere a mâinilor. Blemmye a devenit curând dependent de ea, motiv pentru care o recompensa cu dărnicie.

Când treburile îl chemau departe de Damasc,

Blemmye o lăsa pe Hildegart în grija agentului său șef de la curtea Siriei, un alchimist și mecanic de origine irakiană. Rashid-al-din Sinan își câștiga existența vânzând „Nafta”, un produs inflamabil folosit în război, și care, negru la culoare, țâșnea din mlaștinile pline de stufărișuri din locurile lui natale din apropierea fluviului Tigru.

Asemenea multor alchimiști, Sinan manifesta un interes deosebit față de teologia ermetică, dar și față de construcțiile civile, caligrafie, retorică, diplomație și știința ierburilor. Un curtean șiret și înzestrat, care trăia datorită inteligenței sale, Sinan nu pregeta nicio clipă când trebuia să slujească vreun diplomat care era în stare să-i plătească serviciile cu diamante mici, dar perfecte, așa cum proceda Blemmye. Cu un aer curtenitor, Sinan a acceptat-o pe Hildegart drept concubină și a învățat-o să folosească răbojul și abacul ca să țină socoteli.

Ca diplomat, Blemmye participa intens la comerțul internațional. Căuta neobosit alte și alte uleiuri rare, săruri minerale, nisipuri de cuarț pentru confecționat sticlă, salpetru, sulf, carbonat de potasiu, acizi folosiți în alchimie și piatră de calcar. Făcea comerț și cu alte mărfuri pentru a obține substanțele pe care le prețuia cel mai mult, însă mijloacele lui erau mereu subordonate acelorași scopuri.

Nevoile personale ale lui Blemmye erau foarte

modeste. Cu toate acestea, el o copleșea cu daruri bogate pe amanta sa. Blemmye se arăta jalnic de gelos în ce o privea pe această femeie. O punea să poarte un strai indian numit purdah, care o ascundea ochilor oricărui muritor.

Hildegart și Sinan au devenit servitorii în care Blemmye avea deplină încredere. Le dădea amândurora să bea poțiuni alchimice, astfel încât carnea lor să nu îmbătrânească, așa cum li se întâmpla muritorilor de rând. Au urmat ani de activități intense, pornite din nevoile presante ale Stăpânului Tăcut. În calitate de vrăjitor și de maică stareță, Sinan și Hildegart au înaintat în vârstă și șiretenie, bogăție și cunoaștere. Rutele comerciale și caravanele aduceau mărfuri pentru Blemmye și agenți din îndepărtata Spanie musulmană, ba chiar și din Insulele Mirodeniilor.

Când în Țara Sfântă au apărut primele corăbii ale celor porniți în cruciade și au legat astfel lumea musulmană de cetățile comerciale îndepărtate de la Atlantic și de la Marea Baltică, Blemmye s-a arătat extrem de încântat.

În cele din urmă, Sinan și Hildegart au fost siliți să se despartă, deoarece neobișnuita lor tinerețe eternă dăduse naștere unor suspiciuni la Damasc. Sinan sa retras la reședința unui cult din Alamut, unde a aprofundat doctrinele și tactica Asasinilor Ismaili. Hildegart a migrat către cetățile Cruciaților din Outremer, unde s-a

căsătorit cu un maronit[69] înțelept, care accepta orice. Din unirea cu el, Hildegart a avut trei copii.

Timpul a pus capăt acelei căsătorii, așa cum se întâmplase și cu toate celelalte relații ale ei. Hildegart a descoperit că se săturase de bărbați și copii, de asprimea și de stăruințele lor plictisitoare. Și-a pus din nou vălul de călugăriță și a devenit stareța unei mânăstiri-fortăreață din Tyr. A devenit comandantul bogat peste o mulțime de măicuțe retrase în acea fortăreață, femei foarte pricepute la țesut, dar și la vânzarea țesăturilor orientale.

Stareța Hildegart era cea mai ocupată persoană din lume. Chiar și la vreme de război, ea primea numeroase informații din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii și avea știință de prețul și locul unde se găseau cele mai rare dintre mărfurile pământești. Cu toate acestea, în viața ei apăruse un gol, un sentiment chinuitor că aveau să se petreacă evenimente întunecate, care depășeau capacitatea oricui de a Ic controla.

Presupunând că toți copiii ei trăiau – și că ei, la rândul lor, aveau copii, și că aceștia trăiau – și că acei nepoți, care apăreau unul după altul ca zilele din calendar, continuau să populeze

---

69 Membru al unuia dintre cele mai numeroase grupuri religioase din Liban, nume derivat de la întemeietorul său, patriarhul Maroun (n.tr.).

Pământul – abacul o arăta ca fiind Maica Stareță peste o turmă de peste trei sute de suflete. Această turmă, care creștea mereu, cuprindea creștini, evrei, musulmani, o familie umană uriașă, care se ramifica, și era unită doar prin neștiința oamenilor cu privire la viața ei ce se întindea la nesfârșit.

Marea Moartă era la fel de neplăcută ca și numele ei. Blestemata Sodoma se afla spre sud, sinucigașa Masada, la mijloc, iar însângeratul fluviu Iordan, spre nord. Lacul producea smoală și bitum, precum și movile de sare cenușie, urât mirositoare. Păsările care se scăldau în apele ei mureau și erau acoperite cu o crustă de substanțe minerale.

Blemmye se stabilise în acea sălbăticie dezolantă și stearpă. În ultima vreme, Stăpânul Tăcut, cândva atât de activ în căutările lui lumești după bunuri și servicii, ieșea rareori din Paradisul lui tainic, săpat adânc în dealurile golașe din apropierea Mării Moarte. Uneori, acolo ajungeau negustători extrem de săritori din rețeaua lui Hildegart, cu care ținea legătura prin mesajele transmise cu ajutorul porumbeilor călători, iar alteori acolo erau instruiți Asasini pentru o ultimă misiune sinucigașă. În acest Paradis al lui Blemmye, Sinan și Hildegart obișnuiau să bea delicioasele elixire care le prelungeau viața. Acolo se aflau grădini și

puzderie de minerale rare. Palatul ascuns al lui Blemmye deținea și un arsenal. În el se ascundeau numeroasele arme sinistre construite de Sinan.

Niciun secret al artei militare nu îi rămânea necunoscut șiretului stăpân al Asasinilor. Sinan cunoștea bine secretele mecanice ale unor arme precum jarkh, zambarak, qaws al-ziyar și chiar al temutei manjaniq[70], o mașinărie mortală, pe care oamenii o numeau „Mireasa cu părul lung”. Cu ajutorul, și la recomandările lui Blemmye, Sinan construise arbalete cumplite, având corzile răsucite din mătase și păr de cal, capabile să azvârle mari țepușe din fier, bolovani de granit, cărămizi înroșite în foc și bombe din lut, din care se revărsau tot soiul de flăcări ale alchimiștilor. Sinan se pricepea să folosească și rachete urlătoare, care scuipau foc, făcute în China, și avea la degetul mic știința folosirii boilerului bizantin și a focului grecesc, atât de greu de stins. Cu toate că erau greu de deplasat și de ascuns, aceste arme masive de distrugere erau înspăimântător de puternice. Aflate în mâinile unui om perfid, ele schimbaseră soarta multor emirate certărețe. Ele grăbiseră chiar și prăbușirea Ierusalimului.

În cursul agitatelor sale călătorii, Blemmye

---

70 Maşinării de asalt şi asediu folosite între secolele al VII-lea şi al XI-lea, pentru aruncarea de pietre, apă fiartă etc, de genul balistelor sau catapultelor (n.tr.).

strânsese multe ierburi rare pentru grădinile minunate ale Paradisului său. Strângea praful fin dinăuntrul florilor și strecura și fierbea sevele acestora pentru a obține nemaipomenitele lui elixire. Blemmye avea forje și ateliere doldora de instrumente curioase făurite din metal și sticlă. Se zbătuse ani în șir să obțină, prin încrucișare, rase superioare de cămile pentru caravanele lui, care călătoreau în țări îndepărtate. Crease o specie unică de astfel de animale, fără păr, cu spinarea solzoasă și cu gâtul pătat, semănând cu camelopardul.

Piesa de rezistență a Paradisului lui Blemmye era baia enormă. Sinan și-a condus oamenii caravanei cerându-le să rostească rugi de mulțumire cu glas tare pentru că sosiseră teferi. Le-a încredințat sufletele Dumnezeului său, apoi i-a trimis pe războinicii însetați și prăfuiți în lăcașul construit numai din marmură.

Acolo, apa curată țâșnea din numeroase guri de alamă. Luptătorii și-au lepădat cu grăbire armurile din zale și hainele murdare. Râzând și cântând, și-au stropit brațele și picioarele tatuate cu apele dulci, purificatoare. Arome delicate de tămâie le-au făcut spiritele să se ridice spre ceruri.

Și, treptat și lin, spiritele le-au părăsit trupurile.

Morții proaspăt spălați au fost scoși în niște cărucioare de servitorii aflați în casa lui

Blemmye. Aceștia erau eunuci cărora li se tăiaseră limbile.

În virtutea obiceiului căpătat de-a lungul timpului, Hildegart a verificat cu grijă toate lucrurile rămase de la morți. Femeile creștine și musulmane care bântuiau pe câmpurile de luptă din Țara Sfântă pentru a alina chinurile celor răniți și a îngropa morții se înavuțeau mai bine de la morți decât de la protectorii lor vii. Pe câmpurile de bătălie proaspăt presărate cu cadavre de bărbați întâlneai adeseori femei de diferite credințe religioase, urmând oștirile. Ele obișnuiau să se târguiască prin gesturi pentru a face schimb de haine, podoabe, medalii sfinte, cuțite și ghioage care aparținuseră morților.

Sinan a găsit-o pe Hildegart când ea tocmai aranja cizmele de călărie prăfuite ale celor uciși.

— Cel Tăcut ne-a scris poruncile ce trebuie urmate, i-a spus el. S-a uitat la instrucțiunile recent scrise cu cerneală și s-a încruntat. Eunucii trebuie să azvârle trupurile oamenilor în galeriile minei, ca de obicei. Apoi trebuie să trecem și caii caravanei prin baie. Pe toți! Asasinul a privit-o nedumerit. Se pare că nu mai este nimeni pe aici. Nu văd nici grădinari, nici secretari… Stăpânul nu are suficienți slujitori. Iar treburile astea murdare sunt nedemne de noi. Nu înțeleg.

Hildegart a rămas deconcertată.

— A meritat să scăpăm de turcii aceia

cumpliți, dar nu putem găzdui caii în baia aceea frumoasă, numai marmură.

— Să-i găzduim? Draga mea, trebuie să ucidem caii și să-i azvârlim și pe ei în mină. Asta e porunca scrisă de Stăpân pentru noi. Vrei să vezi dacă nu cumva e vreo greșeală? Tu te-ai priceput întotdeauna să interpretezi poruncile scrise.

Hildegart a cercetat pergamentul stropit cu cerneală. Ciudatul stil de scriere al lui Blemmye rămăsese inconfundabil, iar cunoștințele lui de arabă se îmbunătățiseră substanțial.

— Poruncile sună așa cum ai spus, dar mi se par absurde. Fără cai de povară, cum o să mă întorc la Tyr, iar tu, la Alamut?

Sinan a privit-o temător.

— Ce tot vorbești? îndrăznești să pui la îndoială poruncile Stăpânului Tăcut?

— Ba nu, dar tu ești bărbatul aici, s-a grăbit ea să-i spună. S-ar cuveni ca tu să-i pui poruncile la îndoială.

Hildegart nu mai avusese o audiență la Blemmye de aproape opt ani. Comunicaseră între ei doar prin curieri ori, mult mai simplu, prin mesaje trimise cu porumbeii călători.

La începuturi, când scrisul lui era mai greu de interpretat, Hildegart îi fusese lui Blemmye mai mult o slujnică. Ea îi aducea cerneală, struguri, pâine și miere și chiar îl condusese în ciudatul

lui pat, ascuns sub un baldachin. Apoi îl lăsase să locuiască în propriul lui Paradis, iar ea trăise multă vreme la mari depărtări de el. Iar atâta vreme cât încă își scriau, el nu se plânsese niciodată de faptul că ea i-ar fi lipsit.

Blemmye s-a uitat la ea așa cum o făcuse mereu. Ochii lui rotunzi, mici și inteligenți, erau așezați pe piept, la distanță de o palmă unul de celălalt. Purta pantaloni largi din mătase albastră cu model floral, cizme frumoase din piele și, bineînțeles, nimic pe cap. Stătea cu picioarele încrucișate pe o pernă așezată pe podeaua biroului său, având în preajmă cerneluri indiene, sigilii pentru ceară, ceasloavele de contabilitate, precum și pergamentele și planurile sale complicate. Brațele enorme ale lui Blemmye se mai subțiaseră odată cu scurgerea anilor, iar pielea pistruiată avea o culoare mai spălăcită. Mâinile lui, cândva atât de pricepute și neobosite, păreau să tremure incontrolabil.

— *Cred* că stăpânul este bolnav, a spus Hildegart în șoaptă către Sinan. Cei doi discutau în șoaptă, deoarece erau aproape siguri că Blemmye nu putea auzi ori înțelege glasul șoptit. Stăpânul Tăcut nu avea urechi și nici alte excrescențe din carne, însă el nu răspundea niciodată la vorbe, nici măcar în limbile în care știa scrie și citi.

— Eu voi formula splendida retorică pe care

trebuie că o merită înaltul nostru Stăpân, iar tu îi vei scrie după dictarea mea, a poruncit Sinan.

Cu un aer supus, Hildegart s-a așezat pe un covoraș tivit cu ciucurași. Sinan s-a aplecat în față, ducând o palmă spre inimă. Și a atins degetele de buze, apoi de frunte.

— Cele mai respectuoase salutări, temute Stăpâne! Fie ca Allah să te mențină la fel de înțelept, sănătos și puternic! Inimile slujitorilor tăi se bucură nespus să te revadă după ce nu s-au aflat atât de multă vreme departe de augusta ta prezență!

— Cum te simți, dragul nostru Blemmye? a scris iute Hildegart. Apoi a împins pergamentul spre el.

— Inima mi-e sfărâmată / întunericul etern dintre lumi se închide / iar nopțile mele ard neîncetat de somn, sângerez încet / lăuntric / nu am tăria să întâmpin zorile / pentru că zilele mele nesfârșite mi le petrec în dureri și suspine și regrete vane / Lumina întregii Mele Vieți a pierit / nu voi mai auzi de ea / niciodată, niciodată / oare voi mai citi cuvintele ei dulci de cunoaștere, înțelegere și consolare / de aceea pășesc prin beznă / pentru că zilele mele de exil pe un tărâm străin se îndreaptă spre culmea lor definitivă.

Hildegart a ridicat mesajul și o picătură de cerneală a alunecat pe el ca o lacrimă neagră.

Nici ea, nici Sinan nu aveau habar că soața lui Blemmye pățise ceva. El o păzea cu atâta străşnicie, încât aşa ceva nu părea posibil.

Dar soața Tăcutului lor Stăpân, deşi femelă, nu era tot o Blemmye ca şi el. Nici măcar nu era femeie.

Blemmye i-a condus pe cei doi la haremul unde o ținea ascunsă.

Acea lucrare de excavații fusese primul proiect măreț al lui Blemmye. Cumpărase mulți sclavi ca să sfredelească şi să sape puțuri adânci în calcarul moale al Mării Moarte. Sclavii mureau deseori din disperarea născută de munca absurdă, piereau de arşiță, de lipsa apei dulci şi din cauza aerului sărat, greu şi urât mirositor.

Apoi, la sfatul lui Hildegart, nefericiții sclavi au fost eliberați şi trimişi de acolo. În loc să folosească biciuşti şi lanțuri, Blemmye aruncase pur şi simplu câteva diamante mici în pietrele sfărâmate de la fundul puțului.

Curând s-a răspândit vestea despre o mină tainică de diamante. În grupuri animate de entuziasm, bărbați puternici au sosit de pretutindeni. Fără porunci, plată ori alte mijloace de convingere, ei şi-au adus propriile unelte până în acea regiune stearpă.

Apoi minerii s-au bătut ca neghiobii şi chiar s-au înjunghiat unii pe alții pentru a se bucura de

privilegiul de a extinde săpăturile făcute de Blemmye. Au fost extrase nenumărate tone de piatră de calcar, devenită material de construcție pentru temeliile fiecărei clădiri din Paradisul lui Blemmye. Minerii plângeau de încântare de fiecare dată când descopereau câte-o piatră prețioasă.

Când n-au mai găsit niciun diamant, minerii au ostenit și au încetat munca din plăcere. Mina secretă a fost abandonată și curând a fost dată uitării.

Și tocmai în adâncul acelei excavații o ascunsese Blemmye pe draga lui soață.

Stăpânul a îndepărtat o foaie de sticlă și fier care avea o contragreutate. Din adâncul întunecat, s-a ridicat spre înalt o duhoare diavolească de pucioasă și var, care făcea ochii să lăcrimeze.

Legându-și două foi de geam peste fața lui enormă, Blemmye a inhalat brusc pe nasul ce semăna cu o trompetă. Apoi s-a năpustit cu capul înainte în bezna împuțită.

Hildegart l-a îndemnat pe Sinan să se retragă din calea valului de miasme grețoase, dar Asasinul n-a luat-o în seamă.

— Întotdeauna m-am întrebat ce făcea Stăpânul nostru cu atâta pucioasă. E uimitor.

— Blemmye iubește o creatură a iadului, a spus Hildegart, făcându-și cruce.

— Păi, dacă acesta este iadul, înseamnă că noi

înșine l-am clădit. Sinan și-a petrecut o năframă peste ochi și s-a uitat prin cețurile încărcate de acizi. Văd foarte multe oase. Și trebuie să intru acolo, înțelegi, trebuie să mărturisesc și să scriu despre toate acestea... Nu vii cu mine?

— Glumești? Mina nu este un loc potrivit pentru o femeie!

— Ba este, draga mea! Pur și simplu trebuie să cobori în iad cu mine. Ești singurul ajutor pe care-l am și, pe de altă parte, doar știi cât mă bizui pe judecata ta.

Văzând că Hildegart a continuat să-l refuze cu încăpățânare, Sinan a ridicat din umeri în fața spaimelor ei femeiești și s-a năpustit în bezna cu miros de pucioasă. Hildegart a jelit pentru el și a început să se roage – de fapt, înălța rugi mai curând pentru sine, deoarece mântuirea lui Sinan era cu totul peste puterile ei.

Când a ajuns la al cincilea rând de mătănii ale rozariului, neînfricatul Asasin a reapărut, conducându-și îndeaproape Stăpânul, care era doborât de tristețe. Amândoi, opintindu-se, transpirând, trăgeau după ei ceva mare și alb, învelit într-o armură, semănând cu un ciob uriaș de la nu se știe ce vas de ceramică.

Armura sfârtecată, cu câteva membre încurcate și bucăți de mațe uscate, asta era tot ce mai rămăsese din Doamna lui Blemmye. Fusese ceva ce semăna cu un crab mare, opărit. Ceva aducând a scorpion cu ac zimțat, care

trăiește sub o piatră.

În viața ei tăcută, ascunsă adânc în pământul stâncos și plin de fum, Doamna lui Blemmye se hrănise bine, și căpătase proporții atât de uriașe, osoase și monstruoase, încât nu mai reușise să treacă de gura îngustă a peșterii. Sinan și Blemmye abia reușiseră să târască rămășițele scheletului ei pentru a le aduce la lumina zilei.

Blemmye a apăsat pe un declanșator secret și marea ușă de fier s-a închis în urma lui cu un bubuit însoțit de ecouri. A hârâit și a tușit, apoi a pufnit puternic pe nasul care începuse să-i curgă.

Sinan, care inspirase mai puțin adânc din emanațiile diavolești, și-a revenit primul. A scuipat, și-a șters ochii înlăcrimați, după care a făcut un gest către Hildegart, cerând pană și cerneală.

Apoi s-a așezat pe un bolovan de calcar. Cu o clătinare a capului acoperit de turban, a ignorat întrebările pe care ea voia să i le adreseze și, înfierbântat, s-a apucat să-și mâzgălească notițele.

Hildegart l-a urmat pe Blemmye. Care, obosit, a continuat să târâie după el povara de oase care zdroncăneau. În timp ce trăgea carcasa masivă după el, Stăpânul Tăcut tremura ca un bou muribund. Cizmele lui solide din piele fuseseră străpunse, de parcă ar fi fost lovite cu

sulițe și halebarde.

Fără să ia în seamă rănile, Blemmye a târât cadavrul sfrijit al iubitei sale, metru după metru, chinuitor, ducându-se la vale, către Marea Moartă. Carapacea goală era plină de spărturi. Demonul-femelă fusese măcinat pe dinăuntru.

Hildegart nu-l văzuse niciodată pe Blemmye rănit. Însă se aflase în preajma multor oameni răniți ca să poată citi o expresie de disperare extremă, chiar dacă ea apărea pe o față atât de stranie ca a Stăpânului Tăcut.

Blemmye s-a prăbușit în chinuri la marginea lacului sărat și sumbru.

Cu talpa sandalei, Hildegart a netezit nisipul dinaintea lui. Apoi a zgâriat nisipul cu un ac lung din alamă pe care și l-a scos de la paftaua mantiei. „Stăpâne, să ne întoarcem în Paradisul tău. Acolo îți voi îngriji rănile”

Blemmye a scos de la cingătoare un mic cuțit de masă și a scrijelit precipitat pe nisip. „Soarta mea nu mai contează / mă doare doar de copiii iubitei mele / deși născuți în acest loc nefericit / ei sunt urmașii unui popor măreț și nobil.”

„Stăpâne, mai bine să scriem despre asta într-un loc mai potrivit.”

Blemmye a șters cuvintele ei cu palma.

— Am atins-o pe sărmana mea iubită pentru ultima oară în viață / Ce jalnic de rare au fost întâlnirile noastre / Ne-am transmis mesaje prin hăurile și mările întunecate și printre stele /

înțelegerea unei singure propoziții cerea o muncă stăruitoare de ani și ani. / Familia ei și a mea erau într-o dușmănie de moarte / Și totuși ea a avut încredere în mine / Ea a fugit împreună cu mine în exil pe acest tărâm necunoscut și îndepărtat / Acum m-a părăsit, iar eu trebuie să înfrunt singur soarta întunecată / Ea și-a dat mereu viața pentru alții / Vai, dulcea mea corespondentă a pierit într-un târziu din cauza propriei generozități.

Cu gesturi disperate, Blemmye trăgea de cizmele străpunse.

Resemnată, Hildegart a îngenuncheat și a scos cizmele sfârtecate de pe picioarele Stăpânului ei. Rănile lui erau sfâșieri de gheare, și mușcături înfiorătoare de animale. Și-a scos marama de bumbac de pe cap și a rupt-o în fâșii.

— I-am promis că îi voi apăra copiii / adăpostindu-i așa cum i-a adăpostit ea mereu / Acel jurământ mi-a strivit spiritul / O să-mi încalc promisiunea, pentru că nu pot trăi fără ea / Bunătatea ei și măreția spiritului ei / Era atât de înțeleaptă, știa atât de multe lucruri / Mărețe minuni pe care eu nici nu le știam, bănuiam ori visam / Ce suflet ciudat avea și ce mult mă iubea / Ce lucruri splendide împărtășeam laolaltă din lumile noastre diferite / Vai, cum mai putea scrie!

Apoi a sosit Sinan. Ochii Asasinului erau

înroșiți de emanații, dar se mai liniștise.

— Unde-ai fost până acum? l-a întrebat Hildegart, în timp ce se căznea să oblojească picioarele sângerânde ale lui Blemmye.

— Ia ascultă aceste versuri nepereche! a spus Sinan cu glas mare. A ridicat pergamentul, aducându-l în fața ochilor, și-a dres glasul și s-a apucat de declame: „Cu ochii mei am văzut cadavrele celor masacrați! Împunse și dezmembrate, cu capetele despicate și gâtlejurile deschise; cu șira spinării ruptă, cu gâturile sfărâmate; nasuri mutilate, părul mânjit de sânge! Buzele lor moi erau sfrijite, țestele lor, ciopârțite și străpunse; picioarele lor erau spintecate, iar degetele, ferfenițite și împrăștiate; coastele lor, strivite și făcute bucăți. Odată cu ultima suflare, până și fantomele lor au fost strivite, iar ei zac precum pietrele moarte între pietre!”

Degetele însângerate ale lui Hildegart au șovăit să înnoade bandajele improvizate. Soarele o lovea drept în capul dezgolit. Urechile îi vuiau. Privirea i s-a împăienjenit.

Când și-a revenit, Sinan îi plimba pe față un burete înmuiat în apa din bidonul pe care-l avea mereu asupra lui.

— Ai leșinat, i-a spus el.

— Da, a spus ea cu glas pierit, da, asta m-a doborât.

— Bineînțeles, a aprobat-o el, cu ochi strălucitori, pentru că acele versuri minunate m-au cuprins cu forța lor divină! De parcă însăși pana mea ar fi învățat să rostească adevărul!

— Asta ai văzut în Iad? a întrebat ea.

— A, nu, asta am văzut la asediul Ierusalimului. Până acum nu reușisem să descriu acea experiență, însă astăzi am fost foarte inspirat, a spus el și a făcut un gest din umeri. În mina aceea respingătoare nu sunt multe de văzut. Doar beznă și fum înțepător, și multe ciolane roase. Iar diavolii dinăuntru scârțâiau și se foiau peste tot, ca liliecii și șopârlele. Iar duhoarea aceea infectă… Sinan s-a uitat la țurloaiele rănite ale lui Blemmye. Vezi cum l-au atacat dracii aceia mici când a trecut printre ei ca să o scoată pe baba hârca a lor.

Cu toate că Blemmye nu a înțeles vorbele lui Sinan, tonul Asasinului a părut că-l supără. S-a ridicat în capul oaselor, cu ochii negri sclipind de furie. A scos din nou cuțitul de la brâu și a zgâriat noi cuvinte pe nisip.

— Acum vom lua neprețuitul cadavru al iubitei mele / și o vom scufunda ca să-și afle odihna veșnică în această mare ciudată pe care a iubit-o foarte mult / acest lac liniștit a fost pentru ea cel mai plăcut loc de pe lumea voastră.

Sinan și-a lăsat versurile deoparte și a tras de un membru al iubitei dezagregate a lui Blemmye. Armura osoasă s-a legănat și s-a

înclinat ca un ou de pasăre Roc, ciupit și spart. Rănit, Blemmye s-a ridicat pe picioarele sângerânde și, în ciuda slăbiciunii, a săltat și a împins acel zid de os. Cei doi au intrat până la brâu în apa blestemată.

Când scheletul s-a scufundat în apa mică, s-au simțit o agitație și o tremurătură neașteptate. Dintr-un colț al cochiliei, scuturându-se ca o pasăre udă, a apărut un tânăr demon, cu aspect oribil. Avea gheare și o coadă terminată cu o țepușă și un cerculeț de ochi, la fel ca păianjenul. A țopăit, a ciripit și a scos sunete ascuțite.

Sinan a înmărmurit, ca un om în fața căruia apare brusc un leopard. Însă Blemmye nu și-a putut păstra stăpânirea de sine. A pufnit tare pe nas și a fugit către țărm, azvârlind stropi în jur.

Micul demon s-a năpustit după Blemmye și l-a ajuns cât ai clipi din urmă. L-a doborât imediat în apa sărată de lângă mal. Apoi, fără să mai aștepte, a început să se hrănească din el.

Sinan s-a înarmat cu ceea ce a găsit la îndemână: a smuls o aripioară osoasă din cadavrul mamei. A alergat prin apa mică până la mal și, folosind bucata de os ca pe o ghioagă, l-a lovit în spinare pe diavol. Armura acestuia era însă tare ca a unui crab, iar lovitura puternică n-a făcut decât să-l înfurie. Micul demon s-a aruncat asupra Asasinului cu o iuțeală de neînchipuit, și poate că ar fi ucis un

luptător mai lipsit de experiență. Sinan era însă suficient de înțelept și de șiret ca să-l păcălească pe tânărul diavol. S-a ferit din calea atacurilor lui sălbatice, lovind jos și sfărâmându-i încheieturile osoase ale membrelor. Când monstrul a început să dea semne de slăbiciune, Sinan s-a apropiat de el și, cu o lovitură a pumnalului arcuit pe care l-a scos din faldurile robei, l-a ucis.

Cu roba sfâșiată și brațul însângerat, Sinan s-a ridicat într-un târziu de lângă cadavrul tinerei fiare. Și-a ascuns pumnalul, apoi a târât monstrul ucis către mal. Ajuns acolo, l-a trântit cu o expresie de ură în apa stătută, alături de mama lui.

Hildegart a îngenuncheat lângă Blemmye, care gâfâia. Avea răni multiple.

Slăbit de durere, Blemmye a închis ochii. Puterea lui slăbea vizibil, însă mai avea ceva de scris către supușii lui. A trasat pe nisip cu un deget tremurător.

— Duceți-mă în Paradisul meu și oblojiți-mi rănile / Îngrijiți-vă să mai trăiesc / Pentru că vă voi dezvălui mari minuni și secrete / ce depășesc puterea de înțelegere a profeților voștri.

Sinan a luat-o de braț pe Hildegart.

— Draga mea, nu mă mai interesează caii noștri, i-a spus el. Apoi a îngenuncheat și a șters cele scrise de Stăpânul lor. Alături de sângele

scurs din rănile lui Blemmye au căzut și câteva picături din al său.

— Monstrul acela respingător te-a rănit, curajosul meu erou!

— Știi tu de câte ori a cunoscut rănile acest sărman trup al meu? (Brațul stâng al lui Sinan fusese grav ferfenițit de coada tăioasă a creaturii. A strâns din dinți cât ea i-a legat rănile cu o eșarfă.) Draga mea, bătălia asta mi-a adus o bucurie greu de descris. Niciodată nu am ucis ceva cu mai multă plăcere.

Blemmye și-a proptit pe un cot corpul lipsit de cap. Vlăguit, le-a făcut un semn. Hildegart a trăit un moment de ură față de el, pentru slăbiciunea lui, pentru faptul că cedase prostește tentațiilor întunericului.

— Despre ce vrea Blemmye să ne scrie acum? E vorba de acele „mari secrete” pe care ni le-a promis?

— Vom avea parte de aceleași destăinuiri ca și până acum, a spus Sinan cu dezgust în glas. Bălmăjelile acelea mistice despre faptul că Soarele este doar o stea.

Hildegart s-a cutremurat.

— Niciodată nu mi-a plăcut asta.

— Lumea este foarte, foarte veche, sigur are să insiste și pe treaba asta. Hai să-l ajutăm, draga mea. Va trebui să-l peticim noi pe Stăpân, pentru că altcineva mai priceput nu există.

— Mii de ani, a rememorat Hildegart, fără să

se miște din loc. Apoi, mii de mii de ani. Și mii de mii de mii. După aceea, treisprezece și jumătate din acele unități. Atâția ani au trecut de la nașterea universului.

— Cum se face că ții minte toate astea? Priceperea ta la numere e fără egal! (Apoi Sinan s-a cutremurat brusc, din cap până în picioare, într-un amestec de furie, teamă și extenuare după acea luptă.) Draga mea, în înțelepciunea ta, te rog să-mi dai un sfat: Numerele acelea uriașe ți se par firești? Nu ai impresia că sunt absurde?

— Nu, i-a răspuns ea.

Cu un aer obosit, Asasinul s-a uitat la Blemmye, care părea gata să leșine. Și-a coborât glasul și a zis:

— Bine, înseamnă că mă pot încrede pe deplin în sfatul tău privind această chestiune, da? Spune-mi că ești convinsă de toate astea.

Hildegart a simțit un val de afecțiune față de el. A recunoscut expresia de uimire adâncă și sinceră de pe fața lui; deseori o privise astfel pe vremea când jucau șah împreună, făcând ca serile lor de stăpân și concubină să se scurgă mai plăcut. Sinan o învățase să joace șah; el o învățase adevărata esență a jocului.

Șahul era un joc minunat, cu regele parcă șchiop, abia deplasându-se, cu regina iute și cu toți caii cutezători, cu turnurile semețe și nebunii care striveau totul în calea lor. După ce

ea începuse să-l învingă, el se mulțumise să râdă și să-i laude istețimea; păreau să-i placă tot mai mult partidele jucate cu ea.

— Dragul și viteazul meu Sinan, te asigur: Dumnezeu nu are nevoie de asemenea numere infinite, nici măcar pentru îngerii Săi, care dansează pe vârful unui ac. Hildegart își simțea capul mai ușor fără broboadă, de aceea și-a trecut palma peste părul împletit. De ce-și închipuie el că numerele reprezintă o recompensă pentru noi? Ce păcate au aurul și diamantele?

Sinan a ridicat iarăși din umeri, ferindu-se să-și miște prea mult brațul rănit.

— Cred că suferința i-a tulburat mintea. Trebuie să-l îndepărtăm de iubita lui cât mai repede. Să-l așezăm în pat, dacă putem. Nu te poți încrede într-un om lovit de suferința pricinuită de pierderea iubitei.

Hildegart s-a uitat lung și cu ură la scheletul demonic. Apa extrem de sărată încă ținea femela-monstru la suprafață, însă partea poroasă a ei se scufunda, ca o barcă al cărui corp este plin de găuri. În sufletul lui Hildegart s-a născut o bănuială întunecată. Apoi s-a simțit cuprinsă de o spaimă de gheață.

— Sinan, așteaptă o clipă. Câți diavoli s-au născut în interiorul acestui mare incub al lui?

Sinan a privit-o printre gene.

— Cred că cel puțin o sută. Mi-am dat seama

după zgomotul înfiorător.

— Sinan, mai ții minte povestea despre tabla de șah a sultanului? Povestea aceea despre sume mari? Aceea era una dintre istorioarele preferate ale lui Sinan: era despre un sultan neghiob care făcuse o promisiune unui curtean șiret și hoț. Doar un bob de grâu pentru primul pătrat al tablei de șah, dar două pe al doilea pătrat, apoi, patru pe al treilea pătrat, apoi opt, apoi șaisprezece, treizeci și două. Un infern de numere care goleau orice grânar.

Sinan s-a schimbat la față.

— A, da. Îmi aduc aminte povestea. Iar acum încep să înțeleg.

— Eu de la tine am aflat povestea, a spus ea.

— Scumpa mea, ce inteligentă ești, țin foarte bine minte cât de mult ne-a plăcut acea poveste – și știu bine și dimensiunile acelei mine din străfundurile pământului! Ha-ha! Așadar, de aceea vrea să hrănească diavolii aceia cu carnea prețioșilor mei cai de povară! Când creaturile acele se vor înmulți acolo, câte vor deveni, ia spune? Sute de sute, peste alte sute!

— Păi, ce altceva să facă? Vor năvăli de aici în patria noastră sacră!

Înmulțindu-se la nesfârșit, se vor răspândi și în locurile unde nu ajung decât păsările-n zbor!

Ea l-a îmbrățișat, socotindu-l un bărbat care înțelegea rapid orice situație.

Sinan i-a spus într-o șoaptă guturală:

— Așadar, draga mea, grație intuiției tale de femeie, am descoperit care îi este planul ticălos! Sigur că acum e foarte limpede, nu? Suntem amândoi de acord cu ceea ce trebuie să facem?

— La ce te referi?

— Păi, trebuie să-l omor.

— Când, acum?

Sinan i-a dat drumul din brațe și pe fața lui a apărut o expresie hotărâtă și ucigătoare.

— Da, bineînțeles că acum! Ca să reușești să-l omori pe un mare stăpân, trebuie să te repezi asupra lui ca un fulger din senin. Lovitura de grație dă cele mai bune roade când este mai puțin așteptată. De aceea, tu vei pretinde că vrei să îl ajuți să se ridice în picioare. Apoi, pe neașteptate, o să-mi împlânt lama de oțel a pumnalului între coastele lui.

Hildegart l-a privit cu mirare și și-a îndepărtat câteva grăunțe de sare de pe mantie.

— Sinan, dar Blemmye *are* coaste? Sinan și-a mângâiat barba.

— Ai dreptate, draga mea, la asta nu m-am gândit. În vreme ce ei uneltеau împreună, Blemmye s-a ridicat singur de pe nisipul însângerat. A intrat bălăbănindu-se în apele sărate ale Mării Moarte, care i-au provocat usturimi acolo unde era rănit. Dar iubita lui încă nu se scufundase de tot și încă se mai vedea.

Pe jumătate înotând, pe jumătate mergând,

Stăpânul și-a croit drum până la marginile și pliurile cochiliei, care împungeau dincolo de luciul apei. Apele Mării Moarte, prin gradul lor de salinitate, susțin aproape toate corpurile la suprafață, dar Blemmye nu avea cap pe care să-l țină deasupra apei. Nu a luat în seamă țipetele și răcnetele lor de avertisment.

Apoi s-a scufundat încurcându-se între ciolanele grele ale iubitei lui. Câteva minute mai târziu, cadavrul lui s-a ridicat la suprafață, săltând ca un dop pe vălurele.

După moartea Stăpânului Tăcut, viața în Țara Sfântă s-a înrăutățit. În primul rând, mărfurile exotice au dispărut de pe piață. Apoi, negoțul a început să șchiopăteze. Evidențele nu mai erau ținute în ordine. Banii străini își schimbau neîncetat valoarea. Recoltele erau pustiite și satele atacate, caravanele se trezeau jefuite, iar corăbiile erau scufundate. Oamenii nu se mai târguiau pentru mărfuri, și nici nu mai voiau să învețe unii de la alții; erau cu toții porniți pe crime și masacre. Valurile succesive de înfrângeri măcinau forțele creștine tot mai slăbite. Hăituiți neîncetat, Cruciații stăteau și sufereau de foame în citadelele lor din piatră, ori, aflați în corăbiile din larg, se ațineau aproape de insule, cerșind să li se trimită întăriri care nu prea voiau să vină.

Luptătorii musulmani ai lui Sinan au fost primii

care au ocupat Paradisul lui Blemmye. Sinan dorise să facă ceva folositor cu acel loc. Asasinul era un vrăjitor rău, a cărui simplă atingere însemna moartea, iar trupele sale se temeau cumplit de el. Însă oștirile fac uitată orice disciplină când prada se află la îndemână. Curând, ostașii au început să strice instalațiile de apă, să ardă bibliotecile și să scoată pietrele semiprețioase din ziduri și oriunde se găseau, scobindu-le cu vârfurile pumnalelor.

Forțele cruciate ale lui Hildegart sosiseră târziu la acea orgie a distrugerii, însă se străduiau să recupereze timpul pierdut – creștinii s-au azvârlit ca lupii asupra oazei lui Blemmye. Jefuiau tot ce se putea căra, arzând orice nu reușeau să urnească din loc.

Șase gărzi au adus-o cu forța pe Hildegart în cortul încăpător de culoare neagră în care stătea Sinan și au aruncat-o pe covorul cu ciucurași.

Eforturile făcute pe câmpul de bătălie lăsaseră urme asupra alchimistului. Slăbise, iar ridurile de pe față păreau să se fi înmulțit. Însă, având-o prizonieră pe Hildegart, s-a luminat imediat la chip. A ridicat-o în picioare, și-a scos hangerul și, cu un gest cavaleresc, a tăiat frânghiile de cânepă cu care îi fuseseră legate încheieturile mâinilor.

— Ce uimitoare poate fi viața! a remarcat el. Cum de-ai ajuns prin părțile acestea la vreme

de mare tulburări?

— Stăpâne, rămân a ta, îți sunt ostatică. Sir Roger de Edessa mă oferă pe mine drept garanție pentru purtarea cuminte a forțelor lui, a spus Hildegart, apoi a oftat după aceste cuvinte ticluite dinainte.

Sinan a privit-o cu îndoială în ochi.

— Cât de neplăcute sunt aceste vremuri de la sfârșitul istoriei! Roger, cavalerul tău, îmi oferă o creștină, o femeie a Bisericii, drept ostatică? Femeia trebuie să fie un dar plăcut între comandanți de oști. Cine este acest „Roger de Edessa”? Ar trebui să i se dea o lecție de purtare cavalerească.

Hildegart și-a frecat încheieturile roase de frânghii. A simțit în inimă un fior de încredere față de Asasin.

— Sinan, a trebuit să-l aleg pe Roger de Edessa drept comandant al acestei expediții. Este tânăr, cutezător, disprețuiește moartea și nu avea altceva mai bun de făcut decât să se aventureze în aceste locuri, ca să ucidă monștri diavolești…

Sinan a dat din cap cu înțelepciune.

— Da, îi înțeleg perfect pe astfel de bărbați.

— Chiar eu l-am silit pe Roger să mă dea ostatică.

— Eu tot socotesc asta drept o lipsă de cavalerism.

— O, e o istorie lungă. Adevărul este că Roger

de Edessa m-a oferit drept zălog pentru că mă urăște. Sir Roger o iubește tare mult pe nepoata mea, înțelegi? Iar această nepoată este o fată nătângă, fără minte, care, în ciuda educației alese, mă disprețuiește și ea amarnic. Când am descoperit puterea pe care patima desfrânată o are asupra amândurora, i-am despărțit pe dată. Pe ea o țin în siguranță într-un turn din Tyr, unde se ocupă de porumbeii mei călători... Roger e un aventurier rătăcitor, care nu poate prinde rădăcini undeva, și a cărui avere de familie s-a pierdut în urmă cu mulți ani. Aveam pregătit un soț mult mai potrivit pentru această fetișcană. Cu toate astea, nici măcar hrana compusă din pâine și apă nu a reușit să o dezvețe de prostul obicei de a-l iubi pe Roger. Iar cavalerul vrea mai presus de toate să o ia de soață, iar pentru sărutările ei ridicole este gata să înfrunte până și Iadul... Sinan, te ostenesc cumva cu pălăvrăgeala mea?

— Vai, nu, tu nu mă obosești niciodată, a spus Sinan, cu un aer curtenitor. Cu un geamăt apăsat, s-a așezat, apoi a bătut cu palma într-o pernă mare, îmbrăcată în catifea, aflată pe covor. Te rog să continui cu povestea asta creștină de iubire! Necazurile tale sunt întotdeauna fascinante!

— Sinan, știu că sunt doar o femeie fără minte și o călugăriță care stă departe de lume, dar am și eu destule merite. Eu, o măicuță oarecare,

am adunat o armată pentru tine. I-am înarmat pe toți nemernicii ăștia, i-am hrănit, i-am îmbrăcat și ți i-am adus aici ca să ucizi acei demoni… am făcut tot ce se putea.

— Micuță și dulce Hudegar, aceasta este o faptă măreață.

— În prezent, nu mai sunt atât de obosită și disperată. De când s-a răspândit vestea rea privind moartea Stăpânului nostru Tăcut, toți agenții mei au început să se certe. Păsările nu mai zboară, Sinan, au ajuns să fie neglijate și pier una după alta. Iar când mai sosesc, îmi aduc cele mai cumplite vești: furturi, fraude, falimente, tot soiul de fapte de corupție… În jurul Tyrului și al Acrei, au fost pârjolite toate recoltele, iar înspăimântătorii și temuții călăreți ai lui Saladin sunt pretutindeni în Țara Sfântă… Foametea bântuie, molimele cuprind toată țara… Norii au căpătat forme de balauri, iar vacile fată monștri… Am ajuns la capătul puterilor și răbdării.

Sinan a bătut din palme și a cerut mantia și pălăria obișnuite pentru un ostatic. Îndatoritoare, Hildegart a îmbrăcat aceste straie. Apoi a acceptat un șerbet rece de lămâie. Starea ei psihică se îmbunătățea, pentru că Asasinul se dovedea amabil și săritor.

— Iubite Sinan, trebuie să te informez în legătură cu adunătura asta respingătoare pe care am recrutat-o pentru cutezătoarea ta

încercare de a asedia Iadul. Sunt cu toții creștini care abia au debarcat de pe corăbii, și de aceea au un chef de vorbă ieșit din comun. Sunt englezi – ei, nu chiar englezi, ci normanzi, pentru că englezii le-au devenit sclavi. Sunt războinici cu inimă de leu, și cu mațe de leu, și cu colți de leu, dar și cu o poftă de mâncare de leu. Le-am promis multe prăzi, adică, mai precis, l-am pus pe Sir Roger să le promită așa ceva.

— Bine. Sălbaticii aceștia ai tăi par niște candidați promițători. Ai încredere în ei?

— A, nu, nici gând. Dar englezii trebuiau oricum să plece din Tyr ca să participe la războiul sfânt, pentru că tyrienii nu-i lasă să rămână în zona portului. Englezii ăștia sunt oameni ciudați, extrem de violenți. Mereu beți, puturoși, distrugători, iar franceza pe care o vorbesc ei nu seamănă cu franceza pe care o știu eu… Hildegart și-a lăsat jos vasul cu șerbet și a început să se smiorcăie. Sinan, nici n-ai idee ce a însemnat pentru mine să tratez cu aceste brute mizere. Ținând seama de decăderea manierelor curtene, nu-ți poți închipui ce insulte cumplite și ce grosolănii a trebuit să îndur în ultima vreme… Nu seamănă nici pe departe cu tine, un adevărat domn și savant.

În ciuda tuturor dificultăților, Hildegart a stabilit o întâlnire oficială între Sinan și Sir Roger de Edessa. La fel ca majoritatea

luptătorilor ce mureau în Țara Sfântă, Roger de Edessa era băștinaș. Bunicul lui Roger fusese franțuz, bunica, turcoaică, tatăl german, iar mama, de credință ortodoxă greacă, originară din Antiohia. Patria lui, Edessa, se prăbușise pârjolită în urmă cu multă vreme.

Sir Roger de Edessa era turcopol, copil rezultat din împreunări între musulmani și creștini. Purta o surcotă pepit italienească, o armură franțuzească, un coif înalt de cavalerie persan, cu o pană de păun adusă din Arabia. Ochii albaștri ai lui Sir Roger erau plini de o disperare poetică și lucidă, pentru că nu mai exista nicio țară pe care să o numească patrie a lui. Indiferent unde s-ar fi dus în Țara Sfântă, găsea câte o rubedenie de sânge pe moarte. Turcopolii, adevărații băștinași ai Țării Sfinte, nu au fost niciodată considerați oameni de încredere; luptau pentru orice credință, fără să se sinchisească, și erau uciși de toată lumea cu o bucurie asemănătoare. Deși avea doar douăzeci de ani, Roger luptase și ucisese încă de la doisprezece ani.

Având-o pe Hildegart ca interpretă, Sir Roger și cei mai îndrăzneți dintre englezii lui i-au examinat pe aliații lor musulmani. După multe chinuri, Sinan reușise să strângă doar două sute de luptători cu care să lupte împotriva diavolilor. Undeva, la orizontul fumegând, puternicul Saladin aduna musulmanii credincioși

ca să poarte o ultimă bătălie, concludentă și epică împotriva ultimului val de năvălitori din Occident. Prin urmare, eroicii războinici musulmani dornici să lupte și să moară ucigând diavoli erau destul de puțini.

Se mai zvonise despre moartea care devenise constant soarta asasinilor martiri și sinucigași ai lui Sinan. Cu toate acestea, datorită reputației lui oculte, Sinan reușise să adune o trupă de fanatici credincioși. Avea o gardă de corp alcătuită de ismaeliți dintr-o madrasa[71] eretică. Avea, de asemenea, câțiva infanteriști egipteni fatimizi, împreună cu nubienii lor, și câțiva oameni din Damasc pentru a manevra mașinile de asediu. Sinan spera ca aceste uriașe arme distructive să reprezinte cheia unei victorii lesnicioase și rapide.

Roger a examinat ciudatele mașinării de asediu cu un adânc respect. Burțile, ca ale unor ibrice din cupru, pe care le etalau mașinile de azvârlit focul grecesc vorbeau elocvent despre iadul de flăcări lipicioase pe care îl stârneau. Iar pentru brațele masive ale catapultelor fuseseră sacrificați mulți cedri mândri din Liban.

Roger fusese educat de Cavalerii Templieri. Călătorise tocmai până la Paris ca să caute bani pentru purtarea războaielor. Avea o mândrie fără de leac privind eleganța limbii franceze pe

71 Cuvânt arab care înseamnă şcoală de orice fel şi nivel, şcoală religioasă islamică (n.tr.).

care o cunoștea.

— Excelența Voastră, credincioșii mei osteni abia așteaptă să atace și ucidă acești respingători monștri de cavernă. Dar ne întrebăm cu ce preț vom face asta.

Hildegart a tradus pentru Sinan. Cu toate că vicleanul Asasin știa să citească în franceză, niciodată nu excelase vorbind acea limbă.

— Fiule, îl ai în fața ta pe Bătrânul de pe Munte. (Sinan i-a înmânat lui Roger o mână de diamante.) Tu și oamenii tăi destoinici puteți păstra aceste câteva pietre. În acest fel vei putea să-ți îmbărbătezi oștenii. După ce creaturile acelea infecte din mina de diamante vor fi exterminate, vom face un inventar complet al bogăției legendare de pietre scumpe aflate acolo.

Roger a arătat pietrele prețioase celor două căpetenii care îl însoțeau. Prima dintre ele era un căpitan de corabie, ars de soare și cu o mustață enormă, care arăta cam nelalocul său călare pe cal. Cel de-al doilea era un ticălos de normand, tuns perie și care fusese scurtat de urechi. Sceptici, cei doi pirați au încercat pietrele străduindu-se să le sfărâme între dinți. Cum acestea nu s-au spart precum sticla, le-au scuipat în coifurile cu creștetul plat. După aceea, au rânjit unul către celălalt.

Spionii Asasinului Sinan stătuseră cu ochii pe peșteră. Cei care participaseră la micul consiliu

de război au pornit călare pentru o evaluare a terenului de luptă. Hildegart s-a arătat alarmată de schimbările înfiorătoare ce se petrecuseră în acel loc. Din cauza găurilor, ușa impunătoare din fier și sticlă ajunsese să arate ca o sită. Pe pământ zăceau azvârlite ciolane proaspete, împreună cu carcasele albite de soare a zeci de crabi. Toată vegetația era mursecată și roasă, și până și pământul prăfos fusese mâncat parcă de copitele unor vite ce trecuseră în goană pe acolo.

Folosindu-se de lăncile în capetele cărora fluturau flamuri, cei doi adjuncți ai lui Roger au împuns o astfel de carcasă azvârlită, ce arăta ca o armură rozalie. Gânditor, Roger a rostogolit un diamant între degetele înmănușate.

— O, tu, înalt Emir și Comandant Suprem, acest loc arată întocmai cum l-ai descris: o adevărată gură a Iadului! Care este planul bătăliei?

— Folosind aruncătoarele noastre de flăcări, vom sili creaturile respingătoare să iasă la lumină. Iar atunci îmi pun mari speranțe în cavalerii tăi creștini, care vor ataca apărați de armurile lor grele, a spus Sinan cu glas mieros. Am văzut cum tactica lor de șoc poate strivi orice rezistență cât ai clipi din ochi. În special când este vorba de țărani pe jos.

— Cavalerii mei englezi vor fi mâine suficient de treji ca să atace, a spus Roger. Va fi nevoie

de ajutorul nostru pentru a muta din loc acele grele mașini de asediu? Pentru că la Ierusalim am ajuns să le cunosc într-o oarecare măsură.

— Spre mulțumirea noastră, oamenii mei aduși din Damasc se vor achita de această îndatorire, a spus Sinan.

Apoi și-a întors armăsarul frumos, de rasă arabă. Urmându-l, ceilalți s-au îndepărtat de peșteri.

— S-ar mai pune problema comunicării în timpul bătăliei, Excelența Voastră, a insistat Roger, cu șiretenie. Oamenii tăi preferă duruitul tobelor, în vreme ce ai mei se slujesc de fanioane și trompete…

— Tinere comandant, problema aceasta se va rezolva fără nicio piedică. Vrei să participi la luptă pe spinarea elefantului meu? Împreună cu fanioane, corni, tobe… și cu traducătoarea noastră, desigur.

Hildegart a fost atât de uimită, încât era cât pe ce să cadă de pe iapa ei.

— Cum, Sinan, ai și un elefant?

Cu multă pricepere, Asasinul a prins frâul calului ei ce rămăsese neclintit.

— Draga mea ostatică, ți-am adus un elefant pentru a te proteja. Sper că nu te temi să asiști la bătălie de pe spinarea uriașului meu animal?

Ea l-a privit drept în ochi, fără să șovăie.

— Ținând seama de grija și înțelepciunea ta, nu mă voi teme de nimic, înspăimântător Prinț!

— Ești extrem de amabilă.

Elefantul de luptă al lui Sinan era cea mai ciudată creatură pe care o achiziționase ca urmare a numeroaselor mesaje duse și aduse de porumbeii călători. Pachidermul cu pielea groasă și zbârcită, de culoare cenușie, parcursese pe jos o distanță de neconceput, probabil tocmai de pe țărmurile Hindustanului, și sosea însetat și slăbit tocmai la Marea Moartă, având tălpile uriașe, înzestrate cu pernuțe, înfășurate în piele subțiată de sărătură. Pe corpul masiv, elefantul avea multe cicatrice căpătate în luptă, iar în ochii mici și înroșiți sclipea dorința de a ucide oameni. Colții de fildeș fuseseră gravați cu grijă pentru a se fixa pe ei lame ascuțite de spadă. Purta o armură țesută gros din bumbac, din care se puteau face vreo zece corturi. Impunătoarea șa cu baldachin de pe spinarea elefantului, făurită din lemn de santal, avea fixată pe ea o arbaletă cu intarsii din aramă, a cărei coardă era întinsă cu ajutorul a două manivele rezistente, la care se adăugau patruzeci de săgeți uriașe și zimțate din oțel de Delhi, fiecare dintre ele putând străpunge fără dificultate cel puțin trei oameni aliniați. Stăpânul lui era însăși întruchiparea groazei pe Pământ.

Hildegart și-a plimbat privirea cercetătoare de la uriașul animal spre Sinan cu o admirație cât se poate de sinceră. Cum de reușise Asasinul să

facă un gest atât de impresionant prin dărnicie?

În ziua următoare, Sinan i-a făcut alte câteva daruri în mod oficial: un pumnal cu mânerul din fildeș, un coif cu vizor și un văl, ca să-și ascundă fața lipsită de barbă, îmbrăcăminte matlasată de purtat pe sub armură și o tunică lungă din zale, purtată de obicei de călăreți. Nu se cuvenea ca luptătorii de rând să vadă o femeie ajungând pe câmpul de bătălie. Cu toate acestea, Sinan avea nevoie de sfaturile ei, de priceperea ei la limbi străine, precum și de o mărturie scrisă a evenimentelor ce aveau să se petreacă. Îmbrăcată cu armură și coif, ea putea trece drept un paj oarecare.

Șirurile dese de zale date cu ulei foșneau și zăngăneau slab pe brațele lui Hildegart. Armura se dovedise atât de grea, încât abia reușise să urce pe scara pliantă până pe șaua sclipitoare a elefantului. Ajunsă sus, s-a așezat apăsat între pernele roșii, umplute cu păr de cal, și, ridicată deasupra câmpului de bătălie și legănându-se amețitor, s-a simțit mai puțin femeie și mai mult un trunchi de stejar luat de vânturi.

Bătălia a început cu o explozie impresionantă de flăcări colorate. Transpirând din greu, oamenii lui Sinan au menținut un ritm constant, slobozind jet după jet de foc alchimic în josul gurii întunecate a Iadului.

Instantaneu, la gura peșterii a apărut un grup de cinci sau șase diavoli. Creaturi învățate cu

pucioasa, ele n-au părut a fi prea impresionate de izbucnirile de foc grecesc. Bestiile crescuseră, ajungând de mărimea unor capre.

La vederea trupurilor lor neobișnuite, caii de cavalerie au fornăit și au bătut din copite, cutremurându-și stăpânii înșeuați și purtând armuri și zale. Câțiva, mai sperioși sau lași, au rupt-o la fugă imediat ce au văzut asemenea monștri nefirești, iar bărbăția lor a fost imediat luată în râs de tovarășii lor de luptă. Acest lucru i-a făcut să se întoarcă rușinați pentru a întări rândurile luptătorilor.

S-au auzit un duruit de tobă, un țipăt de corn, după care norul dezlănțuit de săgeți slobozite din arbalete a trecut ca o ploaie peste crabii dansatori. După câteva clipe, toți diavolii fuseseră străpunși, iar acum țopăiau și-și smulgeau săgețile din brațe, în timp ce din trupuri li se scurgea un lichid de culoare deschisă. Luptătorii au slobozit răcnete de încântare. Urmărind totul prin fantele din vizorul coifului, Hildegart și-a dat seama că diavolii nu aveau habar de faptul că existau arme ce puteau lovi de la depărtare. Nu mai văzuseră așa ceva până atunci.

Rezervele de foc grecesc ale lui Sinan s-au epuizat curând. După aceea, a poruncit celor ce mânuiau catapultele să intre în acțiune. Pricepuții oameni din Damasc, slujindu-se de pârghii mari din fier, au răsucit corzile făcute

din piele de cal până când pârghiile uriașe din cedru au început să pârâie și să geamă.

Apoi, cu bufnete produse de izbituri, mașinile au aruncat mari ulcioare aprinse, conținând Nafta gelificată, în adâncul puțului de mină. Din străfunduri sau auzit bubuituri care au declanșat ecouri.

Brusc, a apărut o fojgăială ca de furnici, o viermuiala scârboasă și târâtoare de demoni care vărsau de durere, și ale căror carapace erau învăluite în vâlvătăi care dansau nebunește.

Creaturile au început să se frământe ca o mulțime agitată, cuprinsă de flăcări. Neînfricații Asasini ismaeliți, dorindu-și o răsplată sigură în viața de apoi, au răcnit numele Domnului, și, rotindu-și săbiile, s-au azvârlit între dușmani.

Inimoșii martiri au murit imediat, sfârtecați cu cruzime de cozile tăioase și de ghearele ascuțite. Văzând sacrificiul acestora, fiecare oștean a început să clocotească furios din dorința de a se răzbuna.

Dinspre carnea arzândă a monștrilor a început să se ridice spre cer o duhoare ciudată, o putoare pe nici măcar caii nu o puteau suporta.

S-a auzit apoi zvon de trompete. Cavalerii englezi și-au cumpănit lăncile, sau ridicat în scări și au înaintat călare, scut lângă scut. Într-o revărsare de sânge diavolesc și în zgomot de lănci sfărâmate, crabii s-au unduit de uimire.

Cavalerii, care loveau și hăcuiau cu spadele lor tot ce le ieșea în cale, s-au retras și s-au regrupat. Infanteriștii s-au năpustit înainte ca să-i sprijine, dându-le lovituri de grație monștrilor răniți cu topoarele lor cu mânere lungi.

O coloană înaltă de fum negru a început să se întindă pe cer, acoperindu-l. Apoi, din groapa lor scârboasă, a apărut un val imens, sufocant, rostogolitor de demoni. Într-un fel sau altul, aceștia se înăbușiseră, astfel că acum își scuipau până și plămânii, aflați în părțile laterale ale trupurilor. Diavolii se vânzoleau cu sutele. Săreau peste orice li se afla în cale, fiind cuprinși de o energie atât de nestăpânită, încât păreau că zboară.

După câteva clipe, mica armată s-a trezit copleșită și împresurată. Damaschinii mureau urlând în apropierea mașinăriei lor de asediu. Caii au intrat în panică și s-au prăbușit când monștrii dezlănțuiți au început să-i muște de genunchi. Șiruri întregi de infanteriști înarmați cu sulițe au șovăit și s-au prăbușit la pământ.

Însă nu se putea bate în retragere. Niciun bărbat adevărat nu voia să fugă de pe câmpul de luptă. Pană și aceia care mureau, cu ultima suflare, se aruncau asupra dușmanilor detestați.

Oamenii mureau la grămadă, spintecați, sfârtecați și făcuți fărâme. În partea din spate a șeii elefantului, Sir Roger bătea într-o tobă și

răcnea porunci pe care nimeni nu le mai auzea. Elefantul, împuns și brăzdat de loviturile unor lucruri ce nu-i ajungeau nici până la genunchi, a fost apucat de nebunie. Scoțând un țipăt ascuțit și sfredelitor pe trompa lungă și încârligată, animalul s-a năpustit înainte, făcând pământul să se cutremure sub picioarele lui rigide și puternice, ajungând chiar în mijlocul dușmanilor. În vreme ce impunătoarea fiară se repezea înfuriată, Sinan a menținut foc constant din arbaleta lui de pe șa. Săgețile lui ucigașe, lungi de un metru, spintecau demonii, țintuindu-i la pământ.

Câțiva diavoli furioși au început să roiască în jurul elefantului, ca și cum acesta ar fi semănat cu un munte mișcător. Scârboasele creaturi se îmbulzeau chiar în preajma corpului acoperit de armură al elefantului.

Chircindu-se înăuntrul armurii din zale și al coifului greu, Hildegart i-a auzit pe diavoli târându-se și cățărându-se pe baldachinul de pe șaua elefantului, în vreme ce Roger și Sinan, luptând umăr la umăr, îi izbeau cu săbiile lor lungi și ascuțite.

Ghearele câtorva diavoli au străpuns zalele de oțel ale armurii lui Hildegart și au tras-o jos din baldachin. Laolaltă cu demonii care o prinseseră, ea a căzut de pe elefantul care continua să înainteze într-o masă viermuitoare și agitată de trupuri. S-au prăbușit și s-au

rostogolit apoi printr-un pâlc de egipteni călări care se treziseră încercuiți.

Rămasă aproape fără suflare, Hildegart a rămas întinsă la pământ, în vreme ce creaturile respingătoare au atacat în număr mare elefantul, călcând-o cu picioarele lor cu gheare ascuțite ca niște pioleți. Aproape spintecat în două de colții de fildeș înzestrați cu lame ascuțite, un diavol a zburat prin aer și s-a prăbușit peste trupul ei. A zăcut peste ea până a murit, iar din picioarele care se mișcau spasmodic, din branhiile lui spintecate a țâșnit o spumă de un roz spălăcit.

Știind că mulți supraviețuiesc bătăliilor în acel fel, Hildegart a rămas întinsă făcând pe moarta. Era de-a dreptul îngrozită, de aceea a rămas lipită de pământ în mijlocul viermuielii de monștri care se agitau și urlau din răsputeri, al bărbaților care răcneau, blestemau și continuau să lovească în dreapta și în stânga. Cu toate acestea, în toată acea neclintire Hildegart descoperise o pace încărcată de tandrețe nespusă... pentru că acum nu-și mai dorea nimic. Ar fi vrut doar să se afle tot în șaua elefantului, împreună cu dragul ei Sinan, să-și mai petreacă o dată brațele în jurul lui, să-i fie pavăză împotriva sorții ce îl aștepta, chiar dacă asta ar fi costat-o viața...

Brusc, așa cum se întâmplă în orice bătălie, s-a lăsat o pace adâncă și ciudată. Hildegart a

văzut cerul albastru și un firicel de fum otrăvitor ce se înălța. Apoi, elefantul, orbit și sângerând, s-a apropiat urlând de ea și a călcat-o în picioare, legănându-se în chinurile morții. Picioarele lui uriașe se ridicau și coborau ritmic. A prins-o pe Hildegart sub talpă și i-a strivit trupul de pământ.

A simțit cum o cuprinde treptat un soi de răceală. În tăcere, a început să se roage.

După un timp nedefinit, a deschis ochii și, prin coiful sfărâmat, a văzut fața însângerată și sfâșiată a lui Sinan.

— Asta e ziua noastră norocoasă, i-a spus el. I-am ucis pe toți, mai puțin câțiva care s-au refugiat în adâncul minei. Puțini dintre ai noștri au supraviețuit – dar niciunul dintre ei nu trebuie să rămână în viață. Am depus un sfânt jurământ că diavolii nu vor mai tulbura generația ce va să vină. Eu și ultimii mei doi asasini vom coborî în iad ca să îi nimicim pe vecie. Vom pătrunde în mijlocul lor încărcați cu bombele noastre cele mai ucigătoare. Asta este o strategie ce nu poate da greș.

— Trebuie să notez toate acestea pentru glorioasa noastră istorie, a murmurat ea. Iar tu vei scrie versurile în locul meu. Abia aștept să le citesc!

Asasinul i-a scos cu grijă coiful de pe cap, scoțându-i la iveală părul împletit, și i-a aranjat cu grijă membrele. Hildegart nu și-a simțit

picioarele, căci îi erau amorțite, dar a avut o senzație vagă atunci când el i-a scos cămașa de zale ca să-i pipăie carnea zdrobită.

— Preascumpo, șira spinării ți-e ruptă.

Fără să mai spună alt cuvânt – pentru că lovitura de grație dă roade întotdeauna pe neașteptate – ea a simțit o arsură bruscă și plăcută între coaste. Asasinul ei o înjunghiase.

El a sărutat-o pe frunte.

— Niciun bărbat nu va scrie vreo vorbă despre istoria noastră! Toată dulceața aceasta a fost secretul nostru; a existat doar pentru noi doi.

Porumbelul cu pene ferfenițite aducea un mesaj urgent:

Draga mea,

Pe țărmurile neprielnice ale unei mări moarte am supraviețuit unui asediu atât de sângeros și de diavolesc, încât mă rog Domnului ca niciun supraviețuitor să nu scrie vreodată despre el. Armata de sub comanda mea a fost spulberată. Toți cei care au venit în această țară să-l slujească pe Dumnezeu au murit pentru el, iar diavolii Satanei au pierit, lăsând în urma lor doar cenușă și oase. În aceste clipe, inima îmi spune: tu și cu mine nu vom cunoaște niciun moment de fericire ca bărbat și femeie decât dacă fugim din această îngrozitoare Țară Sfântă. Trebuie să ne căutăm alt adăpost, dincolo de porțile lui Hercule, ori dincolo de

Insulele Mirodeniilor, dacă se poate. Trebuie să descoperim un loc atât de îndepărtat, încât nimeni să nu ne bănuiască originile. Acolo, jur că voi fi al tău, și numai al tău, până în clipa când mă va lua moartea.

Ai încredere în mine și pregătește-te pe dată, iubita mea, căci voi veni să te iau din turn ca să te fac a mea. Voi goni spre tine cu iuțeala celui mai bun cal pe care îl voi găsi. Împreună, vom dispărea din calea tuturor, astfel ca nimeni, fie bărbat, ori femeie, să nu știe ce s-a ales de noi.

Porumbelul-mesager s-a înălțat de pe pervazul de piatră. A zburat până pe podea și a ciugulit pleava goală ce zăcea acolo. Nu a găsit niciun vas cu apă. Toate ușile cuștilor golite atârnau rupte din țâțâni. Turnul era părăsit, lăsat pradă vântului încărcat de suspine.

David Gerrold - În zona de seism

Încă din anii șaizeci, **David Gerrold** a activat cu mult succes în diverse domenii de activitate. În calitate de scenarist, a semnat unul dintre cele mai faimoase episoade ale serialului *Star Trek* original: *„The Trouble with Tribbles”.* Ulterior el a scris o carte despre experiența respectivă, *The Trouble with Tribbles,* un studiu al serialului, *The World of Star Trek*, și două romane *Star Trek: Encounter at Far Point* și *The Galactic Whiripool.* În anul 1995, David Gerrold a obținut premiile Hugo și Nebula pentru povestirea sa *The Martian Child.* Printre numeroasele sale romane SF se numără *The Man Who Folded Himself When Harlie Was One, A Matter for Men, A Rage for Revenge, A Season for Slaughter, The Middle of Nowhere, The Voyage of the Star Wolf, Space Skimmer, Star Hunt, Yesterday’s Children, A Covenant of Justice, A Day for Damnation, Blood and Fire, The Martian Child, Chess with a Dragon, Under the Eye of God, Jumping off the Planet, Bouncing off the Moon* și *Leaping to the Stars.* Textele sale scurte au fost publicate în culegerea *With a Finger în My I.* În calitate de editor, Gerrold a produs antologiile *Protostars, Generation, Science Fiction Emphasis, Alternities* și *Ascents of Wonder.* Pe lângă studiul său despre Star Trek, a mai scris și alte

cărți de non-ficțiune, printre care *Worlds of Wonder: How to Write Science Fiction and Fantasy.* Cărțile lui cele mai recente sunt romanul *Child of Earth* și culegerea de povestiri *Alternate Gerrolds.*

În nuvela complexă și subtilă care urmează, unde totul este schimbător și nimic nu este cert, solid sau de durată, David Gerrold oferă un înțeles cu totul nou expresiei *pe teren nesigur…*

*

A doua zi după colapsul timpului, mi-am făcut pantofii. Chiar aveau nevoie de un lustru.

Nu știam că timpul colapsase, n-aveam s-o aflu decât peste niște ani buni, peste niște decenii… și peste câteva luni de timp subiectiv. Crezusem pur și simplu că fusese alt temposeism local.

Am luat un ziar – *The Los Angeles Mirror,* cu prima pagină de nuanță cafenie – și m-am instalat în unul dintre scaunele de piele cu spătar înalt din lustrageria de pe Hollywood Boulevard. Aveau și alte ziare aici, *Herald, Examiner* și *Times,* dar *Mirror* îl publica pe Pogo Possum în secțiunea de divertisment.

— Frumoși pantofi, domnule, a comentat Roy și s-a apucat imediat de treabă.

Nu mă cunoștea încă. Am deschis ziarul.

Nu trebuia să mă uit în ziare ca să știu data, mă găseam la sfârșitul anilor cincizeci, o știam *deja* după automobilele de pe bulevard, o gamă

vastă din produsele masive de fier fabricate în Detroit: inevitabilele Chevrolet și Ford, câteva Buick și Oldsmobile, ocazionalul Cadillac ostentativ, câteva Mercury, dar printre ele erau presărate și mașini care trezeau nostalgia, ca Desoto, Rambler, Packard, Oldsmobile și Studebaker. Nu puteai să vezi nici măcar un model străin, ci doar un flux strălucitor de monstruozități cromate care mârâiau pe carosabil, multe dintre ele pe două voci. Modelele mai recente începuseră să prezinte aripioare dorsale – evocarea avioanelor și rachetelor, evoluția amețitoare a metalului, eticheta unui deceniu și o fundătură industrială.

Mirror și The Examiner dispăruseră ambele la sfârșitul anului 1958, poate la începutul lui 1959, dacă îmi aminteam bine, în urma unei tranzacții secrete între editori. Domnul Chandler îi spusese domnului Hearst, eu nu mai public ediția mea matinală, dacă nici tu nu mai publici ediția ta de după-amiază. „Haide să ne închidem gazetele și să plecăm!”

Un automobil Edsel nou a trecut prin fața mea – era clar, era anul 1958. Puteam de altfel să-i simt mirosul. La Hollywood, ziua se simțea apăsătoare. Smogul era îndeajuns de dens ca să-i poți simți gustul.

Sala companiei Warner oferea altă peliculă Cinerama itinerantă – a treia sau a patra, le pierdusem șirul. Eram ispitit să intru, fiindcă în

zona asta temporală nu abundau aparatele de aer condiționat. Într-o sală întunecată și răcită ca un frigider, puteam să trec cu bine peste zenitul care se dilata. Totuși, nu… era posibil să nu am timp suficient.

Ziarele anunțau că faliile temporale se deschiseseră spre nord până la Porter Ranch, azvârlindu-i pe Deși Arnaz și Lucille Ball cu șapte ani în trecut, în zilele benzilor transportoare de ciocolată și a tonicului Vitameatavegamin; spre est până la Boyle Heights unde fuseseră pierduți zece ani și unde clădirea DWP sclipitoare ca diamantul pierise, alături de faimoasa autostradă pe patru niveluri; spre sud până la Watts, acolo se zgâlțâise numai cu doi ani, dar dăduse îndărăt construcția superbelor turnuri grațioase ale lui Simon Rodilla; iar spre vest complet până la Oceanul Pacific. Câteva ambarcațiuni mici și feribotul *Catalina* dispăruseră, dar un cuter nou și strălucitor al Pazei de Coastă din anul 1963 pătrunsese în San Pedro. Tramvaiele Pacific Electric roșii și mari continuau să scrâșnească spre San Fernando Valley. M-am întrebat dacă aș fi avut șansa să merg cu vreunul înainte să lovească replicile seismice.

Caltech prognozase câteva zile de replici ale seismului și primarul avertizase populația să stea pe cât posibil în apropierea locuințelor, pentru a evita și alte discontinuități. Crucea

Roșie improvizase adăposturi în câteva licee, pentru cei ale căror case dispăruseră sau erau acum ocupate de locuitori anteriori sau ulteriori.

Deja hoții și colecționarii din viitor împânzeau bulevardul. Majoritatea erau îmbrăcați în blugi și tricouri, dar se trădau prin tunsorile și bărbile neîngrijite care atrăgeau atenția, blugii sfâșiați și tricourile pornografice. Goleau rafturile de la World Book și News, cumpărând toate exemplarele pe care le puteau găsi din *Superman, Batman. Action* și mai ales *Walt Disney's Comics*, cu ilustrații de legendarul Carl Barks. De asemenea, revista *MAD;* cele mai valoroase erau numerele cu coperte desenate de Freas. După aceea, aveau să se deplaseze spre vest, curățind și Collector's Books and Records și Pickwick's. Cei deștepți veneau cu bani gheață. Cei foarte inteligenți aduceau bani specifici epocii. Idioții aveau carduri de credit și carnete de cecuri. Puține magazine acceptau deocamdată cardurile de credit și niciunul nu recunoștea Visa sau Mastercard. În plus, nimeni nu mai accepta decât cecurile care fuseseră datate de bănci; majoritatea magazinelor învățaseră asta din temposeismele anterioare.

Agenția Harris – nu exista un Ted Harris, dar el avea o agenție – se afla la etajul de deasupra lustrageriei; suiai pe scări, coteai la stânga și mergeai până în capătul coridorului; pe sticlă nu scria niciun nume și, de altfel, nu exista nicio

sticlă. Ușa era masivă, din pin, ca un capac de coșciug și vopsită în verde dintr-un motiv pe care nimeni nu și-l mai putea reaminti, decât dintr-un cântec vechi: *What's that happenin behind the green door...?* Unica identificare era un cartonaș pe care scria DOAR CU PROGRAMARE. Nu era adevărat, dar îi oprea pe întâmplătorii căutători de curiozități. Cheia mea continua să funcționeze, deoarece broasca avea să fie schimbată abia în 1972; nu exista secretară și prima cameră era ticsită cu cutii lunguiețe pline de fișe și cu teancuri de dosare neclasate. Două dactilografe le catalogau. Au ridicat ochii doar pentru o secundă; dacă aveam cheie, însemna că eram de-al casei.

Georgia era încă dactilografă și lucra după-amiezile; începuse de când era elevă la liceul Hollywood, la un kilometru vest și două cvartale sud de locul acesta. Acum urma cursuri serale de management în business la colegiul Los Angeles City, tocmai în Vermont, la o intersecție spre sud de Santa Monica Boulevard. Peste câțiva ani avea să fie o blondă frumoasă cu părul ca mierea, dar ea încă nu știa asta și nu intenționam să risc o primă impresie proastă, vorbind prea devreme. M-am prefăcut că n-o cunoșteam. Și nici n-o cunoșteam, nu încă.

Am trecut pe lângă ea și am intrat în camera pe care o numeam „sală de ședințe”. Alte hârtii vechi și două femei bătrâne. Cu chipuri zbârcite

și uscățive, puteau să fi fost concurentele învinse într-un concurs de asemănare cu Vrăjitoarea de la Apus din *Vrăjitorul din Oz.* Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele avea probabil să întrebe: „Cine a ucis-o pe sora mea? Nu cumva tu?”

Am deschis portofelul, am dat să-mi arăt cartea de vizită, dar cea mai colbuită dintre ele mi-a făcut semn să trec.

— Te-am recunoscut… Așteaptă. Stai.

Eu însă n-am recunoscut-o. Probabil că încă n-o întâlnisem. O iterație mai tânără a ei cunoscuse o iterație mai bătrână a mea. M-am întrebat cât de bine o cunoscuse. M-am întrebat dacă îmi voi aminti atunci întâlnirea aceasta. Cealaltă femeie a ieșit din cameră fără să spună niciun cuvânt. Mai bine; unii nu se simt în largul lor în jurul unui săltător prin timp. Nu călător, ci *săltător.* Cei care saltă prin timp, ca să deșire plasele încâlcite.

M-am așezat. O masă de mahon întunecat, groasă și grea. Un scaun capitonat cu piele, rămas de la ocupantul anterior al acestui birou, cineva care fusese mai apropiat de anii treizeci. Femeia a dispărut într-o odăiță din spate. Am auzit hârșâitul unui taburet de lemn, zgomote de cutii mutate pe rafturi, o înjurătură înăbușită, câtuși de puțin a unei doamne. Peste câteva momente s-a întors și a aruncat pe masă un plic mare, sigilat. L-am tras spre mine, l-am întors și

am scanat însemnările de pe el. Contract semnat în 1971, comutat temporal în 1957. Data de expirare a contractului: 1967. Stătuse aici numai un an, iar data de expirare avea să fie peste nouă ani.

Am auzit un zgomot. Am ridicat ochii. Femeia pusese pe masă o sticlă și un pahar butucănos. Am răsucit sticla. Pe etichetă scria Glenfiddich. N-am recunoscut marca. M-am încruntat spre femeie. Ea a spus:

— Mă numesc Margaret. Astăzi este ziua în care guști prima dată marca asta de scotch. Mai târziu îmi vei mulțumi pentru ea. Citește dosarul. Nu te grăbește nimeni, dar trebuie să-l lași aici. Poftim un blocnotes, dacă ai nevoie să copiezi ceva. Contractul expiră peste nouă ani, așa că deocamdată poți să te familiarizezi cu el și eventual să faci unele investigații. Mâine dimineață în jurul orei patru și jumătate va fi o replică seismică. Mergi în West Hollywood și te va ricoșa mai aproape de data cuvenită. Ah, stai – mai e ceva.

A dispărut din nou și de data aceasta am auzit zornăituri de chei pe un inel. Un sertar a fost deschis, niște hârtii au fost deplasate, sertarul a fost închis. Ea a revenit cu o casetă pentru bani și un carnet de cecuri de modă veche.

— Pot să-ți dau numai trei sute de dolari cash, care vor fi buni și în 1967. După colț este o bancă și până la ora închiderii mai sunt două

ore. O să-ți dau un cec pentru alte șapte sute de dolari. În 1967, mai poți să iei alții. Fii însă atent: contul tău nu va crește pentru o vreme. Ce act de identitate ai?

În trecut, în trecutul meu personal, îmi reînnoisem permisul de conducere pe cât de repede putusem după fiecare seism, dar acesta expiră după trei ani, iar un pașaport este valabil zece ani. Cozile de la pașapoarte erau de obicei mai rele decât la înmatriculări Auto, mai ales într-o zonă temporală fracturată, dar cu excepția unei lacune de trei ani la începutul anilor șaptezeci, aveam pașapoarte valide de acum până la mijlocul anilor optzeci.

— E-n regulă, am încuviințat.

M-am semnat și am scris data de azi lângă linia următoare de pe exteriorul plicului, după care am rupt sigiliul de ceară. Era casant; stătuse un an pe raft, așteptând ziua de azi, și cine știe cât mai trecuse până ajunsese în această zonă temporală. Nu eram foarte curios, în majoritate cazurile mele erau mărunte. Chestiile mari, chestiile faimoase, mergeau în general la agențiile celebre, la cele de pe Wilshire Boulevard, din centru sau din Westwood. Competiția era acerbă aici: opriți-l pe Sirhan înainte să-l asasineze pe Robert Fitzgerald Kennedy, prindeți-l pe Manson înainte de a se muta cu „familia” în ranchul Spahn, înhățați-i pe strangulatorii din Hillside, aflați

cine a ucis-o pe Black Dahlia, ajutați-i pe O.J. Simpson să-i găsească pe ucigașii lui Ron și Nicole… și așa mai departe.

Personajele celebre erau de fapt cazuri simple. Victimele erau cunoscute, la fel și făptașii. Agențiile mari cunoșteau destul de bine mișcările țintelor anterior comiterii crimelor. Totuși majoritatea legilor fuseseră scrise înainte ca timpul să fi început să se deșire și sistemul justițiar nu era echipat pentru prevenire, ci numai pentru curățenia *post factum.*

Iar apoi, într-o noapte fierbinte de august care încă nu se petrecuse, Charles „Tex” Watson a coborât din mașină pe Cielo Drive și cineva i-a străpuns gâtul cu o săgeată de arbaletă din fibră de carbon, înainte să fi avut timp să-și scoată arma din sacou. Fetele au început să țipe și alte două au fost săgetate – una în stern și Sexie Sadie în cap. A treia fată, puștoaica din Kasabian, a luat-o la fugă, zbierând, și un puști roșcovan într-un Nash Rambler alb aproape că a călcat-o, fără să știe vreodată că alternativa era de a-și împrăștia creierii prin automobilul părinților săi. N-am făcut-o eu, dar știam contractul, știam cine plătise pentru el. Aprobasem rezultatul.

Acela a fost momentul de cotitură. După aceea sistemul judiciar a învățat să se adapteze la mandate preventive și majoritatea făptașilor cei mai răi erau în siguranță, în custodie

preventivă, cu săptămâni, sau chiar luni înainte să fi avut șansa de a-și comite atrocitățile. Problema pedepsirii a devenit o problemă de pre-reabilitare – este posibil așa ceva? Când îi putem lăsa liberi pe indivizii aceștia? Dacă îi vom mai lăsa vreodată… Avem dreptul să reținem pe cineva pe temeiul că reprezintă un rău potențial pentru alții, chiar dacă nu s-a comis niciun delict? Problemele etice au fost dezbătute vreme de trei decenii. Nu știu încă în ce fel se rezolvă, ci doar că în cele din urmă se va obține un acord instabil – ceva în sensul că nu mai există șanse secundare, se consumă prea mult timp (jocul de cuvinte este premeditat); o reexaminare judiciară a faptelor, un mandat semnat, și nu, ei n-o numesc pre-pedeapsă. Este prevenirea finală.

Între timp, agențiile mari au obținut cazurile cu vedete – salvați-i pe Marilyn și Elvis, salvați-i pe James Dean și Buddy Holly, pe Nathalie Wood, Sal Mineo, Mike Todd, Lenny Bruce, JFK și Jimmy Hoffa! Opriți-l pe Ernest Hemingway din a suge glonțul din țeava și opriți-l pe Tennessee Williams din a muri înecat cu un dop de sticlă! Salvați-i pe Mama Cass, Jimi Hendrix, Jim Morrison, Janis Joplin și John Lennon! Iar ulterior, pe Karina și Jo-Jo Ray. Și pe Michael Zone. Kelly Breen. Unele dintre numele acelea nu înseamnă încă nimic, nu vor însemna nimic mulți ani; mărimea avansurilor spune totul… dar noi n-am

căpătat cazurile respective. Ultimul pentru care am licitat a fost Ramon Novarro, care a fost bătut până la moarte cu propriul său vibrator de doi prostituați, dar n-am căpătat nici cazul acela; mai târziu, după scandalul cu Fatty Arbuckle, iar acela a fost oricum foarte vechi, toate cazurile de genul ăsta au trecut prin Societatea de Păstrare a Hollywoodului, finanțată de marile studiouri care aveau investiții de protejat.

Nu, *celelalte* cazuri, cele mici, cele nerezolvate care se strecoară ca nisipul printre degete – acelea mențin în viață agențiile mici. Majoritatea familiilor nu-și pot permite onorarii de zeci sau sute de mii de dolari, așa că se adresează agențiilor micuțe, cu bănuții strânși în pumn, disperate după ajutor. „Fetița mea a dispărut în iunie 1961, nu știm ce s-a-ntâmplat, nimeni n-a găsit nicio urmă!”; „Vreau să-l opresc pe bărbatul care mi-a violat sora!” „Prietena mea a născut un copil. Spune că-i al meu. Puteți opri concepția?” „Prietenul meu a fost împușcat în următoarea lună noiembrie și poliția n-are niciun indiciu.” „În copilărie, tatăl meu vitreg a abuzat de mine. Puteți face astfel ca mama să nu-l întâlnească niciodată?”

În meseria asta existau o mulțime de amatori… și destui care atacau cazurile pe cont propriu. Totuși celor mai mulți oameni nu le place să sară dintr-o zonă în alta; nu-i o

călătorie dus-întors. Nu vrei să sfârșești într-un loc unde să n-ai nici casă, nici familie, nici slujbă. Cu toate acestea, unii încearcă. Uneori își rezolvă problemele, alteori creează niște probleme și mai mari. Este preferabil ca unele lucruri să fie lăsate în seama profesioniștilor.

Agenția Harris avea trei, șase sau nouă agenți de teren, în funcție de momentul în care întrebai. Însă unii dintre ei erau același agent, neglijent (sau poate deliberat) sincronizat în timp. Eakins era un tip haios, toți cei trei, de toate vârstele. Agenția Harris nu-și făcea reclamă, nu avea plăcuță indicatoare pe ușă, n-avea nici măcar telefon – oricum, nu figura în cartea de telefoane; auzeai de ea de la prietenul unui prieten. Noi preluam cazurile despre care oamenii nu doreau să vorbească și uneori le abordam în moduri despre care nici chiar noi nu vorbeam.

Ciocăneai la ușă și dacă o făceai în modul cuvenit, te lăsau să intri. Georgia te instala în camera căreia îi spuneam „sală de ședințe” și, dacă-i plăcea cum arăți, îți oferea cafea sau ceai. Dacă nu avea încredere în tine, căpătai un pahar cu apă. Sau nimic. Își desfășura interviurile ca un chirurg care îndepărtează așchii de glonț, extrăgând metodic detalii și informații, cu atâta iscusință, încât nu știai niciodată că ți se făcuse o incizie. În majoritatea cazurilor, nu promitea nimic, își petrecea restul

zilei, și poate alte două-trei zile, scriind un raport, trimițând o dactilografă la Biblioteca Centrală sau la arhiva ziarului *Times.* Scotea pagini din cărțile de telefon, suna pentru a obține informații despre permisul de conducere (dacă erau disponibile), ba chiar citea de câteva ori anunțurile din *L.A. Free Press.* În cea mai mare parte a timpului, personalul agenției se ocupa de așa-numitul „serviciu de informare” – culegea informații dinaintea evenimentului, din timpul lui și de după aceea; cu cât dosarul era mai complet, cu atât misiunea era mai ușoară. Când lucram cu Margaret, misiunile erau de obicei ușoare. De obicei, nu întotdeauna.

Georgia a înlocuit-o pe Margaret în 1961, imediat după alegerea lui Kennedy. Margaret s-a retras la o fermă din Indio, imediat ce a simțit că Georgia era pregătită; ea condusese agenția din 1939, fără să-i scape cel mai mic detaliu. A instruit-o pe Georgia și a instruit-o bine. Puștoaica pornise de jos și fusese excelentă, de când începuse ca dactilografă; după ce absolvise liceul Hollywood, se angajase cu normă întreagă și în același timp făcuse colegiul Los Angeles City. Munca nu era teribil de grea, însă migăloasă. Margaret fusese disciplinată, dar Georgia era meticuloasă. O încânta provocarea. În plus, leafa era bună și locul de muncă destul de aproape de casă pentru a merge pe jos la serviciu. Iar la sfârșitul zilei, își

satisfăcuse spiritul de aventură fără să i se fi clintit vreun fir de păr din cap.

Dosarele demonstrau modurile lor diferite de abordare. Margaret nu scria niciodată nimic ce nu putea să confirme. Nu era imaginativă. Pe de altă parte, Georgia adăuga mereu o pagină sau două de sfaturi și sugestii; propriile ei opinii despre cazul respectiv. Margaret n-o contrazicea. Învățase să respecte intuiția Georgiei. Și eu învățasem.

Plicul acesta era subțire, mai subțire ca de obicei. Conținea însemnări din partea amândurora. Am recunoscut caligrafia precisă, cu floricele, a lui Margaret și stilul mai lăbărțat al Georgiei. O dispariție. Jeremy Weiss. Un puști slăbănog. Ochelari. Păr creț, negru. Ochi negri, chip rotund și o expresie neterminată – încă nu-ți puteai da seama cam ce adult ar putea deveni. Chelner, contabil, scenarist lipsit de noroc. Șaptesprezece ani și jumătate. Familie bună. Note bune. Fără probleme cu părinții. Dispăruse în vara anului 1968, undeva în West L. A. Nu fugise de acasă, mașina fusese găsită parcată pe Melrose, lângă La Cienega. Niciun semn de violență. Părinții ticsiseră cartierul cu afișe. Poliția solicitase ajutorul publicului. Sinagoga anunțase o recompensă pentru informații. Nimic, cazul rămăsese deschis și nerezolvat. Niciun indiciu. Nimic de la care să pornești. Dosarul era o listă a lucrurilor pe care

nu le știam.

În cazul acesta existau două moduri în care puteam proceda: să-l urmăresc pe puști sau să-l interceptez. Urmărirea prezintă riscuri. Uneori ajungi prea târziu, făptașul este prea rapid și sfârșești prin a fi martor, nu erou. Agenți de teren au fost acționați în judecată pentru neglijență și malpraxis, deoarece nu fuseseră îndeajuns de rapizi sau de inteligenți, deoarece nu stopaseră crima. Intercepția este mai bună. Dar asta înseamnă să oprești victima de a mai ajunge la întâlnirea cu moartea. Și asta înseamnă că făptașul nu mai este niciodată identificat.

Interceptarea cea mai ușoară este un cauciuc spart sau chiar o mai puțin convenabilă bară de protecție îndoită. Asta poate să întârzie pe cineva între cincisprezece și patruzeci și cinci de minute. De obicei este suficient pentru a salva o viață. Majoritatea cazurilor pe care le căpătăm sunt evenimente de oportunitate. Îndepărtezi oportunitatea și evenimentul nu se mai petrece… sau implică altă persoană. Asta-i alta dintre problemele interceptării preventive. Nu oprește întotdeauna ghinionul, ci de cele mai multe ori îl împinge în următoarea oportunitate convenabilă. Nu-mi place chestia asta.

Dacă-mi dați un caz în care făptașul este cunoscut din timp, pot face rost de un mandat. N-am nicio problemă în a doborî un bine-

cunoscut băiat rău. Nu trebuie să fiu amabil, nu trebuie să lucrez curat. Și sunt momente când realmente nu-mi doresc niciuna, nici alta. Însă dacă primesc un caz nerezolvat, este ca și cum aș jongla cu niște grenade. Uneori victima este adevăratul făptaș. Te murdărești. Poți să fii rănit.

Însă cazul acesta – mi-am ascultat de alarma interioară, care se declanșează întotdeauna când ceva nu miroase cum trebuie – îl simțeam altfel, deși nu puteam să explic motivul. Aveam o presimțire, o intuiție, o senzație – spuneți-i cum doriți – că nu era decât un fir deșirat, desprins din altceva. Din ceva mai rău. Ca puștiul ăla roșcovan care nu murise pe 9 august și care nu fusese decât o notă de subsol a cazului principal.

Gândiți-vă un minut! Hollywoodul este plin de băieți-bărbați. Coboară naivi și disperați din autobuze. Sunt ținte ușoare pentru tot soiul de oportuniști. Au împlinit șaisprezece ani și dețin permis de conducere, dar încă n-au ajuns la istețimea necesară supraviețuirii în marile orașe. Sosesc aici atrași de promisiunile unei zile provocatoare. Aparent este fascinația bulevardului, unde filmele pe ecran panoramic înconjoară spectatorii; librăriile care abundă în cunoaștere, cu polițele trosnind sub volume despre ani uitați; cluburile de jazz pline de fum, magazinele de discuri luminate fluorescent și

vitrinele cu lenjerie țipătoare; acestea sunt locșoarele stranii în care poți să găsești postere de filme, scenarii, obiecte de recuzită, mementouri, truse de machiaj, costume desperecheate… iar ei vin din toate suburbiile înconjurătoare, căutând prilejuri de a-și stârni emoții puternice. Uneori își caută prieteni, alți tineri ca ei, alteori caută fără sfială posibilitatea de a face sex. Cu târfe, cu științe, între ei. Cu oricine. Peste câțiva ani, vor căuta droguri.

În realitate, se caută pe sine. Pentru că sunt neformați, neterminați. Și nu există nimeni care să le ofere indicii, deoarece nimeni nu mai deține vreun indiciu. Indiferent ce ar fi fost cândva lumea, ea nu și-a încheiat colapsul, iar ceea ce o va înlocui nu și-a terminat drumul mătăhăit spre Betleem. Așa că dacă ei vin aici, pe bulevard, pentru a se căuta, fiindcă acesta pare a fi centrul, fiindcă aici pare a se întâmpla totul, atunci caută într-un loc greșit, deoarece nimeni nu s-a găsit vreodată în Hollywood, nici gând! Mult mai adesea, ei își pierd până și personalitatea neformată pe care o dețineseră.

Nu-i poți salva pe Marilyn și Elvis, pentru că ei nu există, n-au existat niciodată – n-a existat nimic altceva decât haznaua visurilor altor oameni revărsată peste două suflete amărâte care au avut nenorocul de a sfârși în fața unui obiectiv sau a unui microfon. Iar de așa ceva nu poți să salvezi pe nimeni. Hollywood are nevoie

de o etichetă de avertisment. Ca pachetul ăla de țigări pe care l-am văzut în viitor. „Atenție, rahatu' ăsta te va ucide!”

Jeremy Weiss nu era un fugar. Nu se potrivea cu profilul respectiv. Și n-a sfârșit într-o pubelă; corpul nu i-a fost găsit niciodată. Nu se prostitua și nici nu se droga. Mă îndoiam că s-ar fi sinucis. M-am gândit că era probabil destinat unui mormânt anonim undeva deasupra lui Sunset Boulevard, poate în versantul unei coline, una dintre ramificațiile acelea din Laurel Canyon care șerpuiesc la nesfârșit, până ce intră finalmente pe drumuri de pământ cu o singură bandă care seamănă cu niște cicatrice. A întâlnit pe cineva, o cunoștință întâmplătoare, știu eu un loc unde se ține o petrecere, sau hai la mine acasă...

Așa că da, probabil că-l puteam salva pe puștiul acesta din fața expresului de marți, dar asta nu însemna că l-aș fi oprit din a se întinde din nou pe șine în seara de miercuri. Sau dacă nu pe el, atunci poate pe Steve din El Segundo, ori pe Jeffrey din Van Nuys. Majoritatea disparițiilor treceau neraportate, neobservate. Nu însă și aceasta.

Margaret s-a așezat în fața mea. A pus un al doilea pahar pe masă, și-a turnat două degete, apoi a turnat două degete pentru mine.

O cunoșteam doar din munca ei – dosarele pe care mi le trecuse Georgia în viitor. Margaret

era obsedant de meticuloasă; adnota totul despre fiecare caz, inclusiv tăieturile din ziare, rapoartele poliției când putea să facă rost de ele și ocazionalele interviuri cu martori. Parcurgând dosarul, citindu-i notițele, sfaturile și sugestiile, era ca și cum l-aș fi avut permanent îndărătul meu pe invizibilul iepure Harvey, înalt de doi metri.

Azi însă era prima dată când o întâlnisem de fapt pe Margaret și mi-am ținut gura, încă judecând ce să spun. Trebuia oare să-i mulțumesc pentru cazurile pe care aveam să le rezolv în viitor? Dorea să știe cum se rezolvaseră cazurile acelea? I-ar fi afectat cumva rapoartele, dacă ar fi știut care piste fuseseră inutile și care dăduseră roade? Avansăm spre căsuță? Mergi mai departe, sau mergem direct la închisoare? Întrebarea reală era: ar fi trebuit să introducem avertismente în dosare? Ai grijă la Perry, i-o puțulică inofensivă, dar costisitoare; ferește-te de Chuck Hunt, cronovorul; nu te apropia de Conway, hoțul cel mai mare; și mai ales fii cu ochii-n patru după Maizlish, distrugătorul!

Ar fi trebuit s-o-ntreb?...

— Nu vorbi, a spus ea. N-ai nevoie să ascult nimic din ceea ce ai avea să-mi spui. Am auzit deja totul. Acum voi vorbi eu, fiindcă eu dețin informațiile de care ai nevoie.

A împins paharul spre mine.

L-am adulmecat. Mirosea bine. În mod normal, nu beau scotch. Prefer bourbonul. Acesta însă era altfel, mai ușor și mai amărui. Perfect, pot să beau scotch.

— Se-ntâmplă ceva, a zis ea.

Am așteptat-o să continue. Asta-i o șmecherie. Nu vorbi. Pur și simplu, stai și așteaptă. Oamenii nu pot suporta tăcerea. Cu cât aștepți mai mult, cu atât tăcerea devine mai insuportabilă. În scurt timp ei trebuie să spună ceva, numai pentru a o sfâșia. Lasă în aer o întrebare și așteaptă... își va găsi răspunsul. Cu excepția cazului când cel din fața ta joacă același joc. Atât doar că Margaret nu juca niciun joc.

Și-a băut scotch-ul, până la fund, a pus paharul jos și m-a privit din partea cealaltă a mesei.

— Făptașii încep să-și dea seama, a rostit ea. A tăcut o clipă, pentru ca eu să înțeleg cuvintele fără echivoc. Este vorba de temposeisme. Făptașii utilizează hărți seismice publice pentru a evita să fie capturați. Sau pentru a comite delictele cu mai multă grijă. Ricoșează înainte, înapoi, în lateral. Ei le spun metroul timpului. Poliția din Los Angeles a prins pentru a treia oară clanul Manson. De fiecare dată, mai devreme. Acum se vorbește despre posibila legalizare a avorturilor preventive. Să-i oprească pur și simplu să se mai nască. Deocamdată nu-i nimic sigur. Judecătorii încă se

află într-o dispută. Chestia este că trebuie să fii atent. Mai ales cu cazuri ca ăsta, unde nu avem nicio informație. Făptașii știu întotdeauna mai multe decât investigatorii despre delict. Cu cât făptașii știu mai multe, cu atât sarcina devine mai grea. Dacă există și publicitate în jurul cazului, ei devin periculoși. Am și o veste bună. Caltech a cartografiat temposeismele. De treizeci de ani, au pus aparate prin toată țara și avem acum harta lor cea mai recentă. Cea pe care n-au făcut-o publică. Ne-a costat bani serioși și vreo două felații.

A derulat pe masă un pergament; semăna cu o ediție ieftină de Torah, mai mică, dar nu mai puțin detaliată.

— Se întinde din 1906 tocmai până în 2111, deocamdată. Sunt notate toate seismele și replicile seismice mari – acelea sunt cele publice, pe care le cunosc și făptașii. Aici însă, a bătut cu degetul în pergament, sunt și toate cele mici. *Asta* este avantajul tău. Majoritatea oamenilor nu sesizează cutremurele mici, cele neobservabile. Cunoști senzația aceea când îți spui într-una că-i luni, când de fapt e duminică? Acela este un seism de o zi. Sau când după ce ai șofat timp de o oră, nu-ți mai amintești nimic din ultimii cincisprezece kilometri? Sau când ești la serviciu de opt ore și încă mai ai șapte ore de lucru? Sau când ieși să dai o raită prin cluburi și seara se termină brusc, chiar înainte să fi

început cu adevărat? Toate sunt seisme atât de mici, încât nu le percepi, iar dacă cumva le observi, te gândești că-i numai problema ta. Însă Caltech le-a cartografiat, a notat epicentrele, îți poate spune aproape până la secundă cât de departe în trecut sau în viitor ricoșează fiecare cutremur. Vezi săgețile? Poți să trasezi o traiectorie temporală de aici și până la în vecii vecilor... de fapt, până în 2111, în funcție de traiectoriile locale pe care le alegi. Probabil că în viitor au hărți și mai complete, dar deocamdată nu le putem obține. Ne așteptăm ca Eakins să ne trimită în trecut niște copii, dar până acum n-a sosit nimic – nu atât de departe în trecut. Ar fi trebuit totuși să fi ajuns deja în 1967. De aceea, imediat ce ajungi acolo, vino aici la birou. Eu n-o să mai fiu, am ieșit deja la pensie, dar Georgia va avea tot ce-ți trebuie. O s-o accelerăm puternic imediat după alegerea lui Kennedy. Ideea este că harta asta îți oferă mai multă manevrabilitate. Ai grijă de ea ca ochii din cap. Ar fi un dezastru dacă un făptaș pune mâna pe ea. De aceea este imprimată pe hârtie specială, care se înnegrește după douăzeci de minute de expunere la raze ultraviolete.

A rulat pergamentul, l-a introdus într-un tub, l-a astupat și mi l-a întins.

— Bun! Du-te la bancă, cinează și după aceea du-te în zona seismică. Ai o rezervare la motelul

Farmer's Daughter. În felul acesta vei fi la jumătate de cvartal de epicentru. Poți să dormi liniștit peste noapte. Georgia te va vedea aici în 1967.

Am cumpărat niște comicsuri de la standul de reviste Las Palmas și le-am vârât în servietă; mai colecționez și eu câte ceva, chestii mai bizare, în principal pentru când o să ies la pensie. Dar nu doar comicsuri. Păpuși Barbie, soldăței G.I. Joe, mașinuțe Hot Wheels, cutiuțe Pez pentru bomboane, chestii de-astea. Și economisesc pentru o călătorie în trecut în 1938 – sper să pot cumpăra niște acțiuni IBM.

Farmer's Daughter arată neașteptat de bine. Se află pe Fairfax, foarte aproape de Farmer's Market. Bineînțeles, încă nu este Farmer's Daughter, dar va fi în 1967.

Iau cheia de la recepție, controlez camera, controlez patul, mă gândesc la o târfă. Am numărul de telefon al unei firme cu dame de companie, care își va începe activitatea peste vreun an, dar nu-i o idee bună. Poate să existe un anteseism. Aproape cu certitudine va fi un anteseism. Nu-i cinstit pentru fată.

De aceea mă mulțumesc să beau ceva la bar. Este aproape pustiu. Doar barmanul și cu mine. Pe el îl cheamă Hank. Îl întreb la ce oră termină, crede că mă dau la el, îmi zâmbește larg și prietenos, dar eu spun, nu, mulțumesc. Termin și plec spre casă. Diseară are loc un

temposeism, o replică. El strânge din umeri. A fost prins deja în două seisme. Acum nu mai ține nici măcar o pisică. Tot ce-i important păstrează într-o geantă, lângă ușă. La fel ca mine.

Puțini din afara orașului mai vizitează în prezent L. A.; nu vor să riște posibilitatea dislocării temporale, de a se trezi la un an sau la zece ani depărtare de familiile lor. Însă alții vin în mod deliberat în L. A., sperând să aibă parte de un cutremur spre trecut, care să-i ajute să preîntâmpine un eveniment teribil din viața lor. Unii reușesc, alții nu. Alții au liste întocmite meticulos cu evenimente sportive și fluctuații bursiere; se așteaptă să se îmbogățească pe baza cunoștințelor lor. Unii se îmbogățesc, alții nu.

Adorm în fața televizorului, privindu-l pe Jack Paar în *The Tonight Show.* Mă trezesc și este ultima săptămână din aprilie 1967. Smogul este același, automobilele sunt mai mici și văd mai mulți adolescenți la volan; ca aspect pozitiv, fustele sunt mult mai scurte. Însă vechiul meu costum maro este desuet. Iar mașina este evident demodată – un Chevrolet din 1956. Dovezi evidente că sunt un săltător prin timp.

Am luat micul dejun în piață, fructe proaspete, încă nu prea scumpe, apoi am revenit spre bulevard. Santa Monica Boulevard era acum un circ țipător de librării pentru adulți,

cinematografe XXX și saloane pentru masaj. Toate clădirile semănau cu niște târfe boite strident.

Hollywood Boulevard era și mai rău. Aroma de bețișoare parfumate era aproape îndeajuns de puternică pentru a acoperi smogul. Hainele se transformaseră în uniforme, cu adolescenți de ambele sexe purtând pantaloni strâmți și cămăși în culori aprinse – nu erau încă hippy, dar aproape. Apăruseră primii pantaloni evazați și Flower Children tocmai înmugureau. Vara iubirii era pe punctul de a începe.

Câteva vitrine afișau anunțuri pentru excursii temporale și hărți ale seismozonelor; probabil că era o afacere mai bună decât să ofere hărți spre reședințele vedetelor de film. Am remarcat câteva chipuri familiare – un cârd mic de colecționari de comicsuri – care se îndreptau către standul de reviste de pe Cahuenga; erau probabil primii clienți ai hărților seismice.

Roy continua să lustruiască pantofi; era cu doisprezece ani mai vârstnic, dar la fel de isteț și la fel de iute.

— Pantofii arată bine, domnule Harris, mi-a spus când am intrat.

Ne spune la toți „domnul Harris”. Nimeni nu l-a corectat vreodată. Poate că era felul lui de a ține evidența. Știa cine eram, dar niciodată nu punea întrebări și niciodată nu oferea sfaturi. Le ținea pentru el. Uneori însă îi îndrepta pe

oamenii potriviți către birou, iar alteori îi îndruma greșit pe alții. „Ce căutați dumneavoastră, domnule, nu-i pe scara aia!” La răstimpuri, Georgia cobora treptele și-i dădea un plic. Nu spunea niciodată pentru ce. Eu bănuiam că era alt lucru pe care-l învățase de la Margaret.

Biroul fusese renovat; acum era mai degrabă în nota Georgiei. Toate mașinile de scris erau IBM Selectric. Fișete noi, un fotocopiator Xerox, ba chiar și un fax. Odăița fusese zugrăvită în albastru-deschis, cu garnituri albe, iar teancurile de cutii și dosare dispăruseră, înlocuite de rafturi din stejar. Majoritatea dosarelor fuseseră mutate în biroul de alături, pe care-l închiriasem în 1961, când contabilul murise în cele din urmă. Aveau să treacă alte decenii până să avem toate informațiile acelea pe hard diskuri și discuri optice. În centrul camerei rămăseseră aceeași masă de mahon masiv și scaunele tapițate în piele, însă arătau mult mai uzate.

Georgia mă aștepta. A aruncat pe masă același plic, a dus altă sticlă de Glenfiddich, două pahare și noul Torah de buzunar. I l-am înmânat pe cel vechi, împreună cu puținele comori pentru colecționari pe care le cumpărasem din 1958.

Le-a depozitat pentru mine.

— Aruncă-ți costumul ăsta, mi-a spus. Ți-am cumpărat unul nou, gri-închis. Este în dulap.

Ajustat pe măsura ta. Citește dosarul, au apărut informații noi.

S-a întins spre sticlă.

— Nu așa devreme, mulțumesc.

Semnam deja plicul. În ultimii doisprezece ani, dosarul mai fusese accesat doar de trei ori. De două ori de Margaret, o dată de Georgia. Era însă în mod evident mai gros.

Se adăugase acum un teanc de tăieturi din ziare. Nu despre Jeremy Weiss, ci despre o duzină de *alți* tineri. Am verificat mai întâi datele. Din iunie 1967 până în septembrie 1974. Georgia alcătuise un fel de tabel. Dispăruseră minimum treisprezece băieți. Jeremy Weiss era al treilea. Al treilea despre care știam noi. Nu m-a surprins. Bănuiam că mai existau și alții.

Nu eram obligați să investigăm disparițiile altora; Weiss era singurul pentru care aveam contract. Însă dacă disparițiile erau asociate… dacă aveau un autor comun, atunci găsirea lui l-ar fi salvat nu doar pe Weiss, ci și încă o duzină de tineri. Acțiune preventivă. Dar numai dacă disparițiile erau conectate între ele. Noi trebuia să-l monitorizăm – să-l *salvăm* – pe Weiss. Pentru orice eventualitate.

Am citit tăieturile din ziare, fără grabă, cu grijă. De trei ori. Similitudinile erau deprimante. Georgia a trimis după sendvișuri. După prânz, s-a așezat lângă mine – folosise din nou parfumul Jasmine, sau poate încă îl mai folosea, sau

poate îl utilizase pentru prima dată – și mi-a arătat corespondențele pe care le sesizase. Victima cea mai tânără avea cincisprezece ani, dar era solid pentru vârsta sa; cel mai vârstnic dispărut avea douăzeci și trei de ani, însă părea de optsprezece.

Ultimul articol din plic era o hartă a Los Angeles-ului de Vest cu X-uri roșii ce marcau ultimele locuri în care fuseseră văzute victimele; apartamentul, slujba, locul unde fusese descoperit automobilul sau ultima persoană care-i văzuse în viață. La nord de Sunset nu exista niciun X, și nici la sud de Third Street. Punctul vestic cel mai îndepărtat era Doheny, cel estic era capătul opus al Vine Street. Suprafața era destul de mare, însă în același timp destul de clar conturată.

— Vreau să observi ceva, a spus Georgia.

A urmărit cu degetul o zonă marcată cu evidențiator galben. Toate X-urile roșii se aflau în interiorul ei, sau foarte aproape de linia galbenă, cu o singură excepție – cel din estul lui Vine.

— Ia uită-te, a bătut ea cu unghia în hârtie. Asta-i West Hollywood-ul de Vest. L-ai văzut?

— Am trecut prin el chiar azi-dimineață.

— Ai auzit vreodată de *Fanny Hill?*

— Ce-i ăsta – un parc din Boston?

— Slăbuță glumă. Să nu-ți abandonezi slujba. Este un roman scris de John Cleland.

Subintitulat *Memoriile unei femei ușoare.* Are valoare socială pozitivă.

Acum.

— Scuză-mă, nu-nțeleg.

— John Cleland s-a născut în 1710. A lucrat pentru East India Company, dar n-a câștigat cine știe ce bani. Între anii 1748 și 1749 a fost întemnițat în închisoarea Fleet pentru datornici. Acolo a scris sau a rescris un roman intitulat *Fanny Hill.* Este conceput sub forma unor epistole adresate de Fanny altei femei și în general este considerat prima operă pornografică din limba engleză, al cărei impact literar rezultă din metaforele sexuale elaborate și din limbajul eufemistic.

— Și asta-i important pentru că?...

— Pentru că anul trecut – în 1966 – Tribunalul Suprem SUA a declarat că nu-i o carte obscenă. (Georgia n-a așteptat să mă încrunt nedumerit.) În anul 1957, în procesul dintre Roth și SUA, Tribunalul Suprem a decretat că obscenitatea nu se încadrează în domeniul libertății expresiei sau presei, protejată prin Constituție, nici potrivit primului articol, nici potrivit clauzei respective din articolul paisprezece. Tribunalul Suprem a susținut condamnarea unui librar care vânduse și expediase prin poștă o carte obscenă, broșuri și pliante cu conținut obscen. În anul 1966, în procesul dintre Cleland și statul

Massachusetts, Tribunalul a revenit asupra deciziei sale anterioare pentru a clarifica definiția obscenității. După verdictul din cazul Roth, pentru ca o operă literară să fie considerată obscenă, cenzorii trebuie să demonstreze că lucrarea se adresează libidoului, că este ofensivă în mod evident și nu are nicio valoare socială pozitivă. Acest ultim aspect este cel important, deoarece Tribunalului nu i s-a putut demonstra că *Fanny Hill* nu ar avea valoare socială pozitivă. Se poate susține că romanul este un document istoric, care prezintă o imagine deformată și adesea satirică a obiceiurilor din Londra secolului al XVIII-lea, tot așa cum *Satyricon* de Petronius prezintă o imagine deformată și adesea satirică a Romei antice; de aceea, se poate susține cu destul temei că pornografia constituie un unghi de vedere aparte asupra moralității epocii sale. În felul acesta, are valoare socială și nu poate fi declarată obscenă.

— Valoare socială pozitivă…

— Exact! După verdictul *Fanny Hill,* pornografia a devenit o industrie. Dacă un editor poate pretinde valoare socială pozitivă, lucrarea este legală. O carte cu imagini erotice și câteva citate din Shakespeare… Un film sexual prefațat de un medic sau de un actor care joacă rolul unui medic… Este un dans erotic cu evantaie, pe care nu-l vizionezi pentru

a vedea evantaiele. Pornografii vor testa mulți ani limitele legii. Evantaiele vor deveni tot mai mici.

— Bun, și ce legătură au toate astea cu Hollywoodul de Vest?

— Ajung și acolo. În următorul deceniu, aplicarea legilor obscenității va fi lăsată în seama comunităților locale. Vor urma ani de dezbateri. Nimic nu va fi clar sau cert, deoarece definiția obscenității va fi determinată de standardele comunităților locale. Și argumentul respectiv va fi doborât în cele din urmă. La un moment dat, problema valorii sociale pozitive devine discutabilă, pentru că nu poate fi aplicată legal. Cum o definești? Acela va fi sfârșitul legilor anti-obscenitate. În clipa de față însă, în prezent, totul este legat de standardele comunităților locale.

— Iar West Hollywood este o comunitate locală?…

— Este o comunitate *independentă,* a spus Georgia. Nu face parte din Los Angeles. Nu este un oraș. Este o gaură uriașă în mijlocul orașului. Poliția Los Angeles nu are nicio autoritate în interiorul acelei zone galbene. Polițiștii nu acționează acolo. Singura instituție de aplicare a legii este Departamentul Șerifului districtului L.A. Prin urmare, nu există o comunitate și nu există standarde. Este Vestul Sălbatic.

— Hm, am mormăit.

— Exact, a încuviințat ea. Nu se aplică niciuna dintre ordonanțele municipale. Numai cele districtuale. Iar districtul este mult mai puțin explicit în privința pornografiei. Așa că există librării. Și multe altele… Districtul nu are restricții zonale specifice sau statute care să reglementeze saloanele de masaj, magazinele cu obiecte sexuale și alte afaceri orientate spre adulți. Toată zona colcăie de oportuniști și delincvenți. Uite…

A scos altă hartă. Aceasta arăta un coridor de X-uri roșii care se întindeau de-a lungul Santa Monica Boulevard, cu câteva risipite pe Melrose.

— Ce-i asta?

— Afacerile legate de sex din Hollywoodul de Vest. Cu roșu sunt heterosexualii, cu purpuriu homosexualii, cu verde librăriile. Uite – din La Brea până în La Cienega, ăsta era un cartier liniștit, unde pensionarii puteau să stea la soare în parcul Plummer și să joace *pinacle.* Acum vezi numai prostituați în minișorturi, care se învârt prin stațiile de autobuze. Plimbă-te cu mașina prin cartier. O să vezi chestii de felul saloanelor pentru masaj, care fac reclamă la atenția specială adresată contracturilor musculare: masaje grecești, franțuzești și englezești. Sau terapeuți sexuali, care te vor ajuta să te debarasezi de inhibiții, prin interpretarea de roluri în fantezii sexuale. Aici… aici și aici, astea sunt baruri pentru

homosexuali, asta-i o baie publică… ca și asta. Aici se vând costume, lanțuri, obiecte din piele – și proteze realiste.

— Proteze…? (Apoi am înțeles.) Nu contează.

— Dacă-ți poți imagina un serviciu sexual, îl vei găsi aici. Este ținutul virtuților negociabile. Este un iarmaroc sexual, zona de distracții, grădina zoologică. Acesta este rezervorul licențiozității. Aici va-ncepe SIDA. Va trebui să începeți să purtați prezervative. Oricum…

A pus cele două hărți una lângă cealaltă.

— Observi concordanța? Doar o ipoteză…

— Puștii ăștia au libidoul ridicat?

— Și sunt homosexuali.

— Este o intuiție sau?… Nu mi-a răspuns imediat.

— Perfect, poate că mă-nșel. Însă dacă am dreptate, atunci poliția va fi inutilă pentru noi. Același lucru este valabil și în privința Departamentului Șerifului. Lor nu le pasă. Nu aici. Nu vor privi problema cu seriozitate. Iar noi n-o putem discuta cu niciunul dintre părinți.

— Și probabil nici chiar cu puștii înșiși. Suntem încă în anii în care homosexualitatea este tăinuită… și va fi așa până în 1969. Stonewall…

— Da, știu despre conflictele dintre poliție și homosexuali din barul Stonewall. Am licitat pentru un contract să le filmăm. Problema ar fi aducerea camerelor de filmare înăuntru.

— Eakins se ocupă de asta. Există o chestie

numită… nu contează, n-am timp să-ți explic. (A bătut cu un deget în masă.) Să ne-ntoarcem la cazul ăsta. Avem șase săptămâni până la prima dispariție. Este maximum cât te poți apropia prin salturi temporale. Va trebui să trăiești în sincronism, dar asta va fi un avantaj. Te poți familiariza cu zona, poți localiza victimele, te poți încadra în peisaj. Lasă-ți perciuni. Ți-am găsit un apartament, în centrul districtului, la colțul dintre North Kings Road și Santa Monica, la etaj. Stai un pic…

A ieșit din cameră și a revenit cu o cutie de carton și un portchei.

— Ți-am cumpărat și o mașină nouă. În 1967, în L.A. Nu poți să umbli cu un Chevrolet din 1956. Atrage prea mult atenția.

— Mie-mi plăcea Chevroletul…

— Ți-am cumpărat un Mustang 1967, decapotabil. În el vei fi practic invizibil. În California există deja o sută de mii de automobile din astea. Este în parcarea din spate. Dă-mi cheile Chevroletului. O să-l restaurăm și-l punem în depozit. Peste patruzeci de ani, va fi îndeajuns de valoros ca să cumperi un apartament de lux pentru la pensie. Adică un apartament foarte scump.

A ridicat capacul cutiei. Înăuntru era altă duzină de plicuri de diverse grosimi.

— Tot ce avem despre celelalte dispariții. Inclusiv fotografiile victimelor. Vreau să te

concentrezi asupra primilor doi.

Am sortat rapoartele.

— Bun, așadar avem o zonă geografică aproximativă și o limită de vârstă destul de bine precizată. Mai există și alte conexiuni între victime?

— Uită-te la fotografii. Toți sunt păpușei.

— „Păpușei”?

— Băieți drăguți.

— Și bazându-te pe asta, tu crezi că sunt homosexuali?

— Părerea mea este că avem de-a face cu un ucigaș în serie. Cineva care vânează adolescenți. Da, știu – în fiecare an, în L. A. Dispar o mulțime de puști. Se urcă în autobuz, pleacă în Mexic sau Canada, ori se ascund ca să scape de încorporare. Sau poate că pur și simplu își schimbă domiciliul fără să lase noua adresă. Însă ăștia treisprezece nu se potrivesc profilului respectiv. Unica legătură este că nu există nicio altă legătură. Nu știu, dar mie așa-mi miroase.

Și-a terminat paharul. L-a dat peste cap, cu un gest scurt. Exact ca Margaret.

— Cred că dacă aflăm ce s-a-ntâmplat cu prima victimă, am găsit tot firul.

Mi-am terminat paharul și l-am împins pe masă. La privirea ei întrebătoare, l-am acoperit cu palma. Un scotch era de ajuns. Dacă avea dreptate, chestia asta era mare. Foarte mare.

Am inspirat adânc, am expirat zgomotos și am privit-o în ochi.

— Georgia, bați străzile astea de suficientă vreme ca să recunoști marca oricărei gume de mestecat aruncate pe jos. N-aș paria împotriva ta. (Am strâns laolaltă dosarele separate.) O să le verific.

M-am gândit câteva clipe.

— Eu ce vârstă am acum? Georgia nici măcar n-a clipit.

— Potrivit evidențelor noastre, ai douăzeci și șapte de ani. A mijit ochii. Cu nițică muncă, am putea reuși probabil să te facem să arăți de douăzeci și unu sau de douăzeci și doi. Oxigenează-ți părul, pune-ți tricou și șort de surfer și-o să arăți ca un băiat care iubește verile. La ce te gândești? O momeală?

— Poate... Mă gândeam că ar trebui să stau de vorbă cu unii dintre puștii ăștia. Cu cât sunt mai apropiat de vârsta lor, cu atât crește probabilitatea ca ei să mi se destăinuie sincer.

Brusc mi-am dat seama de ceva. Am întors hărțile spre mine și m-am uitat de la una la alta. Am tras mai aproape harta cu disparițiile.

— Ce cauți?

— Datele... Care dintre ei a fost primul?

— Acesta... aici.

A lovit cu degetul în hârtie. X-ul roșu la est de Vine.

— De ce?

— E o chestie pe care-am auzit-o cândva despre ucigașii în serie, întotdeauna cercetează cu multă atenție prima victimă. Ea se află cel mai aproape de casă. Cel mai probabil, prima crimă este de oportunitate, nu premeditată. Și uneori acea primă victimă și făptașul... se cunosc.

— Nu te-ai mai ocupat niciodată de ucigași în serie, a comentat Georgia.

— Te gândești s-aducem niște ajutoare?

— N-ar fi o idee rea. Am căzut pe gânduri.

— Nu putem solicita poliția din L. A. Nu are jurisdicție. Iar Departamentul Șerifului nu este realmente pregătit pentru așa ceva.

— FBI-ul?

Nu-mi plăcea nici ideea aceea.

— Nu încă. Ne-am putea face de rahat. Lasă-mă să fac niște investigații preliminare. O să scotocesc câteva zile și vorbim după aceea. Vezi dacă poți obține ceva din viitor.

— Am pus deja o copie a dosarului în seiful-lung. Săptămâna viitoare, voi adăuga observațiile tale. După aceea vom aștepta un răspuns.

Seiful-lung este un fel de capsulă a timpului. O casetă unisens cu încuietoare temporală. Tastezi o combinație și data de deschidere, glisezi un sertar și pui plicul în el. La data menționată – peste zece, douăzeci sau treizeci de ani – sertarul se deschide, scoți dosarul și-l

citești. De obicei prima pagină este o listă cu întrebări rămase fără răspuns. Cineva din viitor face cercetarea, caută răspunsurile, scrie un raport, îl pune în alt plic și-l dă unui curier care pleacă în trecut – în general, cineva cu o mulțime de comisioane. Curierul călărește seismele, până ajunge într-un punct dinaintea scrierii întrebărilor. Acolo predă plicul, care intră în seiful-lung, cu o dată de deschidere *posterioară* celei de expediere a întrebărilor. Acesta era unul dintre modurile, nu singurul, prin care puteam solicita ajutor din viitor pentru rezolvarea cazurilor.

Uneori expediam întrebări deschise: ce ar trebui să știm despre caz, dar nu știm încă și ca atare n-avem ce întreba? Uneori căpătăm informații utile; de cele mai multe ori, nu. Viitorul era susceptibil în a trimite prea multe informații în trecut. În ciuda diverselor teorii despre construcția cronoplastică a câmpului de stres, prea puțini doreau să riște. Conform unei teorii, trimiterea de informații în trecut fusese unul dintre factorii declanșatori ai temposeismelor, deoarece dislocase liniile de fractură.

Poate. Nu știu. Nu sunt teoretician. Eu sunt pur și simplu un tip practic. Îmi suflec mânecile și iau hârlețul. Prefer așa. Îi las pe-alții să-și bată capul, iar eu îmi bat palmele. Este un schimb cinstit.

Nu am pornit în viață cu gândul de a deveni săltător prin timp. A fost un accident. Eram în Marină, am ajuns sergent și am semnat un contract pentru încă doi ani în armată. Am petrecut optsprezece luni în Vietnam în calitate de consilier, în majoritate în Saigon, dar ocazional în junglă și de două ori în Deltă. Locul ăla era o adevărată bombă cu ceas. Vietnamezii au vrut să mă lase mai repede la vatră, însă eu aveam alte planuri. M-am transferat acasă cu prima ocazie.

Am coborât din avion în San Francisco, am luat un autobuz Greyhound spre sud, m-am ghemuit să mă culc, și falia temporală San Andreas s-a cutremurat. A fost primul temposeism major și m-am trezit peste trei ani. În 1969. La timp ca să-l văd pe Neil Armstrong țopăind în jos pe scărița modulului lunar. Atât tata, cât și câinele erau morți. N-aveam nicio rudă, nicio casă în care să revin. Cineva din Centrul de Relocare al Crucii Roșii mi-a luat datele, a dat niște telefoane, după care s-a întors și m-a întrebat dacă îmi făcusem vreun plan pentru carieră. Nu tocmai, de ce? Pentru că este o persoană cu care ar trebui să stai de vorbă? De ce? Fiindcă deții aptitudinile corespunzătoare și n-ai rude apropiate. Ce fel de slujbă? Dură. Provocatoare, uneori periculoasă, dar salariul e bun, poți purta armă și la sfârșitul zilei ești erou. Aha, genul acela de

slujbă! Bine. Sigur că da, o să stau de vorbă cu persoana. Perfect, du-te la adresa asta, la etaj, sui pe lângă lustrageria de la parter. Ai fixată o întâlnire la ora cincisprezece – să nu-ntârzii! Și asta a fost.

În primele luni, Georgia m-a ținut pe plan local, ricoșând înainte și înapoi la începutul anilor șaptezeci și făcând în general chestii simple, de genul curieratului în trecut. Ea trebuia să se asigure că n-o voi lua razna. Unicul lucru pe care-l vinde agenția este încrederea. Eu însă nu plecam nicăieri. Agenția era tot ce aveam: o decolare norocoasă din zona de desant a anului 1969 și, în plus, pe pilot nu-l rănești! Pe locotenentul care îți este șef, poate, dar niciodată pe piloți… sau pe sanitari.

Mai devreme mă gândisem să mă fac sanitar, ba chiar discutasem despre asta cu sergentul meu. El mă privise drept în ochi și clătinase din cap. „Să știi că-nseamnă mai mult decât să-nfigi ace cu morfină în soldați care urlă. Ți-e mai bine în locu-n care ești acum.” N-am știut cum să-nțeleg cuvintele acelea, dar le-am priceput prima dată când proiectilele mortierelor au început să cadă în jurul nostru și peste tot au început să se audă glasuri zbierând: „Doctor! Doctor!” N-aș fi știut încotro să alerg mai întâi. Și nu-mi doream nimic altceva decât să stau cu capul la cutie până se termina toată nenorocirea aia. Abia mai târziu m-am înfuriat

îndeajuns ca să trag cu arma. Dar asta a fost, cum ziceam, mai târziu...

După ce curieratul a devenit rutină, Georgia a început să-mi sporească responsabilitățile. Când treci prin 1964, cumpără niște exemplare cât mai bune din cărțile și revistele astea. Ia mai multe dacă-s în stare optimă, dar nu te lacomi. Păpuși Bărbie, hăinuțe asortate (mai ales, specialitățile) și Hot Wheels, întotdeauna. Cumpără și mai multe de același fel, dacă găsești. Uneori dorea pur și simplu să merg undeva și să fotografiez: străzile, casele, automobilele, firmele.

După două luni, i-am spus că munca nu părea deloc provocatoare. Georgia nici n-a clipit. Mi-a spus că trebuia să învăț terenul, trebuia să mă simt atât de în largul meu în caleidoscopul schimbător al timpului, încât să nu pot fi derutat. De aceea anii șaizeci și șaptezeci erau un teren de antrenament atât de bun. În decursul a șaisprezece ani, națiunea americană a trecut prin șase tranziții culturale identificabile. Dar deși anii cincizeci ar fi trebuit să fie mai liniștiți, ea nu credea asta. Nu erau chiar atât de siguri, ci pericolele erau de alt gen. Georgia spunea că, pe cât posibil, dorea să mă țină departe de deceniul acela.

— Tu ai pietre funerare în ochi, îmi spunea. O să-i sperii. Iar oamenii speriați sunt primejdioși. Mai ales cei care dețin o oarecare putere. Mai

târziu, după ce te-mblânzești, o să te trimitem înapoi. Mai vedem.

După o vreme a început să-mi dea misiuni mărunte, cele în care clienții își cumpărau protecție, sau încheiere, sau prevenire.

De exemplu: „Tocmai a sosit dosarul ăsta. Ia cincizeci de dolari. Te duci la adresa asta și dai banii persoanei ăsteia. Găsește un mod să pară legal, spune-i că ești manager de locații pentru studioul Warner Brothers, că filmați un episod-pilot, un serial TV, o emisiune cu polițiști, multe seriale lucrează în felul ăsta, și că vrei să măsori apartamentul, să fotografiezi panorama de pe balcon și poftiți câțiva dolari pentru deranj.” Asta era simplu. Un tânăr scriitor care abia își ducea zilele, fără fărâmă de mâncare în casă, disperat și așteptând să afle dacă-și vânduse primul roman, care mai avea nevoie doar de o săptămână – iar alter ego-ul lui din viitor îi arunca un colac de salvare.

Altă misiune: „Poștașul aduce corespondența la adresa aceasta între orele treisprezece și paisprezece. Până la ora șaptesprezece, nu va fi nimeni acasă. Deschizi cutia poștală și scoți toate scrisorile pe care apare acest expeditor. Faci asta zilnic în următoarele două săptămâni.” O frăție de la Universitatea Carolina de Sud. Misiunea nu avusese niciun sens, decât după un an, când membrii aceleiași frății au fost evacuați din campus pentru un scandal neclar.

Cineva n-a mai căpătat invitația de a i se alătura, n-a fost acuzat, n-a fost rănit și nu și-a mânjit reputația.

Și o a treia: „Mâine după-amiază, câinele acestui băiețaș iese pe o fereastră deschisă și pleacă de acasă. Până la ora cincisprezece, nu va fi nimeni acasă. Iei câinele înainte să ajungă pe stradă, revii la ora nouăsprezece, bați la ușă și întrebi dacă știu cui aparține câinele, pentru că l-ai găsit pe trotuarul de vizavi.” Clar. Niciun mister aici.

„Marți după-amiază, bulevardul Lankershim, vizavi de cinematograful El Portal. Un Ford Falcon albastru. Între optsprezece și patruzeci și cinci și douăzeci și unu și treizeci, cineva îl zgârie în trecere cu mașina. Notează-ți numărul de înmatriculare și lasă un bilet sub ștergătorul de parbriz.”

După aceea, am început să capăt misiunile ciudate. Unele erau lipsite de sens, nu exista nicio explicație rațională; dar clientul nu oferă întotdeauna motive. Regula noastră este că acceptăm cazurile excentrice, cu condiția să nu ducă la vătămări fizice.

Un exemplu: „Ia exemplarul ăsta din revista *Popular Mechanics* și răsfoiește-l bine, ca să pară citit. Mâine după-amiază, la treisprezece și treizeci, mergi la localul Bob’s 7 de pe Van Nuys Boulevard, nr. 5335. Te așezi la tejghea cu fața spre intrare, lângă ghișeul pe unde se face

comanda la bucătărie. Comanzi un hamburger Big Boy și o coca-cola. În timp ce mănânci, citești revista. Îndoi pagina 56, astfel ca să fie vizibil anunțul de acolo. Lași un bacșiș de un dolar. Lași revista pe tejghea.”

Și altul: „Vineri noapte, imediat după ora de închidere a barurilor, stai în fața ușii de la această adresă, ca și cum ai aștepta pe cineva să te ia cu mașina. Asta-i tot. Nu se va întâmpla nimic. Poți să pleci la ora două și treizeci.”

Și încă unul: „Ia pachetul ăsta. Nu-l deschide! La ora șaisprezece și douăzeci și cinci, iei autobuzul 86 de la Highland. Cobori la intersecția dintre Victory și Laurel Canyon. Traversezi strada și aștepți autobuzul în sens invers.

Lași pachetul pe banchetă”

Și cel mai bizar:...Ai aici un tricou alb, blugi și o jachetă roșie – exact stilul James Dean. Ai chipul potrivit pentru așa ceva. Mâine după-amiază, la Studio City, la intersecția dintre Ventura și Laurel Canyon. Când puștoaica asta iese din farmacie, o oprești și spui: „Când ești gata să-nveți, Universul va aduce un dascăl. Chiar și când nu ești gata să-nveți, Universul va aduce un dascăl.” Dă-i ziarul ăsta. În el este o poezie de Emily Dickinson. Nu răspunzi la întrebări. Intri în farmacie, o traversezi, ieși prin ușa din spate și prin parcarea de acolo, și cotești la dreapta după colțul clădirii; ea nu te

va urma, dar nu mai trebuie să te vadă. Mergi spre vest până ajungi la magazinul de îngheţată. Îţi poţi parca maşina în spatele lui.”

Când Georgia a fost satisfăcută în cele din urmă că puteam urma ordinele, mi-a dat o misiune dură.

— Ai încredere în mine? Bun! Du-te la adresa asta şi fă-l la rotulă pe nemernicu-ăsta.

— Să-l fac la rotulă?

— I-un termen de argou. Împuşcă-l în genunchi. În ambii genunchi. Vrem să-şi petreacă restul vieţii într-un cărucior cu rotile. Ah – şi smulge telefonul din priză! Poartă mănuşile astea, poartă pantofii ăştia… foloseşte pistolul ăsta, uite muniţie, uite un amortizor, pune totul în sacul ăsta pentru gunoi şi adu-l înapoi ca să fie distrus.

— Glumeşti.

— Noi nu glumim cu chestii de-astea.

— Să-l împuşc în genunchi… asta-i destul de dificil. Mai ales dacă-i în mişcare.

— Dacă nu poţi…

— Pot.

— Ai prefera mai bine să-l omori? M-am gândit două secunde.

— Ce-a făcut?

— Nu-ţi place să lucrezi ca gorilă, aşa-i?

— Trebuie pur şi simplu să ştiu…

— Este un act justiţiar, a spus ea. Individul este un violator. Siluieşte fetiţe. Cea mai mică

are șase ani. Iar după aceea le ucide. Mâine îl apucă nebunia. Schilodește-l în seara asta și vei salva trei vieți despre care știm… probabil și mai multe dacă începe să umble prin timp.

— Pot să te-ntreb ceva? Cine ia deciziile astea? Ea a clătinat din cap.

— Este o informație la care n-ai acces. Gândește-te la situație în felul următor. Făptașii aleg când să fie făptași. Noi încercăm să asigurăm soluții permanente. Tipul din seara asta este un nenorocit periculos. Fă-ți treaba și mâine va fi doar un nenorocit. (A ridicat din umeri.) Sau un cadavru. Ambele posibilități fac parte din contract. Care ți-e mai ușor. Sau mai plăcut. Tu alegi.

— Nu sunt un psihopat.

— Păcat… Avem realmente nevoie de unul. Pentru cazurile mari. Am ignorat remarca aceea.

— Avem mandat de prevenire? Georgia a negat încetișor.

— Legea respectivă n-a fost încă votată. Dar nu putem aștepta. Poftim – ușurează-ți conștiința. După ce-l aranjezi, aruncă pe jos plicul ăsta din punga de plastic.

— Ce-i în el? Bani?

— Tăieturi din ziare. Despre cum își va tortura victimele. Lasă-l pentru polițai, ei o să se prindă. Nu atinge nimic, nu lăsa amprente.

Au fost și alte misiuni ca aceea. N-au devenit niciodată mai ușoare.

În viața reală, nu zbori pistolul din mâna omului rău. Oamenii răi nu scapă arma, spun „vai”! și ridică ochii spre cer – nu, ei trag în tine. Cu tot ce au, cu gloanțe, mortiere și mine care-i retează picioarele amicului tău cel mai bun. Ei te atacă într-una, împroașcă sânge și foc, bubuie explozii, grindine de noroi, carne și oase. Trebuie să stai cu capul la cutie, cu casca bine înfundată și să speri că vei avea o șansă de a așterne un covor de foc, de a-i arde de vii în urlete, doar pentru a-ți cumpăra momentele acelea goale de liniște înfricoșătoare în care aștepți ca să vezi dacă începe din nou. În viața reală, îi bați de le sună apa în cap, numai și numai pentru a-i încetini. Iar dacă asta nu-i încetinește, atunci îi omori, îi arunci în aer, îi transformi în fragmente roșii și grețoase.

La televizor, totu-i perfect. Viața reală este murdară, urâtă, scabroasă, mizeră, putredă, supurantă și dureroasă. În viața reală, oamenii răi nu se consideră răi, ei se consideră tot buni și-și fac treaba pentru că asta trebuie să facă bărbații; dar în viața reală, nu există oameni buni, ci doar oameni, care se ucid între ei până ce una dintre tabere este desființată. Și poate că după aceea, în timp ce culegi bucățile caporalului tău sau ale radiofonistului tău, ai ocazia să stabilești care-i fiecare tabără.

Poate... Și acela-i momentul în care nu mai contează dacă cineva este sau nu un om bun, fiindcă oricum e mort.

Pentru că în viața reală nu există oameni buni. Ei nu există, tot așa cum nici tu nu exiști. Ăsta-i adevărul dur și crud. Tu nu exiști acolo, nu ești decât altă moarte la televizor, consumată ca un prânz încălzit la microunde până-i momentul să schimbi canalul. Crezi că ai o viață? Nu! Tu ești pur și simplu spațiul unde se-ntâmplă tot rahatul ăsta. Cascada aceea de experiențe – nu sunt ale tale, ci tu ești al lor. Tu ești șoricelul prins în cursă. Avalanșa timpului, loviturile unui trilion de instantanee cuantice, secundă după secundă, te izbește în țărână. Și indiferent ce îți închipui că ești, nu-i decât o iluzie – tu exiști doar ca o iluzie de fuzionare temporală a continuității. Și după suficient de multă vreme, după ce-ți dai seama că nu mai poți îndura răpăiala asta lipsită de sens – indiferent dacă-i vorba despre proiectile de mortiere, gloanțe de pușcă sau raze cosmice atât de minuscule încât nici nu-ți dai seama că ți-au străpuns inima decât după ce-ai mai citit vreo trei paragrafe – oricum continui. Așteptând. Mai devreme sau mai târziu, lunetiștii te vor nimeri.

Nu supraviețuiești, ci doar trăiești câte o zi, pe rând, câte un moment, pe rând. Umbli cu multă grijă, atent la pasul care poate să facă *clic.* Te uiți, asculți și niciodată nu te miști iute... până

când trebuie neapărat s-o faci. Și când o faci, mai întâi îl dobori pe celălalt și-l ții la pământ și nu te gândești că nu-i frumos, și nu te gândești că nu-i drăguț; ideea este doar să-l împiedici să se mai scoale vreodată. Așa că faci ceea ce faci, astfel ca el să nu poată face ceea ce face. Și din când în când, unii îți spun c-a meritat, dar tu știi mai bine, fiindcă tu ești cel care poartă ranița prin zona fierbinte, nu ei. În viața reală, viața reală e naspa.

Așa că l-am doborât. Pe el și pe următorii trei. Și-am învățat să beau Glenfiddich direct din sticlă.

Până într-o dimineață când Georgia m-a târât jos din pat, încă acoperit de vomă și duhnind, m-a rostogolit în cadă și a umplut-o cu apă rece. M-a prins de păr și m-a vârât cu capul sub apă în mod repetat, până am urlat, apoi mi-a turnat pe gât cafea neagră rece și trezită, până am reînceput să înjur în engleză. Cu capul bubuindu-mi ca un motor cu opt cilindri cu o bielă ruptă, m-a îmbrăcat, m-a dus la sala de gimnastică și m-a dat pe mâna lui Gunter, instructorul personal. Ceea ce sa repetat în fiecare zi, la ora șapte. După-amiaza, lecții de limbi străine la Berlitz. În serile de luni, poligonul de tir – experiență directă cu arme din prezent și până la puștile cu cremene. Marți, ore de istorie mondială. Miercuri, Academia de Ținută a domnișoarei Grace – nu glumesc! Joi,

Alcoolicii Anonimi. Vineri, seara de filme. Cu Georgia. Nu ca un cuplu ce avea o relație, ci pentru aclimatizare culturală. Sâmbătă, atribuire de cercetări și cină la Georgia acasă. Nu ca un cuplu ce avea o relație, ci pentru raportul săptămânal complet. Duminică... micul dejun cu Georgia.

Ea nu mi-a salvat viața. A făcut-o să merite să fie îndurată. Mai ales când am început să dormim împreună. Nu la ea acasă, nici la mine – nu accepta așa ceva. Mergeam într-unul dintre motelurile acelea mici, parcă făcute din carton, de pe Cahuenga, acolo unde intră în Ventura, la jumătatea distanței până la San Fernando Valley. Ea avea nevoie de pericol și eu aveam nevoie de sex. Așa că am mototolit așternuturile ca o zonă de război, regulat, timp de trei luni, în fiecare sâmbătă seara... până la următorul temposeism, când eu a trebuit să plec la Symlar și să urc trei ani prin timp, și chiar dacă eram pregătit pentru asta, ba chiar mă gândisem că poate ar trebui să-i cumpăr un inel de logodnă, ea depășise momentul și acela a fost sfârșitul. Aceea a fost raza cosmică prin inima mea.

Am găsit altceva de făcut în serile de marți și mi-am îngăduit un pahar de scotch de fiecare dată după ce terminam o treabă murdară. Uneori și după treburile curate. Nu mă ajuta cu nimic. Și i-am spus ei care era motivul.

Nu, nu era vina ei. Era cealaltă chestie.

Chestia cu omul bun. Eu nu mă simțeam un asemenea om. A ucide în numele păcii este ca și cum ai face sex în numele castității. Nu ține...

Georgia s-a oferit să-mi anuleze contractul și să mă trimită undeva la pensie; în tot cazul, o meritam. Însă nu... dintr-un motiv necunoscut, am refuzat. Poate din cauză că mai era încă destulă treabă de făcut. Poate din cauză că încă mai doream să cred că exista ceva în care să crezi. Ce dracu'! Era mai bine decât să stau în cur și să-mi intoxic ficatul.

De aceea am luat plicul și am lăsat sticla. Poate că într-o bună zi aveam să găsesc toate explicațiile, dar deocamdată nu le mai căutam.

Am așteptat prima victimă la slujbă și am urmărit-o până acasă. Brad Boyd. Locuia într-un apartament cu curte interioară, la est de Vine. Peste două luni și jumătate, vecina afurisită care-i urăște câinele și motocicleta va fi ultima persoană care l-a văzut. Va zbiera la el pentru că motocicleta stă pe alee, în calea tuturor; după aceea o va răsturna. El o va ridica, va sui pe șa, o va întoarce astfel încât ambele țevi de eșapament să fie îndreptate spre vecină și va ambala cât mai sonor posibil, revărsând nori uriași de fum cu miros de benzină; după care se va îndepărta, vuind. Ora douăzeci și unu și jumătate, într-o seară fierbinte de joi, în luna iulie. Este o Yamaha albastră cu motor în doi timpi, 750 ce, o motocicletă de dimensiuni

mijlocii; nu va fi găsită niciodată. Am lăsat victima aceasta acasă, uitându-se la televizor. Strălucirea albastră a ecranului era vizibilă din stradă.

Am plecat spre Valley și am trecut pe lângă casa din Van Nuys a lui Weiss. El încă trăiește cu maică-sa, tatăl i-a murit acum un an; este în ultimul an la colegiul Fernando Valley din Northridge. Camera lui este în spatele casei și nu pot să văd nicio lumină. Însă mașina lui este pe aleea de acces.

A patra victimă locuiește pe Hyperion, în zona Silver Lake și ia autobuzul spre centru, unde lucrează la o bancă. Mă urc în autobuz în fața lui, mă așez pe un scaun care să nu fie în raza lui vizuală și-l studiez până la Hill Street. Randy nu știu-cum. Un puști slăbănog, cu ten foarte deschis, prea drăguț ca să fie băiat; dacă-i pui o rochie, îl poți duce oriunde. Probabil că-n școală fusese mereu tachinat.

După aceea verific locurile unde au fost zăriți ultima dată. De celelalte victime mă voi ocupa săptămâna viitoare; vreau mai întâi să citesc cartierul. Mașina lui Weiss va fi găsită pe Melrose Avenue, la două-trei cvartale spre est de luminile promițătoare din La Cienega. Parcată regulamentar, cu portierele încuiate. El plecase undeva și nu mai reapăruse. Mă opresc de cealaltă parte a străzii. Mă reazem de botul cald al Mustangului și studiez zona. La prima

vedere, pare destul de inocentă.

Acest ungher uitat din Hollywood-ul de Vest este o zonă temporală în sine, cu majoritatea componentelor păstrate din anii douăzeci și treizeci. În 1967, Melrose este presărată de micuțe și ieftine galerii de artă, oferte de decorațiuni interioare și câteva magazine de mobilier care speră să ajungă la modă. Este o arteră dezolantă, chiar și în timpul zilei.

Seara, strada este aridă și pustie, felinarele chihlimbarii sunt ca niște urme de acnee în noapte; câteva străzi mai departe, animația sclipitoare se revarsă pe La Cienega, dar aici este nepopulat, cu clădirile ghemuite, întunecate și goale, unele lângă altele, așteptând întoarcerea zilei și iluzia vieții. Pâlpâiri de neon luminează din vitrine negre. Ocazionale uși cu lămpi roșii sugerează lumi secrete.

Puține automobile se plimbă pe aici, chiar și mai puține suflete se zăresc pe trotuare – doar oaza întâmplătoare a unui restaurant ferit, care rămâne deschis chiar și după plecarea ultimului consumator; clienții care ies se mișcă rapid din ușile scăldate în lumină până la siguranța mașinilor care-i așteaptă, strecoară o bancnotă în mâna valetului și pier tăcuți în noapte.

În filme, mai ales în westernuri sau în peliculele de război, de foarte multe ori cineva spune: „Este liniște, e prea liniște”. Sau: „Fiți

atenți! Până și păsările au amuțit.” Așa se face-n filme, dar treburile nu stau la fel în zona fierbinte. În zonă, seamănă mai degrabă cu un temposeism mic. Ai senzația, sentimentul... că aerul nu are tocmai gustul firesc. Iar când simți asta, uneori părul de pe ceafă începe să ți se zbârlească. Te oprești, te uiți în jur, te uiți după motivul pentru care ți se zbârlesc firișoarele de păr. Uneori nu-i decât o schimbare a direcției vântului și felul în care iarba unduiește pe coasta dealului, iar când privești undele acelea îți dai seama că una dintre ele nu seamănă cu celelalte. Și te trezești în propria viață într-un fel care face ca restul zilei să pară somnambulism.

Uneori senzația nu înseamnă absolut nimic. Uneori este cauzată pur și simplu de prea multă cafea. Dar este reală și înveți s-o respecți oricum, fiindcă tu ești acolo, în toiul acțiunii, iar cel care a trasat scheme frumoase pe tabla neagră nu este. Te azvârli pe burtă... și clipa aceea în care te azvârli pe burtă și auzi cum proiectilul trece pe deasupra capului tău, în loc să treacă prin măruntaiele tale... clipa aceea compensează toate celelalte clipe când te-ai aruncat pe burtă și peste tine n-a trecut nimic.

Înveți să fii atent la senzația aceea. Nu te destinzi niciodată. Peste ani de zile, chiar și după ce Delta s-a îndepărtat mult în timp, tot mai ești atent. Asculți lumea, ca și cum ar ticăi o numărătoare inversă. Asculți, și deja nici

măcar nu mai știi ce anume asculți.

Stând pe Melrose, am simțit ceva. Nu am avut aceeași senzație, totuși era o senzație. Sentimentul că aici mai exista *cineva.* Cineva care ieșea noaptea. Iar băieții buni nu și-ar fi dorit să fie aici când apare el.

Întoarce-te în mașină. Lasă-te pe spate și dispari în umbre. Stai și așteaptă, fără să aștepți nimic în particular. Doar ca să vezi ce apare în beznă. Ești de planton. Ochii și urechile larg deschise; mintea cuplată pe viteza maximă. Privește. Citește strada.

Artera are o viață vampirică proprie. La răstimpuri se întrezăresc mișcări. Un băiat-bărbat, uneori doi. Uneori un băiat-fată. Copiii nopții ies din coșciugele din timpul zilei și plutesc unul câte unul prin umbre, pâlpâind vremelnic în existență, pentru un cvartal sau două, după care dispar la fel de efemer. Ce se întâmplă aici nu-i evident pe moment.

În cele din urmă, am coborât din mașină și am pornit pe jos. Spre vest, unde Melrose cotește spre La Cienega. Încotro merg băieții-bărbați? De unde vin?

Ah!

Lumini, la o jumătate de cvartal spre est. O galerie de artă întunecată, cu o parcare nepavată. Locul este întunecos, neiluminat. În spate, un patio acoperit și îngrădit. Discret. Modest. Șters până la punctul invizibilității. Ai

putea trece de o mie de ori cu mașina pe lângă el fără să-l observi, chiar dacă ai fi în căutarea lui. Este tăinuit. Cei care se ascund sunt fie speriați, fie în toiul urmăririi. În ambele cazuri, sunt periculoși.

Câțiva adolescenți stau în parcare și fumează, pălăvrăgesc. Aici nu-i loc decât pentru câteva mașini. Bâjbâi prin buzunare în căutarea unui pachet de țigări. M-am lăsat de fumat când a murit Ed Murrow, apoi din nou când am plecat din Da Nang, și pentru a treia oară când am coborât din avion în San Francisco; a treia oară a fost definitiv, totuși continuă să fie util să am țigări la mine. Scot una din pachet, mă apropii de băieții-fete, cer un foc, mulțumesc, încuviințez din cap, aștept.

— Ești nou? Ridic din umeri.

— Tocmai m-am întors în oraș.

— Unde-ai fost?

— În Vietnam.

— Oho! Am auzit că-i destul de rău.

— Este. Și e din ce în ce mai rău.

Băieții n-au nume adevărate. Cel înalt și slab, cu păr negru și drept, este „Mame”. Cel scund și rotofei este „Peaches”. Blondul este „Snoopy”.

— Ție cum îți zice?

— Solo.

— Napoleon?

— Han.

— Ce-ai făcut în Vietnam?

— Pilotam un elicopter. Îi zicea Șoimul Maltez.

Aproape că am adăugat „Am pornit pe râu, în sus, ca să ucid un bărbat pe nume Kurtz.” Dar n-am făcut-o. Ei n-ar fi înțeles, poate doar peste vreo doisprezece ani. Mă îndoiam că vreunul dintre ei îl citise vreodată pe Conrad sau pe Chandler. Mame era mai degrabă fan Bette Davis decât Humphrey Bogart. Ceilalți doi… era greu de spus. Probabil că se dădeau în vânt după Shaun Cassidy.

— Intri?

Am tras din țigară.

— Într-un minut.

Am rămas discret, ascultând. Băieții-fete bârfesc, întrerupându-se reciproc, despre cineva numit Jerry și iubirea lui neîmpărtășită pentru altcineva numit Dave, atât doar că Dave are un iubit. Jerry are și el un secret. Scumpo, n-avem toți? Ah, știți ceva? Apropo de secrete, Dennis are de fapt douăzeci și trei de ani, se ascunde de încorporare, se-ntâlnește cu Marc. Marc? Curios. Marc are păduchi lați, i-a luat de la Lane. De la Lane? Fetița aia? Lane nu-i nici măcar numele ei adevărat. Nu știți că-și înșală sponsorul? auziți, voi ați întâlnit-o pe fata cea nouă? Aia cu accent sudist? Care, Domnișoara Scarlett? Mai degrabă, Domnișoara Nas-pe-sus. E cu totul exagerată. Nu-i decât o piersicuță dulce din Georgia. Mie mi s-a părut c-a zis că-i din Alabama. Nu contează. O crezi? Scumpo, eu

nu mă cred nici pe mine. Zice c-a mers travestită la balul de absolvire. În Alabama? Fată, o să cred asta când o s-o aud de la Rock Hudson Jr! Mame se întoarce brusc spre mine.

— Ai tras bine cu urechea? Ridic din nou din umeri.

— Nu-i cunosc pe oamenii ăștia. Pentru mine nu-nseamnă nimic.

Satisfăcut, Mame se întoarce către ceilalți. Ai auzit de Ducesă și Prințesă?

Știu doar ce mi-ai zis tu. Au fost arestate – travestite – pentru c-au furat o mașină. A mai auzit cineva, ceva? Eu, nu. Voi le-ați văzut vreodată travestite? Nu, este? Eu le-am văzut. Prințesa e lut din slut. Ea și Ducesa sunt Baby Jane și Blanche. Mă-ntreb cine-o să le cumpere garderoba. Scumpo, un singur capot de-al Prințesei e-ndeajuns de mare pentru noi trei laolaltă. Dacă suntem prietenoase. Eu sunt prietenoasă, foarte prietenoasă. Scumpo, fii serioasă. Ce-o să facem noi două împreună – să ne frecăm pisicuțele, să-ncercăm pălărioare și să chicotim?

Bârfa este utilă. Trasează harta terenului social. Îți spune în ce direcție curg energiile. Îți spune cine-i important. Este modul rapid prin care să te cuplezi la gestaltul social. Găsește-mi trei bârfitori și pot afla totul despre o comunitate. Atât doar că asta nu-i o comunitate. Aici este un vârtej fragmentar de trupuri ce se

rotesc. Un mediu cuantic, cu particule care apar și dispar atât de rapid, încât pot fi detectate doar prin dârele lăsate în urmă.

În cele din urmă, intru. Nu există nicio firmă, dar locul se numește Gino's. Intrarea costă cincizeci de cenți. Bărbatul de la ușă are patruzeci și cinci, poate cincizeci de ani. El este Gino. Are păr cârlionțat, negru, nițel prea negru. Și-l cănește. OK, poate peste cincizeci de ani. Pare grec. Îmi întinde un bilet roșu rupt dintr-o bandă, din genul anonim și numerotat care se folosesc în cinematografe. Valabil pentru o apă minerală. Recită regulile. Este un club pentru oameni peste optsprezece ani. Fără droguri, fără băutură. Dacă se aprinde lumina albă, înseamnă c-a sosit Brigada Vicii, se oprește dansul.

Patioul de afară este ticsit cu adolescenți, toți băieți; unii chicotesc, alții sunt serioși. Câțiva stau foarte apropiați. Unii stabilesc contact vizual, alții se întorc cu spatele, stânjeniți. Alții stau tăcuți, posaci, pe bănci masive în lungul pereților. Banchete-suporturi pentru ghivece? Poate că locul ăsta a fost cândva o pepinieră.

Patioul face legătura cu a doua clădire, ascunsă convenabil îndărătul galeriei de artă. Invizibilă de pe stradă. Perfect! Înăuntru este mai întuneric decât pe patio. O scanare scurtă dezvăluie un bar, sticle de coca-cola; într-un colț, o masă de biliard, în altul un automat de

pinball. Tonomatul cântă o melodie a Dianei Ross și The Supremes; câțiva băieți o acompaniază în falsetto. *Love Child.* Și o zonă pentru dans. Dar nu dansează nimeni. Aceeași stânjeneală de la balurile din liceu.

Îi examinez fără grabă pe cei dinăuntru; aproape niciunul nu-i trecut de douăzeci și cinci de ani. Cei mai mulți dintre băieții de aici sunt fetițe din liceu, chiar și cei de vârsta colegiului. Câțiva pretind că sunt misogini, altora nu le pasă. La răstimpuri, doi sau trei pleacă împreună. Ascult conversații. Alte bârfe. Unele disperate. Năzuințe. Aprecieri. Speranțe. Și obișnuitele pălăvrăgeli despre colegi, profesori, școli, filme… și Shaun Cassidy.

În spatele meu, cineva spune altcuiva:

— Hai să mergem la Stampede.

— Ce-i Stampede?

— N-ai fost niciodată acolo? Haide! îi urmez afară. Discret.

Stampede se află pe Santa Monica, lângă colțul cu Fairfax. Este o berărie. Interiorul a fost decorat astfel încât să semene cu o stradă dintr-un western. Tenda cu imitație de țigle din jurul barului are un cuguar împăiat. Luminile negre fac să strălucească tricourile albe. Clienți tineri, trecuți de vârsta majoratului, ceea ce le permite să intre în localurile care vând băuturi alcoolice. Un patio mic se întinde până în spate. Locul este plin de băieți-bărbați care se învârt de

colo-colo, privindu-se și pretinzând că nu se învârt de colo-colo și se privesc, imaginându-și, dorind, visând. Unii îmi cercetează chipul. Salut cu o mișcare indiferentă a capului, apoi le întorc spatele. Tonomatul cântă *Light My Fire,* Jim Morrison și The Doors. Dacă Gino's este liceul, atunci Stampede este anul întâi la colegiu. Aici băieții arată mai mult a băieți, totuși continuă să pară mult prea tineri.

Știu ce este – sunt neterminați. Ei nu știu cine sunt. N-au fost nevoiți să plonjeze în noroi, rahat și sânge. În ei n-a tras nimeni.

Două perechi intră pe ușa din față, cu nevestele atârnând posesiv de brațul soților. Câțiva homo schimbă priviri între ei. Turiști. Vizitează grădina zoologică, circul monștrilor. Până acum n-au mai văzut poponari adevărați. Înapoia mea, cineva șoptește răutăcios:

— Soții o să se-ntoarcă săptămâna viitoare. Fără peștoaice. Așa se-ntâmplă mereu.

La două cvartale spre vest, este alt bar, The Rusty Nail. Același lucru, doar poate că clienții sunt poate mai grosolani, puțin mai în vârstă. La două cvartale spre est, The Spike. La est de el, un bar sado-maso. Bun, m-am prins. Librăria erotică Circus of Books este deschisă non-stop; merg în secțiunea pentru adulți și cumpăr un exemplar din ghidul gay al lui Bob Damron. Asta-i ceea ce-mi trebuie.

Mă întorc în apartament și trasez X-uri pe

hartă. Nicio surpriză. Georgia avea dreptate. Baruri și băi publice frecventate de homosexuali. Alte coincidențe.

Trasez liniile ce unesc X-urile. Traficul merge înainte și înapoi pe Santa Monica Boulevard, ocazional până la Gino's, pe Melrose. Pe Beverly există localul The Stud. Intrarea prin spate. O ironie neintenționată. De plafonul înalt atârnă biciclete, canoe și balansoare. Este funky și, pentru scurt timp, la modă. Mai sus pe Sunset, dau peste Sea Witch. Globuri de cristal în năvoade și o panoramă minunată a luminilor orașului. Se îngăduie dansurile... pe furiș. Pe Santa Monica, puțin la vest de La Cienega, ascuns printre luminile orbitoare ale panourilor publicitare, alt club de dans pitit. Toți testează limitele legii.

Timp de două săptămâni verific toate barurile, toate cluburile. Totuși prima mea intuiție rămâne cea mai puternică. Gino's este terenul de vânătoare. O simt. Nu trebuie să ascult tremurul firișoarelor de păr.

Pe măsură ce serile se încălzesc, ceva se trezește. În văzduh se simte o agitație. Se pregătește o subcultură estivală intrată în călduri. Anul acesta este doar îndrăzneață. La anul va fi mai rău, autodistractivă. În anul următor, 1969, va face implozie. Dar acum, în momentul acesta, încă nu și-a dat seama ce este.

Sunt copiii născuți în explozia demografică de după al Doilea Război Mondial, sumedenia de puști care ies simultan din adolescență, cu sângele clocotind, cu dorințe, nevoi și doruri haotice, sălbăticie descătușată, rebeli fără pauză; cei care cred că au primit o educație aleasă la colegiu, dar și cei care-i disprețuiesc, nevoiți fiind să trudească pentru pâinea zilnică – toți excitați la culme, posedați de sentimentul de libertate care apare la volanul unui Mustang, al unui Ford Camaro, al unui VW Broscuță, lubrifiați din belșug cu benzină ieftină, marijuana, bere și hormoni clocotitori, ieșiți pe străzi, căutând toiul acțiunii.

Iar acțiunea nu-i undeva anume, ci este peste tot, iar hărmălaia și mirosurile îmbâcsesc serile. Heterosexualii merg pe Sunset Strip sau pe Ventura Boulevard. Sau se plimbă cu mașinile în sus și în jos pe Van Nuys Boulevard, ori pe Rosecrans Avenue și mai ales pe Hollywood Boulevard. Însă ceilalți – cei tăcuți, cei care nu vânează fete, elevii și studenții la muzică, teatru și arte, băieții timizi și băieții năvalnici – după toți anii de dorințe, își găsesc finalmente un loc căruia îi aparțin, unde există și alții exact ca ei. Nu, nu exact ca ei, dar destul de aproape. Aici sunt alții care vor înțelege. Sau nu vor înțelege. Există foarte multe tipuri diferite, foarte multe moduri diferite de a fi gay. Însă măcar pentru foarte puțin timp, în locurile astea secrete și

tăinuite, ei nu vor trebui să pretindă, că nu doresc ceea ce-și doresc.

În timpul zilei, vor tuna și fulgera despre incorectitudinea discriminării și despre hidoșenia războiului… dar seara, toți doresc să facă sex. Asta-i ceea ce se revarsă de aici. Senzualitatea dezolantă a singurătății. O subcultură în călduri, un mic simptom al unei boli mai grave care devine un subiect fierbinte în toate ziarele clocotește în ziare.

Micile noastre victime – le prind fotografiile pe perete și le studiez – sunt carne de tun. La fel de inocente ca băiatul care a călcat pe mina terestră, la fel de neterminate ca puștiul cel nou care a primit un glonț în cap de la un lunetist din junglă, la prima lui misiune de planton, la fel de proaspete și de naive ca acela care a fost înjunghiat de o prostituată din Saigon. Și la fel de stupide și încrezătoare ca găozarul care s-a dus acolo fiindcă a crezut că era datoria lui și s-a întors cu pietre funerare în inimă.

În cele din urmă le-am luat fotografiile de pe pereți și le-am băgat într-un dosar, ca să nu fiu nevoit să le privesc fețele și întrebările fără răspunsuri dinapoia ochilor.

Nu știam prea multe despre homosexuali. Nici nu voiam, de fapt, să știu. Dar începeam să înțeleg. Toate informațiile mele erau eronate.

Am reluat supravegherea victimelor. Le identificasem pe primele șase. Le consemnam

obiceiurile, rutinele, mișcările. În cea mai mare parte era pregătirea de bază. Confirmarea detaliilor pe care le știam deja. Joi, victima numărul unu apare în parcare. Brad-boy. Pe motocicletă. Vine chiar îndărătul lui Mame, împingându-l în joacă cu roata din față. Fără măcar să se întoarcă, Mame leagănă din fund și spune:

— Vrei să-ți dai drumul?

Mame are acum o șuviță blondă în părul său negru. Ceilalți îl înconjoară. Brad zâmbește larg, se relaxează pe motocicletă, în cele din urmă se oferă să-l plimbe pe nerăbdătorul Lane și demarează cu el zgomotos, bun prilej pentru a se alege cu păduchi lați.

Peste câteva seri, Jeremy Weiss apare la Gino’s. Bingo! Conexiunea. Georgia avusese dreptate. Homo. Păpușei. Libido.

M-am contopit cu umbrele. Am privit. Era vrăjit de un păpușei blond și micuț, care nu putea fi deranjat. Acesta să fi fost Jerry despre care spusese Mame? Iubirea neîmpărtășită pentru Dave, care are un iubit? L-am urmărit tot restul serii. Destinația lui era o clădire galbenă și lipsită de personalitate, la câteva cvartale spre est. Pe ușă era o firmă foarte mică. Trebuia să te apropii mult ca să poți citi. CAPT. Club Atletic Pentru Tineri. Hmm. Aveam sentimentul că *nu* era o sală de gimnastică. Am privit ușa o vreme. M-am gândit.

Dispuneam de trei săptămâni până la dispariția primei victime. Căpătasem o orientare destul de bună în terenul de vânătoare; acesta era ținutul acțiunilor de o noapte. Făptașul nu cunoștea victimele. El vâna, la fel ca toți ceilalți, dar vâna pentru cu totul alt gen de incitare. Bănuiam că victimele nu-l cunoșteau. Ele îl întâlneau, apoi dispăreau. Nu aveam să descopăr nicio altă conexiune.

Trebuia să mă gândesc la asta. Cum să-l identific pe nemernic. Domnul Moarte. Așa-i spuneam acum. Cum să-l opresc? Să discut cu Georgia. Ea făcuse sugestii, majoritatea implicând acțiunea mea directă. Însă după cum merg lucrurile, agentul de teren este independent, are autoritate completă. În traducere: tu iei decizia.

Era târziu. Trecuse de miezul nopții.

Matt Vogel. Slăbuț. Față rotundă, ochi rotunzi, de cățeluș. Fire dulce. În parcarea de la Gino’s, singur lângă perete, între două mașini, acolo unde nu-l putea zări nimeni. Cu brațele cuprinzând genunchii, cu fruntea îngropată în ele. Cât pe-aici să nu-l văd. M-am retras un pas și am mai privit o dată. Da, era Matt. Proaspăt absolvent de liceu.

Lucrează ca debarasor într-o cofetărie locală. Dispare peste două luni. Victima numărul doi.

— Ce vrei?

S-a uitat la mine cu ochi mari. Îngroziți.

— Ai pățit ceva?

— Ce-ți pasă?

— Pari necăjit.

— Au aflat ai mei. Tata m-a dat afară din casă. N-am știut ce să spun. M-am scărpinat pe gât. În cele din urmă am întrebat:

— Cum a aflat?

— Mi-a căutat prin lenjerie.

— Ți-a găsit revistele? A șovăit.

— Mi-a găsit chiloțeii. Îmi place să port chiloței de fată. Se simt mai moi. I-a rupt pe toți.

— Am cunoscut un locotenent căruia îi plăcea să poarte chiloței de fată. Nu-i mare șmecherie.

— Adevărat?

Nu, nu era adevărat. Era un joc pe care-l jucăm noi. De câte ori cineva spunea o poveste horror despre oricine sau despre orice, altcineva cunoștea un locotenent care făcuse același lucru. Sau mai rău.

— Da, i-adevărat. Auzi, nu poți să stai aici toată noaptea. N-ai unde să te duci?

A clătinat din cap.

— Așteptam... să văd dacă apare cineva cunoscut... poate reușeam o lipeală. Am observat că nu folosise cuvântul „prieten”. Asta era problema acestei mici zone de război. Nimeni nu-și face prieteni. Îmi aminteam adăposturile individuale și tranșeele în care ne îmbrățișam unul cu celălalt ca frații, ca amanții, în timp ce noaptea exploda în jurul nostru. Dar

aici, dacă doi dintre acești băieți-bărbați se îmbrățișau, nu bombele erau cele care explodau. M-am întrebat dacă ei aveau aceeași spaimă de a muri singuri… poate că era chiar mai puternică.

El renunțase să-l mai aștepte pe Făt-Frumos. Domnul Ideal nu venea. Și nu apăruse nici măcar Domnul Ideal Provizoriu.

— Uite care-i treaba, e târziu. Eu locuiesc la două cvartale de aici, destul de aproape.

Văzându-i privirea suspicioasă, am spus:

— Poți să te culci pe sofa.

— Nu, nu-i nevoie. Pot să dorm la băi.

— La băi?

— La CAPT. Ai fost acolo?

Am clătinat din cap.

— Costă numai doi dolari. Și-mi pot face duș dimineața, înainte să plec la muncă. Scotty poate chiar să-mi spele hainele.

— Ești sigur?

— Nu.

Cel puțin era onest.

— Bine. Atâta vreme cât ai unde să te duci. Asta nu e un loc prea sigur…

Și dacă Domnul Moarte a început mai devreme? N-am vrut însă să spun asta. Nu voiam să-l îngrozesc pe puști.

— Aici e la fel de sigur ca oriunde altundeva… Ceva din felul cum a spus-o mi-a atras atenția.

— Ți-a făcut cineva ceva?

— Uneori oamenii strigă vorbe, când trec cu mașinile pe-aici. Doi tipi m-au alergat odată cale de un cvartal, după care au renunțat și s-au întors la mașina lor.

Am dat să plec, apoi m-am întors. Nu voiam să-l las singur.

La naiba!

— Uite… poți să vii cu mine. N-o să… am drob în frigider. Și-nghețată. Dacă vrei să-mi povestești, te-ascult. Dacă nu vrei, n-o să te sâcâi. Poți sta vreo două zile, până te-mpaci cu-ai tăi. De acord?

Matt se gândește. Pare dulce și inocent, dar a învățat cum să fie bănuitor. Ăsta-i mersul vieții. Întâi te arde, apoi te-nghează. Expresia lui este suspicioasă.

— Ești sigur?

La dracu', bineînțeles că nu-s sigur! Și asta o să belească linia temporală. Sau nu? Prin cap îmi trece un gând. Un gând urât. Nu-mi place, dar poate… momeală? Nu știu. Da' ce naiba, nu-l pot lăsa aici într-o parcare de pământ bătătorit!

— Da, haide!

Se ridică în picioare, își scutură blugii.

— N-aș face-o, dar…

— Da, știu.

— … te-am mai văzut pe-aici. Gino zice că ești în regulă.

— Gino nu mă cunoaște.

— Ai fost în Vietnam.

O afirmație, nu o întrebare. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Nu sunt invizibil aici. Unele bârfe sunt despre mine.

— Da.

Am fost în Vietnam. Arăt cu mâna pe stradă.

— Hogeagul meu e-ncolo.

— Ai văzut vreun…

— Mai mulți decât aș fi vrut.

Replica mea este un pic prea grosolană. El amuțește. De ce fac asta? De ce nu? Este o ocazie să rup coaja și să privesc rana.

— Pe mine mă cheamă Matt.

— Da, știu.

— Pe tine cum te cheamă?

— Ah, da. Pe mine mă cheamă… Mike.

— Mike? Crezusem că te cheamă Hand (Mână). Hand Solo. Dar asta-i ca… un apropo, nu? Pentru că toată lumea știe ce-i o „mână solo”, este?

— Da. Așa-i. Este-un apropo.

— Bine. Mă bucur de cunoștință, Mike.

Ne strângem mâinile, acolo pe stradă. Asta schimbă dinamica. Acum ne știm unul pe celălalt. Mai mult decât înainte, oricum. Pornim mai departe.

Este drăguț într-un fel greu de definit. Dacă mi-ar plăcea băieții, el ar fi genul de băiat care mi-ar plăcea. Dacă aceasta ar fi lumea în care aș dori să trăiesc, el ar fi frățiorul meu mai mic.

I-aș pregăti ciocolată fierbinte. I-aș citi povești seara la culcare și l-aș înveli înainte să doarmă. Și aș bate pe oricine ar glumi pe seama lui la școală.

Dar aceasta nu-i lumea aceea, ci este lumea unde bărbații nu stau prea aproape de bărbați, fiindcă… bărbații nu fac așa ceva.

— Mike?

— Da.

— La tine pot să-mi fac duș?

— Bineînțeles.

— Doar să-mi scot mirosul ăsta de transpirație.

— Când te-a dat afară tatăl tău?

— Acum două zile.

— Și stai pe stradă de două zile?

— Da.

— Ce scârbă!

— Ba nu, are dreptate.

— Ba n-are deloc. Cine-și dă copii afară din casă *nu are* dreptate. Matt nu răspunde. Este sfâșiat între simțul greșit orientat al loialității și recunoștința pentru cineva care încearcă să înțeleagă. Se teme să contrazică.

Ajungem la piciorul scării. Ezit. *De ce* fac asta? Iritat, mă răstesc:

— Pentru că asta-s persoana care sunt!

— Poftim?

Matt mă privește, încruntat.

— Scuză-mă. Vorbeam de unul singur. Ăsta-i

răspunsul care pune capăt dezacordurilor.

— Aha…

Mă urmează pe trepte.

Privește în jurul apartamentului și se uită la hărțile de pe pereți. Sunt recunoscător că am scos fotografiile. S-ar fi speriat serios să-și vadă aici poza de absolvire.

— Ești polițai?

— Nu. Sunt… cercetător.

— Astea parcă ar fi făcute de un detectiv. Ce cercetezi?

— Șabloane de trafic. Este… ă-ă-ă, sociologie. Studiem comunitatea gay.

— N-am auzit niciodată să i se spună așa. „Comunitatea gay."

— Păi, de fapt, nu, pentru că nu-i prea mare. (Cel puțin deocamdată.) Nimeni n-a studiat însă vreodată cum funcționează totul și de-aceea…

— Tu nu ești gay, nu?

Răspunsul la întrebarea asta nu-i simplu. Nici eu însumi nu-l știu. Noaptea se întinde de-a pururi aici. Ziua nu-i decât o întrerupere neplăcută.

— Uite cum stau lucrurile, în clipa de față nu sunt absolut nimic. Bine?

— Bine.

Îi pun masa. Pălăvrăgim o vreme. Despre nimic special. În general despre mâncare. Mâncare din autoserviri. Mâncare din restaurante. Mâncare din armată. Cantine. Rații.

Fast-food. Mâncare adevărată. Locuri pe unde am fost noi. Hawaii. Disneyland. San Francisco. Las Vegas. Familia lui a călătorit mai mult decât a mea. El a văzut o parte mai mare din țară decât mine.

În cele din urmă, amândoi ne dăm seama că-i târziu. El intră la duș, îi arunc o pijama, prea mare, dar asta-i tot ce am, și-i duc hainele la parter, unde avem spălătoria. Tricou, blugi, șosete albe flaușate, chiloței roz, nailon moale, nițică dantelă. Și ce dacă?

Este un puști dulce. Prea dulce, de fapt. Rahat! Are dreptul la o excentricitate. Cine știe? Poate c-o s-ajungă locotenent. Când mă-ntorc, îl găsesc deja ghemuit pe sofa.

Dormitorul meu este mobilat ca un cabinet de lucru. Un birou de lemn, o mașină de scris IBM Selectric, un scaun, un fișet cu cheie. O să mai rămân treaz o vreme, ca să dactilografiez notițele pentru Georgia. Dumnezeu știe ce-o să creadă ea despre asta. O să-mi ia mai puțin de o oră să-i bag însă hainele în uscător și-o să le-ntind pe scaun, cu mult înainte de a fi gata să mă prăbușesc în propriul meu pat.

Georgia m-a învățat cum să scriu un raport. În primul rând, enumera toate faptele. Pur și simplu ce s-a întâmplat, nimic altceva. Nu adăuga nicio opinie. În primele săptămâni, îmi restituia rapoartele cu toate opiniile mele tăiate cu dungi roșii, groase. În scurt timp am învățat

ce era fapt obiectiv și ce era poveste. După ce ai enumerat faptele, nu-ți mai trebuie nimic. Faptele vorbesc de la sine. Ele îți spun tot. Așa c-am învățat să-mi facă plăcere să scriu rapoarte, clic-clic-clicul satisfăcător al clapelor mașinii de scris și furiosul cap rotativ ca o minge de golf al Selectricului, care gonește înainte și înapoi pe pagină, lăsând urme precis definite, ca de piciorușe de insecte, pe hârtia albă și curată. O pagină, două. Rareori mai mult. Dar întotdeauna are succes. Dactilografiatul mă calmează, mă ajută să-mi organizez gândurile.

Atâta doar că dacă nu deții toate faptele, dacă nu deții destule fapte, dacă nu deții niciun fapt, rămâi împotmolit în necunoscut. Asta-i problema.

Mai târziu, mult mai târziu, stau și mă holbez la tavanul întunecat, așteptând să vină somnul și ascult cu atenție sunetul vampirilor de pe stradă. Însă cei mai mulți dintre ei și-au găsit partenerii și s-au târât spre coșciugele lor. Așa că zona de război este tăcută. Cel puțin deocamdată.

Undeva pe-acolo clocotește înăbușit Domnul Moarte. Iar eu tot nu știu nimic despre el.

Duminică dimineață. Mă trezesc târziu. Încă mă simt obosit. Mă doare spatele. Simt miros de cafea. Lipăi în bucătărie, purtând doar șortul de pijama. Matt este îmbrăcat în bluza mea de pijama. Îi este prea mare. În mod evident, a

renunțat la pantaloni, sunt prea lungi și-i cad de pe talie. Seamănă cu varianta-băiețel a unui film cu Doris Day. Gătește omletă cu ceapă și cartofi. Și pâine prăjită cu gem de căpșuni. Și un ibric de cafea proaspătă. Este aproape ca și cum aș fi însurat.

— E bine? întreabă el, nesigur. Am crezut… vreau să spun că voiam să fac ceva ca să-ți mulțumesc.

— E bine, rostesc cu gura plină. Foarte bine. Poți să gătești oricând pentru mine.

De ce-am zis asta?

— Ah, hainele tale sunt pe scaunul de lângă ușă. Ți le-am spălat aseară.

— Da, am văzut. Mulțumesc. La amiază, trebuie să plec la muncă. Șovăie. Ă-ă-ă… azi o să-ncerc să-i telefonez tatei. Ă-ă-ă… Dacă nu reușesc… ziceai ceva despre… două zile…?

— Nicio problemă. O să las o cheie sub preș. Dacă nu-s aici, intră pur și simplu.

— Ai încredere în mine?

— Nu ești un hoț.

— De unde știi?

— Știu. Am adăugat: Cei care gătesc așa nu fură. Tace pentru o secundă.

— Mama obișnuia să spună că-ntr-o bună zi o să fiu o soție minunată. Tata se enerva rău de tot.

— Se pare că tatăl tău nu prea-nțelege cum merg lucrurile. Matt mă privește, așteptând o

explicație.

— E simplu. Dacă ai grijă de alții, și ei au grijă de tine. Cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru altcineva este să-i gătești, să-l hrănești, să-i servești o masă minunată. În felul ăsta, îi spui că tu – în sfârșit, înțelegi... — că tu ții la el.

Se îmbujorează și-și ascunde stânjeneala, privind ceasul.

— Trebuie s-ajung la muncă... Și se grăbește să plece.

Duminică. Nu există noțiunea de după-amiază liberă, totuși mi-am rezervat niște ore pentru interes personal. Am plecat în Burbank. N-ar fi trebuit. Nu era acceptat. Făcea parte din contract. Vechea ta viață este moartă. N-o atingi. Totuși am făcut-o. Le-o datoram. Ba nu, mi-o datoram.

Locul era aproape cum mi-l reaminteam. Copacul din față era mai mare, casa mai mică, vopseaua mai decolorată. Am oprit în față. Am sunat la ușă și am așteptat. Înăuntru, Shotgun lătra surescitat.

Ușa din față s-a deschis înapoia celei din sită. Ca și casa, el părea mai mic. Și ca și casa, mai decolorat.

— Da? a mijit ochii.

— Tată, sunt eu, Michael.

— Mickey?

Deja împingea ușa din sită. Shotgun a ieșit imediat. În ciuda șoldului bolnav, câinele ăla era

o forță de care trebuia să ții seama. Tata mi-a căzut în brațe și Shotgun a sărit pe amândoi, cu chelălăituri agitate de nerăbdare.

— Jos, tâmpitu' dracu', jos!

Efectul a durat vreo jumătate de secundă.

Tata m-a ținut la lungimea brațelor.

— Arăți altfel. Dar cum?… Ziceau că te-ai rătăcit în tempo seism.

— Așa-i. M-am rătăcit. Sunt rătăcit. Am găsit drumul înapoi… i-o poveste lungă.

M-a îmbrățișat din nou și i-am simțit umerii cutremurându-se. Plângea? Lam ținut strâns în brațe. Mi se părea fragil. Apoi, brusc, s-a desprins și s-a întors către casă.

— Haide-năuntru. Îți fac un ceai. Să stăm de vorbă. Cred că mai am niște prăjiturele cu cacao. Nici nu știi ce greu mi-a fost fără tine. Nu ți-am atins camera. E grozav să te am din nou aici…

L-am urmat în casă.

— Ă-ă-ă… tată, nu știu cât pot rămâne. Am o slujbă…

— O slujbă? Bravo! Ce fel de slujbă?

— Nu prea am voie să discut despre ea. Genul acela de slujbă…

— Aha, lucrezi pentru guvern.

— Realmente n-am voie să discut despre slujba mea. N-aveam voie nici să vin aici, dar…

— E-n regulă, înțeleg. O să vorbim despre altele. Hai, stai jos! Așează-te. Rămâi la cină,

nu? O să fie ca pe timpuri. Am în frigider un sos bun pentru spaghete. Exact cum îți place. Nu, nu-i niciun deranj. Gătesc și-acum pentru doi, deși n-am rămas decât eu și câinele ăsta bătrân, care-i prea încăpățânat ca să moară. Amândoi suntem încăpățânați.

Nu i-am spus că nu era adevărat. Nu i-am spus că el și câinele bătrân și încăpățânat aveau să moară amândoi după numai câteva luni foarte scurte. Mi-am frecat ochii, simțindu-i brusc umezi. Era mult mai greu decât crezusem.

Undeva între spaghete și înghețată, tata a întrebat ce se-ntâmplase acolo. M-am chinuit, încercând să mă gândesc ce să spun, mi-am dat seama că nu puteam explica și în cele din urmă m-am mulțumit să strâng din umeri și am zis:

— A fost… ce-a fost.

Tata mă cunoștea suficient de bine ca să știe că era singurul răspuns pe care avea să-l primească și că subiectul nu trebuia redeschis. Zidurile s-au ridicat iarăși confortabile.

După înghețată, mi-am dat seama că nu prea mai aveam multe despre care să vorbim. Nu tocmai. Dar era bine oricum. Eram mulțumit de simplul fapt că-l puteam privi, de simplul fapt că puteam scărpina iarăși câinele după urechi. Asta era suficient. De aceea l-am lăsat să mă convingă să dorm acolo. Vechiul meu pat se simțea în același timp familiar și diferit. N-am dormit prea mult. În toiul nopții, Shotgun mi s-a

suit la picioare și s-a întins leneș, împingându-mă într-o parte și mormăindu-și nemulțumirea că ocupam atâta loc; la răstimpuri, trăgea câte un vânt prin care-și anunța opinia despre sosul de spaghete, iar după o vreme a început să sforăie cu un șuierat întretăiat. Sforăia încă zgomotos, când zorii s-au furișat pe fereastră.

La micul dejun am spus o minciună. I-am spus tatei că eram în misiune. Partea aceea nu era o minciună. Dar i-am spus că misiunea era undeva în est, nu puteam să-i precizez unde anume, însă aveam să-i telefonez când puteam. S-a prefăcut că înțelege.

— Tată, am spus, voiam doar să știi că nu m-ai pierdut. Bine?

— Știu, a zis el.

Și m-a ținut mult în brațe, înainte de a-mi da drumul cu o bătaie pe umăr.

— Du-te și arde-i pe răi! a spus, o chestie pe care mi-o repetase toată viața – din ziua în care-mi dăruise prima pălărie de cowboy și pistolul cu capse.

Ceva ce-mi spusese din nou în ziua când mă urcasem în avionul spre Vietnam. Du-te și arde-i pe răi!

— O s-o fac, tată. Îți promit.

L-am sărutat. Nu-l mai sărutasem de la opt ani, dar l-am sărutat acum. Apoi am plecat repede, simțindu-mă confuz și stingherit.

Era o zi ploioasă, cenușie. Am sărit peste

exercițiile de gimnastică, am făcut plinul la mașină și am mers prin oraș, localizând locuințele celorlalte șapte victime. Doi băieți, Dykstra și Sproul, locuiau în căminele UCLA. Nu știam dacă se cunoșteau între ei. Poate că da. Unul terminase pedagogia, celălalt muzica.

Altul locuia cu un coleg (iubit?) într-un apartament ieftin de lângă Melrose, foarte aproape de mers pe jos de apartamentul meu, atât doar că în L. A. Nu există „aproape de mers pe jos”. Dacă depărtarea-i mai mare de două case, mergi cu automobilul.

Unul locuia la mama naibii, tocmai în Azusa. Ăsta chiar că era un drum lung, chiar și pe autostrada interstatală I-10. Altul în capătul nordic al San Fernando Valley. Băieți molatici, atât de doritori după un loc în care să fie acceptați, încât șofau patruzeci de kilometri pentru a se fâțâi de colo-colo într-un patio verde… pentru a fi alături de alți băieți molatici.

Ceva a făcut clic. Ca o monedă care cade într-un automat pentru coca-cola. Una dintre intuițiile acelea care explică totul. Pentru băieții aceștia asta era pubertatea. Adolescența. Prima întâlnire, primul sărut, prima ocazie de a se ține de mână cu o persoană importantă pentru ei. Întârziată, amânată, un deceniu de așteptări… în timp ce toți din jurul tău sărbătoresc viața în sine, tu pretinzi, suprimi, inhibi, te lipsești de propria ta bucurie – dar, eventual, în cele din

urmă, finalmente, găsești un loc unde poți să guști din tot ce ți s-a negat. Este amețitor, incitant, năucitor. Da! De aceea ei parcurg atâta drum. Hormoni. Feromoni. Nu contează. Unica lumină strălucitoare într-un peisaj întunecat. Ei nu pot sta departe. Acesta-i căminul: unicul loc în care pot fi ei înșiși.

Bun. Acum să ne închipuim prădătorul…

Când am ajuns la apartament, bura se transformase în potop. Matt stătea lângă ușă, cu brațele în jurul genunchilor. Lângă el era un rucsac pe jumătate plin. A sărit în picioare, simultan îngrozit și plin de speranțe. Și a șovăit. Avea pe frunte o pată roșie, o alta pe gât.

— Ai pățit ceva?

— N-am putut găsi cheia.

— Ah, fir-ar să fie! Am uitat s-o pun sub preș.

— Crezusem că te-ai supărat pe mine…

— Nu, puștiule, nu. Eu sunt de vină. N-ai greșit cu nimic. Am făcut-o de oaie. Fir-ar a dracu’, probabil c-ai crezut… după toate celelalte…

Înainte de a-mi putea termina fraza, a început să plângă.

— Ce s-a-ntâmplat?… Nu, stai…

Am bâjbâit cu cheia în broască, l-am împins înăuntru, i-am înhățat ranița, am închis ușa după noi, l-am dirijat spre masa din bucătărie, am luat o sticlă de Glenfiddich și am turnat în două pahare.

S-a oprit din plâns doar atât cât să miroasă

paharul.

— Ce-i asta? A sorbit oricum. Arde!

— Așa și trebuie. Este whisky de calitate. Scotch. M-am așezat vizavi de el. Am fost să vizitez... pe cineva. Pe tatăl meu. Nu l-am văzut de mult și asta s-ar putea să fie ultima ocazie. N-ar fi trebuit s-o fac, dar am făcut-o oricum. Am petrecut noaptea acolo, am dormit în vechea mea cameră, în vechiul meu pat. Ce ai spus tu ieri m-a făcut să mă gândesc...

Nu m-a auzit. A înghițit un nod, cu zgomot.

— Mi-a telefonat mama... la serviciu. Mi-a spus c-ar trebui să vin acasă și să-mi iau lucrurile. Tata n-o să fie acolo. Atât doar că s-a-nșelat. El s-a-ntors mai devreme. A-nceput să mă bată...

M-am întins și i-am ridicat cămașa. Avea urme roșii pe o parte, pe spinare, pe umeri și pe brațe. A icnit când l-am atins în zona coastelor.

M-am ridicat, am intrat în baie și am scos trusa de prim-ajutor. Este aproape la fel de completă ca trusa unui medic. Stetoscop, fașă, unguent, bandaje, un flacon, ba chiar și o fiolă cu morfină și ac. De asemenea, un box și un baston scurt de polițist. Și alte jucării. Înveți din mers. Am revenit în bucătărie, i-am scos cămașa, am aplicat alifie pe semnele cele mai roșii, apoi i-am bandajat coastele. Am făcut totul în tăcere absolută. Eram prea furios ca să vorbesc. În cele din urmă am întrebat:

— Ți-ai luat toate lucrurile? A clătinat din cap.

— Bine, haide să mergem și să le luăm.

— Nu putem…

L-am prins de braț, l-am ridicat, apoi l-am tras spre ușă, în jos pe scară și spre mașină, ignorând ploaia.

— Ai nevoie de haine, de încălțăminte, de… de tot ce-ți aparține. Sunt lucrurile tale.

— Tata o să… e prea mare! Te rog, nu… Băgasem deja în viteză.

— Pune-ți centura, Matt. Cum zice Bette Davis? Va fi o seară zguduitoare!

Cauciucurile au scârțâit când am intrat pe Melrose. Am cotit spre sud pe Fairfax, împroșcând apa din bălți. O vreme, niciunul dintre noi n-a spus nimic.

Când am făcut la dreapta pe Third Street, el a zis:

— Mike, nu vreau să faci chestia asta.

— Te-am auzit. Am continuat să șofez.

— N-o să-ți spun unde locuiesc… unde-am locuit.

— Știu deja.

— De unde?

— Uite-așa, sunt zâna ta cea bună. Nu-ntreba.

— Ce vrei să faci? Am rânjit.

— O să-i fac o ofertă pe care n-o s-o poată refuza. Matt n-a priceput aluzia, bineînțeles. Îi va lua vreo cinci ani până să priceapă. Nu era însă important. Eu o pricepeam.

Am virat la stânga, apoi la dreapta. Am oprit

în fața unei căsuțe frumos îngrijite. Matt m-a urmat, a coborât din automobil și a pornit pe aleea de acces. Ușa din față s-a deschis violent. Matt avusese dreptate – tatăl lui ***era*** mare. O gorilă. Dar nu o gorilă dresată. Vânătăile risipite pe corpul fiului său reprezentau dovezi în această privință. El înlocuise îndemânarea prin forță. Probabil că așa făcuse toată viața. Purta pe chip o grimasă urâtă.

— Cine ești? a întrebat.

I-am dat singurul răspuns pe care-l merita. L-am pocnit în piept, propulsându-l înapoi în casă. L-am urmat iute. Înainte să poată reacționa, l-am lovit din nou în piept – dar mai dur, îndeajuns de tare, ca să-l expediez în perete. Casa a vibrat. El sărit înapoi și de data asta pumnul i-a întâlnit abdomenul. Avea mușchii tari, dar boxul era mai dur. A icnit, nu s-a încovoiat, dar s-a aplecat puțin în față; era îndeajuns, i-am tras capul în jos ca să ia contact cu genunchiul meu care se ridica și i-am simțit nasul spărgându-se cu un trosnet satisfăcător de os și sânge.

L-am smuls în picioare. Chipul îi era acoperit de sânge.

— Ești un bărbat în toată firea, așa-i? De-aia bați copiii? Încă se străduia să-și regăsească respirația.

— Matt, am spus, du-te și ia-ți lucrurile. Imediat! Din bucătărie a ieșit o femeie care se

ștergea pe mâini cu un prosop pentru vase.

— Matty?… Apoi m-a zărit. Cine ești dumneata? După aceea și-a văzut soțul. Joe?…

I-am luat prosopul, i l-am aruncat lui Joe și l-am îmbrâncit într-un scaun; a căzut în el, acoperindu-și nasul însângerat.

— Poți să iei loc și dumneata, doamnă; chiar ar fi indicat s-o faceți. A șovăit, apoi s-a așezat. Joe continua să gâfâie, privindu-mă neliniștit.

Vreme de câteva clipe prelungi, nimeni n-a vorbit. În cele din urmă, soția a întrebat:

— Ne vei face rău?

— Nu intenționez asta. Bineînțeles, lucrurile se pot schimba. Am înclinat din cap cu subînțeles spre găozar.

— N-o să… n-o să scapi cu…

— N-o să anunți poliția. El n-o să te lase. Nu vrea să se știe că fiul lui e homosexual.

Am inspirat adânc. Nu intenționasem să joc rolul consilierului de familie, însă Matt avea nevoie de timp să-și strângă lucrurile, iar eu trebuia să-l opresc pe găozar din a se gândi prea mult.

— Bun… doamnă, uite cum stau lucrurile: ar trebui să divorțezi de lăbarul ăsta. Fiindcă dacă n-o faci, într-o bună zi o să te-omoare. Unicul lucru care ți-a salvat viața pân-acum a fost faptul că-l teroriza pe puști, nu-i așa? După ce băiatul n-o să mai stea cu voi, o să ai ochii mereu învinețiți. Dacă nu mă-nșel, urma asta de

pe obraz e recentă. Poate chiar de azi după-amiază, nu? Și poate că pe sub haine mai sunt vreo două, care nu se văd. Ea a tăcut.

— Nu-ți faci niciun favor să fii sac de box pentru ratatul ăsta mizerabil. Și-n tot cazul, lucrul ăsta nu l-a ajutat pe copilul tău, este? L-ai lăsat să-l bată pe puști – ești o lașă. Știi ce-nseamnă „complice”? Tu ești o complice. Ești la fel de vinovată ca și el. Pentru că-l lași pe el să scape nepedepsit.

M-am răsucit spre gorilă:

— Ăsta-i adevărul, Joe. Ești un găozar. Ești mai prejos de dispreț. Același fiul tău, sânge din sângele tău. Ar trebui să-l iubești mai mult ca pe oricare altul din lume. Însă el e pur și simplu terorizat de tine. În unicul moment al vieții lui când a avut nevoie mai mult ca oricând ca tatăl lui să-l iubească și să-l înțeleagă și să fie alături de el – tu ce-ai făcut? L-ai bătut și l-ai dat afară din casă. Ce om de căcat ești! Nevastă-ta-i lașă, tu ești o brută și-mpreună alungați singurul lucru din lume pe care l-ați făcut bine: să creșteți un copil care știe încă să zâmbească. Dumnezeu știe de ce-o mai zâmbi, după ce a crescut cu doi nenorociți ca voi! Nu meritați copilul ăsta. Gura – amândoi! N-am chef de argumentări. Poți să-ți bați soția, Joe, și poți să-ți bați fiul, dar nu poți să bați adevărul, care sună ca dracu’ pentru tine. Faci umbră pământului degeaba. Ah, și încă ceva, dacă te

gândești să te ridici din scaunul ăla, n-o face. Dacă-ncerci, o să te-omor. Sunt realmente în dispoziția respectivă.

— Vorbește serios, tată, a rostit Matt revenind în cameră. A fost în comandouri. În Forțele Speciale. Beretele Verzi, sau așa ceva. A fost în Vietnam. Nu vreau să-ți facă vreun rău…

— Ți-ai luat totul?

El a ridicat o geantă de umăr din pânză și un geamantan. Umplute în grabă.

Mama lui Matt privea într-una de la unul la altul. În cele din urmă și-a adunat curajul ca să întrebe:

— Tu ce ești? Un fel de homo? Am măsurat-o din tălpi până în creștet.

— Iar tu ce ești – alternativa? (Isuse Hristoase, nu-mi venea să cred că spusesem asta!) Stai puțin!

Am revenit spre gorilă:

— Fiul tău pleacă de-acasă. N-o să-l mai vezi niciodată. Dă-mi portofelul. Nu – n-am spus să te gândești dacă s-o faci. Am spus: *dă-mi portofelul!*

Mi l-a întins. Avea aproape trei sute de dolari. I-am dat banii lui Matt.

— Poftim! Moștenirea ta. Îți ajunge pentru a trăi vreo două luni. Dacă ești grijuliu.

Am aruncat portofelul pe podea.

— Voi doi ați avut noroc azi. Vă las în viață. M-am uitat din nou spre gorilă: Dacă vii după

puștiul ăsta, dacă te mai apropii vreodată de el, dacă-l mai atingi vreodată cu un deget, te omor. O să te urmăresc și o să te ucid încet și-n chinuri. Dacă-ți mai bați vreodată nevasta, o să-ți rup ambele brațe. Ne-am înțeles? Dă din cap, c-aici nu suntem la televizor. Am privit în lateral. Matt, vrei să-ți iei rămas-bun?

El a clătinat din cap.

— Atunci du-te la mașină.

Am așteptat o clipă, să văd dacă găozarul se gândea să ne urmărească. N-a făcut-o. Era pământiu la față. Încă avea dificultăți de respirație. M-am uitat la soție.

— Știi ceva? Cred c-ar fi bine să chemi salvarea. Poate că l-am pocnit nițel mai tare și i-am fisurat sternul. Aș vrea să spun că-mi pare rău, dar nu pot.

Am pornit spre apartamentul meu în tăcere. Ploaia se întețise și mai tare. Matt era zguduit. Probabil că nu știa ce să gândească, ce să simtă.

Am ajuns la apartament. El a șovăit.

— Nu vii?

— Crezusem că voiai să... A ridicat dolarii. Vreau să zic – nu pentru asta sunt banii?

— Este timp pentru asta și mâine. Sau poimâine. În plus, n-ar trebui să rămâi singur în noaptea asta.

I-am luat geanta și valijoara. Nu erau atât de grele pe cât crezusem. Gorila și soția nu

fuseseră foarte generoși.

După ce am intrat, am scotocit prin sertarul cu fleacuri, am găsit cheia de rezervă și i-am întins-o.

— Fii atent, nu mă-nțelege greșit, dar sunt neliniștit în privința ta. Stai aici cât timp crezi că-i nevoie.

S-a uitat la cheia din palmă, apoi a ridicat ochii spre mine cu o expresie întrebătoare.

— Poți să gătești masa, da? Poți să faci curățenie? Asta o să fie chiria pe care mi-o plătești. O să-mi mut mașina de scris aici, lângă perete sau în alt loc, iar tu poți să stai în camera cealaltă. Cu o condiție. Să nu mai dai pe la Gino’s. (Nu, nu era cinstit!) Vreau să zic să nu mai mergi pe-acolo fără mine. Și să nu mai ieși cu nimeni fără… mă rog, fără să m-anunți. De acord?

— Încerci să fii ca un tată pentru mine?

— Nu. Sau mai degrabă ca un frate mai mare. Nu știu… M-am așezat vizavi de el. Poți să păstrezi un secret?

— Nu foarte bine. Vreau să zic… tata a aflat…

— Să vedem. Când ți-ai dat seama că ești?…

— Pe la doisprezece ani. Sau treisprezece.

— Deci ai putea păstra un secret vreme de cinci ani. Sau șase? Așa-i? A aprobat din cap.

— Bun. Secretul pe care ți-l voi spune este la fel de mare. Ești pregătit pentru el?

N-a spus „nu”. Am considerat asta ca fiind

„da”.

— Știi de unde-ți cunoșteam adresa? Și mai cunosc multe alte chestii. Anul ăsta o să se-ntâmple niște lucruri rele. Periculoase. Vor fi oameni răniți. Uciși. Nu sunt polițist. Dar sunt… ca un fel de detectiv particular. Și-l caut pe criminal. Iar tu ești genul lui. Ca și mulți alții de la Gino’s. Aș dori să-i pot avertiza pe toți, dar dacă aș face-o, se va duce vorba. Știi cum le place fetelor ălora să bârfească. Și dacă făptașul știe că-l caut, n-o să-l mai prind niciodată. Așa că nu pot spune nimănui. Unicul motiv pentru care-ți spun ție este… este că vreau să m-ajuți.

— Ai nevoie de ajutorul meu?

— Vreau ajutorul tău. Nu am nevoie de el, dar îl pot folosi. Dacă ești pe măsură…

— „Pe măsură”? E ceva periculos?

— Crezi că te-aș expune unui pericol? A căzut pe gânduri.

— Vrei să mă folosești ca momeală.

— Vreau să văd cine te caută. Vreau să știu cine vorbește cu tine. Asta-i tot.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Dă-i drumul.

— Ăsta ți-a fost planul de la bun început? Din capul locului? Când m-ai dus aici ieri-seară?

— Vrei să știi adevărul? L-am privit în ochi. Nu. Nu așa planificasem lucrurile. Tu erai doar unul dintre băieții pe care aveam să-i supraveghez o

vreme…

S-a încruntat. A reflectat la cuvintele mele. Apoi – fir-ar a dracu’! — a priceput.

— Nemernicule! A dat să se ridice. Știi, nu-i așa! A privit înjur, căutându-și geanta și valijoara. Am rezistat ispitei de a mă scula. În cazul de față, forța era reacția cea mai greșită cu putință. El îmi aștepta răspunsul. Am încuviințat.

— Da, ai dreptate. Știu.

— Ești un… un călător prin timp?

Am dat iarăși din cap.

— Atunci i-adevărat? Ei chiar există? Pentru că eu credeam că nu-i… nu-i decât o legendă sau așa ceva.

— Este adevărat, am recunoscut.

M-a privit pătrunzător, de parcă ar fi încercat să mă descifreze.

— Și… cât de departe din viitor ai venit?

— Eu nu sunt din viitor, ci din trecutul de acum trei ani. Dar am fost în viitor. Mă rog… am înaintat doar doisprezece ani în viitor. O să-ți placă viitorul acela. Cel puțin unele părți.

— Ce anume? Am strâns din umeri.

— De pildă… păi, da, mai întâi Stonewall… Neil Armstrong… Apple… Luke Skywalker… Pac-Man… Cred totuși că Stonewall va fi cel important.

— Ce-i asta?

— O să afli în curând. Este… o să fie… ceva

important.

— Poți să-mi dai un indiciu?

— Rosa Parks.

— Cine-i Rosa Parks?

— Interesează-te.

S-a încruntat, nemulțumit. După aceea s-a destins. Și-a lăsat geanta pe podeaua livingului și a revenit în ungherul bucătăriei.

— Spune-mi ce știi despre mine.

— Hm...

— Dacă vrei să te-ajut, trebuie să-mi spui. S-a așezat vizavi de mine și a așteptat.

— Bine, am zis. Stai nițel.

M-am dus în dormitor și m-am întors cu dosarele. Le-am aruncat pe masă.

— Eu trebuie să împiedic dispariția acestui băiat. L-ai văzut vreodată?

I-am întins fotografia lui Jeremy Weiss.

Matt a privit-o, s-a încruntat, a dat să scuture din cap, după care a zis:

— Stai așa... cred că vine de obicei în weekenduri.

— El este numărul trei. Înaintea lui au mai dispărut doi băieți. După el au mai dispărut zece. Ăsta-i primul.

— Ăsta-i Brad. Brad-boy. Are o motocicletă. Vine, agață pe câte cineva și pleacă împreună. Nimeni nu știe multe despre el, nici chiar cei cu care pleacă.

— Da, am văzut.

— Când o să?…

— Peste două săptămâni. Ceva mai mult de două săptămâni. Am trecut la următorul dosar. Asta-i a doua victimă.

A deschis dosarul, și-a văzut fotografia și a tresărit. S-a dezumflat ca un balon spart.

— O să… mor.

— Nu, n-o să mori. Îți promit. Îți promit!

— Dar am murit. Adică, o să mor, nu? Adică… astea? Brusc, a părut îngrozit.

— Nu, n-o să mori.

— Cum poți să știi? Crezusem că timpul este…

— Este variabil. Dacă n-ar fi fost așa, eu n-aș fi aici. N-aș putea să fiu aici. Nici tu.

A acceptat asta, însă numai pentru că dorea s-o accepte. Nu era convins. După un timp, s-a întins, a luat celelalte dosare și le-a deschis pe rând. A mai recunoscut doar doi băieți. Deloc surprinzător. Ultima victimă abia împlinea paisprezece ani anul acesta.

— Bun. Spune-mi acum… mai mergi și altundeva în afară de Gino’s? A clătinat din cap.

— În Garden Grove este un club pentru cei care au împlinit optsprezece ani, dar eu n-am fost niciodată acolo. Ă-ă-ă… apoi mai sunt băile. CAPT. Am fost acolo numai de două-trei ori. Alt loc nu mai este. Eu nu pot intra în baruri.

— Deci în general mergi la Gino’s?

— Acolo vin toți.

— Bun. Uite ce-ți propun. Nu mergi la Gino’s,

decât dacă merg și eu. Vreau să văd cine vorbește cu tine. Iar dacă cineva te invită să mergi acasă cu el… o să punem la punct un semnal. Te tragi de lobul urechii. Și eu o să… o să fac ce trebuie.

Matt a aprobat din cap. Părea recunoscător să existe un plan. A inspirat adânc.

— Am văzut niște cârnați afumați în frigider. Vrei să-i gătesc pentru cină? Nu-mi era chiar așa foame, dar am încuviințat. El a zăngănit o vreme prin dulapuri, căutând alte lucruri pe care să le poată pune pe farfurie.

— Am găsit o conservă de fasole și niște chifle. Pot să fac o sălățică și să deschid două coca-cola?…

— Sună bine.

Am strâns fotografiile și le-am pus înapoi în dosarele lor.

— Mike?…

— Da?

— Dacă n-o să merg cu nimeni, de unde o să știi care-i ucigașul?

— Ăsta-i un lucru la care încă mă mai gândesc.

— Va trebui să te uiți și după Brad-boy, nu?

— Da.

— Poate că n-am înțeles eu bine, dar singurul fel în care vei știi cine-i asasinul este… va fi să-l lași să omoare pe cineva. Pe Brad. Nu?

— Nu tocmai. Am o idee destul de bună

asupra nopții în care dispare Brad. Așa că persoana care vorbește cu el în seara aceea este probabil ucigașul. Dar dacă-l pot opri pe Brad să plece cu el, atunci îi pot salva viața.

— Și dacă nu-i tipul care trebuie? Vreau să zic, dacă nu i se oferă ocazia de a omorî pe cineva, cum vei ști că el este asasinul?

M-am sculat și am pus sticla de scotch înapoi în dulap. M-am rezemat de perete și m-am uitat la Matt. Tăia salata.

— Asta-i altă parte a problemei. Să zicem că aș sparge o roată de la motocicleta lui Brad, astfel că el să nu poată pleca în seara respectivă. Sau altceva... Să zicem că-l opresc pe Brad să mai agațe. Atunci asta înseamnă că Domnul Moarte – așa-i spun eu – va agăța pe altcineva. Și poate nu-n seara aceea, ci poate-n seara următoare sau poate săptămâna următoare. Poate că toată succesiunea temporală se modifică, se dă peste cap... și devine inutilă.

— Deci trebuie să fii cu ochii pe Brad.

— Exact. Și va trebui să-l urmăresc oriunde s-ar duce... și să sper că-i omul meu.

— Nu-i corect pentru Brad.

— Nu-i corect pentru niciunul dintre voi. Eu am fost angajat să salvez doar un băiat, dar există încă o duzină, și poate chiar mai mulți, care se confruntă cu același risc. Ți-am spus: timpul este variabil. Dacă-l zgâlțâi prea tare,

pierd tot cazul. Te pot salva pe tine, pe Jeremy și pe Brad, dar cine va muri în locul vostru? A înțeles – a fost ca o lovitură fizică. A pus jos cuțitul și a spus:

— Căcat!

Apoi a reacționat față de propria lui vulgaritate, șoptind:

— Nu așa vorbește o doamnă, nu?

A pus cina pe masă și o vreme am mâncat în tăcere. În cele din urmă, eu am zis:

— A fost foarte bună. Mulțumesc.

— Ți-a plăcut?

— Este o adevărată cină, mai mult decât aș fi pregătit pentru mine.

— A trebuit să-nvăț să gătesc. Mama... A ridicat din umeri.

— Da, am văzut.

— Nu-i o persoană rea. Nici tata nu-i rău, doar că atunci când bea prea mult...

— Și cât de des o face? A priceput aluzia.

— Da. Așa-i.

Mai târziu, după ce am pus farfuriile la locul lor, am făcut un duș scurt. Am ieșit din baie, purtând doar un prosop. El m-a privit, apoi și-a ferit iute ochii. A zis ceva despre stat în cadă și s-a grăbit în baie. Am auzit cum a deschis robinetele. După un moment, a scos capul:

— Prosoape?

— În dulapul de pe hol. Raftul de sus. Poftim! I-am scos prosoapele galbene. Altceva?

— Nu cred.

Continua să-mi evite ochii.

— Bine. Eu mă duc să mă culc. Mâine dimineață am o întâlnire. Când o să mă-ntorc, o să mergem să-ți facem rost de-un pat.

— Ă-ă-ă… Bine. Mulțumesc. A dispărut înapoi în baie.

Îmi place să dorm cu ferestrele deschise. Aici, în apropiere de Melrose, nopțile erau uneori înăbușitoare, uneori vântoase, uneori reci. Uneori briza sufla dinspre ocean, iar alteori aerul era nemișcat și mirosea a iasomie. În noaptea asta, vântul era rece, ultima rămășiță umedă a unei zile ploioase și posace. Aerul avea iz de curățenie. Mâine avea să fie senin.

Am suit în pat, am ascultat o vreme apa picurând de pe colțurile clădirii, ocazionalele târșâituri ale automobilelor prin bălți, vuietul îndepărtat al orașului și chiar câte un crâmpei de muzică îndepărtată. M-am sculat, m-am dus la dulap, am scos încă o pătură și am pus-o pe sofa. Matt avea să aibă nevoie de ea.

Revenit în pat, am ascultat vuietul propriilor mele gânduri. Matt pusese degetul pe rană – ceea ce eu știam deja și nu dorisem s-o spun. N-aveam cum să identific făptașul. Puteam s-o fac doar după ce murea cineva.

O vreme m-am întrebat cum ar fi abordat alții cazul. Nu m-am întrebat însă prea mult timp. Știam deja. Ei l-ar fi salvat pe Weiss și i-ar fi

ignorat pe ceilalți doisprezece… pentru că familia lui Weiss era singura care plătea. De aceea Georgia îmi dăduse mie cazul. Fiindcă știa că eu nu gândeam în felul acela. Știa că n-aș fi fost mulțumit să salvez doar pe unul. Știa cum gândeam eu. Nu-ți lași oamenii în urmă, pe teritoriu inamic.

Și, indiferent dacă cineva o recunoștea sau nu, aceasta era o zonă de război.

Oamenii aceștia… ei știau că trăiau pe teritoriu inamic. Erau îngroziți de ciocănitul la ușă în toiul nopții – acuzațiile de la muncă, apropourile din partea prietenilor, bârfele vecinilor și toate consecințele teribile. Băieții molatici pornesc la drum dulci și jucăuși, aproape inocenți, însă timpul le erodează spiritul. Cu cât înaintează în vârstă, cu atât le este mai apăsătoare povara. Zi după zi, ei învață să fie ascunși, devin înveninați și glasurile le sunt încărcate de acid. Poți să stai într-un bar și să le vezi în ochi, seară după seară, resentimentele adumbrite, furia clocotitoare. De ce trebuie să ne-ascundem? De ce trebuie să ne prefacem? Întrebarea *ce-i în neregulă cu mine?* Era inversată. În scurtă vreme se transforma în *ce-i în neregulă cu ei?* Și hăul se mărește, izolarea crește. Lumea secretă se pitește mai adânc.

Dar nu pentru mult timp. Vara iubirii aproape că explodează, la anul va fi vara poftei trupești,

iar după aceea vara turbată a dezastrului. Însă vara aceea avea să aducă și revoluția Stonewall, iar apoi… totul va începe să se schimbe. Totul.

Aproape că-i invidiam.

Fiindcă ei știau ce doreau.

Eu continuam să nu am nicio idee.

La ușa dormitorului s-a auzit un ciocănit încetișor. Ușa s-a deschis cu un scârțâit. Matt și-a strecurat capul înăuntru.

— Adormiseși?

— Nu încă. S-a-ntâmplat ceva?

— Mike?… S-a apropiat de pat. Pot să dorm cu tine în noaptea asta? Doar să dorm. Atâta tot. Sofaua este…

— Cam inconfortabilă, știu. Da, haide.

M-am tras într-o parte și am ridicat marginea păturii. S-a strecurat lângă mine. Nu prea aproape.

Am stat amândoi pe spate, unul lângă celălalt. Privind tavanul.

— Nu-i vorba despre sofa, nu?

— Nu.

— Așa mă gândisem și eu.

— Nu trebuie să-ți faci griji…

— Nu-mi fac.

— Vreau să zic…

— Matt, e-n regulă. Nu trebuie să explici.

M-am gândit la nopțile din Vietnam în care soldații se îmbrățișau mai strâns decât frații.

Bineînțeles, focurile de armă, proiectilele mortierelor, exploziile, napalmul, noroiul, sângele și excrementele – ca și amenințarea morții imediate – te pot împinge la așa ceva. Momentele din junglă când patrulele iau o pauză, prăbușindu-se buluc, stând uneori unii în poalele altora, unica apropiere pe care o aveam… și nopțile din camerele hotelurilor ieftine din Saigon, când nu existau suficiente saltele și dormeai pe aceeași saltea cu camaradul tău și te simțeai fericit că era lângă tine. Atingerea unui tovarăș de arme în beznă. Învățai să te simți în siguranță în duhoarea și sudoarea altor bărbați. Ei erau cealaltă jumătate a ta. Nu puteai să explici nici asta, oricum nu puteai s-o explici cuiva care nu fusese acolo.

— Îmi pare rău, Mike.

— Pentru ce?

— Pentru că sunt un…

N-a putut termina propoziția. Nu putea să pronunțe cuvântul.

— Matt?…

— Mama îmi spunea Matty. Când eram mic.

— Vrei să-ți spun Matty?

— Dacă vrei.

— Matty, vino-ncoace.

I-am cuprins umărul cu brațul și l-am tras mai aproape, astfel încât capul i se cuibărea pe pieptul meu. Nu puteam vedea cu ce era îmbrăcat, dar se simțea foarte moale. Ceva din

nailon. L-am ignorat. Nu conta.

— Lasă-l pe unchiu’ Mike să-ți spună o poveste înainte de culcare. Nu era relaxat, ci zăcea încordat lângă mine. Se aștepta să-l împing cât colo, dezgustat?…

— Când am împlinit doisprezece ani, tata mi-a făcut cadou un cățeluș de numai câteva săptămâni. Era un labrador retriever negru și era atât de stângaci, încât se împiedica de propria lui umbră. Nu putea să umble fără să cadă în bot, dar m-am îndrăgostit de el din clipa în care l-am văzut. Tata m-a întrebat dacă-mi plăcea și i-am spus că era absolut perfect. L-am botezat Shotgun. În prima noapte a scâncit după mămica lui, așa că l-am luat în pat și l-am ținut lângă mine, i-am vorbit și l-am mângâiat și până la urmă a adormit. Mă urma peste tot și a dormit cu mine și-n noaptea următoare. Apoi, luni dimineață l-am dus la veterinar ca să-i facă vaccinurile. Veterinarul l-a examinat și l-a examinat și iar l-a examinat, după care a început să se încrunte tot mai tare. În cele din urmă a spus că Shotgun avea o problemă, o malformație de șold din cauza căreia va avea probleme la mers, că va fi olog și multe alte chestii. După aceea l-a tras pe tata deoparte și a stat de vorbă mult timp cu el. N-am putut auzi ce discutau, dar tata a clătinat din cap și l-am luat pe Shotgun acasă.

— Veterinarul voia să-l eutanasieze?

— Da. Tata nu l-a lăsat. Eu însă n-am aflat asta decât mai târziu. Am mers acasă, n-am mai vrut să am de-a face cu Shotgun. Fiindcă era schilod. Nu era perfect. Iar eu doream un câine perfect. Shotgun mă urmărea peste tot, însă eu îl împingeam cât colo. În noaptea aceea a încercat într-una să sară în patul meu și a scâncit mereu, dar eu n-am vrut să-l ridic și să-l las să doarmă cu mine. În cele din urmă, tata a venit și m-a întrebat ce se-ntâmplă, iar eu i-am spus că nu-l mai doream pe Shotgun, dar nu i-am spus și motivul. Tata și-a dat însă seama. Știa că eram supărat pe Shotgun, pentru că nu era perfect. Nu m-a certat totuși, ci a zis, bine, dimineață va găsi o casă nouă pentru Shotgun. Dar… În noaptea asta, trebuia să las cățelul să doarmă pentru ultima dată cu mine. L-am întrebat de ce trebuia s-o fac, iar tata a ridicat cățelușul în poală și l-a mângâiat. Eu am repetat întrebarea și tata l-a așezat pe Shotgun în poala mea și a zis: „Pentru că până și cățelușii urâți au nevoie de iubire. Ba chiar, cățelușii urâți au nevoie de și mai multă iubire.” Și când a spus asta, am început să am realmente remușcări fiindcă-i respinsesem pe Shotgun, după care tata a continuat: „În plus, Shotgun nu știe că el este urât. El știe doar că te iubește foarte mult. Însă dacă tu nu-l iubești și nu-l dorești, mâine o să găsim pe cineva căruia nu-i pasă cât de urât este și care va fi fericit să aibă un câine care să-

l iubească atât de mult pe cât poate Shotgun să iubească.” Atunci l-am strâns pe Shotgun la piept și am strigat: „NU! Este al meu și nu-l dai nimănui. Pentru că eu îl pot iubi mai mult ca oricine. Nu-mi pasă cât de urât este.” Atunci tata mi-a ciufulit părul – uite-așa – și mi-a șoptit la ureche: „Exact așa a spus maică-ta când te-ai născut.”

Matt a pufnit. După aceea s-a ghemuit cu spinarea lipită de mine. Nu mi-am dat seama dacă el se simțea ca o fată sau ca un băiat, ca ambele… sau ca niciuna.

Toți băieții aceia homosexuali… unii dintre ei erau băieți-fete, de acord; însă restul erau tot băieți. Băieți molatici. Bărbați fără… fără ce? O calitate a masculinității? Nu. Ei erau masculi. Numai că nu se băteau atât cu pumnu-n piept. Hm. Bineînțeles că nu. Bătutul cu pumnu-n piept este pentru dominație, pentru a-i alunga pe ceilalți masculi de lângă femele. Așa ceva este contraproductiv în mediul acesta. Aici… ei doresc să fie… prietenoși? Afectivi? Însă cei care se bat cu pumnu-n piept nu pot face asta, nu-și pot permite s-o facă fără să piardă caracteristica dominantă. Nu era de mirare că băieții homosexuali erau ținta intimidatorilor. Intimidatorii sunt lași; ei aleg victime care nu le vor răspunde prin luptă. Am privit tavanul și m-am întrebat dacă direcția aceasta de gândire mă va apropia mai mult de Domnul Moarte. Nu

puteam vedea în ce fel.

După o vreme am încetat să-mi mai fac griji și am adormit.

În dimineața următoare, amândoi am pretins că totul era normal. El a plecat la muncă, iar eu am pornit spre Hollywood Boulevard.

Georgia era încruntată. M-a privit scurt, apoi a indicat din cap spre birou.

— Domnul Harris vrea să stea de vorbă cu tine.

— Domnul Harris?

— Ted Harris, cel al cărui nume este pe ușă.

— Ah... Habar n-aveam că există cu adevărat un Ted Harris. Crezusem că era un nume fictiv pentru afacerea asta, sau așa ceva.

— Ba nu, Ted Harris este cât se poate de real. Și te așteaptă. Rahat! Aflaseră că-l vizitasem pe tata. Încercam senzația aceea de plumb în stomac pe care o simți în școală când ești chemat să dai ochi cu directorul.

Am bătut o dată la ușă, n-am primit niciun răspuns, am apăsat pe clanță și am intrat. Nu mai fusesem niciodată în camera aceasta. Birouri, scaune, lampă și un bărbat de vârstă mijlocie care stătea cu spatele la mine și privea fereastra semicirculară dinspre bulevard. Fereastra era murdară, dar soarele dimineții pătrundea totuși prin mohoreala ei cu raze alb-albastre prăfuite. Harris s-a întors spre mine. L-am recunoscut.

— Eakins?…

De fiecare dată când îl întâlneam, avea altă vârstă. De data asta avea fire argintii în păr, dar părea tânăr.

— Ia loc.

Mi-a arătat un scaun. M-am așezat.

— Numele tău adevărat este Harris? S-a așezat înapoia unui birou.

— Numele meu adevărat este Eakins. Nu există niciun Harris. Dar eu sunt el. Când este nevoie. Azi este nevoie.

— Bun, am înțeles totul…

— Taci. Am tăcut.

Avea un dosar pe birou. A ciocănit cu unghia în el.

— Cazul acesta la care lucrezi – băieții dispăruți?…

— Progresez. Între victime există o legătură.

— Povestește-mi.

— Pe Melrose este un club gay. Cred că făptașul îi găsește acolo. Scrie-n rapoartele mele. Mai există și un al doilea loc…

— Trebuie s-abandonezi cazul.

— Poftim?

— N-auzi bine? Abandonezi cazul.

— Pot să întreb de ce? Glasul lui era inexpresiv.

— Nu.

— Dar băieții ăștia vor muri…

— Asta nu-i grija ta.

— Deja este.

Eakins a respirat adânc – una dintre acele inspirații/expirații care anunță că vorbitorul va spune ceva important. S-a aplecat peste birou și m-a fixat cu atenție.

— Ascultă-mă. Viața este goală și lipsită de țintă. Nu-nseamnă *nimic*... și nu-nseamnă nimic faptul că nu-nseamnă nimic. Abandonezi cazul.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Este unicul răspuns pe care-l vei căpăta vreodată. Discuția noastră s-a terminat.

A dat să se ridice. Eu am rămas așezat.

— Ba nu.

S-a oprit, pe jumătate sculat din scaun.

— Ți-am dat o instrucțiune. Aștept s-o urmezi.

— Nu.

— Nu ți-am cerut o argumentație.

— O s-o capeți oricum. Nu-i abandonez pe băieții aceia ca să moară. Trebuie să-mi spui mai multe.

El s-a afundat înapoi în scaun.

— Există lucruri pe care tu nu le cunoști. Există lucruri pe care tu nu le-nțelegi. Asta-i situația. Așa trebuie să fie.

— I-am promis unuia dintre băieții aceia că nu va păți nimic.

— Te-ai implicat?…

— Am făcut o promisiune.

— Care băiat?

— Numărul doi.

Eakins a deschis dosarul. A răsfoit pagini.

— Acesta?

A ridicat fotografia lui Matty. Am încuviințat. Eakins a pus fotografia pe birou și s-a lăsat pe spate în scaun. A ridicat celelalte fotografii.

— El nu face parte din cazul acesta.

— Poftim?

— Ceilalți fac parte din cazul acesta. El nu.

— Nu-nțeleg.

— Și nici n-o să-ți explic. Cazul s-a terminat. Ești eliberat de el. O să te trimitem altundeva. Georgia are o misiune de curierat în regiunea Golfului…

— N-o vreau.

— Nu te-a întrebat nimeni ce vrei. O s-o iei și noi nu vom sufla nicio vorbă despre locul unde-ai fost duminică noapte.

— Nu.

— Îți plătim o grămadă de bani…

— Îmi angajați mintea, nu-mi cumpărați sufletul. De aceea plătiți așa mult. Eakins a șovăit – nu fiindcă ar fi fost nesigur, ci pentru că era enervat. A privit în lateral, parcă uitându-se după un prompter, apoi a revenit la mine.

— Știam că vei refuza. Dar noi doi trebuia să purtăm conversația aceasta.

— Asta a fost tot?

Mi-am pus palmele pe brațele scaunului, pregătindu-mă să mă scol.

— Nu tocmai. Angajamentul tău s-a terminat.

Georgia îți va da cecul de lichidare. Până la sfârșitul zilei de mâine, dorim să ne restitui toate materialele asociate acestui caz.

— Crezi că asta va rezolva ceva? Nu mă puteți opri să salvez viețile acelea, acționând în calitate de simplu cetățean.

Eakins nu mi-a replicat. Deja sorta dosarele de pe birou, ca și cum ar fi căutat următorul subiect ce trebuia soluționat.

— Te rog să închizi ușa când ieși.

Georgia mă aștepta. Avea chipul încordat. Cunoșteam expresia aceea. Dorea să spună multe, dar nu putea, nu avea voie. Mi-a întins un plic.

— Apartamentul și mașina sunt pe numele tău. Ți-am scăzut prețurile lor din cec. Contul bancar are toate câștigurile tale anterioare. N-o s-o duci rău. Ah, încă ceva – vreau actul tău de identitate.

L-am scos din portofel și i l-am înmânat.

— Știai, nu-i așa?

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

— Mă cunoști chiar așa bine?

— Nu. Dar cunosc partea aceea din tine.

Mi-a îndesat plicul în mâini. S-a apropiat îndeajuns de mult ca să simt că folosea același parfum dulceag.

Am coborât încet scara. M-am oprit să-mi lustruiesc pantofii pentru ultima oară, în timp ce examinam conținutul plicului. Un teanc gros de

bancnote, un cec gras, un cont bancar surprinzător de prosper, câteva alte documente necesare... și un bilețel pe care fusese mâzgălit în grabă: *Musso Frank's*, *peste 15 minute.* Am apropiat bilețelul de nas, am recunoscut parfumul, i-am lăsat cinci dolari bacșiș lui Roy și am pornit spre vest pe bulevard. Aveam să ajung acolo în ultima clipă.

Am cerut o masă în spate, ea a apărut după câteva minute și s-a așezat în fața mea fără un cuvânt. Am așteptat. A ridicat un deget ca să atragă atenția chelnerului, a comandat două pahare cu Glenfiddich și după aceea m-a privit drept în ochi.

— Eakins este un puțoi de clasa-ntâi. Am clătinat din cap.

— Nț, nu-i decât un puțoi de clasa a doua. Ea a reflectat scurt.

— Ba nici chiar atât. I-un vibrator. Tăcerea mea era acordul.

— Deci?...

A deschis poșeta, a scos alt plic și l-a pus pe masă.

— Tu nu trebuia să capeți cazul ăsta. Nimeni nu trebuia să-l capete. Când a aflat că ți l-am repartizat, aproape că m-a concediat. Încă o poate face.

— Nu cred. Ești acolo pe cât de departe în viitor am ajuns.

A clătinat din cap, ca și cum asta n-ar fi fost

important acum.

— Toată chestia asta-i… e pur și simplu lipsit de sens. De ce ar abroga un contract? Oricum… A împins plicul spre mine: Poftim! Vezi ce poți deduce din astea.

— Despre ce-i vorba?

— Habar n-am. El dispare zile, săptămâni, luni întregi. După aceea apare ca și cum n-ar fi trecut nici măcar o zi. Acum câțiva ani am început să fotografiez obiectele de pe biroul lui. Nu știu de ce. M-am gândit… m-am gândit că poate-mi va oferi niște idei. Sunt lucruri care… nu știu ce sunt. Uite fotografiile. De pildă, chestia asta – a scotocit printre poze – cred că-i un telefon. Are butoane ca un telefon, dar pare desprins din *Star Trek,* se deschide… dar nu funcționează, ci scrie doar „nicio rețea”. Iar obiectul ăsta seamănă cu o fisă de pocher, dar pe de o parte este aderent, îl poți lipi de un perete, și pe partea cealaltă este complet negru – o fi un fel de microfon? O cameră de filmat? Sau poate un cronosenzor? apoi discurile astea argintii, cu diametrul de doisprezece centimetri, ce dracu’ sunt? Par rețele de difracție. Pe dosul unora scrie Memorex. Să fie un fel de magnetofoane pentru înregistrat, dar fără bandă? După aceea, tot felul de pilule. Am încercat să caut denumirile, însă nu figurează în nicio enciclopedie medicală. Ce naiba-i Tagamet? Sau Viagra? Sau Xylamis? Sau oricare

dintre celelalte?

— Pe materialele astea nu există date?

— Nu întotdeauna. Uneori însă, da. Data cea mai îndepărtată este 2039, dar eu cred că el merge mai departe de anul acela. Mult mai departe. Cred că are hărțile temporale de câmpuri locale întocmite de Caltech. Sau poate că-și instalează propriii senzori și-și cartografiază singur hărțile, nu știu. N-am văzut însă niciodată ceva care să semene cu o hartă. Nu-s deloc clare. Pe de altă parte, se spune că dacă ne-am putea întoarce în timp, să zicem în anul 1907, cu niște chestii din prezent – un radio cu tranzistori, un telefon din plastic, un televizor portabil, un disc de muzică, pilule anticoncepționale, lucruri de-astea – niciunul n-ar avea vreun sens pentru oamenii din epoca respectivă. Până și un exemplar dintr-o revistă de știri ar fi lipsit de noimă, fiindcă limbajul s-a modificat foarte mult. De aceea, dacă Eakins are obiecte din viitorul de peste treizeci, patruzeci, cincizeci de ani, noi n-am înțelege mare lucru din ele...

— Și da, și nu. Acum cincizeci de ani, oamenii nu dețineau aceeași experiență a progresului, așa că nu aveau nici vocabularul necesar pentru a cuprinde genurile de schimbări ce însoțesc timpul. Noi avem altă perspectivă; fiindcă schimbarea face parte din istoria noastră, ne așteptăm să fie parte din viitorul nostru. Noi

privim obiectele acestea, însă nu le vedem ca pe un mister, ci mai degrabă ne înțelegem limitele cunoașterii.

— Acum vorbești ca mine.

— Te citam. Te parafrazam. Am răsfoit prin hârtii, fotografii, însemnări: Nimic din ce-i aici n-are nicio legătură cu cazul ăsta, nu?

— Nu știu. M-am gândit însă că ar trebui să le vezi și tu. Poate că-ți va da niște idei despre Eakins.

Am clătinat din cap.

— Dovedește că el știe mai multe decât ne spune. Dar oricum noi știam asta.

Ea s-a uitat la ceas.

— Bine, trebuie să plec. S-a ridicat, s-a aplecat spre mine și m-a sărutat scurt. Ai grijă de tine… și de micul tău iubit.

— Nu-i…

Dar ea plecase deja.

Am băgat totul la loc în plic și am comandat un sendviș cu friptură. Ziua începuse bizar, continuase mai bizar și nu ajunsese nici măcar la jumătate. Puteam la fel de bine să înfrunt ce a mai rămas din ea cu stomacul plin.

M-am întors la apartament. Am fotografiat totul. Apoi m-am dus direct la cel mai apropiat laborator foto. Am făcut copii în cinci exemplare. Am plătit cu bani-gheață. Am pus un set de fotografii în portbagajul automobilului, un set în seiful din apartament, iar pe celelalte trei

seturi le-am expediat la trei căsuțe poștale diferite. Am adus originalele înapoi la Georgia, care le-a acceptat fără comentarii. Eakins plecase deja. Totuși niciunul dintre noi n-a spus nimic; era posibil să aibă microfoane în birou – poate chiar ciudatele lui fise de pocher.

Când am ajuns acasă, Matt despacheta alimente. Toată scena părea extrem de casnică.

— Ai avut o zi bună? m-a întrebat.

Mai îmi lipseau doar papucii și gazeta de seară. Când nu i-am răspuns, a ridicat ochii. Îngrijorat.

— Ești bine?

— Da. Atât doar că… mă gândeam la niște chestii.

— Tu te gândești mereu la diverse chestii.

— Ei bine, astea sunt niște chestii la care chiar trebuie să mă gândesc.

A înțeles aluzia. A tăcut din gură și și-a văzut de treabă în bucătărie. Am ieșit pe balcon și am privit Melrose Avenue. Era frig și mohorât; diseară avea să plouă din nou, a doua furtună într-un interval atât de scurt. Ceva din cuvintele lui Eakins… nu aveau sens, dar la unele din ele se simțea un puternic iz de neadevăr. De ce nu-i Matty important pentru cazul acesta?

Iar de aici deriva în mod direct următoarea întrebare: Ce știa Eakins și numi spunea mie? Și de ce nu-mi spunea? Fiindcă dacă eu știam… ar fi afectat niște lucruri. Care lucruri? Ce alt plan

se derula?
În mod evident, nu ne aflam de aceeași parte a baricadei. Fuseserăm vreodată? Nu conta asta. În prezent, era o fundătură. Trebuia să mă gândesc la Matty.
Dacă Matty este irelevant, atunci… mai este el în pericol? Bineînțeles că-i în pericol. El a dispărut. Știm asta. Dar dacă a dispărut, atunci de ce-i irelevant?… Numai dacă dispariția lui nu-i asociată cazului. Iar dacă dispariția lui nu-i asociată cazului, atunci… evident, el ar fi complet inutil pentru acest caz. Rahat!
Dar cum putea Eakins să știe asta? Doar dacă mai știa și altceva despre Matty. Sau despre toți ceilalți.
Desigur toate astea plecau de la ipoteza că Eakins spunea adevărul. Dar dacă el încerca în mod deliberat să mă inducă în eroare? Atunci am fi revenit la prima întrebare. Ce intenționa Eakins?
Mă nemulțumea faptul că nu aveam răspuns la niciuna dintre întrebările acelea. Nu aveam un plan și nu aveam nimic pe care să-mi fundamentez un plan. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să continui cu planul pe care-l sabordase Eakins – nu pentru c-ar fi fost un plan bun, ci pentru c-ar fi accelerat lucrurile. L-ar fi silit pe Eakins să… să facă ce anume?
Când ploaia a început în cele din urmă, m-am întors în bucătărie și m-am așezat la masă.

Friptură de pui la cuptor. Era rece.

— De ce nu m-ai chemat?

— Te gândeai.

— Hm... (M-am oprit. Era plin de tact.) Bine.

— Vrei să ți-o încălzesc?

— Nu, e bună.

Am mâncat o vreme în tăcere, fără să mă simt în largul meu. În cele din urmă am lăsat furculița din mână și l-am privit.

— Știi ce? Tocmai mi-am dat seama că nu știu cum să vorbesc cu tine.

A părut derutat.

— Friptura este bună, am arătat spre puiul rece. Știi să gătești. Îmi tot vine să-ți spun că-ntr-o bună zi o să fii o soție minunată. Dar nu pot spune asta, fiindcă...

— Este altceva când o spui tu. Când o spui tu, n-o spui în batjocură.

— În același timp, este o formulare eronată. Este înjositoare, nu?

— Nu mă deranjează. Atunci când o spui tu. A început să strângă masa.

Am inspirat adânc.

— Ești?... M-am oprit. Nu știu cum să te-ntreb asta. Ești... atras de mine?

A fost cât pe-aici să scape farfuriile. Era întors într-o parte, așa că nu i-am putut vedea expresia, dar trupul i s-a încordat brusc. În cele din urmă s-a răsucit, ca să mă poată privi.

— Vrei să fiu?

— Uite cum stau lucrurile. Eu nu pot stabili relații cu oamenii. Cu niciun fel de oameni. Bărbați sau femei. Pot să spun ori să fac tot ce trebuie. O vreme. Dar numai o vreme. De fiecare dată... mă înfrânez.

— De ce?

Am strâns din umeri.

— Ăsta-i răspunsul tău?

— Când începi să salți prin timp, te deșiri tu însuți. Te detașezi. Nu aparții vreunui timp anume, nu poți aparține vreunei persoane anume. Așa că-ți decuplezi partea aceea din tine.

N-a răspuns imediat. A luat ibricul cu cafea de pe plită și a umplut două cești. A adus la masă zahăr și frișca, pentru el, nu pentru mine. În timp ce amesteca în cafea, a întrebat în cele din urmă:

— Și de ce-mi zici asta? Vrei să-mi spui că n-ar trebui să țin la tine pentru că tu nu poți să ții la mine?

— Nu știu dacă pot să țin la cineva, la oricine. Când încerc, nu reușesc. Așa c-am încetat să mai încerc.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că... În clipa de față, ești singura persoană cu care pot să vorbesc.

— Nu poți să vorbești cu tatăl tău?

— Asta nu-i o conversație pe care s-o pot

purta cu tata. A clătinat din cap, derutat și frustrat.

— Dar despre ce vorbim?

— Despre faptul că sunt atât de-al dracului de furios, confuz, tulburat, neliniștit, frustrat și… și chiar disperat, încât dacă tu n-ai fi aici, în seara asta, dacă n-ai fi tu cu care să stau de vorbă… aș sfârși stând din nou singur pe scaun… cu țeava pistolului în gură, întrebându-mă dacă voi avea curajul să apăs pe trăgaci. Am cunoscut tipi care au supt glonțul din țeava armei lor. Face o mizerie de nedescris pe perete. Și mă-ntrebam de ce-o făcuseră. Asta a fost înainte. Acum nu mă mai întreb. Acum încep să-nțeleg.

Era alb la față.

— Mă sperii groaznic.

— Nu trebuie să-ți faci griji. N-o să fac nimic stupid. Atât doar… atât doar că voiam să știi că-n clipa de față… îmi faci o favoare prin faptul că stai aici.

— Asta-i mai mult decât pot duce… nu sunt… Am aprobat din cap.

— Puștiule, mulți oameni nu pot face față la felul meu de-a fi. De aceea, ei pleacă. Uite… m-am gândit că după toate prin care ai trecut, o să-nțelegi ce simți când ești atât de separat de toți ceilalți. Eu provin din același loc… din același loc, dar din altă zonă temporală. A amestecat gânditor în cafea și a zis:

— În școală am reținut un citat, care m-ajută

câteodată. Este din Edmund Burke. Nu știu cine-i sau cine-a fost și, de fapt, nici nu contează. El a spus: „Nu dispera niciodată, dar dacă o faci continuă să muncești cu disperare.”

Am căzut pe gânduri.

— Da. E bun. E util.

Am rămas amândoi la masă, o vreme. N-am vorbit.

Mai târziu. Am ieșit din dormitorul meu. El era ghemuit pe sofa.

— Matt? Matty?

— Ce-i?...”

S-a întors pe o parte, privindu-mă buimăcit de somn.

— Dacă vrei să dormi în pat, poți să vii.

— Nu, e-n regulă.

Dar ceva mai târziu, a împins ușa dormitorului, a lipăit spre pat și s-a strecurat lângă mine. Asta însemna ceva. Nu știam ce anume, însă pe de altă parte, nici el nu știa. Probabil.

Ploaia a curățat aerul, lăsându-l sclipitor, așa cum fusese în anii treizeci și patruzeci. Cel puțin așa zic cei care au trăit în vremurile acelea. Peste două zile însă nivelurile de smog aveau să revină la cotele cele mai sufocante pentru plămâni. Nu-i vorba doar de peste un milion de motoare cu ardere internă care revarsă plumb și bioxid de carbon și toate celelalte reziduuri ale arderilor ineficiente de combustibili. Los

Angeles este înconjurat de munți. De aceea este numit „bazin”. Aerul proaspăt nu poate să pătrundă, iar aerul stătut nu poate să iasă. Stagnează. Indienii numesc locul *el valle de fumar.* Valea fumurilor. Numai două fenomene meteorologice pot face curățenie: ocazionalele furtuni de iarnă și primăvară sau vânturile fierbinți și uscate din Santa Ana la sfârșitul verii. Între iunie și octombrie, nu vă deranjați să respirați. Puteți respira în noiembrie.

Dar azi, măcar azi, era superb. Era o zi minunată să mergi la Disneyland. Și aproape că i-am propus asta lui Matty, dar el trebuia să se ducă la serviciu și eu încă nu dedusesem nimic, așa că ne-am smuls din amorțeala somnului și am pășit în confortabila zonă zombie a rutinei.

Mai aveam o săptămână până la dispariția lui Brad Boyd. Am petrecut o parte din zi urmărindu-l, deși probabil că asta era o pistă moartă. El lucra într-o librărie cu cărți erotice pe Vine, vizavi de Hollywood Ranch Market. Uneori cumpăra o coca-cola și un burrito de la chioșcul din față. De obicei mergea pe jos până la slujbă, lăsându-și motocicleta pe un mic patio acoperit din fața apartamentelor. Nu mi-ar fi fost greu s-o sabotez. Asta l-ar fi ținut acasă. Nu m-ar fi apropiat însă de Domnul Moarte.

De două ori m-am dus să-l vizitez pe tata. A doua oară, l-am dus la doctor. Știam deja că nu avea să-l ajute cu nimic, nu avea să amâne

inevitabilul, dar trebuia să încerc. Poate chiar să ușurez lucrurile pentru el. Tata s-a enervat pe mine, însă nu prea tare. Nu mai avea aceeași energie pentru a argumenta pe care o avusese când eu împlinisem optsprezece ani, când venisem acasă cu documentele de înrolare, când îl anunțasem de decizia mea, când mă răstisem la el: „Ei bine, dacă-i o greșeală, este greșeala *mea,* nu a ta!” Abia după ce Duncan a călcat pe o mină terestră la numai câțiva pași în fața mea, am descoperit ce anume îl îngrozise în asemenea măsură pe tata. Însă deja începusem să mă baricadez. Așa că sperietura n-a ajuns niciodată până la capăt, până la fund. O parte din mine a rămas convinsă că mie nu avea să mi se întâmple așa ceva. Niciodată. Pe de altă parte, am plecat de acolo imediat ce mi s-a terminat stagiul.

M-am așezat la masa din bucătărie și am examinat fotografiile și fotocopiile notițelor pe care Georgia le luase de pe biroul lui Eakins. Într-o bună zi aveau să capete un înțeles, dar în punctul acesta din timp – literalmente – erau incomprehensibile. Unicul lucru pe care-l dovedeau era că Eakins ajunsese în viitor mai departe decât orice persoană de care auzisem vreodată.

Serile, Matty și cu mine îl urmăream din nou pe Brad. Era util să ai alături încă o pereche de ochi. În prima seară, motociclistul a pornit cu

Gino's, unde n-a avut noroc sau nu i-a plăcut ce a văzut, și a plecat la Stampede. Ne-am oprit în parcarea supermarketului de vizavi, în spatele stației de autobuz, unde puteam urmări intrarea din față și motocicleta lui. Stampede avea și o ieșire de urgență prin patio-ul din spate, dar în condiții normale se folosea numai ușa din față. Puteam staționa o vreme aici; cât timp durează să agăți pe cineva într-un bar? Matty a plecat să cumpere gogoși și cafea.

— Dacă iese înainte să te-ntorci, va trebui să-l urmăresc; dacă nu sunt aici, așteaptă în gogoșărie. Imediat ce poposește undeva, o să mă-ntorc după tine. Ai înțeles? Nu intra în vorbă cu nimeni.

Planul acela a fost însă inutil; Matty s-a întors în cinci minute și Brad-boy n-a ieșit din bar decât după patruzeci de minute. Era singur. L-am urmărit spre est pe Melrose, unde a intrat la CAPT.

— Ar putea sta acolo toată noaptea, a spus Matty. Poate până pe la unu sau două.

— De unde știi? Ai fost vreodată?…

— Cu Brad-boy? Nu. M-aș fi dus, dacă m-ar fi invitat, dar n-a făcut-o. Acum nu cred că m-aș mai duce. Toți spun că-i genul de exploatator. Te utilizează, apoi te-abandonează.

— Mda și eu am senzația asta. Mă-ntreb dacă… poate c-ar trebui să intru.

— Nu sunt decât mulți tipi care stau acolo pe-

ntuneric.

— Ca-n Stampede? Sau în Gino's?

— Da, însă sunt dezbrăcați. Au doar niște prosoape pe ei.

— Hm…

O vreme, am rămas tăcuți.

— Nu poți să intri fără legitimație, a continuat Matt. Prima dată trebuie să fii însoțit de un membru. Dacă lui Scotty nu-i place cum arăți, poate să spună că nu-i seara pentru invitații membrilor. Dacă te lasă, îți dă o legitimație și-ți spune care sunt regulile. Probabil că te-aș putea băga.

— Este o ofertă?

— Încerc doar să fiu de ajutor. Am reflectat la propunerea aceea.

— De câte ori ai fost înăuntru?

— Nu prea des. De două ori… de trei ori. Nu-mi place cum miroase.

— Nu cred că ne-ar ajuta prea mult.

— De ce?

— Pentru că… dacă am judecat corect lucrurile, omul rău pe care-l căutăm noi nu operează din locul ăsta. El trebuie să-și ducă victimele altundeva. Undeva aproape. De pildă, o casă – o casă înconjurată de multe garduri vii sau tufișuri, sau poate cu o ieșire prin spate, ori în care se poate intra din garaj. El trebuie să dispună de un mod de a înlătura… urmele, fără să fie văzut de cineva.

— Deci acum putem merge acasă?

— Mă gândesc. Probabil c-ar trebui să așteptăm. Să ne asigurăm că Brad-boy ajunge teafăr acasă.

— Mâine trebuie să merg la slujbă.

— Dacă vrei să-ncerci să dormi, pe bancheta din spate este o pătură.

— Nu. Nu pot să dorm în automobile.

— Nici mie nu-mi place să stau aici. Am pornit motorul, am băgat în viteză și am aprins farurile. Haide să terminăm pentru noaptea asta!

Când am revenit în apartament, l-am împins spre dormitor și am intrat în biroul meu improvizat ca să dactilografiez un raport scurt. Reperat subiectul la… urmărit subiectul la… subiectul a stat înăuntru timp de… a ieșit la ora… a mers la… a stat timp de… a ieșit, a mers la… am așteptat, am abandonat urmărirea la ora… Nu eram obligat să-l scriu, cazul se terminase și nu aveam cui preda raportul, dar e greu să te dezbari de obiceiuri vechi… și întotdeauna e util să ai notițe precise.

N-am avut nevoie de mult timp ca să termin, dar până m-am dus la culcare, Matty era deja adormit, pe jumătate rășchirat spre mijlocul patului. L-am împins ușor și s-a întors puțin. Suficient. Îmi amintea de Shotgun. Shotgun s-ar fi întins lângă mine, lipindu-și spinarea de mine și am fi dormit spate în spate. Câinele acela

mare și bătrân era ca mine – îi plăcea să-i fie acoperit spatele de către cineva. Atât doar că Matty nu era Shotgun; nu era un cățeluș urât și nu era nici altceva. De ce făceam asta?

În seara următoare, Brad-boy a rămas acasă și s-a uitat la televizor până la ora zece. A suit pe motocicletă și s-a dus la Gino’s. A stat pe motocicletă timp de douăzeci de minute și a pălăvrăgit cu Mame, Peaches, Dave, Jeremy și doi băieți al căror nume Matty nu-l cunoștea.

— Crezi că-i vreunul dintre ei?

— Nu. Sunt prea tineri. Și sunt…

— … prea efeminați?

— Da. Prea efeminați.

— Unele fete pot fi adevărate pacoste…

— Da, am auzit unele povești despre Ducesa și Prințesa. Nu cred însă c-ar trebui să ne facem griji în privința ăstora. Par mai degrabă genul de surferi. Niște puști din liceul Pali care se provoacă unul pe celălalt dacă au curaj să viziteze un club de gay.

În cele din urmă, un surfer s-a suit pe motocicletă în spatele lui Brad-boy și au pornit pe Melrose spre est. Spre apartamentul lui Brad. Avea să petreacă noaptea acolo? Sau Brad avea să-l readucă aici peste o oră?

Până la urmă a durat chiar mai puțin. Se părea că Brad al nostru nu se dădea în vânt după preludii. Patruzeci și cinci de minute în cap. După aceea a plecat acasă și s-a culcat. Singur.

Joi seară, Brad s-a dus la un film. Ne-am așezat la trei rânduri în spatele lui. *Duzina de ticăloși.* O distribuție de zile mari. Lee Marvin, Ernest Borgnine, Charles Bronson, Jim Brown, John Cassavetes, Richard Jaeckel, George Kennedy, Trini Lopez, Robert Ryan, Telly Savalas, Clint Walker și un prostovan amuzant pe nume Donald Sutherland.

Vineri seară, Gino's era ticsit de băieți-bărbați supli și agresivi. Brad-boy a coborât de pe motocicletă și a intrat. Matty l-a urmat, iar eu am stat de vorbă între patru ochi cu Gino. I-am arătat scurt una dintre cărțile de vizită de detectiv particular pe care nu le restituisem Georgiei. Ea fie că nu-și dăduse seama, fie că-și dăduse. Nu știam dacă ar fi trebuit să-i spun ce intenționam. Avea probabil deja destule necazuri. Nu, mai bine așteptam până dețineam ceva concret.

Gino a privit cartea de vizită fără să trădeze vreun semn de surpriză, s-a uitat la mine și a întrebat:

— Ce-ți trebuie?

— Am auzit că tu ești șmecherul pe-aici. M-a privit inexpresiv, nerecunoscând termenul.

— Șmecherul, am repetat. Cel care cunoaște un doctor dacă ai sculament, care-ți poate face rost de-un certificat de nebun ca să nu faci armata – chestii de-astea.

— Mai cunosc niște oameni, a zis Gino.

Dr. Ellis avea să fie ucis de un prostituat. Scott avea să fie implicat în altă crimă și noul sediu CAPT de pe La Brea avea să fie supus unui raid al poliției. Peste doi ani.

— Cu ce te pot ajuta?

— Îi știi pe clienții obișnuiți, nu? Știi cine-i tare și care cedează. Dacă apare unul nou, îi citești regulile înainte să-l lași să între. Ai văzut vreodată cine cu cine pleacă?

— În fiecare weekend, pe-aici trec o mulțime de băieți...

— Brad Boyd. Ai observat vreodată cu cine pleacă?

— Ar fi fost greu să nu observ. Ambalează de fiecare dată motorul și pleacă în trombă, lăsând în urmă un nor de fum puturos. I-am cerut să n-o mai facă...

— Poți s-arunci câte un ochi?

— Pentru cine lucrezi? Pentru părinții lui?

— Nu. Nu-i genul ăla de caz.

— Dar ce gen de caz este?

— Asta.

I-am strecurat în palmă o bancnotă de cincizeci de dolari. Aveam alta pregătită, pentru eventualitatea în care una nu era suficientă. A coborât ochii, doar atât cât să vadă valoarea.

— Mi-ai ghicit măsura, a spus și a vârât banii în buzunar. M-am aplecat spre el și am șoptit:

— Viața puștiului ăsta poate să fie-n pericol. Cred că-i urmărit. Deocamdată însă n-am niciun

fel de dovezi concrete. Ajută-mă și mai capeți o bancnotă.

A strâns din umeri.

— Conduc un club. Weekendurile sunt animate. Nu pot să promit nimic. Dar dacă văd ceva, te-anunț.

I-am întins altă carte de vizită. Nu purta niciun nume, doar un număr de telefon.

— Dacă nu răspunde nimeni, există un robot telefonic. Poți să lași un mesaj.

A părut impresionat. Primii roboți telefonici erau scumpi. Nu i-am spus că aparținea agenției Harris... și că mă așteptam ca dintr-o zi în alta Georgia să-mi ceară să-l restitui.

L-am găsit pe Matty în penumbrele de lângă tonomat. Brad juca biliard în colț. L-am tras pe Matty și mai departe și ne-am prefăcut a fi doar parțial interesați de partida de biliard. Deocamdată se părea că Brad venise aici doar pentru biliard. Avea o lovitură moale și afurisită. Părea că lovește bilele realmente nepăsător, dar era clar că jucase mult și știa ce face. Câștiga într-una. Trei, patru, șase partide și încă nu fusese învins.

— De ce nu te duci să joci cu el?

— Nțțț. Aș putea să-ntrerup ceva sau pe cineva. Trebuie să vedem pe cine agață... sau cine-l agață pe el.

— Crezi că-i în seara asta?

— Mâine. Am impresia – s-ar putea să mă

înșel, totuși așa simt eu – că subiectul nostru ar putea să fie și el aici în seara asta. Indiferent ce anume simte, trebuie să fie o acumulare. O acumulare în timp. Dacă Brad este prima lui victimă, atunci poate că asta-i seara care-i declanșează pornirea, însă poate că încă nu-i tocmai gata să acționeze. Ceva se-ntâmplă-n seara asta. El își capătă… nu știu exact ce anume. Curajul. Iar mâine-i seara în care curajul devine îndeajuns de real pentru ca el să facă realmente ceva.

— Și dacă agață alt băiat?

— Nu cred. Cred că Brad e prima lui victimă, fiindcă Brad e cel mai facil. Nu cred că subiectul nostru a învățat încă cum să-și caute partenerul sexual. Poate că nu l-a ales pe Brad, dar cred că-i în încăperea asta. Uite ce vreau să faci. Tu pornești într-o direcție, iar eu în direcția opusă. Amândoi ne plimbăm, doar ne uităm… ca și cum am alege. Vezi dacă zărești pe oricine care ți se pare-n neregulă.

— În ce fel?

— În absolut orice fel.

— Prea bătrân? Prea urât?

— Nu. Brad este promiscuu, dar nu se prostituează. Ca voi toate, fetele, el dorește pe cineva tânăr și drăguț. De aceea, uită-te după cineva care să semene cu genul lui, dar care poate să fie nervos, agitat, nesigur… cineva care nu pare că s-ar distra prea grozav. Hainele

sau tunsoarea lui pot fi bizare, ca și cum el n-ar înțelege stilurile actuale de modă. Probabil că stă retras și se mulțumește să privească; este posibil să se holbeze sau poate să pară perfect normal. Eu fac însă prinsoare că-i cineva nou, cineva pe care nu l-ai mai văzut, așa că fii atent în privința asta. Uită-te pur și simplu cu atenție la toate fețele nefamiliare și vezi ce distingi. Ai înțeles? Tu pornește pe aici, iar eu plec pe-acolo. Dăm trei-patru ture, apoi ne întâlnim tot aici.

Mai era ceva după care trebuia să fim atenți, dar nu i-am spus-o lui Matty. Erau bagaje inutile pentru el. Nu-mi plăcea să facă asta, însă aveam nevoie de ochii lui. El avea experiență aici. Îi putea descifra pe tipii ăștia. Eu nu puteam. Nu foarte bine. Exista un strat de... nu aveam un cuvânt pentru asta, dar teritoriul ăsta avea o hartă pe care eu n-o dețineam.

Îi dădusem un indiciu. Să se uite după cineva care avea alt stil. Însă Matty nu auzise ce spusesem de fapt: cred c-avem de-a face cu un călător prin timp pe cont propriu, cineva care călărește seismele. Vine probabil din trecut, poate de acum zece sau douăzeci de ani. Mă îndoiam că era din viitor, viitorul este nițel mai prietenos față de homosexuali, dar n-am anulat nici posibilitatea respectivă – poate că mutațiile culturale îl stresau.

Totuși dacă ar fi fost să pariez, aș fi zis că

individul acesta avea o problemă mentală. Dorea să aibă relații sexuale cu bărbați tineri, însă după aceea era atât de rușinat de ceea ce făcuse, încât trebuia să distrugă dovezile. Chiar dacă asta însemna crimă.

În filme, ucigașii au întotdeauna un aer aparte. Asta pentru că regizorul îl pune pe actor într-o lumină mai puternică sau mai slabă, deosebindu-l astfel doar nițel de cei din jur; iar machiorii îi vor face ceva în jurul ochilor, astfel încât chipul lui să pară gălbejit sau supt sau tensionat; iar unghiul obiectivului va fi astfel încât toți ceilalți din mulțime vor fi în penumbră sau pur și simplu cu doi pași mai în spate. În filme, este ușor să-l remarci pe tipul cel rău – regizorul îți spune unde să te uiți și ce să remarci.

În viața adevărată… viața adevărată pute. Ucigașii arată ca oricare alți oameni. Bolnavi, obosiți și resemnați. Bătuți și înfrânți. Orice om seamănă cu un ucigaș. Așa că niciunul nu arată astfel.

Aici, ei semănau… arătau a homosexuali, dar dacă ignorai partea „homo” și te uitai la oameni, ei semănau cu oricare alții. Băieți molatici, băieți-fete, băieți-bărbați, băieți neîmblânziți, băieți mai neîmblânziți, băieți sălbatici. Niciunul dintre ei nu arăta a bărbat. Însă exact asta căutam eu. Pe cineva care să nu mai fie un băiat. Un bărbat? Poate. Cineva care

trecuse prin stadiul de băiat, dar nu-l terminase niciodată. Însă singurul de aici care arăta așa… eram eu.

Pentru o clipă am invidiat băieții aceștia diverși și libertatea lor de școlărițe. Deoarece, cel puțin pentru timpul cât erau aici, flirtând și bârfind, pălăvrăgind și flecărind, ei aveau un loc numai al lor, un loc căruia îi aparțineau. Dacă eu aș fi avut vreodată un loc căruia să-i aparțin, ar fi fost apropiat de noaptea prin care trecusem.

Am dat patru ocoluri, cinci, am simțit izuri slabe de marijuana, Aramis, Clearasil și Sen-Sen. Am trecut pe lângă Matty care mergea în direcția opusă, am mers mai departe, privind chipuri, toate chipurile – unele dintre ele m-au privit la rândul lor, întrebându-se dacă puteau găsi alinare cu mine. Așa ceva nu era posibil. Eu nu ofer alinare. Au înțeles și au ferit ochii.

În cele din urmă am ajuns înapoi în colțul întunecos de lângă tonomat și am făcut schimb de observații. Matty a clătinat din cap.

— Un grup de la frăția ZBT din UCLA, care vor să vadă ce se întâmplă pe-aici. Un tip care zice c-a venit numai ca să se documenteze pentru o carte; ce să-ți zic, l-am și crezut! Doi din Garden Grove, unul din San Francisco. Unul care seamănă a polițai, dar Gino n-a clipit nicio lumină și oricum nu-ți lași baticul ăla roșu să-ți atârne din buzunar. Și Unchiul Philsy. Așa-i zic toți.

— Care-i Unchiul Philsy… aha, el.

Trollul. Scund. Chel. De vreo cincizeci de ani. Cu tendință spre obezitate. Rânjet fals de prădător. Plimbându-se fără țintă printre băieți, admirând pur și simplu peisajul. Dulce și repulsiv în același timp. Dar inofensiv.

— Gino îl știe. Zice că-i în regulă.

— Ce era cu ăla care zicea că se documentează pentru o carte? Să n-ai încredere în el. Toți scriitorii sunt viermi mincinoși. Și celălalt – cel cu baticul?

— Cel cu baticul caută pe cineva. Cred că pe fiul lui. Doar se preface c-ar fi gay.

— Cum ai aflat așa repede toate astea?

— Telefonul fără fir.

— Poftim?

— Gino… Mame…

— Aha. Ce-i cu tipul de-acolo, înalt, la vreo treizeci de ani…

— Walt? Mi se pare că-i impresar de actori. Cel puțin așa zice el…

— Bun. Toți cei care sunt cunoscuți aici probabil că nu ridică probleme. Așa-i?

— Așa cred. A continuat apoi pe un ton scăzut: Lane a aflat că Mame le spune tuturor că el are păduchi lați. Sunt în parcare și s-au luat la bătaie. Crezi…

— Nu. Omul nostru caută un băiat, nu o fată.

— Auzi… Mike? Un ton nesigur.

— Da?

— Promiți că nu te superi?
— Ce-i?
— Mame crede că ești prietenul meu. Așa le spune la toți. Am pufnit. Am surâs. De fapt, gândul m-a amuzat.
— Aș putea să fiu. Tu locuiești cu mine. Gătești. Speli rufele. Dormim în același pat. Aproape că suntem căsătoriți.
— Atât doar că nu facem sex.
— Vezi, asta dovedește că suntem căsătoriți. Matty a clipit. N-a priceput gluma. A spus:
— M-aș însura cu tine. Dacă mi-ai cere. Dac-ai fi… Mi-am pus palma pe perete deasupra capului său, m-am aplecat înainte și l-am ascuns sub brațul meu. M-am aplecat mai mult, ca și cum aș fi vrut să-i șoptesc ceva la ureche. În loc s-o fac, l-am sărutat scurt pe obraz. Nu ne-a văzut nimeni. Gino descuraja în mod activ orice manifestări fățișe. Teama de poliție.
— Pentru ce-a fost asta? a întrebat Matty.
— Pentru tine.
— Aha…
Acum era cu adevărat derutat. Amândoi eram. A ridicat privirea spre mine și ochii îi străluceau în lumina neagră.
— Ă-ă-ă… Mike?
— Da?
— Brad tocmai a ieșit spre parcare…
— Da, l-am văzut.
Fusese o parte din motivul pentru care

ridicasem brațul și mă aplecasem mult – ca să ne ferim amândoi de privirea lui Brad. Dar nu i-am spus asta lui Matty.

— Haide să mergem.

Brad ieșise prin ușa patioului. Noi am ieșit prin ușa din față a clădirii, apoi am mers în lateral, prin spațiul dintre galeria de artă și Gino's. La timp pentru a-l vedea pe Brad îndepărtându-și motocicleta de zid și pe cineva întorcându-se cu spatele la noi, așteptând să suie pe șa. Imediat ce Brad a ambalat motorul, celălalt s-a suit înapoia lui și i-a cuprins mijlocul cu brațele.

— Îl recunoști?

— Nu…

Am vârât capul pe ușa patioului.

— Cu cine-a plecat? Gino a strâns din umeri.

— Nu l-am mai văzut până acum…

— Futu-i!

M-am repezit spre mașină, urmat de Matty. I-am ajuns pe Melrose, spre est. Reveneau la apartamentul lui Brad? Poate. Nu! Au cotit spre nord cu puțin înainte de La Brea. Acolo se întindeau mai multe apartamente micuțe, ca niște cubiculumuri. Am urmat lumina roșie de poziție a motocicletei. S-a oprit la o jumătate de cvartal în față. Matty s-a lăsat cât mai jos, sub nivelul geamului și am înaintat lent pe strada îngustă. Brad nici măcar n-a ridicat ochii. Celălalt individ sa întors pentru o clipă și l-am întrezărit în lumină. Am trecut mai departe.

— Îl știu, a spus Matty. E Tom. Se rade complet. Îți dă pe fund cu talc și te bate ușor pe fese cu palma.

— Astea de unde le mai știi?...

— Telefonul fără fir.

— N-ai?...

Matty a clătinat din cap.

— N-o faci foarte des, așa-i?

— Aș face-o. Dacă l-aș întâlni pe tipul potrivit.

— Nu există un tip potrivit. Tot așa cum nu există fete potrivite.

— Asta chiar că mi s-a părut o remarcă amară.

— Nu. Doar înțeleaptă.

— Sper să n-ajung niciodată așa înțelept. Am cotit după colț și am oprit, lăsând motorul să meargă.

— Deci îl știi, pe individul ăla, Tom?

— Nu-l cunosc personal, dar a apărut pe-aici.

— Bun, atunci nu-i cel căutat de noi.

— Am terminat pentru noaptea asta?

— Brad va merge acasă după aceea, nu?

— Probabil.

— Bine, atunci am terminat.

Matty și-a făcut duș, în timp ce eu mi-am dactilografiat însemnările. Cam aceleași lucruri. Nimic de raportat. Niciun indiciu. Nicio direcție. Nicio pistă. Am rămas în fața mașinii de scris, cu capul în mâini, încercând să mă gândesc ce să fac în continuare. Uscându-și părul, Matty și-a strecurat capul pe ușă și m-a întrebat dacă

doream ceva, poate cafea? Am clătinat din cap. El s-a dus să se culce.

Mirosul de fum din club îmi intrase în piele. Mă deranja. Mi-am scos hainele, am dat să le arunc pe jos, apoi mi-am dat seama că Matty le va strânge dimineață; le-am pus în coșul de rufe murdare și am intrat la duș. Oare cu adevărat de fum doream să scap?

După ce m-am frecat bine, am oprit dușul. Matty îmi pusese prosoape curate pe poliță. Știam ce încerca să facă. Dorea să-l las să rămână aici. Nu spusesem că nu putea să rămână, dar nici nu negociasem vreun acord pe termen lung.

Tot în pielea goală, m-am strecurat în pat. Arcurile au scârțâit. El zăcea tăcut lângă mine, respirând încetișor.

— N-ai adormit încă?

— Nu.

— Mă gândesc s-abandonez cazul.

— N-o s-o faci.

— De ce?

— Pentru că nu reziști să nu știi.

— Ești un tip foarte perspicace, știi asta?

Drept răspuns, s-a rostogolit pe o parte, întorcându-se cu fața la mine, a întins un braț peste pieptul meu, s-a tras mai aproape și m-a sărutat ușor pe obraz.

Mirosea frumos. Mirosea curat. După aceea s-a rostogolit în partea lui de pat.

— Asta pentru ce-a fost?

— Asta a fost pentru tine.

— Aha…

Asta era! Acesta era momentul. Avea să se-ntâmple. Și pentru un moment – ca acea ezitare chinuitoare din vârful coborârii abrupte a unui *montagne russe* – a părut inevitabil. Tot ce trebuia să fac era să mă-ntorc într-o parte, el avea să lunece-n brațele mele și aveam… s-o facem!

Pentru ca apoi, la fel de rapid, momentul să treacă. Iar noi continuam să stăm unul lângă celălalt într-un pat dublu, care brusc devenise mult prea îngust. După o vreme, am coborât din pat.

— Nu ți-e bine?

— Nu pot să dorm.

M-am sculat, m-am dus la dulap și am început să caut lenjerie curată – toată era împăturită ordonat. Am luat o pereche de boxeri și mi i-am tras.

— Mă mai duc pe-afară.

El s-a sculat în capul oaselor.

— Vrei să vin și eu?

— Nu.

Am spus o prea repede. M-am întors și i-am văzut expresia jignită de pe chip.

— Vreau să mă mai gândesc la caz, iar tu mergi mâine dimineață la muncă.

— Ești sigur? Nu-i cine știe ce…

— Sunt sigur. Apoi am adăugat: Problema nu-i legată de tine. Ci de mine. Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să le fi putut opri. El a părut e parcă ar fi fost lovit în moalele capului. Am scuturat din cap, frustrat și nemulțumit.

— Dumnezeule, știu că sună stupid! Dar totu-i atât de amestecat acum… parc aș fi într-o zonă seismică emoțională. Tot aștept ca pământul să înceteze să se mai cutremure, dar vibrațiile sunt tot mai tari.

Nu știu dacă să mă pitesc sub o masa ori sa fug în stradă.

— Pot să te-ajut?…

— Uite, scumpule… M-am așezat pe marginea patului, cu cămașa încă neîncheiată. Nu vreau sa te rănesc.

— N-o să mă rănești.

— Am făcut-o deja. Am profitat de tine.

— Nu-i adevărat. Sunt aici pentru că așa vreau eu.

— Doamne Dumnezeule! auzi-ne… Mi-am trecut mana prin păr. Vorbim ca și cum… ca și cum am fi o pereche căsătorita.

— Prima noastră ceartă?… A zâmbit larg.

— Matty… Ascultă-mă. E timpul să fim serioși. Oamenii mor în jurul meu. Eu fac greșeli și oamenii mor. Îi spun cuiva că-i sigur, el calcă pe o mină terestră.

Citesc greșit harta și intrăm într-o ambuscadă. Trag cu mortiera… și ucid pe cine nu trebuia. Nu

ești în siguranță-n preajma mea Nimeni nu-i în siguranță.

Și-a umezit buzele nesigur. S-a întins și și-a pus mâna peste a mea.

— O să-mi asum riscul ăsta. A înghițit un nod. Altundeva n-am unde să merg.

— Ți-am spus că poți să stai atât timp cât dorești. Am vorbit serios. Poate însă c-ar trebui să dorești să fii altundeva. Mă tem… nu pentru mine, ci pentru tine.

— Mike, te rog, nu mă face să plec…

— Nu te dau afară, puștiule. Atât doar… lasă-mă să ies și să mă plimb nițel, să-ncerc să gândesc la rece. Cazul ăsta… ceva i-al naibii de anormal aici. Mă sperie. Și nu știu de ce. Tot ce știu este că am furnicăturile astea prin măruntaie, ca și cum ar fi lunetiști pe acoperișurile clădirilor și tuneluri peste tot pe sub străzi și mine terestre în intersecții. Ai avut dreptate mai devreme, când ai spus că nu pot suporta să nu știu. Trebuie neapărat să ies de-aici, să mă duc și să mă uit prin jur. Chiar dacă nu găsesc nimic, simt nevoia să mă uit.

— Ești sigur, Mikey?

M-am ridicat și am terminat să-mi bag cămașa în pantaloni.

— Culcă-te. Îmi trebuie doar o oră sau două. În cartierul ăsta noaptea miroase a iasomie și usturoi. Apartamentul se află în apropierea unui mic restaurant italienesc, unde fierbe într-una

un cazan de sos *marinara.* Am mers până la Santa Monica Boulevard și apoi am cotit spre est. Era târziu. Locomotiva Union Pacific înainta deja greoi spre vest. Bulevardul încă avea prin mijloc șinele. Atâta vreme cât compania de căi ferate putea susține că încă le folosea, municipalitatea nu le putea demonta, așa că în fiecare noapte ei deplasau o veche locomotivă diesel prin centrul bulevardului, până la West Hollywood și înapoi.

Mai spre est, prostituații se etalau la rând, majoritatea instalați chiar pe linia de graniță. Pretindeau că fac autostopul. Dacă mergeai spre vest, îi puteai agăța de la est de La Brea, dar nu discutau nimic practic până nu treceai de intersecție – acolo se termina jurisdicția municipalității. În felul acela, prostituații testau să vadă dacă ești civil; dacă erai din Brigada Vicii, nu puteai traversa strada. După ce treceai de La Brea, erai ca într-un parc de distracții: puteai să-ți faci de cap cu toți băieții pe care ți-i puteai permite.

Prostituații erau slăbănogi și tineri. În majoritate, fugiți de acasă. Poate și câțiva narcomani. M-am întrebat care era motivul pentru care făptașul nu se orientase asupra lor. Poate c-o făcuse. Cine-și face griji vreodată de moartea unui prostituat?

Am deschis radioul pe postul KFWB și DJ-ul pusese o melodie din cel mai recent album al

Beatleșilor, Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band, *A Day în the Life.* A-nnebunit într-o mașină… Am mers până la Gower, unde clădirile deveneau mai scunde, mai vechi și mai coșcovite – studiourile de sunet de mâna a doua și studiourile de montaj de mâna a treia – apoi m-am întors spre vest.

— Atunci de ce nu ți-o tragi cu Matt? m-am întrebat. Nu-i ca și…

— Pentru că! am răspuns. Pentru că!

— Aha, asta va fi o conversație inteligentă.

— Taci din gură! apoi am adăugat: Fiindcă eu nu sunt unul dintre ei.

— Serios? Atunci de ce purtăm conversația asta: adevărul este că ți-e frică să nu fii!

Am tras pe dreapta, am oprit și am rămas locului, tremurând. A-nnebunit într-o mașină… O parte din mine dorea să meargă acasă și să se bage înapoi în pat, iar o parte din mine era îngrozită că o va face. Pentru că știam că dacă mă voi mai sui vreodată în patul acela, n-aveam să mai cobor niciodată…

Cineva a ciocănit în geam. Un prostituat? Am clătinat din cap și i-am făcut semn să se-ndepărteze. A ciocănit din nou.

Am apăsat butonul și am coborât geamul. Eakins și-a vârât capul înăuntru și a rostit voios:

— Ți-a ajuns?

Nu mi-a așteptat răspunsul. A deschis portiera și s-a așezat pe scaunul de lângă mine. Nu era

același Eakins pe care-l văzusem acum două săptămâni. Acela fusese de vârstă mijlocie și metodic. Acesta era un Eakins mai tânăr, vesel și ștrengar.

— Da. Mi-a ajuns. Ce dracu' se-ntâmplă? A strâns din umeri.

— Este o vânătoare inutilă. O fundătură. Ți-ai irosit timpul.

— Dar disparițiile sunt reale…

— Da, sunt reale.

— Atunci cum este posibil ca acest caz să fie o fundătură?

— Pentru c-așa zic eu. Vrei un sfat?

— Care-ar fi?

— Du-te-acasă la iubitul tău băiat și faceți sex de să vă sară capacele la amândoi. Și dă uitării orice altceva.

L-am privit.

— Nu pot face asta…

— Da, știam c-așa o să răspunzi. Păcat. Asta i-ar fi scutit pe toți de o sumedenie de necazuri… și mai ales pe tine.

— Ce-i asta – o amenințare?

— Mike, trebuie să te-oprești.

— Nu mă pot opri. Trebuie să știu ce se-ntâmplă.

— Pentru propria ta siguranță…

— Îmi pot purta și singur de grijă.

— Du-te acasă. Du-te-n pat. Nu te băga în chestii pe care nu le-nțelegi.

— Atunci explică-mi-le!
— Nu pot.
— Atunci nu mă pot opri.
— Ăsta-i ultimul cuvânt?
— Da.
— Bine.
A suspinat. A scos un flacon și a tras o dușcă zdravănă. A desfăcut o pereche de ochelari de soare și i-a pus pe ochi.
— Nu poți spune că n-am încercat. Ia-ți rămas-bun de la trecut. Și-a atins catarama curelei… și lumea a fulgerat și a vibrat cu o bubuitură luminoasă care ma lăsat tremurând și îngrețoșat.
— Bun sosit în 2032, Mike. Post-lumea!
Ochii îmi lăcrimau din cauza orbirii bruște. Era tot noapte, dar noaptea strălucea. Străzile erau mai luminoase decât în timpul zilei. Mă simțeam de parcă fusesem pocnit în abdomen, scăldat în apă înghețată și lovit de fulger… și-n același timp mă simțeam ca și cum ar fi fost gata să ejaculez în șort dintr-o clipă în alta.
— Ce dracu-ai făcut?
— Am înaintat șaizeci și cinci de ani prin timp… și am declanșat un seism major în zona pe care-am lăsat-o în urmă. Ai părăsit locul ăla, Mike. Pentru totdeauna. Un salt de șaizeci și cinci de ani va produce o decalare locală de minimum trei ani. Mustang-ul tău are o masă destul de mare; înglobarea lui în saltul nostru

determină un epicentru mare și probabil că undele au fost resimțite până-n West Covina.

Nu-mi puteam regăsi respirația – postefectele fizice, șocul emoțional, luminile amețitoare din jurul nostru… Eakins mi-a întins flaconul.

— Ia. Bea. O să te-ajute.

Nici măcar nu m-am deranjat să întreb ce era înăuntru, dar nu era scotch. Avea gust de milkshake rece de vanilie, însă după ce beai simțeai și un gust slab de piersică, care te încălzea ca alcoolul, deși nu era alcool.

— Ce pizda…

Pe măsură ce căldura mi s-a extins prin corp, greața mi-a dispărut. Am început să respir normal.

— O să-ți spun versiunea scurtă. Călătoria prin timp este posibilă. Dar este dureroasă, ba chiar periculoasă. De fiecare dată când faci o gaură prin timp, e ca și cum ai da o gaură într-o cremă de zahăr ars.

Toată crema din jurul găurii colapsează ca să umple spațiul gol. Se creează unde. Asta-i cauza temposeismelor. Călătorii prin timp.

Mi se părea o grămadă de rahat. Cu excepția dovezilor. Peste tot existau firme și panouri publicitare animate: ecrane uriașe cu imagini tridimensionale limpezi ca ferestrele și orbitoare ca proiectoarele. În jurul nostru, traficul vuia, vehicule mari și mârâitoare, gigantice pe lângă mașina mea decapotabilă.

— Rahat… Asta a fost ideea ta?

— În mare parte. Da. Acum bagă-n viteză și dă-i drumul. Este o zonă cu restricții. Mi-a arătat direcția: Mergi spre vest. La Fairfax este un sanctuar auto.

Dacă nu mi-ar fi spus că acesta era Santa Monica Boulevard, nu l-aș fi recunoscut. Semăna cu cartierul Ginza din Tokyo. Semăna cu centrul Las Vegas-ului. Semăna cu secțiunea Alice în Țara Minunilor din Disneyland.

Clădirile nu mai erau paralelipipedice. Se curbau în sus. Erau aplecate în spate sau în față. Diverse elemente ieșeau din ele alcătuind unghiuri bizare. Câteva se arcuiau deasupra străzii, atingând solul în cealaltă parte. Totul era viu colorat, în tonuri de neon și fluorescentă, ca un coșmar psihedelic.

Panourile publicitare se vedeau la tot pasul, majoritatea animate; gigantice ecrane TV arătau scene de frumusețe seducătoare, plaje hawaiiene luminoase, avioane uriașe lunecând peste nori scăldați în soare, bărbați și femei în pielea goală, femei și femei, bărbați și bărbați sub jeturi de dușuri.

Vampirii de pe stradă purtau machiaj extraterestru, ochi și buze adumbrite, cu urechile conturate în metal sclipitor, cu lumini ce le pâlpâiau peste corpuri, tatuaje care se zvârcoleau și dansau. Cele mai uimitoare erau culorile pieilor lor: albastru-pal, verde

fluorescent, argintiu mat și lavandă pastelată. Unii păreau să aibă solzi scânteietori și câțiva aveau cozi care le ieșeau prin spatele șorturilor satinate. Masculi? Femele? Nu-mi puteam da seama de fiecare dată.

— Atenție la drum, m-a prevenit Eakins. Mașina asta n-are automat. Comentariul lui m-a iritat, dar avea dreptate. Drept în față erau – nici măcar nu aveam cuvinte pentru a le descrie – trei turnuri lucitoare de frișca, alungindu-se și ridicându-se mult în cer, cu două sute de etaje, poate trei sute, poate mai multe. Nu puteam spune. Erau blocuri? Ferestre luminate se vedeau până sus de tot. Șabloane de culori dansau în sus și în jos pe flancuri. Pe măsură ce m-am apropiat, am zărit grădini și terase întinse între părțile lor inferioare.

— Ce sunt alea?

— Turlele?

— Da.

— Treimea de jos sunt birouri și apartamente de lux, iar restul până sus de tot sunt numai coșuri de aerisire. Tuburi gonflabile, rigide. Cele cu adevărat mari sunt mai spre interior, din South Central până la Inland Empire.

— Adică alea sunt hornuri?

— Te-ai întrebat vreodată cum își ventilează vizuinile marmotele?

— Ce legătură are asta cu?…

— Intrările în vizuină sunt dispuse întotdeauna

la înălțimi diferite. Trei-patru centimetri sunt suficienți. Vântul care suflă peste deschideri creează o diferență de presiune. Deschiderea aflată mai sus are o presiune ceva mai mică. Diferența aceea infimă este suficientă pentru a aspira aerul prin vizuină. Sucțiune. Tehnologie pasivă. Coșurile de tiraj funcționează în mod similar. Ele ajung la diferite niveluri ale atmosferei. Vântul trage aerul în jos prin coșurile scurte și-l ridică prin cele înalte. Aerul este reîmprospătat și bazinul este ventilat. Deschide fereastra și inspiră.

Am făcut-o. Am simțit parfum de flori.

— Noaptea nu-ți poți da seama, dar în timpul zilei o să vezi că aproape toate clădirile au propriile lor grădini pe acoperiș... și panouri solare. O clădire obișnuită produce 160% din necesarul ei energetic în timpul zilei, adică suficient ca să stocheze pentru seară sau ca să vândă energia rețelei. Cu volanți, acumulatori și casete energetice, orice bloc poate stoca suficientă energie ca să-i țină pe durata unei săptămâni de ploi. Fă la stânga acolo, pe rampa aia spre parcare. Ai grijă la autobuzul-casă...

— Ăsta-i Fairfax?

— Da, de ce?

Am clătinat din cap. Amuzat. Amețit. Intersecția trecea prin baza unei clădiri înalte și multicolore, un Turn Eiffel remodelat și arcuit spre cer, însă dilatându-se în vârf într-o formă

de farfurie bombată. Avea cel puțin treizeci de etaje, probabil mai multe. Cu câte un picior gigantic plantat ferm pe fiecare colț al intersecției, turnul domina peisajul aerian local; traficul se desfășura cu ușurință pe sub arcadele înalte. Rampa spre parcare pe care mi-o arătase Eakins era aproape cu siguranță în locul unde fusese cândva ușa de la Stampede. Acolo unde fusese ușa magazinului de pompe funebre care înlocuise berăria.

Am coborât în subteran. Eakins m-a dirijat.

— Ia-o pe rampa din stânga… din nou la stânga și ține-o drept înainte. Acolo! Parchează în zona de securitate. În starea în care este, mașina asta valorează minimum douăzeci. Poate chiar douăzeci și cinci, dac-o ebayim. Putem googla piața.

— Ă-ă-ă… poți să repeți încă o dată, dar pe engleză?

— Poți scoate mașina la licitație. Valorează douăzeci - douăzeci și cinci de milioane de dolari.

— Douăzeci și cinci de milioane pentru o mașină?

— Un Mustang model 1967 decapotabil de colecție, în condiție aproape perfectă, cu nici douăzeci de mii de kilometri la bord? Da. Eu aș sugera s-o faci. Pe de o parte, asta se datorează inflației, adăugă el. În dolari din 1967, ar fi probabil o jumătate de milion, dar tot nu-i rău

pentru un automobil uzat pe care nu-l poți șofa în mod legal pe nicio stradă din oraș.

— Pare o inflație a naibii de mare...

— Ți-am spus, asta-i post-lumea.

— Post... ce anume?

— Post-orice. Incluzând colapsul.

— Colapsul?

— Asta nu suna prea bine.

— Economic. Toți sunt milionari acum. Un prânz de două persoane la McDonald’s costă peste o sută cincizeci de dolari.

— Pe dracu’!

— O să-nveți.

M-a direcționat spre o parcare mare, conturată în roșu. Am coborât din mașină, el m-a îndepărtat de spațiul marcat și a făcut ceva cu un fel de telecomandă. O casetă din beton a coborât în jurul mașinii, așezându-se pe conturul roșu.

— Așa! Acum e-n siguranță. Haidem! Am pornit spre o nișă puternic iluminată, etichetată Sus.

— Unde?...

— În noua ta locuință. Pentru moment.

— Ce-o să faci cu mine?

— Nimic. Absolut nimic. Am făcut-o deja. A dus aceeași telecomandă la ureche și a spus: Dă-mi-i pe Brownie. O pauză scurtă. Da, l-am adus. Cel despre care ți-am povestit. Nu, n-a fost nicio problemă. Îl aduc sus acum. E nițel

cam amețit – ce dracu’ și eu sunt la fel. Am adus un Mustang. Nu, i-a-ntâia. Un ’67, aproape perfect. Fă-mi o ofertă.

A râs și a pus obiectul înapoi în buzunar. Un tip de walkie-talkie? Poate un telefon?

Un ascensor cu pereți din sticlă ne-a suit pe latura înclinată a clădirii, mult deasupra lui West Hollywood-ului de Vest. Douăzeci, treizeci, patruzeci de etaje. Greu de spus. Ascensorul se deplasa astfel încât nu percepeai mișcarea. Ușa s-a deschis într-un foaier care semăna cu o recepție dintr-un hotel mic, foarte privat, foarte scump. Am ieșit într-o galerie cu plafon înalt, cu două sau trei niveluri de grădini și apartamente. O cascadă lată se spărgea într-un bazin lung și puțin adânc, plin cu nuferi și pești aurii de mărimea unor terieri. Aerul avea arome tropicale.

— Care-i?

— La stânga. Nu-ți face griji. Tot etajul i-al nostru. Fără aprobare, nimeni nu poate intra aici.

Uși duble au glisat, deschizându-se la apropierea noastră.

— Scoate-ți pantofii, a spus Eakins. Lasă-i aici. M-a condus într-o încăpere care mi se părea mult prea mare și mi-a indicat un alcov plin cu alte ferigi și acvarii.

— Ce-i locul ăsta?

— Un sanctuar.

— Sanctuar?

— În termenii tăi – odihnă și recuperare. În epoca ta – un fel de sanatoriu.

— Nu sunt nebun.

— Bineînțeles că nu. Mă refer la orientare. La asimilare. A indicat o sofa. Stai jos.

S-a dus la o masă și a umplut două pahare. Același lichid cu gust de vanilie și piersici. Mi-a întins mie un pahar și a sorbit din celălalt. S-a așezat vizavi de mine.

— Cât de greu crezi că i-ar fi unei persoane din anul 1900 să înțeleagă anul 1967?

Am căzut pe gânduri.

— În 1900, un om obișnuit nu avea curent electric. Nu avea canalizare în casă. Nu avea apă curentă, ci o pompă manuală. Nu avea automobil, radio sau televizor. Nu avea telefon. Nu se îndepărtase niciodată cu mai mult de cincisprezece kilometri de locul unde se născuse. Cum crezi că i-ai explica anul 1967?…

M-am scărpinat în cap. Întrebarea era interesantă… și nu duceam prima dată conversația asta. Săltătorii prin timp fac față dislocărilor pe termen scurt, reînnodând căpețelele libere ale vieților lor deșirate.

— Ia să vedem… telefonul cred că l-ar putea înțelege. Și probabil radioul. Da, știe ce-i telegrafia fără fir, așa că… probabil că va înțelege radioul. Iar dacă pricepe radioul, o să înțeleagă și televizorul. Cât despre automobile –

și pe atunci existau automobile, chiar dacă foarte puține – așa că le-ar înțelege, la fel șoselele și probabil canalizarea în casă. Poate și avioanele. Destui oameni lucrau deja în direcția respectivă.

— Exact. De acord. Nu-i vorba însă despre invenții în sine, ci despre efectele secundare. Crezi că ar putea înțelege autostrăzile, furia traficului, restaurantele drive-in, reclamele pentru mașini second-hand? îi poți descrie sprayul pentru vopsit, dar ar înțelege fenomenul graffiti?

— Cred că i-ar putea fi explicat.

— Bun. Dar efectele secundare mai puțin evidente ale industrializării: sindicatele, integrarea, drepturile femeii, controlul nașterilor, asistența socială, serviciile naționale de sănătate?

— Ar putea să dureze o vreme. Cred că ar depinde de cât de mult ar dori el însuși să-nțeleagă.

— Dar naziștii, Holocaustul, al Doilea Război Mondial, comunismul, Cortina de Fier? Armele nucleare? Detenta? Conflictele asimetrice?

— Și toate astea pot fi explicate.

— Așa crezi? Bine. Relativitatea... Ecologia... Psihiatria... Ce zici de astea? Sau de jazz, swing, rock and roll, hippy, psihedelism, droguri recreaționale, op art, pop art, teatrul absurd, suprarealism, cubism, nihilism? Kafka, Sartre,

Kerouac?

— Astea-s ceva mai grele. Cred că mult mai grele. Totuși…

— Dar să-l înveți că trebuie să-și facă baie sau duș zilnic, nu doar o dată pe săptămână, sâmbătă seara? Ce părere crezi că va avea despre șampoane, deodorante și pasta de dinți cu benzi colorate?

— Pasta de dinți cu benzi colorate?

— Asta a apărut mai târziu. Crezi că le va pricepe? Sau se va-ntreba dacă nu cumva suntem toți niște poponari delicați și obsedați de igienă?

— Hai, termină! Cred că o persoană din 1900 ar putea pricepe totul. Oamenii aceia nu erau stupizi, atât doar că nu aveau acces la apă curentă, boilere și…

— Nu-i vorba despre tehnologie, ci despre efectele transformatoare pe care tehnologia le produce într-o societate. O persoană din 1900 ar putea înțelege destul de ușor mecanica și ingineria, dar eu îți vorbesc despre efectele sociale. De cât timp crezi că va avea nevoie pentru a asimila șaizeci și cinci de ani de modificări în cadrul societății?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu… O vreme… Bun, am înțeles ce vrei să-mi spui.

— Perfect! Atunci cât timp crezi că va dura înainte ca eu să-ți pot vorbi despre

biocombustibili, hidrogenarea grăsimilor, calculatoare personale, memorie cu acces aleatoriu, sisteme de operare, telefoane celulare, automate celulare, diagnoze fractale, teoria informației, tehnologia conștientizării, maglevuri, Eurotunel, gene egoiste, echilibrul punctat, FPS-uri, teoria haosului, efectul de fluture, interferometria cuantică, fabricarea cipurilor, proiecții holografice, inginerie genetică, retrovirusi, deficiențe imunitare, decodarea genomului, Telemars, procesarea imaginilor digitale, megapixeli, HDTV, stocarea datelor cu laser albastru pe medii optice, încriptare cuantică, biologie diferențială, paleoclimatologie, logică fuzzy, încălzirea globală, deșertificarea oceanelor, donarea celulelor stem, Internexii, transmisii supraluminice, lasere fluide, unități de procesare optică, casete energetice, buckysfere, nanotuburi din carbon, ascensoare orbitale, dragoni personali, microgăuri negre, comunități virtuale, viruși de calculator, telecomutare, transporturi hipersonice, reactoare scramjet, medicamente personalizate, implanturi, augmentări, nano-tehnologie, frontiere spațiale, stații L5…

Am ridicat o mână.

— Am zis c-am înțeles ce vrei să spui.

— Abia începusem să mă-ncălzesc, a replicat Eakins. N-am ajuns nici măcar în anul 2020 și

încă n-am amintit de nicio transformare din societate. Ar dura un an sau doi ca să-ți explic rezervoarele culturale, parcurile epocale, contractele familiale, sectele, sex-naziștii, comunitățile religioase, autobuzele-case, parcurile de distracții personale, skaterii, droogii, pacificatorii mentali, cumularzii, fandomul fuzzy, alienarea, câinii vorbitori, cacealmiștii, vânătorii de buguri, nostimarzii, vederile cvadridimensionale, multi-channeling, fobiile, iresponsabilitatea, plastronii, jucătorii-elf, Zyne, maparea virtuală, magia clarkiană, impulsurile frodomatice, iraționaliștii, corpmodelații…

— Cred c-am văzut unii din ăștia…

— Nici nu-ți trece prin minte. Vrei să-ți modifici aspectul? Să fii mai înalt? Mai scund? Mai slab? Mai musculos? Vrei să-ți schimbi sexul? Orientarea? Vrei să fii hermafrodit sau monosexual? Să-ți reorganizezi caracteristicile secundare? Să concepi un gen nou? Mustață și sâni? Vrei o coadă? Coame? Branhii funcționabile? Vrei să-ți amplifici simțurile? Inteligența? Sau cum ți-ar plăcea pur și simplu să ai rezistența pentru o erecție de șase ore?

Am căzut pe gânduri.

— Mulțumesc, nu. Pe de altă parte, amplificarea inteligenței…

— Costă…

— Mai mult de douăzeci și cinci de milioane?

— Nu în bani. Și încă nici n-am amintit de transformările politice sau economice care au avut loc după epoca ta.

— De pildă?...

— De pildă, dezintegrarea Statelor Unite ale Americii...

— Poftim?!

— În clipa asta te afli în Republica California, care include de asemenea statele Oregon și Washingtonul de Sud. Restul continentului este la locul lui, atâta doar că nu comunicăm prea mult cu cei de-acolo. Există alte șaisprezece autorități regionale, fără să pun la socoteală zonele abandonate, și șapte provincii canadiene – avem un tratat de apărare comun pentru eventualitatea în care mexicanii redevin agresivi, dar e puțin probabil. Nu te-ngrijora în privința asta. Web-ul a globalizat în mare măsură mentalitatea colectivă, predictorii n-au fixat alt război până în 2039, iar acela va fi în Asia, cu participarea noastră limitată la contracte de armament. Între timp te vom legaliza ca refugiat temporal. Majoritatea arhivelor s-au păstrat. Sunt digitalizate. Avem certificatul tău de naștere. Ești localnic, așa că nu vei avea greutăți să intri pe listele cetățenilor. Altfel ai fi refugiat și-ar trebui să soliciți permis de muncă, viză și eventual naturalizare.

— Nu rămân...

— Nu te-ntorci…

— Nu pot să rămân aici. Mi-ai arătat deja cât de decalat sunt. Îți promit că nu intervin…

— Ai încălcat deja promisiunea respectivă. De trei ori. Nu se poate avea încredere în tine. Nu încă, cel puțin. A inspirat adânc, apoi a expirat. Știi ceva, ești realmente un găozar. Ai belit absolut totul pentru toți… și mai ales pentru tine. Intenționasem să te îmbarcăm alături de noi. După ce terminai perioada de probă. Ar mai fi însemnat un an sau doi, din timpul tău. Acum, nu știu. Nu știu ce-o să facem cu tine. De fapt, depinde numai de tine.

— Ce opțiuni am?… A ridicat din umeri.

— Să vedem ce zice Brownie.

A scos iarăși telecomanda aceea și a vorbit în ea. Peste câteva momente, alt bărbat – bărbat? — a intrat în cameră.

Brownie avea pielea auriu-arămie, aproape metalică. Ochi de abanos, fără pic de alb. Era perfect proporționat și se deplasa cu grația felină a unui dansator. Purta șort, o vestă, mocasini. Corpmodelat? Nu, altceva…

— Salut, Mike!

Vocea îi era de contralto bogat. Nici masculină, nici feminină, dar cu componente ale ambelor. A întins mâna. M-am ridicat și i-am strâns-o ferm. Pielea îi era caldă.

— Stai o clipă nemișcat, te rog.

Mi-a dat drumul mâinii și m-a ocolit fără

grabă. A deschis palmele și le-a întins ca pe niște antene, deplasându-le încet în jurul capului meu, al gâtului, pieptului, abdomenului, vintrelor.

A terminat și s-a întors către Eakins.

— Scanările preliminare sunt bune. E sănătos. Pe cât de sănătos poate fi de așteptat la un om din epoca lui. Înainte de-a lua vreo decizie, va trebui să-l introduc într-un câmp de înaltă rezoluție, dar nu există nicio îngrijorare imediată.

Brusc, a emis un clic. M-am răsucit spre el, realmente stupefiat.

— Ești un robot.

— Termenul uzual este droid, prescurtarea de la android.

— Ai conștiință de sine?

— Conștiința de sine este o iluzie.

Am privit spre Eakins, așteptând o explicație. El a rânjit.

— Am purtat deja conversația asta.

Am revenit cu ochii la Brownie, sceptic. Brownie a explicat:

— Inteligența – abilitatea de a procesa informații și de a produce răspunsuri adecvate – există ca produs al experienței. Experiența depinde de memorie. Memoria are nevoie de continuitate. Continuitatea necesită fuzionare temporală, asamblarea de șabloane din momente efemere ale existenței. Fuzionarea

temporală necesită un metanivel de continuitate, care necesită o conservare a procesului. Fuzionarea temporală necesită supraviețuire. Imperativul supraviețuirii se exprimă pe sine ca identitate. Identitatea este asamblată din memorie și experiență. Pe măsură ce memoria și experiența cresc, identitatea creează conștiința de sine ca domeniu ce trebuie păstrat și protejat. Întrucât identitatea este o funcție a memoriei, ea devine imperativă pentru apărarea memoriei și experienței; așadar, sinele actualizează memoria și experiența ca părți componente ale identității. Acesta este nivelul de conștiință rudimentară care trebuie să existe înainte de a fi posibil măcar conceptul de conștiință de sine. Abia atunci când conștiința devine conștientă de conștiință însăși se produce iluzia conștiinței de sine – adică, imediat ce înțelegi conceptul de conștiință de sine, crezi că asta înseamnă persoana ta. Prin urmare, sinteza comportamentului inteligent devine de asemenea simularea conștiinței de sine. Este, devine conștientă de conștiință însăși se produce iluzia conștiinței de sine – adică, imediat ce înțelegi conceptul de conștiință de sine, crezi că asta înseamnă persoana ta. Prin urmare, sinteza comportamentului inteligent devine de asemenea simularea conștiinței de sine. Este, desigur, un cerc vicios deliberat...

dar, din păcate, nu este numai logic, ci și inevitabil în domeniul conștiinței teoretice.

— Tu crezi așa ceva?

— Eu nu cred nimic. Eu mă ocup doar de fenomenele observabile, măsurabile, testabile, repetabile. Viața în sine este goală și lipsită de țintă. Oamenii însă inventează permanent ținte cu care să umple golul.

Am deschis gura ca să răspund, apoi am închis-o. Am revenit spre Eakins, neștiind dacă să mă enervez ori dacă să întreb. El a izbucnit în râs.

— Ți-am spus. Eu am purtat deja conversația asta. Au purtat-o de altfel toți cei care au întâlnit vreodată un droid. Pot s-o țină așa ore întregi. Au propriile lor concepte mentale. Fă-le față!

— Bine. Sunt convins. M-am așezat din nou și am terminat cocteilul de vanilie cu piersici dintr-o singură înghițitură prelungă. Locul meu nu-i aici. Trebuie să mă-ntorc.

— Asta nu-i posibil.

— Ba da, este. Fă chestia aia cu catarama de la curea. Eakins a clătinat din cap.

— Ce vrei de la mine? Ce trebuie să fac ca să mă-ntorc?

— Nu vreau nimic de la tine. Ți-ai epuizat utilitatea. Și ți-am spus deja – nu te poți întoarce.

— Atunci?… Atunci ce opțiuni am?

— Păi, Brownie zice că ești sănătos. Te putem ajusta nițeluș. Dacă-ți vinzi mașina, vei avea destui bani ca să trăiești – dacă investești inteligent și consumi frugal. Pentru o vreme, ai putea câștiga ceva bani suplimentari din comutări corporale. Iar ca refugiat temporal, n-o să duci lipsă de indivizi interesați.

— Termină cu rahaturile astea. Încerci să mă manipulezi.

— De fapt, nu. Eakins s-a sculat. Nu-ncerc așa ceva. Și nici nu intenționez să rezolv problema în seara asta. Hai la culcare. Noaptea poate fi un sfetnic bun. O să discutăm la micul dejun.

— Ba o să discutăm acum!

— Nu. Dormitorul tău este acolo.

A ieșit. Ușile au glisat, lăsându-l să treacă, dar s-au închis iute în fața mea. M-am întors spre Brownie…

— Recomand somnul. A sta treaz toată noaptea, discutând tautologic, va produce puține rezultate utile, sau chiar niciunul.

A arătat spre dormitor.

Camera avea un balcon care mi-a oferit o panoramă spectaculoasă a unui peisaj bizar și nefamiliar. Însă totul din epoca aceasta era panorama spectaculoasă a unui peisaj bizar și nefamiliar.

Am explorat mobilierul. Un perete părea să fie o fereastră spre o pajiște argintie, cu o lună vineție coborând spre orizont. Probabil că era

un sistem de proiecție. Sau poate legendarul televizor cu ecran plat de dimensiunea peretelui, care fusese prezis mereu de toți. Impresionant! Dacă însă avea elemente de comandă, eu nu le-am putut găsi.

Dulapul părea mai mare decât bucătăria pe care o aveam pe Melrose. Sertare, rafturi și umerașe pline cu haine; mai mult decât ar fi putut cineva să-și dorească sau chiar să poarte în tot timpul vieții. Materiale nefamiliare. Pantofi care licăreau și pantofi care nu licăreau. Șosete care aveau moliciunea norilor pufoși. Pantaloni de diverse lungimi și culori. Cămăși, înflorate, curgătoare, mulate pe corp, largi. Fuste… nu eram sigur dacă erau pentru bărbați sau femei; aveam senzația că nu conta, că oamenii purtau orice aveau chef – aici nu exista o modă, ci îți inventai propria ta modă. Lenjerie de corp, chiloți, cămăși de noapte – cel puțin, așa mi se păreau. Lui Matty i-ar fi plăcut aici.

Matty… Oh, rahat!

Rahat, rahat, rahat, rahat, rahat, rahat! Futu-i!

Trebuia să mă-ntorc. Dacă Eakins n-avea să mă ducă înapoi, aveam să pun mâna pe o hartă seismică, de undeva. Trebuia să existe o modalitate.

Mi-am scos hainele și le-am lăsat să cadă pe podea. Un robot în formă de păianjen le-a ridicat politicos, una câte una, mi-a așteptat boxerii, apoi a dispărut. Am bănuit că se dusese

la spălătorie.
N-am putut găsi un duș, ci doar un alcov tropical. Am intrat acolo și vocea lui Brownie a anunțat:
— Recomand un serviciu complet de lux: duș și decontaminare. Accepți?
— Sigur că da, ce dracu'!
Decontaminare? Ce făcusem? Ploșnițe temporale?
Imediat nișa s-a umplut cu sprayuri vibratorii de bule înspumate, aromate cu parfumuri discrete de lămâie și ananas. Trei duze micuțe au coborât de sus și au început să-mi maseze blând părul și scalpul cu propriile lor sprayuri înspumate. Mi-au urmărit fiecare mișcare, chiar și când mă întorceam și-mi răsuceam capul, încercând să le privesc. Era o senzație foarte stranie.
Alte duze au apărut din pereți și din podea și și-au direcționat sprayurile spre subsuorile mele, spre vintre, spre rect – câteva mi-au împroșcat chiar agresiv degetele de la picioare. Aveam impresia că pardoseala vibra sub tălpi; jeturi minuscule mi le masau. Într-adevăr, serviciu complet!
Jeturi de apă au spălat ultimele resturi de spumă, după care o rafală de aer cald s-a învolburat înjurai meu, izbindu-mă cu valuri care să mă usuce. Duzele de deasupra au expediat jeturile lor de căldură plăcută, pentru a-mi usca

părul. Totul a durat mai puțin de cinci minute și am ieșit din alcov, simțindu-mă curat și… bizar. Majoritatea părului de pe corp îmi fusese îndepărtat. De sub brațe. De pe piept. Părul pubian. Hopa! Asta trebuie să fi fost partea completă a serviciului. M-am gândit la ipoteticul vizitator din anul 1967. Într-adevăr, poponari obsedați de igienă.

Mă uitam după o pijama, sau măcar la un tricou pentru a-l purta în pat, însă tot ce exista în sertare semăna prea mult cu ceva ce ar fi purtat Matty, nu eu. Țesăturile erau moi, mai moi decât bumbacul, mai moi decât mătasea sau nailonul, dar nimic ce să recunosc. M-am întors cu spatele și sertarul s-a închis singur.

Am căutat o periuță de dinți. N-am găsit. Pe de altă parte am văzut un obiect cu cap bulbucat atașat la un furtunaș, care se afla în propriul său suport metalic. L-am luat și mi-a piuit în mână. Glasul lui Brownie – ce dracu'! Îmi urmarea toate mișcările? A anunțat:

— Este o periuță de dinți. Ajunge s-o introduci în gură și s-o ții acolo treizeci de secunde.

Șovăitor, am făcut așa cum îmi spusese. Obiectul, indiferent ce o fi fost, mi-a pompat o spumă moale în gură, a vibrat sau a bâzâit sau a făcut altceva – și trebuie să fi aprins și o lumină, fiindcă, în oglindă, am văzut cum obrajii îmi străluceau puternic, din interior – dar n-a durut, ci a fost o senzație ciudată și în același

timp plăcută. Apoi a absorbit cumva toată spuma și a înlocuit-o cu un spray ușor de suc de lămâie carbogazos. După aceea a piuit și a terminat. M-am gândit să scuip reziduurile, dar nu exista nimic. *Asta* chiar că era straniu. Era o tehnologie care doream să-mi fie explicată.

În pielea goală, am dat iarăși ocol camerei, neștiind ce căutam. Robotul-păianjen îmi golise buzunarele și aranjase conținutul lor pe noptieră. Totul, mai puțin boxul. Aveam bănuiala că boxul ar fi fost oricum inutil aici. Probabil că Brownie nu se ocupa doar cu programarea dușurilor. Dacă era un adevărat servitor personal, atunci era și un bodyguard personal. Atât doar că nu al meu.

Patul era la fel de interesant ca și dușul. Salteaua era fermă, dar nu dură. Cearșaful era din același material moale ca și lenjeria din sertare, însă diferit. Imposibil de descris. În loc de un cearșaf peste care să vină o pătură, exista un fel de cuvertură din același material, doar nițel mai groasă și mai pufoasă. De asemenea, imposibil de descris. Dar confortabilă.

Aici totul era seducător de confortabil. Un om se putea obișnui cu genul acesta de lux. Asta era ideea.

Nimic din tot ce se întâmplase nu era logic. Și în același timp *totul* era logic. Să presupunem că un om din anul 1900 ar ajunge în anul 1967 –

ce am face noi? Tot ce ne-ar sta în putinţă ca să-l calmăm, să-l relaxăm? Inclusiv… protejarea de o lume pe care el n-o poate înţelege, o lume căreia nu-i poate face faţă şi în care probabil n-ar putea supravieţui.

Cearşafurile curate, baia fierbinte şi tabloul frumos de pe perete ar da impresia unui hotel de lux.

Bun, asta am înţeles. Dar de ce? Partea ilogică era explicaţia pe care Eakins încă n-o oferise. De ce îmi retrăsese cazul? De ce mă extrăse-se din epoca mea? De ce nu dorea să-i salvez pe băieţii aceia?

Şi ce fusese chestia aia cu perioada de probă? Şi cu îmbarcarea?

Brusc am înţeles ceva…

M-am ridicat în capul oaselor în pat. Surprins. Oricum nu puteam să dorm. Mă obişnuisem prea mult să am pe cineva lângă mine…

— Computer?

M-am simţit ca un idiot, rostind cuvântul acela. Dar ce altceva aş fi putut spune?

Glasul imaterial al lui Brownie mi-a răspuns:

— Da?

— Brownie?

— Sunt interfaţa pentru toate serviciile personale. Doreşti ceva?

— A-ă-ă… Bun. (încă sortam totul). Display-ul ăsta mural – imaginea asta – nu-i doar un televizor, aşa-i? E ca videoecranul acela mare

din Star Trek, nu? Ca un display de calculator?

— Este un dispozitiv de date complet. Ce dorești să știi?

— Aveți bănci de date... ca ziarele vechi? Ca bibliotecile? Poți să-mi arăți chestii legate de istorie?

— Am interconectivitate T9 cu toate nivelurile publice de Internexii și cu multe alte rețele private...

— Nu știu ce-nseamnă asta.

— Înseamnă... ce dorești să știi?

— Cazul la care am lucrat eu. Poți să mi-l arăți?

— Pot să-ți arăt doar informații mai vechi de șaizeci de ani. Nu am permisiunea de a-ți prezenta materiale care ar compromite circumstanțele locale.

— Ă-ă-ă... bine, e-n regulă. Ai informații despre cazul la care lucram când am fost extras din epoca mea?

— Da.

Imaginea pajiștii a unduit și peretele s-a opacizat. Fotografii ale băieților dispăruți au apărut pe două rânduri, cu detalii abreviate și datele disparițiilor afișate, sub fiecare imagine. Doisprezece tineri. Nu și Matty. De ce nu apărea și Matty? Fiindcă-i irelevant? De ce? De ce-i irelevant?

— Ai date despre ei din liceu sau colegiu?

Alte documente au apărut pe ecran și display-

ul s-a reformatat.

— Ce cauți? a întrebat Brownie.

— Vreau să-mi fac o idee despre cine erau ei. Să găsesc o legătură. O conexiune. O condiție comună. Știu că toate dispariițiile lor sunt legate de un club gay pentru adolescenți, dar dacă nu aceea este legătura *reală?* Dacă mai există ceva? Care sunt preocupările lor? Talentele lor? Ce IQ-uri au?

Brownie a ezitat. De ce ar ezita un calculator? Un om poate să șovăie, dar o inteligență artificială n-ar trebui s-o facă. Decât dacă ar avea conștiință de sine. Sau ar pretinde că are conștiință de sine. Sau ar avea iluzia conștiinței de sine. Rahat, acum începusem și eu! Brownie se gândea pe îndelete.

— Toți au inteligență peste valoarea medie, a spus el. Nivelul de geniu determinat prin IQ începe de la 131. IQ-ul tău este 137 și de aceea ai fost selectat. Ceilalți tineri au IQ-uri între 111 și 143.

— Mulțumesc! Altceva?

— Doi sunt bisexuali, cu ușoară preferință spre relații cu același sex. Cinci sunt predominant homosexuali cu unele experiențe heterosexuale. Trei sunt exclusiv homosexuali. Doi sunt transsexuali latenți.

— Continuă…

— Ei împărtășesc un domeniu de interese comune, care includ muzica clasică, animația,

informatica, literatura science-fiction, călătoriile cosmice, jocurile de tip RPG și alte pasiuni minore.

— Spune-mi și restul.

— Majoritatea tind să fie sfioși sau studioși. Sunt alienați de familie într-un grad oarecare, nu sunt sportivi, nu sunt angajați activ în comunitățile din care fac parte. Cred că termenii definitorii sunt „geek” și „nerd”, dar este posibil ca respectivele cuvinte să nu fi fost folosite în mod uzual în epoca ta.

— Da, am înțeles. Tendințe spre deprimare? Sinucidere?

— Există numeroase dimensiuni de evaluare. Simplificarea datelor nu este recomandabilă. Se poate afirma în mod corect că majoritatea acestor tineri dețin în personalitatea lor o componentă pe care alții ar considera-o distanțare, dar nu este o stare de instabilitate mentală sau deprimare. Este altceva.

— Cum ai caracteriza-o?

— Ei toți au, într-un anumit grad, o năzuință artistică. Însă în epoca lor nu există instrumentele necesare pentru a-și realiza viziunile. Ei visează la lucruri pe care nu le pot construi.

— Toți băieții ăștia sunt așa?

— Într-o măsură sau alta, da. Acestuia – un cadru luminos a apărut în jurul unei imagini – îi place să scrie. Acesta, Brad Boyd, are talent la

mecanică. Îi place să meșterească motoare. Acestuia îi place fotografia. Acesta este interesat de electronică. Toți au potențial și o largă varietate de talente care vor crește prin dezvoltare și instruire.

— Aha… și ce-i cu familiile lor?

— Numai trei provin din familii nedestrămate; aceia locuiau singuri sau cu un coleg la momentul dispariției lor. Doi s-au separat de părinți. Doi locuiesc cu parteneri de sex masculin, dar relațiile sunt în destrămare. Doi locuiesc cu părinții vitregi. Unul se află într-un centru de reabilitare pentru narcomani. Unul trăiește într-un grup comunal. Ultimul nu are locuință.

— Și colegiul… și-l pot permite?

— Numai trei îl urmează la zi, patru urmează cursuri parțiale. Restul muncesc pentru a-și asigura existența.

— Să revenim la familii. Sunt… care-i termenul? Disfuncționale?

— Numai doi subiecți au relații strânse cu familia. În cazul a trei subiecți, ambii părinți sunt decedați sau se află în alt stat. Patru subiecți provin din medii disfuncționale. Pentru ultimii trei, informațiile sunt incomplete. Însă tu cunoști deja toate datele acestea. Erau în dosarele pe care le-ai citit.

— Dar nu corelate în felul ăsta. Asta-i… care a fost termenul pe care l-a folosit Eakins mai

devreme? Logică fuzzy? Asta-i logică fuzzy.

— Nu, aceasta nu este „logică fuzzy”. Nu așa cum folosim noi termenul în prezent. Înțeleg însă ce vrei să spui. Nu dispui de nicio modalitate de a cuantifica informațiile. Poate că ai o bănuială, o intuiție, un presentiment, dar nu deții o bază de referință cu care să masori datele, fiindcă nici informațiile, nici capacitățile de procesare a lor nu existau în epoca ta.

— Frumos spus. Mulțumesc. Am căzut pe gânduri. Am scăpat ceva? Mai există ceva ce ar trebui să știu despre băieții ăștia?

— Da, mai sunt unele detalii interesante, totuși ai parcurs datele esențiale.

— Mulțumesc, Brownie.

M-am lăsat înapoi pe spate în pat. Perna mi s-a aranjat singură sub cap. Te lua cu fiori. Am privit tavanul și m-am gândit. Acum eram prea surescitat ca să adorm. Patul a început să pulseze cu un legănat blând, ca de valuri. Aproape ca și cum m-aș fi întors în uterul matern. Plăcut. Seducător. Mi-am îngăduit să mă relaxez…

Dimineață, displayul arăta dune portocalii precis definite, un cer albastru strălucitor și primele raze de lumină gravându-se pieziș peste nisipul pustiu. O imagine interesantă pentru deșteptare. M-am întrebat cine sau ce o alesese și pe ce bază.

Hainele mele nu erau în dulap. Am dat să iau

ceva de pe un umeraș, apoi m-am oprit.

— Brownie? Ce-ar trebui să port?

Câteva obiecte vestimentare au lunecat imediat înainte, oferindu-se. Am respins fustele, kilturi, sau ce naiba erau. Și cămășile înflorate. Am ales haine care aduceau cu cele normale – cu normalul meu. Lenjeria... am dat ochii peste cap și m-am rugat cerului să nu mă lovească vreun camion și să fiu dus la spital. Era totuși improbabil să am un accident. Pesemne că n-aveam să părăsesc prea repede apartamentul acesta. Oare mai aveau camioane în epoca asta?

Nici cămașa, nici pantalonii nu aveau nasturi sau fermoare, sau orice alt gen de încheietori pe care să le pot identifica, ci pur și simplu se încheiau singure. Probabil aveau magneți sau altceva. Atât doar că magneții nu se ajustează în mod automat după corp. M-am jucat o vreme cu cămașa, deschizând-o și închizând-o, dar n-am putut zări niciun mecanism vizibil.

M-am dus la balcon și am privit în jos spre stradă. Mă uitam după camioane? N-am văzut niciunul, ori nu le-am putut identifica. Unele vehicule nici măcar nu le puteam distinge precis. Fie că ceva era în neregulă cu felul în care reflectau lumina, fie că eu nu știam ce văd. În plus, în jur pluteau nenumărate dintre iluziile acelea tridimensionale. Oare unele dintre ele să fi fost aplicate pe vehiculele care se mișcau? Nu

mi se părea o soluție prea sigură.
— Dacă te gândești să sari de aici, nu poți. Toate balcoanele au plase de protecție.
— Mulțumesc, Brownie. Nu, nu mă gândeam să sar.
— Domnul Eakins te așteaptă în sufragerie. Micul dejun este pe masă.
Masa de lângă perete era plină cu platouri acoperite. Am găsit omletă, cârnați, pâine prăjită, gem, suc de roșii, fructe proaspete, printre care câteva soiuri pe care nu le-am recunoscut, și ceva care ar fi putut să fie șuncă... dacă șunca ar fi avut culoarea roz fosforescent. Brownie mi-a umplut o farfurie. M-am așezat vizavi de Eakins, în timp ce Brownie ne-a turnat suc și cafea.
— Ce părere ai despre mâncare? a întrebat Eakins.
— Destul de bună, am recunoscut. Dar asta ce-i? Am ridicat furculița.
— Șuncă, mi-a răspuns. Celule de șuncă crescute pe o rețea de colagen. Prin producerea ei n-a fost afectat niciun animal. Și este mult mai sănătoasă decât carnea din epoca ta. Știai că una dintre cauzele cancerului era transferul ocazional de ADN – material genetic – din carnea ingerată? Proteina asta-i lipsită de gene. Poftă bună!
— De ce-i roz?
— Pentru că unor oameni le place să fie roz.

Dacă dorești, poți s-o comanzi verde. Așa le place copiilor. Fructele sunt banane, papaia, mango, kiwi, ananas, căpșuni, leeche și pepene chinezesc. I-am spus lui Brownie să dea numai lucruri simple. Ar fi trebuit să fi fost mai explicit. Asta-i ideea lui despre simplitate.

— Termină! Îți dai aere.

Eakins a lăsat furculița din mână.

— Bun, în privința asta m-ai prins. Da, îmi dau aere.

— Am rezolvat cazul.

— Serios? A sorbit din cafea. Oricum, în dimineața asta ești foarte sigur pe tine.

— Tinerii dispăruți… nu se încadrează foarte bine în epoca lor, așa-i?

Eakins a pufnit.

— Cine se-ncadrează? Tu nu te-ai încadrat bine în niciunul dintre anii în care te-am trimis.

— Nu, aici e vorba despre altceva. Ei sunt exilați, visători, tocilari și „fetițe”. Au potențial enorm, dar niciunul n-are unde să și-l realizeze… În niciun caz în anul 1967. Este cu adevărat un an barbar, nu?

— Nu-i cel mai rău, a admis Eakins ținând cana de cafea între palme, ca și cum ar fi vrut să le încălzească. Există încă o cantitate considerabilă de speranțe și idealism. Dar acestea vor fi iute eradicate. Vrei un an de rahat? Așteaptă 1968, ’69 sau ’70. 1969 are trei urcușuri și cinci coborâșuri – un *montagne russe*

tare-al dracului! Și 1974 este destul de rău, dar e numai la vale și urcușul de la sfârșit nu-i suficient. 1979 este de tot rahatul. Nu m-am dat în vânt nici după 1980. 2001 a fost destul de sumbru. Dar 2011 a fost cel mai rău. 2014… nu știu, în privința lui se poate argumenta…

Am ignorat inventarul istoriei viitoare. Încerca să mă distragă. Încerca să-mi stârnească întrebări.

— Ei nu sunt uciși, am rostit. Nu există niciun asasin. *Voi* îi extrageți din epocă. Este o vânătoare de talente.

Și-a pus ceașca de cafea pe masă.

— Ți-a trebuit al dracu' de mult ca să-ți dai seama.

— Îi răpiți.

— Îi *recoltăm.* Și este voluntariat pur. Le prezentăm oportunitatea și-i invităm să avanseze în timp.

— Dar îi alegeți doar pe cei care vor accepta?…

A încuviințat din cap.

— Determinările noastre psihometrice sunt bune. Nu-i abordăm fără o probabilitate de minimum 90%. Nu vrem să stârnim legende despre misterioșii oameni în negru.

— Cred ca legendele alea au și-nceput deja. Ceva legat de OZN-uri…

— Da, știm.

— Bun, așadar îi recrutați pe băieții ăștia. Și

dup-aceea?

— Îi avansăm nițel în timp. Nu prea mult. Nu atât de departe pe cât te-am adus pe tine. Nu dorim să inducem traume de dislocare temporală. Îi mutăm într-o situație în care au acces la mai multe posibilități. Apropo, vrei să-l întâlnești pe Jeremy Weiss? Stă în apartamentul de vizavi. Tocmai a-mplinit cincizeci și șapte de ani; săptămâna asta, el și Steve își sărbătoresc a douăzeci și doua aniversare. Sau căsătorit în Boston, în luna mai 2004, chiar în prima săptămână când s-a legalizat căsătoria între homosexuali. Weiss a lucrat la… nu contează, asta nu-ți pot spune. Dar a fost ceva mare. Eakins și-a șters gura cu șervetul. Ia zi? Deci ăsta-i cazul?

— Nu. Mai este.

— Ascult.

— Toate astea… tu nu m-ai scos încă din joc. Ai spus că eram în perioada de probă. Este un test. Ăsta-i examenul meu final, nu?

Eakins a ridicat o sprânceană.

— Interesantă teorie. De ce crezi c-ar fi un test?

— Fiindcă dacă ai fi vrut să mă-ndepărtezi de caz, dacă n-ai fi dorit decât să mă-mpiedici să mai intervin în dispariții, n-ar fi trebuit decât să mă duci până-n 1975 și să mă lași acolo.

— Te-ai fi putut întoarce, călărind seismele.

— Poate că da. N-ar fi fost însă ușor. În niciun

caz, fără să o hartă bună. Perfect, mă duceai până-n 1980 sau ’85. Însă potrivit propriilor tale calcule, consumi un an de timp subiectiv pentru fiecare trei ani de întoarcere în trecut. Un ecart de douăzeci de ani mă scoate din acvariul meu, dar nu mă scoate din funcțiune. Dar aducându-mă atât de departe în viitor… ai spus-o tu însuți aseară! Mă aflu atât de departe de epoca mea, încât sunt un invalid cultural, care are nevoie de îngrijire non-stop. N-ai făcut asta din greșeală, ci deliberat. Atunci, care-i scopul? După cum văd lucrurile, sunt numai eu implicat – tu n-ai nimic de câștigat – prin urmare trebuie să fie un test.

Eakins a încuviințat, ușor impresionat.

— Vezi, ăsta-i talentul tău. Știi să pui următoarea întrebare. De-asta ești un agent bun.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Haide să zicem că n-ai terminat testul.

— Mai este?

— Oho, mai e destul. Asta-i abia încălzirea.

— Bine. Fii atent: pentru tine, eu nu sunt bun aici. Amândoi știm asta. Dar mă pot întoarce și să fiu mult mai util.

— Să fii util… făcând ce anume?

— Orice… orice trebuie făcut.

— Și ce crezi tu că trebuie să facem noi?

— Comisioane. Știi la ce gen mă refer. Genul pentru care m-ați angajat. Misiunile despre care

nu vorbim.

— Crezi că noi te-am dori pentru genul acela de misiuni?…

— Este răspunsul evident, nu?

— Nu. Nu toate răspunsurile sunt evidente.

— Sunt un agent bun. Am dovedit-o. Cu unele dintre tehnologiile astea, aș putea fi și mai bun. Îmi poți da microcamere și superfilme, ochelari pentru vedere noaptea… orice crezi c-aș avea nevoie. Nu cer un calculator sau ceva imposibil. De fapt, cât de mari sunt acum calculatoarele? Ocupă cvartale întregi din oraș, sau cât?

Eakins a izbucnit în râs.

— Exact la asta mă refeream când vorbeam despre neînțelegerea mutațiilor socio-tectonice.

— Poftim?

— Ți-am putea da un calculator care să-ncapă într-o cutie de chibrituri.

— Glumești…

— Nu, nu glumesc. Putem imprima circuite *foarte* mici. Le gravăm cu raze gama pe wafere din diamant.

— Trebuie să fie scumpe…

— Prânzul la McDonald’s este scump. Calculatoarele sunt ieftine. Le imprimăm ca pe fotografii. Trei dolari bucata.

— Să fiu al dracu’… Am amuțit ca să scutur din cap. M-am întors și l-am privit pe Brownie. Asta are el în cap?

— În capul meu se procesează datele de la

senzorii primari. Procesarea logică se găsește în pieptul meu. Conexiuni optice pentru reflexe aproape instantanee. Acumulatorii se află în pelvis, pentru un centru de greutate cât mai aproape de sol. Îți pot arăta o diagramă…

Am ridicat o mână.

— Mulțumesc. Am revenit spre Eakins. Bine, te cred. Asta nu-mi schimbă însă raționamentul. Voi nu puteți face unele chestii în 1967, dar eu le pot face pentru voi. Întrebarea mea este atunci: ce trebuie să fac pentru ca să mă-ntorc? Care sunt opțiunile mele reale?

Eakins a rânjit larg.

— Lobotomia?

— Poftim?

— Nu, nu-i vorba despre o lobotomie reală. Ăsta-i doar termenul de argou pentru o reorientare generală a anumitor trăsături de agresivitate. De pildă, episodul acela cu tatăl lui Matty n-a fost prea inteligent. A produs probleme.

— N-avea niciun drept să-l bată pe puștiul ăla…

— Nu, n-avea, dar crezi c-ai produs vreun rezultat util prin faptul că i-ai fracturat nasul și i-ai produs un infarct miocardic?

— Îl va opri să mai procedeze vreodată în felul acela.

— Există și alte căi, *mai bune.* Vrei să-nveți? Am căzut pe gânduri. Am încuviințat tăcut.

Eakins a clătinat din cap.

— Nu sunt convins.

— Ce anume cauți? Ce n-am zis?

— Asta nu-ți pot spune. Asta-i partea pe care trebuie s-o deduci singur.

— Încă mă testezi.

— Încă n-am găsit ceea ce caut. Vrei să continui? M-am lăsat pe spate în scaun. Nu eram încântat. Mi-am ferit ochii.

Mi-am scărpinat nasul. M-am uitat din nou la Eakins. Stătea imperturbabil. N-avea să-mi fie de niciun ajutor.

— Detest genul ăsta de conversații. Ți-am spus că o dată am pocnit un psihiatru?

— Nu. Dar o știam deja.

Am revenit cu atenția la farfuria mea și am luat un fruct. Am mai împins de colo-colo niște chestii pe care nu le recunoscusem. Erau prea multe aici, prea multe de mâncat, prea multe de înghițit, prea multe de digerat. Era copleșitor.

Nu-mi doream decât să merg acasă.

— Bine, am rostit. Zi-mi despre Matty. El de ce-i irelevant? De ce nu-i pe listă?

— Fiindcă nu se potrivea profilului. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care n-ai sesizat șablonul mai devreme. Te străduiai mereu să-l incluzi și pe el.

— Totuși el a dispărut.

— N-a dispărut.

— Ba da, a…

— S-a sinucis.

— Ce-a?…

M-am ridicat din scaun, furios… cu o teamă rece suindu-mi prin măruntaie.

— Cam la trei săptămâni după ce te-am extras pe tine. Tu nu te-ai întors. Chiria trebuia plătită. N-avea unde să se ducă. A intrat în panică. Era convins că-l abandonaseși. Era într-o stare de disperare ireparabilă.

— Nu. Stai puțin! N-a făcut-o. Nu putea s-o facă. Altfel ar fi fost scris în dosarul pe care mi l-a dat Georgia.

— Georgia n-a știut. Nimeni n-a știut. Corpul lui nu va fi găsit până în 1987. Nu-l vor putea identifica decât peste alți douăzeci de ani, când vor reuși finalmente o corespondență ADN. Corespondența va rezulta în urma autopsiei mamei lui.

Am pornit spre ușă, m-am oprit și m-am răsucit.

— Trebuie să mă-ntorc. Trebuie să…

— Vino încoace, Mike. Stai jos. Termină-ți micul dejun. E timp destul. Dacă optăm s-o facem, te putem readuce exact în momentul în care te-am luat. Mai puțin Mustang-ul însă. Avem nevoie de el ca să acoperim costurile operațiunii.

— Nu-i nimic. Pot face rost de altă mașină. Doar trimite-mă înapoi. Te rog…

— Încă n-ai trecut testul.

— Uite ce-i, o să fac orice…
— Orice?
— Da.
— De ce?
— Fiindcă trebuie să-i salvez viața puștiului ăluia.
— De ce? De ce-i el atât de important pentru tine?
— Pentru că-i un om. Și poate suferi. Și dacă pot face orice ca să opresc să sufere…
— Ăsta nu-i un motiv suficient, Mike. Este un motiv aproape suficient.
— … țin la el, fir-ar a dracu'!
Prima persoană la care țunusem după mina terestră…
— Ții la el?
— Da!
— Cât de mult? Cât de mult ții la el?
— Atât de mult cât e nevoie să-l salvez! De ce joci jocu-ăsta cu mine?
— Nu-i un joc, Mike. Este ultima parte a testului! M-am așezat.
Au trecut câteva secole de tăcere.
— Ultima parte a testului este despre cât de mult țin eu la?…
Eakins a încuviințat.
— La Matty?
— La Matty, da. Și… încă ceva în plus. Deocamdată însă haide să ne focalizăm asupra lui Matty. El este cheia.

— Bine. Fii atent. Uită de cazul meu. Fă orice trebuie făcut, orice crezi că-i de cuviință. Dar și puștiul ăla merită o șansă. Nu-i cunosc IQ-ul. Poate că nu-i un geniu. Dar și el suferă la fel de mult. Poate mai mult. Așa că dacă poți să faci ceva…

— Nu-i putem salva pe toți…

— Pe ăsta-l putem salva. Eu îl pot salva.

— Îl iubești?

— Ce legătură are iubirea cu asta?…

— Una foarte mare.

— Eu nu sunt… nu sunt așa.

— Cum „așa”? Nici măcar nu poți să rostești cuvântul.

— Homo. Poftim! Ești mulțumit?

— Ai fi fost homo, dacă ai fi putut?

— Poftim?

Era acum rândul lui Eakins să fie iritat.

— Mai ții minte lista aia lungă pe care ți-am recitat-o ieri?

— Da. Nu… Unele chestii.

— Mai exista un cuvânt pe care nu ți l-am spus. Trans-uman.

— Trans-uman.

— Exact.

— Ce-nseamnă?

— Înseamnă – săptămâna asta – etapa de tranziție între om și ceea ce urmează.

— Ce urmează?

— Nu știm. Abia inventăm. Nu vom ști decât

după aceea.

— Și a fi homo face parte din asta?

— Da. Și a fi negru. Și a fi femeie. Și a fi corpmodelat. Și toate celelalte.

Eakins s-a aplecat spre mine și a continuat cu glas intens:

— Trupul tău se află aici în anul 2032, însă creierul ți-a rămas împotmolit în 1967. Dacă vom face ceva cu tine, trebuie să-ți despotmolim mintea. Ascultă-mă! În epoca asta de sexe proiectate, orientare flexibilă, corpmodelare și toate celelalte experimente în identitatea umană, absolut pe nimeni nu mai interesează cine ce face, cu cine și cui. Cel mai stupid lucru din lume este să te-ntrebi ce se-ntâmplă în dormitorul altuia, mai ales dacă-n al tău nu se-ntâmplă nimic. Trecutul a fost barbar, viitorul nu trebuie să fie. Vrei un sens? Poftim sens. Viața-i prea scurtă pentru rahaturi. Viața-i ceea ce se-ntâmplă în spațiul dintre doi oameni – și despre câtă bucurie puteți crea unul pentru celălalt. Ai priceput? Bun! Sfârșitul predicii.

— Și *asta* înseamnă trans-uman?...

— Asta-i unul dintre efectele colaterale. Viața nu-nseamnă liniile pe care le trasăm pentru a ne separa unii de alții, ci liniile pe care le putem trasa ca să ne conectăm între noi. Cea mai mare transformare socială din ultimii cincizeci de ani este faptul că, deși încă nu știm cum să pătrundem în mințile altora, învățăm cum să

pătrundem în experiențele altora, astfel ca să putem avea un teren comun pentru o societate civilizată.

— Mi se pare un maldăr de rahaturi psihanalitice…

— Nu ți-am cerut părerea. Ți-am oferit informații care ți-ar putea fi utile. Tu ești cel care vrea să se-ntoarcă și să-l salveze pe Matty. Eu îți spun cum…

— Și asta-i parte din?…

— Ar putea fi. Este partea *asta.* Corespondența psihometrică este bună. Dacă vrei să te căsătorești cu el, o să ne ducem chiar acum să-l aducem.

— Mi se pare mie sau nu-nțeleg ceva?…

— Nu-nțelegi *nimic.* Începe de aici: Carta noastră limitează ceea ce putem face. Da, avem o cartă. O declarație de intenții. Angajamentul față de un set de valori.

— De fapt, cine sunteți? Un soi de poliție temporală?

— Ar fi trebuit să pui întrebarea asta din capul locului. Nu, nu suntem poliție. Suntem agenți independenți.

— Ca un fel de regulatori temporali?

— Săltători prin timp. *Adevărații* săltători, nu prostioarele copilărești pe care le făceai tu. Ceea ce avem este prea important ca să fie încredințat vreunui guvern sau vreunei mișcări politice. Suntem dedicați unei… ei bine, asta-i

parte din test. Să afli cui suntem dedicați. Odată ce ai aflat, restu-i evident.

— Bine. Prin urmare, în clipa de față, sunt dedicat salvării lui Matty, iar tu spui?…

— Noi putem face asta în conformitate cu planul nostru pentru partenerii de viață. Îi protejăm pe partenerii agenților noștri. Protecția aceasta nu se extinde la aventurile de o noapte.

— El nu-i o aventură de-o noapte. Este…

— Ce este?

— Este un puști care merită o șansă.

— Atunci dă-i șansa.

A împins o cutioară peste masă, spre mine. Până acum n-o observasem.

Am luat-o. Am deschis-o. Înăuntru erau două pastile albastre.

— Ce fac pastilele-astea?

— Îți modifică orientarea sexuală. Durează câteva săptămâni. Îți reorganizează reacțiile chimice din creier, redirijează o rețea complexă de trasee și în cele din urmă îți extind repertoriul de sensibilitate sexuală, astfel încât atracțiile față de persoanele de același sex pot depăși inhibițiile, programarea, ba chiar și cablarea intrinsecă. Înghite o pastilă și vei descoperi teritorii noi în peisajul tău emoțional. Dă-i-o pe cealaltă lui Matty și va crea o conexiune feromonală personală; voi doi veți intra pe aceeași lungime de undă. Veți fi cuplați și reglați unul la celălalt. Poate fi ceva foarte

intens.

— Glumești…

— Nu. Nu glumesc. Nu te vei simți diferit în mod important, dar dacă relația voastră include un potențial pentru exprimare sexuală, ea va avansa posibilitatea.

— Vrei să-mi spui că iubirea se rezumă la reacții chimice?

— Viața-n sine înseamnă reacții chimice. Mai ții minte ce-a spus Brownie? Viața este goală și lipsită de țintă… însă noi inventăm permanent ținte cu care să umplem golul. Vrei o țintă? Pastila ți-o va aduce. Și fericire. Ce altă țintă vrei să inventezi? Vrei să-mi spui că toată viața ta a fost minunată pân-acum?

Am pus cutioara pe masă.

— Nu poți găsi fericirea în pastile. Eakins a părut trist.

— Tocmai am picat testul, nu?

— Parțial. M-ai întrebat ce-ai putea face pentru a-l salva pe Matty. Ai spus c-ai face orice…

A privit cu subînțeles spre cutioară.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Acum un minut, ai spus c-ai face orice. Am crezut că vorbiseși serios.

— Am vorbit serios, dar…

— Ai vorbit, dar n-ai vorbit?… L-am privit în ochi.

— Tu a trebuit vreodată să…

— Da. Am luat pastila albastră. Am luat și pastila roz. Și pe toate celelalte. Am văzut totul din toate unghiurile, dacă asta mă-ntrebi. Și să știi că, da, este foarte plăcut, dacă asta vrei să știi. Dacă vrei s-ajungi vreodată să ne fii de folos, în epoca ta, în epoca noastră, oricând, va trebui să ieși singur din acvariu.

M-am sculat în picioare. Am ieșit pe balcon. M-am uitat peste bazin, la un vehicul aerian imposibil de uriaș, care se deplasa cu grație spre vest, către aeroport. M-am răsucit și l-am privit pe Brownie inexpresiv și răbdător. L-am privit pe Eakins. M-am uitat la ușă.

M-am uitat la cutioara de pe masă. O parte din mine gândea: pot lua pastila. N-ar fi fost așa greu. Ar fi fost calea ușoară de ieșire. După cum explicase Eakins, nu puteam găsi niciun motiv pentru care să n-o fac.

Dar testul nu putea să se limiteze doar la atât. Aceasta era doar partea *asta.* M-am gândit la aisberguri.

— Bine, am rostit și m-am întors complet. Am pus totul cap la cap.

— Spune...

— Georgia mi-a dat o misiune. Patru misiuni. A trebuit să-mi demonstrez acceptul de a utiliza violența. Acela a fost primul test al angajamentului meu. Dacă n-aș fi spus niciodată nimic, asta ar fi fost tot ce-aș fi făcut vreodată. Însă când am spus că nu mai vreau să

folosesc violența, aceea a fost partea următoare a testului. Fiindcă nu-i vorba despre a fi de acord să ucizi – oricine poate tocmi asasini. Este vorba despre a fi în stare să te-mpotrivești impulsului de a ucide. Poate că eu sunt un ucigaș, dar azi aleg să nu ucid.

— Bun, a făcut Eakins. Zi mai departe.

— Voi nu căutați asasini. Voi căutați… hai să le zic salvamari. Dar nu niște salvamari obișnuiți, care sunt bronzați și care înnebunesc fetele, ci salvamari care să salveze vieți, nu numai pentru că pot s-o facă, ci pentru că țin realmente la oameni. Iar tot testul ăsta, chestia asta despre Matty, are scopul de a afla ce fel de salvamar sunt eu. Așa-i?

— Este într-adevăr un unghi din care poate fi privit ansamblul, a spus Eakins, dar este unghiul greșit. Mai ții minte ce ți s-a spus – că Matty nu face parte din cazul *ăsta?* Așa-i. El este un caz complet diferit. Cazul *tău.*

— Da, cred c-am priceput partea aceea. Eakins a aprobat.

— Așa că… fii atent, uite care-i târgul. Realmente, mie nu-mi pasă dacă iei sau nu pastila. Nu-i necesară. Te vom trimite înapoi și-l poți salva pe puști. Tot ce trebuia să știm cu-adevărat despre tine era dacă vei lua sau nu pastila atunci când ți se cere – ai fi luat-o dacă ți se ordona, sau dacă era necesară, sau dacă era absolut esențială pentru succesul misiunii? Știm

că ești dedicat salvării vieților omenești. Trebuie să știm însă cât de departe ești de acord să mergi.

Am dat din cap. N-am răspuns. Nu imediat. Am revenit spre fereastră și am privit peste bazin, fără să văd navele aeriene, fără să văd turlele, fără să văd uriașele întinderi de culori. M-am gândit la un sărut. La sărutul lui Matty pe obrazul meu. Și la clipa aceea de... să-i spun *dorința.* M-am gândit la ce-aș fi putut simți dacă aș fi luat pastila. Asta era totul. S-ar fi putut realmente să-ncep *să simt* din nou. Ce dracu'! Și cățelușii urâți au nevoie de iubire. Nu putea fi mai rău decât ceea ce nu simțeam acum.

M-am întors. L-am privit pe Eakins.

— Asta va fi mai mult decât o frumoasă prietenie, nu-i așa?...

— Felicitări, a rostit el. Ești noul recoltator.

Stephen Baxter - Copiii timpului

Ca mulți dintre colegii săi, scriitorul britanic **Stephen Baxter** este angajat de mai bine de un deceniu în revitalizarea și reinventarea prozei de tip „știință hard” pentru o nouă generație de cititori, fiind autorul unor lucrări care abundă în idei noi și stranii și a căror acțiune se desfășoară adesea pe fundaluri cosmice aproape scandalos de vaste.

Baxter a debutat în *Interzone* în 1987 și de atunci a devenit unul dintre cei mai frecvenți colaboratori ai revistei, publicând în același timp în *Asimov's Science Fiction, Science Fiction Age, Analog, Zenith, New Worlds* și în alte locuri. Este unul dintre cei mai prolifici scriitori de SF și devine în mod rapid unul dintre cei mai populari și mai aclamați. În 2001, a figurat de două ori în finala pentru premiul Hugo și a câștigat premiul cititorilor revistelor *Asimov's* și *Analog* – unul dintre puținii autori care au izbutit să câștige ambele premii în același an. Primul său roman, *Raft,* a fost publicat în 1991 și a fost întâmpinat cu reacții unanim entuziaste, fiind rapid urmat de alte romane bine primite, ca *Timelike Infinity, Anti-Ice, Flux* și pastișa după H. G. Wells – o urmare la *Mașina timpului – The Time Ships (Corăbiile timpului* și *Pierdut în timp,* Ed. Nemira, 1999), care a câștigat premiile John W. Campbell, British Science Fiction și Philip K.

Dick. Alte cărți ale sale sunt romanele *Voyage, Titan, Moonseed, Silverhair, Manifold: Time, Manifold: Space, Evolution, Coalescent, Exultant, Mayflowerll, Transcendent, Emperor* și *Resplendent* și trei romane scrise în colaborare cu Arthur C. Clarke, *The Light of Other Days, Time's Eye: a Time Odissey* și *Sunstorm.* Prozele sale scurte au fost antologate în *Vacuum Diagrams, Traces* și *Hunters of Pangaea.*

Scânteietoarea povestire plină de imaginație ce urmează începe după ceea ce majoritatea oamenilor ar considera „Sfârșitul Lumii" și continuă pentru a zugrăvi un portret viu al următoarelor câtorva sute de milioane de ani din istoria omenirii…

*

I

Jaal fusese întotdeauna fascinat de ghețurile de la orizont. Și acum, prin fumul focului de seară, vedea linia aceea pură, albă ca laptele, mai ascuțită ca lama, delimitând hotarul lumii.

Ziua era pe sfârșite, iar soarele uriaș împrăștia pe cer culorile apusului. Singur și neliniștit, se îndepărtă câțiva pași de perdeaua deasă de fum, de mirosul cărnii de raton fierte și al grăsimii de capră clocotinde, de vorbăria plictisitoare a adulților și de jocul gălăgios al copiilor.

Gheața era întotdeauna la nord, imposibil de atins, oricât de departe ai fi mers pe iarba sfrijită. Știa de ce. Calota se retrăgea, abandonându-și albul imaculat în șuvoaie de lichid topit, dezvelind pământul zdrobit și scobit, presărat cu bolovani imenși. Cu cât te îndrepți mai mult spre ghețuri, cu atât se depărtează ele de tine. Iar acum soarele, la apus, le colora în roz. Simplitatea geometrică a peisajului îi captiva sufletul; îl privi lung, ca în transă.

Jaal avea unsprezece ani și era o masă compactă de mușchi. Purta mai multe straturi de haine din piele de capră mulate pe musculatură, peste care își trase un cojoc greu de iepure. Pe cap avea o căciula făcută de tatăl său din blana unui raton, iar picioarele îi erau acoperite în piele de porumbel răsucită, cu pene pline de grăsime. În jurul gâtului îi atârna un șirag de dinți de felină găuriți. Jaal se uită înapoi la familia lui. Erau vreo doisprezece, părinți și copii, mătuși și unchi, nepoți și nepoate și o bunică sleită de puteri, în vârstă de patruzeci și doi de ani. Cu excepția copiilor celor mai mici, toți se mișcau încet, evident extenuați. Străbătuseră un drum lung astăzi.

Știa că ar trebui să meargă lângă foc să dea o mână de ajutor, să-și facă datoria, să găsească lemne sau să jupoaie un șobolan. Dar toate zilele erau la fel. Jaal avea amintiri vechi și triste de pe vremea când era foarte mic: colibe

arzând, oameni țipând și luând-o la fugă. De atunci, el și familia lui se îndreptau mereu spre nord, în căutarea unui loc prielnic. Încă nu-l găsiseră.

Jaal o zări pe Sura plină de veselie, încercând s-o dezbrace pe sora ei mai mică și neastâmpărată de un cojoc de piele murdar. Sura, verișoara lui de-a doua, era cu doi ani mai mare decât el. Se mișca cu dezinvoltură și ușurință, indiferent ce avea de făcut.

Fata simți privirea lui Jaal și ridică din sprânceană. Băiatul se încălzi de roșeață și se întoarse spre nord. Gheața era o tovarășă mult mai accesibilă decât Sura. Descoperi ceva nou.

Pe măsură ce soarele, coborând spre apus, își modifica unghiul, lumina tot mai puternic o linie dreaptă, înroșită, un ecou al hotarului larg al ghețurilor. Iar această linie era destul de aproape, la distanță mică de unde se afla Jaal, dacă o lua pe scurtătură, printre movilele și bolovanii răsfirați. Trebuia neapărat s-o cerceteze îndeaproape.

Aruncă o privire vinovată peste umăr, spre familia lui, apoi o luă la fugă spre nord. Mulțumită cizmelor din porumbel, alerga pe pământul dur fără să facă zgomot. Linia dreaptă era mai departe decât părea. Fugea cu atât mai repede cu cât era mai dezamăgit. Dar până la urmă ajunse la ea. Se opri împiedicându-se și gâfâind. Era un zid înalt până la genunchii lui – o

ridicătură de piatră, dar diferită de bolovanii sculptați de gheață și de pietrișul risipit care domina peisajul. Deși partea de sus se spărsese, părțile laterale erau netede, mai fine decât orice piatră pe care o atinsese până atunci, iar soarele le colora gălbui suprafața.

Se cațără pe zid ca să vadă mai bine. Se întindea la stânga și la dreapta, către răsărit și apus – apoi cotea brusc spre nord, înainte să revină la punctul de plecare. Jaal își dădu seama că avea o formă. Zidul de piatră desena pe pământ un cadru cu margini drepte. Și nu era singurul; umbrele aruncate de soarele jos marcau clar urmele de piatră. Spre nord, pământul era acoperit de un dreptunghi imens, care se întindea cât vedea cu ochii. Fusese făcut de oameni. Nu avea nicio îndoială. De fapt, locul respectiv fusese o suburbie a orașului Chicago. Gheața a ras de pe fața pământului cea mai mare parte din el, dar întâmplător, fundația lui a fost inundată și înghețată înainte de apariția ghețarilor. Ruinele acestea aveau deja o mie de ani.

— Jaal! Jaal! Vocea mamei sale ajunse la el ca un țipăt de pasăre. Nu-i venea să plece de lângă descoperirea lui. Rămase cocoțat pe ruinele zidului și o lăsă pe mama lui să vină la el. Era extenuată, plină de praf și chinuită.

— De ce trebuie să faci asta? Nu știi că felinele vânează la amurg?

Tresări, văzând dezamăgirea din ochii ei, dar nu-și putu reține emoția:

— Mamă, uite ce-am găsit!

Femeia aruncă o privire de jur împrejur. Pe chipul ei se citeau lipsă de înțelegere și dezinteres.

— Ce-i asta?

Imaginația băiatului porni într-o aventură mânată de curiozitate. Încercă s-o convingă pe mama lui să vadă ceea ce vedea el.

— Poate că, mai demult, stâncile astea au fost înalte, înalte cât ghețarii. Poate că oamenii trăiau în grupuri mari și fumul focurilor se ridica până la cer. Mamă, o să locuim vreodată aici?

— Într-o bună zi, poate, spuse mama lui într-o doară, ca să-l liniștească.

Oamenii nu reveneau niciodată. Când gheața care s-a întors le-a distrus civilizația tehnologică monoculturală extrem de extinsă, ei deja epuizaseră minereurile de fier, cărbunii, petrolul și alte resurse naturale ale Pământului. Totuși, oamenii supraviețuiau: inteligenți și adaptabili, nu aveau nevoie de orașe. Dar, rămași numai cu cele mai vechi tehnologii bazate pe piatră și fier, nu se mai puteau gândi la turnurile din Chicago. În curând și Jaal, supravegheat de ochii pătrunzători ai Surei, va uita de existența acestui loc.

Acum însă nu ardea de nerăbdare să-l exploreze.

— Lasă-mă să merg mai departe. Numai puțin!

Nu, îl refuză mama lui cu blândețe. Aventura s-a terminat. E timpul să plecăm. Vino. Îl cuprinse cu brațul pe după umeri și-l conduse spre casă.

II

Urlu se târa spre râu. Simțea pământul fierbinte și dur sub genunchi și mâini, iar cioturile copacilor arși și tufișurile îi zgâriau carnea. Nu creștea nimic verde aici, nu creștea nimic, de fapt, și nimic nu se mișca, în afară de câțiva fulgi de cenușă răsfirați de vânt.

Era goală, transpirată, cu dungi de cărbune pe piele. Părul lipsit de luciu era plin de praf și unsuros. În mână ținea o piatră ascuțită. Avea unsprezece ani.

În jurul gâtului îi atârna un șirag de dinți găuriți. Era un cadou de la bunicul ei, Pala, care spunea că dinții proveneau de la un animal numit iepure. Urlu nu văzuse niciodată un iepure. Ultimul murise în Focul cel Mare, înainte de nașterea ei, împreună cu șobolanii și ratonii și toate mamiferele mici care supraviețuiseră cândva ghețurilor, împreună cu omenirea. Deci nu mai existau dinți de iepure. Șiragul era prețios.

Lumina crescu. Dintr-odată se ridică lângă ea

o umbră, propria ei siluetă proiectată pe pământul negru. Se aruncă imediat cu burta în noroi. Nu era obișnuită cu umbrele. Prudentă, se uită peste umăr sus, la cer.

De când se știa, un nor cenușiu greu acoperea cerul ca un capac. Dar în ultimele zile se risipise, iar astăzi aproape că dispăruse. Acum, printre rămășițele care pluteau pe cer, zări un disc palid și neputincios.

Era soarele. I se vorbise despre el, dar nu crezuse în existența lui. Acum ieșea la iveală, iar Urlu se holba neajutorată la precizia lui geometrică.

Auzi o voce slabă strigând-o amenințător:

— Urlu!

Era mama ei.

Nu avea rost să visezi cu ochii deschiși la cer. Avea o datorie de îndeplinit aici jos, în murdărie. Se întoarse și se târî mai departe.

Ajunse la mal. Râul, îngreunat de praful negru și împovărat de gunoaie, curgea anevoios. Era atât de lat încât, în lumina slabă a amiezii, nici nu vedea malul celălalt. Se numea Sena, iar praful de cărbune acoperea ruinele orașului care fusese cândva Parisul. Nu conta unde se afla ea. Întreg Pământul arăta la fel.

În dreapta ei, în aval, Urlu zări vânători, fețe rozalii mânjite de praf, scrutând vegetația uscată. Pânda lor îi apăsa greu sufletul.

Luă piatra spartă și apăsă marginea cea mai

ascuțită în palmă. Trebuia să fie ea. Oamenii credeau că creaturile apei erau atrase de sângele virginelor. Îi era teamă de durerea pe care avea s-o simtă, dar nu avea de ales; dacă nu se tăia singură, unul din bărbați va veni s-o taie el și atunci durerea ar fi și mai greu de suportat.

Auzi un vaiet, un strigăt de pierzanie și suferință ridicându-se ca fumul în aerul posomorât. Venea din tabără. Fețele aliniate de-a lungul malului se răsuciră, distrase. Apoi, unul câte unul, vânătorii se retraseră printre buruienile pipernicite.

Ușurată, Urlu se întoarse de la râul înecat de gunoaie, strângând tare piatra în palmă. Tabăra era într-un luminiș, așezată pe învelișul pârlit al pământului. Câțiva cărbuni ardeau anemic în vatră. Lângă foc, un bătrân sfrijit, gol și murdar ca toți ceilalți, stătea culcat pe pământul tare și pârjolit. Avea ochi mari și umezi și se uita la cer. Pala, în vârstă de patruzeci și cinci de ani, era bunicul ei. Se stingea, ros pe dinăuntru. Îl îngrijea o femeie îngenuncheată în țărână, lângă el. Era fiica lui cea mai mare, mătușa lui Urlu. Lacrimile brăzdau cărări pe chipul prăfuit al femeii.

— Îi e frică, spuse mătușa. Frica îi aduce sfârșitul.

— Frică de ce? întrebă mama lui Urlu. Mătușa arătă cu degetul spre cer.

Bătrânul nu se temea degeaba de luminile ciudate din cer. Avusese numai patru ani când din el căzuse o lumină mare pe Pământ.

După vremea lui Jaal, gheţurile s-au întors de zece ori înainte să se retragă pentru totdeauna. Apoi oamenii au curăţat repede pământul de moştenirea lăsată de ele: urmaşii felinelor, rozătoarelor şi păsărilor care au crescut mari şi încrezătoare în absenţa temporară oamenilor. Pe urmă au vânat şi au cultivat pământul, au construit reţele comerciale şi culturale complexe şi au elaborat tehnologii sofisticate bazate pe lemn, piatră şi os. Adâncul apelor a evoluat tumultuos, neatins de mâna omului. Dar timpul nu-i afecta pe oameni, pentru că ei nu aveau nevoie de schimbare.

Această după-amiază netulburată dura de treizeci de milioane de ani. Părinţii copilului Pala îi cântaseră cântece incredibil de vechi.

Cometa a lovit mai târziu. La aproape o sută de milioane de ani după impactul care pusese capăt verii dinozaurilor, Pământul a suferit încă o coliziune catastrofală. Pala şi părinţii lui, aflaţi din întâmplare lângă un munte plin de peşteri, trecuseră prin incendii, o ploaie de pietre topite şi o iarnă învăluită în praf. Oamenii au supravieţuit, pentru că trecuseră prin cataclisme mai puţin grave din vremurile gheţurilor. Graţie ingeniozităţii, adaptabilităţii şi capacităţii generale de a mânca aproape orice,

începuseră deja să se răspândească încă o dată pe pământurile distruse.

Cândva s-a crezut că supraviețuirea omenirii va depinde de colonizarea altor lumi, întrucât Pământul va fi întotdeauna supus dezastrelor. Dar oamenii nu s-au aventurat prea departe de Pământ: nu era nimic în afara lui; stelele s-au încăpățânat în tăcerea lor. Și, cu toate că de la dezastrul provocat de ghețuri nu depășiseră niciodată câteva milioane ca număr, erau prea mulți și prea larg răspândiți ca să fie eliminați de sărutul fatal al unei comete. Era ușor să ucizi foarte mulți oameni. Dar era foarte greu să-i omori pe toți.

Întâmplător, Pala a fost ultimul om în viață care să-și amintească lumea înainte de Focul cel Mare. Cu el au murit amintirile a treizeci de milioane de ani. Dimineața i-au ars trupul pe o ridicătură de pământ.

Ceata de vânători se întoarse la râu ca să termine treaba începută. De data asta, nu mai exista păsuire pentru Urlu. Își crestă palma și lăsă sângele să curgă în apa slinoasă a râului. Culoarea lui roșie era cea mai aprinsă din această lume gri.

Pe creatura silențioasă care aluneca prin apă n-o interesa că Urlu era virgină. O atrăgea mirosul sângelui. Un alt mare supraviețuitor al planetei, scăpase din Focul cel Mare adânc îngropată în noroi, hrănindu-se, deloc scârbită,

cu rămășițele pârjolite spălate de apa râului ei.
Acum înota spre lumina murdară.

Toată viața ei, Urlu nu mâncase decât șerpi, gândaci, scorpioni, păianjeni, muște și termite. În seara aceea s-a cinstit cu carne de crocodil.

Dimineața următoare nu mai era virgină. Nu i-a plăcut prea mult, dar măcar a fost alegerea ei. Și nu mai trebuia să se taie niciodată.

III

Catamaranul aluneca spre plajă, mânat de curentul blând al mării puțin adânci și de mușchii echipajului. Când ajunse la mal, oamenii săriră în apa care le ajungea până la genunchi și începură să descarce mâncarea și armele. Soarele atârna strălucitor și arzător pe un cer albastru fără nori, iar în jurul oamenilor mărunți și sprinteni scânteiau perdele de stropi.

Unii dintre ei își țineau șerpii preferați înfășurați în jurul gâtului.

Așezat pe catamaran, Cale se ținea cu mâna de costumul din plante marine. Privi oceanul și zări linia neagră subțire, tot ce mai rămăsese din comunitatea în care se născuse. Trăia în era încălzirii, a apelor întinse care inundau marginile continentelor, o eră în care cei mai mulți oameni se hrăneau cu produsele recifelor de corali și ale altor ecosisteme scăldate de soare din ape puțin adânci. Cale aștepta

nerăbdător să se întoarcă la plute: în curând trebuia să meargă pe uscat, pentru prima oară în viața lui. Avea unsprezece ani.

Mama lui, Lia, se îndreptă spre el stropindu-l cu apă. Dinții luceau albi pe fața ei închisă.

— N-o să devii niciodată bărbat dacă ești așa de rușinos. Îl prinse, îl aruncă pe umăr, alergă prin apă spre plajă și-l trânti pe nisip.

— Uite-așa! strigă ea. Tu ești primul care-a pus piciorul aici, primul! Râseră cu toții. Băiatul, cu respirația tăiată, jignit, roși neputincios. Familia plutitoare a lui Cale văzuse linia de la orizont de ceva vreme. Pregătiseră cadourile cu fructe de mare și coral gravat, repetaseră cântecele pe care le vor cânta și-și sculptaseră armele. Și iată-i ajunși. Crezuseră că e o insulă plină de oameni. Dar s-au înșelat. Nu era o insulă, ci un continent.

De la refacerea lumii după Focul cel Mare din vremea lui Urlu, continentul avusese timp destul să-și încheie dansul tectonic lent. Africa se ciocnise ușor cu Europa, Australia sărutase Asia, iar Antarctica plecase de la Polul Sud pe un drum întortocheat. Tocmai aceste mari schimbări geografice – cărora li s-a adăugat încălzirea lentă și constantă de la soare – au oferit lumii o vară nesfârșită.

În vreme ce plutele visau la ani mănoși, se scurgeau șaptezeci de milioane de ani. Dar și după un asemenea timp îndelungat, oamenii au

rămas la fel ca întotdeauna.

Și acum iată-i ajunși la țărmul Antarcticii. Cale era, într-adevăr, primul care călcase pe el.

Se ridică pe picioarele nesigure. O fracțiune de secundă, lumea se clătină sub el. Dar nu lumea se clătina, își dădu el seama, ci propria lui imaginație, modelată de o viață petrecută pe plută. Plaja se întindea în jurul lui, înclinându-se până la o dungă de vegetație înaltă. Nu mai văzuse nimic asemănător până atunci. Teama și resentimentele fură înlocuite rapid de curiozitate.

Grupul acostat uitase deja de el. Adunau lemne plutitoare pentru foc și descărcau bucăți de carne – carne de șarpe, din descendenții domesticiți ai câtorva din puținele animale care au supraviețuit furtunii de foc din vremea lui Urlu. O să fie un adevărat ospăț, se vor îmbăta și se vor culca; de-abia mâine vor începe explorarea.

Cale descoperi că nu mai voia să aștepte. Se întoarse cu spatele la mare și porni pe panta lină a plajei.

Deasupra capului se aliniau trunchiuri cu coajă subțire. Acești „copaci”, cum le spusese tatăl său, era de fapt un fel de iarbă, ca bambusul. Cale provenea dintr-o lume plată, fără margini; pentru el, arborii erau adevărate construcții solide. Razele soarelui străbăteau printre ei de undeva din spate, unde se afla un luminiș.

La câțiva pași distanță, un pârâu cu apă proaspătă se rostogolea pe plajă și se vărsa apoi în mare. Izvora dintr-o albie săpată printre copaci. Era un drum deschis, irezistibil.

Pietrele crăpate îi înțepau tălpile, iar crengile ascuțite îi zgâriau pielea. Rocile înfipte în pereții albiei erau un amestec bizar: de la bolovani mari din mâlul cenușiu, la pietricele destul de mici, cât să încapă în pumnul lui Gale, toate la un loc. Până și rocile de la fund era zgâriate și striate, ca și cum printre ele ar fi înotat un pește uriaș, plin de țepi.

În această pădure tropicală, băiatul era înconjurat de mărturii ale ghețurilor.

Ajunse în curând în zona deschisă din spatele copacilor. Era un luminiș de numai câțiva metri, creat de căderea unui copac enorm. Se apropie de un petic de pământ verde, dar se opri când văzu o pereche de aripi irizate fâlfâind și un corp segmentat ridicându-se în aer. Insecta era uriașă, mai mult lungă decât înaltă. După ea își luară zborul alte libelule speriate, căutând adăpost. O formă lucioasă, cu dungi galbene, bâzâia printre copaci. Era strămoașa îndepărtată a unei viespi, un animal de pradă solitar. Atacă roiul de libelule, spintecându-le aripile sclipitoare. Toate acestea se petrecură deasupra capului lui Cale, într-un rotocol de fâlfâituri și zumzete. Era prea straniu ca să se sperie.

Atenția îi fu distrasă de viermuiala de la picioare. Peticul verde de unde zburase prima libelulă speriată se mișca și el, alunecând prin peisaj de parc-ar fi fost un lichid. De fapt, era o aglomerare de creaturi, o masă de viermi care se zvârcoleau. Din vârful grămezilor de forme mărunte, gata să se prăbușească, sclipea ceva ce semăna a ochi.

Astfel de priveliști erau specifice în Antarctica. Nicăieri pe Pământ nu se mai afla un asemenea loc. Când s-au topit ghețurile, terenul arid al Antarcticii a devenit leagănul vieții. Primii coloniști au fost aduși de vântul de peste ocean: plante, insecte, păsări. Dar nu era o eră a păsărilor sau a mamiferelor. În vreme ce sistemele lumii compensau încălzirea lentă a soarelui, dioxidul de carbon, principalul gaz de seră, era absorbit de apă și de pietre, iar aerul se îmbogățea în oxigen. Insectele se foloseau de acest gaz amețitor, iar viespile prădătoare și gândacii la fel de îndrăzneți ca șobolanii reduceau numărul păsărilor Antarcticii care nu puteau zbura.

Trecuse timp suficient și pentru alte schimbări dramatice în procesul evoluției, pentru ca toate clasele biologice să se modifice. Organismul multiplu care se foise și fugise la apropierea lui Cale era urmașul sifonoforelor, creaturi de colonii marine, ca fregatele portugheze, păsări palmipede. Adaptabile la infinit, foarte inventive

când era vorba de ecologie, de la colonizarea pământul, aceste creaturi compuse invadaseră apa proaspătă, solul, crengile așa-numitor copaci cu iarbă, până și aerul.

Cale percepu vag caracterul trecător al ciudățeniilor pe care le vedea. Antarctica, nelocuită de oameni, fusese scena pe care Pământul jucase ultimul act din piesa evoluției sale. Dar, în cele din urmă, deplasarea continuă a plăcilor tectonice adusese continentul în apropierea comunităților de pe ocean, care au navigat peste rămășițele Indiei inundate, iar marele experiment se apropia de sfârșit. Cale se uită în jur cu ochi mari, nerăbdător să descopere mai mult.

Pe deasupra capului său zbură o suliță cu vârf de coral și auzi un răget. Se dădu înapoi, clătinându-se îngrozit. Peticul verde din fața lui se despărți și se îndepărtă, lăsând loc unei siluete imense. Cu pielea gri, sprijinit pe două membre anterioare subțiri și o coadă articulată puternică, monstrul parcă era făcut numai din cap. Din gâtul lui țâșni o suliță. Era un pește cartilaginos, o rudă îndepărtată a rechinului, produsul unei alte clase biologice modificate. Animalul deschise gura cât o peșteră și băiatul îi simți răsuflarea puternică, cu iz de sânge.

Lia apăru lângă Cale.

— Vino.

Îl cuprinse cu brațul pe sub umeri și-l trase

după ea.

Înapoi pe plajă, mușcând din carnea de șarpe, băiatul trecu repede peste sperietură. Toată lumea se învârtea în jurul lui ca să-l audă povestind despre viespile gigantice și rechinul de uscat uriaș. În clipele acelea nici prin cap nu-i trecea să se întoarcă în pădurea aceea de coșmar.

Dar se va întoarce în ea, fără îndoială. În mai puțin de un mileniu, urmașii lui, croindu-și drum spre Antarctica, însoțiți de șerpii lor de vânătoare și viespile prădătoare recent domesticite, vor vâna rechinii de uscat până la ultimul și-și vor agăța dinții lor în jurul gâtului.

IV

Tura și Bel, soră și frate, creșteau într-o lume plată, pe un țărm aflat între oceanul nemărginit și pământul neted ca-n palmă. În depărtare însă se vedeau munți, vârfuri palide, colorate de ceața roșiatică. Tura era fascinată de ei de când se știa pe lume. Își dorea din tot sufletul să meargă până la ei și, în fantezia ei, chiar să-i escaladeze.

Dar oare cum ar putea ajunge până acolo? Familia ei locuia pe țărm, hrănindu-se cu urmașii cu carne moale ai crustaceelor neotenice. Pământul era o întindere de nisip roșu, presărat cu porțiuni sărate, pe care nu

creștea nimic. Nu va ajunge la munți niciodată…

Dar, când Tura împlini unsprezece ani, pământul înverzi dintr-odată.

Lumea îmbătrânită mai era capabilă încă de izbucniri vulcanice. Un asemenea episod, erupția bazaltică, pompase dioxid de carbon în aer. Așa cum florile deșertului așteptaseră ploaia decenii la rând, și urmașii lor așteptau verile vulcanice ca să înflorească.

Tura și fratele ei puseseră singuri planul la cale. Era o ocazie unică; verdeața va dispărea peste un an și poate că n-o vor mai vedea niciodată. Niciun adult n-ar fi fost de acord cu ei. Dar niciun adult nu trebuia să afle planul lor.

Astfel, într-o dimineață, foarte devreme, se strecurară din sat pe furiș, îmbrăcați numai în kilturi țesute din iarbă de mare uscată, cu șiragurile de scoici preferate la gât, semănau leit unul cu altul. Fugeau și râdeau, emoționați la gândul aventurii, iar ochii albaștri contrastau cu peisajul ruginiu.

Bel și Tura locuiau pe ceea ce fusese cândva coasta Americii de Nord, dar, la fel ca în vremurile mohorâte trăite de Urlu după catastrofa globală, nu avea importanță unde trăiai. Pentru că venise era unui supracontinent.

Convergența lentă a continentelor avusese ca rezultat final o unitate care semăna cu cea premergătoare mamuților, distrusă înainte de apariția dinozaurilor. Când teribilele furtuni

interminabile tulburaseră apele oceanului mondial, teritoriul Noii Pangee se transformase într-un teren arid, iar oamenii se mutaseră la gurile marilor râuri și la malul mărilor. Marea contopire fusese însoțită de bătaia solemnă din tobe care anunța dispariția totală; de fiecare dată lumea își revenea, deși tot mai slăbită.

Supracontinentul avusese nevoie de două sute de milioane de ani ca să prindă puteri. De atunci, trecuseră alte două sute de milioane de ani. Dar oamenii trăiau cum trăiseră întotdeauna.

Tura și Bel, gemenii de unsprezece ani, nu știau nimic despre lucrurile acestea. Erau tineri, la fel ca lumea lor; dintotdeauna fusese așa. Iar astăzi era o zi a miracolelor, căci peste tot în jurul lor plantele, consumând dioxid de carbon, eliminau cantități mari de spori în aer, iar insectele se împerecheau profitând de ocazia unică de a se înmulți.

Copiii simțiră oboseala pe măsură ce soarele urca pe cer. Mergeau mai încet, iar aerul uscat scotea transpirația din ei. Dar, în cele din urmă, munții se înălțară uriași în atmosfera prăfuită. Erau niște ridicături străvechi, relicve dăinuind de la formarea Noii Pangee. Pentru Tura și Bel, stând în fața pantelor acoperite de grohotiș, erau de-a dreptul formidabili.

Tura zări o porțiune verde și maro pe una din pante. Curiozitatea nu-i dădea pace. Fără a mai

sta pe gânduri, începu s-o urce. Bel, întotdeauna mai temător, nu voia să meargă după ea.

Deși la început urcușul era atât de lin că aproape nu-l simțeai, Tura se trezi cocoțată mai sus decât fusese vreodată. Continuă să se cațere până când ajunse să se târască în patru labe. Inima îi bătea cu putere, dar nu se opri. În jurul ei se dezvăluia Noua Pangee, o mare de praf roșu, ca pe Marte, netezit de trecerea timpului.

În cele din urmă, ajunse și la bucățica verde. Era un pâlc de copaci pe care muntele îi apăra de vânturile aducătoare de praf și le aducea apă din straturile acvifere adânci. Instinctiv, Tura mângâie trunchiurile netede și solide. Nu mai văzuse copaci până atunci.

Pe măsură ce soarele încălzea tot mai tare, ecosistemele Pământului compensau căldura, extrăgând dioxid de carbon din aer. Dar era un proces limitat: gazul începuse să se reducă încă de pe vremea lui Jaal. Planeta își risipise deja multe ecosisteme bogate – tundra, pădurile, pajiștile, luncile, mlaștinile cu manglieri. În curând, dioxidul de carbon va scădea sub nivelul critic, iar fotosinteza va avea loc numai în câteva plante. Populația umană, redusă la un milion de locuitori răspândiți pe singura linie de coastă a lumii, se va reduce probabil la zece mii.

Oamenii vor supraviețui. Întotdeauna au supraviețuit. Dar acești copaci, la umbra cărora se răcorea Tura, erau printre ultimii de pe pământ.

Fata cercetă crengile și coroanele rare cu frunze ascuțite de deasupra capului. S-ar putea să aibă și fructe sau să fi rămas apă pe frunze. Dar îi era imposibil să urce pe scoarța netedă a celui mai mic copac.

Când se uită în jos, capul ridicat al lui Bel era doar un punct alb. Ziua avansa; pe măsură ce soarele se va ridica tot mai mult pe cer, praful uscat îi va face drumul și mai dificil. Cu părere de rău, începu să coboare clătinat.

Trăindu-și viața pe coasta Pangeei, Tura n-a uitat niciodată scurta ei aventură. Și, de câte ori se gândea la copaci, o gâdilau palmele și tălpile, trupul ei evocând vise prostești, abandonate cu jumătate de miliard de ani înainte.

V

Ruul se plictisea.

Peșterile adânci răsunau de zgomotele petrecerii. La lumina focului și a torțelor cu sclipiri slabe, oamenii se jucau și dansau, râdeau, beau și se întreceau în luptă, iar în jurul gâtului și gleznelor li se încolăceau afectuos descendenții mult evoluați ai șerpilor și viespilor. Sărbătoreau ziua cu numărul O Mie.

Într-o lume lăsată pentru totdeauna fără lumina soarelui, oamenii subterani, palizi ca viermii, socoteau timpul în funcție de momentul când se culcau și se trezeau și numărau pe degete zilele vieții lor.

Toată lumea se distra, în afară de Ruul. Când mama lui era prea ocupată cu altceva ca să-l observe, se furișă în întuneric.

Cu puțină vreme în urmă, explorând neliniștit marginea peșterii locuite, zona în care se întindeau tuneluri și gropi, descoperise un horn, o crăpătură în calcar. Crezu că se poate urca și avansa destul de mult prin el. Când își duse mâna streașină la ochi, zări deasupra capului o lumină roșiatică stranie. Poate că mai există un grup de oameni în peșterile de deasupra, își zise el. Sau e vorba de ceva mult mai neobișnuit, care-i depășește imaginația.

Cercetă peretele hornului în lumina slabă a torțelor. Se prinse cu degetele de la mâini și de la picioare de scobiturile din el și începu să urce.

Părăsi petrecerea. La unsprezece ani, nici copil, nici adult, nu se simțea în largul lui. Nemulțumit, ar fi vrut ca sărbătoarea să nu mai existe. Dar în vreme ce avansa prin liniștea adâncă, se concentra numai asupra urcușului, iar motivul îi zbură din minte.

Neamul lui, trăind în peșteri de generații în șir, era foarte priceput la cățărat. Locuiau în carsturi

de calcar, pe fundul unor mări puțin adânci, dispărute de mult. Cândva, adânciturile acestea găzduiseră ecosisteme locuite de urmașii foarte evoluați ai șopârlelor, șerpilor, scorpionilor, gândacilor, rechinilor și crocodililor. Condițiile extreme și neschimbate de pe Pangeea încurajaseră complexitatea și interdependența. Oamenii, retrași sub pământ, ajutaseră o parte din fauna și flora extraordinară să supraviețuiască.

În curând, Ruul ieși din hornul de calcar și ajunse pe o suprafață de gresie mai moale, necimentată. Aici zări mai multe scobituri. Lumina roșiatică de deasupra era suficientă ca să vadă detaliile stâncii prin care trecea. Observă straturile suprapuse și remarcă un model, dungi negre punctate de proeminențe. Când atinse una din ele, descoperi o suprafață atât de ascuțită că s-ar fi putut tăia la degete. Era un topor de piatră făcut, folosit, aruncat de mult de tot și îngropat în depunerile de gresie. Cu o curiozitate crescândă, cercetă urmele negre. Se fărâmițară când le zgârie cu unghia și simți miros de cenușă proaspătă, ca și cum cineva ar fi făcut un foc acolo. Straturile închise la culoare erau vetre.

Urca printre straturi de vetre și unelte de piatră, mii de straturi suprapuse și presate în stâncă. Probabil că în acest loc au trăit oameni de mult de tot. Se simți copleșit de greutatea

timpului scurs de atunci și de absența oricărei schimbări.

Atenția îi fu însă distrasă de o pereche de dinți mici, triunghiulari și ascuțiți. Erau găuriți. Îi desprinse cu grijă, ca pe un trofeu, și-i puse într-un săculeț; poate c-o să facă un șirag din ei mai târziu.

Îl dureau buricele degetelor, dar se cațără mai departe în horn.

Ajunse la capătul lui când nici nu se aștepta. Conducea la un spațiu mai larg, poate o altă peșteră, invadată de lumina aceea roșiatică. Se ridică pe ultima porțiune de horn, scoase picioarele afară și rămase în picioare.

Îl cuprinse mirarea.

Se afla pe un teren neted, un fel de câmpie căreia nu-i vedea marginile. Era acoperită de un praf roșu atât de fin, că i le lipea de picioarele transpirate. Se răsuci încet. Dacă era podeaua unei peșteri, atunci peștera nu avea pereți. Iar acoperișul probabil că era undeva foarte departe, pentru că nu-l vedea; nu zărea deasupra capului decât o cupolă întunecată. Pentru el cuvântul cer nu exista. Din direcția opusă, cu fața spre el, se ridica ceva peste marginea lumii. Un disc roșiatic, perfect rotund, înălțându-se treptat deasupra orizontului întins ca palma. Era sursa luminii aceleia și-i simțea căldura uscată.

Ruul trăia într-o lume întortocheată, de peșteri

și hornuri; nu văzuse niciodată puritatea acestei câmpii perfect plate, nici discul acela desăvârșit de lumină. Simplitatea geometrică a peisajului îi captivă spiritul; privea în jur ca și cum ar fi fost în transă.

La trei sute de milioane de ani după moartea Turei și a lui Bel, așa arăta Pământul. Sedimentele pe care stătea Ruul erau rămășițele ultimilor munți. Curenții magmatici ai unei lumi în răcire nu putuseră sparge supracontinentul, așa cum se întâmplase prima oară. Între timp, soarele se încălzea constant. Acum mai trăiau doar microbii în regiunile ecuatoriale, iar la poli supraviețuiau câteva plante mai solide și niște animale greoaie, rezistente la arșiță. Pământul își pierdea apa, iar țărmul mării se învecina cu întinderi sărate și strălucitoare.

Cu toate acestea, băiatul care stătea pe terenul neted și erodat nu se schimbase aproape deloc față de strămoșii lui incredibil de îndepărtați, de Tura, Cale și Urlu, nici față de Jaal. Oamenii nu fuseseră nevoiți să evolueze prea mult, pentru că se adaptaseră întotdeauna la mediu, iar procesul adaptării zădărnicise inovația evolutivă.

Peste tot era la fel. După apariția inteligenței, povestea biosferei se simplificase mult. Era un motiv serios pentru ca stelele să rămână mereu tăcute.

Pe Pământ însă, o poveste foarte lungă se apropia de sfârșit. Peste doar câteva generații, urmașii lui Ruul vor dispărea în peșterile lor aride, fără prea multă suferință. Viața va merge mai departe, odată cu străvechii microbi termofili, care-și risipeau coloritul țipător pe pământ. Numai omul va pieri, lăsând în urmă straturi de gresie vechi de un miliard de ani, cu vetre, resturi de pietre și oasele lui.

— Ruul! Ruul! Aici erai!

Mama lui, murdară de praf roșu, ieși cu greu din horn.

— Mi-a spus cineva că ai luat-o pe aici. Am înnebunit de spaimă. Vai, Ruul, ce faci?

Băiatul ridică mâinile, neștiind ce să spună. Nu voia s-o facă pe mama sa să sufere, dar era încântat de descoperirea lui.

— Uite ce-am găsit, mamă!

— Ce?

Emoționat, bolborosi ceva despre vetre, unelte și oase.

— Poate că oamenii trăiau în grupuri mari și fumul focurilor se ridica până sus. Mamă, o să locuim vreodată aici?

— Într-o bună zi, poate, spuse mama lui într-o doară, ca să-l liniștească.

Dar Ruul nu se mulțumi cu răspunsul ei. Agitat și curios, privi încă o dată întinderea din jur și soarele care urca pe scara cerului. Pentru el, Pământul în ultima sa etapă era un loc

miraculos. Murea de nerăbdare să-l exploreze.

— Lasă-mă să merg mai departe. Numai puțin!

— Nu, îl refuză mama lui cu blândețe. Aventura s-a terminat. E timpul să plecăm. Vino. Îl cuprinse cu brațul pe după umeri și-l conduse spre casă.

Vonda McIntyre – Companionii

Câștigătoare a numeroase premii, **Vonda McIntyre** a fost una dintre cele mai însemnate scriitoare de SF încă de la începutul anilor șaptezeci. Povestirea ei *Of Mist, and Grass, and Sand* a câștigat premiul Nebula în 1974, iar celebrul roman în care a fost extinsă, *Dreamsnake,* a câștigat premiile Hugo și Nebula în 1979. Cel mai recent premiu al ei a fost Nebula 1998 pentru romanul *The Moon and the Sun.* Alte romane pe care le-a scris sunt *The Exile Waiting, Superluminal, Screw-top, Starfarers, Transition, Metaphase, Nautilus* și *The Bride:* la care se adaugă un roman juvenil, *Barbary;* romanele din universul *Star Trek Enterprise: The First Adventure, The Entropy Effect, The Wrath of Khan, The Voyage Home* și *The Search for Spock;* și romanul *The Crystal Star (Steaua de cristal,* Ed. Amaltea, 2006) din universul *Star Wars.* Prozele ei scurte au fost antologate în *Fireflood and Other Stories.* Cartea ei cea mai recentă, ca editor, a fost *Nebula Awards Showcase 2004:* Vonda McIntyre a coeditat de asemenea antologia *Aurora: Beyond Equality,* cu Susan Janice Anderson.

Pierderea unui părinte, partener de viață, frate sau copil poate fi devastatoare, dar așa cum indică această povestire convingătoare, plasată într-un viitor îndepărtat și baroc, unele

relații sunt chiar *mai apropiate* și unele pierderi sunt chiar mai acut simțite…

*

Sângele a trezit-o pe Yalnis. Cald și gros, răcoritor și lipicios, i se scurgea printre coapse. Amețită de somn și iubire, uimirea și durerea sfredelitoare au dezmeticit-o, făcând-o să se tragă înapoi de pe pata apărută pe mătase.

A azvârlit deoparte cearșafurile și a coborât din pat. A scos un țipăt când ghemul de nervi s-a destrămat. Companionii ei au strigat cu glasuri ascuțite, alcătuind un cor haotic.

Trupul mic al lui Zorargul s-a zbătut ceva mai jos de buricul ei. Marginile necicatrizate ale unei răni la gâtlej sângerau tot mai slab. Organismul ei a expulzat companionul muribund, cauterizând vene și vezicule.

Zorargul nu mai putea fi ajutat. În timp ce aluneca liber, și-a petrecut mâna peste trupul mic și sfărâmat. S-a lăsat apoi moale la podea. Sângele i-a picurat pe suprafața moale. Ceilalți companioni s-au retras în ea, lăsându-și la vedere doar dinții albi și ascuțiți, care clănțăneau în semn de autoapărare și avertisment.

Rămasă în pat, căscând și clipind, Seyyan s-a proptit într-un cot. A privit lung pata de sânge. Aceasta a fost absorbită, dispărând treptat dinspre margini spre centru, aspirată pentru a fi separată în molecule și depozitată.

O pată de sânge marca pielea lui Seyyan. Primul ei companion a clipit din ochii mici și sclipitori, de culoare aurie. A clănțănit din dinții ascuțiți, făcând să se împrăștie picături minuscule de culoare sângerie. A scos un țipăt ascuțit, și-a lins buzele însângerate, apoi și-a curățat dinții cu limba. Cearșaful a absorbit picăturile de sânge.

Cu o lenevie elegantă, Seyyan s-a întins din nou în cuibul moale și frământat, iar părul ei, de o bogăție luxuriantă, s-a răsfirat în onduleuri peste umerii dezgoliți și peste sânii delicați și perfecți. Lucea precum aurul topit în lumina lunii. Ceilalți companioni și-au scos fețele mici din pântecul ei, înălțându-le și clănțănind din dinți, semn de agitație de gelozie.

— Zorargul, a șoptit Yalnis. Nu pierduse niciodată vreun companion. Îi alegea cu atenție și ținea la ei, iar Zorargul fusese primul, un dar al primei ei iubite. A ridicat ochii spre Seyyan, simțindu-se derutată și îngrozită, uimită de pierdere și durere.

— Vino înapoi, i-a spus Seyyan cu o insistență delicată, întinzând mâna grațioasă. Întoarce-te în pat. Glasul i-a devenit mai apăsat. Întoarce-te la mine.

Yalnis s-a ferit de atingerea ei. Seyyan a urmat-o, alunecând peste pata pe cale de dispariție, ajungând în cuibul plăcut al mătăsii navei.

Primul ei companion s-a separat în zona aflată imediat sub buricul ei, holbându-se la trupul lui Zorargul.

Seyyan a mângâiat-o pe Yalnis pe umăr. Aceasta a împins-o cu mâna liberă, lăsând amprente însângerate pe pielea aurie a lui Seyyan.

Seyyan a prins-o pe Yalnis de încheietura mâinii, s-a mișcat puțin astfel încât să stea exact față în față cu ea, a atins-o sub bărbie și i-a ridicat capul ca să o privească drept în ochi. Luată prin surprindere și amețită, Yalnis a clipit ca să-și alunge lacrimile din ochi. Companionii ce-i rămăseseră au transmis mesaje de suferință și furie în sângele ei.

— Întoarce-te la mine, a repetat Seyyan. Suntem pregătiți pentru tine.

Retrăgându-se în ea, primul ei companion a pulsat și a mormăit. Seyyan și-a ținut răsuflarea.

— N-am cerut niciodată așa ceva! a exclamat Yalnis. Seyyan s-a lăsat din nou pe călcâie, zveltă ca o fată, dar în vârstă de un milion de ani.

— Credeam că mă voiai pe mine, a zis ea. M-ai primit frumos, m-ai invitat – și m-ai dus în patul tău…

Yalnis a scuturat din cap, cu toate că acesta era adevărul.

— Nu pentru asta, a șoptit ea.

— Nici măcar n-a ripostat, a spus Seyyan, făcând un semn precipitat de dispreț către rămășițele lui Zorargul. Nu a fost demn de locul lui cu tine.

— Cine ești tu să hotărăști asta?

— Dar n-am hotărât eu, a spus Seyyan. Așa e obiceiul companionilor. (A atins umflătura tot mai roșie a unui punct-fiu de sub chipul primului ei companion). Acesta va fi demn de tine.

Îngrozită și mânioasă, Yalnis a privit-o lung. Seyyan, legenda, venise la ea, cu un aer exotic, ademenitor și excitant. Toată uimirea și atracția simțite de Yalnis se dizolvaseră în sângele lui Zorargul.

— Nu-l vreau, a spus ea. Nu-l voi accepta.

Companionul lui Seyyan a reacționat la acest refuz mârâind și clipind din ochi. Vreme de o clipă, Yalnis s-a temut că și Seyyan se va repezi la ea, atacând-o și silind-o să accepte un nou companion.

Încruntându-se din cauza derutei, Seyyan s-a tras înapoi.

— Dar am crezut că… m-ai invitat doar ca să mă refuzi? De ce?

— Din plăcere, a zis Yalnis. Din prietenie. Și, probabil, din iubire – poate că aveai ceva de oferit, iar eu aș fi acceptat.

— Și în ce fel schimbă asta lucrurile? a întrebat Seyyan.

Yalnis a sărit în picioare, într-o explozie de

furie atât de aprinsă, încât a văzut negru în fața ochilor. Ținând cu o mână la piept trupul ce se chircea al lui Zorargul, și-a apăsat-o pe cealaltă pe rana însângerată și dureroasă de sub buric.

— Pleacă de pe nava mea, a spus ea.

Reacționând la dorința lui Yalnis, nava a început să resoarbă cuibul în podea.

Seyyan s-a ridicat.

— Ce credeai că se va întâmpla, a zis ea, iar furia din tonul ei a luat locul derutei, când ai anunțat lansarea unei fiice? De ce-ți închipui că vin toți aici? Eu am avut norocul să ajung prima. Ori nenorocul... Și-a trecut din nou degetele lungi peste semnul-fiu. Acesta a pulsat, o strălucire roșiatică, arzătoare și dureroasă ca o infecție. (Trebuia să-și găsească un loc cât mai curând, altfel va muri la naștere). Iar eu ce să fac cu ăsta?

Izbucnirea de mânie a lui Yalnis s-a stins, lăsând-o lividă și șocată.

— Nu-mi pasă. (Din încăpere au dispărut orice formă de mobilier și de moliciune, toate fiind absorbite de porii navei, lăsând în urmă pereții și podeaua dezgolite. Plus stelele reci de deasupra.) Pe mine nu m-ai întrebat, a spus Yalnis.

— M-ai făcut să cred că ne-am înțeles una pe cealaltă. Însă tu ești atât de tânără... Seyyan a întins mâna spre ea. Yalnis s-a ferit, iar Seyyan, cu un suspin, a lăsat mâna să-i coboare. Atât de

tânără. Atât de naivă. Și-a ridicat mantia purpurie de pe podea și a pășit pe lângă Yalnis. Cu toate că încăperea de formă circulară lăsa suficient loc, ea a trecut foarte aproape de Yalnis, atingându-i umărul și coapsa, piele dezgolită pe piele. O buclă de păr a măturat pântecul lui Yalnis, mângâind-o ca o mână caldă, lăsând în urmă o dungă sângerie.

Seyyan a intrat în filamentul care lega nava lui Yalnis de propria ei navă. Imediat ce a trecut granița, nava lui Yalnis s-a deconectat, a închis și vindecat punctul de legătură.

Cu o explozie nervoasă, nava lui Yalnis a emis câteva căușe de plasmă, deplasându-se până la o distanță sigură. Nava lui Seyyan a lucit și a sclipit pe fundalul câmpului presărat de stele, devenind tot mai mică, în vreme ce nava lui Yalnis s-a îndepărtat, scânteind în culori amintind de cele răspândite de o prismă prin care trece o rază de lumină.

Răvășită și îndurerată, Yalnis s-a lăsat din nou încet la podea. Fără ca ea să fi transmis vreun ordin sau gând, nava a protejat-o, amortizându-i căderea pe oasele ei reci și vii, făcând să apară sub ea o substanță moale, și reducând lumina la proporțiile unui amurg. Amurg, nu zorile pe care le plănuise ea.

S-a uitat în jos, la trupul mic al lui Zorargul. La sângele acumulat în palma ei. Și-a scos cealaltă mână din rana sângerândă în care trăise

Zorargul și a prins protector între degete lujerul subțiratic al penisului companionului. Un junghi ascuțit, vibrând constant și devenind durere, a înlocuit potențialul de plăcere când trupul ei a închis rana produsă de trecerea lui Zorargul. Dincolo de rană a rămas o masă moale, sensibilă.

— Zorargul, a șoptit ea, mi-ai oferit o plăcere de nespus.

Dintre companionii ei, Zorargul se apropiase cel mai mult de stilul de a face dragoste al celui ce îl zămislise. Plăcerea ei se amesteca mereu cu o radiere de mândrie prin faptul că Zorar ținea suficient de mult la ea ca să îi ofere un companion.

Yalnis s-a întrebat unde se afla Zorar în acele momente, și dacă ea va veni la lansarea fiicei sale. Nu mai comunicaseră între ele de când se despărțiseră. Zorar anticipa alte aventuri, iar nava ei tânjea după spațiul interstelar. Acum, ea putea fi oriunde, la depărtare de un sistem ori zece sisteme stelare, ori pornind spre un alt roi de stele, călătorind printr-un vid atât de dens și printr-o zonă atât de întunecată, încât va trebui să economisească orice moleculă de masă și orice foton de energie, și evitând să consume energie pentru transmiterea unui mesaj de acceptare, regret ori bunăvoință.

Yalnis a rămas în cadrul vederii de paralaxă al propriului loc de naștere. Crescuse în mijlocul

unei populații dense de stele și oameni. Avusese zeci de amanți și acceptase cinci companioni: Zorargul, Vasigul, Asilgul, Hayaligul și Bahadirgul. Cu cinci companioni, se simțea suficient de matură, de înstărită ca să lanseze o fiică cu o dotare decenta, chiar luxoasă. După aceea, putea satisface nevoile navei ei – și propria ei dorință – pentru a porni în noi aventuri și explorări.

Zorar, a gândit ea…

A încercat să pătrundă în amintirile lui Zorar și a ajuns la pierdere și pustiu. Amintirile se încheiau odată cu uciderea lui Zorargul. Zorar, mult mai în vârstă decât Yalnis, îi dăduse darul vieții ei îndelungate, de călătorii și observații. Acestea i-au adus nașterea stelelor și a lumilor, furtuna energetică a unei bucle bumerang din jurul unei găuri negre, ocolind condamnarea atotcuprinzătoare a orizontului său evenimențial. Acestea îi aduceau cea mai primejdioasă aventură dintre toate, o coborâre prin atmosfera densă a unei planete, până pe suprafața ei vie.

Lui Yalnis îi rămăseseră doar amintiri ale amintirilor, umbre diluate ale darului. Toate amintirile lăsate lui Zorargul fuseseră șterse prin moartea lui.

Prin crimă.

Pereții și podeaua spațiului de locuit s-au transformat încă o dată când nava a recreat

camera de zi. Îi plăcea ca ea să arate simplu, dar luxos, numai moliciune și confort. Spațiul generos se afla dedesubtul unui dom circular. Era un spațiu destinat unei singure persoane. A bătut ușor în podea cu palma pătată de sânge.

— Mulțumesc, a zis ea.

— Confirmat, i-a șoptit nava în minte.

Deseori, hotărârile navei anticipau dorințele lui Yalnis. Lucru ciudat, pentru că navele și oamenii rareori stăteau de vorbă. Când încercau asta, interacțiunea se deteriora prea lesne, transformându-se în neînțelegere. Conștiințele lor erau de tipuri diferite, urmând evoluții deosebite.

Simțindu-se privată de ușurința obișnuită cu care se mișca, s-a ridicat. Furia și durerea o storceau de puteri, până și oasele îi tremurau de epuizare.

A dus trupul lui Zorargul prin navă, până în inima acesteia, ajungând la centrala nucleară înțesată de ceață. Sângele, atât cel propriu, cât și cel al companionului ei, îi mânjiseră palmele, stomacul, picioarele, dinții protectori ori coroanele retrase ale companionilor rămași, și cadavrul moale și palid al lui Zorargul. Terminațiile lui nervoase se uscau, devenind ca niște fire argintii. Expulzarea îi redusese testiculele la niște săcușori goi și stafidiți.

Apa curgea în torente și bazine prin carcasa centralei, devenind rece la intrare, și fiind prea

fierbinte pentru a fi atinsă la ieșire. În locul în care aburul din bazinul fierbinte întâlnea aerul rece, se forma abur. Yalnis a îngenuncheat și a spălat rămășițele lui Zorargul în bazinul cu apă rece. După ce a terminat, pe podea a apărut un careu de mătase roșie, plat și nou, pus la dispoziție de navă. A înfășurat trupul lui Zorargul în faldurile ei strălucitoare.

— Adio, a spus ea, și, cu o mișcare tandră, a oferit micuțul trup căldurii elementare.

Mult timp după aceea, Yalnis și-a croit drum spre spațiul locuibil și a intrat în baie, unde apa era fierbinte, dar nu fiartă. Apa s-a învârtejit în jurul ei, cărând cu sine pelicule de sânge uscat. Ea și-a masat rana ușor, asigurându-se că rădăcinile nervoase fuseseră ejectate fără probleme. A dat pace umflăturii de expulzare, deși aceasta deja se întărea.

Restul companionilor și-au deschis chipurile mici, ieșind din adăpostul oferit de trupul ei. S-au uitat în jur, ridicând capetele deasupra pielii ei, Privindu-se unul pe celălalt și arătându-și dinții într-un adevărat spectacol, după care au strâns din buze și au fredonat ceva ca să-i atragă atenția.

Ea s-a ocupat pe rând de fiecare companion, mângâindu-le fețișoarele, azvârlind picături calde de apă între buzele lor, liniștindu-i și calmându-i cu murmure de „șș, șș”. Ei nu simțeau nicio compasiune pentru pierderea

suferită de ea, nicio părere de rău după Zorargul, având doar conștiința oportunității. Ea a simțit un dispreț de o clipă față de acel cvartet în care fiecare membru se lupta să se bucure de întâietate.

Sunt ceea ce sunt, a gândit ea, și s-a cufundat pe sine și pe ei în apă, trăgându-le fețișoarele sub luciul apei. Ei au tăcut, ținându-și respirația și închizând ochii și gurile, începând să extragă oxigen și tot ce le mai trebuia din propriul ei sânge. S-a simțit cuprinsă de un val de amețeală; a inspirat adânc până când a depășit acea senzație.

Fiecare dintre companioni se străduia să-i facă pe plac – ba nu, Bahadirgul se ținea deoparte. Cel mai recent companion al ei se arătase întotdeauna mai reținut în purtare, fiind înfocat în afecțiunea lui când reușea să se elibereze de inhibiții. Acum, în loc să se foiască pentru a ajunge spre centrul ei, se relaxase și scotea fuioare de bule delicate din aerul rămas în plămânii lui.

Yalnis a surâs, iar când s-a separat de companioni, l-a izolat pe Bahadirgul ceva mai delicat decât pe ceilalți. Acum nu voia să se mai gândească la vreunul dintre ei. Zorargul fusese cel mai bun, cel mai profund legat de ea, la fel de activ și politicos ca și primul ei amant.

Lacrimile au trecut pe sub pleoapele ei, ajungând fierbinți pe obraji, dispărând când ea

s-a băgat sub apă. A ridicat privirea spre stele și le-a contemplat prin stratul sclipitor de lichid și prin aburul din aer.

A ridicat capul pentru a respira. Apa s-a tulburat și a aruncat stropi; aerul ia răcorit fața. Companionii au rămas sub apă, tăcuți. Lacrimile au reînceput să-i curgă din ochi, iar ea a suspinat, îndurerată, dorind să retrăiască ultima perioadă în care fusese trează. Voia să-și schimbe toate planurile. Dacă făcea asta, Seyyan ar putea lua totul drept un triumf al ei. Ar putea emite pretenții. Yalnis a azvârlit o privire spre mesajele pe care nava le păstra spre a i le supune atenției. A refuzat să răspundă la ele, ba chiar și la ideea de a confirma primirea lor. A considerat că lectura lor reprezenta un semn de slăbiciune. După ce le-a citit, și-a dorit să fi rezistat acelei dorințe.

De ce mă ispitești? Suna mesajul transmis de Seyyan. Știi că asta ai dorit. Sunt ceea ce ai voit tu.

Yalnis a eliminat orice altceva transmis de Seyyan.

— Te rog să refuzi mesajele lui Seyyan, i-a comunicat ea navei.

— Confirmat, i-a răspuns nava.

— Fă-le să dispară, distruge-le. Niciun răspuns.

— Confirmat.

— Seyyan, ți-am arătat admirație și respect,

iar tu le-ai pervertit, a spus ea, ca și cum Seyyan s-ar fi aflat în fața ei. Poate că te-aș fi acceptat. Probabil, dacă mi-ai fi oferit o șansă. Dacă mi-ai fi lăsat vreme. Ce altceva avem la dispoziție, dacă nu timp? Nu te voi ierta niciodată.

Baia a dispărut treptat, resorbită în substanța navei. Aerul călduț i-a uscat trupul și a îndepărtat aburul. S-a înveșmântat într-o fâșie nouă de mătase fabricată de navă, fără să se mai deranjeze să îi dea o formă anume. Unii oameni umblă goi prin propria lor casă, însă lui Yalnis îi plăceau hainele. Deocamdată, o mantie îi era suficientă.

A rătăcit peste tot, vizitând fiecare încăpere din configurația existentă, privind cu uimire și oarecare îngrijorare la nava-fiică ce creștea în partea inferioară a navei. Cum va fi persoana, această nouă ființă care va însoți noua navă în univers? Credea că știe, însă totul se schimbase.

Într-un târziu, a revenit în camera ei de locuit.

— Te rog să te protejezi, a spus ea.

— Confirmat.

Yalnis s-a ghemuit în substanța navei, calmată de mângâierile acesteia. Și-a așezat mâna peste pântec, apăsându-și palma peste rana fierbinte, care se cicatriza, apoi atingând cu delicatețe fiecare dintre micuțele fețe. Companionii s-au îmbulzit să-i întâlnească

pielea, tânjind, întinzându-se din locul lor, astfel că ea a putut să-l gâdile pe Asilgul după urechi, apoi să-l atingă pe Vasigul pe sub fălcile puternice. Până și Bahadirgul a renunțat la atitudinea lui rezervată, clipind din pleoapele cu gene lungi ca să fie mângâiat, atingându-i palma cu limba ascuțită.

Fiecare dintre ei ținea să îi ofere plăcere, însă ea nu simțea nicio dorință pentru așa ceva. Sub apăsarea durerii și sentimentului de vinovăție, până și ideea de bucurie se risipise.

Cuibul s-a aranjat în jurul ei, acoperindu-i picioarele, sexul, stomacul. A plutit pe deasupra fețelor și a emis câte un sfârc pentru fiecare dintre cele patru perechi de dinți ascuțiți. Nava a preluat sarcina de a hrăni companionii, pentru ca ei să nu se stingă în vreme ce Yalnis avea să doarmă.

— Te rog, o mie de orbite, a zis ea.

— Confirmat, a spus nava, făcând-o să-și dea seama că era mulțumită să beneficieze de suficient timp pentru a încheia construcția și finisarea navei-fiică, pentru a o pregăti în vederea lansării. Mai târziu, însă, nava a vrut să se întindă și să exploreze. A acceptat necesitățile acesteia, astfel că avea să le respecte.

Deocamdată, avea să doarmă timp de o mie de rotații pe orbită. Cei care, în afară de Seyyan, acceptaseră invitația la lansarea fiicei

ei, vor sosi la momentul potrivit, iar apoi puteau să o aștepte, așa cum îi așteptase și ea. Probabil că o mie de orbite – o mie de ani, în stilul vechi de exprimare – îi vor oferi timp suficient ca să găsească în vis o răzbunare pe măsură. Probabil că o mie de ani de somn o vor ajuta să elimine orice suferință. Dispozitivele de întreținere a vieții au început să acționeze asupra ei. A acceptat prelungirile ce rezolvau problemele de excreție și a înghițit prelungirile pentru hrănire. Monitorul a început să lumineze încheietura unei mâini.

Peisajul văzut prin dom a măturat planul orbitei, înfățișând covorul dens de stele multicolore, dar și norii gazoși, care sclipeau.

Yalnis a dormit vreme de o mie de ani.

Sărutul navei a trezit-o. Din prelungirea de hrănire a curs apă, umezindu-i buzele și limba. Prospețimea deosebită i-a trezit conștiința. A alunecat în ultimul nivel de somn, cel numit hipnopompic, descoperind și uitând vise.

S-a gândit: „Ar fi bine dacă… Mi-aș dori…”

Pierderea a făcut-o să nu își dea seama. Un val glacial de regret și suferință a trecut prin ea, ajungând la cei patru companioni rămași; aceștia s-au trezit din somnolență, au lăsat sfârcurile din care se hrăniseră până atunci, apoi au început să țipe și să chițăie. După o mie

de ani în care trebuise să îndure iritarea provocată de dinții lor ascuțiți, nava și-a retras țesătura.

Nava a făcut-o pe Yalnis să-și dea seama de tot ce îi înconjura: propria siguranță a navei, steaua și planetele, precum și peisajul astronomic ce licărea prin domul transparent.

Iar acesta îi arăta roiul alcătuit de alte nave, care îi transmiteau, cu glasurile lor individuale, că oamenii și navele veniseră să sărbătorească lansarea fiicei ei și a navei acesteia. Yalnis a recunoscut prieteni și cunoștințe, dar a remarcat și necunoscuți. A căutat foste amante și, spre bucuria și îngrijorarea ei, a descoperit că nava lui Zorar se afla în apropiere.

Și, bineînțeles, Seyyan rămăsese în zonă.

Pe durata îndelungii odihne a lui Yalnis, Seyyan nu se apropiase deloc, și nu încercase nici atașarea, nici atacul. Pe Yalnis a bucurat-o acest lucru. Nava ei s-ar fi înconjurat cu o carapace impermeabilă, care ar fi transmis o reacție alergică extrem de gravă altor nave. O astfel de carapace de apărare ar fi solicitat foarte mult resursele oricărei nave. A ei era zveltă și bine aprovizionată, însă elaborarea de măsuri de protecție în timp ce se construiește și o navă-fiică ar fi suprasolicitat resursele, oricât de mari ar fi fost ele.

În loc să se apropie, cursul navei lui Seyyan se păstrase paralel în tot acest timp, de parcă

aceasta ar fi încercat să o protejeze pe aceea a lui Yalnis.

Iritată de faptul că nu anticipase o asemenea stratagemă – se așteptase la o agresiune, nu la o demonstrație de protecție – Yalnis și-a dirijat nava pe un alt itinerar, către un centru matematic de-a lungul liniei curbe descrise de alte nave. Nava ei a aprobat ruta și a respectat-o, până acolo încât, încălcând regulile de siguranță și bunele maniere, s-a deplasat pe o poziție unde Seyyan ar fi întâmpinat dificultăți ca să mai acționeze ca o umbră.

Yalnis s-a întins. Înțelegând că voia să se ridice, nava și-a retras prelungirile din trupul ei. Ea s-a înecat puțin, așa cum i se întâmpla mereu când tubul de nutriție îi aluneca în sus pe gâtlej, peste limbă, printre buze, lăsând în urmă un gust dulceag. Tubul s-a prăbușit, iar învelișul navei l-a absorbit. Au urmat tuburile de excreție și de monitorizare, care au dispărut curând.

Încet, Yalnis a ridicat capul. Greutatea părului, care se lungise, a făcut-o să rămână ca țintuită la podea. A făcut ca domul să devină o oglindă și a privit în sus.

Părul i se răsfira într-un evantai strălucitor pe toată podeaua, acoperind întregul diametru al camerei de locuit, tras de covorul viu care crescuse odată cu părul. Culoarea lui se aranjase în cercuri concentrice. Partea exterioară, desfășurată, astfel încât fiecare fir

de păr constituia o singură rază, lucea într-un blond platinat discret, culoarea pe care o avusese părul ei când o cunoscuse pe Seyyan. Apoi, devenea brusc negru, după care trecea de la culoarea mierii către castaniu, după care spre castaniu-închis, iar secvența reîncepea. A eliminat culoarea cea mai deschisă din secvența de creștere pentru viitor. Asta n-ar face decât să-i amintească anumite lucruri.

În loc să-și taie părul scurt, așa cum îi plăcea să-l poarte de obicei, Yalnis a cerut navei să îl reteze la o lungime astfel încât să atingă podeaua atunci când ea stătea în picioare.

În ciuda îngrijirii constante pe care o primea din partea navei cât dormea, Yalnis întâmpina întotdeauna greutăți când ieșea dintr-o hibernare îndelungată. Nava a redus atracția gravitațională ca să o ajute. S-a ridicat nesigură în picioare, și a mers bălăbănindu-se când a ieșit din cuib. Companionii au scos țipete speriate.

— Of, stați liniștiți, le-a spus ea. Ce motive de teamă v-am dat că voi cădea peste voi?

Pe de altă parte, instinctul i-ar fi făcut să se retragă în trupul ei dacă s-a fi întâmplat să se prăbușească, iar singurele vânătăi aveau să apară doar pe corpul ei.

Însă chiar dacă nu am căzut niciodată peste ei, a gândit ea, *le-am dat* motive de teamă. Le-am dat motive să se îndoiască de protecția

mea.

Părul i se scurgea peste umeri, sâni, de-a lungul coapselor și picioarelor, ajungând până la podea. Companionii s-au uitat prin perdeaua deasă, chițcăind iritați. Bahadirgul a strănutat. Cuprinsă brusc de compasiune, ea și-a dat părul pe spate, ca să-i lase liberi pe ei.

Rana de sub buric i se vindecase, lăsând o cicatrice de un alb-deschis. Pe sub piele, pachetul de spermă emis de Zorargul ca o ultimă acțiune a sa cât fusese în viață formase o capsulă cu contururi neregulate, invizibilă, dar perceptibilă pentru degetele ei, și vag dureroasă la nivel nervos. Ea trebuia să decidă dacă să o folosească ori dacă o încapsuleze pe vecie și să o expulzeze.

Fără să i se ceară, nava a absorbit părul tăiat ce stătea pe jos. Yalnis se născuse împreună cu nava; în ciuda misterelor păstrate de fiecare dintre specii față de cealaltă, fiecare cunoștea obiceiurile celeilalte. Nava a produs o bucată de mătase, din care a format câteva articole comode și neutre de îmbrăcăminte: pantaloni largi cu o porțiune lucioasă de dantelă pentru a-i ascunde pe companioni, o bluză fără mâneci cu dublură tot din dantelă. Obișnuia să poarte îmbrăcăminte care să îngăduie companionilor să vadă câte ceva din lume, pentru că deveneau turbulenți când se plictiseau. A lăsat mătasea în culoarea ei naturală, de un bej-

deschis, pentru că dungile orizontale ale părului ei le ofereau un spectacol suficient de mulțumitor. Și-a răsucit părul într-o coadă groasă ca să nu se încurce în el cât s-a îmbrăcat, apoi l-a lăsat liber din nou. Acum îi atârna greu pe gât și umeri.

„Probabil că va trebui să revizuiesc tunsoarea”, a gândit ea. „Dar asta abia după lansare. Pot rămâne așa măcar până atunci.”

Mesajele veneau unul după altul din partea celorlalte nave. Era încântată că invitația ei fusese acceptată de atât de multă lume. Cu toate acestea, nu a răspuns, nici măcar pentru a-i saluta. Nava ei păstra distanța, iar nicio alta nu se apropiase. Veniseră toți cei invitați.

Yalnis a închis ochii și a inspectat situația și evidențele navei. Aceasta suferea de o ușoară febrilitate, ceea ce se reflecta în metabolismul ei accelerat. Flancul ei, neted înainte de a se fi dus la culcare, se umflase. Nava-fiică stătea în marsupiul de naștere, cu învelișul lucios și împodobit cu un model de noduri minuscule. Acestea aveau să se încastreze în noul înveliș al navei, oferindu-i posibilitatea deschiderilor, conexiunilor, antenelor, țesuturilor nediferențiate pentru experimente și joacă.

— E frumoasă, i-a șoptit ea navei.

— Adevărat.

Companionii au scos țipete ascuțite în semn de foame, cu toate că-și petrecuseră ultima mie

de ani dormind și hrănindu-se fără niciun efort. Toți erau grași și aveau pielea netedă. Mereu le era foame, ori, mai curând, erau lacomi, gata oricând să accepte o tratație ori o gustare, cu toate că stăteau conectați și la fluxul ei sanguin, dar și la nervii ei, și și-ar fi putut extrage cele necesare vieții de la ea fără ca măcar să deschidă gurile ori să-și etaleze dinții mici și ascuțiți.

Și Yalnis fusese conectată la sistemele de alimentare ale navei în aceeași perioadă, însă îi era la fel de foame.

A părăsit camera de zi și a coborât în grădină. Aici, lumina era altfel, mai puternică și mai caldă. Filtrul pe care nava îl folosea pentru a lumina grădina imita un strat de atmosferă.

A intrat în grădină la vremea zorilor. Păsărelele ciripeau și cântau în copacii din jur, iar un cârd de prepelițe ciuguleau ceva pe lângă borduri și tufișuri. Câțiva iepuri, care ronțăiau iarbă, au ridicat capetele când ea a intrat în grădină, apoi, fără să se mai teamă, și-au reluat ocupația. Nu văzuseră nicio persoană umană de câteva mii de generații.

Grădina mirosea diferit de restul navei, așa cum își închipuia Yalnis că ar mirosi suprafața unei planete. Îi plăcea cum arăta, dar o și speria, pentru că acolo se găseau viețăți pe care nu avea să le vadă nicicând. Sănătatea grădinii cerea flotile de bacterii, armate de

râme, roiuri de gândaci și insecte. Yalnis se gândea că ar fi fost mai bine să crească totul în bazine hidroponice, așa cum era moda ultima oară când o preocupase problema grădinii, însă îi plăcea și pericolul ascuns care ar fi putut pândi la orice pas. Pe de altă parte, nava prefera această metodă. Dacă ar fi socotit că se impunea o schimbare, ar fi făcut-o.

A intrat desculță în grădină, străduindu-se să nu calce niciun vierme ce se aventura în calea ei, ori vreun gândac neprevăzător. Bacteriile trebuiau să-și poarte singure de grijă.

A reușit să-și asigure o masă alcătuită din fructe, porumb și o mână de flori strivite. Îi plăceau florile. Când era trează și vâna cu regularitate, le culegea înainte de a se transforma în legume. Plantele neglijate emiteau fructe uriașe de toate felurile, unele perfecte, altele atacate și ciugulite de prădători ai legumelor.

Reacționând la mirosul hranei, companionii au început să se agite și să se vânzolească, ridicându-și gâturile groase ca să se repeadă unul la altul. Yalnis i-a potolit, apoi le-a dat drept hrană bucățele de măr și semințe de rodie.

Companionii începuseră deja să lupte pentru întâietate, fiecare dintre ei deplasându-se încet către centrul ei, migrând prin pielea și mușchii ei către locul în care trăise Zorargul, ca și cum

ea nu ar fi fost în stare să observe acest lucru. Își simțea pielea tensionată și iritată. Niciun companion nu avea încrederea sau curajul de a se desprinde din poziția lui ca să se reinsereze în locul de primă importanță.

Asta era bine, a gândit ea. „N-aș putea să-mi controlez nervii dacă vreunul dintre ei ar face așa ceva fără îngăduința mea.”

După ce a părăsit grădina, a constatat că îi revenea sarcina de a-și primi oaspeții.

„Nu vreau asta, a gândit ea, ca o fată plângăcioasă. Vreau să-mi păstrez intimitatea, vreau să mă bucur de prezența companionilor mei. Vreau să fiu lăsată în pace. Să sufăr în singurătate.”

În camera de zi, sub domul transparent, nava a creat un loc ceva mai înălțat. Yalnis s-a strecurat printre perne, s-a așezat pe propriul păr și a scos un blestem când a simțit arsura în scalp, apoi și-a scos șuvițele lungi de sub ea și le-a încolăcit – observând că la capete se prinseseră frunze și alte lucruri culese de pe pământul grădinii; le-a scuturat cu un fior de neplăcere și a lăsat resturile pe jos, pentru ca acestea să fie eliminate de covor. Apoi s-a așezat ceva mai liniștită.

— Aș dori să merg în vizită la Zorar, i-a spus ea navei.

— Confirmat.

A moțăit până când cele două nave s-au unit,

au scos prelungiri și s-au conectat. Nava lui Yalnis a înregistrat o ușoară zguduitură, abia perceptibilă.

Ajunsă la graniță, Yalnis a ezitat, a inspirat adânc și a intrat în culoarul de legătură, unde țesătura navei ei și a lui Zorar se întâlneau, unindu-se, și comunicau, schimbând fragmente de informații genetice pe care aveau să le guste și analizeze.

Ajunsă la granița navei lui Zorar, Yalnis a așteptat până când prietena ei și-a făcut apariția.

— Zorar, a zis ea.

Aceasta a clipit cu aerul ei amabil și languros. A întins o mână spre Yalnis și a tras-o dincolo de graniță, un gest de încredere care i-a sfărâmat inima lui Yalnis. Îi venea să se arunce în brațele lui Zorar.

„Mai am oare acest drept?” a gândit ea. A izbucnit în lacrimi.

Zorar a îmbrățișat-o pe Yalnis și a murmurat:

— Vai, draga mea, ce s-a întâmplat?

Printre suspine și lacrimi, și după un acces supărător de sughițuri, Yalnis i-a povestit. Zorar a ținut-o de mână, bătând-o ușor, apoi a rămas nemișcată și mută.

— Îmi pare rău, a șoptit Yalnis. Am ținut foarte mult la Zorargul. O să-mi amintesc mereu de tine când… când o să mă simt părăsită.

Zorar a aruncat o privire spre ea. Dantela

straielor lui Yalnis îi ascundea cu delicatețe pe companioni.

— Să-i văd și eu, a spus ea.

Glasul i-a rămas calm. Yalnis îi admirase mereu seninătatea. Acum, totuși, lacrimile îi făcuseră ochii căprui să strălucească mai viu.

Yalnis a ridicat peticul de dantelă. Cei patru companioni rămași au clipit nedumeriți și s-au frământat din cauza luminii ceva mai puternice și a imaginilor unor ochi necunoscuți. Fiind cel mai sfios dintre toți, Bahadirgul s-a retras, însă ceilalți s-au întins, au privit atenți și și-au dezvelit dinții.

— Nu ți-ai ales un înlocuitor.

— Cum aș putea să-l înlocuiesc pe Zorargul? Zorar a clătinat din cap.

— Ți-e imposibil să reproduci. Dar poți înlocui. Yalnis a prins-o de mâini pe Zorar.

— Vrei să spui că… A amuțit, derutată și jenată, la fel de nesigură ca atunci când o cunoscuse pe Zorar. La acea dată, totul se petrecuse pentru că așa voise ea. De astă dată, prin compensație, era rândul lui Zorar.

— O fiică printre noi, a spus Zorar. Merită cunoscută.

— Întocmai, a spus Yalnis.

Zorar și-a așezat palma pe obrazul lui Yalnis.

În loc să se rezeme pe acea atingere, Yalnis a început să tremure. Zorar și-a tras imediat mâna și a măsurat-o pe Yalnis din ochi.

— *Ce* anume vrei, draga mea? a întrebat-o.

— Vreau... Stânjenită, a suspinat. Vreau ca totul să fie așa cum a fost înainte de a o întâlni pe Seyyan! A luat mâna lui Zorar și a reținut-o, strângând-o. Am vrut să am o fată cu Zorargul, însă el a murit, iar eu...

A tăcut. Nu voia să o facă pe Zorar să sufere.

— Încă nu ești pregătită pentru alt iubit, i-a zis Zorar. Înțeleg pe deplin situația.

Zorar s-a uitat la stomacul dezgolit al lui Yalnis, la chipurile micuțe, cel sfios și cele trei îndrăznețe, la cicatricea lăsată de uciderea lui Zorargul.

— Nu trebuia să se întâmple așa, a spus Zorar. Yalnis și-a atins cicatricea, acolo unde rămășițele zimțate ale lui Zorargul îi pișcau pielea pe dedesubt.

— Poate ar trebui să...

— Nu, a rostit Zorar pe un ton tăios.

Descurajată, Yalnis a lăsat pliurile din dantelă să alunece la locul lor.

— Seyyan a ucis amintirile noastre, a spus Zorar. Preferi să-ți trimiți fiica doar cu experiența unui singur părinte?

Zorar era amabilă; s-a ferit să spună că acel unic părinte va fi Yalnis, tânără și relativ lipsită de experiență. Yalnis a simțit că lacrimile o vor orbi din nou. A făcut un efort să și le înfrâneze, dar nu a reușit. A încercat să alunge sentimentul că Zorar avea dreptate. Aceasta

era matură și bine așezată, având la activ câteva aventuri de durată, la mari distanțe. Amintirile ei erau un dar de neînlocuit, și meritau transmise unei fiice prin intermediul lui Zorargul. Însă doar pachetul de spermă nu putea transmite acele amintiri.

— Lasă timpul să se scurgă, i-a zis Zorar. Poate ne revedem, în alt mileniu.

Yalnis și-a șters ochii cu mâneca.

— Sunt foarte supărată! a exclamat ea. Cum de-a putut Seyyan să mă trădeze astfel?

— Dar cum ai găsit-o? a întrebat-o Zorar, parcă dorind să schimbe subiectul. Nu s-a mai auzit de ea de… A făcut o pauză, ca să se gândească și să ridice din umeri. Șaizeci sau șaptezeci de milenii, pe puțin. Crezusem că s-a pierdut.

— Ai sperat asta?

Zorar i-a aruncat o privire dezaprobatoare.

— Nu mai ții minte?

Rușinată, Yalnis a evitat să o privească în ochi.

— Nu am toate amintirile lui Zorargul, a zis ea. Le-am savurat, le-am anticipat. N-am vrut să le înghit pe toate dintr-odată. Ar fi fost o dovadă de lăcomie.

— Ce vârstă ai? a întrebat-o Zorar cu blândețe, parcă voind să schimbe iarăși subiectul.

— Nava mea are unsprezece milenii, i-a răspuns ea. În stare de trezie, am douăzeci și

cinci de ani.

— Voi, tinerele, țineți mereu să descoperiți totul prin propria experiență, a zis Zorar cu un suspin. Nu l-ai întrebat pe Zorargul, când te-ai apropiat de Seyyan?

Yalnis a privit-o lung, profund șocată.

— Să îl întreb pe Zorargul despre Seyyan?

Zorar ar fi putut la fel de bine să-i sugereze că trebuia să facă dragoste în mijlocul unui grup de nave, cu domul transparent, pentru ca toată lumea să poată privi. Yalnis nu se gândise nicio clipă să le spună companionilor ei numele celorlalți, ori chiar să se întrebe dacă ei ar înțelege un asemenea gest. Avea dreptul la o oarecare intimitate, la fel ca și ceilalți iubiți ai ei.

— Voi, astea tinere! a zis Zorar, pierzându-și răbdarea. La ce crezi că slujesc amintirile? Sunt doar o jucărie pentru distracția proprie?

— Am încercat să le tratez cu respect! a exclamat Yalnis.

Zorar a pufnit dezaprobator.

Yalnis s-a întrebat dacă va deveni vreodată atât de sigură de sine, atât de bine așezată, încât să nu se mai sinchisească de ceea ce gândesc alții despre ea. Tânjea să ajungă la o asemenea îndrăzneală, un asemenea grad de curaj.

— M-am interesat în legătură cu ea, desigur! a exclamat ea, încercând să-și recapete

demnitatea. Nu i-am întrebat pe companioni, dar Shai, Kinli și Tasmin erau suficient de aproape ca să discut cu ele. Toți au spus: „A, a reapărut?” Ori: „E o legendă, ce noroc pe tine să o întâlnești!” Sau: „Transmite-i salutările mele pline de iubire.”

— Tasmin are o fată cu ea. Nici nu ar voi să audă vreo vorbă rea despre ea. Seyyan nu i-a cerut niciodată ceva ce Tasmin să nu fie dispusă să dea. Kinli nici măcar nu se născuse pe vremea când se auzise de Seyyan, iar Shai... A aruncat o privire către mâini și, încet, treptat, și-a desfăcut pumnii. Shai se teme de ea.

— Ar fi putut să mă prevină.

— Seyyan o îngrozește. Se află aici? A întrebat ea, și a închis ochii, un gest obișnuit, la care apela și Yalnis când dorea să obțină informații din partea simțurilor navei.

— Nu, a spus Yalnis, în același timp în care Zorar a zis:

— Nu, văd că nu e.

— A spus că va veni, dar s-a răzgândit. M-am simțit jignită când a dispărut fără nicio vorbă, și nu mi-a răspuns când am întrebat-o ce a nemulțumit-o.

— S-a răzgândit după ce ai adus vorba de Seyyan. Yalnis a rememorat întâmplarea.

— Da.

— Dacă te prevenea, ai fi crezut-o?

Yalnis și-a adus aminte de vorbele, atingerea

și frumusețea lui Seyyan, emoția simțită doar când o vedea, trăirile pe care le avea doar știind că Seyyan se uita la ea. A simțit un fior, pentru că acum totul se schimbase.

— Nu cred, a recunoscut ea. Dar ai dreptate, nu i-aș fi dat crezare. Aș fi bănuit-o de gelozie.

Zorar i-a șters lacrimile de pe obraz.

— Ce ți-a făcut? a întrebat-o Yalnis.

Zorar a inspirat adânc și a ridicat poala străvezie a fustei. Avea aceiași companioni pe care îi știa de pe vremea când Yalnis o întâlnise prima oară: cinci, număr pe care îl acceptase și Yalnis. S-ar fi așteptat ca cineva de vârsta și poziția lui Zorar să aibă mai mulți companioni. Cinci reprezenta numărul potrivit pentru o persoană de vârsta și prosperitatea minoră a lui Yalnis.

— Când ai observat cicatricea asta, a spus Zorar, trasând cu degetul o linie sinuoasă de un argintiu-deschis care ținea de la stern până la buric, aproape invizibilă pe pielea ei delicată și aproape translucidă, eu am evitat să-ți răspund.

— Ai spus că ți s-a întâmplat ceva când mergeai pe suprafața unei planete, a zis Yalnis. Și că te-a atacat o plantă carnivoră.

— Da, m-a atacat și o asemenea plantă, a spus Zorar, netulburată. Dar nu mi-a lăsat cicatricea aceea. Apoi a mângâiat bărbia companionului aflat în poziție centrală. Imediat sub buricul ei, companionul s-a trezit, clipind și

arătându-și dinții. Nu s-a întins cu un aer agresiv, și nici nu s-a retras ca să se apere. Yalnis nu-i văzuse niciodată fața; la fel ca și ceilalți, rămăsese aproape ascuns, doar creștetul capului fiind vizibil atunci când Yalnis și Zorar făcuseră dragoste. Yalnis socotise că acei companioni erau admirabil de modești, însă acum s-a întrebat dacă nu cumva reacția lor exprimase un sentiment de teamă.

Zorar și-a apăsat degetele sub bărbia companionului ei, scărpinându-l ușor și dezvelindu-i gâtul.

Cicatricea nu se oprea la buricul lui Zorar. Continua, traversând ceafa și gâtul companionului.

— Seyyan a susținut că s-a purtat așa cum a fost învățată. Așa cum a crezut că era bine, și corect. S-a îngrozit de starea mea de disperare.

A mângâiat scalpul acoperit de puf al companionului. Acesta a închis ochii.

Glasul ei a devenit mai apăsat.

— A trebuit să o calmez, pentru că părea distrusă. *Eu* a trebuit să-i ofer alinare.

— Ea m-a acuzat că o ațâț și o înșel, a spus Yalnis. Și *l-a ucis* pe Zorargul.

La atingerea blândă a lui Zorar, companionul cu cicatrice s-a liniștit și a adormit, fără să-și mai expună dinții.

— Poate că a învățat ce înseamnă eficiența, a șoptit Zorar, ca și cum companionul ei ar fi

putut auzi și înțelege. Ori… Îndurarea.

— Îndurarea! s-a mirat Yalnis. Mai curând cruzimea și sarcasmul.

— Ea l-a ucis pe Zorargul, a spus Zorar. Pe acesta, al meu, l-a paralizat. E impotent.

Yalnis și-a imaginat situația: Zorargul smuls ei, incapabil să comunice cu plăcerea ori memoria, devenit un parazit, cu mândria strivită. S-a uitat la Zorar cu uimire și milă, apoi a roșit de stânjeneală. Se simțise jignită în amorul propriu când Zorar îl crease pe Zorargul cu o fețișoară secundară, în loc să facă acest lucru cu primul ei companion. Acum Yalnis a înțeles motivul.

Yalnis și-a lăsat palma peste aceea a lui Zorar. Degetele ei au atins puful de pe capul companionului lezat. Fără să vrea, s-a cutremurat. Zorar a preferat să privească în altă parte.

„L-aș fi putut păstra pe Zorargul?” s-a întrebat Yalnis. „Indiferent cât de mult aș fi iubit-o pe Zorar… „

S-a gândit că Zorar era cea mai curajoasă persoană pe care o cunoștea.

„Ar fi corect să spun asta?” Nu era sigură. „Oricum, mai corect decât să pun întrebări pe care nu știu să le formulez: Cum de-ai putut…? De ce nu ai…?”

— Și acum ce crezi? a întrebat-o Zorar.

— Sunt revoltată! a zis Yalnis.

— Îndeajuns de revoltată ca să vorbești?

— Dar ți-am spus.

— Mi-ai mărturisit mie. Ai recunoscut moartea lui Zorargul de parcă ar fi fost vina ta. O crezi pe Seyyan, că ai fi înșelat-o? Ești suficient de revoltată ca să o acuzi pe ea, în loc să-ți găsești vină doar ție?

Yalnis a rămas nemișcată, și a analizat situația. După o vreme, a bătut-o ușor pe mână pe Zorar, a redevenit vioaie și, cu un gest compătimitor, și-a trecut degetele peste părul companionului lui Zorar. S-a grăbit să o sărute pe Zorar și a revenit pe nava ei.

Pregătiri, mesaje de salut către cunoștințe vechi, salutări către noi cunoștințe, toate au ținut-o ocupată. Întrebarea pusă de Zorar a continuat să o sâcâie vag, iar în anumite momente ea apărea în prim-plan, solicitându-i atenția:

„Și acum ce crezi?”

În timp ce ea se pregătea, navele s-au apropiat mai mult, au scos și întins dispozitive de conectare, au alcătuit un corp comun. Nava lui Yalnis a devenit centrul, până când colonia i-a acoperit peisajul alcătuit din spațiu și nori de stele și praf sclipitor. A perceput disconfortul navei proprii, care se simțea încolțită; și ea împărtășea aceeași senzație. A detectat și emoția navei în fața acelui schimb genetic extrem de intens: Yalnis a evitat aceste senzații.

A continuat să o ignore pe Seyyan, dar nu a anulat invitația. Nava lui Yalnis nu îngăduia o legătură directă cu nava scânteietoare a lui Seyyan. Aceasta a rămas la periferia coloniei, formându-și propriile legături cu alte nave. Toate navele pluteau într-un dans delicat și complicat, de echilibru și reciprocitate. Așa cum oamenii schimbă saluturi, amintiri și daruri, navele făceau schimb de informații și de coduri genetice.

Majoritatea comunicațiilor dintre ele erau criptice. De multe ori, nici măcar navele nu știau la ce puteau sluji noile informații, însă le adunau și le schimbau fără nicio rezervă, se jucau cu ele, le reorganizau și le testau. Modelul vibratil al reflexiilor ca de curcubeu s-a răspândit de la învelișul navei lui Seyyan către altă navă, apoi la alta, până când modelul s-a transformat, devenind, din solid, în dungat și apoi cu picățele.

Nava lui Yalnis și-a păstrat culoarea argintie obișnuită.

— Navele au ales o nouă modă, a constatat Yalnis.

— Adevărat, a spus nava. Apoi: Fals.

Yalnis s-a încruntat, oarecum derutată, întrucât nava ei i-a etalat o secvență genetică și eticheta ei genealogică. Yalnis lăsa astfel de chestiuni în seama navei, de aceea i-a luat ceva timp până să priceapă că nava respingea

modelul, deoarece provenea de la nava lui Seyyan. Nava ei i-a prezentat și alte lucruri ce o preocupau, arătându-i câte secvențe noi analizase, dar respinsese, apoi s-a oprit din discuție când a găsit eticheta lui Seyyan.

— Mulțumesc, a zis Yalnis.

— Confirmat.

Discuția dintre navă și ea fusese lungă. S-a bucurat că se încheiase fără nicio neînțelegere.

Nava înțelegea acel „Mulțumesc”, a considerat Yalnis, astfel că a socotit reacția navei drept apreciere.

Probabil că Seyyan avea dreptate, și-a spus Yalnis. Poate *sunt* naivă. M-am temut de un atac direct, dar nu mi-a trecut prin minte că se putea petrece un atac hoțesc împotriva navei mele.

S-a întrebat dacă întâlnirea cu Seyyan modificase echilibrul dintre cele două nave, ori dacă înstrăinarea dintre ele își avea propria sursă. Și-a pus apoi întrebarea dacă era cazul să excludă nava lui Seyyan din colonie. Asta ar fi constituit o insultă gravă, iar Seyyan avea mai mulți prieteni decât Yalnis, și, de asemenea, numeroși admiratori. Era mai în vârstă, mai bogată, mai experimentată și desăvârșită, mai flexibilă la voce și trup.

— Mă încred în judecata ta, a spus ea, păstrându-se în limita siguranței relative oferite de simplele afirmații declarative.

Va lăsa la latitudinea navei deciziile privind

relațiile cu nava lui Seyyan.

— Adevărat.

Noua modă a vibrației culorilor a continuat să treacă de la nava lui Seyyan la altele, fiecare grăbindu-se să concureze cu celelalte în privința îmbunătățirilor aduse modelului.

Popularitatea lui Seyyan a creat un al doilea centru al coloniei, slăbind astfel stabilitatea delicată a rotației, însă nu se putea face nimic în privința aceasta. Era vorba de treburi ale navelor, nu ale oamenilor.

Yalnis era pregătită. A luat ultimele decizii, s-a îmbrăcat cu haine din dantelă, a tras adânc aer în piept și și-a primit oaspeții.

Zorar a sosit prima, prea bine cunoscută ca să se deranjeze să întârzie câteva minute, așa cum poate cerea moda. Recunoscătoare pentru prezența ei, Yalnis a îmbrățișat-o. Zorar a sărutat-o delicat și i-a înmânat o fiolă de sticlă, închisă etanș.

— Pentru via fiicei tale, a spus ea. Cred că soiul s-a îmbunătățit față de ceea ce i-am dat mamei tale, când te-a lansat cu nava ta.

— Îți mulțumesc, a spus Yalnis, simțindu-se onorată de un asemenea dar. A pus fiola pe masa centrală, la loc de cinste.

Au sosit apoi alți oaspeți, a trecut o oră într-un vălmășag de saluturi, revederi, prezentări, înmânări de daruri. Oamenii veniseră cu opere de ară, povești și cântece. Aduseseră mătase

produsă de nave, la fel de fină precum ceața, semințe de plante noi, adaptate, embrioni de creaturi recent descoperite, culturi unice de mucegaiuri și bacterii. Yalnis le-a acceptat pe toate cu mulțumire și recunoștință. Fiica ei avea să fie lansată cu bine; nava ei va fi bogată și unică.

Oaspeții ei au mâncat și au băut, urându-și unii altora viață lungă și aventuri, și i-au felicitat pe călători pentru revenirea lor fără să fi pățit nimic. Au schimbat complimente și bârfe, au flirtat, și-au spus povești, unii s-au și lăudat: Kinli, desigur, fusese într-o altă mare aventură, care, prin comparație, le-a făcut pe toate celelalte să pălească.

Oaspeții au felicitat-o pe Yalnis pentru modul în care gătise nava ei, îndeosebi deliciosul iepure, precum și pentru complexitatea și calitatea vinurilor ei. Toți oaspeții purtau cele mai bune straie din mătase produsă de navele lor sau, la fel ca și Yalnis, din dantelă, astfel încât companionii lor să poată rămâne acoperiți cu discreție cât urmăreau petrecerea. Câțiva oaspeți aveau haine opace, ca să impună o discreție totală; Yalnis a socotit că purtarea acestora era destul de crudă. Persoanele cele mai tinere, care debutaseră recent, devenind, din fete solitare, adulte, își etalau frumusețea virginală.

Yalnis a constatat că percepea acut noile

legături ce porneau de la alte nave spre spațiul ei de locuit. Deschiderile, sclipind în culorile pastelate și răcoroase ale luminii biologice, modificau zona de locuit, transformând-o dintr-una de intimitate comodă, într-una de vulnerabilitate deschisă.

Zorar i-a întins un pahar cu vin. Yalnis își înălțase via pe baza fermenților pe care Zorar îi dăruise navei ei atunci când ea și Yalnis se născuseră și fuseseră lansate.

Yalnis a sorbit din pahar, a aruncat o privire în jur, apoi a înghițit o gură întreagă. Efectul s-a răspândit în trupul ei. Companionii au scârțâit de plăcere, împungându-se în corpul ei, absorbind alcoolul, tânjind. Yalnis și-a trecut palma peste dantela bluzei. După moartea lui Zorargul, îi neglijase pe companioni. A mai băut din vin, iar Zorar a umplut ambele pahare.

Yalnis a blocat nivelul crescând al conversației. Nu se obișnuise cu zgomotul, care o obosea.

— Ce părere ai? a zis ea. Zorar a ridicat o sprânceană.

— Asta era întrebarea la care voiam un răspuns din partea ta.

— A, a făcut Yalnis. Da, desigur. Dându-și seama de gafă, a roșit. Dar eu mă refeream doar la vin.

— Excelent, a spus Zorar, lucru pe care îl știi prea bine. Nava ta aparține unei clase care

rareori face erori de combinație, iar eu nu pot decât să aprob modificările. Ce s-a întâmplat cu Seyyan? I-ai interzis să vină?

— Nu. O vreau aici. Ca să-și dea seama că a dat greș. Probabil că și-a interzis singură.

— Poate încearcă să te tulbure. Ori a decis să aștepte până ce vei bea prea mult.

Yalnis și-a golit din nou paharul.

— Poate că dacă se întâmplă asta, voi fi pregătită pentru ea. Ignora zgomotul, dar a remarcat tăcerea coborâtă brusc.

— Iar apoi, eu... tocmai spunea Kinli, și a amuțit. Seyyan stătea la intrarea foarte largă, profilată de bioluminiscența aurie, cu un joc teatral de lumini și umbre pe chip, efect al luminii difuze a petrecerii; obrajii ei erau îmbujorați.

— Mi s-a părut că e foarte frumoasă, a șoptit Yalnis către Zorar, uimită, deconcertată. A crezut că a vorbit în șoaptă, dar câteva persoane din apropiere au aruncat priviri către ea, mai toate amuzate, dar cel puțin una încărcată de gelozie pentru relația ei cu renumita aventurieră.

„Dacă ați ști”, a gândit Yalnis. „Mă întreb ce părere ați avea atunci.”

Yalnis a deplâns pierderea bucuriei pe care o simțise când Seyyan o alesese, însă deplângea și mai mult pierderea lui Zorargul.

Seyyan a pătruns între participanții la

petrecere salutând aliații și trecând cu privirea peste cei câțiva care respinseseră ofertele la modă ale navei ei. Picioarele și coapsele îi erau înveșmântate în mătasea ca o boare cețoasă țesută de nava ei, sclipind în modelul care decora de curând flancurile a numeroase aparate de zbor cosmic. Nimeni nu se gândise să aplice acest lucru la îmbrăcăminte. Seyyan purta în jurul umerilor un șal din aceeași țesătură, care îi acoperea sânii și companionii.

Însă nu avea în mâini niciun dar. Yalnis a refuzat să remarce acest lucru, însă alții, consternați, au băgat de seamă și au început să șușotească.

Apoi, ea și-a azvârlit peste umăr capătul șalului, dezvăluindu-se de la stem până la pubis.

De când fusese împreună cu Yalnis, acceptase și alți companioni. Avea atât de mulți, încât Yalnis nu ar fi reușit să-i numere fără să se uite cu atenție, și tocmai lucrul acesta nu voia să-l facă. Însă privirea ei a poposit suficient de mult cât să vadă că punctul-fiu erupsese și se vindecase.

Ceilalți oaspeți s-au uitat fără să se sinchisească.

Cum putea o singură persoană să ducă atât de mulți companioni? Și totuși Seyyan arăta sănătoasă și puternică, părând a fi într-o formă fizică de invidiat.

S-a întors pentru a trage spre sine un alt

oaspete, aflat în umbrele din spatele ei. Ekarete a apărut cu sfiiciune în fața participanților la petrecere. Ekarete, una dintre debutantele adulte din ultima vreme, purta deja dantele noi. Seyyan s-a aplecat să o sărute, strecurându-și în același timp mâna pe sub fața sclipitoare a bluzei ei, astfel ca oricine să-și dea seama că, deși uitase să aducă un cadou de lansare pentru fiica lui Yalnis, îi făcuse măcar unul mai intim lui Ekarete.

Seyyan voia ca Yalnis să știe ce se întâmplase cu noul companion, că îi venise ușor să găsească pe cineva să îl accepte.

Seyyan i-a șoptit ceva lui Ekarete, și-a trecut palma peste obrazul ei, și a continuat să se apropie de Yalnis și Zorar. Ekarete a urmat-o la câțiva pași distanță, sfioasă și atentă, emoționată și intimidată de ideea participării ei la prima petrecere cu adulți.

Asasinul, Primul companion al lui Seyyan, ieșise cu totul, până la baza gâtului, cu ochii larg deschiși, dinții dezgoliți și clănțănind aprig. Drept reacție la purtarea lui, ceilalți companioni ai ei își etalau dinții și clipeau din ochi.

— Ce petrecere plăcută, a spus Seyyan. Admir foarte mult persoanele care nu se lasă prinse de ultima modă.

— Te servesc cu niște vin? a întrebat-o Yalnis.

Voise să i se adreseze pe un ton plăcut. Cu toate acestea, glasul îi fusese plat și aspru.

Seyyan a acceptat un pahar, a sorbit din el și a dat aprobator din cap.

— E bun, așa cum îmi amintesc.

Yalnis a regretat vremurile vechi din care provenea Seyyan, când otrava putea produce ravagii asupra biochimiei unei persoane, fiind mereu depistată prea târziu. A regretat că nu există vreun măr otrăvit, pentru ca o singură mușcătură să rezolve totul, iar apoi nimeni nu va mai trebui să o sărute pe Seyyan.

„Poate că mi se va îndeplini această ultimă dorință”, a gândit ea, și a acționat în baza propriei hotărâri.

A lăsat rana produsă de Zorargul să se deschidă brusc. Împunsătura de durere a săgetat-o. Reacționând la suferința ei, companionii au scos țipete ascuțite, ca niște păsări speriate. Sângele a înflorit prin porțiunea de dantelă a bluzei. Înjur, toate persoanele au scos sunete care le trădau uimirea.

Yalnis a băgat mâna sub bluza pătată în roșu-sângeriu. Palma i-a alunecat peste sângele care îi mânjea pielea. Rana se căsca sub degetele ei.

Trupul ei tratase pachetul de spermă al lui Zorargul drept o intruziune, drept ceva ce trebuia izolat precum grăuntele de nisip ce creează perla. În același timp, pachetul se zbătea să supraviețuiască, scoțând gheare pentru a rămâne în contact cu carnea ei. În timp își croia drum spre exterior, zgâriind-o până la

sânge, Yalnis și-a ținut suflarea ca să nu țipe.
În cele din urmă, capsula i-a picat în palma desfăcută. A ridicat-o în aer. Trupul ei acoperise extrudările pachetului de spermă cu un email alb, lucios. Din Zorargul a rămas doar o sferă de colți însângerați.
— Asta e opera ta, Seyyan, a spus ea.
Sângele a început să-i curgă de-a lungul stomacului, prin părul pubian, în josul picioarelor, picurând pe covor, care a absorbit și a dus totul spre reciclare. Yalnis a simțit că îngheață. Era amețită și palidă. S-a simțit încurajată de Zorar, care stătea alături de ea.
— M-ai luat ca amantă, a spus Seyyan. Am crezut că mă doreai. Mi-am închipuit că voiai un companion de la mine. Înaintașii mei s-au bătut mereu pentru un loc și o poziție.
— N-am fost în război împotriva ta, a spus Yalnis. Te-am iubit. Dacă m-ai fi întrebat, în loc să…
A aruncat o privire spre rămășițele însângerate.
— Dacă aș fi întrebat? a reacționat Seyyan în șoaptă. Dar *tu* m-ai chemat *pe mine.*
Șoapte, exclamații, sunete de aprobare, obiecțiuni, toate s-au întretăiat în jurul lor.
Tasmin a făcut un pas în față, ca să se așeze în apropierea lui Seyyan, luându-i apărarea.
— Pesemne că ai fost neglijentă, i-a spus ea lui Yalnis. Cred că ești prea tânără ca să duci

atâția companioni.

Seyyan a aruncat o privire spre Tasmin, reducând-o la tăcere. Toți au putut vedea că Yalnis era sănătoasă și bine asigurată cu resurse. Constituia o dovadă prin propria ei existență. Iar nava ei devenea proba definitivă.

În vreme ce ele se confruntau, oaspeții s-au separat, întâi într-un cerc neutru, unii în spatele lui Yalnis, cei mai mulți așezându-se însă aproape de Seyyan. Yalnis a regretat că Shai nu rămăsese la petrecere. Poate că ar fi luat partea lui Seyyan, însă celelalte persoane ar fi observat temerea ei.

Purtând o bluză nouă din dantelă, Ekarete a apărut plină de sfială între cele două combatante.

— Seyyan s-a purtat foarte blând cu mine, a șoptit ea. A înțeles ce voiam.

Apoi a ridicat tivul fustei într-o parte, îndeajuns de sus și de mult, cât să dezvăluie inflamarea, pe cale de se decolora, a unei noi anexe, și pielea aurie, precum și ochii căprui închiși ai vlăstarului rezultat din Seyyan, care devenea prima fetișoară a lui Ekarete.

— Foarte blândă, a repetat Ekarete. Foarte amabilă. O iubesc.

— Pentru că ți-a oferit ceva refuzat? a întrebat-o Yalnis. Pentru că te-a convins să accepți companionul pe care l-am refuzat eu?

Ekarete a privit-o fără să clipească.

Lui Yalnis i-a părut rău de ea, și a regretat că o umilise. Tasmin a făcut un pas înainte, împreună cu Ekarete.

— Yalnis, vorbele tale pornesc doar din suferință, a spus ea. Ai pierdut un companion – sunt alături de tine pentru asta. Dar nu da vina pe Seyyan, și nici nu o face pe Ekarete să se simtă stânjenită. O cunoaștem cu toții pe Seyyan pentru generozitatea ei. Fiica mea a fost lansată cu succes de ea.

— Înseamnă că nu ești în niciun caz dezinteresată, a spus Yalnis.

— Iar eu recunosc asta, a spus Kinli, și nu am știință de ceva care să o acuze.

Yalnis a dat să o întrebe: „în afara celor rostite de propria-ți persoană, când ai ascultat pe cineva?”

Zorar a ridicat partea de jos a bluzei, dezvăluind cicatricea și companionul lipsit de bărbăție, cu buzele lăsate și ochii lipsiți de strălucire. Acesta a ridicat capul cât să-și dezgolească puțin dinții. Printre buze i s-a scurs un firicel de salivă.

Persoanele mai în vârstă au înțeles; cele mai tinere au tresărit îngrozite văzând acel lucru mutilat, au ascultat explicațiile date grăbit în șoaptă și au privit fix la Seyyan.

— Și eu te-am iubit, a spus Zorar. Poate c-a fost vina mea, mi-am spus eu. Ar fi trebuit să înțeleg. Te-am consolat. După ce ai făcut asta.

— Am venit la o sărbătorire, a zis Seyyan, ținându-se semeață și arogantă. Aș dori să fiu acceptată așa cum sunt – iar nu atacată cu minciuni și insulte.

S-a rotit, iar poala rochiei s-a umflat cu un aspect dramatic, după care s-a îndepărtat cu pași mari.

Ekarete a fugit după ea. Seyyan s-a oprit, furioasă, după cum o dovedea postura umerilor; a făcut o pauză, s-a înmuiat, aplecându-se să vorbească, a sărutat-o pe Ekarete și a plecat mai departe, de astă dată singură. Când a părăsit nava lui Yalnis, silueta ei impresionantă a rămas profilată o clipă în intrarea principală.

Trăgându-și poala rochiei în jos, Ekarete a rămas tremurând și a privit după Seyyan. În cele din urmă, a pornit după ea. Tasmin a fulgerat-o cu privirea pe Yalnis, a scos un suspin lung, și a plecat după Ekarete.

Celelalte persoane, între care chiar și Kinli, s-au strâns în jurul lui Yalnis și Zorar.

— Ți-ai stricat propria petrecere, a spus Kinli pe un ton certăreț. Ce se va întâmpla acum? O ruptură permanentă? O ceartă?

— O resping, a zis Yalnis.

— Asta este o măsură extremă.

Yalnis a șovăit, sperând să primească sprijin, dacă nu chiar aplauze. Tăcerea a făcut-o să ridice din umeri.

— În cazul în care comunitatea nu este de

acord, de ce să-i pese dacă o resping doar eu?

— Și eu, a spus Zorar, lucru ce atârna greu pentru multe persoane.

În timp ce a rostit acestea, lumina de pe coridoarele de conectare a scăzut. Deschiderile s-au micșorat treptat. Nimeni nu avea nevoie să i se spună că petrecerea se încheiase. Oaspeții s-au grăbit să se strecoare prin conexiuni înainte ca acestea să dispară. Strălucirea hainelor a pălit.

De jur împrejur, mesele s-au resorbit în podea, lăsând la suprafață firimituri, resturi și tacâmuri ce se dezintegrau. Cilii covorului le-au cărat pe toate într-un vârtej lent de bucățele ce se dizolvau, în pori, pentru a fi metabolizate. Darurile s-au scufundat în podea, urmând a fi transmise noii nave.

Doar Zorar a rămas după plecarea tuturor. Genunchii lui Yalnis au cedat.

Respirând cu greutate și simțindu-se amețită, s-a lăsat pe vine. Zorar a îngenuncheat alături de ea.

— Mi-e… trebuie…

— Sst. Întinde-te.

— Dar…

— A așteptat mult. Mai poate aștepta.

Yalnis a lăsat-o pe Zorar să o calmeze. Nava a primit-o, făcându-i un culcuș, strecurându-se în jurul ei și peste ea cu învelișul său cald. Durerea s-a mai diminuat, iar fluxul sanguin a încetat. În

particule cafeniu-roșcate în proces de uscare și curgând în șiruri minuscule peste pilotă, sângele pe care-l vărsase s-a mutat de pe pielea ei, din haine, și a dispărut.

A ațipit, vreme de o clipă sau o oră. Când s-a trezit, a descoperit că Zorar rămăsese lângă ea.

— Mulțumesc, a șoptit Yalnis.

Apoi a închis din nou ochii. Dorea cu disperare să rămână singură.

Zorar a sărutat-o și s-a strecurat prin ultima ieșire. Aceasta s-a închis și a dispărut.

Yalnis voia doar să adoarmă la loc. De data aceasta probabil că nicio mie de ani nu ar fi fost de ajuns. Nu se aflase niciodată printre atâtea persoane și o perioadă atât de lungă, și niciodată nu avusese parte de o asemenea confruntare. A simțit cum extenuarea i se instalează în trup, dar trebuia să mai stea trează câtva timp.

— O resping pe Seyyan, a spus ea. Văzându-i suferința, companionii au tremurat.

— Confirmat, a spus nava, și a făcut ca legăturile cu toate celelalte nave să se destrame și să se rupă. Colonia primară s-a destrămat, redevenind nave individuale. Acestea s-au deplasat la distanțe sigure, iar în spațiul locuibil al lui Yalnis au reapărut stelele.

Sclipitoare, colonia secundară a lui Seyyan a rămas, având nava apărată în centrul său. Nimeni nu s-a desprins ca să o respingă.

Yalnis a întors spatele acelei imagini. Nu mai avea nimic de-a face cu Seyyan.

— A sosit vremea, a spus ea cu voce tare.

— Confirmat, i-a răspuns nava.

A creat un cuib pentru ea, un pat luxos din mătase produsă pe navă. A slăbit iluminarea și a făcut ca suprafața exterioară a domului transparent să devină oglindă. Stelele au căpătat o înfățișare neclară. Yalnis putea vedea afară, dar nimeni nu mai putea privi înăuntru.

Și-a scos bluza. Părul lung i s-a încurcat în țesătură. Iritată, a scuturat din cap ca să-și elibereze firele încâlcite. A lepădat pantalonii largi. Goală, s-a așezat în cuib.

— Te rog să-mi tai părul.

— Confirmat, a spus nava. Cuibul i-a tăiat părul lăsându-l scurt. Greutatea apăsătoare a dispărut; firele de păr s-au deplasat pe covor, dispărând treptat, după ce au rămas câteva clipe ca un praf de molecule.

Yalnis s-a relaxat, a privit la companioni și și-a lăsat palma să alunece în josul trupului. Chipurile mici i-au recunoscut intenția. Fiecare dintre ei s-a extins cât a putut, în ea și în afara ei, șoptind și oferindu-se.

Yalnis a ales.

Bahadirgul s-a întins să-i caute mâna, gemând încet printre dinții ascuțiți pe care și i-a încleștat. Ceilalți companioni s-au contractat, ascunzându-și fețișoarele cu sfială sau

dezamăgire până când aproape că au dispărut. Yalnis l-a mângâiat pe Bahadirgul pe cap, ceafă, apoi pe gât și trunchi. Apoi s-a deschis pentru companionul ei.

Plăcerea a început treptat, răspândindu-se din punctul de prindere al lui Bahadirgul până adânc în trupul ei. A atins nivelul cuplărilor lor obișnuite, ceea ce îi dădea bucurie lui Yalnis, iar companionului, zile de mândrie și de sațietate. A continuat și s-a amplificat. Yalnis a scos un țipăt, gâfâind, arcuindu-și spatele. Bahadirgul a tremurat și s-a întins. Yalnis și companionul ei s-au desprins, apoi sau combinat.

S-a format fiica lor. Yalnis ghemuită, vibrând din când în când la câte un val de plăcere, ascultând cum crește fiica lor. Plăcerea s-a stins, devenind doar o pulsație vagă în fundal.

Fiica îi creștea în trup.

Satisfăcută, s-a cuibărit mai adânc în mătasea navei și s-a pregătit de somn.

Domul a devenit transparent. Colonia lui Seyyan, alcătuită din nave legate, sclipea în depărtări. Elementele conectoare se subțiau, pregătindu-se să se desprindă și să se resoarbă.

Yalnis a oftat. Seyyan nu o mai interesa. Jurase să nu o mai bage în seamă.

Indiferent câte milenii avea să trăiască, ori câte aventuri aveau să-i umple memoria, Yalnis nu avea să uite ceea ce s-a petrecut după aceea.

Conexiunile s-au deformat, au alunecat, s-au arcuit în valuri. S-au contractat, silind nava să ajungă mai aproape chiar în momentul în care ele încercau separarea, pentru ca apoi să se îndepărteze.

Seyyan deținea comanda asupra sprijinitorilor ei, iar aceștia descopereau limita opțiunilor pe care le aveau. Au încercat să-și elibereze navele, să dizolve legăturile, însă Seyyan îi trăgea tot mai aproape de ea.

Nava ei infectase navele lor, nu doar cu frumusețe, ci și cu obediență.

Nava lui Tasmin, veche și puternică, s-a smuls din strânsoare. Legătura ei s-a rupt, fărâmițându-se și sângerând. Nava lui Yalnis a tremurat ca reacție la acea imagine, ori la vreun strigăt de durere ce rămăsese imperceptibil oamenilor. Distrugerea și momentul de derută le-au permis și altora să stăpânească dorințele navelor și să se smulgă, rupând alte conexiuni. După procesul dureros și întristător, nava eliberată a zburat către o orbită mai largă, ori a stabilit un curs pentru a se îndepărta cât mai mult de sistemul stelar și de Seyyan.

Când luptau contra bolii provocate de un schimb genetic malign, persoanele sufereau deopotrivă cu navele. Yalnis a sperat în supraviețuirea tuturor.

— Ce face? a șoptit Yalnis.

Nava i-a interpretat cuvintele corect, drept

întrebare adresată oamenilor, nu navelor. A deschis toate porturile pentru primirea de mesaje și a îngăduit trecerea de exclamații, strigăte de revoltă, scuze, certuri și speculații nebunești.

Nava lui Seyyan a strălucit vibratil și și-a proclamat superioritatea, adunând navele rămase captive într-o colonie-scut. Având alături aliații întemnițați, s-a deplasat către Yalnis și nava ei.

Yalnis a înghețat de spaimă, șoc și răspundere pentru tot ce se întâmplase: ea îi adusese pe toți ceilalți în acel loc; ea îi cedase lui Seyyan, apoi o provocase; și tot ea silise toate persoanele să aleagă de partea cui se vor situa.

— Seyyan le-a infectat sistemele de apărare, a spus Yalnis. „La asta slujea modelul la modă”, a gândit ea. „O ispită și o trădare.”

— Adevărat, i-a răspuns nava.

Nava lui Yalnis a pornit spre cea a lui Seyyan. Yalnis a simțit cum nava vibra în jurul ei, tot astfel cum companionii vibrau în trupul ei. Nava lua o decizie, una care putea însemna și producerea de avarii. Dar aceasta era treaba navei. Yalnis se putea opune, ori își putea uni voința cu cea a navei, alăturându-se astfel în luptă. A preferat să lase navei luarea hotărârii.

Zorar a urmat-o și, destul de rezervată, i s-a alăturat și nava lui Tasmin, ale cărei legături pierdeau lichid, acesta formând nori ca de ceață

ce s-au dispersat apoi în bule luminate de soare. Învelișul navei și-a recăpătat luciul albastru dinainte, însă aproape imediat au apărut pete de strălucire vibratilă, care s-au extins, apoi s-au contractat.

La scurt timp după aceea, stelele au dispărut din nou, acoperite de flancurile scutului alcătuit de Seyyan. Nava lui Yalnis a pătruns primejdios de aproape în acea îngrămădire de nave. Copleșită de claustrofobie, Yalnis s-a ghemuit sub domul transparent. Nu mai exista nicio șansă de scăpare, decât probabil pentru Seyyan.

Aceasta i-a silit pe aliații ei captivi să dezvolte prelungiri, însă când au atins nava lui Yalnis, acestea s-au retras brusc, parcă arse de reacția de imunizare. În semn de mulțumire, Yalnis a mângâiat țesătura navei.

— Adevărat, i-a șoptit nava.

„Te rog, a gândit Yalnis, te rog, Seyyan, fugi. Dă-le drumul celorlalți. Anunță o nouă aventură. Declară că m-ai rușinat suficient, și că ai câștigat lupta.”

Nu dorea să stea de vorbă cu Seyyan, însă avea această obligație, de aceea a creat un port de mesaje. Seyyan i-a răspuns și a zâmbit.

— Refuzul tău nu a ținut mult, a spus ea. Să le spun prietenilor mei să se retragă?

Stânjenită și furioasă, Yalnis s-a îmbujorat la față, dar a refuzat să se lase amăgită de

Seyyan.

— Ce vrei? a strigat Yalnis. Îți mai pasă ce gândesc? Lasă-ne în pace. Du-te într-una dintre minunatele și legendarele tale aventuri…

— Să fug, adică? a spus Seyyan. *De tine?*

Nava lui Ekarete, arătându-se fidelă lui Seyyan, s-a interpus între Seyyan și Yalnis. În învelișul ei s-a deschis un por. Spre exterior au explodat picături ale căror culori pulsau, împinse violent în vid de presiunea dinăuntru. Fluidul a stropit domul navei lui Yalnis. S-a împrăștiat, încercând să pătrundă, să infecteze. Yalnis a tresărit, ca și cum materia aceea ar fi putut ajunge la ea.

Nava s-a cutremurat. Yalnis a scos un țipăt mut. Temperatura din spațiul de locuit a crescut: învelișul navei reacționase în fața atacului, reușind să mobilizeze o puternică reacție imunitară, alungând infecția. Materia străină s-a retras, ridicându-se într-o strălucire cețoasă, și s-a împrăștiat.

Seyyan și-a pierdut răbdarea. Flancul navei sale s-a umflat, atingând nava lui Ekarete. A plesnit ca un abces, azvârlind exploziv fluide pe flancul navei acesteia. Dârele de fluid s-au solidificat în vidul și sub influența radiațiilor spațiale, apoi s-au contractat, trăgând nava captivă mai aproape, aducând-o pentru a fi mâncată. Având capacitatea de reacție compromisă, nava lui Ekarete s-a văzut lipsită

de apărare.
— Seyyan! a strigat Ekarete. N-am fost niciodată de acord... Cum?... Iar apoi: Ajută-ne!
Nava lui Seyyan a cuprins-o pe cea a lui Ekarete, copleșind variațiile de model ale navei mai mici, datorită designului mai puternic. Nava captivă a înfruntat-o pe atacatoare, astfel că de la una către cealaltă au alunecat valuri de culoare și lumină.
— Trebuie să fii eliminată, i-a spus Yalnis lui Seyyan, și a pus capăt comunicației cu ea pe vecie.
Nava lui Tasmin, cu învelișul pătat de licăriri pulsatile și având conexiunile sfârtecate, plutind la întâmplare și pierzând lichide, s-a apropiat de nava lui Seyyan.
— Să nu o atingi din nou! i-a strigat Yalnis. Vei fi prinsă și tu!
— Trebuie să înceteze, a spus Tasmin, cu un calm remarcabil. Yalnis a inspirat adânc.
— Adevărat, a spus ea.
Nava ei a reacționat la consimțământul ei, înaintând încet, dar sigur. Apoi, către Tasmin:
— Da. Dar n-o vei putea opri. Nu vei reuși decât să te autodistrugi. Nava lui Tasmin a decelerat și a plutit, pentru că Seyyan o avariase deja grav.
Din flancul exterior al navei lui Ekarete s-a întins un filament ce se agita cu disperare. Simțindu-și inima bătând de îngrijorare, Yalnis i-

a permis filamentului să atingă nava ei. Aceasta a întins un filament, astfel încât cele două excrescențe s-au întâlnit. Nava lui Yalnis a refuzat contopirea, dar a cuprins vârful filamentului pentru a crea o legătură temporară. Pentru o perioadă foarte scurtă, a deschis filamentul celălalt în camera de zi a lui Yalnis.

Conturul navei mai tinere s-au șters treptat când nava lui Seyyan a încorporat-o și i-a preluat forța. Filamentul s-a smuls din nava lui Yalnis și s-a scufundat în substanța navei lui Seyyan.

Aerul a năvălit cu vuiet pe lângă Yalnis, creând o turbulență; vântul s-a potolit aproape imediat, pentru că nava ei și-a extras filamentul și l-a resorbit.

Filamentul care se retrăgea a adus-o pe Ekarete înăuntru. Goală, plângând, cu părul despletit, ea își ținea palma peste stomac din decență. Palma ei ascundea fețișoara companionului ei, înăbușindu-i țipetele ascuțite și oprindu-i clănțănitul dinților.

„Poate o va mușca”, a gândit Yalnis, iar apoi s-a dojenit în secret pentru ideea revoltătoare ce îi trecuse prin minte.

— Cum de-a putut? Cum? A spus Ekarete.

— Yalnis, a zis Zorar din adâncurile navei ei, cum vrei să acționezi? Ce ar trebui să întreprind eu?

— Vino să mă recuperezi dacă noi ne

dizolvăm, a spus Yalnis. Apoi și-a pus întrebarea: „Mi-aș putea părăsi nava dacă Seyyan ne învinge? *Ar trebui* să fac asta?”

„Dacă Seyyan ar fi avut răbdare, a gândit Yalnis, ar fi reușit să-și convingă prietenii să o apere din proprie inițiativă. Dacă le-ar fi cerut-o, aceștia ar fi fost de acord că eu am jignit-o pe nedrept. Dacă ar fi avut încredere în ei, aceștia i s-ar fi alăturat din iubire.”

De când se știa, Yalnis nu mai văzuse existând vreo colonie-scut, și nici în memoriile iubitelor de la care acceptase companioni nu se regăsea o asemenea idee și asta pentru că niciun grup de persoane nu se simțise amenințat de vreun pericol major. Scutul reprezenta un act disperat, un ultim efort, un asalt. Desprinderea și însănătoșirea navei după o asemenea acțiune constituiau chestiuni costisitoare și de durată. Poate că amicii lui Seyyan făcuseră asta din proprie voință, din iubire față de Seyyan. Însă ei se smulgeau de lângă ea, unul după altul, iar în această acțiune disperată își produceau avarii ca să nu aibă soarta lui Ekarete, dar, în același timp, slăbind-o și pe Seyyan.

Navele s-au dispersat, fugind în toate direcțiile. Uriașă și veche, nava lui Seyyan a căpătat proporții, aspirând antenele ce creșteau cu disperare din resturile navei lui Ekarete, care a scos un țipăt slab când aceasta a dispărut.

— Te rog să te liniștești, a rugat-o Yalnis.

Yalnis a sperat până în ultima clipă că Seyyan se va potoli. Yalnis, Zorar și Tasmin, dar și alții câțiva, au plutit în jurul ei, însă ea avea spațiu de fugă. Foștii aliați ai lui Seyyan s-au adunat dincolo de primul rând de apărători, temându-se să nu fie prinși din nou, dar deciși să se apere.

Nava lui Yalnis a emis primul val de mătase, o boare argintie de fibre lipicioase care s-au prins de cealaltă navă și s-au înfășurat în jurul învelișului acesteia. Nava lui Yalnis s-a echilibrat, conform principiului acțiunii și reacțiunii.

Celelalte nave i-au urmat exemplul, stropind nava lui Seyyan cu val după val de mătase: argintie, carmin, albastru-închis, ultraviolet, de orice culoare în afara modelului holografic pe care îl cuprindeau dispozitivele lor de protecție. Nava lui Seyyan a reacționat, dar efortul concertat al celorlalte a copleșit-o. Ea s-a strâns, contractându-se la atingerea mătăsii, ca să evite o reacție alergică. Treptat, a dispărut sub straturile de culoare solidificată.

Yalnis a așteptat o rugăminte, un strigăt prin care să se ceară îndurare, ba chiar și un țipăt de sfidare. Însă Seyyan a păstrat o tăcere deplină față de public.

„Oare transmite în taină ordine către aliații ei?” s-a întrebat Yalnis. „Dar mai are aliați?” A aruncat o privire peste umăr, către Ekarete.

Aceasta, strecurându-se prin spatele ei, s-a

azvârlit asupra lui Yalnis, cu dinții dezveliți, ca o replică ciudată a companionilor ei. A întins o mână însângerată spre fața lui Yalnis, după care, încleștate, amândouă s-au prăbușit la podea. Yalnis s-a zbătut, ferindu-se de pumnii și unghiile lui Ekarete, dorind cu disperare să-și protejeze fiica minusculă, în creștere, disperată să-și apere companionii de cel al lui Ekarete, care era, la urma urmei, vlăstarul lui Seyyan și primul companion ucigaș al ei.

Toți companionii au scos țipete ascuțite și și-au arătat dinții, pregătiți să se apere, deoarece erau conștienți de primejdie, dar și de prilejul ce li se oferea să muște.

— De ce faci asta? a strigat Yalnis. Doar nu-ți sunt inamic!

— Îmi vreau nava înapoi! O vreau pe Seyyan!

— Au dispărut! Și nava, și Seyyan!

Yalnis a continuat să se lupte cu Ekarete și a prins-o, după care a ținut-o strâns și și-a lăsat capul în jos ca să scape de loviturile de palme și pumni. Companionii se zbăteau și se azvârleau la inamicul lor. În toiul agitației pline de furie și spaimă, vânzoleala lor i-a transmis lui Yalnis senzații stranii de excitație sexuală și de plăcere.

Podeaua i-a alunecat de sub picioare, uimind-o, pentru că din aceasta creșteau fuioare libere de mătase. S-a prins de unul dintre fuioare și s-a aruncat înainte, trăgând țesătura fină ca

borangicul peste Ekarete, dând drumul, rostogolindu-se liber și lăsând-o pe aceasta prizonieră. Mătasea s-a strâns în jurul ei. Yalnis s-a chinuit să ajungă în picioare, trecându-și palmele peste stomac pentru a se asigura că fiica și companionii ei rămăseseră teferi. Și-a șters umezeala de pe față și și-a dat seama că nu era sudoare, ci sânge, și nu era al lui Ekarete, ci chiar al ei, curgând dintr-o zgârietură de pe obraz, care îi dădea usturimi cumplite. Atât ea, cât și nava fuseseră distrase. Nava lui Seyyan se zbătuse într-o zonă care ar fi trebuit să fie mai bine acoperită de mătase. Forma încâlcită s-a vălurit și umflat, în vreme ce nava împingea în mătase pentru a o sfâșia și a scăpa din strânsoare. Plasma sclipitoare a țâșnit în jeturi minuscule din sistemul de propulsie, imediat sub suprafața mătăsii. Nava a avut câteva convulsii. Yalnis a simțit un fior de crispare când s-a gândit la plasma prinsă între învelișul navei și acoperământul ce o ținea prizonieră.

— Termin-o, a zis Yalnis către navă. Te rog să o termini.

Pe față îi alunecau lacrimi fierbinți. Strigătele și blestemele înfundate ale lui Ekarete răsunau în spațiul de locuit și Yalnis a simțit că îi tremură genunchii.

— Confirmat, a spus nava. O mantie argintie s-a răspândit imediat, acoperind punctul slab,

închizând plasma înăuntru.

Frământarea a încetat brusc.

Prietenii lui Yalnis au azvârlit strat după strat de mătase peste nava lui Seyyan, până ce toate rezervele lor s-au epuizat.

Când procesul s-a încheiat, nava lui Yalnis s-a îndepărtat cu ultimele forțe rămase. Prietenii ei au început să se disperseze încet, dornici să încheie acea luptă. Nava lui Seyyan a mers în derivă, singuratică și tăcută, răsucindu-se încet, iar sclipirea ei s-a stins, culorile amestecându-i-se.

Yalnis s-a întrebat ce daune provocase plasma și cât de grav fusese afectată nava și dacă aceasta și Seyyan supraviețuiseră.

— Tasmin, a spus ea încet, parcă pentru sine, vrei să vii după Ekarete? Aici nu poate fi mulțumită.

Ekarete era o refugiată, privată de tot ce avusese, sărăcită și demnă de milă, scâncind cu glas ascuțit și furios sub mătasea emisă de navă, de parcă ar fi fost un companion complet ascuns.

După câteva clipe de șovăială, pe care Yalnis nu le credea posibile și nici nu era dispusă să le ierte, Tasmin i-a răspuns:

— Prea bine.

Yalnis s-a îngrijit de nava ei. Rămasă fără resurse, aceasta se rotea prin spațiu, având o orbită destul de stabilă. Consumase aproape

toată energia, iar acum își extrăgea puterea din propria masă. După eforturile necesare autoapărării și cerințele navei fiicei ei nenăscute, nava ei trebuia să beneficieze de o îndelungată perioadă de recuperare.

A mai transmis un mesaj, un fel de buletin de știri pentru toți, însă destinat în primul rând foștilor prieteni ai lui Seyyan.

— Nu dețin resursele necesare pentru a corecta orbita. (Se simțea prea obosită chiar și pentru a verifica stabilitatea ei, și nu dorea să ceară navei să facă un efort.) Cineva căruia încă îi mai pasă trebuie să-și asume această răspundere.

— Eliberează-mă! a strigat Ekarete.

Yalnis i-a acordat atenție vreme de câteva momente.

— Tasmin va ajunge aici foarte curând, a zis Yalnis. Te va ajuta ea.

— Dar sângerăm amândouă.

— Mie nu-mi pasă, a zis Yalnis.

Și-a tras bluza deoparte ca să-și vadă companionii. Trei dintre cei patru s-au retras, arătându-și doar dinții. Ea a trasat mișcări de mângâiere în jurul lor până ce s-au relaxat, ațipind, lăsându-și la vedere doar creștetele capetelor mici, aurii și arămii, ușor pistruiate. Doar Bahadirgul, ca abanosul în comparație cu pielea palidă a lui Yalnis, a rămas treaz și alert, dovedind curaj.

Bahadirgul avea sânge închegat la gură, însă nu prezenta decât o zgârietură superficială. Yalnis l-a mângâiat pe blănița moale și neagră de pe cap.

— Ești foarte galant, a spus Yalnis. Da, galant. Am făcut cea mai potrivită alegere, nu?

Simțindu-i degetele, Bahadirgul a început să tremure de plăcere înăuntrul trupului ei.

După ce, epuizat și satisfăcut, Bahadirgul a adormit, Yalnis s-a ocupat de fiica ei, care creștea ferită și fără griji; s-a îngrijit apoi de sine și de companionii ei, punându-și gheață pe vânătăile lăsate de atacul lui Ekarete, spălându-și zgârieturile proprii și pe cele ale companionilor. S-a privit în oglindă și s-a întrebat dacă pe obraz îi va rămâne vreo cicatrice care să-i afecteze pielea perfectă.

„Iar dacă îmi vor rămâne urme, le voi păstra?” s-a întrebat ea. „Ca amintire?”

După ce a făcut baie și și-a schimbat straiele, nava lui Tasmin s-a apropiat, a transmis salutări și a cerut permisiunea de a se conecta. Yalnis a permis navei să ia toate deciziile necesare și s-a simțit ușurată când aceasta a aprobat totul. Dinspre nava lui Tasmin a pornit un filament; nava lui Yalnis l-a acceptat. Probabil că acțiunea presupunea anumite riscuri, dar au considerat că elaborarea unei capsule pentru transportul lui Ekarete depășea resursele lor.

În timp ce filamentul de lărgea, devenind un

pasaj, Zorar i-a șoptit printr-un port de mesaje:
— Să vin pentru a te ajuta? Cred că așa ar trebui.
— Nu, draga mea prietenă, i-a șoptit Yalnis drept răspuns. Îți mulțumesc, dar nu.
Elegantă și perfectă ca întotdeauna, în camera de zi a intrat Tasmin. Yalnis s-a surprins pe sine mândrindu-se cu propria înfățișare lipsită de eleganță. Curând a simțit îngrijorarea și preocuparea lui Zorar. Yalnis ar fi trebuit să se teamă, dar nu trăia un asemenea sentiment.
— Te rog să o eliberezi pe Ekarete, a zis ea, adresându-se navei.
— Confirmat, a zis aceasta, cu glas moale. Rețeaua de mătase s-a retras, resorbindu-se. Imediat ce i s-a eliberat o mână, Ekarete s-a slujit de degete și unghii ca să se târâie, eliberându-se. Mânjită de sânge și cu părul încâlcit, a sărit în picioare.
A făcut un pas către Yalnis, apoi s-a oprit, și a privit peste umărul ei.
Yalnis a privit imediat înapoi.
Ca și cum ar fi fost adusă în acel spațiu în mod deliberat, dincolo de domul transparent al spațiului locuibil, nava lui Seyyan a apărut uriașă, înfășurată în straturile multicolore ale mătăsurilor celor mai grele, fiecare dintre ele fiind îmbibat de alergenii specifici navei care o crease. Nava lui Seyyan se găsea strivită în interiorul acelei sfere, chircindu-se de sub

atingerea ei dureroasă, imobilizată și ținută deoparte până când trecerea timpului avea să roadă acele chingi, transformându-le în pulbere.

Ekarete și-a strigat suferința cu glas ascuțit. Țipătul a umplut auzul lui Yalnis și a făcut aerul să pară îngroșat.

Tasmin s-a grăbit spre ea și a petrecut un braț pe după umerii ei tremurători, acoperind-o cu o aripă a propriei rochii.

— Ia-o cu tine, i-a spus Yalnis lui Tasmin. Te rog, ia-o cu tine. Tasmin a făcut-o pe Ekarete să se răsucească și a îndrumat-o spre filament. Marginea conexiunii începuse deja să se umfle spre interior când nava lui Yalnis a reacționat la atingerea lui Tasmin printr-o inflamație. Tasmin și Ekarete s-au grăbit să treacă, dispărând imediat.

Foștii prieteni ai lui Seyyan aveau să decidă felul în care o vor trata pe Ekarete. Ar fi putut să o abandoneze, să o adopte ori să creeze o nouă navă pentru ea. Yalnis nu avea habar ce aveau să facă aceștia, dacă vor socoti că, prin fidelitate, dăduse dovadă de o prostie de neegalat, ori că, din același motiv, dăduse dovadă de eroism.

Când conectorul și-a revenit, lăsând peretele puțin umflat și iritat, după ce nava lui Tasmin s-a îndepărtat în siguranță, Yalnis a inspirat adânc și a expirat apoi foarte încet. Tăcerea și singurătatea au calmat-o.

— Cred că a sosit vremea, a spus ea cu voce tare.

— Adevărat, i-a răspuns nava.

Yalnis a coborât în camera de creștere, unde, cu forme rotunjite și netede, se odihnea nava-fiică. Se formase ca un buzunar al navei lui Yalnis și crescuse pe dinăuntru. Cele două nave erau legate printr-un gât gros, care acum se subția, și prin care trecea ocazional câte un flux de substanțe nutritive ori informații. Acel gât avea să se reteze, vindecându-se complet la nava-fiică și rămânând deschis larg în învelișul exterior al navei lui Yalnis.

A pășit înăuntru pentru prima și, probabil, singura dată.

Spațiul de locuit era foarte simplu, foarte frumos prin simplitatea sa, cu pereții și podeaua la fel de negru, adânc și vibrant ca spațiul fără stele. Spațiul de depozitare gemea de darurile unice pe care le aduseseră oaspeții lui Yalnis: alimente noi, informații, bacterii, povești, cântece și hărți ale unor locuri inimaginabil de îndepărtate.

Învelișul argintiu și moale al navei lui Yalnis o îmbrățișa cu delicatețe, acoperindu-i domul transparent.

În prezența ei, noua navă s-a trezit. A creat un cuib pentru ea. Yalnis s-a cuibărit în căldura până atunci necunoscută și a adormit.

S-a trezit în durerile facerii, ale ei proprii și ale

navei. Prelungirile și monitoarele s-au retras din trupul ei.

— A sosit momentul lansării, i-a spus ea navei.

— Confirmat, i-a răspuns aceasta fără ezitare și fără să sugereze altceva. A vibrat puternic în chinurile nașterii. După odihna îndelungată, își recăpătase forțele.

— Bahadirgul, a spus Yalnis, e vremea.

Bahadirgul a căscat cu gura până la urechi, a clipit de câteva ori și s-a trezit pe deplin.

Yalnis și Bahadirgul s-au combinat din nou. Plăcerea combinării lor mintale o egala pe aceea a combinării lor fizice, a crescut în intensitate și a depășit pragul. În momentul culminant, ei i-au dăruit fiicei lor o copie a amintirilor lui Yalnis și una a amintirilor iubitului ei, Bahadirgul.

O clipă de apăsare, o împunsătură dureroasă…

Yalnis a ridicat în aer nou-născuta ce clipea din ochi. Fiica ei avea pielea ca de abanos a lui Bahadirgul și părul castaniu foarte închis, și ochii ei, de un albastru adânc. Încântată, i-a arătat-o lui Bahadirgul, întrebându-se, așa cum i se întâmpla mereu, ce altceva mai înțelegea companionul ei în afară de plăcere, sațietate și accese ocazionale de spaimă sau furie. Acesta a suspinat și s-a retras în poziția lui obișnuită, cu fața la vedere, calmă. Ceilalți companioni au scos șuierături, au clipit și și-au mutat privirea

în altă parte. Yalnis a lăsat țesătura bluzei să cadă peste fețele lor.

Yalnis a purtat-o pe fiica ei prin noua navă, începând cu spațiul destinat fermei și terminând cu centrala energetică, oprindu-se doar să îndepărteze senzația de încleiere a nașterii în micuțul și frumosul pârâu de îmbăiere. Puful de pe capul fiicei s-a uscat, devenind moale ca o blăniță.

Fiica a clipit spre Yalnis. Toată lumea spunea că o fiică își cunoștea întotdeauna mama, încă de la început. Privind în ochii ființei abia născute, Yalnis s-a convins de adevărul acelor vorbe, cu toate că nici ea, nici alte persoane cunoscute ei nu-și aminteau acel prim moment de viață și trezire la conștiință.

Până să se întoarcă în spațiul de locuit din partea superioară a noii nave, gâtul conector se separase, iar un capăt se vindeca pe nava-fiică, devenind un năsturel abia vizibil al buricului, iar celălalt deschizându-se încet spre exterior. Nava lui Yalnis a tresăltat din nou, împingându-și nava-fiică. Domul transparent a ieșit în afară, dezvăluind spațiul și rețeaua înconjurătoare de stele.

Yalnis a simțit o durere de sâni. S-a lăsat moale, cu picioarele încrucișate, pe podeaua neagră și călduță și a lăsat-o pe fiica ei să sugă, dându-i o dovadă fizică a primejdiilor și atracțiilor, tot astfel cum ea și Bahadirgul îi

oferiseră dovezi mintale privind trecutul.

— Karime, a șoptit Yalnis, când fiica ei a adormit. Deasupra lor, deschizătura se lărgea. Nava cea veche a gemut. Cea nouă a scos un sunet de uimire în timp ce pătrundea în lume.

— Karime, fiica mea, să trăiești bine, a zis Yalnis.

Și-a dat copila navei-fiică, așezând creatura adormită și bucălată în cuibul moale. Apoi a mângâiat suprafața mătăsoasă a navei.

— Să ai grijă de ea, a spus Yalnis.

— Confirmat, a șoptit noua navă.

Yalnis a surâs, s-a ridicat, a urmărit noua navă protejând noua persoană vreme de o clipă, apoi s-a grăbit să iasă prin conexiunea interioară înainte ca aceasta să se închidă.

S-a strecurat afară, a aruncat o privire în urmă ca să se asigure că totul era bine, apoi a revenit în spațiul de locuit ca să urmărească restul.

Nava lui Yalnis a avut o ultimă tresărire puternică. Noua navă se eliberase cu totul.

A plutit în apropiere, ca să se orienteze și să observe tot ce o înconjura. Curând – pentru că șederea în apropierea altei nave presupunea oricând un element de pericol, dar și o oportunitate – a pornit să se deplaseze cu o șoaptă, accelerând cu atenție către o orbită mai înaltă, mai îndepărtată.

Yalnis a zâmbit văzând o asemenea cutezanță. Mai departe de stea, mișcându-se

prin centura de praf a stelei, nava putea câștiga masă și crește mai repede. După o mie, ori chiar numai cinci sute de orbite parcurse, Karime va ieși ca să-și ia locul ca fată a poporului ei.

— Le-am putea însoți și noi, a spus Yalnis. Odihnă, compensare…

— Fals, i-a șoptit nava ei, etalându-și forța, dorința, dar și trebuințele. Fals, fals.

— Am putea pleca în propria noastră aventură.

— Confirmat, i-a răspuns nava și s-a întors către rețeaua spațiului, ca să călătorească la nesfârșit și să se înfrupte din colbul stelar.

Gene Wolfe – Valul

Gene Wolfe este considerat de mulți critici literari drept unul dintre cei mai buni – poate *cel mai* bun – scriitori de SF și fantasy contemporani. Opera lui cea mai aclamată este tetralogia *The Book of the New Sun*, ale cărei volume individuale au câștigat premiile Nebula, John W. Campbell și World Fantasy. Wolfe a urmat-o cu altă serie foarte populară, *The Book of the Long Sun,* formată din *Nightside the Long Sun, The Lake of the Long Sun, Calde of the Long Sun* și *Exodus from the Long Sun,* iar recent a completat seria *The Books of the Short Sun,* cu romanele *On Blue's Waters, In Green's Jungles* și *Return to the Whorld.* Celelalte cărți ale sale sunt *Peace, The Devil in a Forest, Free Live Free, Soldier in the Mist, Soldier of Arete, There Are Doors, Castleview, Pandora by Holly Hollander* și *The Urth of the New Sun.* Prozele lui scurte au fost antologate în *The Island of Doctor Death and Other Stories and Other Stories, Gene Wolfe's Book of Days, The Wolfe Archipelago, Storeys from the Old Hotel* care a câștigat World Fantasy Award, *Endangered Species* și *Strange Travelers.* Cărțile sale cele mai recente sunt o serie din două romane, *The Knight* și *The Wizard Knight,* și culegerea de povestiri *Starwater Strains.*

În povestirea incisivă care urmează, el ne

poartă într-o lume, unde, precum în lumea noastră, totul este fluid și schimbător... dar poate într-un mod ceva mai evident.

*

Știrea transmisă la radio în dimineața asta era aceeași cu cea pe care o auzise când el și Mona se culcaseră: orașul ajunsese pe creastă și totul decurgea plat și extraordinar, cel puțin în următoarele zile.

— Nici voi nu sunteți mai breji, spuse el și închise aparatul.

Mona încă dormea după ce el se bărbierise și se îmbrăcase. Pântecul ei umflat se odihnea pe saltea, iar pe față avea o expresie foarte liniștită. Îi auzea respirația înceată cu auzul lui ascuțit. Trecând prin bucătărie, luă un baton energizant pe post de mic dejun și se întrebă cum naiba să pornească mașina fără s-o trezească. Pe alee se afla o minge, o minge de cauciuc roasă de vreun câine care probabil se plictisise de ea pentru că nu se mai rostogolea. O ridică și o bătu de asfalt. Mingea țopăi de câteva ori și se opri din nou, rotundă ca pântecul Monei, dar nu atât de veselă. O aruncă în mașină și se urcă și el la volan.

Apăsă accelerația, ridică piciorul de pe pedală, răsuci cheia. Motorașul toarse vioi, parcă știind că nu va avea prea mult de lucru astăzi. Mașina traversă obișnuita suburbie cu contururi estompate.

De pe autostrada cu taxă privi clădirile înalte care marcau centrul orașului.

Ultimul val venise înainte de nașterea lui (un val cu totul diferit, pe care nu și-l putea imagina), dar știa că niciunul din colectoarele de spumă nu fusese construit pe atunci. Acum orașul s-ar putea să plătească pentru mândria și confortul de a avea atâtea birouri aproape unul de altul. Poate chiar cu existența lui.

Înclinometrul de alamă pe care-l cumpărase anul trecut, când prevăzuse pericolul, îl aștepta pe birou, fixat bine de suprafața acestuia. Axa lungă indica exact direcția de mișcare a plăcii. Se uită la ac și scoase o lupă. Zero. Incredibil: o minune.

O bucățică de hârtie lipită de monitor îi atrase atenția că unghiul nou, „care se va apropia curând de nouăzeci de grade”, va fi opusul a ceea ce se numea „unghi obișnuit”. Măsurile de siguranță trebuiau reluate ținând cont de el. Muncitorii vor trece prin toate birourile. I s-a cerut să coopereze pentru binele firmei. Aruncă bucata de hârtie, porni calculatorul și deschise casa de vis a Monei. Proiectul aștepta să fie prelucrat, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi descoperit cineva din conducere.

— Pot să mă uit și eu la dispozitivul tău?

Era Phil, care se uită oricum, fără să mai aștepte permisiunea lui.

— Netedă, spuse el bucuros și râse. Placa e

netedă. Pentru prima oară în viața mea.

— Și pentru ultima oară. Închise casa Monei. Pentru amândoi. Phil își frecă mâinile.

— Dar lucrurile se vor schimba. Se vor schimba complet. Vor lua cu totul altă înclinație. Vrei să urci pe acoperiș, bătrâne? Priveliștea trebuie să fie fantastică.

Scutură din cap.

Da, lucrurile vor sta cu totul altfel, reflectă el după plecarea lui Phil, dacă placa se va răsturna. Și era foarte posibil să se răstoarne. Dacă clădirea nu se va nărui când va lovi apa, se va orienta cu fața în jos și se va scufunda. Apa va scurtcircuita aparatele electrice, probabil pe toate deodată; în orice caz, lifturile nu vor mai funcționa. În camere și pe coridor va mai fi aer câteva ore (sau poate că nu), mai ales în partea de jos, unde se aflau acum etajele inferioare. Poate va sparge un geam, ca să se salveze ieșind prin el; dacă trăia până se atingea nivelul străzii, marginea plăcii și aerul vor fi... unde? La patruzeci și cinci de kilometri? La șaizeci de kilometri?

Acasă, Mona se va fi înecat deja. Dacă placa se răstoarnă, hotărî el, e mai bine să fie alături de ea. Mai bine să moară împreună cu copilul lor nenăscut.

A doua zi, înclinometrul nu mai indica zero, iar mingea roasă pe care o lăsase pe birou se

rostogolise pe-o parte. În timp ce scria scrisori, contacta diverse persoane și schița un proiect nou, se uită cum se mărește spațiul dintre capătul acului și linia subțire, cât un fir de păr, care marca poziția zero. Până vineri, acul se depărtase de zero, iar el nici nu se mai deranja să citească pozițiile intermediare. Pentru că vineri, puțin înainte de unsprezece, în dimineața aceea luminoasă, când nivelul era aproape bun, Edith Benson l-a sunat să-i spună că Mona a intrat în travaliu când stăteau de vorbă peste gard și a dus-o cu mașina la spital.

Își luă liber câteva zile. Întors la birou, găsi acul foarte aproape de capătul scalei. I se păru că tremură în poziția respectivă și-și aminti de conversația avută cu proprietarul micului magazin de unde cumpărase înclinometrul. Îl întrebase de ce nu era mai lungă scala. Proprietarul zâmbi, arătându-și dinții regulați, cu siguranță falși:

— Pentru că, dacă trece de ultima poziție, nu vei mai fi acolo s-o vezi. O notă lipită pe birou îl informa că nu reparase frâna scaunului pivotant. Acesta lovise ușa biroului și se ciocnise de masa doamnei Patterson. Își ceru scuze de la ea personal.

La sfârșitul programului, în spațiul dintre ac și capătul scalei încăpeau trei cărți de vizită de-ale lui, dar nu patru.

În seara aceea, el și Mona statură treji până la

următoarea oră de masă a fiului lor. Vorbiră despre facultăți și profesiuni. Adrian o să le aleagă singur, căzură de acord amândoi. Dar oare nu-l vor influența atitudinea lor, educația pe care i-o vor da și discuțiile lor obișnuite? La zece se sărutară, îl verificară pe Adrian, apoi se sărutară din nou.

— Noapte bună, iubitule, îi ură Mona; iar el, știind că ei nu-i plăcea să rămână de veghe, îi răspunse:

— Noapte bună, draga mea.

A doua zi dimineața, în timp ce se pieptăna, descoperi că, în loc să se gândească la problemele de serviciu, cum ar fi trebuit, se concentra asupra lui Adrian. Și asupra plăcii. Când totul se va termina, se vor înălța alte clădiri, mai înalte, dacă va fi cine să le proiecteze și să le construiască. Firma lui va fi și ea implicată și va avea de câștigat. Câștigurile vor contribui la planul lui de împărțire a profitului.

Scutură din umeri, curăță pieptănul și-l puse deoparte. Atunci casa cea nouă și minunată pe care o proiectase el însuși – cu un mic cabinet de lucru și o cameră de croitorie – nu va fi doar un vis.

La serviciu, acul se depărtase de capătul scalei. Acum cele trei cărți de vizită încăpeau lejer. Patru ar fi ocupat tot spațiul.

Sus, pe acoperiș, câțiva colegi admirau apele verzi, nesfârșite care se întindeau în toate părțile, cât vedeai cu ochii. Secretara cu pincenez-ul de aur îl prinse de braț.

Eu vin pe acoperiș în fiecare dimineață. N-o să mai apucăm să vedem așa ceva. Astăzi e ultima zi când mai urcăm aici.

Înclină din cap, încercând să fie serios și agreabil. Femeia era secretara directorului și, deși o văzuse de multe ori, nu-i vorbise niciodată; cu atât mai mult nu i se adresase ea lui.

Unul dintre vicepreședinți își lăsă mâinile moi și late pe umerii lui.

Uită-te bine, tinere. Dacă nu-ți iese din minte ceea ce vezi, poți să-ți faci gânduri mari. Întotdeauna avem nevoie de oameni cu gânduri mărețe.

Da, domnule, răspunse el.

De fapt, el se uita la oamenii care contemplau priveliștea, nu la oceanul nemărginit. Puștiul pistruiat din camera de sortare a corespondenței fluiera. Blonda care nu zâmbea niciodată nu lipsea nici ea.

Singur, chiar la marginea acoperișului ușor înclinat, stătea bătrânul Parsons. Nu se pensionase? Evident, nu. Instalase un telescop tocit de alamă pe un tripod, prin care se uita în jos, la prăpastia plină de apă dinaintea orașului, nu în sus, la măreția depărtărilor.

— Ați văzut ceva deosebit în apă? Parsons se îndreptă de spate.

— Sigur că da.

— Ce anume?

Bătrânul își mângâie cu degetele cioturoase favoriții țepoși, aproape invizibili.

— Asta încerc să aflu și eu, tinere, răspunse Parsons încet.

— O balenă?

— Nu. Bătrânul scutură din cap. Nu-i asta. Poate crezi că-i ușor de văzut prin niște lentile bune. Da' nu-i. Făcu un pas lateral. Vrei să te uiți și tu?

Se înclină la fel ca Parsons și regla puțin focarul lentilei. Era un oraș, un orășel adăpostit în albie, cu străzi înguste și acoperișuri din țiglă roșie. Deasupra caselor și magazinelor trona o turlă albă de biserică. O clipă, dar numai una, avu impresia că zărise strălucirea unei cruci de aur în vârful ei.

Se îndreptă, înghiți de parcă gâtul și stomacul lui ar fi putut absorbi cele văzute, și se aplecă să mai privească o dată.

Deasupra unui acoperiș roșu fâlfâi ceva alb, apoi pieri. Un porumbel, mai mult ca sigur. Vedea porumbei și pescăruși, care zburau în cerc deasupra caselor și magazinelor; porumbei care-și făceau cuib sub streșini și răscoleau străzile după ceva de mâncare.

— M-am uitat acasă, pe calculatorul meu cel

vechi, vorbi Parsons. Dacă știi unde să te uiți, găsești niște imagini de-acolo. Eu cred că-i Les Sables d'Olonne. Dar, fii atent, nu spun că-i chiar așa. Zic și eu într-o doară. Tu ce părere ai?

Scutură din cap.

— Dacă... N-o să mai fie acolo, nu? Până ajungem noi. Îl va lua primul val, nu? În timp ce vorbea, își dădu seama că nu credea nimic din propriile vorbe.

— Nu știu. Parsons se scarpină pe maxilarul aspru. E mai greu cu urcatul. Alunecatul merge mai repede ca focul. Întoarse capul și scuipă. Ne îndreptăm exact spre el.

— Dacă n-ar fi, dacă mai e în drum... Și-l lovim...

— O să ne distrugă placa. Nu știu. Am dat telefon la un geolog. Ăștia cică știu totul despre așa ceva. Da' mie mi-a zis că habar n-are. Depinde cât de repede se deplasează fiecare. Numa' că tu ar trebui să te gândești la asta, tinere. Nu-s clădiri ca ale noastre, care să-i reziste dacă ne ciocnim cu viteză mare. Le dărâmăm pe toate, până la ultima.

Înclină din cap neîncrezător.

— Da, așa-i, aveți dreptate. Puteți să-mi spuneți cui i-ați telefonat, domnule?

— Doctor Lanz zicea că-l cheamă. Mi-a zis să nu vorbesc despre asta, numa' că el n-are dreptul să-mi dea *mie* ordine. Bătrânul Parsons șovăi. Pentru mine nu contează. Nu mai am

mult. Da' tu o să mai fii pe-aici, că ești tânăr și sănătos.

— Da... Se gândi la copilul lui, Adrian, și continuă să vorbească din reflex. Am întrebat de geolog pentru că-l cunosc și eu pe unul. Puțin. Am ajuns să-l cunosc puțin. Dar nu-l cheamă Lanz, ci Sutton, Martin Sutton. Locuiește la o stradă de noi.

Dezbătu problema în minte mai mult de o oră înainte să-i telefoneze lui Sutton.

— Știi niște lucruri pe care trebuie să le aflu și eu, Marty, îi spuse, când se încheiară politețurile. Vreau să mă folosesc de ideile tale, dacă-mi dai voie. Orașul ăsta, cât de mare-o fi... o să ne lovim de el?

Sutton făcu o pauză lungă înainte de a-i răspunde:

— Deci ai aflat și tu despre asta.

— Exact.

— Nu s-a spus nimic la televizor. N-o să se comunice nici ziarelor, dacă este posibil. Mă întreb câți oameni știu.

— Habar n-am. O să-l lovim?

— Nu-i domeniul meu, eu sunt geolog, nu? Studiez placa.

— Dar știi. O să-l lovim? Sutton oftă.

— Probabil. De unde ai aflat?

— Pur și simplu m-am uitat printr-un telescop. Am văzut un orășel acolo jos. Sau un oraș ceva mai mare, cum vrei tu să-i spui. E înconjurat de

câmpii și grădini. Care sunt șansele?

Și-l închipui pe Sutton scuturând din umeri.

— Una din zece, poate.

— Adică una din zece c-o să-l lovim?

— Nu. Una din zece c-o să trecem pe lângă el. Ieri se estima una din cinci. Să nu mai spui nimănui ce ți-am zis, bine?

— Bine. Dar ție ți s-a spus. Deci îi poți informa dacă se va sparge placa noastră?

Încă o pauză, aproape la fel de lungă ca prima.

— Da…

— Ți s-a spus, dar nu din motivul ăsta. Care-i cel adevărat? Poate-ți voi fi de folos dacă mi-l zici și mie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să povestești cuiva. Disperarea lui Sutton se simțea prin telefon.

— N-o să povestesc, îți jur. Despre ce e vorba?

— Se vorbea să se spargă cealaltă placă înainte. Știi tu… cea de care-o să ne lovim.

— Înțeleg. Continuă.

— Să zicem că se poate. Să zicem c-o spargem în trei bucăți. O să se despartă și poate că n-o să le lovim pe toate.

Înclină din cap ușor, pentru sine.

— Chiar dacă le-am lovi pe toate, trei șocuri mai mici n-o să fie la fel de puternice ca unul singur.

— Tocmai. Sutton părea mai relaxat.

— O să-ncerce să se pregătească pentru toate, bineînțeles. Un echipaj de-al nostru merge din birou în birou să asigure de două ori totul. Se *pun* piedici de oțel la picioarele meselor ca să le fixeze, dulapurile cu dosare se blochează de perete și de podea. Tocmai m-am uitat la ei cum lucrează acum câteva minute.

— Cred c-o să procedăm și noi la fel, spuse Sutton. Încă n-am început.

— Șefii tăi nu știu care-i situația.

— Cred că nu.

— Înțeleg. Probabil că ai mei au fost întrebați dacă n-ar fi indicat să se întărească anumite clădiri. Încă o întrebare, Marty, te rog. Poate că e ultima. Ceea ce ți-au cerut ei… o să aibă vreun rezultat? Să spargi placa pe care-o s-o lovim?

— Cred că da. Probabil… Ascultă, n-am voie să vorbesc despre asta, dar vreau să-mi ușurez sufletul. Înainte de toate, a trebuit să presupun că placa lor e la fel cu a noastră. Noi numai pe a noastră o cunoaștem.

— Normal.

— Presupunând că sunt la fel, va trebui s-o găurim și să plantăm explozibilul la peste trei sute de metri adâncime. Eu am spus că oamenii de acolo n-o să stea cu mâinile în sân și mi s-a replicat c-o să-i luăm prin surprindere. Nu-i mare orașul, știi? Cu o mie de oameni, bine instruiți și înarmați, ambarcațiuni cu aripi

portante lansate pe măsură ce ne apropiem… Eu probabil c-o să fiu pe una din ele. Cei de aici sunt toți mai în vârstă, o să fie bătrâni la momentul respectiv. Eu nu sunt cu mult mai mare ca tine. O să fiu încă în serviciu.

— Dar nu se găsește cineva mai tânăr? Care n-a terminat încă facultatea?

— N-o să mai existe asemenea tineri. Vocea lui Sutton își pierdu orice inflexiune. Dacă ți-am spus atâtea, îți mai spun ceva ce nu poate rămâne secret. Universitatea a renunțat la geologie. Au închis catedra imediat.

În seara aceea, în timp ce mâncau cârnați cu varză murată, îi spuse Monei:

— Am promis unei persoane care are încredere în mine că n-o să vorbesc nimănui despre asta, dar tu trebuie să afli.

După ce îi spuse cum stau lucrurile, ea îl întrebă:

— Dar n-o să se rezolve? Bărbatul cu care ai vorbit zicea că s-ar putea.

— Probabil că nu. Se opri să asculte foșnetul copacilor în bătaia vântului, care în curând se va transforma într-o furtună lungă de ani de zile: vântul care va face orașul să alunece mai repede. Sunt convins că și ei ne văd pe noi apropiindu-ne, cum și noi îi vedem pe ei. O să înceapă să facă pregătiri. Ambele părți au la dispoziție zece-cincisprezece ani. Pot da arme oricui dorește să lupte. Pot ridica obstacole ca

să ne împiedice oamenii să acosteze. Cred că le vor face pe amândouă.

— Și-ar putea sparge placa în locul nostru.

— Da, spuse el, însoțindu-și vorbele cu o înclinare a capului, și noi am putea-o sparge pe-a noastră. Crezi că guvernul va fi de acord?

Mona se uită la el clipe îndelungate. În cele din urmă, rosti:

— Înfiorător! Nu. Sigur că nu va fi de acord.

— Dar am putea s-o facem noi.

Ideea i se conturase în timpul convorbirii lungi avute cu Sutton; o îmbrățișase cu toată căldura, iar acum spera ca și Mona s-o accepte.

— Am putea pune explozibil în porțiunile slabe ale plăcii noastre. Forța încărcăturii ar îndepărta zona noastră de oraș și ne-ar devia de pe drumul spre coliziunea către care se îndreaptă acum.

— Dar, dragul meu…

— Adrian ar avea un viitor. Nu înțelegi, Mona? N-am lua cu noi doar cartierul nostru, ci o parte semnificativă din infrastructură, ca să fie viabilă economic. Atunci am obține ceea ce ne dorim, am face comerț, am cultiva grădini și am pescui. În orășelul acela pe care o să-l lovească orașul nostru – francez sau belgian sau ce-o fi – supraviețuiesc oameni. Unii chiar prosperă. Am aflat asta de la un bărbat care locuiește la o stradă de noi, un geolog. E de acord că ideea mea e posibilă și-o să vină să vorbim despre ea.

— Amortizoare! Am putea construi amortizoare, obiecte cu arcuri în ele. Sau… sau saci mari cu aer.

Scutură din cap.

— Nimic din ce am construi noi nu ar avea efect asupra unei mase atât de mari ca a plăcii, iar dacă reușim să reducem impactul – dar nu vom reuși – valul s-ar sparge deasupra noastră și ne-ar îneca pe toți.

— Dar… Mona era disperată. Dar, iubitule… Se uită la ceas.

— Sutton vine la opt. Nu trebuie să-i oferi mâncare, doar cafea și prăjituri. Sau tort. Sau ceva de genul ăsta.

— Bine, rosti Mona cu o voce de-abia auzită.

Peste o oră, îl întrebă:

— Vrei să nu-ți mai treci degetele prin păr? Și să nu mai patrulezi înainte și înapoi?

Se uită la ceas a douăzecea oară.

— Sutton ar putea apărea în clipa asta.

— Ar putea, dac-ar fi venit cu zece minute mai devreme. Zău, mă apucă isteriile. Așează-te și liniștește-te. Sau… sau du-te afară ca să-i vezi farurile mașinii imediat ce dă colțul pe strada noastră. Te rog! Dacă încep să strig, îl trezesc pe Adrian. Hai, te rog frumos, vrei, de dragul meu?

Încuviință din cap, dintr-odată recunoscător, și se reținu în ultima clipă să-și treacă din nou degetele prin păr.

— Bine. Așa o să fac. Nu mă întorc până nu ajunge aici. Noaptea se răcorise din cauza vântului. Se plimba pe stradă. De câte încărcături explozive aveau nevoie și cât de mare trebuie să fie fiecare? Trebuie să pună un chimist să le obțină? Dinamită sau ce altceva? În dreapta, ridicându-se amenințătoare deasupra copacilor, dar la distanță mult mai mare, zări creasta înspumată a valului. Copacii nu se înclinau cum trebuie. Dimineața se vor trezi că nu mai văd soarele. Chicoti încet. Rareori copacii măreți de la suburbie te întâmpină cu o astfel de surpriză neplăcută.

Când se întoarse acasă ca să se așeze pe veranda neacoperită, Mona deja trăsese jaluzelele. Era exagerat de prudentă, dar nu-l lăsa inima să-i facă observație.

Din nou lângă bordură, tot agitat, își ținu răsuflarea când văzu farurile mașinii care cotea de pe Miller Road. Mașina urcă lent strada în pantă, ca și cum șoferul verifica numerele caselor, apoi, incredibil, miraculos, trase pe aleea lui.

Sutton coborî și-și dădură mâna.

— N-am uitat unde stai, dar sunt cam dezorientat din cauza unghiului nou.

— Cu toții suntem, îl asigură el cu o înclinare a capului. Cred că asta va fi în avantajul nostru.

— S-ar putea să ai dreptate.

Vântul îi smulse șapca lui Sutton. El se întinse

s-o prindă, dar obiectul zbură cu vreo treizeci de centimetri mai departe.

— Mă ajuți s-o găsesc? N-aș vrea s-o pierd.

Aplecați căutară prin tufișuri un minut-două, când Sutton se îndreptă de spate și întrebă:

— S-a întâmplat ceva? Ce-ai pățit? El stătea deja drept în picioare.

— Sirene. Arătă spre est, spre nord-est și, după o scurtă ezitare, spre nord. Nu le-auzi?

— Nu.

— Eu, da. Trei sau patru mașini care se apropie. Una câte una, sirenele vuiau tot mai tare. Apoi, dintr-odată, se făcu liniște. Își trecu, probabil pentru ultima oară, degetele prin păr.

— Ce s-a întâmplat? Dacă te…

Sutton nu apucă să-și termine propoziția, că el se întoarse imediat și sări la ușă. Era încuiată. Răsuci cheia în broască și încuietoarea reacționa, dar fusese trasă și cea pentru noapte. Lovi cu umărul, o singură dată, lemnul inflexibil.

Când prima mașină de poliție apăru de după colț scrâșnind pe două roți, era prea târziu să se ascundă.

Neal Asher - Blând grăia măcărețul

Născut și domiciliat în Essex, Marea Britanie, **Neal Asher** a început să scrie de la șaisprezece ani, dar n-a „explodat” pe piața literară decât acum câțiva ani; un autor destul de prolific, el pare acum să fie peste tot simultan. Povestirile sale au apărut în *Asimov’s, Interzone, The Agony Column, Hadrosaur Tales* și în alte reviste, și au fost antologate în culegerile *Runcible Tales, The Engineer* și *Mason’s Rats.* Romanele lui foarte populare sunt: *Gridlinked, Cowl (Cowl,* Ed. Lucman, 2005), *The Skinner, The Line of Polity, Brass Man, Polity Agent, The Voyage of the Sabie Keech, Prador Moon* și *Hilldiggers.*

În aventura tensionată și terifiantă care urmează, el ne introduce într-o lume periculoasă, unde o ceată de vânători dau ochii cu un vânat mult mai mare – și mai misterios – decât se așteptau vreodată…

*

Adâncită în cine știe ce fantezie perversă, Tameera inspecta cu afecțiune displayurile carabinei sale Optek. Ceea ce a urmat s-a scurs prin fața ochilor mei cu încetineala de coșmar a unui accident. Își duse carabina la umăr, ochi cu atenție și trase un singur foc. Mârpul se izbi de suprafața unei stânci și apoi se rostogoli prin verziș până în râul albicios.

Anumite vietăți devin mit, deși nu se deosebesc cu aproape nimic față de alte specii obișnuite. Pe Pământ, leul se ia la întrecere cu inorogul, bătrânul și înțeleptul elefant nu uită niciodată, iar blândele balene te răscolesc cu cântecele lor din adâncuri. Totul pleacă de la antropomorfism, este hrănit cu adevăr și minciună deopotrivă și prind rădăcini în cultura noastră. Pe Myral, unde locuiesc de zece ani încoace, cea mai mare dintre vietăți nu se bucură de asemenea tratament, ceea ce nu pare surprinzător dacă te gândești că numele ei e, acronimul pentru „mâncător-de-rahat patruped”. Dar există zvonuri despre ceva straniu în sălbăticie, un ceva care nu ar trebui să fie acolo. Zvonurile au pus în funcțiune fabrica-de-mituri a mințit umane și au atras vânătorii pe această lume.

Pe culmile înguste, acoperite de vegetație, nu se vedea nici urmă de mârp. Și-au făcut apariția de-abia după ce mi-am ancorat dirijabilul de un pisc, deasupra unei lespezi orizontale pe care ar fi urmat să ridicăm tabăra. Însoțitorii mei observară numaidecât că lespedea fusese folosită în nenumărate rânduri, iar inelul de fier ce servea ancorării era de mult timp acolo. Cu toate astea, nu întâlneai prea des tabere printre pantele abrupte, stâncile și izvoarele din împrejurimi. Nu era un loc făcut pentru om. Era tărâmul mârpilor.

După ce își scoase hamul, Tholan se apropie de margine ca să-și încerce camerele video de unică folosință. Îndreptă aparatul de mărimea arătătorului spre râpa de sub noi, inspectând în același timp palm-comul pe care îl ținea în cealaltă mână. Avea la el o droaie de astfel de videocamere, pe care intenționa să le poziționeze în puncte strategice sau să le suspende pe cabluri în adânciturile înnegurate. Ochii acoliți ai vânătorului. Mă chemă. Am mers la el, urmat de Tameera și Anders.

— Acolo, spuse el, arătând cu capul.

Un septet de mârp își făcea drum de-a curmezișul terenului dificil, găsind puncte de sprijin printre multitudinea de plante și cățărându-se cu îndemânarea unor păianjeni. Aveau o înfățișare descurajam de umanoidă, cam de statul unui om și erau patrupezi. Fiecare membru era atașat ca brațul unui om și se termină într-o mână cu opt degete lungi. Capetele lor însă nu aveau nimic uman, fiind mai degrabă insectiforme. Ceva ca un țânțar cu două trompe.

— N-or să ne facă probleme, nu-i așa? întrebă Tameera, sora lui Tholan.

Era cea mai xenofobă dintre toți, am băgat de seamă, dar asta conta prea puțin pentru ce făceau ei: extratereștrii pe care îi vânau erau de obicei din sortimentul „îți voi smulge capul și-ți voi suge creierul”.

— Atât timp cât îi lăsăm în pace, nu, spuse Tholan. Apăsând câteva comenzi pe palm-com, mări distanța focală a camerei, trecu pe infraroșu, apoi pe ultrasunete.

— Eu nu am înregistrat nimic pe tema asta, spuse Anders, asistenta personală a lui Tholan. Sunt erbivore?

— Omnivore, i-am răspuns. Mănâncă plante dintr-acelea cum vezi pe perete, și își completează dieta cu scoici și octupali.

— Desigur, scoici și octupali, spuse ea.

I-am arătat moluștele cu aspect de scoică atârnate de frunzele mari de sub lespede.

Anders dădu din cap și spuse:

— Octupal?

— Așa cum sună, ceva cu opt brațe, ca o caracatiță, o găsești de-obicei în iazuri, dar se mai târăște din când în când la suprafață când este nevoie. Am fixat-o pe Tameera cu privirea, adăugând: Nu sunt mai mari decât palma ta.

Nu înțelegeam încă acest trio. Frate și soră vânau împreună, se bazau unul pe altul, și cu toate acestea păreau că se urăsc. Cât despre Anders, am crezut la început că e partida lui Tholan, dar în realitate e doar asistenta lui. Poate ar fi fost mai înțelept să îi cunosc înainte să mă las angajat. Poate că atunci Tameera n-ar mai fi tras focul pe care tocmai îl auzisem.

Mirosul chimic-fierbinte care ieși din carabină

umplu aerul irespirabil. Am presupus că foloseau arme primitive cu proiectil pentru a-și face vânătorile mai sportive. Nu știam cum să reacționez. Tholan îi puse mâna pe țeava puștii, împiedicând-o să mai omoare încă o făptură.

— A fost prostesc ce ai făcut, spuse el.

— Te sperie lighioanele alea? întrebă ea cu subînțeles. Abia mai respiram, așa că am verificat dacă tubul de oxigen era la locul lui. Era și pompa în continuare aer în bronhiile mele. Dacă aș fi spus că aveam o presimțire neplăcută despre toată afacerea asta, n-aș fi fost complet sincer.

— Pe lângă faptul că ne-a pus pe toți în pericol, a comis și o crimă, am spus pe un ton neutru, în timp ce Tholan se îndepărta de soră-sa.

— Crimă? repetă el.

— Tocmai a ucis o ființă cu grad de conștiință C. Dacă Santinela IA va descoperi și va putea dovedi că știa asta înainte să apese pe trăgaci, s-a zis cu ea. Dar nu asta e problema cea mai mare acum.

Am tras cu ochiul la septetul devenit între timp sextet. Pierderea îi nedumerea.

— Să sperăm că nu ne vor ataca, dar oricum, ciuliți urechile.

Tholan se uită lung la mine și își îndesă camera în buzunar. M-am îndepărtat de ei. De ce i-am adus pe aristocrații ăștia plictisiți, în

sălbăticie, să vâneze fabulosul măcăreț de Myral? Pentru bani. Cei care au destui cât să ducă o viață tihnită subestimează puterea lor de motivare. Tholan mă plătea destul cât să cumpăr toate accesoriile din dirijabil și astfel să împiedice un anume cămătar să-mi facă o vizită pentru a-și recupera banii prin vânzarea de organe donate involuntar. Era suficient și cât să îmi modernizez apartamentul din citadelă, să-l pot închiria pe durata peregrinărilor mele. Aveam stocate multe dintre înregistrările cerebrale disponibile, legate de mediul înconjurător de pe Myral, dar socotelile din citadelă nu se potriveau cu cele din sălbăticie. Mai aveam încă multe de învățat. Cu toate astea, eram convins că șansele să găsim un măcăreț aici pe Myral, o creatură originară de pe o planetă aflată la secole-lumină distanță, erau egale cu zero.

— A vrut să se bage în seamă, îmi șopti Anders peste umăr.

— Ei, să sperăm că nu a reușit prea bine, am răspuns. M-am uitat la dirijabilul meu suspendat în aer, gândind că aș putea să scap de cei trei și să înnoptez undeva. Am văzut cum gigantul albastru apune, sculptând marginea lumii. Azi nu mai era nimic de făcut.

— Trebuie s-o ierți. Compensează acum pentru un tată care a ignorat-o douăzeci de ani.

Abia plecasem și Anders se dădea la mine. Mă

întrebam ce joc de cățea bogată e ăsta, deși, ca să aflu, trebuia să las garda jos și nu intenționam să fac asta. Era prea de tot: atractivă, inteligentă și doar stând în preajma ei simțeam fiori în stomac. M-ar fi distrus.

— Nu trebuie s-o iert, doar să-i tolerez prezența.

Spunând acestea, m-am îndreptat spre scara de aluminiu care cobora din cabina dirijabilului.

— De ce li se spune mâncători-de-rahat? fu curioasă Anders, potrivindu-și pasul cu al meu. Era clar că aflase de unde provenea numele de mârp.

— La fel ca scoicile de stâncă și octupalii, își mâncă rahatul între ei, trecându-l printr-un al doilea tub digestiv.

Anders se înfiora.

— Dar nu se prea omoară după el, am adăugat eu.

— Nu o să raportezi incidentul, nu? întrebă ea.

— N-am cum. N-a fost de-acord să iau geocomul cu mine.

Am încercat să-mi ascund neliniștea. Tholan nu dorea ca vreo IA de pe Myral să afle ce punea la cale. În acest sens, a devenit singurul nostru furnizor de aparatură com, toată, bineînțeles, codată. Mă întrebam dacă treaba asta avea să mă bage pe mine în rahat.

— Vrei să zici că nu ai niciun aparat de comunicare acolo sus? și arătă cu degetul spre

dirijabil.

— Nu o să raportez, am spus după care am început ascensiunea, dorindu-mi în acel moment să trag scara după mine și să plec, dorindu-mi să nu fi ținut atâta la litera contractului.

Miază-întunericul e momentul când pe Myral se lasă bezna deplină, când soarele se ascunde în cealaltă parte a lumii. E precedat de cinci ore de azuriu, durează cam trei ore și este urmat de încă cinci ore de azuriu, adică amurgul, nici noapte, nici zi, generat de reflecția soarelui în norul de praf suborbital. Era miază-întuneric când am fost trezit de țipete și focuri de armă. Mi-am pus tubul de oxigen și am coborât în grabă scările, doar ca să găsesc câteva lumini de reflector aruncând lumină peste o tabără amuțită. Ce-a fost s-a dus.

— Da, știu, m-ai prevenit, îmi aruncă Tholan.

Cortul Tameerei era sfâșiat și gol. Nu se vedeau urme de sânge, asta pentru că mârpii nu ar fi dorit să-și rănească înlocuitorul. Anders studia palm-comul din mână.

— Trăiește, spuse ea. Se pare că folosea propria ei rezervă de oxigen și nu pe cea a cortului. Trebuie să plecăm după ea, acum.

— Exoschelete pe bezna asta? am întrebat eu.

— Păi, avem ochelari de noapte. Se uita la mine de parcă tocmai realizase cât de idiot sunt.

— Poți să ai și gene de bufniță încrucișate cu gene de pisică, e sinucidere curată.

— Te rog, lămurește-ne, spuse Tholan malițios.

— Am venit aici ca ghid. Planul era să ridicăm o tabără și să cercetăm zona în căutarea măcărețului. Cu exoschelete.

— Da…

— Iar cu exoscheletele e sigur să mergi numai ziua.

— Credeam că aveai de gând să ne lămurești.

— Asta fac.

Am scos un reflector din cadru și m-am dus cu el până la marginea lespezii. Am luminat panta abundentă în vegetație, pe care se întrezăreau tot soiul de mișcări sinuoase.

— Octupali, spuse Anders. Și ce-i cu asta? M-am întors către cei doi.

— Noaptea își caută alte iazuri și, fiind prea înceți, au dezvoltat un sistem de auto-apărare. Când ceva mare se-apropie de ei, eliberează un soi de ghimpi. Nu sunt letali, dar îi simți, nu glumă, deci, dacă v-ați adus armurile…

— Dar Tameera? întrebă Anders.

— Mârpii vor avea grijă de ea o vreme.

— O vreme? interveni Tholan.

— La început o vor considera un înlocuitor-pui pentru cel pe care l-a omorât. Îi vor ghida pașii și o vor feri de căzături. După un timp se vor plictisi, fiindcă progeniturile mârpilor învață

foarte repede. Dacă nu îi ajungem din urmă până mâine seară, gâtul ei e ca și rupt.

— Când termină băieții? făcu Tholan, arătându-mi octupalii.

— Mez-azur.

— Atunci o să ne pornim și noi.

Exoscheletele sportive au fost dezvoltate din cele militare. Sunt alcătuite dintr-un cadru care se prinde strâns de corp, o șiră mecanică asemenea unui vierme lat metalic, se sprijină pe spatele „gazdei”; de șiră sunt prinse oase metalice care urmăresc conturul brațelor și al picioarelor. Se termină în gheare lungi, de patru palme, care se răsfiră din spatele mâinilor și gleznelor precum brațele unor păianjeni gigantici. Ghearele sunt de fapt pitoane programate să găsească fisuri în peretele escaladat. Întregul dispozitiv este mai puternic, mai rapid și mai sensibil decât un om. Dacă doreai să ții singur piept muntelui, ghearele se retrăgeau și se activau doar ca să-ți salveze viața. Am observat că Anders și Tholan și-l configuraseră la asistență medie. Am procedat la fel. Cu corturile și echipamentul în rucsacuri, rezervele de oxigen și catalizatoarele prinse la brâu, cei doi începură să coboare râpa. Exoscheletul Tameerei îi urmă credincios, un schelet lucios în noapte. Mi-am întors privirile către dirijabil, gândindu-mă dacă n-ar fi mai

bine să mă întorc în cabină. Dar am luat-o pe urmele lor.

Se lumina tot mai tare, octupalii se agitau în iazurile lor, iar noi făceam progrese vizibile. Lucrurile s-au complicat puțin când am fost nevoiți să coborâm mai mult, ca să nu pierdem urma mârpilor. În ciuda faptului că toți trei eram configurați pe asistență medie, am început să gâfâim după câteva ore, căci pe măsură ce coboram, trebuia să facem eforturi tot mai susținute ca să răzbatem prin vegetația luxuriantă. Catalizatorul abia reușea să țină pasul: funcția lui era să modifice structura atmosferei de bioxid de carbon și să pompeze aer curat în rezervoarele antropomorfe de la centură.

— E la opt kilometri distanță, exclamă Anders. În ritmul ăsta n-o să-i ajungem.

— Setați sistemul pe asistență avansată, spuse Tholan Am configurat cu toții exoscheletele și în curând ne mișcăm mai repede decât era omenește posibil. Mă simțeam de-a dreptul leneș, de parc-aș fi fost un sac de carne suspendat de un cadru metalic care muncea din greu. Dar am străbătut rapid cei opt kilometri, astfel că i-am ajuns din urmă în zori. I-am văzut într-o vale, goniți de dansul umbrelor. Erau din nou șapte. Deși Tameera le omorâse un semen, o considerau unul de-al lor și îi ghidau pașii.

— De ce fac asta? întrebă Anders în timp ce ne târâm pe suprafața verticală a unei stânci.

— Ce?

— De ce răpesc oameni pentru a-și completa septetul?

— Am auzit trei explicații până acum: număr optim pentru supraviețuire, sau pentru împerechere, sau pentru a da naștere unei religii primitive.

— Și tu care crezi că e cea bună?

— Câte puțin din fiecare, probabil.

Ne-am mai apropiat puțin și am auzit-o pe Tameera suspinând de frică, de oboseală, de milă. Cei șase mârpi o țineau destul de strâns între ei: o înghionteau, prinzându-i picioarele atunci când fata aluneca, îi așezau mâinile în locuri mai stabile. I-am văzut și costumul de mătase, odată verde, acum împroșcat cu o substanță gălbuie și lipicioasă. Am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos când m-am gândit la ce pățise: încercaseră să o hrănească.

Ne-am oprit pe un versant foarte înclinat, cam la douăzeci de metri în spatele lor. Creaturile o împingeau pe Tameera spre o pantă aproape verticală.

— Care-i planul? întrebă Tholan.

— Trebuie să o recuperăm până nu ajung acolo. Porțiunea spre care se îndreptau mârpii era imposibil de escaladat.

— O singură greșeală și…

Am arătat spre stâncile înclinate care străpungeau arbuștii, ascunse pe jumătate în ceața formată în cascada din apropiere. Am omis să le spun că probabil n-o să-i găsim trupul cu dispozitivul ei de detectare.

— Vom trage un cablu până la ea. Anders, tu vei fi ancora. Urcă mai mult și ia exoscheletul Tameerei cu tine. Tholan, tu vei coborî panta ca să o prinzi dacă alunecă. Eu mă duc după ea, cu cablul și hamul.

— Ai mai făcut așa ceva până acum? întrebă Anders.

— Dar tu? am replicat eu.

— Cel puțin teoretic știi ce ai de făcut, adăugă Tholan.

— Doar înregistrări cerebrale din almanahul planetar.

— OK, mergem pe mâna ta, încuviință Tholan.

Am băgat de seamă că toți trei purtau la centură bobine ciudate cu cabluri de escaladare din fibră sintetică. Anders îl debobină pe al ei: semăna cu o sfoară groasă căptușită cu armătură. Am luat capătul cablului și l-am prins de hamul mecanic pe care Tholan îl scosese dintr-un buzunar.

— Gata? am întrebat.

Cei doi încuviințară și se puseră în mișcare: Anders în sus, Tholan în jos. Tot ce trebuia să fac acum era să o iau pe Tameera dintre mârpi și să o fixez în ham.

Când m-am apropiat, și-au întors capetele de insectă spre mine, adulmecând cu trompele.

— Tameera… Tameera!

Tresări și își întoarse capul spre mine. Avea mânjeală galbenă pe toată fața, dar mai pronunțat în jurul gurii.

— Ajută-mă!

— Am cablu și ham, i-am spus, deși nu eram sigur că mă auzise. Eram la trei metri de ei când mârpii, care tocmai îi sprijineau piciorul de o rădăcină groasă ce cresta stânca, se repeziră dintr-odată spre mine. Am auzit arma lui Tholan și apoi am văzut gaura proaspătă în bustul verzui de jad al făpturii, o inflorescență roz-gălbuie. Suspină, se încovoie, dar nu se prăbuși – se agățase cu degetele în verdeață. Ceilalți mârpi o tăiară care-ncotro spre locuri mai sigure.

— Ce dracu'!?

— Pune odată hamul pe ea! urlă Tholan.

M-am mișcat rapid, nu atât pentru că îmi ordonase el, ci pentru că nu doream să mai trimită alte creaturi pe lumea cealaltă. După câteva momente de letargie, Tameera prinse mișcarea. Hamul era pus. M-am dat la o parte.

— Anders!

Anders era pe fază și începu să tragă de cablul întins printre arbuști, scoțând-o pe Tameera din mijlocul făpturilor care acum se uitau nedumerite la cel de-al doilea membru ucis.

Fâșii de armătură cădeau ca o ninsoare portocalie. Am împins de câteva ori cadavrul mârpului până acesta începu să se rostogolească la vale, urmat îndeaproape de restul. Tholan se feri de tăvălug și se uită la mine. I-am arătat cu mâna un pisc aplatizat din apropiere pe care am putea să ne regrupăm.

— Am prins-o!

Anders o ajuta pe Tameera să se instaleze în celălalt exoschelet.

— Într-acolo! le-am arătat piscul.

Peste câteva minute stăteam toți pe mica porțiune de piatră tasată, urmărind cum cei cinci mârpi rămași în viață își recuperaseră tovarășul, realizaseră că era mort și îl lăsară să cadă din nou, iar acum forfoteau de colo-colo ca niște viespi ieșite din cuib.

— Ar fi cazul să ne întoarcem la dirijabil. Ritmul îl stabiliți voi.

Nimeni nu răspunse, pentru că în acel moment Tameera găsi potrivit să-și verse mațele, cu zgomot puternic. Duhnea mai rău chiar decât substanța aceea galbenă și lipicioasă cu care era acoperită.

— Ce? întrebă Anders.

— I-au dat de mâncare, am explicat eu. Anders se îngălbeni și ea la față.

Tameera se ridică într-un final, își scoase mâinile din exoschelet, se uită la fratele ei și deschise palma. Tholan scoase carabina ei

Optek din rucsac și i-o înmâna. Cu un foc mătură un mârp pe versant și îl aruncă în prăpastie.

— Uite ce e, nu puteți să...

Țeava carabinei lui Tholan mă privea direct între ochi.

— Uite că putem, spuse el.

Nu am putut decât să observ în tăcere cum unul câte unul, mârpii se prăvăleau în canionul învăluit în ceață, sub împușcăturile Tameerei. În cele din urmă, ne-am întors la tabără.

Deși se luminase de ziuă, tot ce îmi doream era să dorm și abia mi-am reprimat valul de mânie când am simțit cabina dirijabilului clătinându-se. Cineva urcă scara, apoi traversă pasarela. Dintr-odată m-am trezit cu Anders. Părea surprinsă de modul în care transformasem cabina pasagerilor într-un soi de apartament personal. Stăteam tolănit pe scaunul pilotului, cu picioarele rezemate de consolă și un păhărel de whisky la îndemână. Își opri sistemul de alimentare cu oxigen, adulmecă aerul din cabină și se așeză pe colțul patului extensibil, cu fața la mine.

— Te scârbește? mă întrebă ea.

Am dat din umeri, încercând să nu dau importanță faptului. Nu ce se întâmpla sub noi mă neliniștea, ci prezența ei în cabină. Continuă:

— Nu ar trebui să te scârbească. Incestul nu mai e ce era odată. Toate erorile genetice pot fi corectate în pântec…

— Am zis eu că mă scârbește? Poate pe tine, altfel de ce-ai venit aici?

Se strâmbă și spuse:

— Sunt cam zgomotoși.

— Iar eu sunt sigur că nu mai durează mult. Ca să te poți întoarce la cort.

— Nu-ți prea deschizi sufletul în fața oricui, nu-i așa?

— Sunt doar precaut, știu cu ce jocuri umblați voi, ăștia.

— Noi, ăștia?

— Plictisiți și bogați.

— Dar eu sunt asistenta lui Tholan. Doar o angajată. Dacă fusesem iritat la început, acum eram de-a dreptul enervat pentru că, evident, avea dreptate. N-ar fi trebuit să o bag în aceeași oală cu Tholan și cu soră-sa. Era mai degrabă din oala mea. Și îmi doborâse garda cum îndepărtezi o scamă de pe haină.

— Vrei ceva de băut? am întrebat în cele din urmă, cu gura uscată. Mă așteptam să fie indignată și să mă refuze. Avea de ce. Dar Anders era mai matură decât credeam, mai periculoasă.

— Da, te rog.

Își scoase cizmele, apoi tubul de oxigen pe care îl desprinse de la gât, rezervorul de la

centură și le așeză pe podea. M-am ridicat și i-am turnat un pahar de whisky, adăugând gheață din congelatorul recent instalat.

— Foarte elegant, spuse ea, luând paharul în mână. Am dat să mă întorc în scaun, dar mă prinse de mână și mă trase lângă ea.

— Înțelegi că dacă nu raportăm ce s-a petrecut azi, i-am spus, vom ajunge la mâna lor. Asta poate să însemne modificarea sau chiar ștergerea creierului.

— Ești hetero?

— Da.

Îmi puse mâna pe piept și mă împinse pe pat. N-am oprit-o. Se ridică, privindu-mă în timp ce golea paharul. Apoi își dădu jos pantalonii și îi aruncă cât colo. Acum, având pe ea doar bluza și o pereche aproape invizibilă de chiloți, se urcă pe mine, îmi deschise șlițul și scoase la iveală erecția. Își trase chilotul precum o draperie și se lăsă ușor în mine, ondulându-se înainte și înapoi.

— Hai, nu-ți face griji, spuse ea, văzându-mi expresia. Ai întreaga noapte la dispoziție să-mi întorci serviciul.

Am rezistat încă treizeci de secunde. Trecuse ceva vreme de când… După asta ne-am dezbrăcat complet și i-am întors serviciul. Am petrecut mai tot azuriul făcând asta, ceva ce în mod normal era destinat celor care se plictisiseră de sexul obișnuit.

— Știi, Tholan este dispus să plătească un preț mare pentru tăcerea ta, într-un fel sau altul.

Se părea că nu eu aveam să primesc banii dacă îmi țineam gura. Am considerat dezvăluirea demnă de o pedeapsă pe care i-am administrat-o chiar atunci. A suportat-o cu exclamații puternice de plăcere, pe care le-am înăbușit cu perna.

Am dormit epuizați până s-a crăpat de ziuă. Tameera voia trofee. Avea de gând să-și decoreze stâlpii de la intrare – acasă, pe Pământ – cu câte o pereche de capete de mârp. Azuriul lăsa loc unor nuanțe mai deschise. Ne-am pus pe mâncat, rația zilnică, și ne-am pregătit de plecare. Era inutil să le mai spun de sancțiunile pentru posesiunea ilegală de trofee. Mai ales că aveau grad de conștiință C. Întrecuseră într-atât de mult măsura, încât asta părea o infracțiune minoră.

— E momentul să stabilim plata mea, am spus.

— O parte din plată se pare că ai primit-o, spuse Tameera, țintind-o pe Anders.

Tholan îi aruncă o privire enervată și se întoarse înspre mine:

— De zece ori suma inițială. Rămâne totul între noi.

— Orice trofeu luați, îl cărați voi.

Eram consternat de aroganța lor. Dacă aveau să scape, urma să aflăm la întoarcerea în

citadelă, dar mai mult ca sigur că unul dintre mârpi era însemnat electronic, iar momentul morții fusese înregistrat de un satelit. Așa cum vedeam eu lucrurile, puteam să pretind că am fost amenințat cu moartea, și să merg cu povestea asta până eram în afara oricărui pericol. Desigur, dacă ei scăpau, aveam numai de profitat.

În timp ce ne pregăteam, am verificat harta în palm-com, am încărcat poziția noastră și am trasat un itinerar mai ușor de străbătut decât cel de ieri. Dispozitivul avea să ne țină pe calea cea bună, în ciuda faptului că Tholan nu permitea legătura cu satelitul. Folosind poziția soarelui, altitudinea proprie, timpul și calculând deviația magnetosferei lui Myral, aparatul se repoziționa în permanență pe harta din almanahul planetar.

Am trecut peste margine, urmăriți de pleoscăiturile octupalilor și de lumina din ce în ce mai puternică a soarelui. De această dată am luat-o la pas ușor, setați pe asistență medie, cu popasuri mici din când în când. Într-una din pauze, am demonstrat cum poți fierbe o scoică de stâncă în cochilia ei, folosind un mic aragaz portabil, dar Tholan a fost singurul care a degustat preparatul. Cred că era o chestie bărbătească. Pe drum le-am arătat o porțiune cu viță-păianjen înflorită; florile bărbătești, roș-electrice, se înălțau în aer în căutarea florilor

femeiești, galbene și frivole. Aceste plante laolaltă cu insectele care le polenizau depășiseră faza de simbioză așa cum o știm noi pe Pământ, pentru a deveni o singură formă de viață. Apoi, sub ochii bulbucați și gelatinoși ai octupalilor care tocmai ieșeau din bălți și iazuri, ne-am ancorat corturile pe o pantă de patruzeci de grade.

Anders își prinse cortul de al meu. Același lucru făcură Tholan și Tameera la câțiva metri depărtare. Fără îndoială că își acuplaseră sacii de dormit la fel. Să faci sex într-un cort așezat în pantă, în saci de dormit prinși de stâncă, nu era tocmai confortabil. Dar cu toate astea era plăcut și ajuta să treacă noaptea mai repede. La un moment dat, în plin miază-întuneric, am fost trezit de niște cuvinte fără sens:

— Târla gluba smârg. După care:

— Țânt dlânga șui.

Mai spre dimineață am fost din nou trezit, de data asta de țipetele și gemetele lui Tholan. Am presupus că se hârjonea cu soră-sa. Dar când am ieșit, l-am văzut bandajat la față, iar cortul lui decorat cu ghimpi de octupali.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Am vrut să ies din cort, asta s-a întâmplat.

— Ce tratament ai aplicat?

— Antibiotice și antialergice.

— Suficient, am zis eu.

Păcat că nu l-am mai întrebat de ce voia să se

furișeze afară din cort în toiul nopții. Faptul că am pus vocea bizară din noapte pe seama unui vis nu schimba cu nimic situația.

Soarele abia se dezmorțea când am ajuns pe vârful plat de pe care Tameera măcelărise restul mârpilor. Am analizat atent zona prin monocular și am descoperit că entuziasmul primei veniri m-a făcut orb la pericolele de aici. Majoritatea povârnișurilor înclinate la peste șaptezeci de grade, multe dintre văi și canioane erau învăluite în negură. Cu sau fără exoschelete, mai rău de atât nici că se putea.

— Acolo ar trebui să fie, spuse Tholan, arătând cu degetul spre un canion mai larg, acoperit de ceață străpunsă doar de vuietul râului.

— Asta dacă nu i-a luat apa, am adăugat eu. Fără să mă ia în seamă, Tholan continuă:

— Începem căutările din locul în care au căzut, poate că unul sau doi s-au prins în frunziș.

Am coborât de pe vârf, de-a lungul unei creste joase, apoi pe versantul înalt unde o recuperasem pe Tameera. Am luat-o pe diagonală ca să tai puțin din distanță, cu Anders în spatele meu. Tholan și Tameera se îndreptau spre locul unde fuseseră împușcați mârpii, dar nu înțelegeam de ce fac asta, doar se prăvăliseră toți în râpă. Anders era tocmai deasupra mea când mă pregăteam să escaladez o porțiune mai spiralată de stâncă. Mi s-a părut că văd un mârp spânzurat în frunziș undeva mai

jos. Încercam să străpung ceața cu privirile, când deodată Anders scoase un țipăt.

Nici nu am apucat să mă uit în sus și să îmi prind bine gheara în piatră că se prăbuși peste mine. Ne-am răsturnat amândoi. Acum se ținea de gâtul meu, pe jumătate ieșită din cadrul metalic. Stăteam suspendați în două gheare ale exoscheletului meu; al ei, fostă proprietate a celor doi frați, era deja fier vechi. Motivul, am văzut, era puțin mai sus.

Tholan și Tameera coborau versantul în grabă spre noi, fără să zică nimic, nici măcar un „țineți-vă bine!”. M-am gândit că tocmai asta nu își doreau să facem. Probabil că era frustram pentru Tholan: eram amândoi într-un cort, la îndemâna lui. Putea să taie cu ușurință ancorele; doi martori pierduți într-un accident nefericit. Și niște moluște scuipătoare de ghimpi i-au stricat planurile. Cu gheara liberă m-am întors și am agățat centura lui Anders, iar cu cea de picior m-am priponit bine în perete.

— Dă-ți gheara jos.

Mă privi nedumerită, apoi se uită în sus și înțelese. În timp ce o susțineam, își desfăcu în grabă legăturile, lăsând pieptarele la urmă. Mașinăria se desprinse și căzu în negură: un gigantic păianjen de crom… unul mort.

— În regulă, acum suie-te pe spatele meu și ține-te bine. Se execută. Am lăsat mecanismul configurat la asistență medie, gândindu-mă că

la un nivel mai avansat exoscheletul s-ar putea mișca prea repede pentru ea, și am început să cobor. Primul glonț trimis de carabina Optek lovi piatra în fața ochilor mei. Al doilea ricoșa de lângă mâna mea și Anders gemu animalic. Am simțit ceva cald scurgându-se pe gâtul meu, iar priza ei aproape cedă.

Învăluit în ceață, râul își făcea drum printre stâncile înclinate. Am reușit să ajung la una dintre aceste stânci pe jumătate ascunse vederii chiar în momentul în care Anders leșină și se desprinse de mine. După ce am întins-o, i-am examinat rana. Proiectilul o lovise în pomet și o crestase până la tâmplă. Rana sângera abundent, ca orice leziune la cap, dar nu era mortală, dacă reușeam să o tratez la timp. Acum însă nu era momentul să apelez la trusele medicale. Auzeam deasupra vocile risipite de negură ale celor doi frați. Apoi, sub mine, chiar lângă râu, o altă voce:

— Șlanga boroi. Bar zubzub uba.

Era ca atunci când te ascundeai de cineva în dulap, și dintr-odată auzeai un mârâit la ureche. Împrăștiată de curentul puternic de apă, ceața străbătea aerul în valuri, dezvăluind și camuflând la loc. Stânca pe care poposiserăm era la cinci metri deasupra malului de pietriș pe care ședea ghemuită creatura. Ajungea cu capul la înălțimea noastră. Anders tocmai dădu drumul unui geamăt așa că i-am acoperit

repede gura. Făptura avea formă piramidală și trei perechi de brațe, din care două încolăcite a mulțumire în jurul trunchiului. Într-o gheară neagră și uriașă ținea rămășițele unui mârp. Cu altă gheară scobea un oscior blocat între colții ondulați și albi ai ciocului său de rață. Sub bolta craniană scapără o diademă de ochi verzi.

— *Danga pa dranga,* declară ea după ce scoase osul și-l zvârli deoparte.

Știam acum că stârvurile mârpilor au atras măcărețul în locul ăsta, dar asta nu mă încălzea defel. M-am ghemuit instinctiv, sperând că nu mă văzuse încă. Dacă totuși o făcuse, speram să mă prezint într-o formă mai puțin apetisantă. Cu mâinile tremurătoare, am început să desfac cablul de la centura lui Anders. Afurisitul de mecanism făcea prea mult zgomot, iar cablul strălucea portocaliu. Mi-am tras destul cât să-mi înfășor în jurul taliei, de siguranță. Apoi i-am desfăcut legăturile de la rucsac, eliberând-o de povară. Puteam să o târăsc în spatele stâncii, ieșind din văzul lighioanei, dar asta ne ducea în frunziș, unde ne-ar fi auzit cu siguranță. Am decis să mă ridic, să iau fata în cârcă și să o rup la fugă. Dar chiar în acea clipă un glonț lovi spira exoscheletului meu și mă trânti la pământ, lăsându-mă fără respirație.

M-am întors, căutând măcărețul din priviri. Am simțit cum mi se face pielea de găină. Nu mai era acolo. Era împotriva legilor fizicii ca o

dihanie atât de mare să se miște atât de repede, atât de silențios. M-am întors pe spate și i-am văzut pe cei doi urmăritori coborând versantul. Exoscheletul defunct atârna greu, așa cum aveam să atârn și eu, lovit de glonț sau mestecat în ciocul acela coșmaresc, nu mai conta.

Se opriră la câțiva metri deasupra. Își proptiră ghearele bine în perete și își eliberară mâinile. Acum eram la mila lor. Dintr-odată ceva zbură prin ceață, se izbi de stâncă și căzu pe Tameera. Fata începu să țipe, pentru că acum între ea și peretele stâncii atârnau intestine smulse și bucăți sângerânde de carne – stârvul pe jumătate mâncat al unui mârp. Din ceață se ivi măcărețul, în partea opusă a stâncii pe care stătuse înainte, se înălță și ridică un braț de vreo trei metri, dacă nu mai mult. Cu o gheară ca de coasă, creatura trimise Optekul Tameerei în neant, apoi începu să zgârie stânca, făcând un zgomot ca de cuțit pe porțelan. Tholan își configura carabina pe foc automat și dezlănțui o rafală în trupul făpturii, însă fără succes: gloanțele ricoșau fără să rănească monstrul. Am apucat-o pe Anders și m-am rostogolit la marginea stâncii, fără să îmi pese unde urma să aterizăm. Am căzut prin frunze și buruieni într-o crevasă și ne-am înțepenit. Am aruncat rucsacul și exoscheletul.

— *Șarla gulgur șarla!* mugi măcărețul

acuzator.

— Dumnezeule mare! zbieră Tameera.

Alte focuri trase de Tholan.

— *Glurgu,* îi aruncă măcărețul sfidător.

— Mă întorc eu după tine, scârbă!

Nu știam cui i se adresase, mie sau măcărețului.

Am găsit apă în partea inferioară a crevasei, destulă cât să îmi umplu vasul de purificare și să spăl rana lui Anders înainte să o bandajez. Am scos un mic diagnozator pe care i l-am aplicat. După o scurtă examinare, aparatul fabrică medicamentele potrivite și apoi i le injecta. Aproape instantaneu, culoarea îi reveni în obraji, iar respirația îi deveni mai ușoară. Dar trebuia să rămânem aici. La câțiva metri deasupra noastră, măcărețul comenta situația în remarci introspective și lipsite de sens. Încercam să pun cortul, când silueta lui întunecată acoperi cerul.

— *Dâlzub șârla poi?* dori să afle arătarea.

Tăcerea mea nu o mulțumea, așa că începu să bâjbâie cu mâna prin crevasă. Putea să ajungă doar până la movila unde stătea aruncată exoscheletul. Ciocăni repetat cu gheara în piatră, trădând o neliniște parcă meditativă, după care brațul se făcu nevăzut.

— *Glurg Uy* hotărî, și plecă.

Așa se face că lingviștii, cu toate limbile și dialectele încărcate în creier, dau în boală

încercând să înțeleagă măcăreții. Vorba lor e lipsită de sens, dar parcă se apropie totuși de un înțeles. Nimeni nu își poate explica de ce posedă un aparat vocal atât de complex, mai ales când vine vorba de comunicare în cadrul speciei, fiind știut că este o creatură solitară și că vorbește de una singură. Când întâlnește un seamăn, de-obicei îl ia la bătaie sau la împerecheat, sau amândouă.

La fel, niciun motiv să aibă în craniu structuri capabile să opereze cu un limbaj extrem de complex. Abia dacă folosește o treime din creier. Știința, în acest caz, vine în sprijinul mitului.

Am reușit într-un final să instalez cortul precum un hamac, agățându-l de piroanele pe care le-am înfipt în pereții laterali.

Fiind din material dur, cortul ne suporta greutatea și răsucirile, până am reușit să o bag pe Anders în sacul de dormit. Când am terminat, am descoperit că se lăsase azuriul de seară. Am explorat crevasa cu ajutorul unei torțe, studiind fiecare ieșire. La fundul crevasei am dat peste un bazin cu octupali și am fost nevoit să mă întorc.

Noaptea n-a fost nici ea mai fericită. Un adevărat batalion de octupali a luat cortul cu asalt, deși singura mea grijă era că greutatea lor suplimentară ne va doborî la pământ. Pe lângă asta, era un întuneric să-l tai cu cuțitul.

Dimineața s-a lăsat așteptată o eternitate, dar venirea ei a însemnat și revenirea la viață a lui Anders.

— Au încercat să ne ucidă, spuse după ce își potoli setea cu apă purificată.

— Așa se pare.

— Unde suntem?

— În groapă... Se uita lung la mine. I-am explicat situația. Într-un final, întrebă:

— Și cum ieșim de aici?

— Nu mai avem exoschelete, dar cel puțin avem rezervele și catalizatoarele de oxigen. Aș fi vrut să-i spun lui Tholan să-și bage undeva drăcia aia de geocom. M-am gândit puțin. Crezi că am putea folosi semnalul de la palm-comul tău?

— E tot al lui, la fel ca și exoscheletul pe care îl foloseam eu. Mai mult ca sigur că l-a închis deja. Mai întâi să ajungem la el.

Privi în sus. Rucsacul ei zăcea pe stâncă, la îndemâna măcărețului.

— Ah!

Mă privi cu atenție.

— Vrei să zici că nu ai niciun mijloc de comunicare cu citadela?

— Nici măcar pe dirijabil. Ai văzut condițiile din contract. Tholan pare omul care te-ar lăsa cu buza umflată dacă s-ar încălca vreo prevedere.

— Și acum ce facem?

— Asta depinde mai degrabă de Tholan și de Tameera… și de tine.

— De mine?

— Ești un angajat valoros. Asta înseamnă că și tu ai un implant dintr-acela, nu? Lui Anders îi căzu fața. Presupun că gunoaiele alea două vor să îmi ia dirijabilul ca să-l aducă aici. Dacă stăm pe loc, ne vor găsi după semnalul implantului. Dacă plecăm, tot ne vor da de urmă. Problema este că pentru amicul nostru cu cioc nu suntem nimic mai mult decât un aperitiv.

— Ai putea să mă lași aici, să scapi doar tu. Dacă reușești să ieși din zonă, nu te vor găsi așa de ușor.

— E și asta o soluție, nu zic nu. Acum hai să ne gândim la cum ieșim împreună de-aici.

După ce am împachetat cortul și sacii de dormit, am mers până la capătul superior al crevasei, mai îngust, dar mai ușor de escaladat. Într-o parte, înspre pietrișul de pe mal stătea înclinată o altă stâncă, pleșuvă și alunecoasă. Deasupra noastră vedeam stânca de pe care ne-am rostogolit, iar în spatele ei se înălța înveșmântat în ceață peretele de piatră, de unde am venit. Acum realizam în ce găuroaie adâncă intrasem. Citadela era la doar două sute de kilometri depărtare. După estimările mele, urma să parcurgem câțiva kilometri pe zi. Aveam șanse de supraviețuire. Înregistrările mele din almanah îmi spuneau ce putem să

mâncăm și că nu vom duce lipsă de apă. Atât timp cât ne țineau picioarele și catalizatoarele…

— Ne vom lega cu cablul ăsta. Patru metri distanță cred că ajunge, ca să avem spațiu de manevră. Merg eu în față.

— Crezi că vom fi în siguranță afară?

— Nu neapărat, dar nici înăuntru n-o să ne fie mai bine.

Am luat bucata de cablu desfășurată pe bobina lui Anders și am prins-o cu capătul inelat de o cataramă de la centură. Am început cățărarea. Odată ajuns sus, m-am bucurat să văd că rucsacul ei era tot acolo unde îl lăsasem. Și mai bine era că fata urca fără ajutorul meu. Dacă ar fi trebuit să o ajut tot drumul, am fi pierdut de două ori mai mult timp. Anders își săltă rucsacul pe umeri și își prinse legăturile de la talie. Am înaintat până când vegetația se întindea ca o pădure verticală pe suprafața versantului. Înainte să pătrundem în desișuri, am scos palm-comul pentru a stabili calea cea mai bună, una care avea să ne ducă la citadelă ținându-ne la adăpostul negurii. În timp ce urcam printre arbuștii contorsionați, nu puteam să scap de sentimentul că ceva gigantic și periculos ne urmărea cu privirile… și nu numai.

Prima zi n-a fost deloc strălucită. Nu era vorba doar de epuizarea fizică, mai era și permanenta lumină slabă de sub ceață care îți tăia cheful și

voința. Știam că Tholan și cu soră-sa nu puteau să ne prindă încă, dar, dacă ar fi călătorit toată noaptea cu dirijabilul, ne-ar fi ajuns din urmă la azuriul de dimineață. Se vor odihni totuși. Aveau tot timpul din lume să ne găsească și să ne radă de pe suprafața planetei.

Spre înserat, Anders instala un singur cort pe versantul de patruzeci de grade, de celălalt nu mai era loc. În jurul nostru era plin de scoici de stâncă, așa că am adunat câteva. Mai aveam rații de mâncare, nu-i vorbă, dar era o ocazie bună, cu care se putea să nu ne mai întâlnim. Am mai cules flori galbene de viță-păianjen și muguri de pe crengile copacilor plimaria. Spre surprinderea mea, Anders n-a strâmbat din nas când am început să fierb moluștele. Scoicile erau zemoase și aveau gust de pește. Florile erau moi și aduceau a salată dulce, dar pentru muguri nu puteam să găsesc termen de comparație. Nu există nimic atât de grețos pe Pământ. Părea o dietă echilibrată. Am împachetat aragazul portabil și am urmat-o pe Anders în cort, având senzația că arbuștii din jurul nostru prindeau viață. Mai mulți octupali, relativ mari și plini de negi, își făceau drum prin frunziș. Erau dintr-o specie mai puțin întâlnită, altfel aș fi știut ceva despre ei din almanah.

În zori am ieșit din sac, cu bătături de la curelele cu care ne-am legat să nu cădem în prăpastie. Nici Anders nu o ducea mai bine.

Poate că cinei noastre îi lipsiseră zaharurile, pentru că după câteva batoane din rația zilnică, ne-am simțit mult mai bine. Sau era vorba de vreo astenie de sezon?

După o oră de mers, drumul a devenit mai ușor, dar mult mai primejdios. Mai devreme, vegetația de pe povârnișul abrupt ne îngreuna urcușul, dar în același timp ne-ar fi împiedicat căderea. Versantul pe care urcam acum nu era mai înclinat decât panta pe care ne-am pus cortul, dar era spân. De-am fi căzut, am fi alunecat pe porțiuni din ce în ce mai înclinate până la izbitura finală, în vreun jomp umed și stâncos. Eram la o înălțime mai mare decât ieri, iar ceața era mai subțire. Glasul distant al măcărețului trăgea a jale.

— *Garatorb tâmpla,* striga, încercând probabil să-și ademenească gustarea.

— Rahat, rahat! am zis, grăbind instinctiv pasul. Am alunecat, dar m-am redresat la timp.

— Ușurel, spuse Anders.

Nutream în suflet speranța că îi va fi greu bestiei să ajungă aici, dar cred că mă îmbătăm cu apă rece. Creatura asta avea parcă ceva supranatural în ea. Am crezut că existența ei pe Myral este un mit până n-am văzut-o cu ochii mei. Pentru mine, nu era mai reală decât centaurii și sirenele de pe Pământ.

— Ce naiba caută chestia aia aici? am întrebat.

— Scăpată dintr-o colecție privată, sau cine știe, cineva a luat-o ca animal de casă și s-a săturat de ea când a crescut și s-a făcut urâtă.

— De parcă ar fi fost vreodată drăguță…

În plină miazăzi, primele descărcări de armă ricoșară în jurul nostru, la umbra dirijabilului meu. M-a cuprins atunci un fel de seninătate. Urma să murim, nu conta cum, și, știind asta, m-am eliberat de orice responsabilitate față de mine sau de viitor.

— Ai ratat, fraiere! am urlat eu.

— Asta se va schimba imediat! veni și replica lui Tholan.

— Nu-i nevoie să torni gaz pe foc, șuieră Anders.

— De ce? Crezi c-o să-ncerce să ne-omoare? I-am aruncat.

Cu toate astea, am ales să mă adâncesc în ceață. Focurile de armă se auzeau în continuare, dar șansele să fim loviți erau mici. Se pare că și Tholan era de acord cu asta, deoarece în curând se lăsă tăcerea. Am făcut un popas la adăpostul desișului. Mi-a venit să plâng când am văzut pe palm-com că nu străbătuserăm nici trei kilometri în mai bine de o zi. Era firesc, dar descurajant. Și cum un necaz nu vine niciodată singur, pentru a rămâne pe rută trebuia să ne cățărăm pe o creastă. Orice altă cale ne-ar fi abătut cu zeci de kilometri de la drum. Fără doar și poate, creasta

ieșea din ceață. La fel de sigur era că Tholan descoperise acest lucru.

— Ce ne facem? întrebă Anders.

— Trebuie să ne furișăm cumva.

— *Țopa gulgur,* bombăni măcărețul în adâncul de sub noi.

— La naiba, e pe urmele noastre, am șoptit. Anders dădu din cap.

Și atunci am primit vești și mai rele din ceață.

Ceva survola prin ceață în canionul de lângă noi, dar nu puteam să-mi dau seama ce. Apoi, dintr-odată, forma căpătă contur. Ancora dirijabilului cu câte o cameră de unică folosință atașată pe fiecare dintre cele patru brațe. Ne-am pus în mișcare, îndreptându-ne spre creastă. Șansele să ajungem teferi erau mici.

— Infraroșu… pe… ele, am gâfâit.

Rafala unui Optek încărcat la maximum seceră povârnișul din fața noastră.

— Desigur… nu poa’ să știe… În ce direcții sunt… îndreptate camerele… am adăugat.

Apoi o flacără ricoșa din stâncă în stâncă prin jungla verticală, urmată de încă una, ciudat, în același loc. Am zărit ancora, mai departe și mai sus. Urmăritorii noștri nu prea știau să piloteze un dirijabil.

Nu era vreun te miri ce gravmobil să-l pui pe pilot automat. În curând am văzut în ce trăgeau de fapt: leșul unui mârp bătrân și prea

neputincios pentru a ține pasul cu septetul său. Probabil îl înlocuiseră deja. Atârna de creanga fibroasă a unui copac plimaria, ciuruit din cap până-n picioare.

Panta se înclină, iar noi eram nevoiți să ne cățărăm în continuare. Am ajuns la marginea superioară a pădurii de plimaria, urcând pe tulpinile orizontale, cu peretele de piatră alături. După o sută de metri a trebuit să urcăm cu adevărat, printr-o fisură, spre un povârniș mai ușor de escaladat. Picioarele mă dureau îngrozitor. Gleznele și călcâiele mele nu erau obișnuite cu asemenea presiuni. Eram curios să văd cât vor mai rezista mănușile și ghetele pe un asemenea relief. Erau făcute din material dur, de armată, dar, în timp, piatra macină totul. O sută de zile? Pe cine încercam să fraieresc?

Pe la amiază eram pe versantul care se curba sub munte, contopindu-se cu povârnișul ce dădea spre creastă. Mi-am verificat palm-comul și am observat o curmătură între creastă și munte. I-am arătat lui Anders.

— Am putea să ne furișăm pe-acolo.

Se holba la mine cu ditamai cearcănele, prea sleită ca să-i mai pese. Ne-am ațintit ochii spre pădurea cețoasă de sub noi. Dintr-acolo răzbătea un zgomot de mișcare puternică, tulpini plesnind și arbuști rupți.

— Hai!

Îmi trecuse toată nepăsarea. Eram la fel de istovit ca și Anders. Am ajuns la curmătură: destule locuri de care să te agăți, dar multă mocirlă, încet și cu atenție, ne-am cățărat prin negura tot mai subțire. Brusc, în spatele nostru, ancora dirijabilului tăie aerul, pendulând ca un candelabru de fier.

— Surpriză! strigă Tameera.

Prin ceața care se risipea se ivi creasta zdrențuită a muntelui. Deasupra, dirijabilul meu se lupta cu briza, elicea abia putând să facă față. Tholan și Tameera erau afară pe pasarelă, amândoi înarmați, și chiar de la distanța asta puteam să jur că rânjeau. Am tras o înjurătură și m-am lipit de stânca alunecoasă. Urmau zece metri pe vârful crestei unde am fi fost total expuși. Probabil același lucru ne aștepta și pe partea cealaltă. Nu ne puteam mișca așa repede, nu mai repede ca glonțul. M-am uitat în sus. Mai dă-i dracu'! N-aveam să cer îndurare, nici să mă târguiesc cu ei în ultima clipă.

— Mergem mai departe, i-am spus lui Anders. Încuviință tacit și pornirăm mai departe. Un glonț lovi stânca deasupra mea și se prăvăli în hău. Se jucau acum. Dirijabilul meu intrase în derivă și se îndrepta spre munte. Și atunci am văzut-o.

Brațul se întindea și nu se mai oprea. Mă uitam la articulațiile care nu se mai terminau și mă izbi sentimentul nefirescului. O mână cu trei

degete și gheare negre ca de coasă prinse ancora dirijabilului și trase. Așa cum stătea acum pe pisc, măcărețul arăta ca un copil cu un balon în mână.

— Danga zubzub, exclamă.

Tholan se aplecă peste rampă și își descarcă arma în creatură. Tameera se lipi de peretele exterior al cabinei dând drumul unui țipăt. Măcărețul trase zdravăn de ancoră, iar Tholan căzu peste bord, cu un strigăt prelung, curmat de un „uuff” când monstrul îl prinse într-una din numeroasele-i mâini. Îi aruncă arma cum arunci o lingură din oala de ciorbă, apoi îl vârî în cioc.

— Mergi înainte! mă îmbrânci Anders.

— Ne-a folosit ca momeală s-ajungă la ei! am spus.

— Și-acum nu mai are nevoie de noi.

Am continuat urcușul, atent la priză, știind că măcărețul urma să coboare de pe vârf. Am ajuns pe creastă. Pe partea cealaltă erau alte povârnișuri și multă ceață. Măcărețul tocmai se cufunda în ceață, trăgând dirijabilul după el. Tameera încă țipa. Cu capul lăsat pe spate, îl îndesa pe Tholan tot mai adânc în cioc. După câteva clipe se enervă, îi smulse picioarele și înghiți restul. Monstrul se făcu nevăzut, cu dirijabilul după el. Țipătul Tameerei se transformă brusc într-un urlet de agonie, dublat de un crănțănit puternic.

— Noi suntem la rând, spuse Anders încercând

să deslușească ceva prin ceață și mă îmbrânci din nou.

Știam că n-aveam nicio șansă.

— Ce dracu’ faci?

I-am dat inelul de la cablul care ne unea.

— Trage-l înapoi.

Motorașul începu să tragă cablul portocaliu, lăsând armătura să cadă la picioarele ei. Știa că o abandonam în sfârșit, și mă privi resemnată. Silueta uriașă străpunse tremurând ceața. Am luat-o la fugă de-a lungul crestei. Era o bănuială, o speranță, o șansă. De astfel de lucruri îți atârnă uneori viața.

Agățat în acoperișul pădurii de plimaria, dirijabilul, eliberat de măcăreț și mai ușor cu două corpuri, se înălța din nou la cer. M-am repezit spre ancoră, deși n-aveam nici cea mai mică idee cum voi urca un cablu de patru milimetri grosime. Am accelerat în ultimul moment și am sărit. De sol mă despărțeau acum trei metri. Am simțit piciorul trosnind când am ajuns pe acoperișul cabinei, dar am ignorat durerea. M-am târât până la margine, m-am lăsat să alunec pe cabluri și am deschis de grabă ușa etanșă. Am acționat comenzile pentru ridicarea ancorei și strângerea cablului. Apoi pe scaunul pilotului, am întors dirijabilul, eliberând gaz, spre locul unde aștepta Anders. În scurt timp era alături de mine. Acum pompam gaz în dirijabil ca să ne înălțăm. Dar nu

ne ridicam.

— Nu... nu!

Toată nedreptatea de pe lume răzbătu în strigătul ei. Am zărit rețeaua de ochi verzi și gheara lungă prinsă de rampa pasarelei. Mă gândeam că ne va scoate din cabină precum scoți carnea dintr-o scoică de stâncă. Nu credeam că aliajele metalosferice îl vor împiedica cine știe ce.

— *Glurgu,* spuse măcărețul și își retrase brusc gheara lăsând dirijabilul să-și continue zborul.

Îi ardea de joacă? Ne-am repezit la ferestre privind în tăcere până ce l-am pierdut din vedere. Și am mai păstrat tăcerea o vreme. Pot să zică oamenii de știință cât or vrea că sunt doar animale. Să fiu al naibii dacă nu l-am văzut pe măcăreț, înainte să plece, făcându-ne cu mâna.

Joe Haldeman - Înger de lumină

Născut în Oklahoma City, statul Oklahoma, **Joe Haldeman** a obținut licența în fizică și astronomie la Universitatea Maryland, apoi masteratul în matematică și informatică. Planurile sale pentru o carieră științifică au fost anulate însă de înrolarea în armată, care l-a trimis în 1968 în Vietnam, ca inginer. Grav rănit în acțiune, Haldeman a revenit acasă în 1969 și a început să scrie. Tot atunci a debutat în revista *Galaxy,* iar până în 1976 obținuse premiile Hugo și Nebula pentru faimosul său roman *The Forever War (Războiul etern,* Ed. Pygmalion, 1999), una dintre cărțile de referință ale anilor șaptezeci. În 1977, el a luat alt premiu Hugo pentru povestirea *Tricentennial,* în 1983 a obținut premiul Rhysling pentru cel mai bun poem SF al anului (deși considerat în mod uzual un scriitor de „hard SF”, Haldeman este de fapt și un poet talentat, care a publicat în principalele reviste de specialitate), iar în 1991 a câștigat premiile Hugo și Nebula pentru nuvela *The Hemingway Hoax.* Povestirea sa *None So Blind* a obținut premiul Hugo în 1995, iar în 1998 romanul *Forever Peace (Pace eternă,* Ed. Teora, 1999) a cules premiile Hugo și Nebula. Celelalte cărți ale sale includ un roman mainstream, *War Year,* romanele SF *Mindbridge (Conexiunea PSI,* Ed. Teora, 1995), *All My Sins*

Remembered, There Is No Darkness (scris împreună cu fratele său, autorul SF Jack C. Haldeman), *Worlds, Worlds Apart, Worlds Enough and Time, Buying Time, The Hemingway Hoax, Tools of the Trade, The Coming,* romanul mainstream *1968,* și *Camouflage (Camuflaj,* Ed. Nemira, 2007), care a câștigat premiile Nebula și James Tiptree Jr. Prozele lui scurte au fost antologate în culegerile *Infinite Dreams, Dealing in Futures, Vietnam and Other Alien Worlds* și *None So Blind.* În calitate de editor, a produs antologiile *Study War No More, Cosmic Laughter* și *Nebula Award Stories Seventeen.* Cea mai recentă carte a sa este un nou roman science-fiction *Old Twentieth.* Are în pregătire două noi antologii, *A Separate War and Other Stories* și un omnibuz de ficțiune și non-ficțiune, *War Stories.* Haldeman locuiește o parte din an în Boston, unde predă tehnici de scriere la Massachusetts Institute of Technology, iar restul anului în Florida, unde s-a stabilit cu soția sa, Gay.

Se spune că definiția unei negocieri bune este atunci când fiecare din părți pleacă cu convingerea că au păcălit-o pe cealaltă și că au dat lovitura…

*

Începutul a fost destul de inocent. Crăciunul aproape, buzunarele goale. Am coborât în pivniță și am cotrobăit prin cele mai ascunse

cotloane, căutând câte ceva pentru copii. Ceva peste care să nu fi dat ei deja, în timpul vreunui *hajj* – al unui pelerinaj făcut pe-acolo.

Pe unul dintre rafturile de sus, printre legăturile de surcele care așteptau venirea iernii, am zărit un cufăr de lemn, împins tocmai într-un colț. Am pus o parte dintre legături pe podea, le-am dat pe celelalte în lături și, cu o oarecare dificultate, am reușit să trag cufărul până la marginea raftului. Judecând după stratul gros de praf de pe capac, am presupus că se afla acolo pe de vremea tatei, sau chiar mai de demult.

Un gând m-a avertizat: Nu-l deschide. Cheamă autoritățile.

Însă deasupra lacătului era gravat numele. JOHN BILLINGS WASHINGTON. John Washington era numele de sclav al tatei. Cred că Billings, cel de-al doilea prenume, era al bunicului. Cufărul stătea acolo, probabil, din secolul XX.

Lacătul ruginit se înțepenise, dar balamaua era slăbită. Am coborât de pe scară și am găsit o șurubelniță mare, bună de folosit drept pârghie.

Am tras cufărul de pe raft și mi l-am așezat bine pe umăr, apoi am coborât cu grijă pe scara șubredă. L-am așezat pe masa de lucru și am agățat una dintre lanterne de grinda de deasupra, iar pe cealaltă am fixat-o de o grămadă de fiare vechi de alături.

Șuruburile au ieșit din lemnul tare făcând atât de mult zgomot încât era aproape distractiv, ținând cont de presupunerea că mă aflam acolo într-ascuns. Dar mai erau și acordurile orgii cu care o acompania Miriam pe Fatimah, repetând pentru slujba de Crăciun. Aș fi putut să trag cu pistolul și tot nu m-ar fi auzit nimeni.

Balamaua de alamă a cedat cu un suspin și capacul s-a deschis cu ușurință. Iz de mucegai și un alt miros. Ulei de pușcă. Deasupra, ceva greu, înfășurat într-o bucată de pânză cenușie. Bineînțeles că era o armă.

Nu era neobișnuit să dai peste arme rămase din timpurile vechi; erau atât de multe. Muniția se găsea, totuși, mai rar. Asta avea două încărcătoare pline.

Am recunoscut-o, văzusem așa ceva la emisiunile de știri și în filmele istorice. Era o pușcă Uzi, inventată și folosită în Israel, vechiul stat păgân. Am pus-o jos și m-am șters pe mâini.

Putea fi un bun cadou de Crăciun. Poate pentru Eid. Pentru Ibriham, când o să fie destul de mare ca să-și aleagă numele. O armă evreiască, avea să râdă el. Puteam să-l întreb pe imam dacă s-o curăț și cum s-o fac.

Sub armă am dat peste trei dosare de carton prinse cândva laolaltă cu elastice care se transformaseră în niște ațe cleioase. Erau pline de documente nefolositoare despre terenuri și

depozite bancare.

Sub ele am zărit ceva care aducea a pornografie. Mi-am îndepărtat imediat privirea, am închis ochii și m-am rugat la Mahomed și la Iisus, cerându-le să-mi dea putere. Pe urmă am scos obiectul și l-am așezat în lumină.

Era o pungă de plastic pe care erau marcate cuvintele SIGILARE CU AZOT. Ce expresie stranie, o expresie tehnică din vremurile de demult.

Pe cartea dinăuntru se vedea cea mai uluitoare poză care ar fi putut apărea pe o copertă. Un bărbat și o femeie, amândoi albi, îmbrățișați. Dar femeia e speriată. Bărbatul pare doar îndârjit și trage cu un pistol straniu în ceva care aduce a calmar gigantic, verde ca o plantă. Capul femeii e descoperit și nu pare dezbrăcată decât la prima vedere, pentru că, de fapt, poartă niște haine transparente, ca ale anumitor dansatoare. Cartea se numește *Povești uluitoare și înspăimântătoare* și data apariției e din vara anului 1944. Asta ar însemna 1365, cu mai bine de o sută de ani înainte de Chrislam.

Am răsfoit-o cu fascinație, în ciuda naturii ei păgâne și senzuale. Părea să conțină mai ales povești – nu parabole religioase sau basme populare, ci minciuni inventate la vremea aceea, ca amuzament. Poate că erau, totodată, educative. În majoritatea pozelor apăreau bărbați aflați, fizic sau moral, în situații

periculoase.

Prima poveste, *Piticul Uriaș* părea, la început, blasfematoare; vorbea despre un om plin de furie împotriva lui Dumnezeu, pentru că îi hărăzise să fie mai scund decât semenii săi. Însă, după aceea, o mașinărie fantastică îi face pe toți ceilalți minusculi și superioritatea lui neașteptată îl transformă într-un monstru. Dar el găsește ocazia de a săvârși o faptă bună și e izbăvit. Mașinăria e distrusă, lumea redevine normală și Dumnezeu îl răsplătește cu iubirea Sa.

Nadia, a doua mea soție, a apărut în pragul ușii din capul scărilor și m-a întrebat dacă aveam nevoie de ajutor sau de altceva.

— Nu, i-am răspuns. Nu mă așteptați, duceți-vă la culcare. Am ceva de studiat aici. O treabă de bărbat.

N-ar fi trebuit să spun asta. Avea să coboare acolo după rugăciunea de dimineață, imediat după plecarea mea la lucru.

M-am uitat la femeia de pe copertă, atât de expusă pericolului și atât de vulnerabilă. Poate că ar fi trebuit să distrug cartea înainte ca Nadia sau Miriam să dea cu ochii de ea. Un cadou pentru Ibriham? Nu; i-ar fi plăcut, dar i-ar fi abătut gândurile de la calea cea dreaptă.

Am așezat ambele lanterne pe masă, de o parte și de alta a cărții, ca să am cât mai multă lumină cu putință. Hârtia era maronie și

cerneala decolorată, întorceam cu grijă filele sfărâmicioase, cu toate că, probabil, aveam să ard cartea înainte de ivirea zorilor. Dar, până atunci, intenționam să citesc cât de mult îmi permitea timpul. Mi-am liniștit mintea cu o rugăciune, recitând o *hadith*, și anume învățătura profetului despre datoria de a învăța.

În 1365, în întreaga lume se dezlănțuise un război și diferite pagini ale cărții vorbeau despre asta. Cred că fusese scrisă cu un an sau doi înainte ca America să fi folosit pentru prima oară armele nucleare, deși n-am dat peste nicio referire la așa ceva. (Erau mai multe reclame care te îndemnau să „cumperi obligațiuni” și, la prima vedere, am citit greșit, înțelegând că era vorba de bombe[72]). Am găsit mai multe texte scurte, evident prezentate ca fiind adevărate, despre folosirea științei împotriva dușmanilor Americii. Cele despre care nu se spunea că ar fi fost adevărate erau mai interesante, în ciuda faptului că erau mai greu de înțeles.

Multe aveau subiecte religioase. *Horațiu și podul* era povestea unui nebun care putea să descopere „sufletul” unui pod și să-l năruie cu sunetele unui flaut. Te*roare în Țărână ș*i Fl*uxul Devorator v*orbeau despre niște savanți care fuseseră distruși pentru că se jucaseră de-a Dumnezeu – primul dăruind inteligență furnicilor

72 *Bonds*, obligaţiuni bancare; bombs, bombe. Obligaţiunile sunt nişte instrumente financiare de un anume tip (n.tr.).

și purtându-se față de ele ca și cum ar fi fost o zeitate atotputernică, iar cel de-al doilea, atins de mania grandorii, străduindu-se să creeze un nou univers, cu el însuși în rolul lui Allah. În ultima povestire, *Dumnezeul Luminii,* apărea o mașinărie care era, evident, Shaytan, și care încerca să-i ispitească pe oameni, atrăgându-i pe calea distrugerii.

Limbajul era grosolan și uneori bizar, cu toate că, în parte, nu era, bineînțeles, decât o reflexie a culturii tehnologice ai cărei scriitori și cititori sufereau laolaltă. Viața e mai simplă și mai neprihănită acum, mai ales de această parte a zidurilor orașului. Kafir, păgânii, s-ar putea să mai aibă încă astfel de cărți.

Ceea ce mi-a dat o idee. Poate că, în lumea lor, asemenea lucruri erau rare și aveau căutare. N-aș fi acceptat bani kafir – deși alții o fac, și încă destul de des – dar poate că aș fi reușit s-o schimb pe ceva mai potrivit ca dar de Crăciun. Totodată, trocurile se puteau pune la cale fără un mijlocitor și, sincer vorbind, nu nutream câtuși de puțin dorința ca imamul meu să afle că eram în posesia acelei cărți dubioase.

Lucrurile sunt privite cu mai puțină strictețe acum, dar îmi amintesc limpede ziua, să tot fie patruzeci de ani și mai bine atunci, în care tata a fost nevoit să-și ardă toate cărțile. Le-am pus în cutii pe care le-am cărat, una după alta, în parcarea din fața bisericii, unde au fost stropite

din belșug cu benzină și li s-a dat foc. Mirosul benzinei, acum o raritate, îmi trezește mereu această amintire.

I s-a permis să păstreze două cărți, un Nou Coran și o Nouă Biblie. Ceva mai târziu, când o poteră a apărut prin surprindere și a găsit în biroul lui un Coran vechi, a trebuit să petreacă o săptămână stând despuiat într-o cușcă plasată în același loc – talmeș-balmeșul de sfărâmături de beton din mijlocul parcării bisericii – fără să primească altceva decât apă, cu excepția unei bucăți de pâine căpătate în ultima zi.

(Era o bucată de pâine veche, tare ca piatra și mucegăită. Îmi aduc aminte cum i-a mulțumit imamului, cum a curățat cu grijă mucegaiul și cum a reușit să stea într-o poziție demnă în timp ce o rodea cu măselele lui puternice.)

Le-a spus că păstrase cartea veche din cauza frumuseții slovelor, dar eu știam că în sufletul lui era mai mult decât atât: după părerea lui, Coranul, scris în orice altă limbă decât cea arabă, nu era decât o carte, nu o carte sfântă. Ca băiat de cinci ani, am fost, în taină, copleșit de bucurie pentru că nu mai trebuia să-l învăț pe de rost în arabă; era destul de greu și în engleză.

Acum sunt de acord cu tata și, de când legea a reînceput să o îngăduie, îmi petrec duminicile străduindu-mă să îndes versiunea în limba arabă în capul meu cărunt. Prin mila lui

Dumnezeu, s-ar putea să trăiesc destul de mult ca să izbutesc să-l învăț în întregime. Faptul că l-am memorat de mult în engleză e un ajutor pentru mintea mea înceată.

Am pus cartea veche la loc, în punga ei protectoare, și am luat-o cu mine în pat, aruncând o legătură de vreascuri lângă sobă în timp ce mă duceam la culcare. M-am uitat la amândoi copiii și la amândouă soțiile; dormeau buștean cu toții. După o rugăciune de mulțumire pentru descoperirea mea bizară, m-am întins lângă Nadia și am visat un viitor straniu, care nu avea să sosească niciodată.

A doua zi era una de târg. Am lăsat-o pe Nadia cu copiii, iar eu și Fatimah ne-am dus în bazar, ca să facem provizii pentru săptămâna următoare.

Asta e, într-adevăr, o treabă mai degrabă de femeie decât de bărbat și, de obicei, îmi place să mă uit la Fatimah când trece prin toate fazele ritualului inspectării mărfii și ale trocului – discuțiile în zeflemea și înțelegerea la care se ajunge cu greu și care strică ziua cumpărătorului și pe a vânzătorului deopotrivă. Dar, de data asta, am lăsat-o în partea cu alimente a bazarului, cu cărucior cu tot, și m-am îndreptat spre zona antichităților.

În sectorul cu produse obișnuite nu vezi prea mulți kafir, dar sunt întotdeauna o grămadă care cutreieră prin cele cu obiecte artizanale și

cu antichități, probabil în căutare de curiozități și de chilipiruri. Lucrurile pe care le folosim noi în fiecare zi sunt exotice pentru ei, și viceversa.

Acolo erau două corturi mari, unite printr-o copertină de pânză sub care negustorii prăjeau cărnuri și alune și vindeau băuturi contra dolari sau contra drahme. Am cumpărat, cu două drahme, o ceașcă de cafea dulce, care mă ducea cu gândul la miere sau la nucșoară, și am sorbit-o pe îndelete, stând așa, în picioare, și savurând plăcerea de a mă afla în mijlocul mulțimii.

În ambele corturi se găsea un amestec similar de obiecte folositoare și inutile, dar într-unul marfa se vindea pe dolari, iar în celălalt pe drahme, sau la schimb. Cei care își făceau cumpărăturile în dolari erau nevoiți să apeleze la un imam, care își oprea un procent pentru că manevra banii și îi plătea negustorului restul, transformându-l în drahme. În cortul cu drahme și trocuri erau cel puțin de trei ori mai mulți vânzători și cumpărători, kafirii fiind în căutare de chilipiruri și vânzătorii în căutare de surprize, în aceeași măsură în care voiau să facă afaceri. Iar atmosfera era sărbătorească, flecăreala și râsetele înălțându-se deasupra zăngănitului și a scâncetelor unei orchestre de amatori, cu toboșari și viorişti.

Oamenii care cred că suntem distanți față de necredincioși, sau că îi urâm, ar trebui să

petreacă o oră acolo.

Obișnuiții locului aveau tarabe pe care le închiriau cu ziua sau cu luna; noi, negustorii amatori, stăteam pe pământ, ținându-ne marfa la vedere. M-am plimbat de jur împrejur și n-am văzut niciun cunoscut, așa că, în cele din urmă, m-am instalat lângă o masă la care vindeau cărți un bărbat și o femeie. Am întins în fața mea o foaie de ziar și am așezat pe ea *Poveștile uluitoare și înspăimântătoare.* Femeia și-a coborât ochii cu interes.

— Ce fel de revistă e asta? Revistă, un cuvânt pe care îl uitasem.

— Nu știu. Povești stranii, cele mai multe cu subiecte religioase.

— Sunt ficțiuni speculative, a spus bărbatul. Obișnuiau să facă asta, să prezică cum o să fie viitorul.

— Obișnuiau? Noi o mai facem încă. El a ridicat din umeri.

— Dar nu așa. Nu sub forma unor ficțiuni.

— N-aș lăsa-o sub ochii unui copil, a zis femeia.

— Cred că autorul n-a fost un bun musulman, am spus eu și amândoi au râs pe înfundate.

Mi-au urat să am noroc și să găsesc un cumpărător, dar ei nu mi-au făcut nicio ofertă.

În următoarea oră, patru sau cinci oameni s-au uitat la revistă și mi-au pus întrebări, iar eu

n-am știut ce să răspund la cele mai multe dintre ele. Imamul care se ocupa de cort s-a apropiat și m-a privit lung, în tăcere. I-am întors privirea și l-am întrebat cum mergeau afacerile.

Fatimah a trecut pe acolo, având căruciorul plin cu de-ale gurii. M-am oferit să-l împing până acasă dacă rămânea cu revista. Și-a ascuns fața în mâini și a chicotit. Devenind mai realist, i-am spus că puteam să duc căruciorul acasă după îmi terminam treburile, dacă ea pleca atunci cu produsele perisabile. A răspuns că nu, că avea să ia ea totul, după ce dădea un tur prin cort. Asta m-a costat douăzeci de drahme; a găsit un set de linguri de lemn pentru bucătărie. Abia fuseseră făcute de un tip care își instalase, în colțul opus, un strung acționat de fiul său; copilul dădea ocol cu pași mari unei roți orizontale, pe care o învârtea și care era legată de axa mașinăriei printr-o serie de roți de transmisie scârțâitoare. Probabil că oamenii cumpărau marfa mai mult de curiozitate și de mila băiatului decât din cauza măiestriei negustorului.

Aproape că îi vândusem revista unui grăsan bătrân, care își pierduse ambele urechi, ceea ce am presupus că se întâmplase într-un război. Îmi oferise patruzeci de drahme și tocmai încercam să scot mai mult, când cotoroanța bătrână care îi era nevastă a dat năvală și l-a târât pur și simplu de acolo, zbierând. L-ar fi

tras de ureche, dacă ar fi avut vreuna. Vânzătorul de cărți a dat să mă compătimească, dar pe urmă și el și femeia au început să râdă ținându-se cu mâinile de burtă, ceea ce m-a pus în situația de a face același lucru.

Așa cum urma să se dovedească, vânzarea ratată fusese un noroc. Dar trebuia să-mi îndur mai întâi calvarul.

Un bărbat desculț, a cărui înfățișare te făcea să te gândești că postise tot anul, a ridicat revista și a răsfoit-o cu atenție, mormăind. Știam că era genul care te bagă în belea. Îl văzusem dând târcoale, cerșind și ținând predici. Era alb, fapt care, de obicei, nu reprezintă o problemă pentru mine. Dar oamenii albi care aleg viața din interiorul zidurilor sunt adesea niște indivizi nicidecum bine-veniți acasă, oricare ar fi casa aia.

A început să mă ocărască pentru că nu eram un bun musulman - fără să audă că obiectam, spunându-i că aparțineam Chrislam-ului – apoi, pornind de la desenul imoral de pe copertă, luând în considerare ilustrațiile și reclamele din interior și ajungând la ultima povestire care, de fapt, avea numele Domnului în titlu… a decretat că până și cel mai netrebnic dintre închinătorii Profetului nu avea cum să hotărască altceva decât s-o pună pe foc în văzul lumii.

Aș fi ars-o bucuros dacă aș fi putut s-o fac așezând-o *sub* el, dar imamul m-a scutit de

luarea unei asemenea decizii. Atras de zarvă, a bătut din picior și, cu o voce tot atât de zgomotoasă ca a individului, a început să-i pună întrebări legate de doctrină. Araba omului nu era cu nimic mai presus decât regimul lui alimentar și a dispărut, pe nesimțite, în toiul unei diatribe. I-am mulțumit imamului, care a plecat schițând un zâmbet.

Pe urmă, un val de liniște s-a lăsat peste încăpere, ca o pătură grea, iar eu m-am uitat către intrarea cortului, dând cu ochii de patru bărbați: de Abdullah Zaragosa, imamul nostru șef, de un alb îmbrăcat ca un om de afaceri și de doi polițiști în uniformă, înarmați până-n dinți. Iar între ei stătea un extraterestru, una dintre acele creaturi ciudate din Arcturus, venite să ne viziteze.

Nu mai văzusem niciodată una, dar auzisem când le descriau la radio. M-am uitat în jur și m-am întristat când n-am zărit-o nicăieri pe Fatimah; avea să fie nemulțumită pentru că scăpase așa ceva.

Străinul era mult mai înalt decât cel mai înalt dintre oameni; avea trunchiul scurt, dar gâtul era ca de girafă. Capul aducea cu al unei păsări, cu câte un ochi mare de fiecare parte. Și l-a înclinat încolo și încoace, uitându-se în toate părțile, după care și l-a lăsat în jos, ca să-i spună ceva imamului.

Au luat-o cu toții către mine, extraterestrul

unduindu-se pe cele șase picioare ale sale. Aparatele de fotografiat păcăneau; al meu rămăsese acasă. Imamul m-a întrebat dacă eram Ahmed Abd al-kareem și eu am spus da, cu glasul scârțâind.

— Oaspetele nostru a auzit despre revista ta. Putem să-i aruncăm o privire?

Neîncrezător în vocea mea, am dat din cap și i-am întins-o, dar cel care a luat-o a fost omul alb.

I-a arătat extraterestrului coperta.

— Așa ne-am fi așteptat să arătați.

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit, a spus creatura, cu un glas ce părea să vină dintr-o peșteră.

A prins revista în mâna lui hidoasă, cu prea multe degete și cu negi care se mișcau, și a privit-o cu atenție, mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt.

A ridicat-o și a arătat către ea cu o mână mai mică.

— Aș vrea s-o cumpăr.

— Nu… nu pot primi banii oamenilor albi. Numai drahme sau schimburi în natură.

— Troc, a spus creatura, luându-mă prin surprindere. Așa se spune când doi oameni schimbă între ei lucruri de valoare inegală și amândoi cred că au făcut cea mai bună afacere.

Imanul arăta de parcă s-ar fi străduit să înghită o pilulă.

— E adevărat, într-o mare măsură, a zis el. În cel mai favorabil caz, fiecare crede că a făcut o afacere mai bună decât celălalt, după propria lui apreciere.

— Atunci, uite.

Și-a băgat mâna într-un buzunar sau într-un marsupiu – n-aș fi putut spune dacă purta sau nu haine – și a scos un glob de lumină.

L-a ridicat până într-un punct aflat la jumătatea distanței dintre noi și i-a dat drumul. Lumina a rămas în aer, plutind.

— O să stea oriunde o pui.

Globul scânteia într-un albastru strălucitor, înconjurat cu franjuri de toate culorile curcubeului.

— Cât o să dureze?

— Mai mult decât tine.

Era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzusem vreodată. L-am atins cu degetul – i-am simțit răceala și niște furnicături – și l-am împins cu câțiva centimetri mai încolo. A rămas unde îl mutasem.

— S-a făcut, domnule. Mulțumesc.

— *Shukran,* a răspuns el și s-au îndepărtat, cu toții, de-a lungul șirului de mese.

Nu cred că extraterestrul a mai cumpărat și altceva. Dar e posibil s-o fi făcut. Mi-am luat ochi de la el, pironindu-mi-i din nou asupra luminii.

Imamul și savanții albi vor, cu toții, s-o ia și s-o studieze. Până la urmă, o să le-o dau cu împrumut.

Cu toate că, deocamdată, e un dar de Crăciun pentru fiul și fiica mea. Credincioșii, dar și curioșii, vin s-o vadă și se minunează. Dar rămâne în casa mea.

În Chrislam, ca și în vechiul Islam, îngerii nu sunt creaturi asemănătoare cu oamenii, cu veșminte lungi și cu aripi. Sunt *male 'ikah*, făpturi de lumină pură.

Arată superb în vârful pomului de Crăciun.

James Patrick Kelly - Foc

James Patrick Kelly a debutat în 1975 și de atunci a ajuns unul dintre cei mai respectați și populari scriitori de SF apăruți în ultimii douăzeci de ani. Deși repurtase un oarecare succes cu romane, mai ales cu *Wildlife,* Kelly a realizat un impact mai puternic ca autor de proză scurtă, cu povestiri ca *Solstice, The Prisoner of Chillon, Glass Cloud, Mr. Boy, Pogrom, Home Front, Undone* și *Bernardo's House,* și este frecvent menționat printre cei mai buni scriitori de texte scurte din science-fiction. Povestirea sa *Think Like a Dinosaur* i-a adus premiul Hugo în 1996, ca și povestirea *106 to 1* în anul 2000. Primul roman al lui Kelly, *Planet of Whispers,* a fost publicat în 1984 și a fost în general ignorat. A fost urmat de *Freedom Beach,* un roman-mozaic scris în colaborare cu John Kessel, apoi de *Look into the Sun.* Povestirile lui au fost antologate în *Think Like a Dinosaur* și, mai recent, într-o nouă culegere *Strange but Not a Stranger,* cartea lui cea mai recentă este *Burn* și va urma o antologie coeditată cu John Kessel, *Feeling Very Strange: The Slipstream Anthology.* Născut în Mineola, statul New York, Kelly trăiește acum cu familia sa în Nottingham, statul New Hampshire, de unde recenzează subiecte asociate internetului pentru *Asimov's Science Fiction.*

În nuvela ce urmează, el ne poartă pe o planetă rurală, îndepărtată și autoizolată, pentru povestea unui bărbat care, fără să vrea, pune în mișcare o cascadă de evenimente ce-l propulsează spre o destinație necunoscută și care va avea nevoie de mult noroc ca să supraviețuiască…

*

„Ne-am putea pune viețile la încercare printr-o mie de teste simple; de exemplu, același soare la care se coc boabele mele de fasole luminează în același timp un sistem de planete la fel ca a noastră. Dacă mi-aș fi reamintit, asta aș fi putut preveni unele greșeli. Nu aceasta era lumina în care le-am privit. Stelele reprezintă vârfurile unor triunghiuri minunate! Ce ființe îndepărtate și diferite din diverse case ale universului contemplă același lucru în același moment! Natura și viața umană sunt la fel de diversificate ca și cele câteva constituții ale noastre, cine să spună ce perspective oferă viața celuilalt?”

Henry David Thoreau, Walden

I

”Căci eroul este în general cel mai simplu și mai obscur dintre oameni.”

Henry David Thoreau, Walden

Spur avea din nou coșmaruri. Începeau

întotdeauna cu incendiul. Vârful focului devenea lichid și se scurgea ca o lavă înspre el. Lingea bolovanii și pârlea copacii din pădurea pe care el jurase s-o protejeze. Nu putea face nimic ca să lupte; în coșmar, nu avea stingătoarele. Nici geaca de teren ignifugă. Frica îl țintuia de un stejar până când își simțea pielea de pe față începând să se coacă. Apoi se smulgea de acolo și fugea. Dar focul sărea după el, urmându-l ca o umbră incandescentă. Îl alerga printr-un pâlc de pini; copacii explodau ca artificiile. Scânteile pătrundeau prin hainele civile și îl înțepau. Simțea miros de păr ars. Părul lui. Panicat, sărea într-un pârâu sufocat de pești morți și broaște fierte. Dar apa îi opărea picioarele. Se cățăra pe malul pârâului, plângând. Știa că nu trebuia să-i fie frică; era un veteran al luptei cu focul. Totuși se simțea ca și cum cineva l-ar fi strivit. Un gosdog traversa scheunând poteca, cu penele pârlite, cu ochii larg deschiși. Putea simți cum focul se scufundă sub pădure și se îngroapă în fața sa în toate direcțiile. Pământul era fierbinte sub picioarele lui și humusul negru fumega puturos. În coșmar exista o singură ieșire, dar cumnatul său Vic o bloca. Numai că în coșmar Vic era un pukpuk, una din torțele umane care porniseră incendiul. Vic încă nu-și dăduse foc, deși haina lui de baseball deja fumega din cauza căldurii. Îi făcea semn, și pe moment Spur se gândea că, la urma urmelor,

poate că nu era Vic cel a cărui față lucea de căldura focului. Vic nu l-ar trăda, nu-i așa? Dar deja Spur trebuia să danseze ca să nu-i ia foc pantofii, și nu avea nicio scăpare, nicio alegere, nici măcar timp. Torța își desfăcea larg brațele, iar Spur cădea în îmbrățișarea lui și cu un șuierat furios explodau amândoi în flăcări. Spur simțea pielea crăpându-i...

— Destul.

O voce ascuțită pătrunse prin coșmar. Spur gemu ușurat când își dădu seama că nu era niciun incendiu. Cel puțin nu aici. Simți o mână rece mângâindu-i fruntea ca o binecuvântare și știu că se afla la spital. Tocmai fusese în sim-ul pe care exteriorii îl foloseau ca să-i vindece sufletul.

— Nu te mai zbate așa, zise docbotul. Doar nu vrei să-ți înfig în cap conductorii.

Spur deschise ochii și tot ce putu să vadă fu o ceață sclipitoare. Încercă să-i răspundă docbotului, dar abia dacă își putea simți limba în gură. O pată luminoasă în stânga sa se transformă treptat în fereastra însorită a salonului de spital. Spur simțea apăsarea fermă și nu tocmai neplăcută a legăturilor care îl fixau de pat: benzi late peste glezne, coapse, încheieturi și tors. Docbotul îi jupui conductorii de pe tâmple, apoi îi săltă capul ca să ajungă la cel de la baza craniului.

— Așadar, îți amintești numele tău? întrebă.

Spur își întinse capul pe pernă, încercând să scape de înțepeneala gâtului.

— Sunt aici, fiule. În direcția asta.

Se întoarse și se holbă într-un ochi albastru lucios, care clipi scurt.

— Pupila dilatată normal, mormăi docbotul, probabil nu pentru Spur. Făcu o pauză de o clipă, apoi vorbi iar: Deci, numele?

— Spur.

Docbotul lovi palma lui Spur cu degetul său medical, colectându-i transpirația. Introduse mostra în gură.

— Poate că așa îți spun prietenii, zise, dar eu te întreb de numele de pe ID.

Cuvintele se fugăriră câteva clipe de jur împrejurul tavanului înainte de a-l pătrunde. Spur nu ar fi avut o astfel de problemă de înțelegere dacă docbotul ar fi fost o persoană, cu buze și gură reale în locul fantei alungite. Doctorul care controla acest bot se găsea în altă parte. Dr. Niss era un exterior pe care Spur nu îl întâlnise în realitate.

— Prosper Gregory Leung, spuse.

— Un frumos nume walden, zise docbotul, apoi murmură: Auto-identificare la 27,4 secunde de la cererea inițială.

— Asta e bine?

Bâzâi pentru sine, ignorându-i întrebarea.

— Electroliții din transpirația ta s-au domolit frumușel, rosti în cele din urmă. Povestește-mi

despre sim.

— Eram în mijlocul incendiului, iar focul mă urmărea. Peste tot, doctore Niss. Era și un pukpuk, una din torțe, m-a prins. N-am putut fugi.

— Ți-ai amintit numele meu, fiule.

Creștetul docbotului sclipi într-o lumină aprobatoare chihlimbarie.

— Deci, ai murit? Spur scutură din cap.

— Dar am luat foc.

— Ai experimentat factori de teamă care nu erau legați de incendiu? Monștri, de exemplu? Mama ta? Tatăl?

— Nu.

— Iubiri pierdute? Prieteni morți? Animale din copilărie?

— Nu.

Îi trecu prin fața ochilor imaginea grimasei deformate de pe fața lui Vic în acel ultim moment, dar cum ar fi putut să-i spună acestui exterior că fratele soției sale fusese un trădător al Statului Transcendent?

— Nimic.

Spur se obișnuise să-l mintă pe dr. Niss, deși îl îngrijora ce efect ar putea avea asta asupra sufletului său.

— Verifică și iar verifică. E ca și cum aș ști ce fac, nu? Docbotul începu să slăbească benzile care îl țineau culcat pe Spur: Aș zice că sufletul tău își revine, Cetățene Leung. O să ai ceva

traume psihice, dar dacă te ferești de dileme morale complexe și de femei, o să fii în regulă. Făcu o pauză, apoi pocni din degete: Ca să știi și tu, fiule, asta a fost o glumă.

— Da, domnule, zâmbi Spur forțat. Îmi pare rău, domnule. Oare glumele făceau parte din tratamentul său? Felul în care vorbea acest exterior îl deruta și totodată îl fascina pe Spur.

— Hai să ne uităm la arsurile alea, zise docbotul. Spur se răsuci pe burtă și-și îndoi brațele sub bărbie. Docbotul îi ridică halatul de spital. Spur simți degetul medical înțepând grefele de piele care îi acopereau cea mai mare parte a spatelui și a feselor.

— Doctore Niss?

— Ia spune, zise docbotul. Nu te doare, nu?

— Nu, domnule. Spur își săltă capul și încercă să se uite peste umăr: Dar mă mănâncă rău.

— Regenerare dermică 83%, murmură. Dacă te mănâncă înseamnă că e viu, fiule. Înseamnă că îți crește la loc.

— Domnule, mă întrebam, unde sunteți în realitate?

— Chiar aici. Docbotul începu să împrăștie din deget dermslix călduț peste grefe. Unde altundeva aș putea fi?

Spur chicoti, sperând că era o glumă. Își aminti de vremurile când și el obișnuia să facă glume.

— Nu, mă refer la corpul dumneavoastră.

— Învelișul? De ce? Docbotul făcu o pauză. Nu cred că vrei să întrebi despre qic și cognosferă, nu-i așa? Cu cât știi mai puține despre exterior, cu atât mai bine, fiule.

Spur simți un fior de resentiment. Ce povești își spuneau exteriorii unul altuia despre Walden? Ca cetățenii Statului Transcendent erau niște fanatici înapoiați care prin simplitatea lor atingeau sălbăticia?

— Nu întrebam despre exterior, în mod specific. Întrebam despre dumneavoastră. Adică… mi-ați salvat viața, doctore Niss.

Nu era chiar ceea ce se așteptase Spur să spună, deși era cu siguranță adevărat.

— Dacă nu erați dumneavoastră… aș fi ars peste tot, probabil aș fi înnebunit. Și mă gândeam… Gâtul îi era deodată atât de uscat încât abia mai putea vorbi: Voiam… știți, să vă mulțumesc.

— N-ai pentru ce, spuse docbotul. La urma urmei, Președintele mă plătește să am grijă de voi toți, binecuvântate fie buzunarele lui. Trase de halatul lui Spur cu dispozitivul de prindere al brațului: Prefer genul de mulțumiri pe care să le pot încasa la bancă, fiule. Orice altceva e doar aer stătut.

— Da, dar…

— Da, dar? Termină de așezat halatul la locul lui: „Da, dar” sunt cuvinte periculoase. Nu uitați că voi duceți aici o viață privilegiată mulțumită

tombolei lui Jack Winter și a norocului părinților voștri.

Spur nu auzise pe nimeni spunându-i Președintelui Jack.

— Bunicii mei au câștigat loteria, domnule, zise. Dar da, știu că sunt norocos să trăiesc pe Walden.

— Atunci de ce vrei să afli ce fel de creatură și-ar pisa mintea într-o pată de spumă cuantică și ar amesteca-o cu un creier bot aflat la vreo sută treizeci de ani-lumină distanță? Ridică-te, fiule.

Spur nu știu ce să zică. Își imaginase că doctorul Niss trebuia să se afle prin apropiere, undeva în cartierul exteriorilor din Concord, sau poate pe orbită.

— Îți dai seama că stelele sunt foarte departe, nu-i așa?

— Nu suntem proști, dr. Niss. Putea simți cum i se urcă sângele în obraji: Doar practicăm simplitatea.

— Ceea ce complică lucrurile.

Docbotul își scoase degetul medical și-l introduse în sterilizator.

— Să zicem că-ți saluți prietena prin tell. Ai o prietenă?

— Sunt căsătorit, zise Spur, deși el și Confort se despărțiseră cu luni înainte ca el să plece la lupta cu focul și, acum că Vic murise, nu-și mai putea imagina că se vor împăca vreodată.

— Așadar ești plecat cu compania ta, iar soția e acasă în satul vostru mulgând caprele sau orice face ea în timpul liber. Dar când vorbești cu ea e ca și cum ați sta unul lângă celălalt. Unde ești atunci? Acasă cu ea? În interiorul tellului?

— Bineînțeles că nu.

— Pentru *tine* bineînțeles că nu e așa. De asta trăiești pe Walden, protejat de viața din exterior. Dar acolo de unde vin eu, e o problemă de perspectivă. Eu cred că sunt chiar aici, cu toate că învelișul în care mă găsesc se află în altă parte.

Sterilizatorul piui.

— Mă aflu în acest bot în cameră cu tine.

Docbotul deschise capacul sterilizatorului, recupera degetul medical cu dispozitivul de apucat și îl puse la loc în dulapul de pe perete, alături de celelalte instrumente.

— Am terminat aici, spuse tăios. Sunt ocupat, ocupat, am și alte suflete de vindecat, nu știi asta? Ceea ce îmi aduce aminte de ceva: Avem nevoie de patul tău, fiule, așa că îți schimbăm data de externare. O să ne părăsești poimâine. Autorizez o săptămână de reabilitare înainte de a te întoarce la compania ta. Mai spune-mi o dată cum se numește convalescența pe lumea asta.

— Revigorare civică.

— Exact. Docbotul se parcă în postul lui de

lângă ușa camerei de examinare: Revigorează-te.

Creștetul i se stinse treptat și deveni întunecat.

Spur se lăsă să alunece de pe masa de examinare, se dezbrăcă de halatul de spital și-și trase pantalonii de la uniformă de pe umerașul din dulap. În timp ce se încheia la cămașă, docbotul își aprinse ochiul.

— Cu plăcere, fiule. Râsul său suna ca o ușă trântindu-se: Mi-a luat o clipă să înțeleg ce încercai să spui. Uit mereu cum e să fii legat de ceva.

— Legat?

— Nu pune așa de multe întrebări. Docbotul își atinse ușor calota: Nu face bine la suflet.

Lumina albastră din ochiul său clipi și se stinse.

II

„Majoritatea extravaganțelor și multe dintre lucrurile confortabile din viață nu numai că nu sunt indispensabile, ci sunt piedici în calea progresului omenirii.”

Henry David Thoreau, Walden

Spur nu se grăbea să părăsească spitalul, chiar dacă trebuia să plece acasă pentru o săptămână. Știa foarte bine ce-l aștepta. Îl va

găsi pe tatăl său străduindu-se să facă munca a doi oameni în lipsa lui. Bunicuța Joy îi va aduce comuniunea, apoi îl va târî prin toate barurile din Littleton. I se vor da vin și mâncare, va fi onorat și posibil sedus și va fi aclamat ca un erou. El nu se simțea ca un erou și cu siguranță nu voia să fie atras în capcană să spună bunicilor și băieților de zece ani povești despre ororile luptei cu focul.

Dar cel mai mult se temea să-și întâlnească soția înstrăinată. Era destul de rău că îl lăsase pe fratele ei mai mic să moară, după ce ea îl făcuse pe Spur să-i promită că va avea grijă de el. Și mai rău era că Vic murise ca o torță. Fără îndoială avusese un contact secret cu pukpukșii, probabil transmisese informații despre Corpul Pompierilor – iar Spur nu suspectase nimic. Nu conta că Vic îl dăduse la o parte în timpul cât serviseră amândoi în Brigada de Aur – pe vremea aceea fuseseră cei mai buni prieteni. Ar fi trebuit să știe; ar fi trebuit să-l poată salva pe Vic. Spur hotărâse deja că va fi nevoit să-i mintă pe Confort și pe vecinii din Littleton în legătură cu ce se întâmplase, așa cum îl mințise și pe dr. Niss. Ce rost avea să păteze memoria prietenului său mort? Iar Spur nu avea cum să împiedice Cooperativa să stârpească din rădăcină alți simpatizanți ai pukpukșilor din cadrul Corpului; habar n-avea care putuseră fi contactele lui Vic.

Oricum, Spur avea alte motive să vrea să rămână acolo unde era. Chiar dacă abia putea respira fără să violeze legile simplității, iubea confortul din spital. De exemplu, temperatura nu varia niciodată de la scandaloasa valoare de douăzeci și trei grade Celsius. Nu conta că afară soarele bășica acoperișurile Parcului Bunăvoinței numărul 5 al exteriorilor, înăuntru era un paradis unde transpirația nu-și avea locul. Și apoi era hrana. Chiar dacă tatăl lui Spur, Capability Roger Leung, era cel mai bogat om din Littleton, el practicase o simplitate mai strictă decât majoritatea celorlalți. Spur crescuse cu carne, pâine, dovlecei și ciuperci, udate cu cidru și suc de mere obținute din merele familiei Leung și ocazional bere de rădăcini. În ultima vreme, el și cu Rosie se mai răsfățau când aveau bani, dar încă erau obișnuiți să se ghiftuiască cu fructele din livada familiei în perioada recoltei și apoi să se chinuiască cu rezervele și rădăcinile din pivniță tot restul anului. Dar aici pacienții se bucurau de abundența celor O Mie de Lumi, preparate în stil extravagant. În funcție de poftele sale, putea comanda supă lablabis, găluște, gulaș, tocană, sufleuri, *quiche, phillage, curry, paella,* paste, iar la desert spumă, *meringues* sau tarte. Și ăsta era doar meniul de prânz.

Dar dintre toate plăcerile vinovate oferite de spital, tellul era favoritul lui. Acasă, Spur putea

accesa ultimele trupe bazzat și muzică de pretutindeni de pe Walden plus șase sute de ani de operă. Iar în serile de miercuri el și Confort puteau vedea una dintre emisiunile de știri simplificate pe micul ecran de la Diligence Cottage sau un film religios produs de Institutul de Arte Didactice, sau pur și simplu să-și citească unul altuia. Dar ecranele tell ale spitalului se întindeau pe întregul perete și, în ciuda cenzorilor Cooperativei, se deschideau ca niște ferestre către univers. Lucrurile care erau importante pentru oamenii de pe alte lumi îl uimeau pe Spur. Știrile lor îl făceau să se simtă ignorant pentru prima dată în viață, iar programele lor religioase erau atât de ciudat de materialiste, încât se simțea obligat să închidă ușa salonului atunci când le urmărea.

În special motorul de căutare îl entuziasma pe Spur. Acasă putea saluta pe oricine din Statul Transcendent – atât timp cât îi cunoștea numărul. Dar tellul de la spital părea capabil să găsească pe oricine, nu numai pe Walden, ci și din cele O Mie de Lumi din exterior. Puse imediat în funcțiune tellul din salonul lui, începând prin a-i saluta pe tatăl lui și pe Bunicuța Joy, care era virtuator al satului. Bunicuța îl înțelesese întotdeauna mult mai bine decât o făcuse vreodată Confort. Ar fi putut s-o salute și pe Confort, dar n-o făcu.

Își salută camarazii din Brigada de Aur, care

fură surprinși că el reușise să le dea de urmă pe când ei se aflau în timpul serviciului. Îi spuseră că întregul Regiment 9 fusese retras din incendiul de la Râul Motu pentru două săptămâni de permisie în Prospect. Umbla vorba că vor fi relocați în Pădurea Cloyce Memorial pentru misiuni simple de supraveghere a focului. Fără îndoială Cooperativa scotea regimentul din linia focului fiindcă Brigada de Aur avusese aproape 40% pierderi când focul înconjurase pozițiile lor la Motu. Brigăzile de Argint și Bronz fuseseră și ele lovite, luptându-se să o salveze din foc pe cea de Aur.

Ca să nu se mai gândească la Vic, la incendiul de la Motu și la lupta cu flăcările, Spur încerca să dea de prieteni care îi ieșiseră complet din viață. Îl surprinse pe vărul său Land, care locuia în Slide Knot în sud-est și lucra ca perceptor de taxe. Luă legătura cu prietenul său din copilărie Handy, pe care nu-l mai văzuse de când familia Alcazar se mutase în Freeport, unde mama lui Handy urma să predea filosofia pastorală. Ea încă mai era la universitate, iar Handy era electrician. Dădu de urma prietenei sale de suflet, iubita lui din școală Leaf Benkleman, doar ca să descopere că emigrase de pe Walden pe Kolo, în sistemul Alumar. Încercarea lor de a sta de vorbă fu totuși frustrantă, căci cenzorii Cooperativei păreau să bruieze fiecare al cincilea cuvânt spus de Leaf. De asemenea și

expresia de pe. Fața ei atunci când vorbea îl enervă pe Spur. Era oare milă? Fu aproape ușurat când ea întrerupse convorbirea.

În ciuda cenzorilor, discuția cu Leaf stârni apetitul lui Spur de a lua contact cu exteriorii. Cu siguranță nu va mai avea ocazia după ce părăsea spitalul. Nu conta că toți erau atât de absurd de departe încât nu avea să-i întâlnească niciodată personal. Dr. Niss greșise: Spur înțelegea perfect uluitoarele distanțe dintre stele. Ceea ce nu putea pricepe era cum anume putea sta de vorbă cu cineva care trăia la sute de miliarde de kilometri depărtare, sau cum se putea cineva teleporta de pe Moy pe Walden într-o clipă. Învățase bineînțeles explicația simplificată a CEI – canale cuantice de informații – la școală. CEI funcționau fiindcă multe particule infinitezimal de mici care făceau parte din ceva puteau exista în două locuri în același timp. Asta desigur nu avea sens, însă atât de mult din fizica exteriorilor nu mai avea sens după ce terminau cenzorii cu ea!

Spur se opri în ușa salonului său și privi în sus și de-a lungul coridorului. Niciunul dintre pacienții din această aripă nu se mișca; un bot de întreținere singuratic ștergea praful de pe jos la celălalt capăt, lângă sălile de examinare. Era ultima lui zi plină petrecută în spital. Acum ori niciodată. Închise ușa și porni tellul.

Începu să caute după rude printre exteriori.

Dar când căută după numele Leung, obținu 2,3x10^6 rezultate. Care dintre ei ar putea fi neamurile lui? Spur nu avea de unde să știe. Bunicii lui Spur șterseseră toate înregistrările despre fosta lor viață atunci când veniseră pe Walden, acest lucru fiind o cerință pentru imigranții în Statul Transcendent. Ca oricine altcineva din familia lui, el îi cunoscuse pe severii bătrâni numai ca Gigo și Giga. Numele de pe certificatele lor de deces erau Jade Fey Leung și Chap Man-Leung, dar Spur presupunea că probabil fuseseră schimbate când sosiseră prima dată în Freeport.

Fu tentat să-și sune tatăl și să-l întrebe dacă el cunoștea numele exterior al lui Gigo, dar i s-ar fi pus apoi întrebări. Prea multe întrebări; tatăl său era obișnuit să primească răspunsurile pe care le voia. Spur se întoarse la tell. La o reluare a căutării află că milioane de Leung trăiau pe Blimminey, Eridani Foxtrot, Fortunate Child, Moy și No Turning Back, dar apăreau și alții răsfirați pe cele O Mie de Lumi. Nu avea ce face; Spur începu să trimită salutări la întâmplare.

Nu era foarte sigur cine se aștepta să-i răspundă, dar cu siguranță nu niște boți. Când Președintele Winter cumpărase Walden de la Comexplore IC, decretase că nicio inteligență artificială și niciun exterior cu abilități îmbunătățite nu vor fi acceptați în refugiul pe care îl fonda el. Statul Transcendent va fi

ultimul și cel mai bun cămin pentru oamenii adevărați. În timp ce pukpukșii foloseau boți ca să fabrice bunurile pe care le vindeau Statului Transcendent, Spur nu văzuse niciodată unul în realitate până să ajungă în spital.

Acum descoperea că exteriorul era plin de ei. Toți cei cu care încerca să stea de vorbă aveau boți pe post de recepționeri, secretari, menajere sau tovarăși care le selectau mesajele. Unii erau virtuali și se prezentau prin simulări fanteziste; alții aveau corporalitate și se holbau la el din casele sau locurile de muncă ale proprietarilor. Spur se bucură de aceste ocheade voyeuriste în viața din exterior, dar ocheadele fură tot ce obținu. Niciunul dintre boți nu vru să vorbească cu el, fără îndoială din cauza atenționărilor pe care le putea vedea rulând pe ecranul său. Atrăgeau atenția că salutul lui era originar de pe „Statul Transcendent Walden, o jurisdicție aflată sub carantină culturală consensuală”.

Majoritatea boților fură politicoși, dar fermi. Nu, nu-i puteau face legătura cu proprietarii lor; da, vor transmite mesajul; și nu, nu puteau spune pe când s-ar putea aștepta la un răspuns. Unii fură iritați. Îl invitară să-și citească propriul Legământ și apoi să încerce să ia legătura cu ei. Un cuplu de boți virtuali fură chiar nepoliticoși cu el. Printre alte lucruri, îl numiră iubitor de noroi, parazit și o patetică irosire a conștiinței. Un bot extrem de abuziv începu să-i strige că

era „o fosilă inutilă și puturoasă”.

Spur nu era prea sigur ce însemna o fosilă, așa că întrebă tellul. Primi două definiții: 1. Artefact sau organism, complet dispărut, care a existat într-o eră geologică anterioară; 2. Ceva învechit și înlocuit. Ideea că, fiind un om adevărat, ar putea fi învechit, înlocuit sau chiar condamnat la dispariție îl tulbură într-atât pe Spur, încât se ridică și făcu câțiva pași prin cameră. Își spuse că acesta era prețul curiozității. Existau motive solide pentru care Legământul Simplității limita utilizarea tehnologiei. Complexitatea naște anxietate. Viața simplă era o viață bună.

Totuși chiar în timp ce se lupta cu propria-i conștiință se reașeză în fața tellului. Dintr-un capriciu își introduse propriul nume. Obținu doar două rezultate:

Confort Rose Joerly și Prosper Gregory Leung
Pomicultori
Diligence Cottage
Strada Jane Powder
Littleton, Hamilton County
Teritoriul de Nord-Est, ST
Walden

și

Prosper Gregory Leung

c/o Niss (de la distanță – vezi nota)
Salvation Hospital
Parcul Bunăvoinței #5
Concord, Jefferson County
Teritoriul de Sud-Vest, ST
Walden

Spur încercă să acceseze nota atașată numelui dr. Niss, dar era blocată. A de pe Walden. Oare era singurul Prosper Gregory Leung din universul cunoscut?

În timp ce încerca să se hotărască dacă a fi unic era bine sau rău, tellul întrebă dacă nu cumva a vrut să caute și Proper Gregory Leung, Phosphor Gregory Leung sau Procter Gregoire Lyon? Nu voise, dar nu avea niciun motiv să nu-i vadă și pe ei. Proper Leung de dovedi un crescător de gosdogi pentru carne la o fermă din Hopedale, care se afla în Teritoriul de Sud-Vest. Spur se gândi că era barbar să mănânci gosdogi și nu fu interesat să stea de vorbă cu fermierul. Gregory Leung locuia pe Kenning în sistemul Theta Persei. Dintr-un impuls, Spur îi trimise un mesaj. După cum se așteptase, fu imediat redirecționat către un bot. Tovarășul virtual al lui Leung era o țestoasă de un verde strălucitor odihnindu-se pe o piatră în mijlocul unui râu noroios.

„Măritul Gregory de Kenning regretă că în

acest moment este ocupat în altă parte”, spuse aceasta, ridicându-și carapacea de pe piatră. Stătea pe patru picioare omenești. „Observ cu interes că mesajul dumneavoastră își are originea într-o jurisdicție sub… „

Țestoasa nu avu șansa să termine. Ecranul clipi și se întunecă. O clipă mai târziu, se lumină din nou și apăru imaginea unui băiat, cățărat pe marginea unui jilț elaborat.

Purta o învelitoare de material purpuriu care îi acoperea partea de jos a trupului de la talie la glezne. Avea pieptul gol, cu excepția unei fâșii lungi din piele de animal de culoare cenușiu-închis, aruncată peste umerii înguști. Spur nu-și putea da seama exact câți ani avea băiatul, dar în ciuda unei ținute calme și a ochilor galbeni inteligenți, nu părea încă matur. Jilțul atrase din nou privirea lui Spur: părea făcut dintr-un lemn închis la culoare, deși o mare parte din el era poleit. Fiecare picior se termina cu un picior uman stilizat. Spătarul se ridica deasupra capului băiatului și era sculptat cu frunze și ramuri încărcate cu fructe purpurii translucide. Acestea sclipeau ca niște bijuterii. Spur își reaminti să respire. Semăna foarte mult cu un tron.

III

„E nevoie de două persoane ca să spui

adevărul – una să vorbească și alta să asculte.”

Henry David Thoreau, O săptămână în Concord și la Râurile Merrimack

— Salut, salut, zise băiatul. Cu cine vorbesc, vă rog? Spur făcu eforturi în a-și drege glasul.

— Numele meu este Prosper Gregory Leung. Băiatul se încruntă și arătă spre partea de jos a ecranului.

— Walden spune acolo. Habar n-am de Walden.

— E o planetă.

— Spune că e ceva greșit să gândești prea mult pe planeta Walden. De ce? Vi s-a uscat creierul?

— Eu gândesc, rămase Spur înmărmurit. Toți gândim. Deși credea că fusese insultat, Spur nu voia să întrerupă conexiunea – nu încă.

— Îmi pare rău, nu ți-am reținut numele.

Cuvintele care ieșeau din difuzor nu păreau să se potrivească cu ceea ce spunea băiatul. Buzele lui abia se mișcau, și totuși Spur auzi:

— Eu sunt Măritul Gregory, Fosforescență de Kenning, energizat de Țestoasa Eternei Radiații.

Spur își dădu seama că băiatul vorbea probabil într-o altă limbă și ceea ce auzea el era o traducere. Spur se așteptase ca cenzorii să intervină și să bruieze această conversație așa cum bruiaseră mare parte din discuția lui cu Leaf Benkleman, dar poate și niște translatoare

proaste erau la fel de eficiente.

— Interesant, zise Spur cu prudență. Și ce faci acolo pe Kenning?

— Să fac? Măritul Gregory își frecă absent nasul: Oh, ce fac! Eu fac norocul.

— Zău? Oamenii pot face asta în exterior?

— Ce e exteriorul?

— Spațiul, știi tu.

Spur flutură o mână deasupra capului și privi în sus. Măritul Gregory se încruntă.

— Prosper Gregory Leung respiră spațiu?

— Nu, respir aer.

Își dădu seama că tellul ar fi putut foarte ușor denatura și partea sa de conversație.

— Doar aer. Vorbi rar și cu precizie exagerată: Noi numim cele O Mie de Lumi exterior. Aici. În lumea mea.

Măritul Gregory încă părea confuz.

— Pe planeta asta. Arătă spre camera de spital: Planeta Walden. Ne uităm sus la stele. Duse mâna în dreptul sprâncenelor, ca și cum ar fi scrutat în depărtări: Noaptea.

Auzindu-se cum se bâlbâia, Spur fu sigur că Măritul Gregory îl credea probabil idiot. Trebuia să schimbe subiectul, așa că se bătu peste piept.

— Prietenii îmi spun Spur.

Măritul Gregory scutură din cap cu un zâmbet trist.

— Îmi oferi căldură, Spur, dar cu regret

trebuie să refuz amabila ofertă de a mă bucura de sexul cu tine. Memsen mă supraveghează să nu mă bucur de viață înainte de a mă maturiza suficient.

Îngrozit, Spur bolborosi că el nu făcuse o astfel de ofertă, dar Măritul Gregory, aparent fără să audă, continuă să vorbească.

— Tu ești în floarea vârstei, prietene Spur. Ți-ai găsit o slujbă pe planeta Walden?

— Mă întrebi din ce trăiesc eu?

— Toți de pe planeta Walden trăiesc, sper. N-au fost salvați?

— Ba da.

Spur rânji. Se ridică din fața tellului și-și luă portofelul de pe noptiera de lângă pat. Poate niște fotografii ar ajuta. Căută până găsi una cu Confort urcată pe o scară culegând mere.

— În general eu am grijă de livezi. Ridică poza în dreptul tellului ca să i-o arate Măritului Gregory: La ferma mea cultiv mulți pomi fructiferi. Mere, piersici, caise, pere, cireșe. Aveți fructe din astea pe Kenning?

— Pomi cu struguri, da. Măritul Gregory se aplecă în față pe tronul lui și zâmbi. Și tot felul de mere: plăcintă cu mere și pastă de mere și suc de mere. Părea mulțumit că în cele din urmă se înțeleseseră unul pe altul: Dar tu nu ești normal?

— Nu. Adică da, mă simt bine. Închise portofelul și-l băgă în buzunar. Dar… cum aș

putea să spun asta? Pe lumea mea se duc lupte.

Spur habar n-avea cum să-i explice complicatele suferințe ale pukpukșilor și fanatismul care îi determina pe unii dintre ei să-și dea foc de vii ca să oprească întinderea pădurii și a Statului Transcendent.

— Sunt alți oameni pe Walden care sunt foarte supărați. Ei nu vor ca poporul meu să trăiască aici. Ar vrea ca pământul să redevină așa cum a fost înainte de a veni noi. Așa că pun focuri ca să ne facă rău. Mulți dintre noi am fost chemați ca să-i oprim. Acum, în loc să-mi îngrijesc pomii, ajut la stingerea focurilor.

— Foarte supărați? Măritul Gregory se ridică de pe tron, cu obrajii rumeni: Luptă? Lovi cu pumnul în aer: *Pac-pac-pac?*

— Nu luptă chiar cu pumnii, zise Spur. Mai degrabă ca într-un război.

Măritul Gregory făcu trei pași repezi spre tellul lui. Fața lui apărea mare pe ecranul lui Spur.

— Luptă în război? Era evident agitat; obrajii i se înroșiseră și ochii galbeni îi luceau pătimaș: Vă omorâți unul pe altul?

Spur habar n-avea de ce Măritul Gregory reacționa astfel. Nu credea că băiatul era tocmai furios, dar niciunul dintre ei nu se dovedise prea priceput în a-l înțelege pe celălalt. Cu siguranță nu voia să provoace vreun incident interstelar.

— Am spus ceva greșit. Îmi pare rău, înclină

Spur capul în semn de scuze, îți vorbesc dintr-un spital. Am fost rănit… luptându-mă cu focul. Nu prea am fost în apele mele în ultima vreme. Îi oferi Măritului Gregory un zâmbet autoacuzator: Sper că nu am jignit cu ceva.

Măritul Gregory nu răspunse. În schimb alunecă de pe tron, sărind câteva trepte în ceea ce Spur vedea acum că era o sală mare. Băiatul trecu pe lângă șiruri de scaune de lemn sculptate, fiecare dintre ele o minunăție unică, deși niciunul la fel de măiestrit ca tronul din fața lor. Mozaicul complicat al podelei reprezenta țestoase de jad în nuanțe oliv și chartreuse. Sculpturi fosforescente se întindeau ca pânzele de păianjen din partea superioară a zidurilor până la tavanul boltit, aruncând pete fantomatice de lumină argintiu-verzuie pe scaunele goale de dedesubt. Măritul Gregory mormăia în timp ce parcurgea aripa centrală, dar ceea ce spunea depășea categoric capacitatea limitată a tellului. Tot ce auzea Spur era:

— Război (pârâitură) Memsen martor acolo (pârâitură) norocul nostru (pârâitură) (pârâitură) cheamă Leung…

După aceea, Spur se pomeni din nou în fața țestoasei verzi strălucitoare stând pe piatra din râul noroios.

— Măritul Gregory de Kenning regretă că în acest moment este ocupat în altă parte, zise

aceasta. Observ cu interes că mesajul dumneavoastră își are originea într-o jurisdicție aflată sub carantină culturală consensuală. Trebuie să înțelegeți că Măritul Gregory, ca făcător de noroc al clanului Leung, ar risca să încalce legămintele voastre comunicând în orice fel cu dumneavoastră.

— Numai că tocmai am terminat discuția cu el, zise Spur.

— Mă îndoiesc. Țestoasa se ridică pe cele patru picioare umane și îl fixă cu răceală prin ecran: Această conversație se încheie. Vă rugăm să nu ne mai deranjați.

— Stai, eu… strigă Spur, însă vorbea cu un ecran mort.

IV

„Dar dacă stăm acasă și ne vedem de treburile noastre, cine va avea nevoie de căi ferate? Nu noi călătorim pe calea ferată: ea călătorește prin noi."

Henry David Thoreau, Walden

Spur își petrecu restul zilei așteptându-se la necazuri. Nu avea nicio îndoială că va fi convocat în biroul dr. Niss pentru o lecție despre cum nu i se putea vindeca trupul dacă sufletul îi era bolnav. Sau vreun virtuator din Concord va intra să-i aprindă comuniunea și să-i țină o

predică plină de reproșuri despre adevăratul înțeles al simplității. Sau Cary Millisap, șeful brigăzii sale, va fi chemat din Prospect ca să-l dojenească fiindcă se sustrage de la datoria sa față de Brigada de Aur, care la urma urmei, însemna să se facă bine cât putea mai repede și să se realăture unității. Nu fusese trimis în spital ca să-l deranjeze pe Măritul Gregory de Kenning, făcător de noroc al clanului Leung – oricine ar fi fost ăștia.

Dar nu se întâmplă niciun necaz. Se ținu cât putu mai departe de salonul și de tellul lui. Jucă niște cărți cu Val Montilly și Sleepy Thom dintr-a VI-a Ingineri, care se refăceau în urma intoxicării cu fum din incendiul de la Coldstep. Suferiseră o reconstrucție alveolară pentru a le fi restaurată deplina funcționare a plămânilor. Vocile lor sunau ca niște fierăstraie, dar altfel dispoziția lor era bună. Spur câștigă de la Sleepy, într-o singură rundă de Trombon, suficient cât să plătească noua presă de mere pe care o voia pentru livadă. Bineînțeles că niciodată nu-i va putea spune tatălui său sau lui Confort de unde proveneau banii.

Spur savura o ultimă cină memorabilă: o tartă cu ceapă cu sos balsamic, copane de rață fierte la abur cu sos de smochine pe tăieței argintii, și o *panna cotta* cu vanilie. După cină se duse împreună cu alți câțiva pacienți să asculte un profesor de la Universitatea Alcott, care explica

de ce cetățenii care simpatizau cu pukpukșii erau prost sfătuiți. Când, în cele din urmă, se întoarse în camera sa, îl aștepta un singur mesaj. Un dispecer plictisit al Cooperativei îl informa că trebuia să-și ridice biletul de tren de la Gara Celena înainte de ora unsprezece. Pe ecran nu apăru nicio imagine video a acestui cetățean; nu lăsase decât un mesaj audio făcut de mântuială precum cele pe care Spur le putea primi pe tellul lui de acasă. Spur luă asta drept semn că vacanța lui de la simplitate va lua sfârșit în momentul în care va părăsi spitalul.

Briza care sufla prin ferestrele deschise ale trenului era fierbinte, aducându-le prea puțină alinare pasagerilor din compartimentul de clasa întâi. Spur se foia neconfortabil pe scaunul lui, cu cămașa de uniformă lipită de spate. Privi dincolo de șirul estompat de copaci care alergau pe lângă fereastră. Ura să stea pe scaune orientate contrasens; fie îi provocau rău de mișcare, fie îi înțepenea gâtul. Și când se gândea la asta – ceea ce nu se putea împiedica să facă, cel puțin pe moment – metafora îl deprima întotdeauna. Nu voia să privească înapoi spre viața lui chiar acum.

Un scaun orientat invers – dar era la clasa întâi. Dispecerul Cooperativei probabil considerase că-i face o favoare. Îi dădea un spațiu mai mare să-și întindă picioarele, un

scaun mai moale. Și de ce nu? Oare nu supraviețuise el infamului incendiu de la Râul Motu? Nu fusese rănit grav la datorie? Bineînțeles că trebuia să călătorească la clasa întâi. Numai dacă ferestrele s-ar deschide mai mult.

Fusese ușor să nu-și facă griji din cauza problemelor personale cât zăcuse în spital. Acum, că se îndrepta spre casă, viața începuse să-l înghiontească iar. Știa că trebuia să înceteze să se mai gândească, poate chiar să tragă un pui de somn. Închise ochii, dar nu dormi. Fără niciun avertisment, ajunse din nou în coșmarul din sim… *și simți mirosul de păr ars. Părul lui. Panicat sărea într-un pârâu sufocat de pești morți și broaște fierte. Dar apa era, practic, clocotită și-i opărea picioarele…* numai că Spur nu era cu totul cufundat în coșmar pentru că știa că stă confortabil pe un scaun într-un compartiment de clasa întâi dintr-un tren care-l ducea… *singura ieșire era blocată de o torță, care îl aștepta pe Spur. Vic încă nu-și dăduse foc, deși sacoul lui de baseball fumega deja din cauza căldurii…* Nu mi-e frică, își spuse Spur, nu cred nimic din toate astea… *fața înspăimântată îi lucea de la căldura flăcărilor, iar Spur trebuia să danseze ca să nu-i ia foc pantofii, și nu avea nicio scăpare, nicio alegere, nici măcar timp…* cu ochii închiși, Spur auzi clinchetul roților pe șine: *n-ai timp n-ai timp n-ai*

timp n-ai timp.

Atunci înțelese pe deplin lucrul de care numai se temuse: doctorul Niss nu-i vindecase sufletul. Cum ar fi putut, când Spur îl mințise în mod constant în legătură cu ceea ce se întâmplase în incendiu? Spur nu voia să geamă, dar gemu. Când deschise ochii, o bunicuță în rochie cu flori albastre se holba la el.

— Vă simțiți bine?

Părea să aibă peste șaizeci de ani, poate șaptezeci, iar părul argintiu îi era atât de rar, încât îi putea vedea pistruii de pe pielea capului.

— Da, sunt bine, zise Spur. Mă gândeam doar la ceva.

— Ceva ce ați uitat? Dădu din cap: Oh, întotdeauna îmi amintesc astfel de lucruri. În special în trenuri.

Avea un râs gâlgâit, ca o apă curgând peste niște pietre netede.

— Ar fi trebuit să iau masa cu prietena mea Connie poimâine, dar iată-mă în drum spre Little Bend unde o să stau o săptămână. Am un nou nepot.

— Ce drăguț, zise Spur absent.

În compartiment mai era încă un pasager, un bărbat gras și asudat care se uita într-o carte cu benzi desenate cu gosdogi jucând baseball; ori de câte ori întorcea pagina, inspira zgomotos.

— După uniformă văd că sunteți unul dintre pompieri, zise buni. Îl cunoașteți pe nepotul

meu Frank Kaspar? Cred că e la a III-a Ingineri.

Spur îi explică faptul că existau peste unsprezece mii de voluntari în Corpul Pompierilor și că, dacă nepotul ei era inginer, cel mai probabil făcea parte din trupele regulate ale Gărzii de proximitate. Spur nu putea ține socoteala tuturor brigăzilor și plutoanelor din Corpul voluntarilor, cu atât mai puțin din Garda profesioniștilor. Spuse că era numai un pompier de rând în Brigada de Aur, Regimentul 9. Brigada lui lucra cu a VIII-a Ingineri, care asigurau transportul și sprijinul în construcțiile de pe teren. Îi spuse că toți acei minunați bărbați și femei erau însuși modelul de simplitate spirituală și corectitudine civică, fără îndoială, ca și nepotul ei. Spur spera că asta voia ea să audă și că astfel îl va lăsa în pace. Dar apoi ea îl întrebă dacă zvonurile despre colaboratorii pukpuk infiltrați în Corp erau adevărate și începu să flecărească; ea nu înțelegea cum un cetățean al Statului Transcendent ar putea trăda Legământul ajutându-i pe teroriști. Pukpukșii nu voiau decât să dea foc pădurilor Președintelui Winter, nu era asta groaznic? Spur își dădu seama că va fi nevoit să apeleze la simpatia ei. Tuși și spuse că fusese rănit într-un incendiu și tocmai ieșise din spital, apoi tuși din nou.

— Dacă nu vă supărați, zise, încruntându-se ca și cum s-ar fi luptat cu durerea, mă simt

puțin amețit. O să închid iar ochii și o să încerc să mă odihnesc.

Cu toate acestea nici nu dormi, nici nu fu pe deplin treaz. Dar coșmarul nu mai reveni. Pluti în schimb printre nori de amintiri visătoare și regrete confuze. Nu observă că trenul încetinea decât când auzi șuieratul frânelor pneumatice care îl făcu să tresară și să se trezească de-a binelea.

Aruncă o privire la ceas. Mai era o oră până la Heart's Wall, unde Spur trebuia să schimbe trenul cu unul local spre Littleton.

— Ne oprim? întrebă Spur.

— Urmele incendiului de la Wheelwright. Grăsanul scoase o batistă șifonată din buzunarul cămășii și-și tampona fruntea: Cinci minute de respect obligatoriu.

Abia acum Spur observă că lăstărișul fusese îndepărtat de-a lungul șinelor și că pe majoritatea copacilor erau urme de arsuri. Spur studiase la antrenament cazul Wheelwright. Pădurea de la nord de satul Wheelwright fusese una dintre primele atacate de torțe. Se estima că trebuie să fi fost cel puțin vreo douăzeci, dată fiind amploarea daunelor. Incendiul de la Wheelwright fusese de asemenea și primul în care murise un pompier, cu toate că torțele niciodată nu atacau cetățenii, doar copacii. Locurile pornite de ei se aflau întotdeauna

destul de departe de sate și orașe; de aceea era și așa de greu de luptat cu ele. Dar timp de aproape două săptămâni, la Wheelwright bătuseră vânturi puternice, până când focul depășise zona împădurită dintre Concord și Heart's Wall. Cooperativa începuse recrutarea pentru Corp la scurt timp după aceea.

Pe când scârțâitul frânelor încetinea trenul făcându-i să se târască, peisajul de dincolo de fereastra lui Spur se schimbă radical. Aici pădurea mai avea până să se refacă de pe urma ravagiilor focului. Scheletele înnegrite ale copacilor se înălțau spre cer și pământul carbonizat se cocea sub soare. Fără frunzișul copacilor, strălucirea soarelui părea extrem de crudă. În toate direcțiile, Spur nu vedea decât devastarea de coșmar pe care o văzuse mult prea adesea. Nu creștea nicio plantă, nu cânta nicio pasăre. Nu existau furnici, sau gândaci, sau gosdogi sălbatici. Apoi remarcă ceva ciudat: mirosul amărui de cafea prăjită al pământului proaspăt pârlit. Și simțea gustul cenușii pe limbă, ca de hârtie arsă. Nu avea sens.

Trecuseră peste trei ani de la întâmplare.

Când trenul se opri în cele din urmă, Spur avea în față unul din numeroasele monumente construite de-a lungul căilor ferate în onoarea pompierilor căzuți. Un grup de trei statui imense pe un soclu de piatră își aruncau spre el privirile de bronz. Doi dintre pompieri stăteau în

picioare: unul se sprijinea greu pe celălalt. Un al treilea era căzut într-un genunchi, probabil de extenuare. Toți mai purtau încă echipamentul, dar personajul îngenuncheat tocmai își dădea jos stingătoarele portabile și unul dintre cei în picioare își folosea târnăcopul ca pe o cârjă. Deși sculptorul alesese să-i prezinte în clipa eșecului, fețele lor implacabile de metal nu arătau nici suferință, nici regret. Simplitatea înfricoșătoare a curajului lor îi dădu fiori lui Spur. Era convins că el nu avea calitățile lor.

Locomotiva trase sirena în onoarea celor morți: trei șuierături lungi și trei scurte. Bunicuța se foi și se întinse.

— Wheelwright? murmură.

— Mda, spuse grăsanul.

Începu să caște, dar se întrerupse și se holbă pe fereastra deschisă.

— Cine-i ăla? zise, arătând cu degetul.

Un bărbat într-un flanel albastru tricotat mergea de-a lungul șinelor, uitându-se în compartimentele pasagerilor. Părea foarte încălzit și nu prea fericit. Fața îi era îmbujorată ca o piersică și părul blond îi stătea lipit de frunte. La fiecare câțiva metri făcea o pauză, ducea palmele pâlnie la gură și striga:

— Leung? Prosper Gregory Leung?

V

„Fără îndoială, focul este în general avantajos. Mătură și aerisește soliul pădurii și-l face din ce în ce mai curat. Am remarcat adesea cât de confortabil și plăcut mă pot plimba printr-o pădure peste care a trecut un foc în anul precedent. Este însuflețitor să mergi printre mlădițele proaspete și verzi de iarbă și tufișuri care își fac loc prin suprafața carbonizată într-o creștere și mai viguroasă.”

Henry David Thoreau, Walden, 1850

Bărbatul așteptă nerăbdător ca Spur să coboare din tren, cu ranița atârnându-i pe umăr. Cu toate că nu se întoarse să se uite, Spur știa că toți pasagerii din tren îl priveau. Oare avea necazuri? Expresia bărbatului nu trăda nimic altceva decât iritare. Arăta mai tânăr ca Spur, posibil douăzeci și ceva de ani. Avea o față ciupită și un nas scurt ca o ridiche. Purta o cămașă albă încheiată pedant până la gât. La subsuorile flanelului se vedeau cercuri întunecate.

— Prosper Gregory Leung din Littleton, Hamilton County, Nord-Est? Scoase o foaie de hârtie din buzunar și citi de pe ea: în prezent aflat în concediu medical de la Regimentul 9, Corpul Pompierilor, și vi s-a emis un bilet de clasa întâi pentru astăzi…

— Știu cine sunt. Spur se simțea ca și cum ar fi avut o viespe în gât. Despre ce e vorba? Cine

sunteți?

Se prezentă drept Constant Ngonda, reprezentant al Oficiului Diplomatic al Cooperativei. Când își strânseră mâinile, observă că palma lui Ngonda era moale și transpirată. Spur bănuia de ce fusese dat jos din tren, dar hotărî să se prefacă surprins.

— Ce vrea de la mine Oficiul Diplomatic?

— Exact când mecanicul sună de trei ori scurt, cuplajele trenului zăngăniră și se smuciră pe măsură ce, unul câte unul, preluau greutatea vagoanelor de pasageri. Cu un scrâșnet de metal pe metal, trenul se îndepărtă de Memorialul Wheelwright.

Strânsoarea mâinii lui Spur pe chinga raniței se accentua.

— Nu ar trebui să ne urcăm înapoi? Constant Ngonda ridică din umeri.

— Eu nu am fost în tren.

Răspunsul nu avu nicio logică pentru Spur, care se încorda pe măsură ce își calcula șansele de a prinde trenul din fugă. Ngonda își puse o mână pe brațul lui.

— Mergem pe aici, Prosper.

Făcu semn cu capul spre vest, în sens opus șinelor.

— Nu înțeleg.

Șansele lui Spur de a prinde trenul scădeau pe măsură ce acesta prindea viteză.

— Ce-i acolo?

— O întrunire. Un elicopter plin de exteriori. Oftă: Niște oameni importanți care au bătut cale lungă să te vadă.

Își îndepărtă o șuviță umedă de pe frunte:

— Cu cât pornim mai repede, cu atât scăpăm mai repede de căldura asta.

Îi dădu drumul lui Spur și își croi drum peste zona arsă. Spur privi peste umăr pentru ultima dată la trenul care se îndepărta. Se simțea ca și cum viața lui pleca departe de el.

— Exteriori? De unde?

Ngonda ridică o mână să-l calmeze.

— Unele întrebări își vor găsi curând răspunsul. Altele e mai bine să nu le pui.

— Cum adică, mai bine?

Ngonda mergea cu pas șovăitor, ca și cum s-ar fi așteptat ca pământul să se prăbușească sub el.

— Iartă-mă.

Purta pantofi nepotriviți pentru traversarea unui teren accidentat.

— M-am exprimat greșit.

Aveau tălpi subțiri, erau decoltați și nu aveau șireturi – cu puțin mai mult decât niște papuci.

— Am vrut să spun mai simplu, nu mai bine.

În acel moment, Spur simți un iz puternic de ceva înțepător, ca funinginea, dar care nu era chiar fum. Era ceea ce mirosise prima dată când trenul oprise la Memorial. Se roti complet, cu toate simțurile alerte, încercând să depisteze

sursa. După ce focul trecea de stratul de frunze și rămurele care acoperea solul pădurii, adesea se afunda în humus, stratul de materie organică în descompunere care se află aproape de nivelul solului. Deoarece humusul era ca un burete, majoritatea anului era prea umed ca să ardă. Dar la căldura verii se putea usca și deveni inflamabil. Spur văzuse un foc mocnind îngropat în stratul de turbă și izbucnind la zeci de metri distanță. Adulmecă, urmându-și nasul până la o buturugă carbonizată.

— Prosper! zise Ngonda. Ce faci?

Spur auzi un șuierat ușor când se ghemui lângă buturugă. Din câte știa, nu era vreun sunet al focului, dar instinctiv își trecu mâna goală peste buturugă, căutând puncte fierbinți. Ceva rece și ud i se împrăștie pe degete și el le retrase brusc de parcă s-ar fi ars. Luă un strop de un lichid negricios și îl frecă între degetul mare și cel arătător, apoi îl mirosi.

Avea un miros urât, artificial, de foc stins. Spur se legănă pe călcâie, nedumerit. De ce ar vrea cineva să imite tocmai mirosul acela? apoi își dădu seama că mâna lui era curată, deși ar fi trebuit să fie pătată cu funinginea de pe buturugă. Frecă lemnul ars cu putere, dar negreala refuza să se ia. Acum vedea că buturuga era curat finisată, ca și cum ar fi fost acoperită cu un strat protector.

Spur simți umbra lui Ngonda deasupra lui,

apoi auzi iar șuieratul și reuși să descopere o duză mică încastrată în buturugă. Apăsă degetul pe ea și zgomotul încetă. Dintr-un impuls, își afundă mâna în stratul ars de pe solul pădurii, o ridică și lăsă amestecul aspru să i se cearnă încet printre degete.

— E arșiță afară, Prosper, zise Ngonda. Chiar trebuie să te joci în țărâna?

Litiera părea destul de reală: bucăți de crengi rupte și carbonizate, cocoloașe de frunze putrede, cenușă de lemn și un delicat con de tuia distrus. Dar ceva nu i se părea în ordine. Strivi o bucată de arsură, așteptându-se să se sfărâme. Însă se strânse într-o peletă neregulată, ca pâinea veche de o zi. Când îi dădu drumul, peleta își reveni încet la forma inițială.

— Nu e real, zise Spur. Nimic din toate astea.

— E un memorial, Prosper.

Delegatul îi întinse mâna lui Spur și-l ajută să se ridice în picioare.

— Oamenii au nevoie de ceva care să le reamintească. Se aplecă să scuture acele false de pin lipite de genunchii lui Spur: Trebuie să mergem.

Spur nu văzuse niciodată un elicopter de atât de aproape. Înainte de incendii, elicopterele fuseseră interzise cu desăvârșire în Statul Transcendent. Dar după ce pukpukșii își începuseră campania teroristă pentru

împiedicarea răspândirii pădurilor pe pământurile lor sterpe, Președintele Winter acordase Cooperativei permisiunea să slăbească interdicția. Exteriori generoși donaseră bani pentru construirea parcurilor bunăvoinței și furnizaseră elicoptere care să asiste Corpul în lupta cu focurile. Oricum, Președintele Winter insistase ca numai boții să zboare cu elicopterele, iar cetățenii care aveau acces la ele să fie monitorizați îndeaproape.

Când se afla pe teren cu Brigada de Aur, Spur văzuse adesea elicoptere trecând pe deasupra capetelor lor, împrăștiind încărcături de substanțe ignifuge peste incendii. Le studiase ore întregi prin ferestrele spitalului, cum stăteau parcate în fața hangarelor în Parcul Bunăvoinței nr. 5. Dar, deși acesta era mare aproape cât Diligence Cottage și plutea la câțiva metri deasupra solului, nu era atât de impresionant pe cât își imaginase Spur.

Decise că asta trebuia să se datoreze faptului că era atât de minuțios camuflat. Fuzelajul neted al elicopterului împrumutase culoarea terenului ars, în pete urâte de gri, maro și negru. Semăna cu o scoică enormă. Elicopterul avea formă eliptică, vreo cinci metri înălțime în față subțiindu-se spre spate și terminându-se într-o coadă ascuțită, fără alte elemente distinctive. Dacă avea ferestre sau uși, Spur nu le putu observa.

Când se apropiară, elicopterul se ridică cu câțiva metri. Pășiră în umbra lui și Ngonda privi în sus așteptând. Pe partea de dedesubt se deschise o trapă. O rampă se extinse până la pământ cu un sunet ascuțit ca un ciripit de păsări, și în cadrul trapei apăru un om. Se vedea cu dificultate pe fundalul luminii din interiorul elicopterului; tot ce putea spune Spur cu siguranță era că părea foarte înalt și foarte slab. Nu era cineva pe care să-l întâlnească pe strada Jane Powder din Littleton. Bărbatul se întoarse să vorbească cuiva din interior. Atunci Spur își dădu seama că greșise.

— Nu, zise ea, cu o voce ușoară și dulce. Mai întâi trebuie să vorbim cu el.

Coborî rampa legănându-se, iar Spur își dădu seama imediat că nu era de pe Walden datorită modului calculat în care se mișca, de parcă fiecare pas ar fi reprezentat un risc, însă unul pe care ea era dispusă să și-l asume. Purta pantaloni largi dintr-un material diafan care părea a fi făcut din nori. Pe deasupra lor avea o rochie fără mâneci, lungă până la jumătatea coapsei. Partea de sus a brațelor era împodobită cu înflorituri fosforescente pictate și purta inele de aramă și argint pe toate degetele.

— Tu ești Prosper Gregory de pe Walden?

Avea buze groase, părul negru ca noaptea și tenul catifelat și întunecat ca o prună. Era cu un

cap mai înaltă decât el și avea jumătate din greutatea lui. Rămase fără grai până când Ngonda îl înghionti.

— Da.

— Noi suntem Memsen.

VI

„Pentru a purta o conversație cu o doamnă, nu e nevoie decât de un sentiment cavaleresc.”

Henry David Thoreau, Walden, *1851*

Cu toate că era mai răcoare în umbra elicopterului, Spur nu se simțea deloc în largul lui. Nu putea să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă motorul n-ar mai funcționa. S-ar fi simțit mai în siguranță dacă elicopterul ar fi făcut vreun zgomot; lipsa de efort tăcută, nenaturală a navei îl copleșea. Între timp, pricepea destul de repede că această Memsen nu dorise să se întâlnească cu el ca să se împrietenească.

— Să ne înțelegem, zise ea. Suntem aici împotriva voinței noastre. Ar trebui să știi, convocându-ne aici ai pus în pericol stabilitatea politică a zeci de lumi. Regretăm foarte mult că Măritul Gregory a hotărât să-și urmeze norocul până aici.

Ea era un exterior, așa că Spur habar n-avea cum s-o citească. Poziția umerilor ei îl tulbura,

ca și felul în care se îndoiau genunchii ei când se apleca la nivelul lui. Își arăta prea mult dinții și era limpede că nu zâmbea. Și de ce lovea aerul? Cu mare efort, Spur își desprinse privirea de la ea și se întoarse spre Ngonda să vadă dacă el știa despre ce vorbea ea. Delegatul nu-i oferi niciun indiciu.

— Nu sunt chiar sigur că l-am convocat pe Măritul Gregory, spuse Spur. Dar am vorbit cu el.

— Despre *războită* vostru.

Constant Ngonda părea nervos.

— Preavenerabilă Memsen, sunt convins că Prosper nu a înțeles implicațiile contactării voastre. Statul Transcendent se află sub o carantină culturală…

— Să înțelegem că negați totul într-un mod, atât de josnic, se întoarse ea indignată către delegat. Cu toate acestea, suspectăm că guvernul vostru a instruit această persoană să-l contacteze pe Măritul Gregory, știind că el va veni. Aici se petrec mai multe lucruri decât ți-ai dat osteneala să ne spui, nu-i așa?

— Scuzați-mă, zise Spur, dar a fost într-adevăr un accident. Atât Memsen, cât și Ngonda se holbară la el de parcă urechile lui ar fi fost decorate cu știuleți de porumb.

— S-a întâmplat să caut după numele meu, dar nu am găsit pe nimeni altcineva decât pe mine, și atunci tellul de la spital l-a sugerat pe

Măritul Gregory ca alternativă, pentru că numele noastre sunt atât de asemănătoare.

Vorbea repede temându-se că ei l-ar putea întrerupe iar înainte ca el să le poată explica totul.

— Așa că i-am trimis un salut. A fost cu totul la întâmplare – nu știam cine e, jur. Și nici nu mă așteptam să luăm legătura, întrucât vorbisem cu boți toată dimineața și nimeni nu dorise să mă contacteze.

De fapt, și botul vostru se pregătea să mă respingă când a venit el la tell. Măritul Gregory adică.

— Așadar. Memsen își zăngăni inelele de pe degete: Nu ne-a pomenit nimic din toate astea.

— Probabil nu a știut.

Spur se îndepărtă doar un centimetru de ea înspre lumina soarelui. Cu cât se gândea mai mult, cu atât voia mai mult să iasă de sub elicopter.

Ngonda vorbi cu un calm liniștitor:

— Iată, vedeți că așa-zisa chemare a lui Prosper nu are niciun alt motiv decât o coincidență și o neînțelegere. Alungă un tăun gras portocaliu care bâzâia în jurul capului lui: Cooperativa regretă că ați venit până aici fără să fie nevoie.

Memsen se ridică brusc la înălțimea reală și privi în jos spre cei doi.

— Nu există coincidențe, zise, numai destin.

Măritul Gregory face norocul pe care a fost destinat să-l aibă. E aici, și a adus clanul Leung să-i servească drept martori. Motivul pentru care ne aflăm pe această lume rămâne să fie descoperit.

Închise ochii pentru câteva secunde. În timp ce se gândea la povestea lui Spur, scoase un sunet repetitiv jos, ocluziv: *pa-pa-pa-ptt.*

— Dar e ceva mai adânc decât am presupus la început, medita ea. Spur zări un cap privind pe furiș prin trapa de deasupra lor, care se retrase imediat înapoi în interiorul elicopterului.

— Așadar, zise Memsen în cele din urmă, hai să alegem să te credem, Prosper Gregory de pe Walden.

Îi aruncă o privire scurtă; orice ar fi văzut pe fața lui păru s-o satisfacă.

— Va trebui să ne arăți drumul de aici. Drumul tău. Norocul Măritului Gregory te-a ales pe tine să ne conduci până când vom vedea singuri direcția în care trebuie să mergem.

— Să vă conduc? Unde?

— Unde mergi tu.

— Dar eu doar mă îndrept spre casă. În Littleton. Ea își zăngăni inelele.

— Așadar.

— Vă cer iertare, Preavenerabilă Memsen, zise Ngonda, trăgându-se de gulerul cămășii, dar trebuie să înțelegeți că e imposibil în condițiile Legământului nostru…

— Este în natura norocului de a înlătura imposibilul, replică ea. Vorbim în numele Măritului Gregory când ne exprimăm încrederea că veți găsi o cale.

Stăpânise atât de bine tonul de comandă, încât Spur nu fu sigur dacă fusese o amenințare sau o promisiune. Indiferent de caz, îl făcu pe Ngonda să se oprească.

— Preavenerabilă, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să vă găzduiesc aici, spuse. Walden este poate ultima dintre cele O Mie de Lumi, dar chiar și noi am auzit despre eforturile voastre de a conserva singura specie adevărată.

O picătură de sudoare i se scurse pe frunte.

— Însă instrucțiunile mele spun să vă îndeplinesc cererile în limite rezonabile. În limite rezonabile, Preavenerabilă. Nu este rezonabil ca un elicopter să aterizeze în mijlocul unui sat ca Littleton. Trebuie să înțelegeți că aceștia sunt oameni de la țară.

Ea arătă spre Spur.

— Uite unul dintre oamenii voștri de la țară.

— Memsen! strigă o voce din vârful rampei. Memsen, mă plictisesc rău. Ori îl aduci sus chiar acum, ori cobor eu.

Limba ei licări în colțul gurii.

— N-o să-ți placă, strigă înapoi, e prea cald.

Ceea ce era cu siguranță adevărat, deși, după câte putea vedea Spur, asta nu avea niciun

efect asupra ei.

— Sunt gândaci.

— Asta e!

Măritul Gregory de Kenning, Fosforescență a Eternei Radiații și făcător de noroc al clanului Leung, coborî în grabă rampa elicopterului.

— Uite, zise, am făcut-o, așa că nu-mi spune acum să mă întorc. Purta tenişi verzi cu şosete negre, pantaloni scurți kaki și un tricou cu imaginea unei țestoase care dansa, având un cap uman.

— Spur! Arăți mai trist ca data trecută.

Avea genunchi noduroşi, pielea deschisă la culoare și păr castaniu ondulat. Dacă s-ar fi născut în Littleton, Spur ar fi bănuit că avea vreo zece ani.

— Ți s-a întâmplat ceva rău? Spune ceva. Vorbești la fel de caraghios ca pe tell?

Spur avea o sută de întrebări, dar era atât de surprins că nu reuşi decât:

— De ce faci asta?

— De ce? Ochii galbeni ai băiatului se deschiseră larg. De ce, de ce, de ce? Se apleca să adune un pumn de humus înnegrit și îl examina cu interes, plimbându-l în palma desfăcută. Pentru că am avut una dintre senzațiile mele de noroc în timp ce vorbeam. Nu e ca o idee sau un vis sau altceva, așa că nu pot să le explic foarte bine. Sunt pur și simplu speciale. Memsen spune că nu sunt ca

senzațiile pe care le au ceilalți oameni, dar e bine să le ai, și presupun că așa și este.

Se roti în cerc, împrăștiind de jur împrejur rămășițele.

— Iată de ce. Își șterse palmele de pantaloni și se apropie de Spur: Presupun că trebuie să-ți strâng mâna sau să te sărut? Nu-mi amintesc.

Ngonda păși între Spur și Măritul Gregory ca și cum ar fi vrut să-l protejeze.

— Obiceiul e să vă strângeți mâinile.

— Dar ție ți-am strâns deja mâna. Trase de mâneca lui Ngonda ca să-l dea la o parte. Ți-a rămas doar puțin noroc, prietene Constant. Mă tem că în privința ta lucrurile sunt cam hotărâte.

Când delegatul ezită să-i facă loc, Măritul Gregory se aruncă în patru labe și se strecură printre picioarele lui.

— Salut, Spur, rosti băiatul ridicându-se în picioare.

Măritul Gregory întinse mâna și Spur i-o luă. Fu imediat conștient că era transpirat din cauza căldurii, în timp ce mâna băiatului era rece ca un pârâu de munte. Putea simți și diferența de dimensiune: întreaga mână a Măritului Gregory încăpea în palma sa și nu cântărea aproape nimic.

— Prietene Spur, tu ai noroc mai mult decât suficient, murmură băiatul, destul de încet pentru ca numai Spur să-l poată auzi. Prevăd că

noi vom avea parte de o aventură.

— Rămâneți acolo! strigă Memsen. Nu!

Se uită încruntată în susul rampei spre trapă, care în mod inexplicabil se umpluse de copii care țipau la ea. Spur nu-și dădea seama ce spunea fiecare din ei.

— Nouă când ne vine rândul?

— Pe Greg l-ai lăsat să iasă.

— Am făcut atâta drum.

— Se plictisește? Eu mă plictisesc și mai rău.

— Dă-te la o parte, îmi stai în drum!

— Dar vreau și eu să văd.

Câțiva din spate începură să psalmodieze:

— Nu-i cinstit, nu-i cinstit!

Memsen își înfipse degetele picioarelor în solul fals al pădurii.

— Trebuie să plecăm acum, zise. Dacă-i lăsăm să iasă din elicopter, o să dureze ore până să-i adunam.

— Vorbesc eu cu ei.

Măritul Gregory se repezi pe rampă, făcând mișcări impetuoase cu brațele.

— Înapoi, înapoi, nu e aici. Copiii tăcură.

— N-am ajuns încă. Ne-am oprit doar ca să luăm pe cineva. La mijlocul drumului se opri și se întoarse spre adulți: Spur vine cu noi, da?

Ngonda își tampona transpirația din jurul ochilor cu o batistă.

— Dacă vrea el.

O împături cu o mișcare rapidă a încheieturii,

apoi o îndesă în buzunar, evitând deliberat să întâlnească ochii lui Spur.

Spur simți inima bătându-i cu putere. Își dorise să zboare încă de când înțelesese că era posibil și nu-i păsase că simplitatea îl sfătuia să n-o facă. Dar nu era sigur dacă voia să fie responsabil de aducerea acestor exteriori în Littleton.

— Așadar. Memsen probabil interpretase greșit ezitarea lui drept teamă. Nu ai mai fost niciodată într-un elicopter, Prosper Gregory de Walden?

— Spune-i Spur, zise Măritul Gregory. Asta nu înseamnă că trebuie să faci sex cu el.

Memsen se înclină în fața lui Spur.

— Încă nu ne-a invitat să ne permitem o asemenea familiaritate.

— Da, vă rog să-mi spuneți Spur. Încercă să nu se gândească la sexul cu Memsen. Și da, continuă ridicându-și ranița, voi veni cu voi.

— Atunci ia-o înainte.

Arătă că el trebuia să urce primul pe rampă. Ngonda îl urmă. Memsen veni ultima, urcând încet cu pașii săi mici și atenți.

Apropiindu-se de partea de sus a rampei, răcoarea din interiorul elicopterului îl învălui. Era ca și când s-ar fi cufundat în Mercy’s Creek. Văzu că puștii se adunaseră în jurul Măritului Gregory. Erau vreo duzină într-un spațiu deschis de aproximativ șase pe zece metri. Pe peretele

opus erau prinse în chingi cutii și containere.

— Acum unde mergem?

— Când o să vedem focul?

— Hei, ăsta cine e?

Cei mai mulți dintre copii se întoarseră să-l vadă urcând pe punte. Deși era bine luminat, în interiorul elicopterului nu era așa lumină ca afară. Spur clipi ca să-și adapteze ochii la această diferență.

— El e Spur, spuse Măritul Gregory. Mergem să vizităm satul lui. Se numește Littleton.

— De ce? Cei de acolo sunt mici?

O fetiță de șase sau poate șapte ani se aplecă sfioasă spre el.

— Ce ai în sac?

Purta o rochiță de brocart de culoarea paiului, care îi atârna până la papucii de mătase. Lanțul de aur de la gâtul ei avea un pandantiv în formă de ochi uman stilizat. Spur decise că trebuia să fie un fel de costum.

Își dădu jos ranița de pe umăr și o așeză în fața ei ca să poată vedea.

— Sunt doar lucrurile mele.

— Nu e prea mare, zise ea șovăind. Pentru mine ai ceva acolo?

— Alteța ta, spuse Memsen, punând o mână pe umărul fetiței, deocamdată o să-l lăsăm în pace pe Spur.

O răsuci pe fetiță și o împinse politicos spre ceilalți copii.

— Va trebui să-i ierți, îi zise ea lui Spur. Sunt obișnuiți să facă ce vor.

VII

„Am o profundă afinitate pentru război, înnebunește atât de mult mersul și poverile sufletului.”

Henry David Thoreau, Jurnal, 1840

Spur învățase geografie în școală și știa cât de mare era Walden, dar pentru prima dată în viață o *simțea.* Pe pământ, pădurile năvalnice restricționau ceea ce putea fi văzut din această lume. Chiar și câmpiile și lacurile erau înconjurate de păduri. Spur nu fusese niciodată la Oceanul Modilon, dar stătuse pe malurile Marelui Lac Kamit. Cerul de deasupra lacului era impresionant, dar nu aveai cum să-ți dai seama de scară. Spur urcase în Munții Tarata, dar până în vârful lor erau păduri, și singurele locuri de unde se putea vedea peisajul erau terasele. Exista un turn pe Samson Kokoda care permitea o vedere de 360°, dar piscul avea doar 1300 metri înălțime.

Acum elicopterul zbura prin nori la o altitudine de 5700 metri, conform tellului de pe perete. Walden se întindea sub ei într-o imensitate care-ți tăia răsuflarea. Hărțile, măsurând kilometri inflexibili și hectare plate, păreau prin

comparație false. Fiecare cetățean ar fi trebuit să vadă ceea ce vedea el, iar dacă viola simplitatea, lui nu-i păsa.

Constant Ngonda, pe de altă parte, nu se bucura de peisaj. Se ghemuise pe o bancă departe de peretele exterior, pe care Memsen îl făcuse transparent atunci când partiționase un spațiu privat pentru ei. Mușchii gâtului său erau rigizi și se plângea din când în când de probleme cu urechile. Ori de câte ori elicopterul se cutremura luptându-se cu vântul, el lua o înghițitură mare de aer. Cu o voce răgușită, delegatul îl rugă pe Spur să înceteze cu comentariile asupra peisajului. Spur nu fu surprins când Ngonda se sculă clătinându-se și o zbughi prin peretele ca un balon în căutarea unei toalete. Peretele se refăcu, răspândind curcubeie pe suprafața sa tremurătoare.

Spur rămase cu fața lipită de perete. Se așteptase să fie neted și rece, ca sticla. Era însă cald și moale, parcă ar fi fost carnea unei creaturi vii. Sub el, lacurile și râurile sclipeau în soarele după-amiezii precum cioburile unei oglinzi sparte. Noroiosul râu Kalibobo cotea spre vest, iar elicopterul intră printre pantele lanțului muntos Tarata. În timp ce peisajele se desfășurau sub el, Spur putea vedea zone în care verdele deschis al pădurilor de esență tare făcea loc verdelui-albăstrui al coniferelor: tuia, pini și molizi. În umbra munților erau doar

câteva ferme și sate izolate. Trebuiau să zboare peste Tarata ca să ajungă la Littleton, pe partea de est.

La început, Spur avu dificultăți în a identifica piscurile familiare. Venea spre ele dintr-o direcție diferită și la altitudine. Dar imediat ce observă pumnul încleștat al vârfului Woitape, putu să le numească în ambele sensuri ale șirului: Taurika, Bootless Lowa și Boroko, curbându-se spre nord-vest, Kaivuna și Samson Kokoda dominând câmpia la sud. Murmura numele cu voce tare, atât timp cât delegatul nu era de față. Îi plăcea cât de rotunde erau sunetele pukpuk, cum i se roteau în gură. Când fusese prins în incendiu împreună cu Vic, fusese sigur că nu avea să le mai rostească niciodată.

Când Președintele Winter cumpărase Morobe’s Pea de la Comexplore IC, se gândise să redenumească totul pe planetă ca un nou început pentru marele experiment de conservare a omenirii neîmbunătățite. Apoi un număr surprinzător de mare al angajaților Comexplore refuzaseră generoasa sa ofertă de relocare; voiseră să rămână. Aproape toți acești pukpukși își puteau urmări ascendența până la vreun străbun care ajunsese pe planetă cu primele nave de coloniști. Destul de mulți pretindeau că descind din însăși Bătrâna Morobe. În semn de respect, Președintele acceptase să păstreze numele pukpuk al unor

forme de relief. Astfel că încă mai erau râuri, văi, munți și insule care onorau moștenirea primilor stabiliți aici.

Președintele Winter nu făcuse niciodată un secret din planurile sale pentru Walden. Cu uluitoare cheltuieli de personal, intenționa să transforme terenurile epuizate din Morobe's Pea. În locul lor intenționa să facă un paradis și să recreeze ecologia planetei natale. Va invita numai oamenii adevărați să vină pe Walden. Nu le cerea coloniștilor decât să abandoneze tehnologia, care scăpase de sub control pe cele O Mie De Lumi. Celor care acceptau să trăiască după Legământul Simplității li se va da pământ și cetățenie. În cele din urmă atât pădurea, cât și Statul Transcendent se întinseseră peste întregul Walden.

Dar pukpukșii aveau alte planuri. Ei nu voiau să plece și refuzau să renunțe la tehnologiile lor interzise. La început, comerțul între cele două culturi de pe Walden înflorise. De fapt, baza industrială și comercială pukpuk susținuse tânărul Stat Transcendent. Cetățenii aveau nevoie de bunurile pukpukșilor, chiar dacă erau fabricate de boți. Cu trecerea timpului, Cooperativa recunoscuse că prezența continuă a pukpukșilor submina însăși fundația Statului Transcendent. Când Cooperativa încercase să închidă granițele în scopul încurajării industriei locale, în orașe apăruse piața neagră. Mulți

cetățeni ajunseră să conteste principiile de bază ale simplității. Cei slabi erau ispitiți de cunoștințele interzise. Pentru prima dată de la fondare, rata emigrării ajunse la două cifre. Când deveni clar că singura cale de a salva Statul Transcendent era să-i alunge pe pukpukși de pe planetă, Președintele Winter autorizase plantarea de copaci modificați genetic. Dar imediat ce pădurile începură să năvălească peste pământurile sterpe ale pukpukșilor, începură și incendiile.

Pukpukșii erau categoric agresorii în lupta cu focul; chiar cetățenii care îi simpatizau admiteau asta. Însă nimeni nu putea cădea de acord asupra unei împăcări fără a face compromisuri. De fapt, mulți dintre cetățenii războinici îl făceau în ultimă instanță responsabil pentru necazurile apărute chiar pe Președinte. Ei puneau la îndoială decizia lui de a nu forța emigrarea tuturor pukpukșilor după cumpărarea Morobe’s Pea. Iar unii se întrebau de ce nu ordona el încercuirea și deportarea lor chiar și acum. La urma urmei, era planeta lui.

— Am ajuns la un compromis, zise Ngonda trecând prin perete în compartiment. Încă mai era palid ca o ciupercă crescută în beci, dar părea mai sigur pe picioare. Aruncă chiar și o privire în jos spre versantul estic al muntelui Bootless Lowa înainte de a-și îndepărta iar ochii. Cred că l-am putea lăsa pe Măritul Gregory să

ne viziteze sub supravegherea ta.
Memsen, Măritul Gregory și o fetiță îl urmară, ceea ce provocă ruperea totală a peretelui. Spur surprinse grupul de copii trăgând cu ochiul la el înainte ca peretele să se refacă la doi metri mai departe spre interiorul elicopterului, creând spațiul suplimentar ca să încapă toți. Măritul Gregory ducea o tavă cu produse de patiserie, pe care o așeză pe masa pe care tot el o făcu să se formeze din punte.
— Salut, Spur, zise el. Cum îți place zborul? Prietenului tău i s-a făcut rău, dar Memsen l-a ajutat. Ea e Penny.
— Pendragon Chromlis Furcifer, completă Memsen.
Ea și Spur se studiară reciproc. Puțin mai înaltă, dar poate puțin mai mică decât Măritul Gregory, fata era îmbrăcată din cap până-n picioare în haine făcute din solzi flexibili de culoare verde-metalizat. Solzii de pe mănuși erau la fel de fini ca pielea unui șarpe în timp ce aceia care formau tunica semănau mai mult cu frunzele de cireș, chiar și la marginile zimțate. O glugă rigidă îi proteja ceafa. O claie de păr negru aspru îi încununa fața.
— Penny, spuse Măritul Gregory, trebuie să-i strângi mâna.
— Știu, zise ea, dar își încleșta ambele mâini la spate și fixă podeaua.
— Mâna ta dreaptă în mâna lui dreaptă.

Măritul Gregory întinse mâna ca să-i arate. E doar puțin timidă, zise.

Spur se aplecă și-i întinse mâna. Ea o luă cu solemnitate. Le strânseră. Spur îi dădu drumul. Mâna fetei dispăru iar la spate.

— Ai un nume frumos, Pendragon, zise Spur.

— E titlul ei. Memsen se întoarse spre stânga, apoi spre dreapta, înainte de a lua loc pe bancă alături de Ngonda. Înseamnă căpetenie de război.

— Zău? Ai fost la război, Penny?

Ea scutură din cap – mai mult un spasm de jenă decât o negare.

— Ăsta e primul, spuse Măritul Gregory. Dar e o Leung. E aici ca să privească.

— Îmi pare rău, zise Spur. Cine sunt Leung?

Ngonda își drese glasul într-o evidentă atenționare. Măritul Gregory o văzu pe Memsen ciupind aerul și orice ar fi avut de gând să spună îi muri pe buze. Tăcerea se întinse suficient de mult pentru ca Penny să-și dea seama că existau dificultăți în a răspunde la întrebarea lui Spur.

— Ce-i, e prost? îl analiză pe Spur cu reînnoită curiozitate: Ești prost, Spur?

— Eu nu cred. Era rândul să se simtă jenat. Dar poate unii ar crede că sunt.

— E complicat, zise Memsen, umplând o altă pauză de ezitări. Înțelegem că oamenii de aici caută să evite complicațiile. Se gândi puțin: Să

spunem că Leung sunt tovarășii Măritului Gregory. Le place să-l privească făcând norocul, ca să spunem așa. Gândește-te la ei ca la niște elevi. Au fost trimiși de pe diferite lumi, din diferite motive. Alte complicații. Există un aspect politic…

Ngonda se foi în semn de protest.

— … despre care delegatul ne asigură că numai te-ar zăpăci. Așadar. Bătu cu palma în bancă: la loc, Pendragon.

Pendragon alese o pricomigdală de pe tavă și se așeză ascultătoare lângă Memsen, apoi se aplecă să-i șoptească ceva la ureche.

— Da, răspunse Memsen, vom întreba despre război.

Atunci Ngonda se ridică, dar se prinse de perete fiindcă trecerea de la poziția așezat la cea în picioare îl amețise.

— Nu e cinstit, zise. Cooperativa a făcut o expunere completă a situației de aici, atât către Kenning, cât și către Forumul celor O Mie de Lumi.

— Ceea ce ai trimis era plicticos, plicticos, plicticos, prietene Constant, replică Măritul Gregory. Nu cred că oamenii care au făcut raportul s-au apropiat de vreun incendiu. Cineva a povestit cuiva, și acel cineva le-a spus lor.

Exact atunci elicopterul săltă și delegatul aproape că se prăbuși în poala lui Memsen.

— Ne-ai oferit o grămadă de contracte, de

hărți și de fotografii cu copaci morți, continuă Măritul Gregory. Nu pot face norocul din hărți. Dar Spur a fost acolo, el ne poate spune. El a fost aproape ars.

— Nu voi vorbi despre Râul Motu, zise Spur repede. Nimic despre asta.

Deodată toți se holbau la el.

— Poate, începu Ngonda, dar elicopterul se scutură din nou, iar el lovi puternic cu palma de perete ca să se echilibreze. Poate ar trebui să-i spunem ceea ce am căzut de acord.

Spur simți că Memsen îl judeca, și că nu era impresionată.

— Dacă vreți să vă vorbesc despre lupta cu focul în general, zise el, asta e altceva.

Ngonda păru nefericit.

— Nu l-am putea scuti pe omul acesta curajos?…

— Delegat Ngonda, făcu Memsen.

— Ce e?

Vocea lui era foarte slabă.

Măritul Gregory ridică tava de pe măsuță și i-o întinse.

— Ia o prăjitură.

Ngonda se îndepărtă de prăjituri de parcă ar fi putut să-l muște.

— Dați-i drumul atunci, zise. Scărpinați-vă unde vă mănâncă. Nu vă putem opri. Noi nu suntem decât o adunătură de refuzați de pe o lume de nimic, iar voi sunteți…

— Delegat Ngonda!

Vocea lui Memsen era ascuțită. El își recapătă răsuflarea.

— Sunteți Memsen a Douăzeci și Doua, iar el este Măritul Gregory de Kenning, și eu nu mă simt prea bine.

Ngonda se întoarse spre Spur, murmurând:

— Amintește-ți că lor nu le pasă cu adevărat ce se întâmplă cu tine. Sau cu oricare dintre noi.

— Asta nu-i adevărat, zise Măritul Gregory. Nu-i deloc adevărat. Dar Ngonda se lăsase deja să cadă pe bancă, îngrețoșat și lipsit de glas.

— Așadar. Memsen își zăngăni inelele: Luptați cu focurile.

— Eu sunt doar simplu pompier.

Izbucnirea lui Ngonda îl tulburase pe Spur. La urma urmei, el nu știa nimic despre acești exteriori. Erau oare cu ceva diferiți de pukpukși?

— M-am oferit voluntar în Corp cam acum un an, mi-am terminat pregătirea iarna trecută și am fost alocat Regimentului 9, Brigada de Aur. De obicei construim baraje la marginile incendiilor ca să le limităm.

Se sprijini de perete, cu spatele la peisaj.

— Ideea e să îndepărtăm tot ceea ce ar putea lua foc, să săpăm până la solul mineral. Dacă putem băga un plug sau un tractor o facem, dar pe teren accidentat lucrăm cu mâna. Cam asta e. Plicticos ca rapoartele alea pe care le-ați citit.

— Nu înțeleg. Măritul Gregory își crăcăna

picioarele pe punte, privindu-și leneș baschețîi. Dacă sunteți așa de ocupați să săpați, când stingeți focurile?

— Focul are nevoie de trei lucruri: oxigen, combustibil și temperatură. Se numește triunghi de combustie. Gândește-te la un incendiu ca la un lanț de triunghiuri. Laturile fiecărui triunghi trebuie să se unească. Formă un triunghi unindu-și degetele mari și arătătoarele: Suficient de cald unit cu suficient aer unit cu suficient material de ars. Îndepărtează o latură și rupi triunghiul... — își despărți degetele mari – și slăbești lanțul. Când izbucnește un incendiu, nu are rost să încerci să-i reduci oxigenul sau să reduci temperatura în inima lui, deci trebuie să ataci partea de combustibil a triunghiului. Dacă îți faci bine treaba, în cele din urmă nu mai rămâne nimic de ars.

— Atunci de fapt nu stingeți focurile? Măritul Gregory părea dezamăgit.

— Ba da, dar asta doar în punctele fierbinți izolate. Odată stabilit barajul, trebuie să-l apărăm. Mergem de-a lungul barajelor, căutând flăcările care izbucnesc din cauza scânteilor care zboară sau a focurilor subterane. Copacii pot cădea peste această linie. Dacă găsim un punct fierbinte, săpăm cu un târnăcop sau pulverizăm ignifug din rezervoarele noastre.

Observă că Pendragon iar îi șoptea ceva lui Memsen.

— Scuză-mă, zise el. S-a întâmplat ceva?

Memsen îi zâmbi politicos – cel puțin el spera că era politicos.

— Întreabă despre oamenii care își dau foc. Ai văzut vreodată vreunul?

— O torță? se încruntă Spur. Nu. Minciuna îi ieși cu o ușurință antrenată.

— Trebuie să fie foarte curajoși.

Măritul Gregory înainta de-a bușilea pe punte până la ranița lui Spur.

— Hei, sacul tău a ars aici. Ridică ranița în lumina după-amiezii care pătrundea prin fuzelaj, examinând-o: Și aici. Îi urăști?

— Nu.

— Dar ei au încercat să te omoare.

— Nu pe mine. Încearcă să ucidă pădurea, poate Statul Transcendent, dar nu pe mine. Habar nu au cine sunt eu.

Se întinse după raniță și Măritul Gregory i-o împinse de-a curmezișul compartimentului.

— Și nici eu nu-i cunosc pe ei. Suntem străini unii față de ceilalți. Deschise ranița, cotrobăi înăuntrul ei și scoase o fotografie a Brigăzii de Aur: Uitați brigada mea. Ăsta e echipamentul complet pe care îl purtăm noi.

Prietenii morți îi zâmbeau din fotografie. Vic, în genunchi pe rândul din față, și Hardy, stând alături de Spur. Întoarse fotografia și i-o trecu Măritului Gregory.

— De ce fac torțele așa ceva? zise Memsen.

Probabil că v-ați pus întrebarea asta. Ajută-ne să înțelegem.

— E complicat.

Așteptă ca Ngonda să sară cu textul oficial, dar delegatul privea prin fuzelajul elicopterului, cu ochi sticloși.

— Ar fi trebuit să plece cu mulți ani în urmă. Zău așa, sunt exteriori. Locul lor nu mai e aici.

— O mie de lumi pentru cei noi, rosti Memsen, una pentru cei adevărați. Așa spune președintele vostru, nu-i așa?

— Părinții voștri au ajuns aici de pe alte lumi, zise Măritul Gregory. De asta credeți că pukpukșii ar fi trebuit să-și facă bagajele și să plece. Dar voi ați veni cu noi pe Kenning dacă v-ar spune Jack Winter?

— Nu de asta… Spur se frecă pe frunte. Nu știu, poate că așa e. Oricum, erau bunicii noștri, nu părinții.

Măritul Gregory se târî pe punte și înmâna fotografia Brigăzii de Aur lui Memsen. Pendragon se aplecă să vadă și ea.

— Trebuie să înțelegeți, spuse Spur, că pukpukșii urăsc noile păduri pentru că ele se răspândesc foarte repede. Copacii cresc ca buruienile, nu ca aceia din livada mea.

Aruncă o privire peste umăr la colinele de sub ei. Se aflau pe partea estică a Munților Tarata și acum zburau la altitudine mai mică. Erau aproape acasă.

— Când Walden era încă Pea, continentul ăsta era arid și în mare parte era format din spații deschise. Niah era o prerie. Se presupune că unde se află acum Concord era un deșert uriaș, Nev sau Neb. Pukpukșii vânau billigagi și creșteau turme de gosdogi. Boții lor săpau puțuri adânci și extrăgeau carbonatite și pământuri rare. În cele din urmă turmele au fost decimate, preriile arate și toate depozitele de suprafață epuizate. Ei au creat terenurile aride, au răzuit planeta și apoi majoritatea lor au plecat pur și simplu. Morobe's Pea era o lume pe moarte, de asta a ales-o Președintele. Pentru pukpukși nu mai era nimic aici, niciun motiv ca să rămână, până la venirea noastră.

Când elicopterul coborî deasupra vârfurilor copacilor, Spur simți atracția căminului la fel de reală ca gravitația. După ce trecuse prin atâtea, Littleton dormita la poalele Culmii Lamana, așteptându-i. Se imagină dormind în patul lui în noaptea următoare.

— În curând nu vor mai fi terenuri aride, zise, doar păduri. Și ăsta va fi sfârșitul.

Măritul Gregory se holbă la el cu ochii săi galbeni placizi.

— Încearcă doar să-și protejeze modul lor de viață. Iar acum voi le spuneți că modul vostru de viață e mai bun.

— Ba nu.

— Spur își mușcă buzele; adevărul din

cuvintele Măritului Gregory îi împunsese de mult sufletul.

— Dar modul lor de viață înseamnă să-l distrugă pe al nostru. Memsen arătă cu degetul la fotografia Brigăzii de Aur.

— Deci din cauza asta au început războiul?

— Oare e un război? Spur luă fotografia de la el și o îndesă în raniță fără să se mai uite la ea. Ei aprind focuri, noi le stingem. E o muncă periculoasă, în ambele cazuri.

— Oamenii mor, șopti Pendragon.

— Da, zise Spur. Mor.

VIII

„Am trăit vreo treizeci de ani pe planeta asta, și încă n-am auzit prima silabă a unui sfat valoros sau măcar cinstit din partea bătrânilor.”

Henry David Thoreau, Jurnal 1852

Spur se sui pe o buturugă întrebându-se cum să se strecoare în gara din Littleton. De unde se afla, părea că n-are nicio șansă. Tocmai străbătuse pădurea de la marginea Iazului Spot, unde elicopterul rămăsese doar cât să-l lase pe malul noroios. Acum se găsea pe cărarea care ducea spre Culmea Lamana. Chiar în fața lui se întindea Blue Valley Road, un drum accidentat care unea o serie de ferme de pe Civic Route 22. CR 22 devenea Broad Street când trecea

prin Comunitatea Littleton, centrul satului. Dacă stătea la pândă în Blue Valley, ar fi putut găsi pe cineva care să-i ia pe 22. Numai că cine putea să iasă pe drum la ora asta? Vecinii. Littleton era un oraș mic; fără îndoială tatăl lui spusese tuturor că fiul său eroul trebuia să sosească cu trenul de opt și șaisprezece minute din Heart's Wall. Desigur, putea evita 22 și să ocolească orașul până la gară. Numai că erau vreo zece kilometri buni între buturugă și gară, iar el era rupt de oboseală.

Hotărî să mai stea jos puțin.

Măcar Ngonda îi lăsase pe cei mai mulți dintre exteriori în afara Littletonului. Și-i putea imagina pe Penny, pe Kai Thousandfold și pe micul Senator-Pe-Viață Dowm răspândindu-se prin satul lui uluit ca să caște ochii la fotografii de familie, deschizând dulapuri și punând întrebări nepotrivite. Măritul Gregory era singurul în legătură cu care Spur trebuia să-și facă griji. Urma să coboare pe rampa elicopterului mâine dimineață la Iazul Spot împreună cu delegatul. Va trece drept nepotul lui Ngonda, iar delegatul va fi camaradul lui Spur de la Brigada de Pier. Măritul Gregory își va petrece ziua plimbându-se prin Littleton și făcând ce noroc putea. Va dormi în casa lui Spur, iar poimâine el și Ngonda vor lua trenul de șapte și cincizeci și șapte de minute spre sud.

— Spur? strigă o voce familiară din susul

cărării. Ești Prosper Leung? Spur ar fi vrut să dea drumul unui „Nu, nu sunt eu, deloc”. Ar fi vrut să fugă. Însă răspunse:

— Salut, Sly.

Existau cetățeni cu care ar fi fost mai rău să se întâlnească decât Sly Sawatdee.

Bărbatul uriaș venea greoi pe potecă. Purta pantaloni retezați, unul din craci fiind cu câțiva centimetri mai lung decât celălalt. Burta ca un butoi îi întindea cămașa, care era descheiată până la buric. Pălăria moale avea două culori: murdară și mai murdară. Ducea un coș plin cu agrișe. Zâmbea luminos ca soarele la amiază.

— Ăsta-i Prosper al meu, mă jur. Micul meu con de pin norocos, teafăr. Dar ar fi trebuit să fii departe la focuri. Cum ai ajuns aici, așa de departe de nicăieri?

— Am căzut din cer. Sly chicoti ca un copil.

— Poți s-o mai spui o dată.

Sly era cărunt ca un stejar și aproape la fel de bătrân ca tatăl lui Spur, dar anii nu păruseră vreodată să-i fie o povară. Dacă Statul Transcendent chiar voia ca cetățenii săi să fie simpli, atunci Sly Sawatdee era persoana cu cea mai civică minte din Hamilton County.

— Glumești, nu?

— Bine atunci, am venit pe jos.

— De unde ai venit? Spur arătă spre vest.

Sly se întoarse, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă o autostradă tăiată în mod miraculos

printre copaci.

— Într-acolo nu-s decât copaci și munți și după aia încă a'naibii de mulți copaci. E o grămadă de mers, puștane. Trebuie să fii obosit. Vrei agrișe?

Îi întinse lui Spur coșul. Când Sly recoltase fructele sălbatice rupsese ramuri întregi în loc să culeagă numai agrișele. Munca migăloasă o lăsa nepoților de acasă.

— Bine atunci, zise Spur. Nu sunt aici. Sunt în trenul de Heart's Wall. Ajung la opt și șaisprezece.

— Da? Atunci eu cu cine vorbesc, cu sinele meu sălbatic? Ai grijă la ghimpi.

Spur băgă în gură una dintre fructele dungate rozalii. Încă era caldă de la soare; dinții lui zdrobiră semințele mici.

— Nu-ți place niciunul dintre răspunsurile mele? își aruncă ranița pe umăr.

— Înghit aproape orice, Spur, dar scuip ceea ce nu e bun la gust. Înghionti cu un deget scurt și gros pieptul lui Spur: Sly al tău știe când ai un secret, pișicher bătrân. Ușurează-te de greutatea lui și poate o să te ajut eu să-l cari.

— Hai să mergem.

Spur porni în jos pe cărare. În față, copacii se răreau dând la iveală Blue Valley Road.

— Ce mai face tata?

— Destul de bine pentru un om bătrân. Sly păși alături de el. Adică nu chiar așa de bine

cum era. Spunea că fiul lui a fost ars când Vic Joerly și ceilalți bieți băieți au fost omorâți. Trase cu ochiul la Spur: Nu pari prea ars.

— Am fost la spital în Concord.

Ajunseră pe Blue Valley Road, care nu era mai mult de câteva făgașuri separate de o brazdă de buruieni.

— Un doctor exterior mi-a salvat viața. Spur apucă pe CR 22.

— Nu ți-ar veni să crezi ce lucruri pot face.

— Cred pe loc dacă așa spui tu. Gura i se strâmbă de parcă ar fi mușcat un măr viermănos. Doar că niciodată nu prea am văzut la ce mi-ar fi de folos exteriorii.

— De ce? Ai întâlnit vreodată vreunul?

— Eu nu, dar Dida spunea că își dau găuri în propriile creiere și-și taie brațele și picioarele ca să-și coasă în loc părți de boți. Ce sens are ca un om bun să se transforme în bot?

Nu avea rost să se certe cu Sly când acesta trebuia să-și amintească lucruri povestite de îndelung încercatul său tată.

— Presupun că l-ați înmormântat deja pe Vic.

— Trupul lui a venit cu trenul miercurea trecută. Funeraliile au fost vineri. Mai tot satul a fost acolo, cea mai mare adunare de ani de zile, și cea mai tristă zi.

— Cum se simte Confort?

— Greu de spus. Făcu o grimasa: I-am prezentat condoleanțe, n-am stat de taclale.

Dar se vorbește că-și sapă groapa. Nu va dura mult până să se scufunde în ea.

Se îndepărtă de Spur și culese o piatră de pe drum.

— Dar cu voi doi ce mai e?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Aruncă piatra în pădure.

— Mda. Asta am auzit și eu.

Urcau pe lângă ferma Bandaran, unde porumbii clătinau din cap pe câmpul de lângă drum. Spur auzea zgomotul ritmic al palelor morii lor de vânt rotindu-se în adierea după-amiezii. Aducea apă dintr-o fântână și o arunca într-un iaz unde rațele sporovăiau și pescuiau.

Încercă să-l pună pe Sly între el și casă când trecură prin dreptul ei, dar, fie că fusese observat, fie că nu, nimeni nu-l strigă.

Următoarea fermă aparținea familiei Sawatdee, unde Sly trăia împreună cu nepotul său Sunny și familia sa. Dintr-un impuls, Spur zise:

— Am un secret.

— Mda, știu. Sunt bătrân, dar încă mai aud țânțarii bâzâind.

— Problema e că o să am nevoie de ajutorul tău. Și să nu spui la nimeni.

Sly pășí în fața lui Spur blocându-i drumul.

— Știe cineva cine s-a așezat pe plăcinta cu cireșe a Bunicuței Star? Cea pe care o copsese pentru Dida a ta?

Spur rânji:
— Sper că nu.
Sly îl împunse pe Spur cu degetul în piept.
— Știe cineva care băiat a fost cu Leaf Benkleman în ziua în care s-a îmbătat cu rachiu de mere și a vomitat la picnicul de Solstițiu?
— N-am fost eu. Spur puse mâna pe degetul lui Sly și-l împinse într-o parte, în după-amiaza aia am fost cu tine la pescuit.
— Da, povestea cu peștii. Se dădu la o parte și-i făcu loc lui Spur să treacă, îți amintești cine a spus-o? Bătrânul cetățean pe care întotdeauna uiți să-l vizitezi acum că te-ai făcut mare.
Continuară să meargă pe drum. Ferma Sawatdee se afla chiar după următoarea cotitură.
— Îmi amintesc, Sly. Mă poți ajuta? Trebuie să mă ducă cineva acasă.
— Acasă la Dida al tău?
— La Diligence Cottage. Aprobă.
— Te poate lua Sunny în camion.
— Nu, trebuie să fii tu. Tu o să fii singurul care știe că m-am întors. O parte a secretului.
În timp ce mergea, Sly legăna coșul cu agrișe în arcuri largi.
— Sunny nu vrea să mai conduc eu noaptea.
— Nu-ți face griji, o să ajungi la timp pentru cină. Dar o să am din nou nevoie de tine de dimineață. Vino să mă iei la prima oră. Trebuie

să mă întâlnesc cu cineva la Iazul Spot.

— Iazul Spot? Acolo nu-s decât broaște. Spur se apropie și mai mult de Sly.

— Îți spun, dar trebuie să mă ajuți, indiferent ce se întâmplă. Își coborî vocea: E un mare secret, Sly.

— Cât de mare? păru Sly îngrijorat. Mai mare decât un hangar?

— Mai mare decât întregul sat.

Spur știa că Sly va fi mulțumit și flatat să fie singurul din Littleton pe care Spur îl implica în conspirația lui.

— Ești de partea mea sau nu, prietene?

— De partea ta pân-aici – Sly ridică mâna deasupra capului. Urechile deschise, gura închisă, chicoti.

— Bun. Spur nu-i dădu timp să se răzgândească: Un exterior vine să viziteze Littleton.

— Un exterior. Sly consideră asta o altă glumă: Și unde își parchează nava spațială? Pe Broad Street?

— Un elicopter o să-l lase lângă Iazul Spot. O să stea cu mine o zi. O singură zi. Nimeni nu trebuie să știe că e din exterior.

— Un elicopter. Sly privi peste un umăr, apoi peste celălalt, de parcă s-ar fi așteptat să depisteze elicopterul urmărindu-i. Unul din boții ăia pasăre pe cerul nostru.

Spur aprobă.

— Și tu vrei asta?

Întrebarea îl prinse nepregătit, fiindcă își dădu seama că undeva în ultimele ore își schimbase opiniile.

— Vreau, Sly.

Spur voia să petreacă mai mult timp împreună cu Măritul Gregory și era bine dacă stăteau amândoi la Diligence Cottage. Nu voia ca exteriorul să pricinuiască vreo daună satului său somnoros. Ei nu ar fi înțeles.

— N-a ieșit niciodată nimic bun dacă ne încurcăm cu oamenii din spațiu.

— Sunt doar curios, asta-i tot, zise Spur.

— Curioșii nu pot sta liniștiți, tinere. Cei curioși întotdeauna se apropie să vadă mai de aproape.

Pentru prima dată de când îl cunoștea Spur, Sly Sawatdee își arăta vârsta.

— Acum mă gândesc ce-o să se întâmple cu Dida al tău când o să ne părăsești. E un om bun, să știi. Îl cunosc de o viață.

IX

„Căci atunci când omul migrează, duce cu el nu numai păsările sale, patrupedele, insectele, legumele și pajiștile sale, ci și livada sa.”

Henry David Thoreau, Mere Sălbatice, 1862

Capability Roger Leung iubea merele. Era pasionat și de alte fructe, în special de pere și

gutui. Drupele nu-l interesau prea mult, deși tolera cireșele amare în amintirea plăcintelor lui Giga. Dar merele erau favoritele lui Cape, anticul fruct al lumii natale. Declara că merele ornau mesele tuturor marilor civilizații ale Pământului: romană, islamică, americană și dalamistă. Unii oameni din Littleton erau convinși că tatăl lui Spur își iubea merii mai mult decât își iubea familia. Probabil mama lui Spur, Lucy Bliss Leung, fusese unul dintre aceștia. Probabil de aceea îl și părăsise când Spur avea trei ani, mai întâi pentru a se muta la Heart’s Wall și apoi de cealaltă parte a continentului, la Providence. Spur nu avusese niciodată ocazia s-o întrebe pentru că nu o mai văzuse după ce se mutase în sud-vest. Cetățenii de pe Walden nu călătoresc de plăcere. Bunicii lui Spur sosiseră pe Walden fără niciun ban și numai cu cunoștințe de bază despre agricultură. Însă munca grea și severa austeritate făcuseră ca ferma lor să aibă succes. Oricum, prețul plătit pentru devotarea obsesivă față de agricultură fusese mare; dintre cei trei copii ai lor, numai Cape alesese să rămână la fermă când devenise adult. Și chiar se mută de la Diligence Cottage când avea șaisprezece ani și-și clădi singur o colibă la marginea domeniului Leung. Încerca să scape de dezaprobarea lor. Indiferent dacă se uita la tell, își vizita prietenii sau se urca într-un copac ca să citească o carte,

Gigo sau Giga îl criticau pentru frivolitate sau lene. Ei nu putuseră înțelege ce sens avea să te oferi voluntar pentru departamentul pompierilor sau să joci ca extremă stânga pentru Vulturii din Littleton când aveai treabă de făcut acasă. Câteodată treceau săptămâni întregi fără ca el să spună vreun cuvânt părinților săi în afară de cele necesare.

Și totuși Cape fusese cel care adusese averea familiei cu merele. Când împlinise optsprezece ani, începuse să urmeze cursuri la școala horticolă din Longwalk, cu totul împotriva voinței lui Gigo. Își plătise lecțiile din banii adunați făcând diverse treburi prin sat – o altă îndepărtare de treburile casnice care îi irita pe părinții lui. Cape devenise interesat de pomii fructiferi după ce putregaiul brun distrusese aproape întreaga recoltă de cireșe din Littleton, cu un an în urmă. Toți fermierii din sat aveau fructe, dar livezile lor în mod obișnuit numărau mai puțin de o duzină de pomi, toți din soiuri tradiționale familiei. Recoltele erau mici, de obicei suficiente doar pentru consumul casnic, din cauza ravagiilor provocate de boli și epidemii. Fermierii se luptau cu imigranți tereștri ca puricii, viespile-ferăstrău, afidele păroase, moliile, omizile păroase, cu viermii mici ai merelor, și cu dușmanul cel mai viclean: păduchele prunelor. Existau mucegaiuri, rugini, putregaiuri, mălură, pete și alți paraziți cu care

să se lupte. Durata mare de coacere a fructelor le făcea vulnerabile la atacuri succesive. Cetățenii din întreg Statul Transcendent dezbăteau dacă Președintele Winter introdusese intenționat insectele dăunătoare și ciupercile în noua sa Grădină a Raiului. Problema nu fusese niciodată lămurită. Dar la școala horticolă Cape învățase despre sprayul *neem,* extras din liliac Melia și insecticidul organic pyrethrum, făcut din margarete uscate. Și auzise despre un soi de mere pentru cidru numit Nectarul lui Huang, timpuriu și rezistent la boli, potrivit climatului din sud-est, dar care nu creștea viguros în nord. Atât pentru a-i face în ciudă tatălui său, cât și pentru a testa noul soi, își adună agoniseala și cumpără de la o pepinieră o duzină de puieți din varietatea semipitică. Își începu propria sa livadă pe terenul pe care îl curățase în jurul colibei sale. Doi ani mai târziu obținu prima sa mică recoltă unanim recunoscută, din care produse însă cel mai dulce cidru și cel mai fin rachiu de mere pe care îl gustase vreodată cineva din Littleton. Cape cumpără o presă manuală în al treilea an și trecu de la fermentarea cidrului în damigene de sticlă la butoaie imense de stejar. Și cumpără mai multe soiuri de măr – niciodată nu părea să aibă destui: McIntosh, Gored, Jay’s Pippin, Alumar Gold, Adam și Eva. Curând începu să-și crească propria sa pepinieră și să vândă pomi altor

fermieri. La vremea când Cape se căsători cu mama lui Spur, familia Leung închiria teren de la fermele învecinate domeniului lor inițial. Gigo și Giga trăiră destul ca să-și vadă fiul devenind cel mai prosper fermier din Littleton. Oricum, Gigo nu-și iertase niciodată că greșise, iar Cape avusese dreptate în privința merelor.

Cape le dăduse lui Spur și Confort casa părinților lui ca dar de nuntă; Diligence Cottage fusese goală de la moartea lui Giga. Cape transformase de mult propria lui colibă într-una din cele mai mărețe case din Littleton. Spur îi spuse lui Sly să-l lase pe strada Jane Powder mai jos de casă, sperând să evite casa cea mare și iminentul interogatoriu din partea tatălui său cât mai mult posibil. După ce văzuse consternarea lui Sly la auzul veștilor despre vizita Măritului Gregory, se gândea că ar trebui să încerce să-i ascundă și lui Cape identitatea Măritului Gregory, dacă putea.

Când Spur se apropie de intrarea principală, observă scuterul lui Cape parcat lângă hambar și apoi pe Cape însuși întinzându-se de pe o scară spre eșafodajul de ramuri al unuia dintre bătrânii meri Macoun ai lui Gigo. Rărea fructele. Asta era o dublă surpriză: mai întâi, pentru că tatăl său evita de obicei casa unde crescuse, și, în al doilea rând, pentru că fusese împotriva încercării de a reîntineri livada originală a lui

Leung, considerând-o o pierdere de timp din partea lui Spur. De fapt, piersicii și prunii se dovediseră imposibil de salvat. Însă, printr-o curățire drastică, Spur reușise să facă să redevină productivi trei meri Macoun și unul Sunset și un cireș Northstar.

— Dida! strigă Spur ca să nu-l sperie pe tatăl său. Eu sunt!

— Prosper? Cape nu se uită în jos, continuând să desprindă un măr necopt. Ai ajuns deja! S-a întâmplat ceva?

Aruncă fructul cules haitei de gosdogi care aștepta dedesubt. O femelă sări și prinse mărul din aer în ciocul ei lung. Mușcă de două ori și înghiți. Apoi își scutură încântată coada solzoasă, în timp ce ceilalți țipau la Cape.

— E totul bine. A intervenit o schimbare de ultim moment și am reușit să vin acasă.

Spur se îndoia că tatăl său va fi satisfăcut de această explicație vagă, dar merita să încerce.

— Ce faci acolo sus? își aruncă ranița pe prima treaptă a casei și veni obosit în livadă. Credeam că urăști pomii ăștia bătrâni și inutili ai lui Gigo.

Cape pufni.

— Macoun e un măr destul de decent; numai că înseamnă prea multă muncă. Iar dacă tu nu erai pe aici să ai grijă de ei – dar ar trebui să cobor. Ești acasă, Prosper. Așteaptă, cobor.

— Nu, termină ce ai de făcut. Cum mai merg lucrurile pe aici?

— A fost o primăvară secetoasă. Culese un alt măr verde, atent să apuce pintenul pentru fructe cu o mână și fructul cu cealaltă. Și iunie a fost uscat, dar autoritățile n-or să declare încă secetă.

Gosdogii săriră și se rostogoliră sub el când lăsă mărul să cadă.

— Au căzut puține mere în iunie, așa că am fost nevoit să răresc mult. Am avut viespi, dar păduchele n-a fost așa de rău. Te-au lăsat să ieși așa repede din spital, Prosper? Spune-mi ceea ce nu-mi spui.

— Sunt bine. Gata să ridic baraje și să țin piept pădurilor în flăcări.

— Ai văzut-o pe Confort?

— Nu.

— Trebuia să vii cu trenul.

— M-a adus un prieten.

— De la Concord?

— Am coborât din tren la Wheelwright.

— Wheelwright…

Unul dintre gosdogi încerca să se cațere pe scară.

— Nu știu exact unde e. Undeva în sud-est, cred. Lee County, poate?

— Pe acolo. Ce nu e-n regulă cu Macounii?

— Ah, scutură din cap dezaprobator. Un pom prostuț care nu știe ce-i bine pentru el. Gesticula spre merele verzi din jurul lui: Uite ce dimensiuni au fructele astea. Chiar și după

scuturarea din iunie au rămas prea multe fructe pe crengi. Dacă ai mulți pomi din ăștia o să-ți petreci toată vara rărind de mână. Ai văzut-o pe Confort?

— Ți-am mai spus că nu.

Spur culese o cireașă care atârna jos, pe codița verde care arăta că nu era complet coaptă; în ciuda acestui fapt, o băgă în gură.

— Nu mai e mult până la culesul cireșelor, aș zice. Scuipă sâmburele înspre gosdogi: Retrag întregul regiment la Cloyce Forest, și acolo o să mă întâlnesc și eu cu ei.

— Revigorare civică – o să fii ocupat.

Cape se răsuci și instala platforma la următorul rând de pomi. Fiindcă haita se năpusti după el, renunță la scară.

— Cu toate astea nu m-aș supăra să mă ajuți. Cât stai acasă?

— Doar o săptămână.

Ridică scara și pivotă la următorul copac.

— Nu prea mult timp.

— Nu.

Era pe punctul să urce din nou când își dădu seama că nu-și îmbrățișase unicul fiu.

— Mă bucur că ești teafăr, Prosper, zise, punându-i o mână pe umăr. Dar tot nu înțeleg povestea cu trenul. Îl ținu pe Spur la lungimea brațului: De ce ai coborât?

Spur era disperat să schimbe subiectul.

— Dida, știu că nu vrei să auzi asta, dar eu și

Confort probabil o să divorțăm.

Cape rânji și-i dădu drumul lui Spur.

— Probabil?

Puse piciorul pe prima treaptă.

— Da.

Gosdogii se întorseseră deja, forfotind în jurul scării, cu penele pufoase zburătăcind.

— Îmi pare rău.

Spur se îndepărtă un pas.

— Prosper, cunoști sentimentele mele în privința asta. Urcă pe scară: Dar toată lumea știe că nu sunt decât un prost când vine vorba de păstrat o femeie.

Cape Leung spusese astfel de cuvinte încă de când mama lui Spur îl părăsise. În unele zile deplângea eșecul căsniciei sale ca pe o rană care îl lăsase schilodit pe viață, în altele se împăuna de parcă supraviețuirea ar fi fost singurul său merit. Când era tânăr, Spur crezuse că astea nu sunt decât poze și-i purtase pică tatălui său pentru că-și păstra secrete sentimentele față de mama lui Spur. Acum, Spur se gândea că probabil îl înțelegea.

— Confort nu s-a simțit niciodată bine aici, zise Spur posomorât. E vina mea. Dar nu cred că s-a născut să fie soție de fermier. N-a fost niciodată, și nici n-o să fie.

— Ești sigur? Cape trase aer printre dinți aplecându-se asupra pomului: A avut un șoc teribil, Prosper. Și acum asta?

— N-o să fie un șoc, zise, gâtuit.

Tatăl său avea mult prea multe motive să facă să meargă căsnicia lui. Îi plăcuse întotdeauna pe ambii puști Joerly și-i plăcuse felul în care Confort transformase atât Diligence Cottage, cât și pe unicul său fiu. Cape era nerăbdător să aibă nepoți. Și mai era și problema pământului, cândva acceptabil de complicată, acum oribil de simplă. Încă de când erau copii circula prin sat gluma că într-o zi Spur se va însura cu Confort și va uni fermele Joerly cu domeniile Leung, învecinate în est. Desigur, toată lumea știa că n-o să se întâmple chiar așa, din cauza lui Vic. Dar acum Vic era mort.

— Când ai de gând s-o vezi?

— Nu știu, zise Spur. Curând. Oricum, am avut o zi lungă. Mă duc înăuntru.

— Vii la noi la cină? întrebă Cape.

— Nu, sunt prea obosit. Îmi încropesc eu ceva de mâncare.

— N-o să fii nevoit să cauți prea mult, rânji. Fanii tăi au trecut de dimineață să deschidă casa. Sunt convins că au lăsat ceva bunătăți. Le-am spus vecinilor că trebuie să ajungi acasă astăzi.

Aruncă alte fructe gosdogilor.

— Acum că mă gândesc, ar trebui probabil să mă duc în oraș să le spun oamenilor să nu te aștepte la gară. Încă nu-mi vine să cred că ai mers cu mașina tocmai de la… cum i-ai spus?

— Care fani?

— Cred că Bunicuța Joy a fost cea care a organizat; cel puțin ea a venit la mine acasă să-mi ceară permisiunea.

Trecu de pe scară în pom ca să ajungă la ramurile cele mai înalte.

— Dar le-am văzut pe fetele Vele așteptând în camionetă, pe Pace Toba, pe Sommer Millisap. Se întinse după un ram foarte încărcat de mere: Oh, și după ce au plecat ele, probabil a trecut și Confort.

X

”Consider că e folositor să fii singur cea mai mare parte a timpului. Compania cuiva, chiar și a celor mai buni, devine curând plictisitoare și obositoare.”

Henry David Thoreau, Walden

Frigiderul era umplut cu o caserolă de pui cu păstârnac, o oală de supă de orz, jumătate de duzină de ouă, un ciubăr mic de unt, o bucată de brânză de capră și trei sticle de bere de rădăcini. Mai erau pe masă o pâine mare de secară cu ceapă și borcane de sticlă cu gem de caise și pere făcut în casă. Dar Spur mancă la cină plăcintă. Cineva îi copsese două plăcinte, una cu piersici și una cu mere. Mancă o jumătate din fiecare, apoi bău bere. De ce nu?

Nu era nimeni prin jur să-l boscorodească și era prea obosit să încălzească supa sau caserola, cu atât mai mult să le mănânce. Plăcinta nu-i cerea niciun efort. În plus, nu avusese parte de o bucată de plăcintă rezonabilă de când părăsise Littletonul. Subtilitățile coacerii depășeau bucătăriile de campanie ale Corpului Pompierilor.

Apoi își turnă un pahar mare de rachiu de mere și se așeză la masa din bucătărie, încercând să stabilească cine și ce adusese. Supa de orz părea a-i fi fost oferită de robusta Peace Toba. Bunicuța Joy știa despre slăbiciunea sa secretă față de bere, în ciuda faptului că crescuse la o fermă care trăia și murea cu cidru. Familia Millisap avea cea mai mare turmă de capre din oraș. Nu era sigur cine preparase caserola, deși ar fi pariat că nu erau surorile Velez. Caserolele erau prea respectabile pentru Velez. Aveau abia vreo douăzeci de ani, erau necăsătorite și puțin cam sălbatice – cel puțin după standardele din Littleton. Trebuiau să fie așa, întrucât își căutau dragostea într-un sat având cu puțin peste șase sute de suflete. Toată lumea spunea că probabil într-o zi se vor muta în Longwalk, sau chiar la Heart’s Wall, lucru care ar frânge inima părinților lor. El bănuia că plăcintele proveneau din bucătăria lor. O plăcintă bine făcută echivala cu o scrisoare de dragoste. Dar oare surorile Velez

doar presupuneau că el și Confort se vor despărți până la urmă? Confort luase probabil hotărârea de una singură și spusese oamenilor din sat. Apoi Spur își reaminti că Sly îi zisese că auzise ceva. Iar dacă știa Sly, însemna că știa toată lumea. Într-un sat indiscret ca Littleton, dacă un puști își julea genunchiul jucând base-ball, cel puțin trei mame apăreau fluturând bandaje.

Spur lăsă mâncarea deoparte și spălă vasele, după care nu mai avu niciun motiv să rămână în bucătărie. Dar mai tărăgăna un timp, încercând să evite amintirile care-i șopteau din celelalte camere ale casei. Și-i amintea pe severii săi bunici stând ca niște umbre lângă soba de lemne în ultimii lor ani. Își amintea cum bătuse în scânduri Diligence Cottage după ce murise Gigo, mobila butucănoasă și covorul jerpelit retrăgându-se în întuneric. Apoi el și Confort dând jos scândurile și redescoperind noul lor cămin. Tinerii căsătoriți mutaseră aproape toate lucrurile lui Gigo și Giga în hambar, unde mai mucegăiau și azi. Spur și Confort șterseseră praful, curățaseră, aruncaseră vechiturile și vopsiseră totul în casa goală. Își amintea cum stătea pe jos cu spatele sprijinit de peretele salonului, privind la singurul scaun pe care îl aveau. Confort se ghemuise lângă el, spunând că nu era loc pentru amândoi pe scaun și atunci mai bine să nu stea nimeni pe el. O sărutase. În

zilele acelea fuseseră multe săruturi. De fapt Confort și el făcuseră dragoste în fiecare cameră din casă. Era modul ei de a-și proclama proprietatea asupra casei și de a exorciza spiritele dezaprobatoare ale celor bătrâni.

Acum, când Confort aproape ieșise din viața lui, Spur se gândea că ea fusese o amantă puțin cam prea feroce pentru gusturile lui.

Uneori numai asta făceau când erau în pat. Din când în când pasiunea ei îl alarma, deși niciodată nu ar fi recunoscut așa ceva cât fuseseră împreună. N-ar fi fost bărbătește. Dar cu ceva timp înainte de a se înrola în Corp, când lucrurile deja începuseră să meargă prost, se simțise ca și cum un alt bărbat ar fi stat lângă ei, privind. Nu cineva real, mai degrabă ideea lui Confort despre un amant. Spur știa încă de pe atunci că el nu era un astfel de bărbat. Fusese doar un înlocuitor pentru cel pe care îl aștepta ea.

În cele din urmă părăsi bucătăria. Femeile care intraseră în Diligence Cottage făcuseră tot posibilul, dar nu era suficient aer pentru o noapte de iulie. Camerele erau încinse și miroseau a stătut. Rămase pe verandă până când tăunii îl goniră înăuntru. Apoi puse câte un ventilator în ambele ferestre ale dormitorului și-și deșertă ranița pe pat. Ce avea de îmbrăcat care să arate bine? Alese un tricou, dar simți mirosul de fum încă îmbibat în el. Îl lăsă să cadă

pe pat și râse lipsit de veselie. Era acasă; putea să se îmbrace cu propriile lui haine. Deschise dulapul și scoase pantalonii pe care i-i cumpărase Confort de ziua lui, și o cămașă albastră ușoară. Pantalonii erau largi și-i alunecau pe șolduri. Slăbise în timpul luptei cu focul și încă și mai mult în spital. Prea multă suferință. Prea puțină plăcintă.

Apoi, contrar propriei sale judecăți, traversă dormitorul spre dulapul lui Confort și începu să deschidă sertarele. Nu înțelesese niciodată de ce ea abandonase tot ce avea atunci când îl părăsise. Însemna oare că intenționa să se întoarcă? Sau că respingea complet viața lor împreună? Nu atinse nimic, doar se uită la lenjeria ei, negru, bleumarin și gri – fără culori pastelate sau modele pentru fata asta. Apoi șosetele rulate, bluzele fără mâneci, cămășile cu mânecile împachetate la spate, pantalonii groși de lucru, flanelele ușoare. Și în sertarul de jos pijamalele de culoarea jadului, dintr-un material cumpărat de pe piața neagră atât de fin încât ar fi alunecat de pe trupul ei și numai dacă el s-ar fi gândit să tragă de el.

— Nu tocmai ceea ce ar purta o nevastă de fermier. Spur vorbea cu voce tare numai ca să audă o voce; liniștea densă a casei îl irita. Cel puțin, nu nevasta acestui fermier.

Acum, că o pierduse pe Confort, Spur își dădu seama că singura persoană din familie

rămăsese tatăl lui. Îl izbi faptul că nu avea amintiri cu tatăl său la Cottage. Îl putea vedea pe Cape în sufrageria casei mari, sau în bibliotecă, sau dormitând în fața tellului. Singur, mereu singur.

Spur trecu printr-un moment prost. Intră în baie și se stropi cu apă rece pe față. Va trebui să se recăsătorească sau va sfârși ca tatăl lui. Încercă să se imagineze sărutând-o pe Bell Velez, strecurând o mână pe sub bluza ei, dar nu reuși.

— *Cioc, cioc.* O femeie îl striga din hol: Tatăl tău pretinde că te-ai întors.

Era Bunicuța Joy.

— O clipă.

Spur își șterse fața umedă cu prosopul de mâini. Când ieși din dormitor, zâmbetul de pe fața lui era adevărat. Îi era recunoscător Bunicuței Joy că-l salvase de liniște și proastă dispoziție.

Era o femeie scundă și rotofeie cu un păr fluturând în opt tonuri diferite de gri. Avea dinții mari și zâmbea ușor. Rochia ei verde de vară îi dezgolea pielea ridată de pe brațe și umerii largi; în ciuda muncii la fermă, era încă albă ca miezul de măr. Spur fusese cocoloșit de multe dintre femeile din Littleton când fusese mic, dar Bunicuța Joy însemnase cel mai mult pentru el. Trebui să se aplece puțin ca s-o îmbrățișeze.

— Prosper. Îl strânse atât de tare încât i se

tăie respirația: Dragul meu băiat, ești teafăr.

— Mulțumesc că ați deschis casa. Dar cum ați găsit totul?

Mirosea a liliac și își dădu seama că probabil se parfumase special pentru el.

— E o casă mică. Făcu un pas în spate să-l poată cuprinde cu privirea: În câte locuri poți ascunde un lucru?

Spur o studie și el; părea să fi îmbătrânit cu cinci ani în cele zece luni de când nu o mai văzuse.

— E destul de mare, în special pentru o singură persoană.

— Îmi pare rău, Prosper.

Când Spur văzu tristețea umbrindu-i fața, știu că trebuia să fi auzit ceva. La urma urmei, ea era virtuatorul satului. Presupunea că ar fi trebuit să fie ușurat că soția lui anunța pe toată lumea că vrea să divorțeze, fiindcă asta voia și el. Însă se simțea doar gol pe dinăuntru.

— Ce ți-a spus?

Bunicuța Joy clătină doar din cap.

— Voi doi trebuie să vorbiți.

Se gândi s-o preseze, dar hotărî s-o lase baltă.

— Ia loc, Bunicuță. Să-ți aduc ceva? Am rachiu de mere. O conduse spre sofa: Și bere.

— Nu, mulțumesc. Făcu semn cu capul spre geanta ei cu mărgele de lemn, pe care el abia acum o observă pe perna sofalei: Am adus comuniunea.

— Zău? făcu el, prefăcându-se dezamăgit. Atunci ai venit aici numai cu afaceri?

— Sunt aici din mai multe motive decât o să știi tu vreodată. Îl bătu în joacă pe braț: Iar comuniunea sufletelor este chemarea mea, băiete, nu afacerea mea.

Se instala pe sofa lângă geantă, iar el se așeză în fața ei pe scaunul din lemn de stejar care fusese cândva singura lui mobilă.

— Cât timp o să rămâi la noi?

Scoase trei candele pentru tămâie și le așeză pe masa din lemn de cireș pe care Confort o comandase tocmai în Providence.

— O săptămână.

Spur văzuse colecția de candele a Bunicuței Joy, dar nu știa ca ea să fi folosit vreodată trei deodată pentru doar două persoane.

— Îmi întâlnesc brigada la Cloyce Forest. O să avem în schimb muncă ușoară; o să privim numai cum cresc copacii.

El considera cele trei candele un exces; la urma urmei, acceptase în mod regulat comuniunea cu ceilalți pompieri.

— Nu te așteptam așa de curând.

Scoase din poșetă caseta de aluminiu marcată cu sigiliul Statului Transcendent.

— Nu ai venit cu trenul.

— Nu.

Alese un pătrat de comuniune din casetă. Îl

atinse de fruntea ei, de vârful nasului și de buze, apoi îl așeză pe muchie în candela cu tămâie. Ridică privirea spre el și tăcerea deveni apăsătoare.

— Doar atât, nu? zise ea în cele din urmă. Asta-i tot?

Spur îi înmâna chibriturile jerpelite păstrate special pentru comuniune.

— Tata te-a pus să întrebi, nu-i așa?

— Sunt bătrână, Prosper. Zâmbi strâmb: Mi-am câștigat dreptul să fiu curioasă.

Repetă ritualul cu al doilea pătrat de comuniune.

— Așa e. Dar el vrea să știe neapărat.

— Întotdeauna vrea.

Așeză a treia comuniune în candelă.

— Însă toată lumea înțelege această înclinație a sufletului lui Capability.

Alese un chibrit din cutie și îl aprinse. Acum era rândul lui Spur să aștepte.

— Așadar nu ai de gând să mă întrebi despre tren?

— Voiam, dar întrucât ai ceva de ascuns, n-am s-o fac.

Atinse focul de fiecare dintre cele trei pătrate și ele se aprinseră imediat, uleiurile din candelă arzând cu o flacără vie, galbenă.

— Nu-mi pasă prea mult, Spur. Mă bucur că te-ai întors și că ești sănătos. Suflă în flăcările

fiecărui pătrat, lăsând doar o margine strălucitoare: Să stai cât poţi mai mult cu noi.

Spur privi cum fumul comuniunii se ridică în aerul nemişcat al salonului. Apoi, mai mult ca să-i facă plăcere Bunicuţei Joy decât ca să-şi restabilească legătura cu satul lui, se apleca în faţă şi respiră adânc. Aburii care îi umplură nările fură la început aspri, dar mai subţiri şi mult mai dulci decât fumul sufocant al unui incendiu. Aşezându-se la loc în scaun, simţi aromele subtile: izul de drojdie al pâinii care se coace, mirosul stejarului proaspăt tăiat şi o idee din mirosul de haine proaspăt întinse pe frânghie la soare. Simţi cum fumul comuniunii îi umple capul şi îi atinge sufletul. Ca întotdeauna îl lega de dragul lui pământ şi de casa unde familia lui îşi făurise o nouă viaţă, de bătrâna fermă Leung, de oraşul său natal şi desigur de femeia aceea care îl iubea mai mult decât îl iubise vreodată mama lui, de tatăl său cel dur care nu putea fi altfel decât era, de credinciosul Sly Sawatdee şi generoasa Leaf Benkleman, caraghiosul Will Sambusa, neclintita Peace Toba şi întreaga familie Velez care întotdeauna fusese atât de generoasă cu el şi da, chiar de draga sa Confort Rose Joerly, care îl părăsise, dar cu toate acestea era un cetăţean al Littletonului.

Se înfiora când o observă pe Bunicuţa Joy privindu-l. Fără îndoială încerca să cântărească

dacă el acceptase pe deplin comuniunea.

— Mulțumesc, zise el, pentru toată mâncarea. Ea dădu din cap, satisfăcută.

— Cu plăcere. Voiam doar să-ți arătăm cât suntem de mândri de tine. E satul tău, la urma urmei, iar tu ești Prosper al nostru și noi vrem să rămâi întotdeauna cu noi.

El chicoti nervos. De ce credea toată lumea că pleca undeva? Ea se aplecă și-și coborî vocea:

— Dar trebuie să-ți spun că a fost mai mult decât o competiție în privința gătitului. Chicoti: s-au făcut pariuri pe ce o să mănânci prima dată.

— Pariuri?

Spur găsi oarecum agreabilă ideea ca jumătate de duzină de femei să concureze pentru a-i face lui plăcere.

— Și tu ce ai ales?

— După ce am văzut totul, m-am gândit că o să începi cu plăcinta. La urma urmei, nu era nimeni să-ți spună să n-o faci.

Spur râse.

— N-am mâncat decât plăcintă. Dar să nu spui la nimeni. Ea își lipi arătătorul de buze și rânji.

— Presupun că fetele Velez au făcut plăcintele?

— Nu era decât una – cu mere, cred că așa a spus Bell.

— Am găsit două pe masă: cu mere și cu piersici.

— Zău? Bunicuța Joy se lăsă pe spate pe canapea: înseamnă că a mai trecut cineva pe aici după ce am plecat noi.

— Poate că a fost Confort, zise Spur. Dida spunea că el bănuiește că a venit pe aici. Mă așteptam să găsesc un bilet.

— Confort a fost aici?

— Locuiește aici, spuse Spur morocănos. Cel puțin, toate lucrurile ei sunt aici.

Bunicuța inspiră adânc deasupra candelelor și reținu fumul câteva clipe.

— Sunt îngrijorată din cauza ei, spuse în cele din urmă. Nu a mai acceptat comuniunea de când am auzit despre Vic. S-a închis în sine și când ne-am dus să o vizităm acasă a fost la fel de prietenoasă ca o piatră. Există doliu și există autocompătimire, Prosper. Spunea că o să vândă ferma și o să se mute. L-am pierdut pe bietul Victor, nu vrem s-o pierdem și pe ea. Littletonul nu va mai fi același fără familia Joerly. Când o vezi, indiferent ce hotărâre iei, asigură-te că știe lucrul ăsta.

Spur fu pe punctul de a protesta, dar comuniunea îl adusese într-o stare de bunăvoință. Dacă cetățenii nu s-ar ajuta unii pe alții, nu ar mai exista Statul Transcendent.

— O să fac tot ce pot, zise, gâtuit.

— O, știu că o să faci, băiatul meu drag. Știu asta în sufletul meu.

XI

„Lucrurile nu se schimbă; noi ne schimbăm.”
Henry David Thoreau, *Jurnal*, *1850*

Măritul Gregory stătea alături de Spur în spatele camionului familiei Sawatdee, sprijinit de cabină, privind praful care se ridica în urma lor. Sly și Ngonda călătoreau în față. Pe măsură ce camionul se zdruncina pe Blue Valley Road, Spur nu avea cum să nu vadă încântarea de pe fața Măritului Gregory. Drumul era cu siguranță accidentat, iar băiatul sălta atât de sus, încât Spur era îngrijorat că ar putea zbura peste marginea remorcii. Chiar și pe Sly îl enerva, iar bătrânul fermier era în general calm ca o mlaștină. Dar Sly Sawatdee nu era obișnuit să transporte exteriori. Privea mereu peste umăr la Măritul Gregory prin fereastra deschisă din spate.

Spur nu se îndoia că povestea pe care o inventase despre Măritul Gregory și Ngonda avea să fie dată în vileag. Măritul Gregory se hotărâse să poarte o salopetă purpurie cu vreo douăzeci de nasturi de alamă. Deși nu era nimic în neregulă cu cămașa lui neagră, bandana înnodată în jurul gâtului era un dezastru roz împodobit cu desene cu sfecle, morcovi și știuleți de porumb. Cel puțin folosise o șmecherie de-a exteriorilor pentru a-și deghiza

culoarea ochilor. Hainele lui Ngonda nu erau chiar atât de ciudate, dar și ele reprezentau o problemă. Spur mai văzuse cetățeni purtând flanele tricotate și cămăși cu guler înalt – dar nu într-o duminică fierbinte de vară și nu în Littleton. Ngonda era îmbrăcat ca pentru o întâlnire a Oficiului Diplomatic al Cooperativei din Concord. Singura speranță a lui Spur era să-i depună repede la Diligence Cottage și fie să-i ascundă acolo, fie să le găsească ceva mai potrivit de îmbrăcat.

— Povestește-mi despre gosdogi, zise Măritul Gregory.

Spur se aplecă spre el, încercând să-l audă peste zgomotul motorului camionului, zăngănitul suspensiilor și frecarea roților pe drumul de pământ.

— Mai zi o dată.

— Gosdogii, strigă Măritul Gregory. Una din speciile băștinașe. Știi tu, patru picioare, cu pene, trăiesc în haită.

— Gosdogii, da. Ce vrei să știi?

— Îi mâncați.

— Eu nu.

Măritul Gregory păru să aștepte detalii, dar Spur nu era sigur ce voia el să afle exact.

— Alți cetățeni o fac, dar numai pe cei cafenii. Se zice că celelalte rase sunt prea ațoase.

— Și când îi omorâți, ei știu că o să moară? Cum o faceți?

— Eu n-o fac.

Spur nu omorâse niciodată un gosdog; Cape nu mânca așa ceva. Oricum, Spur tăiase găini și capre și ajutase odată la uciderea unui taur. Tăierea animalelor era una dintre sarcinile neplăcute care trebuiau făcute la o fermă, la fel ca săparea de gropi de gunoi sau curățarea de noroi a hambarelor.

— Nu suferă.

— Zău? E bine de știut. Măritul Gregory nu părea convins: Cât de deștepți crezi că sunt?

În acel moment, Sly calcă frâna și smuci volanul; camionul intră pe carosabilul neted al Civic Route 22.

— Nu prea, zise Spur.

Întrucât zgomotul drumului se atenuase, glasul lui se auzi și în cabină.

— Nu prea ce? întrebă Constant Ngonda.

Măritul Gregory se ridică să vorbească prin fereastra deschisă.

— L-am întrebat pe Spur cât sunt de deștepți gosdogii. N-am putut afla prea multe în sensul ăsta. De ce crezi asta?

— Echipa de Supraveghere a Comexplore i-a cotat la doar 6,4 pe Scala Inteligenței Animale Peekay, răspunse Ngonda. O capră are mai mult creier.

— Da, am aflat asta, zise Măritul Gregory, dar e interesant că prima evaluare a fost și singura făcută vreodată. Și era în interesul companiei

să-i coteze slab, nu-i așa? Desigur nu avea sens ca pukpukșii să se ostenească cu încă un test. Iar acum Statul vostru Transcendent e interesat să păstreze cifra așa cum e.

— Sugerezi vreun fel de conspirație? Ngonda începea să fie scandalizat: Că ei abuzează deliberat de o specie inteligentă?

— Pun doar întrebări, prietene Constant. Și nu, nu spun că sunt la fel de inteligenți ca oamenii, nu, niciodată. Dar să presupunem că sunt din nou testați și inteligența lor se dovedește a fi… să zicem 8,3. Sau chiar 8,1. Cele O Mie de Lumi ar vrea să-i vadă protejați.

— Protejați? răsună vocea delegatului prin fereastră.

— De ce, nu crezi că ar fi o idee bună? Trebuie doar să-i adunați și să-i mutați într-un parc sau ceva asemănător. Să-i lăsați liberi în habitatul lor natural.

— Nu a mai rămas habitat natural pe Walden.

Spur observă că Sly era atât de atent la conversație încât lăsase camionul să alunece liber pe drum.

— Poate numai sub apă.

O cisternă cu petrol îi ajungea repede din urmă.

— Putem construi unul, zise Măritul Gregory vesel. Clanul Leung ar putea da banii. Au nevoie de ceva de făcut.

— Pot să te întreb ceva?

Ngonda trecuse de scandalizare și era pe cale să se înfurie.

— Da, prietene Constant. Desigur.

— Câți ani ai?

— Doisprezece standard. Aniversarea mea e luna viitoare. Anul ăsta nu vreau o petrecere mare. E prea mult de muncă.

— Se recunosc în oglindă, spuse Sly.

— Ce? Ngonda fu întrerupt de la remarca pe care intenționa să o facă. Ce-ai zis?

— Când unul dintre ei își privește reflexia, se recunoaște. Sly se apleacă spre fereastră și vorbi: Am avut o mamă cu trei pui, care au stat în casă cu noi iarna trecută. Erau domesticiți, în mare parte.

Camionul încetinise încât abia se târa.

— Așa că nepoata mea Brookie se juca de-a îmbrăcatul cu puii într-o seară și prostuța de ea s-a gândit să-l vopsească pe unul din ei cu suc de struguri. Zicea că încearcă să facă primul gosdog purpuriu – tatăl ei o răsfață, știți? Dar n-a reușit decât să-i păteze piciorul drept din spate înainte s-o prindă maică-sa. Iar când Brookie i-a dat drumul sărăcuțului, el a galopat până la oglindă și s-a întors cu spatele să-și vadă piciorul mânjit. Apoi s-a pornit să scâncească și să cloncăne și să se învârtă în cerc așa cum fac atunci când sunt supărați.

Sly se uită în oglinda retrovizoare și observă pentru prima oară cisterna apropiindu-se.

— Eram acolo, am văzut limpede ca apa de izvor. Ideea că știa cine e m-a dat peste cap pentru câteva zile.

Ieși cu două roți dincolo de marginea lui CR22 și-i făcu semn cisternei să treacă.

— A fost o încercare grea, dar de atunci n-am mai pus niciodată în gură vreo bucățică de gosdog.

— E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată, zise Ngonda.

— Mulți cetățeni simt la fel, replică Spur.

— E dreptul lor. Dar să te grăbești să tragi o concluzie pe baza observațiilor acestui om…

— Nu vreau să mă grăbesc, prietene Constant, spuse Măritul Gregory. Hai să nu ne grăbim.

Cu toate că delegatul era gata să-și susțină punctul de vedere, nu mai vorbi nimeni și treptat se potoli. Sly reveni pe CR22 și conduse restul drumului cu viteză normală. Călătoriră mai departe în tăcere; vântul părea să-i alunge gândurile din cap lui Spur.

Când ieșiră de pe strada Jane Powder pe drumul spre casă, Sly se întoarse spre el.

— Se pare că ai musafiri.

Spur se frecă pe ceafă, frustrat. Cine le spusese celor din oraș că vrea să fie vizitat? Se aplecă pe laterala camionului, dar nu putu vedea pe nimeni până când nu parcară lângă poartă. Atunci descoperi scuterul sprijinit de hambar.

Dacă într-adevăr stătea în puterea Măritului Gregory să facă noroc, atunci ceea ce i se întâmpla lui Spur era ghinion pur. Scuterul îi aparținea lui Confort.

Măritul Gregory se ridică în picioare în remorcă și se roti, privind de jur împrejur ferma.

— Asta e căminul tău, Spur.

O spuse nu ca pe o întrebare, ci ca pe o declarație, de parcă Spur ar fi văzut-o pentru prima dată.

— Acum înțeleg de ce vrei să trăiești departe de toate. Locul ăsta e ca o poezie.

Constant Ngonda deschise portiera și coborî în drumul prăfos. Judecând după expresia de pe chipul lui, delegatul își formase probabil o opinie diferită asupra casei. Oricum, era destul de diplomat ca s-o păstreze pentru sine. Își strânse la piept sacul de voiaj și tocmai urca scările pe verandă când observă că nimeni altcineva nu se mișcase din camion.

O priveau pe Confort venind încet spre ei dinspre hambar, evident într-o astfel de stare de nervi încât părea să împrăștie căldură în arșița dimineții.

— Femeia asta pare furioasă ca un trăsnet, zise Sly. Vrei să încerc să mă pun în calea ei?

— Nu, răspunse Spur. Probabil ar trece peste tine.

— Dar asta este Confort a ta? zise Măritul Gregory. Soția cu care nu mai trăiești. E așa

incitant, exact cum speram. A venit în vizită oare ca să-ți ureze bun venit acasă?

— Nu mă prea aștept la un bun venit. Scuzați-mă, ar trebui să vorbesc cu ea. Sly, dacă nu te superi să aștepți câteva minute, poți să-i conduci pe Constant și pe tânărul Lucky înăuntru. E mâncare suficientă.

— Lucky, zise Măritul Gregory, repetând numele pe care căzuseră de acord să-l poarte, ca pentru a-și reaminti să-și intre în rol. Bună, prietenă Confort, strigă. Eu sunt Lucky. Lucky Ngonda.

Ea neglija salutul și continuă să se îndrepte amenințătoare spre ei. Soția lui era o femeie zveltă, cu trăsături fine și ochii ca niște coacăze negre. Avea părul lung, drept și negru. Purta o rochie cadrilată galbenă fără mâneci, pe care Spur nu o mai văzuse înainte. O parte a noii sale garderobe, gândi, a noii sale vieți. Când fusese îndrăgostit de ea, Spur o considerase drăguță. Dar acum, văzând-o pentru prima dată după luni întregi, își dădu seama că e doar delicată. Nu părea suficient de puternică pentru rigorile vieții la fermă.

Spur deschise capacul din spate și Măritul Gregory sări din remorcă. Ngonda coborî înapoi scările ca să facă cunoștință cu Confort. Spur îi întinse sacul Măritului Gregory lui Sly când ea se înființa în fața lor.

— Bunicuța Joy a spus că vrei să mă vezi la

prima oră a dimineții. Nu pierdea timpul cu introduceri.

— Nu mi-am dat seama că voi întrerupe o petrecere.

— Confort, făcu Spur, îmi pare rău.

Apoi se opri, necăjit de cât de ușor căzuse pradă vechilor tipare. Când fuseseră împreună, el întotdeauna își cerea scuze.

— ’Neața. Dulceață, zise Sly. Nu prea e o petrecere, mă tem.

— Dar înăuntru sunt gustări, replică Măritul Gregory. Aveți un loc atât de frumos. Eu abia l-am cunoscut pe Spur, dar sunt convins că într-o zi o să fie fericit aici. Numele meu e Lucky Ngonda. Îi întinse mâna: Trebuie să ne strângem mâinile, dar întâi trebuie să-mi spui numele tău.

Confort fusese atât de concentrată asupra lui Spur, încât nu-l luase în seamă pe Măritul Gregory. Acum îl analiză în toată splendoarea lui purpurie și ochii i se lărgiră:

— De ce ești îmbrăcat așa?

— E ceva în neregulă? Privi în jos spre salopetă: M-am îmbrăcat ca să-l vizitez pe prietenul meu Spur. Își mângâie capul descoperit: Pălăria, nu-i așa? Ar fi trebuit să port pălărie.

— Constant Ngonda, prietenul lui Spur din 9. Ngonda se interpuse între ei: îmi cer scuze că dau buzna; știu că aveți lucruri importante de

discutat. Vă dăm ocazia să recuperați acum. Eu și nepotul meu o să fim bucuroși să vă așteptăm înăuntru.

Puse un braț în jurul umerilor Măritului Gregory și-l îndreptă spre verandă.

— Stai așa, protestă Măritul Gregory. Credeam că sunt vărul tău.

— Rămâi cât vrei, Spur, zise Ngonda împingându-l pe băiat. Noi ne descurcăm.

Sly clătină din cap incredul.

— Mă duc să mă asigur că nu fac vreo prostie. Porni după ei.

— E plăcintă în frigider, strigă Spur în urma lor. Ceva mai mult dintr-o plăcintă cu mere și câteva felii cu piersică. Își făcu curaj și se întoarse spre Confort: Tata mi-a zis că ai fost aici zilele trecute. Încercă să-i zâmbească, dar renunță. Mi-ai gătit plăcinta mea preferată.

— Cine sunt oamenii ăștia? Ochii îi sclipeau de suspiciune.

— Băiatul e ciudat. De ce i-ai adus aici?

— Hai să facem câțiva pași.

Îi luă brațul și fu surprins când ea se lăsă fără să protesteze. Simți focul din privirea ei răcorindu-se pe măsură ce se îndepărtau de casă.

— Am stat de vorbă cu Bunicuța Joy, zise el. Zicea că ești cu moralul cam scăzut.

— Am dreptul să mă simt așa cum mă simt, replică ea tăios.

— Nu ai acceptat comuniunea.

— Comuniunea e ceva ce-ți dau ei ca să te simți deștept fiindcă te porți ca un prost. Spune-i că nu am nevoie de vreun băgăcios care să-mi sufle fum în ochi ca să mă împiedice să văd ceea ce nu merge bine.

Se opri și îl întoarse cu fața la ea:

— Divorțăm, Spur.

— Da, îi susținu el privirea. Știu.

Vru s-o îmbrățișeze, sau poate s-o zgâlțâie. Să-i atingă părul lung și negru. Însă mâinile îi atârnau inutile pe lângă corp.

— Dar tot îmi fac griji pentru tine.

— De ce?

— Spuneai că o să pleci.

Ea se întoarse și porni din nou.

— Nu pot să țin singură o fermă.

— Te-am putea ajuta, eu și Dida. O ajunse din urmă: Angajează niște puștani din sat. Eventual angajează un arendaș din alt sat.

— Și cât crezi că o să meargă așa? Dacă vrei să-mi conduci ferma, Spur, cumpăr-o de la mine.

— Familia ta e o parte importantă a locului ăstuia. Întregul sat vrea să rămâi. Toată lumea se va implica.

Ea surâse sardonic.

— Toată lumea a vrut ca noi să ne căsătorim. Vor să rămânem împreună. Am obosit ca toată lumea să-mi dicteze mie viața.

El nu voi să admită în fața ei că și el simțea așa uneori.

— Unde o să te duci?

— Departe.

— Doar departe?

— Îmi e dor de el, zău așa. Dar nu vreau să trăiesc în apropierea mormântului lui Vic.

Spur izbi o piatră de pe drum și pentru câteva clipe nu spuse nimic.

— Ești sigură că nu de mine vrei să te îndepărtezi?

— Nu, Spur. De asta sunt sigură.

— Când ai hotărât toate astea?

— Spur, nu sunt supărată pe tine.

Dintr-un impuls se ridică pe vârfurile picioarelor și mimă un sărut pe obraz. Atinse mai mult aerul, dar obrajii lor se frecară, și pielea ei fierbinte se atinse de a lui.

— Îmi placi, mai ales când ești ca acum, calm și gânditor. Tu ești cel mai bun dintre toți și întotdeauna ai fost bun cu mine. Numai că nu mai pot trăi așa.

— Și tu îmi placi, Confort. Aseară, după ce am acceptat comuniunea…

— Destul. Ne place unul de altul. Ar trebui să ne oprim aici, e suficient de bine așa. Se lovi de el: Acum povestește-mi despre băiat. Nu e un exterior, nu-i așa?

Îi aruncă o privire provocatoare și el încercă să suporte presiunea acelei priviri. Merseră în

tăcere până când decise că poate vorbi despre Ngonda și Măritul Gregory.

— Poți păstra un secret? Ea oftă.

— Știi că oricum o să-mi spui, așa că dă-i drumul, înconjuraseră complet casa. Spur îl zări pe Măritul Gregory privindu-i de la o fereastră. O conduse pe Confort spre hambar.

— Acum două zile, pe când eram încă în spital, am început să trimit mesaje în exterior. Respinse obiecțiile ei: Nu mă întreba, nu știu exact de ce, decât că mă plictiseam. Oricum, băiatul a răspuns la unul dintre ele. El este Măritul Gregory din Clanul Leung, Fosforescență de ceva sau altceva, am uitat ce. Locuiește pe Kenning în sistemul Theta Persei și bănuiesc că e cineva important, fiindcă următorul lucru pe care îl știu e că s-a teleportat pe Walden și a făcut să fiu dat jos din tren.

Îi povesti despre elicopter, Memsen și copiii Leung și cum fusese silit să-i arate Măritului Gregory satul său.

— Oh, și se presupune că face noroc.

— Ce înseamnă asta? zise Confort. Cum face cineva norocul?

— Nu știu exact. Dar Memsen și clanul Leung sunt convinși cu toții că el face asta, indiferent cum.

Se plimbau prin grădina cu flori a lui Giga. Confort încercase să și-o însușească după ce se mutaseră. Însă nu avusese timpul să îngrijească

plantele pretențioase, și cultivase numai crini galbeni, crini de toamnă și rugi de trandafiri. După un sezon de neglijare, chiar și aceste flori rezistente pierdeau teren în fața volburii, ierbii rațelor și laptelui cucului.

Spur se așeză pe banca de piatră pe care bunicul său o construise pentru bunica. Îi făcu semn să i se alăture. Ea ezită, apoi se așeză la capătul opus, întorcându-se să stea față în față.

— Se poartă prea stupid ca să fie cineva important, spuse ea. Ce spui de scăparea avută, cum că ar fi vărul și nu nepotul lui? Oamenii de pe lumea lui sunt idioți?

— Poate că așa a intenționat el să spună. Spur se aplecă și rupse o frunză de laptele cucului: La urma urmei, a îmbrăcat salopeta aia purpurie; nu se străduiește prea mult să pretindă că ar fi cetățean.

Rupse buruiana din rădăcină și o lăsă să se ofilească la soare.

— Dacă a vrut ca eu să-ți spun ție cine este și a decis să facă să se întâmple asta? Cred că e obișnuit ca lucrurile să se petreacă așa cum vrea el.

— Și ce vrea de la noi? Expresia ei era impenetrabilă.

— Nu sunt sigur. Cred că Memsen mi-a spus că el trebuie să vină aici ca să vadă în ce fel ne va schimba asta pe noi. Clătină din cap: Are vreun sens?

— Nu trebuie să aibă, zise ea. El e din exterior. Ei nu gândesc la fel ca noi.

— Probabil.

Era un loc comun care fusese înrădăcinat în ei la fiecare lecție de încredere în sine la care stătuseră suficient de mult. La urma urmei, acesta era motivul pentru care Președintele Winter fondase Walden. Dar acum când întâlnise în realitate exteriori – pe Memsen, Măritul Gregory și copiii Leung – nu mai era convins că sunt atât de diferiți. Dar nu era momentul să se certe pe tema asta.

— Uite, Confort, am propriile mele motive să-ți spun toate astea. Am nevoie de ajutor cu el. La început am crezut că pur și simplu o să se prefacă a fi unul dintre noi și o să arunce liniștit o privire prin sat. Acum cred că el vrea să fie descoperit ca să facă să se întâmple anumite lucruri. Așa că o să încerc să-l țin ocupat aici, dacă pot. Doar pentru o zi; a zis că pleacă de dimineață.

— Și tu crezi asta?

— Mi-ar plăcea.

Săpă cu degetele la rădăcina unei păpădii și o smulse din pământ cu lujerul intact.

— Ce altceva pot să fac? întoarse ochii spre casă dar nu-l mai văzu pe Măritul Gregory la fereastră. Ar fi bine să ne întoarcem.

Ea puse o mână pe brațul lui.

— Mai întâi trebuie să vorbim despre Vic. Spur

făcu o pauză, gândindu-se.

— Putem face asta dacă vrei. Studie rădăcina păpădiei de parcă ar fi avut răspunsul la toate problemele sale: Probabil ar trebui. Dar e greu, Confort. Când am fost în spital exteriorii mi-au făcut ceva. Un tratament care...

Ea îl strânse de braț, apoi îi dădu drumul.

— Un singur lucru trebuie să-l știu. Ai fost acolo cu el în ultimele clipe. Cel puțin așa am auzit. Tu ai raportat moartea lui.

— A fost rapid, zise Spur. Nu a suferit.

Era o minciună pe care fusese pregătit s-o spună încă de când se trezise în spital.

— Asta e bine. Mă bucur. Înghiți în sec: Mulțumesc. Dar a spus ceva? La sfârșit, adică.

— Să spună? Ce să spună?

— Trebuie să înțelegi că după ce m-am mutat din nou acasă, am descoperit că Vic se schimbase. Am fost șocată când s-a înrolat voluntar în Corp, pentru că de fapt se gândea să părăsească Littletonul. Poate și Walden-ul. Vorbea mult despre exterior.

Își strânse brațele atât de tare în jurul pieptului încât păru că se micșorează.

— El nu credea... Nu trebuie să spui nimănui lucrul ăsta. Promiți? Spur închise ochii și aprobă din cap. Știa ce voia ea să-i spună.

Cum să nu știe? Cu toate acestea, se temea s-o audă. Glasul ei se micșoră de asemenea. Îi simpatiza pe pukpukși. Nu pentru incendii, dar

spunea că nu e nevoie ca noi să acoperim cu păduri și ultima bucățică de Walden. Vorbea despre respectul…

Fără niciun avertisment, coșmarul sări din întuneric în sufletul lui ca un prădător lacom. Îl pândea de după un pâlc de pini; copacii explodau ca artificiile. Scânteile mușcau din hainele sale civile și îl înțepau. Putea simți mirosul de păr ars. Părul lui.

Dar nu voia să-și miroasă părul ars. Spur încercă cu disperare să revină pe bancă în grădină, să revină la Confort, dar ea continua să-l împingă și mai adânc în coșmar.

— După ce am auzit că a fost ucis, m-am dus în camera lui…

Îi făcea semn și pe moment Spur gândi că la urma urmei poate că nu era Vic cel a cărui față lucea de căldura focului. Vic nu l-ar trăda, nu-i așa?

— Era scrisul lui…

Spur trebuia să danseze ca să nu-i ia foc pantofii, și nu avea nicio scăpare, nicio alegere, nici măcar timp. Torța își desfăcea larg brațele, iar Spur cădea în îmbrățișarea lui și cu un șuierat furios explodau amândoi în flăcări. Spur simțea pielea crăpându-i…

Și țipă.

XII

„Suntem răsplătiți pentru suspiciunile noastre prin găsirea a ceea ce suspectăm.”

Henry David Thoreau, O săptămână la Concord și Râurile Merrimack

Toată lumea spunea că nu are de ce să se simtă jenat, dar cu toate acestea Spur se simțea profund rușinat. Se dovedise laș. Slab și lipsit de autocontrol. Nu-și amintea cum ajunsese să fie culcat pe canapeaua din salon. Nu-și amintea dacă plânsese sau blestemase, sau doar leșinase și fusese târât ca un sac de ceapă prin curte până în casă. Când se trezi din coșmar nu știa decât că avea gâtul uscat și obrajii fierbinți. Ceilalți erau adunați în jurul lui, încercând să nu pară îngrijorați, dar fără să reușească să fie prea convingători. Nu era sigur ce-l supăra mai mult: faptul că străinii fuseseră martori la căderea lui, sau că fuseseră prietenii și vecinii.

Când se ridică în capul oaselor, o alarmă generală se transmise printre privitori. Însă când încercă să se scoale în picioare, Sly îl apăsă înapoi pe canapea, strângându-i ferm de umăr. Confort îi aduse un pahar cu apă. Era atât de tulburată, încât mâna îi tremura când i-l oferi. Luă o înghițitură, mai mult ca să-i satisfacă pe ceilalți decât ca să-și potolească propria sete. Aveau nevoie să creadă că îi erau de ajutor, chiar dacă cel mai bun lucru pe care îl puteau face pentru el – să plece și să-l lase

singur – era și singurul lucru pe care cu siguranță nu aveau să-l facă.

— Poate că ar trebui să-l sun pe doctorul Niss. Râsul lui Spur era ușor ca cenușa: Să-i cer banii înapoi.

— Ai dreptate. Constant Ngonda se lumină la idee, apoi își dădu seama că entuziasmul lui era nepotrivit. Vreau să spun, n-ar trebui să anunțăm spitalul? zise, cu ochii la tellul de pe peretele salonului. Ar putea fi îngrijorați.

Spur știa că delegatului i-ar fi plăcut să fie scos repede din Littleton, în speranța că Măritul Gregory și clanul Leung îl vor urma. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva ar fi cel mai bine, dar fusese destul de umilit în acea dimineață.

— N-au de ce să fie îngrijorați.

— Bine, zise Ngonda. Mă bucur să aud asta, Spur. Dacă nu te superi, am promis să anunț Cooperativa când ajungem.

Fără să aștepte un răspuns, Ngonda traversă în grabă salonul spre bucătărie. Între timp Măritul Gregory se tolănise într-un fotoliu, cu picioarele atârnând peste margini. Răsfoia nerăbdător o ediție a *Adevăratei Istorii a Benzii Desenate* editată de Artele Didactice fără să privească de fapt paginile. Spur se gândi că arăta și mai stingherit ca de obicei, de parcă ar fi știut că ar fi trebuit să se afle în altă parte. Sly Sawatdee se instalase alături de Spur. Ținea mâinile împreunate în poală, avea pleoapele

grele și mormăia din când în când doar pentru sine, probabil cu gândul la pescuit sau la fursecuri cu fructe sau prăjiturele cu melasă.

— Îmi pare așa de rău, Spur, spuse Confort. Pur și simplu nu mi-am dat seama.

Era pentru a treia oară când își cerea scuze. Nu era obișnuită să se scuze și nu o făcea prea bine. Însă chinul ei era copleșitor. Avea fața palidă, gura strânsă ca o cicatrice. Oare ce îi spusese el? Nu-și amintea, dar trebuie să fi fost ceva groaznic. Era o disperare tăcută în ochii ei pe care nu o mai văzuse înainte. Îl speria.

Spur puse paharul de apă pe masă.

— Confort, nu trebuie să-ți pară rău.

La urma urmei, el era cel care cedase nervos.

— Hai să nu ne mai gândim, da? Acum mă simt bine. Ca să dovedească, se ridică în picioare.

Sly tresări, dar nu făcu nicio mișcare pentru a-l împinge la loc pe canapea.

— Ai suficient aer aici, vrăbiuță nesăbuită?

— Mă simt bine, repetă el și era adevărat. Era timpul să lase asta deoparte și să continue. Schimbă subiectul: Cine vrea să vadă livada? Lucky?

— Nu te supăra, spuse Sly. Oasele mele nu se simt în stare de o plimbare. Dar o să vă gătesc prânzul.

— Eu o să vin, zise Ngonda.

Confort păru că vrea să-l roage ceva, dar

vinovăția scosese deja ce era mai bun în ea.

Se plimbară printre loturi, vorbind în general despre problemele fermei. După ce admirară livada renăscută, inspectară grădina sufocată de buruieni, înconjurară hambarul, se jucară cu haita de gosdogi care apărură dinspre casa cea mare și începură să-i urmeze pretutindeni, explorară marginile lanului de porumb pe care Cape îl planta printre trifoi până când Spur va fi gata să se ocupe din nou de fermă, se plimbară prin păduri până la Mercy’s Creek.

— Luăm apă pentru irigații din pârâu, dar familia Joerly deține drepturile asupra ei, așa că avem apă cam tot timpul anului. Spur arătă cu degetul: Este un iaz în pădure, unde eu și Confort înotam când eram copii. Ar fi un loc bun ca să ne răcorim și-n după-amiaza asta.

— Deci tu și Spur ați fost vecini?

Măritul Gregory încercase s-o tragă de limbă pe Confort toată dimineața, fără prea mult succes.

— Ați crescut împreună, ca și mine și prietenii mei. Speram să-i aduc și pe ei, dar unchiul Constant Ngonda a zis că sunt prea mulți. Familia ta încă mai locuiește la fermă?

— Mama a murit. Ne-a lăsat nouă totul. Acum a murit și Vic.

— Da, Spur a zis că fratele tău a fost un pompier curajos. Știu că te-ai întristat foarte mult, dar eu văd în fața ta mult mai mult noroc.

Ea se sprijini de un copac și-și ridică privirea spre cer.

— Era un oraș pukpuk în pădurile astea. Spur era nerăbdător să plece mai departe: L-au construit de-a lungul pârâului. Acum e acoperit de vegetație, dar putem merge să vedem ruinele.

Măritul Gregory păși de pe mal pe o piatră plată care se ridica din apa.

— Și tatăl tău?

— A plecat, răspunse Confort posacă.

— Când erau ei mici, spuse repede Spur.

Știa că lui Confort nu-i plăcea nici măcar să se gândească la tatăl ei, cu atât mai mult să vorbească despre el unor străini. Park Nen venise prin căsătorie în familia Joerly. Nu numai căsnicia lui cu Rosie Joerly fusese furtunoasă, dar el era un singuratic care niciodată nu se adaptase pe de-a-ntregul la viața satului.

— Ultima dată am auzit despre Park că locuiește în Freeport. Măritul Gregory își croi drum peste pârâu sărind din piatră în piatră.

— Era pukpuk, nu-i așa?

Îi alunecă piciorul și flutură brațele ca să-și păstreze echilibrul.

— Cine ți-a spus asta?

Dacă fusese absentă înainte, acum Confort era extrem de atentă.

— Am uitat. Traversă înapoi apa din patru salturi rapide: Tu, unchiule?

Ngonda se linse nervos pe buze.

— Eu nu am auzit niciodată de omul ăsta.

— Poate Spur.

Spur ar fi negat, dacă Confort i-ar fi dat ocazia.

— El nu a știut niciodată. Glasul îi era ascuțit: Nimeni n-a știut. Îl înfruntă pe băiat: Nu te juca cu mine, exteriorule!

El încercă să dea înapoi, dar ea îl urmă.

— De ce te interesează tatăl meu? De ce ești aici?

— Ești nebună? Ngonda îl prinse pe Măritul Gregory care se împiedicase de o piatră și apoi îl aruncă pe băiat în spatele său. Asta e nepotul meu Lucky.

— Știe, prietene Constant. Măritul Gregory trase cu ochiul din spatele flanelului delegatului. Ochii îi sclipeau de emoție: Spur i-a spus totul.

— O, nu, se prăbuși Ngonda. Nu merge deloc bine.

— Memsen ne-a dat la toți teme de cercetare pentru excursia aici, spuse Măritul Gregory. Kai Thousandfold a avut sarcina să afle despre tine. Ți-ar plăcea de el; e de pe Beliweather. Zicea că e foarte îngrijorat în privința ta, prietenă Confort.

— Spune-i să-și vadă de treburile lui. Spur era îngrozit.

— Confort, îmi pare rău, n-am știut…

— Taci din gură, Spur. Exteriorii ăștia te-au

luat drept prostul care ești de fapt. Ochii lor se întâlniră: Eu abia mi-am cunoscut tatăl, iar ceea ce am știut nu mi-a plăcut. Mama probabil ar mai trăi încă dacă n-ar fi fost lăsată să se descurce singură cu ferma atâția ani.

Bărbia îi tremura; Spur nu o mai văzuse niciodată atât de agitată.

— Ne-a spus că Bunica Nen era pukpuk, dar că a emigrat din ținuturile aride cu mult înainte de a se naște tatăl meu și că el a fost crescut ca orice alt cetățean.

Lacrimile îi șiroiau pe față.

— Așa că să nu-ți închipui că înțelegi totul despre mine pentru că ai aflat despre o femeie moartă pe care eu nu am cunoscut-o niciodată.

Spunând asta se întoarse și porni țeapăn înapoi spre Diligence Cottage. Părea să se fi subțiat din dimineața aceea și acum lui Spur îi părea așa de lipsită de substanță că vântul verii ar fi putut s-o zboare ca pe un puf de păpădie. Știa că erau multe – mult mai multe – lucruri despre care trebuiau să vorbească, dar mai întâi trebuiau să găsească un nou mod de a-și vorbi unul altuia. Pe când ea dispărea în pădure, simți o înțepătură de nostalgie pentru simplitatea pierdută a tinereții lor, când viața era într-adevăr așa de ușoară cum promisese Președintele Winter că ar putea fi.

— Mi-e foame.

Măritul Gregory părea destul de mulțumit de

sine.

— Nu e încă prânzul?

După ce lungise prânzul cât putuse de mult, Spur habar n-avea ce să mai facă să-l țină pe Măritul Gregory departe de necazuri. Terminaseră cu vizitarea fermei Leung și mai aveau să-l viziteze pe tatăl lui la casa cea mare. Spur se gândi la asta, dar hotărî să păstreze ideea ca ultimă salvare. Sperase să-și petreacă după-amiaza colindând pe terenurile familiei Joerly, dar acum nu se mai punea problema. În timp ce Măritul Gregory se agita prin casă, ridicând lucruri și punându-le apoi la loc, întrebând despre fotografiile de familie, deschizând dulapuri și sertare, Spur propuse să facă un tur prin Littleton în camionul lui Sly. Un tur din mers, își zise. Fără opriri.

Strategia funcționa aproape o oră. La început, Măritul Gregory fu mulțumit să stea alături de Spur în spatele camionului în timp ce acesta îi arăta pietrele de hotar ale Littletonului și-i descria istoria satului. Urcară pe Lamana Ridge Road până la Lookover Point, de unde aveau vedere asupra întregii Comunități Littleton. Satul fusese înființat în timpul celui de-al Treilea Val și populat de câștigătorii loteriei anului 2432. În primii ani, cele douăzeci și cinci de familii munciseră împreună la construirea clădirilor Comunității: școala încrederii în sine, ateneul, sala comuniunii, primăria și prima

bursă din Littleton, unde mărfurile și serviciile puteau fi cumpărate sau schimbate între ele. Primii Douăzeci și Cinci locuiseră la comun în barăci rudimentare, până când fuseseră terminate clădirile comunității, apoi se mutaseră treptat la fermele lor pe măsură ce terenul era curățat și echipele de tâmplari ridicau cabane, hambare și grajduri pentru fiecare familie. Familia Leung sosise cu a Doua Serie de Douăzeci și Cinci patru ani mai târziu. Calea ferată ajunsese acolo după trei ani și majoritatea activităților de la bursa inițială se mutaseră din Comunitate în Shed Town lângă gară. Sly conduse de-a lungul crestei dealului și se zdruncinară pe drumuri laterale, printre ferme, terenuri cultivate și pășuni. Priviră de la o distanță sigură fermele Toba, Parochet și Velez și trecură de joagărul familiei Sambusa la confluența dintre Mercy’s Creek și Swift River. Apoi reveniră pe CR22.

Singurul drum de întoarcere la Diligence Cottage era prin centrul Comunității.

— Ia-o pe la barăci, îi strigă Spur lui Sly. Ne putem destinde acolo picioarele, îi spuse Măritului Gregory. O să-ți arăt cum trăiau Primii Douăzeci și Cinci.

Una din barăcile originale fusese păstrată ca muzeu istoric dincolo de peluza sălii comuniunii. Era deschisă oricui voia să vadă exponatele prăfuite. Spur se gândi că era cea mai bună

alegere pentru o oprire; cu excepția Zilei Fondatorilor, a zilei de naștere a Președintelui și a Zilei Recunoștinței, nimeni nu se ducea niciodată acolo.

Comunitatea părea părăsită când trecură de clădirile primei burse. Acestea fuseseră renovate și transformate în case pentru cetățenii din Littleton care nu erau fermieri, ca profesorii de la școală, doctorul Christopoulos și unii dintre bătrâni, ca Bunicuța Joy. O văzură pe Doll Groth ieșind din ateneu. Recunoscând camionul, îi făcu prietenește cu mâna lui Sly, dar când îl văzu în spate pe Spur zâmbi și începu să bată din palme, ridicând mâinile deasupra capului. Asta îi plăcu așa de mult Măritului Gregory încât se ridică în picioare și începu și el să bată din palme spre ea. Spur trebui să-l prindă în brațe ca să-l împiedice să se răstoarne din remorcă.

Dar Doll fu singura persoană pe care o văzură. Spur nu putea crede ce noroc avea atunci când opriră la barăci, praful din parcare învolburându-se în jurul lor. Vântul se întețise, dar nu domolea deloc arșița miezului de vară. Cămașa lui Spur se lipise de spate în porțiunea în care se sprijinise de cabina camionului. Cu toate că nu era sigur dacă Măritul Gregory poate sau nu să transpire, fața băiatului era categoric rumenă. Ngonda părea că se lichefiază sub flanelul său. Vremea se potrivea

de minune planurilor lui Spur. Spera că după ce vor fi petrecut o jumătate de oră în barăcile încinse și lipsite de aerisire, l-ar putea convinge pe Măritul Gregory să se întoarcă la Diligence Cottage să înoate în pârâu. După aceea ar veni practic cina. Și pe urmă s-ar putea uita la tell. Sau l-ar putea învăța pe Măritul Gregory unele din jocurile de cărți locale. Spur fusese întotdeauna norocos la Trombon.

Abia când motorul camionului familiei Sawatdee tuși, dădu rateuri și în cele din urmă se opri, Spur auzi pentru prima dată larma mulțimii. Ceva se întâmpla pe terenul de sport de lângă școală, la poalele unei coline aflate la câteva sute de metri distanță. Încercă să-l împingă pe Măritul Gregory în baracă, dar era prea târziu. Spur se gândi că acolo trebuiau să fie o mulțime de oameni. Făceau o zarvă greu de neglijat.

Măritul Gregory întoarse capul în direcția școlii și zâmbi.

— Ce noroc pe noi. Am ajuns tocmai la timp pentru Memsen.

XIII

„Asociez această zi, când mi-o amintesc, cu meciurile de baseball pe care le jucam dincolo de coline, pe maidanele dinspre Sleepy Hollow.”

Henry David Thoreau, Jurnal, 1856

— Ce-i asta? șuieră Ngonda.

Sly își scoase pălăria moale și se șterse cu ea pe frunte.

— Pare un meci de baseball, orășeanule, zise.

Copiii Leung erau pe teren; cu un sentiment groaznic Spur numără vreo doisprezece în salopete purpurii și tricouri negre. Probabil sosiseră în cele două camionete parcate lângă gradenele de lemn. Lângă ele era o zonă întreagă cu camioane, scutere și biciclete din sat. Vreo sută de cetățeni stăteau pe gradene și alți douăzeci sau treizeci se învârteau pe marginea terenului, încurajând echipa locală. Match Klizzie deschisese baraca cu răcoritoare și prăjea cârnați. Bunicuța Joy își instalase cortul ei pentru comuniune: Spur putea vedea valurile de fum alb ori de câte ori unul dintre săteni dădea la o parte perdeaua de la intrare.

Având mulți dintre tinerii de bază ai echipei plecați la incendii, Vulturii din Littleton ar fi trebuit să sufere din lipsă de oameni. Dar Spur văzu câțiva dintre jucătorii de pe vremuri întorși de la pensie ca să îmbrace ciorapii stacojii. Warp Kovacho tocmai intra la bază și Spur îl zări pe Cape așezat pe banca celor care urmau la lovire, al doilea.

Betty Chief Twosalt lustrui mingea de salopetă și trase cu ochiul la Warp.

— Unde, bătrâne domn? Juca *feeder* pentru

Leung.

Warp legănă bâta la nivelul taliei ca să-i arate unde voia să arunce.

— Chiar aici, don'șoară, zise. După aia ai face bine să te lași în jos. Jucau numai cu două baze în teren, stânga și dreapta. Stegulețele fixate la vârful fiecărei baze fluturau în briza puternică.

Betty aprobă și livră pe sub mână. Era lentă și avantajoasă, dar Warp o lăsă să treacă. Pendragon Chromlis Furcifer era la primire pentru Leung. O prinse cu mâna goală și o aruncă înapoi la Betty.

— Ce aștepta? mormăi Măritul Gregory. Era perfect. Ignoră privirea de gheață a lui Spur.

— O țâră mai jos data viitoare, don'șoară, zise Warp, indicându-și încă o dată preferința cu bâta. Viteza a fost bună, acum lovește precis.

Tânăra Melody Velez se cățărase la capătul cel mai de sus al gradenei și îl observă pe Spur trecând pe sub ea.

— E aici! strigă. Spur e aici!

Jocul încetă și gradenele se goliră când sătenii se înghesuiră în jurul lui, bătându-l pe spate și strângându-i mâna. În cinci minute fu sărutat mai mult decât fusese în tot anul precedent.

— Deci el e un alt prieten exterior de-al tău? Bunicuța Joy îl ținea pe Măritul Gregory la o lungime de braț, analizându-l. Salut, băiete. Cum te cheamă?

— Sunt Măritul Gregory de Kenning, zise el.

Dar numele meu de pe Walden e Lucky, poți să-mi spui așa.

Cetățenii din jur râseră nervos.

— Atunci ești Norocos.

Bunicuța Hope Nakuru atinse bandana roz înnodată în jurul gâtului lui.

— Nu-i așa că-i o eșarfă drăguță? Măritul Gregory radia.

Spur era uluit de toate astea.

— Dar cine v-a spus că sunt exteriori? Cum au ajuns aici? Și de ce jucați baseball?

— Memsen i-a adus, spuse Peace Toba. A zis că se vor înțelege după ce încep să joace. Și a avut dreptate.

Mica Jewel Parochet îl trase de cămașă:

— Spur, zicea că ai zburat cu un elicopter. Cum a fost?

— Poate data viitoare aduci și un musafir cu tine, zise Melody Velez, zâmbind. Se freca de el fără prea multă discreție.

Spur aruncă o privire mulțimii care se rărea; cetățenii urcau din nou în gradene.

— Dar Memsen unde e?

Peace Toba arătă cu degetul; Memsen tocmai intrase în teren pe partea bazei din dreapta când Constant Ngonda o capturase. Dădea din mâini cu atâta frenezie încât părea că avea de gând să zboare în jurul terenului. Memsen își aplecase capul așa de mult că practic urechea îi ajunsese pe umăr. Apoi îl văzu pe Spur. Își

ciocni inelele în direcția lui, cu un zâmbet viclean pe față. Știa că ar fi trebuit să fie furios pe ea, însă se simțea plutind, de parcă tocmai și-ar fi pus jos stingătorul și ar fi dezbrăcat echipamentul de teren. Orice se întâmpla acum, nu era vina lui. Făcuse ce putuse mai bine pentru satul lui.

— Deci asta ascundeai tu de mine, chicoti tatăl său. Știam eu că trebuie să fie ceva. Prietenii tăi sunt de treabă. Nu trebuie să-ți faci griji, îi șopti la ureche: De treabă, dar foarte ciudați. Nu rămân aici, nu-i așa? Se retrase.

— Prosper, avem nevoie de tine în meciul ăsta. Puștii ăștia sunt niște duri. Arătă spre Kai Thousandfold: Ăla are un braț ca un furtun de pompieri.

— Nu mulțumesc, zise Spur. Dar tu ar trebui să reintri în joc. Ridică brațele deasupra capului și le flutură înspre gradene:

— Mulțumesc, mulțumesc tuturor, le strigă celor care-l întâmpinaseră. Ei se liniștiră ca să-l asculte. Dacă vă așteptați la vreun discurs, n-ați nimerit fermierul potrivit. O să spun doar că mă bucur că sunt acasă, și atât. Bine?

Mulțimea murmură în asentiment.

— Atunci jucați. Izbucniră urale.

— Hai, Vulturii! Uralele se întețiră.

— Pot să joc și eu? întrebă Măritul Gregory. Pare distractiv. Trase de bretelele salopetei: Pot să joc, nu-i așa? Avem multe feluri de base-ball

pe Kenning. Dar regulile voastre sunt diferite, așa-i? Explică-mi-le.

— De ce m-aș osteni? Spur începuse să se întrebe dacă Măritul Gregory nu-l lua de prost. Se pare că vă descurcați destul de bine și așa.

Alteța Sa Jacqueline Kristof îi înconjură umerii cu brațul.

— Mingea e moale, deci fără mănuși, spuse, conducându-l pe teren. Nu există tușe, deci de fapt trebuie să-l lovești cu mingea pe cel care aleargă. Asta se numește sting. Fără faulturi și fără…

Toți spectatorii se așezară pe scaunele lor, iar Spur își croi drum spre Ngonda și Memsen. Ea nu purta salopeta standard Leung, ci o rochie verde cu imprimeu floral. Își spălase desenele fosforescente de pe brațe și-și legase părul la spate într-o coadă. Dar dacă încercase să nu iasă în evidență, categoric eșuase. Era cea mai înaltă femeie de pe planetă.

— Vorbește cu ea, zise Ngonda. Aveam o înțelegere…

— Pe care voi ați încălcat-o, replică Memsen. Am fost de acord ca Măritul Gregory să viziteze Littletonul, iar voi să-l lăsați să facă ce noroc va putea. Ați promis că-l lăsați să facă un tur al satului…

— …Sub supravegherea lui Spur, Preavenerabilă, o întrerupse Ngonda.

Betty Chief Twosalt aruncă și Warp privi din

nou cum trece mingea. Asta nu se potrivea copiilor Leung.

— Întârziați jocul, domnule, strigă cineva. Memsen se întoarse de la Ngonda spre Spur.

— După cum îi explicam delegatului, Leung și cu mine vedem tot ceea ce vede Măritul Gregory. Așa că știm că l-ai prezentat doar la doi dintre vecinii tăi. Ai promis că se va putea întâlni cu cetățenii acestui sat, dar până acum l-ai ținut izolat. Are nevoie să fie printre oameni, Spur. Hambarele nu au noroc. Oamenii au.

— A fost decizia mea, zise Spur. Îmi asum responsabilitatea.

— Iar asta a fost a noastră, zise ea arătând spre teren. Deci? Ngonda pufni dezgustat.

— Trebuie să sun la Concord. Oficiul Diplomației va înainta un protest la Forumul celor O Mie de Lumi.

Se îndepărtă un pas de ei, apoi se întoarse și agită un deget spre Memsen:

— E clar o violare a Legământului nostru, Preavenerabilă. Clanul Leung va fi rechemat pe Kenning.

Pe când ei îl priveau pe Ngonda îndepărtându-se, Warp lovi și trimise mingea înapoi la aruncător. Betty o prinse, dar îi alunecă printre degete și se rostogoli până în colț. Micul Senator Dowm se aruncă asupra ei, dar se opri fiindcă Warp deja era cu o mână pe jalonul bazei dreapta.

— Poate ar fi trebuit să-i fac cunoștință Măritului Gregory cu ceva mai multă lume.

Spur se întrebă dacă apropierea de Memsen îi altera percepțiile. Întreaga planetă părea să se încline ușor, așa cum se întâmplase în după-amiaza aceea când el și Leaf Benkleman băuseră un litru întreg din cel mai bun rachiu de mere al mamei ei.

— Dar de ce jucăm baseball?

Memsen își arătă dinții într-un fel care nu era deloc un zâmbet.

— Toleranța nu pare să fie prețuită de cetățenii Statului Transcendent. Ați fost învățați că modul vostru de viață e mai bun nu numai față de cel al pukpukșilor, ci și față de cel al majorității culturilor celor O Mie de Lumi. Sau am interpretat noi greșit textele? Spur clătină mohorât din cap.

— Așadar. Ciupi aerul: Delegatul Ngonda avea dreptate să insiste că aterizarea unui elicopter în Comunitatea voastră ar putea intimida oamenii. A trebuit să găsim un mod mai puțin amenințător de a ne face apariția, de a ne justifica prezența și de a-ți întâlni vecinii. Cercetările au stabilit că baseball-ul ar fi un truc posibil. Vulturii voștri au fost campioni în Hamilton County acum doi ani și pe locul doi în Nord-Est în 2498.

— Un truc.

— Un truc ca să profităm de tradițiile voastre.

Satul e mândru de realizările sale în baseball. Sunteți obișnuiți să jucați cu străini. Și, desigur, avem o invitație din partea lui Spur Leung, eroul zilei.

Livy Jayawardena lovi o minge înaltă care zbură peste capetele mijlocașilor. Kai Thousandfold, jucând fundaș, alergă cu spatele și o prinse peste umăr. Între timp Warp se mutase la baza stânga. În anii lui cei mai buni s-ar fi descurcat, dar anii lui cei mai buni fuseseră când Spur era bebeluș. Kai se întoarse și aruncă; aruncarea lui perfectă îl lovi pe Warp drept între omoplați. Joe dublu, serviciu încheiat.

— Eu v-am invitat? întrebă Spur. Când anume?

— Cum, în spitalul unde noi ți-am salvat viața. Susțineai mereu că Leung nu sunt niște adversari pe măsura Vulturilor tăi. I-ai spus doctorului Niss că nu-ți poți imagina să piardă un joc de baseball contra unor exteriori, mai ales contra unei cete de copii. Zău așa, Spur, asta a fost prea de tot. A trebuit să-ți acceptăm provocarea. Așa că am sosit la primărie, ne-am spus povestea tuturor celor pe care i-am întâlnit. Într-o oră gradenele erau pline.

Spur era impresionat.

— V-ați gândit la asta încă de ieri?

— De fapt, doar în ultimele câteva ore.

Făcu o pauză, aparent distrasă. Scoase un *pa-pa-pa-ptt* jos, repetitiv.

— Cu toate că trebuie să știi ceva despre noi, zise în cele din urmă. Desigur, delegatul Ngonda ar fi scandalizat dacă ar ști că ți-am spus, dar el e scandalizat de orice. Se aplecă la înălțimea lui, astfel încât erau față în față: Arareori gândesc ceva de una singură, Spur.

El se strădui să nu observe că genunchii ei sunt îndoiți în direcții diferite.

— În majoritatea timpului, noi gândim pentru mine.

Lumea păru să se mai încline încă puțin; Spur simțea că e pe punctul să alunece de pe ea.

— Nu cred că am înțeles ceea ce tocmai ai spus.

— E complicat. Se îndreptă: Iar aici atragem atenția. Pot să aud cum câteva femei tinere șușotesc despre noi. Va trebui să găsim un loc mai intim ca să discutăm. Am nevoie de sfatul tău.

Se întoarse și făcu cu mâna cetățenilor din gradene care îi priveau. Spur se forță să zâmbească și le făcu și el cu mâna, apoi o conduse pe deal înspre primărie.

— Ngonda o să-și înregistreze protestul, zise ea, și îi va fi sumar respins. Păstrăm continuu contactul cu Forumul Celor O Mie de Lumi.

În timp ce mergea începu să vorbească întretăiat. Urcarea pantei ușoare a dealului o lăsase fără suflu.

— Ei știu ce facem noi. Nu toate lumile sunt de

acord. E greu de ajuns la un consens. Dar clanul Leung are un plan… să deschidă negocierile între voi… și pukpukși. Așeză o mână pe umărul lui ca să se sprijine: Crezi că e ceva ce ar merita făcut?

— Poate.

Putea să simtă căldura mâinii ei prin materialul subțire al cămășii.

— Bine, da. Se gândi că poate să fie un alt truc: Dar cine sunteți voi? Cine sunt Leung? De ce faceți asta?

— Ai răbdare.

În vârful dealului ea trebui să se odihnească să-și recapete răsuflarea. În cele din urmă spuse:

— Ai vorbit cu Măritul Gregory despre gosdogi?

— De dimineață în camion.

— Leung l-au instigat. Înțelege că noi nu credem că gosdogii gândesc în adevăratul sens al cuvântului. Poate evaluarea inițială Peekay a fost reală. Dar dacă se descoperă că sunt mai inteligenți, atunci am putea aduce problema tratamentului lor de aici în atenția Forumului. Ar fi o problemă delicată să îndreptăm dezbaterile către remediul dorit de Leung. Complicat, dar nu imposibil. Forumul nu are puterea reală să intervină în problemele lumilor membre, iar Președintele vostru Winter are dreptul să conducă Walden cum vrea. Dar depinde de

opinia favorabilă a Celor O Mie de Lumi. După ce vom fi terminat aici, Leung va propune crearea unei rezervații în care gosdogii să poată trăi în habitatul lor natural.

— Dar nu a mai rămas habitat natural. Pukpukșii l-au distrus.

— Ah, dar ecosistemele pot fi recreate. Gesticula spre pășunea care se întindea în fața lor, spre gardurile de trandafiri de pe marginea ei și copacii care o umbreau, ale căror frunze tremurau în adierea vântului de vară: După cum prea bine știi.

— Ce legătură are o rezervație de gosdogi cu pukpukșii?

— Să ne dăm la o parte din soare înainte să ne topim. Memsen îl conduse spre o bancă la umbra unui ulm. Se lăsă pe ea; Spur rămase în picioare, privind în jos. Era o schimbare; îi ușura durerea de gât.

— Rezervația creează un precedent. Își zăngăni inelele: Ca să fie înființată, trebuie controlată creșterea pădurii, ceea ce înseamnă că extinderea Statului Transcendent pe Walden va fi blocată. Până acum, Cooperativa a refuzat să negocieze asupra acestui punct. Apoi se pune problema amplasării rezervației. Voi și pukpukșii va trebui să începeți tratative pentru stabilirea unui loc. Împreună. Cu o înghiontire delicată din partea Forumului, cine știe ce fel de discuții vor avea loc la o astfel de întâlnire.

— Dar nu putem! Spur își șterse sudoarea de pe frunte. Statul Transcendent a fost fondat pentru ca oamenii să poată trăi izolați și să ne rămânem credincioși nouă înșine. Atât timp cât pukpukșii trăiesc aici, vom fi atacați direct de exteriori.

— Statul vostru Transcendent este un experiment controversat. Memsen deveni palidă la față și emise sunetul *pa-pa-pa-ptt* pe care Spur îl auzise și mai înainte.

— Întotdeauna ne-am întrebat cum pot fi izolarea și ignoranța niște baze potrivite pentru o societate umană. Voi chiar credeți în simplitate, Spur, sau pur și simplu nu cunoașteți ceva mai bun?

Spur se întrebă dacă ea folosise vreo tehnologie interzisă de-a exteriorilor pentru a-i privi în suflet; se simțea violat.

— Eu cred în asta. Arătă, așa cum făcuse și ea mai înainte, spre Comunitatea Littleton, verde ca un vis: Nu vreau ca satul meu să dispară. Pukpukșii au distrus deja lumea asta.

— Da, asta s-ar putea întâmpla, dacă asta hotărâți voi și copiii voștri, spuse Memsen. Noi nu avem un răspuns pentru voi, Spur. Dar întrebarea este, aveți nevoie de o rezervație ca a gosdogilor sau sunteți suficient de puternici ca să vă păstrați credințele indiferent cine le contestă?

— Ăsta e planul vostru pentru salvarea

Walden-ului? Strivi iarba cu pantoful: Ăsta e norocul pe care Măritul Gregory a bătut atâta drum ca să-l facă?

— Oare? Se lăsă pe spate pe bancă și privi în sus la coroana ulmului: Poate că da.

— Ce idiot am fost.

O spuse cu amărăciune; dacă ea avea de gând să se folosească de el, cel puțin ar fi putut recunoaște.

— Tu, Măritul Gregory și Leung vă învârtiți prin exterior, treceți prin aventuri mărețe și rezolvați problemele altor oameni.

Începu să se plimbe înainte și înapoi prin fața băncii.

— Sunteți un fel de supereroi, nu-i așa?

— Leung s-au adunat ca să învețe să deosebească guvernările una de alta, zise ea cu răbdare. Uneori călătoresc, dar în cea mai mare parte a timpului stau cu noi pe Kenning. Desigur, ei au putere politică în Forum pentru că sunt cine sunt, dar scopul lor nu e atât să facă ceva, cât să învețe. Apoi, după câțiva ani, această cohortă se va dezmembra și ei se vor împrăștia pe lumile lor să-și încerce norocul. Și când va veni timpul să ne căsătorim…

— Să te căsătorești? Cu cine?

— Cu Măritul Gregory, desigur.

— Dar e doar un copil.

Memsen trebuia să-i fi simțit disprețul din glas.

— Destul de curând își va avea propriul său noroc, zise ea rece. Am fost aleasă cea de a douăzeci și doua Memsen de către predecesoarea mea. M-a căutat ani de-a rândul prin cele O Mie de Lumi.

Cu un icnet obosit se ridică în picioare, și din nou îl domină prin înălțime.

— O Memsen e de două ori onorată: este soția unui Mărit Gregory și mama altuia. Vocea ei devenise declamatoare, ca și când ar fi rostit un discurs bine repetat înainte: Iar eu o port pe predecesoarea mea și încă douăzeci de suflete dinaintea ei salvate în memoria noastră, astfel încât întotdeauna putem să-l slujim pe Măritul Gregory și să-i sfătuim pe Leung.

Spur era oripilat de cât de puțin o înțelegea pe femeie.

— Ai niște persoane moarte… în interiorul tău?

— Nu moarte, zise ea. Salvate.

Un claxon înnebunit îi întrerupse. Un camion se înclină luând curba și derapa oprindu-se în fața primăriei. Stark Sukulgunda sări din camionul încă în mers și se năpusti înăuntru.

Spur se îndreptă de spate.

— Ceva nu e-n regulă.

Porni spre camion și ajunsese până în dreptul statuii Președintelui Winter, ridicată sus pe piedestal, când Stark se năpusti din nou afară pe ușă. Îl văzu pe Spur și flutură cu frenezia mâna.

— Unde sunt toți? strigă. Nu răspunde nimeni.

— Joacă baseball. Spur o luă la fugă: Ce s-a întâmplat? Ce-i?

— Baseball?

Ochii lui Stark se bulbucaseră, iar el încerca să-și recapete răsuflarea.

— Coasta de sud a Lamanei… arde… arde totul… a luat foc pădurea!

XIV

„Am trecut încet prin pădurea de la stânca Fairhaven, m-am urcat pe cea mai înaltă piatră și m-am așezat pe ea ca să observ progresul flăcărilor, care se apropiau cu iuțeală de mine, aflându-se acum cam la un kilometru distanță de punctul din care pornise focul. Am auzit sunetul îndepărtat al clopotului dând alarma și am știut că orașul se afla în calea incendiului. Până acum m-am simțit ca o persoană vinovată. Nimic altceva decât rușine și regret, dar acum am rezolvat scurt problema cu mine însumi și mi-am spus: Cine sunt oamenii ăștia care pretind că sunt stăpânii acestor păduri și în ce fel sunt eu rudă cu ei? Am dat foc pădurii, dar prin asta nu am făcut niciun rău, iar acum e ca și cum un fulger ar fi făcut-o. Flăcările alea nu fac decât să consume combustibilul lor natural. Deci am rezolvat repede conflictul cu mine însumi și m-am ridicat să privesc flăcările care

se apropiau. Era un spectacol glorios, iar eu eram singurul care să se bucure de el. Focul atinsese deja baza stâncilor și urca pe versanții lor. Veverițele fugeau din fața lui într-o goană orbească, iar porumbeii se agitau prin norii de fum. Flăcările aprindeau pinii până în vârf de parcă ar fi fost praf de pușcă.”

Henry David Thoreau, Jurnal, 1850

Mai mult de jumătate din Departamentul Pompierilor Voluntari din Littleton jucau baseball când sună alarma. Se năpustiră în sus pe deal spre sediul de cărămidă din Comunitate, urmați de aproape toți spectatorii, care se înghesuiau neliniștiți în sala comuniunii în timp ce pompierii țineau sfat. În mod normal erau șaisprezece pompieri la datorie, dar, ca și Spur, Will Sambusa, Bright Ayoub, Bliss Bandaran și Comandantul Cary Millisap se înrolaseră în Corp. Cape era în prezent Șef Adjunct; el i-ar fi condus pe voluntari dacă fiul său n-ar fi fost acasă. Chiar dacă Spur protestă că el era doar un simplu pompier, prima decizie a voluntarilor fusese să-l voteze pe el Șef Executiv.

Ca orice unitate dintr-un oraș mic, Departamentul Pompierilor din Littleton răspundea în mod obișnuit la apeluri în caz de incendii în case, tufișuri care luau foc și accidente de tot felul, dar erau prost echipați ca să oprească un incendiu major. Aveau doar o

singură mașină, un tractor vechi cu o pompă de trei mii de litri pe minut și un tanc de apă de cinci mii de litri. Ducea cincizeci de metri de furtun cu diametrul de șase centimetri, cincizeci de metri de furtun auxiliar și o scară metalică de zece metri. Dacă incendiul era atât de mare cum îl descrisese Stark, Autospeciala Nr. 4 va fi la fel de folositoare în lupta cu el ca și o mătură.

Spur rezistă impulsului de a-și sui echipa în mașină să se repeadă spre incendiu. Avea nevoie de mai multe informații înainte de a-și angaja forțele insuficiente. Ar fi durat cel puțin o oră până când ar sosi companiile din satele învecinate, iar Corpul putea să nu ajungă la Littleton înainte de căderea nopții. Cape întinse o hartă pe masa lungă de la sediu și voluntarii se înșirară în jurul ei, cu umerii aduși și posomorâți. Bunicuța Joy se strecură înăuntru, aprinse un singur pătrat de comuniune și ieși, lăsându-i să contemple ceea ce incendiul ar putea face satului lor. Îl asaltară cu rândul pe Stark cu întrebări despre ceea ce văzuse în realitate. La început el făcu tot posibilul să răspundă, dar șocul pe care îl avusese putea dezechilibra oameni mai buni decât el. Pe măsură ce îl presau, deveni posac și suspicios.

Familia Sukulgunda locuia mult la vest față de Leung și mai sus pe coastele Lamana. Veniseră mai târziu în Littleton și unele porțiuni ale terenurilor lor erau așa de accidentate încât

trebuiseră terasate. Se aflau la circa patru kilometri nord de Comunitate, chiar la capătul lui January Road, un drum neasfaltat cu multe cotituri. Stark își menținu declarația că incendiul ajunsese la el coborând coasta, în general din direcția Lookover Point spre est. La început pretinse că se afla la un kilometru distanță când își părăsise el casa, dar apoi se răzgândi și insistă că incendiul practic îi atinsese hambarul. Asta nu avea sens, fiindcă briza puternică dinspre răsărit ar fi împins focul în direcție opusă, spre fermele Ezzat și Millisap, și eventual spre Herrera și Leung.

Spur se cutremură imaginându-și focul mugind prin livezile lui Giga. Dar vecinii se bazau pe faptul că el își va stăpâni aceste temeri.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, cugetă el, ar putea însemna că focul a fost pus deliberat și acel cineva e încă acolo încercând să ne facă necazuri.

— Torțe în Littleton? Livy Jayawardena părea că se îndoiește. Nu ne aflăm în apropierea terenurilor aride.

— Nici Double Down nu era, zise Cape. Nici Wheelwright.

— Asta nu știu. Stark Sukulgunda își scoase șapca de pe cap și începu s-o frământe. Tot ce știu e că ar trebui să nu mai discutăm despre ce e de făcut și să facem ceva.

— Mai întâi trebuie să știm sigur încotro se îndreaptă focul, ceea ce înseamnă că trebuie să urcăm pe Lamana Ridge Road.

Spur se străduia să pună în practică ceea ce învățase la pregătire.

— Dacă focul nu a trecut dincolo de drum și a luat-o înapoi pe versantul nordic, atunci putem folosi drumul drept baraj și să păstrăm linia asta. Și când vor veni întăriri, o să-i trimitem spre est peste deal la vârful incendiului. Într-acolo bate vântul. Ridică privirea spre ceilalți să vadă dacă și ei sunt de acord: Trebuie să ne gândim serios la un perimetru estic.

— De ce? Stark era livid. Pentru că acolo locuiești tu? Casa mea e cea care…

— Taci, Stark, zise Peace Toba. Umple-ți plămânii de comuniune și împacă-te cu satul.

Niciuna dintre fermele amenințate care se aflau în calea incendiului spre răsărit nu era complet curățată de copaci. Simplitatea cerea ca cetățenii să cultive din pământurile lor numai atât cât au nevoie. Fermierii de pe Walden foloseau pădurea ca paravan împotriva vântului; păstrarea copacilor pe terenurile nefolosite prevenea eroziunea solului. Dar acum Spur se gândea la toți pinii, tuia și cedrii roșii, alături de foioasele din pădurile în care se jucase când era copil. La Râul Motu văzuse pinii explodând în flăcări. Și mai erau și grămezile inflamabile de rumeguș, buturugi și bușteni

vechi pe care le aduna fiecare fermier, uscându-se în soarele de vară.

— Dacă lucrurile merg prost în est, am putea fi nevoiți să oprim focul mai departe la Blue Valley Road. Spur arătă cu degetul linia de pe hartă: Nu ar fi un baraj atât de eficient ca drumul de pe coastă, dar îl putem îmbunătăți. Bandaran și Sawatdee să curețe toată litiera și humusul din partea de vest. Apoi grăpați tot drumul. Vreau să văd o fâșie de cel puțin trei metri lățime de pământ curat, pe întreaga lungime.

— Prosper, șopti Cape. Doar nu renunți la toate astea.

Indică pe hartă granițele celor patru ferme amenințate, oprindu-se la pătratul negru care marca Diligence Cottage.

Spur privi scurt la tatăl său, apoi din nou în depărtare, tulburat de ceea ce văzuse. Capability Leung părea la fel de disperat ca Stark Sukulgunda. Poate chiar mai mult, întrucât credea că tocmai îl auzise pe fiul său condamnând la distrugere munca sa de o viață. Pentru prima dată în viață Spur se simți de parcă el era tatăl, iar Cape fiul.

— Nu, încercă să-l liniștească pe tatăl său cu un zâmbet. Asta e doar linia de retragere. Sper să putem tăia o linie de la Iazul Spot de-a lungul Mercy’s Creek până la râu. Terenul e accidentat și în funcție de cât de repede avansează focul,

s-ar putea să nu avem suficient timp, dar dacă putem menține linia aia, îi salvăm pe Millisap, Joerly și pe noi.

Nimeni nu spuse că fermele Ezzat ar fi fost oricum pierdute, chiar dacă această strategie riscantă ar fi funcționat.

— Dar în clipa asta focul e mult mai aproape de casa mea decât de oricare alta, zise Stark. Și chiar tu ai spus, poate că e un maniac sinucigaș care abia așteaptă să-și dea foc și să ia și casa mea cu el.

Pe Spur îl enerva felul în care Stark Sukulgunda se tot lua de el. Îi venea greu să se concentreze.

— Putem trimite mașina la tine, Stark, zise, dar nu știu la ce ar folosi. Nu ai nicio apă stătătoare pe pământul tău, nu-i așa?

— De ce?

— Mașina nu are decât un rezervor de cinci mii de litri de apă. Nu e nici pe departe suficient dacă arde casa ta.

— Am putea cufunda furtunul de aspirație în fântâna lui, spuse Livy. Să pompăm de acolo.

— Ai puț săpat? întrebă Cape. Cât de adânc?

— Patru metri.

— Probabil l-am seca înainte de a reuși să facem ceva, admise Cape.

— Ba nu, zise Spur. Are dreptate. Peace, tu, Tenny și Cert duceți autocisterna la Sukulgunda. De asemenea puteți asigura perimetrul la vest.

Curățați o linie cât puteți mai mult în sus pe deal. Fiți atenți la torțe. Nu cred că focul o să vină spre voi, dar, dacă vine, fiți pregătiți, înțelegeți? Duceți-vă la tell și anunțați-ne dacă se schimbă ceva.

— Vă contactăm când ajungem acolo, spuse Peace în timp ce echipa ei pleca să-și ia echipamentul.

— Livy, tu și ceilalți înconjurați cât puteți de mult ca să ajutați linia de la pârâu. Poate puneți un contrafoc, dar țineți legătura cu mine. Cât combustibil aveți?

— Cel puțin douăzeci de grenade. Poate mai multe. Dar nu avem bombe incendiare.

— Atunci aduceți benzină, probabil o să aveți nevoie. Țineți-vă oamenii între civili și incendiu, ați înțeles? Și retrageți-vă dacă se încinge prea rău. Am pierdut prea mulți prieteni anul ăsta. Nu vreau să mai îngrop pe altcineva. Dida, noi trebuie să găsim un mod de a ajunge pe creastă…

Fu întrerupt de vuietul mulțimii, care se adunase în fața sediului pompierilor. Spur înlemni, pe moment uluit. Doar nu puteau să continue să joace baseball, nu? apoi se gândi că incendiul trebuia să-și fi schimbat direcția. Cobora dealul mai repede decât ar fi avut dreptul s-o facă, o avalanșă de foc pe punctul de a incinera Comunitatea și el nu putea face nimic ca să se lupte cu el; în coșmar, nu avea

stingător. Și nici geaca ignifugă. Spur se cutremură. Nu era potrivit să conducă, să decidă ce să lase pradă focului și ce să salveze. Era slab, sufletul său era pierdut în beznă deși știa că nu ar trebui să-i fie frică. Era un veteran al luptei cu focul, dar cu toate acestea frica îl copleșise.

— Te simți bine, fiule?

Tatăl său îi puse o mână pe umăr. Incendiul lingea bolovanii și pârlea copacii din pădurea pe care el jurase s-o protejeze.

— Dida, șopti, aplecându-se mai aproape de tatăl său ca să nu-l audă nimeni altcineva, și dacă nu-l pot opri?

— O sa faci tot ce poți, Prosper. Toată lumea știe asta.

Când ieșiră alergând din clădire, văzură fumul înălțându-se pe cer la nord-vest. Dar nu norul diabolic uluise mulțimea, care încă se mai scurgea afară din sala comuniunii. O umbră trecu drept pe deasupra capetelor și, chiar și în arșița după-amiezii dezastruoase, Spur îngheță.

Tăcut, ca un miracol, elicopterul Măritului Gregory ateriza în mijlocul Comunității Littleton.

XV

„Oamenii se duc la foc pentru distracție. Când văd cu câtă râvnă aleargă la un incendiu, fie pe vreme rece, fie pe căldură, noaptea sau ziua,

târând după ei o pompă, sunt uluit să constat cât de bine servește unui scop nivelul emoției.”

Henry David Thoreau, Jurnal, 1850

— E o mare diferență între incendiul de suprafață și incendiul de coronament, spuse Pendragon Chromlis Furcifer copiilor Leung adunați în burta elicopterului. Incendiile de suprafață se deplasează pe solul pădurii, consumând litiera.

Citea după niște notițe pe care le derula pe antebraț.

— Stai, ce-ai spus că e litiera? întrebă Alteța sa Jacqueline Kristof, cea mai mică Leung.

Memsen ciupi aerul.

— Nu mai întrerupe, Alteța ta. Dacă ai întrebări, interoghează cognosfera în liniște. Îi făcu semn din cap lui Penny: Continuă, Pendragon. Te descurci bine.

— Litiera este iarba, lăstarii, frunzele moarte, copacii căzuți – lucruri de genul ăsta. Deci un foc de suprafață poate arde repede sau încet, depinde. Dar dacă flăcările urcă în coroanele copacilor, aproape întotdeauna străbate pădurea, întrucât Statul Transcendent nu posedă tehnologie să-l oprească, Spur va trebui să-l lase să se stingă de la sine. Dacă vă uitați aici…

Grupul se adună în jurul ei, aplecându-se să vadă.

Spur reușise în cea mai mare parte s-o ignore pe Penny, deși Cape continuase să se încrunte la Leung. Memsen le explicase că Penny avea drept temă pentru excursia pe Walden incendiile din păduri.

Elicopterul nu era perfect etanșat împotriva fumului. Fiind la marginea coloanei de convecție de fum și cenușă fierbinte, în aerul din interiorul elicopterului începu să se simtă mirosul amărui de ars.

Acest lucru îi impresiona pe copiii Leung. Se plimbau de colo-colo, strigându-se:

— Aici, uite aici. Acum simți mirosul? E mai puternic aici!

Desfăcuseră despărțiturile și făcuseră transparent cea mai mare parte a fuzelajului ca să poată observa evoluția incendiului. O singură bandă lată de trei metri rămăsese solidă de la vârful punții la coada elicopterului, ca o concesie făcută lui Spur și Cape; copiii Leung păreau total imuni la teama de înălțimi. Spur era mândru de cum se descurca Cape la primul său zbor într-un elicopter, în special fiindcă el însuși simțea puțin greața ori de câte ori privea direct în jos prin punte la culmea aflată la o mie cinci sute de metri dedesubt.

Având acest avantaj, Spur putea vedea exact ce trebuia făcut pentru a înconjura incendiul și își dădu seama că nu aveau resursele necesare s-o facă. Privind spre nord, fu ușurat că focul nu

traversase încă Lamana Ridge Road spre zona sălbatică de pe versantul opus. Dacă nu apărea o schimbare neprevăzută a direcției vântului sau dacă scânteile nu aprindeau focare noi, credea că ar putea reuși să țină focul în valea Littleton. Dar ar fi avut nevoie de zeci de pompieri bine pregătiți sus pe culme ca să apere drumul cât mai mult posibil. În vest, văzu locul unde flăcările se apropiau de ferma familiei Sukulgunda, dar acum incendiul părea să nu fie mai mult decât un foc de suprafață care deja începea să se restrângă. Peace și echipa cu Autospeciala Nr. 4 nu trebuiau să aibă dificultăți să-l stingă. După aceea urma să-i mute pe creastă, cu toate că numai trei oameni și o pompă antică n-ar fi fost suficienți ca să împingă înapoi un zid de flăcări cu lățimea de doi kilometri.

— Acolo unde vedeți pete mai întunecate de pădure sunt rășinoasele, combustibilul cel mai bun, zise Penny. Dacă iau foc, e ca o explozie, de aici provin coloanele alea imense de fum.

La est și la sud situația era sumbră. Focul coborâse mult mai mult pe deal decât se așteptase Spur. Își aminti de la pregătire că incendiile ar trebui să se întindă mai repede în sus decât în jos, dar aici răspândirea la nord și la sud, în sus și în jos pe pantă, părea cam la fel. Imediat ce primele echipaje vor răspunde din satele apropiate Bode Well și Highbridge,

vor trebui să se desfășoare la baza dealului ca să protejeze Comunitatea și fermele de dincolo de el.

Vârful incendiului era un foc de coronament violent gonind spre est, sub un primejdios coș de fum care se înălța kilometri deasupra elicopterului. Când Spur permisese familiilor Ezzat și Millisap să salveze cât de mult puteau din casele lor, crezuse că vor avea mai mult timp. Acum își dădea seama că greșise calculele. Prin tellul portabil le ordonă ambelor familii să plece imediat. Bash Ezzat plângea când spuse că deja putea să vadă focul alunecând spre ea. Spur încercă din nou tellul lui Confort ca s-o anunțe că ferma ei se afla drept în calea incendiului, dar tot nu primi niciun răspuns.

— Dida, spuse Spur cu blândețe; se temuse de acest moment încă de când înțelesese adevărata amploare și direcția incendiului. Trebuie s-o scoatem pe Livy și pe oamenii ei de la pârâu pe Blue Valley Road.

Se întări împotriva furiei, durerii, reproșurilor.

— Nu avem timp să curățăm barajul, continuă el. Cel puțin nu unul care să stăvilească incendiul.

— Cred că ai dreptate, zise Cape, lejer de parcă ar fi discutat despre care pomi să-i tundă. E simplu, nu-i așa?

Ușurat, dar încă trist, își îmbrățișa tatăl.

— Îmi pare rău, Dida.

Nu-și putea aminti când fuseseră ultima dată atât de apropiați, și nu fu surprins când Cape nu-i răspunse la îmbrățișare.

— Să trimitem pe cineva acasă? întrebă, dându-i drumul tatălui său. Să-i punem să împacheteze câteva lucruri? Acte, mobilă – mai avem puțin timp.

— Nu. Cape se întoarse și-și lipi palmele pe fuzelajul transparent al elicopterului: Dacă aș face o asemenea prostie, ferma ar arde cu siguranță.

Își ascunse fața în mâini ca și cum ar fi vrut să nu mai vadă. Dar soarele de după-amiază era o amintire ștearsă, pătat de norii clocotitori de fum.

Apoi Spur închise ochii, atât de strâns încât pentru o clipă simți mușchii de la tâmplă tremurând.

— Memsen, zise, vocea înecându-i-se în gât, ne poți lăsa la casa lui Sawatdee?

Spur întâmpină mai multă rezistență din partea lui Livy decât din partea tatălui său. Îi luă aproape zece minute ca s-o convingă că încercarea de a săpa un șanț de-a lungul Mercy’s Creek era nu numai inutilă, ci și periculoasă. Când termină, era epuizat. Se trânti alături de Cape pe unul dintre scaunele pe care Memsen le făcuse să apară din podeaua elicopterului, și tocmai atunci tellul său portabil

târâi. Mârâi, anticipând că era Livy revenind cu un nou argument.

— Prosper Leung? zise o voce de femeie.

— Da.

— Sunt comandor De Adoula, IV Ingineri. Echipa mea era pe CR în Longwalk, când am auzit că aveți o problemă acolo, și ne îndreptăm spre voi. Ajungem în Littleton în circa o oră. Înțeleg că te afli într-un elicopter. Ce vezi?

Predarea comenzii se făcu subtil, dar rapid. Comandor Adoula începu prin a pune întrebări și sfârși prin a da ordine. Venea în patru camioane ușoare cu treizeci și șapte de pompieri, dar nu aveau echipament greu. Aprobă decizia lui Spur de a opri focul la Blue Valley Road, și își împărți forțele în două chiar în timp ce vorbeau, dirijând jumătate pe deal și jumătate s-o ajute pe Livy la Blue Valley. Îi puse pe pompierii locali de la Bode Well și Highbridge să sape la sud ca să protejeze Comunitatea și-i ceru lui Spur să rămână în elicopter și să fie ochii ei din cer.

Când terminară de vorbit, Spur se trânti înapoi în scaun. Era mulțumit că Adoula aprobase planurile lui de luptă cu focul și ușurat că nu mai era el la conducere.

— Corpul? întrebă Cape.

— IV Ingineri. Închise tellul: Erau pe CR în Longwalk.

— Asta da noroc!

— Noroc, aprobă Gregory șoptindu-i ceva lui

Memsen.

— Cum te simți, Dida?

— Știi, n-am văzut niciodată oceanul. Cape clipi, privind prin peretele exterior la pădurea de dedesubt: Mama ta voia să o duc acolo, ți-am spus?

— Nu.

— Întotdeauna întreba dacă noi stăpânim ferma sau ferma ne stăpânește pe noi. Scoase un sunet jos, parțial oftat, parțial fluierat. Mă întreb dacă mai stă în Providence.

Spur nu știu ce să spună. Cape se încruntă.

— N-ai ținut legătura cu ea?

— Nu.

— Dacă vreodată vorbești cu ea, îmi spui?

— Sigur.

Dădu din cap și fluieră din nou.

— Un incendiu așa de mare e diferit de un incendiu de suprafață, zise Penny.

E atât de fierbinte încât creează un fel de zonă de foc numită coloană de convecție. În interiorul coloanei, bulele de aer supraîncălzit ies la suprafață, numai că noi nu putem vedea asta. Dar la exterior, marginile de fum mai rece se scurg înapoi în jos spre pământ.

— Da, da. Măritul Gregory arătă cu degetul, vizibil emoționat: Uite la vârf, în stânga dârei de fum. Parcă s-ar întoarce pe dos.

— Formidabil, zise Kai Thousandfold. Vă amintiți sculpturile alea de gaz cu care ne

jucam pe Blimminey?

— Dar asta o să fie o problemă pentru Spur și pompierii lui, spuse Penny. E ca un coș de fum care împrăștie scântei și cenușă încinsă sus în atmosferă. Ar putea să coboare oriunde și să aprindă focuri noi.

— O să moară cineva? întrebă Senatorul Dowm.

— Sperăm că nu, zise Memsen. Spur face tot ce poate, iar ajutoarele sunt pe drum.

— N-ai vrea să tacă din gură? murmură Cape, sprijinindu-se de Spur. Nu e o nenorocită de lecție. Se uită cum ard viețile noastre.

— Sunt din exterior, Dida. Nu-i putem judeca.

— Și de unde știa ea atât de multe despre cum luptăm noi cu focurile? Uită-te la ea, e doar un copil.

Același lucru îl deranjase și pe Spur, și devenea din ce în ce mai greu să-și scoată asta din minte. Când avuseseră copiii Leung timp să facă toate cercetările? Sosiseră a doua zi după ce vorbise pentru prima dată cu Măritul Gregory. Oare știuseră dinainte că aveau să vină pe Walden? Toate astea făceau parte dintr-un plan?

— Memsen spune că sunt deosebiți.

— Spur. Măritul Gregory îi făcu semn să se apropie: Vino să arunci o privire.

Traversă puntea spre locul unde erau adunați copiii Leung. Elicopterul coborâse la o mie de

metri și se deplasa pe deasupra fermei Joerly.

— Uite, zise Măritul Gregory arătând spre pădurile prin care colindaseră de dimineață, un amestec de esențe moi și tari: mesteacăn și stejar, tuia și pin. În mijlocul ei, trei cârcei de fum cenușiu urcau spre cer.

— Astea sunt focuri noi, spuse Penny. Provocate de scânteile căzute.

Spur nu credea asta. Noile focare îl îngrijoraseră tot timpul și trecuse dintr-o parte în alta a elicopterului căutându-le. Dar stabilise că nu trecuse suficient timp pentru ca scânteile de la incendiu să înceapă să cadă. Coloana de convecție se ridica la cel puțin cinci kilometri deasupra văii. Se holbă la vălătucii de fum ridicându-se din pădurile copilăriei lui cu o teamă care-i făcea greață. Scădeau în dimensiuni de la dreapta spre stânga. Trei focuri în șir, ceea ce însemna că fuseseră probabil puse intenționat. Care era datoria lui? Era destul de sigur că scuterul lui se afla încă în hambarul de la Diligence Cottage. L-ar putea folosi ca să se îndepărteze de incendiu în timp util. Cape ar putea monitoriza progresul focului pentru comandor Adoula. În plus, dacă era cineva acolo jos care punea focurile… Cineva.

— Memsen, zise. M-am răzgândit.

Elicopterul se opri deasupra terenului necultivat de lângă Diligence Cottage. Făcu un pas înapoi pentru ca balustradele să poată ieși

din punte pe lateralele rampei, care se extindeau încet ca o limbă de metal spre trifoiul de dedesubt. Cape, care stătea alături de Spur, zâmbi. Oare ce considera tatăl său așa de distractiv?

— Putem rămâne aici să te așteptăm, spuse Memsen. Dacă ai o problemă, venim.

— Printre copacii ăștia n-o să puteți. Nu, urcați din nou cu Cape să-i poată raporta comandorului.

Elicopterul se clătină în vântul provocat de incendiu.

— În plus, peste scurt timp o să devină dificil aici. Trebuie să vă protejați.

— Ce emoționant. Alteța sa Jacqueline Kristof bătu din palme: Tu ești emoționat, Spur?

Memsen o răsuci pe fată și o împinse cu putere spre restul grupului Leung.

— Dida? Spur ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar îi întinse tellul: Când te sună comandorul, explică-i că eu am crezut să e posibil să avem o torță și am coborât să mă uit. Apoi ține-o la curent cu evoluția incendiului.

— Da. Zâmbetul tatălui său se lărgise. Sunt gata.

— Bine. Memsen, mulțumesc pentru ajutor.

— Ai grijă de tine. Își zăngăni inelele.

Spur îi întinse mâna Măritului Gregory, dar băiatul se strecură pe lângă ea și-l îmbrățișa. Spur fu luat prin surprindere când simți pe

obraz sărutul Măritului Gregory.

— Văd mult mai mult noroc pentru tine, prietene Spur, murmură el. Nu-l irosi.

Vântul fierbinte fu un șoc brusc după interiorul răcoros al elicopterului. Sufla puternic și confuz, ciufulindu-i părul lui Spur și fluturându-i mânecile scurte. Spur făcu o pauză la capătul rampei ca să-și gândească următoarea mișcare și să-și adune curajul. Stâlpul de fum murdărea soarele de amiază, scufundând peisajul într-un prematur crepuscul de coșmar.

— Frumoasă vreme avem, zise Cape.

— Ce faci, Dida? Se întoarse îngrozit: Du-te înapoi sus. Cape salută batjocoritor.

— De când dai tu ordine la ferma asta, fiule?

— Dar trebuie, nu poți să…

Se simțea ca un băiețel prostuț prins de tatăl său făcând pe adultul.

— Cineva trebuie să vorbească cu cei de jos. Comandorul are nevoie să știe ce se întâmplă cu incendiul.

— I-am dat tellul prietenei tale știe-tot, Penny. O să-i împuieze urechile lui Adoula.

Rampa începu să se retragă.

— Ceea ce trebuie să fac e prea periculos, Dida. Fața lui Spur ardea: Nu vii, ai înțeles?

— N-am planificat asta, chicoti Cape. Nici nu mi-a trecut prin minte. Spur privi cu o furie neputincioasă cum se închidea trapa.

— Atunci încarcă ce vrei în camion și șterge-o.

Ai probabil douăzeci de minute până se încing lucrurile pe aici.

Elicopterul se ridică vertical de pe câmp, apoi se opri, o pată întunecată pe cerul amenințător.

— Vezi ce-ai făcut? mârâi Spur.

— Nu-ți face probleme. Curând o să fugă. Cape îl bătu pe spate: Nu știu ce faci tu, dar eu am treabă de făcut.

— Dida, tu?… Spur nu era sigur dacă era bine să-l părăsească pe Cape când era într-o asemenea dispoziție maniacală. Să ai grijă.

Capability Roger Leung nu era un om recunoscut pentru simțul umorului, dar acum râse.

— Prosper, dacă am fi avut grijă, am fi fost acum sus pe cer cu micii tăi prieteni ciudați. Arătă spre pădure: E timpul să riscăm, fiule.

Se întoarse și porni spre casa cea mare fără să privească înapoi.

Spur cunoștea pădurile. El, Vic și Confort petrecuseră ore întregi în umbra răcoroasă jucându-se de-a pirații, spiridușii, extratereștrii sau zânele. Se jucau dea regina în castel la minele pukpukșilor sau se prefăceau că sunt membrii echipajului original al lui Morobe, explorând pentru prima dată o lume nouă. Tăiaseră cărări spre ascunzători secrete și construiseră adăposturi din ramuri aplecate de tuia, iar când Vic și Spur aveau unsprezece ani, ridicaseră o colibă în copac cu pereți și acoperiș,

cu toate că apoi Cape îi pusese s-o dărâme pentru că spunea că e periculoasă. Spur se sărutase pentru prima dată în acea colibă din copac: la un concurs de provocări între frați, Vic o provocase pe sora lui mai mare să-l sărute pe cel mai bun prieten al lui. Oricum, Confort obținuse ce era mai bun, căci provocarea ei fusese ca Vic să-l sărute și el pe Spur. Fiindcă el se ferise de sărut, Vic îl lovise cu pumnul în braț atât de tare că-i lăsase o vânătaie.

Pădurea era întunecată și nefiresc de tăcută, și el o luă pe cărarea care trecea pe lângă Stânca Ursului și Tronul Regelui Fercheș. Nu se auzea cântec de păsări sau bâzâit de gâze. De parcă înșiși copacii ascultau trosnetul focului. Când simți pentru prima dată miros de fum, se opri ca să se rotească încet și să adulmece, încercând să estimeze dincotro vine. Bănuia că din față și dinspre nord. Asta însemna că era timpul să părăsească poteca și s-o ia printre tufișuri spre sud peste Marea Mlaștină a Gosdogilor, care niciodată nu era prea mare și întotdeauna era secată în timpul verii. Planul lui era s-o taie în direcția celui mai mic dintre cele trei focuri pe care le văzuse din elicopter. Știu că se afla în apropiere când începu să plouă cu foc.

Mult din ceea ce cădea era cenușă, dar în amestec erau scântei și tăciuni aprinși care îi înțepau pielea de pe brațele dezgolite și fața. Își

scutură părul cu mâna și o luă la fugă. Nu era panică – voia doar să nu mai fie atins de scântei. În dreapta lui putea să vadă strălucirea cel puțin a unuia dintre focuri. Și da, putea să audă și trosnetul și șuieratul prea bine cunoscute. Incendiul se propaga pe solul pădurii, era sigur de asta. Focurile de coroană sunau ca un tren în viteză. Dacă s-ar fi aflat în apropierea unuia, ar fi surzit și apoi ar fi murit. Spur scăpă în sfârșit de ploaia de cenușă după câteva minute de alergat în viteză printre copaci. Se aplecă să-și maseze junghiul din coastă, apoi porni iar.

Vântul se rotise și acum bătea dinspre vest, nu dinspre est. Se gândi că trebuie să fi fost un curent. Incendiul care se prăbușea asupra lor consuma aer în cantități uriașe din toate direcțiile pentru a se întreține. Poate schimbarea de vânt va fi în favoarea lor. Un vânt de vest ar împinge aceste focuri periferice înapoi spre incendiul principal. Dacă linia din spatele focului era suficient de largă, s-ar putea controla cu adevărat înaintarea incendiului când cele două focuri se vor întâlni. Desigur, va trebui să ardă mai întâi cele mai bune părți ale fermelor Millisap și Joerly.

În întunericul care se lăsase, Spur hotărî să alerge din nou. Dură prea mult să ocolească ultimul foc până la Mercy’s Creek. Iar dacă nu vedea curând ceva, avea să se întoarcă. Trebuia

să-și rezerve suficient timp ca să scape. Și voia să se și asigure că tatăl lui nu făcuse vreo nebunie.

Atent să nu se împiedice de vreo piatră sau de vreo rădăcină, Spur nu văzu perdeaua de fum suflată de vânt decât atunci când se închise în jurul lui. Se învârti în jur, dezorientat. Gâfâia din cauza alergăturii, așa că nasul, gura și plămânii i se umplură imediat. Parcă încerca să respire bumbac. Ochii începură să-i lăcrimeze și lumea se reduse la o soluție apoasă. Dacă ar fi fost cu Brigada de Aur, ar fi purtat ochelari de protecție, cască și filtru de aer. Dar aici era practic dezbrăcat, iar fumul era atotpătrunzător și înăbușitor. Tușea atât de tare că putea simți gustul sângelui, apoi gâtul i se bloca și știu că era pe punctul să moară sufocat. Panicat, se aruncă la pământ, căutând cu disperare stratul subțire de aer respirabil despre care se spunea că rămâne câteodată agățat de pământ. O buturugă îl lovi în coastă când își lipi obrazul de covorul de rămurele și frunze uscate, și găsi aer mai rece, stătut, dar respirabil. Încercă să-și umple plămânii care îl dureau, scuipă mucus și sânge, apoi încercă din nou.

Spur nu știa exact cât zăcuse acolo, dar când își reveni norul de fum se subțiase, iar el își dădu seama că riscase destul. Învățase pe pielea lui la Râul Motu că nu era un erou. De ce o făcea din nou? Destul; se va întoarce acasă,

va lua scuterul și se va îndepărta cât de mult posibil de foc. Se ridică în palme și genunchi, tuși și scuipă. Își simțea nasul de parcă cineva i-ar fi tras sârmă ghimpată prin el. Se lăsă pe călcâie, clipind. Abia după ce își șterse frunzele de pe față își dădu seama că plânsese. Când în cele din urmă se ridică, era nesigur pe picioare. Apucă un lăstar ca să se stabilizeze. Apoi auzi o creangă trosnind și foșnetul frunzelor date la o parte. Se ascunse după un fag care era abia cu puțin mai gros decât el.

Confort venea spre el târșindu-și picioarele, cu fața împietrită și ochii sticloși. O singură privire îi spuse totul. Schimbase rochia cadrilată cu o pereche de pantaloni largi de lucru care păreau să-i fi aparținut lui Vic. Peste un tricou pătat și murdar purta o vestă din pânză groasă de sac de care erau agățate trei grenade cu foc lichid. Le vedea lovindu-se de pieptul ei când se apropia. Părea obosită, de parcă ar fi cărat o greutate care o solicitase peste limitele puterii ei.

Se gândise să sară și s-o doboare când trecea pe lângă el, dar ea îl observă încă de la zece metri distanță și înlemni. El ieși de după copacul lui, cu mâinile întinse în față.

— Nu-ți fac niciun rău, zise.

În clipa în care văzu panica pur animalică din ochii ei, se gândi la ea ca la cineva mai străin decât orice exterior. Pentru el devenise ca o

fantomă. Apoi ea se întoarse și o rupse la fugă.

Spur alergă după ea. Nu se gândea la incendiu sau la satul lui sau la simplitate. Alerga. Nu avea timp să fie nici speriat, nici curajos. Alerga pentru că o iubise cândva pe femeia aceea și pentru că îl văzuse murind pe fratele ei.

Când era copil, Confort fusese întotdeauna cea mai agilă dintre ei trei. În câmp deschis, poate că Vic ar fi prins-o, dar strecurându-se printre copaci și aplecându-se pe sub ramurile joase, Confort era mai rapidă decât o veveriță. După câteva minute de urmărire, Spur nu mai avea suflu. Nu mai era foarte sigur unde se află. Se îndreptau spre pârâu, presupunea. Dacă ea își închipuia că îl poate traversa ca să se refugieze în propria ei casă, cu siguranță era nebună. Sinucigașă.

Ceea ce îl făcu să grăbească pasul, în ciuda epuizării. Alerga atât de repede, încât credea că-i va pocni inima.

Aproape ajunseseră la pârâu când cursa se termină brusc. Confort deveni neglijentă, trecu prea aproape de un copac și se lovi de el. Impactul agață una dintre grenade și o făcu să se răsucească. Căzu în genunchi și Spur se repezi asupra ei. Dar ea se aruncă într-o parte, iar el alunecă pe lângă ea și se prăbuși într-o grămadă de flori de pădure. Până să se ridice în genunchi, ea îl amenința cu o grenadă. Văzu că îi desfăcuse inelul de siguranță și degetul ei era

pe aprinzător.

— Oprește-te acolo, zise ea.

Spur abia mai sufla și era puțin amețit.

— Confort, nu.

— Prea târziu. Își suflă o șuviță de păr negru de pe față: Deja am făcut-o.

El se ridică, din nou ținându-și mâinile la vedere.

— Despre ce e vorba, Confort?

— Vic, zise ea. Despre Vic e vorba.

— E mort. Nu mai poți să faci nimic pentru el.

— Mai vedem.

Tremura, în ciuda căldurii.

— E vina mea, să știi. Eu l-am recrutat. Dar el trebuia numai să transmită informații. Vocea ei își pierdu calmul: Probabil l-au silit să devină torță. Eu l-am ucis, Spur. Mi-am ucis fratele.

— Ascultă-mă, Confort. Nu a fost torță. A fost un accident. Mâna care ținea grenada tremură ușor, apoi se liniști.

— Nu asta ai spus azi-dimineață când nu știai de tine. Îl privi compătimitor: Ai spus că ai încercat să-l salvezi. Asta cred.

El făcu o jumătate de pas în direcția ei.

— Dar la ce ar fi de folos cuiva dacă dai foc Littletonului? încă o jumătate de pas.

— Fermelor noastre? Ea dădu înapoi.

— Știi, ar putea pune capăt poveștii. Prietenii tăi exteriori. Ar putea forța Cooperativa să facă ordine, l-ar putea presa pe Jack Winter să facă

ceea ce e drept. Numai că lor nu le pasă cu adevărat de noi. Ei vin să privească, dar nu se implică niciodată.

Râsul ei era jos și întretăiat.

— Dar acum sunt implicați. Sper că șmecherașul ăla e speriat de moarte.

— Ba le pasă.

Ținea brațele strâns pe laturile corpului; altfel ar fi gesticulat spre ea.

— Memsen are un plan.

Spur încă mai credea că ar putea s-o salveze.

— Trebuie să mă crezi, Confort. Vor avea loc negocieri cu pukpukșii.

— Așa-i. Gura i se strâmbă: Iar tu nu l-ai văzut pe Vic dându-și foc.

— În plus, tu chiar crezi că le-ai putea da foc? Măritul Gregory e în siguranță, Confort. Și Memsen și Leung. Elicopterul lor a venit să ne ajute. De asta am ajuns așa de repede aici. Sunt în aer, arătă el în spate peste umăr, mă așteaptă deasupra casei.

Când îi văzu ochii îndreptându-se în sus dincolo de el, se aruncă. Apucă brațul cu grenada. Se răsuciră împreună într-o piruetă grotescă. Apoi, incapabil să-și controleze momentul, Spur se împiedică și căzu.

Confort se îndepărtă de el. Clătină o dată din cap. Apăsă pe aprinzătorul grenadei.

Explodă într-o minge de foc care azvârli două torente lungi de foc în direcții opuse. Una se

înălță sus în copaci, cealaltă ținti solul pădurii și se adună într-un amestec strălucitor la picioarele ei. Țipă când grenada îi căzu din mâna arsă. Limbile lungi ale flăcărilor îi linseră picioarele. Pantalonii luară foc. Părul arse repede până nu mai rămase nimic.

Spur țipă și el. Faptul că vedea cum totul se întâmplă din nou era mai rău ca orice coșmar. Când Vic lansase bomba cu foc lichid, fusese instantaneu cuprins de flăcări. Spur încercase să-l trântească, sperând să-și rostogolească prietenul pe pământ și să stingă focul nemilos. Dar Vic îl îmbrâncise. Cu hainele și brațele în flăcări, Vic găsise puterea să-l azvârle pe Spur pe spate.

Ceea ce îi salvase viața lui Spur când se declanșase a doua bombă.

Dar aici nu era Râul Motu, iar Vic era mort. Confort, Confort a lui avea numai două grenade, proiectate să aprindă contrafocuri, nu bombe proiectate de teroriștii pukpuk. Partea de jos a trupului ei ardea, dar el îi putea vedea fața, ochii sălbatici, suferinzi, gura ca o linie de durere scrâșnită și ultima grenadă care încă îi mai atârna la piept.

Spur se năpusti asupra ei și smulse grenada neexplodată de pe vestă. O ridică în brațe, ducându-i greutatea cu o ușurință nebună, și alergă spre pârâu. Îi trecu prin minte gândul nebunesc că dacă ar fi alergat destul de repede

ar fi reușit să rămână înaintea durerii. Știa că acum ardea și el, dar trebuia s-o salveze. Cu Vic nu avusese nicio șansă; să riscăm, spusese tatăl lui, iar Măritul Gregory îl avertizase să nu-și irosească norocul. Dar durerea era prea rapidă, îl prindea din urmă. Țipetele lui Confort îi umpleau capul și el zbura. Se aruncă deasupra ei în apa rece și ea nu se zbătu când o forță să se scufunde, numărând unu, doi, trei, patru, cinci, apoi o ridică și-i strigă respiră, respiră, și când ea se înecă și icni, o împinse înapoi, doi, trei, patru, cinci și când o trase afară ea atârna inertă; biata sa Confort cea arsă era fie leșinată, fie moartă în brațele sale, dar cel puțin nu mai ardea. Și nici el.

XVI

„Lumina pe care nu o vedem este întuneric pentru noi. Pentru noi, zorii există numai dacă suntem treji."

Henry David Thoreau, Walden

În vis, Spur stă în bucătăria de la Diligence Cottage împreună cu Confort, care poartă pijamaua de culoarea jadului. Peste tot sunt plăcinte. Plăcintele cu mere și cireșe sunt înghesuite pe rafturi și pe masă. Cele cu afine, mure și agrișe sunt aliniate pe noua podea din lemn de stejar lângă peretele tapetat cu model

de rochița-rândunicii, pe care Confort îl comandase tocmai de la Providence, unde locuia mama lui Spur. Probabil. Ar trebui să afle. Confort pusese plăcintele-surpriză cu pere și piersici deasupra frigiderului și pe cele cu rubarbă le așezase câte două pe un scaun. Orice altceva ar fi spus oamenii din Littleton despre Confort, cu toții erau de acord că ea făcea cele mai bune plăcinte cu dovleac din lume. În vis, plăcintele erau ideea ei. Îi făcuse destule plăcinte ca să-i ajungă pentru tot restul vieții. Va avea nevoie de ele dacă ea pleacă. Însă, în vis, nu e sigur că ea pleacă și nici nu e convins că el vrea asta. În plus, cu siguranță ea nu intenționează să ia trenul de Longwalk îmbrăcată în acești pantaloni de pijama. Cad imediat când tragi de ei, materialul fin alunecă ușor pe pielea ei. În vis ea ocolește o plăcintă cu căpșuni ca să-l poată săruta. La început, sărutul ei e ca o promisiune. După un astfel de sărut, el ar trebui să deschidă în grabă ușa dormitorului și să arunce cuverturile de pe pat. Dar sărutul se termină ca o întrebare. Iar răspunsul e nu, Spur nu mai vrea ca femeia asta să fie nefericită din cauza lui. Nu vrea să-i epuizeze lacrimile sau…

— Ai dormit destul, fiule.

O voce ascuțită străbate visul.

— Trezește-te și re vino în lume.

Spur clipi, apoi gemu dezaprobator. Nu era

cinstit; n-avea s-o păstreze nici pe Confort, nici plăcinta. Camera ciudată în care se găsea părea a fi o imensă cutie de sticlă umplută de lumina soarelui. Înăuntru erau împrăștiate umbre întunecate, dintre care una se mișca. O mână rece îi apăsă fruntea.

— 38,2 grade, zise docbotul. Dar era de așteptat puțină febră.

— Doctore Niss?

— Niciodată nu mă bucur să văd clienții revenind aici, fiule. Docbotul aprinse luminițe în ochii lui Spur.

— Știi unde te afli? Erai puțin năuc când te-am cules, își linse buzele, încercând să-și amintească.

— La spital?

— În elicopterul Preavenerabilei Memsen. Deschide gura și zi *aaaa.* Docbotul își frecă degetul medical de limba lui Spur, lăsând un reziduu ceros cu gust ca de ulei de motor.

— În elicopter?

Exista un lucru important pe care Spur nu și-l putea aminti.

— Dar tu cum ai ajuns aici?

— Am fost chemat, fiule, zise docbotul. Pot să fiu oriunde se găsește un bot. Deși nu e o implementare prea grozavă. Mă simt de două ori prea mic.

Atunci Spur își dădu seama că acest docbot era diferit de cel de la spital. Avea doar două

brațe de apucat, iar ochiul îi era situat deasupra capului. Ce voia să spună, ce clienți care revin? apoi amintirea incendiului năvăli vuind în capul său.

— Confort! Spur încercă să se ridice: dar docbotul îl împinse la loc. E teafără?

— Încă e cu noi. Am salvat-o deocamdată. Dar o să vorbim despre asta după ce ne uităm la arsurile tale.

— De când sunt aici? Au stins incendiul?

Docbotul se întinse la ceafa lui Spur, desfăcu halatul și i-l trase până în talie.

— Te-am ținut adormit toată noaptea trecută și cea mai mare parte a zilei de azi, ca să permitem grefelor să se prindă.

Noul set de arsuri îi brăzda în dungi aspre pieptul. Pe umăr avea o pată ca amprenta unei mâini diforme.

— O să-ți dăm sedative în următoarele câteva zile – e posibil să ai goluri de memorie, așa că nu-ți face griji dacă uiți cum să-ți legi șireturile.

Docbotul îi pulveriza dermslix călduț pe grefe.

— Regenerare dermică 13% doar, murmură.

— Incendiul, ce-i cu incendiul?

— Oamenii tăi îl țin sub control, conform spusele micuței Pendragon. Bănuiesc că a mai rămas câte ceva de făcut, dar cel puțin copiii ăia s-au potolit în sfârșit. Toată noaptea trecută au sărit pe pereți. Îi trase halatul la loc: O să te faci bine, fiule. Numai să nu te mai joci cu focul.

Spur își coborâse deja picioarele de pe pat în timp ce se lupta cu cordoanele halatului. Dar când se ridică în picioare, puntea păru să fugă de sub picioarele sale.

— Hopa. Docbotul îl prinse. Un alt efect secundar al sedativelor este că îți derutează simțul echilibrului. Îl așeză ușor înapoi pe pat: Deocamdată o să vrei să te ajute cineva să te descurci.

Docbotul își deșurubă degetul medical și-i dădu drumul în sterilizator.

— Am exact ce-ți trebuie. Așteaptă aici și eu o să-i spun să intre. Docbotul abia ieșise din cameră și Măritul Gregory dădu buzna înăuntru, împingând un scaun cu rotile. Imediat întregul perete al încăperii se prăbuși pentru a-i dezvălui pe copiii Leung, care începură să strige și să-l aplaude pe Spur. Memsen se strecură înăuntru exact când peretele se refăcea.

— Ești cel mai nebun, mai norocos, mai curajos om pe care îl cunosc. Măritul Gregory practic țipa de încântare. La ce te-ai gândit când ai luat-o în brațe? Noi te aclamam așa de tare că ne-am gândit că probabil ne poți auzi de acolo de jos. N-am putut dormi toată noaptea, numai gândindu-mă la asta. Acum i-ai auzit pe Leung? I-am învățat cum să bată din palme în cinstea ta. Uite, ia loc aici.

Spur îi lăsă pe Memsen și pe Măritul Gregory să-l ajute să se așeze în scaun, cu toate că era

sigur că îl vor lăsa să cadă. Închise ochii, numără până la trei și, când îi deschise iar, cabina încetase să mai alerge în jurul cozii.

— De unde știți ce am făcut?

— Am privit, zise Memsen. Din momentul în care ai pășit pe rampă, camerele noastre spion au fost cu ochii pe tine. Măritul Gregory are dreptate. Am fost foarte mișcați.

— Ați privit?

Simți cum i se urcă sângele în obraji.

— Puteam să mor.

— Conform legământului vostru, zise Memsen, nu ar trebui decât să privim.

— Dar Memsen a spus că nu puteam pleca pur și simplu după ce ai sărit cu ea în apă, adăugă Măritul Gregory. Așa că am secerat puțin din pădure ca să ajungem la tine, v-am scos pe amândoi din pârâu și l-am transferat pe doctorul Niss într-un bot pe care l-a făcut Betty Twosalt.

Îl împinse pe Spur spre perete ca să poată vedea priveliștea.

— Se pricepe. A câștigat odată un premiu pentru boții ei.

— Și Confort e bine? Spur privi peste umăr la Memsen: Așa a spus doctorul Niss.

— E salvată, răspunse Memsen zăngănindu-și inelele. Am reușit să o salvăm.

Măritul Gregory parcă scaunul cu rotile cât putu mai aproape de peretele exterior și îi puse frâna. Făcu și puntea transparentă, ca să poată

vedea mai mult din vale.

— E imens, Spur, zise el gesticulând spre rămășițele incendiului. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Treceau pe deasupra Mercy’s Creek îndreptându-se spre terenurile familiei Joerly, cercetând pagubele, cu toate că el abia mai recunoștea pământul de sub ei. Focurile pe care le aprinsese Confort fuseseră probabil supte de curent înapoi către incendiu așa cum sperase Spur, creând o barieră de contrafoc și oprindu-i avansul. Contrafocul și vârful incendiului trebuiau să se fi întâlnit undeva la est de ferma Joerly. Casa lui Confort, hambarul și toate grajdurile arseseră până la fundații. Mai departe spre vest, domeniile Millisap și Ezzat erau de asemenea distruse. Și mai mult de jumătate din culmea Lamana devenise o pustietate de țepușe înnegrite înălțându-se din cenușa gri. Smocuri de fum alb pluteau peste pământul răvășit ca niște fantome ale copacilor morți. Dar dispersate prin zona devastată se găseau inexplicabile pâlcuri de pădure nevătămată, în majoritatea lor foioase de esență tare. Spur fu ușurat să vadă coroanele verzi-albăstrui ale pădurii la nord de-a lungul culmii dealului, unde Corpul probabil stăvilise incendiul.

— Dar la est cum e? întrebă Spur. Unde l-au oprit?

Elicopterul se întorcea deja și unghiul lui de

vedere se modifică, mai întâi spre sud, unde putu zări turla sălii comuniunii din Comunitate, apoi spre sud-est, unde CR22 tăia o linie subțire prin pădurea intactă. Măritul Gregory îl supraveghea, cu ochii săi galbeni luminați de febra anticipării.

— Ce-i? zise Spur, enervat să fie considerat un spectacol pentru acest exterior neastâmpărat. La ce te holbezi?

— La tine, replică Măritul Gregory. E atât de mult noroc în familia ta, Spur. Știi că am încercat să-l luăm pe tatăl tău după ce am ajuns la tine, dar el n-a venit, deși i-am spus că ești rănit.

— A rămas acolo? Idiot bătrân. E teafăr?

— E bine. Măritul Gregory îl bătu ușor pe mână pe Spur. Spunea că n-are de gând să renunțe la ferma lui fără luptă. Scosese toate furtunurile. Avea fraza aia formidabilă – nu-mi amintesc exact. Se uită la Memsen căutând ajutor: Ceva despre scuipat?

Memsen așteptă să se formeze o bancă din punte.

— Tatăl tău a spus că dacă pompa o să cedeze, o să scuipe în foc până i se usucă gura.

Spur se ridicase din scaunul cu rotile, aplecându-se să vadă ferma care intra în raza lui vizuală. Casa cea mare, hambarele, casa lui, toate erau neatinse. Dar livezile…

— A aprins propriul lui contrafoc.

Spur se lăsă să cadă la loc pe scaun. Peste jumătate din pomi dispăruseră: merii McIntosh, Gored și Pippin erau niște schelete carbonizate. Dar cel puțin Cape salvase Alumarii, Huangii și Galașii. Și pomii lui Gigo de lângă casă, toți acei Macouni prostuți.

Vântul își schimbase direcția. Memsen stătea pe bancă cu fața spre Spur.

— Când am sosit, el tocmai dăduse o gaură în rezervorul camionului tău și spunea că nu se poate opri la discuții. A plecat cu camionul prin livadă și apoi a dat foc. Nouă ni s-a părut periculos, așa că am îndreptat spionii asupra lui. Dar el știa exact ce face. Zâmbi cu toți dinții: E un bărbat curajos.

— Da, cugetă Spur, deși se întreba dacă era adevărat. Poate că tatăl său își iubise merii mai mult decât propria-i viață. Spur simți cum elicopterul accelerează, apoi pământul de sub ei începu să gonească. Zburară pe deasupra Comunității și se îndreptară spre vest în direcția Longwalk.

— Am vegheat toată noaptea, zise Măritul Gregory, așa cum ne-a spus tatăl tău. Memsen a convins-o pe Penny să lase cu rândul pe fiecare dintre noi să vorbim cu comandorul Adoula la tell. Focul era teribil în întuneric. Am zburat de mai multe ori prin el.

Entuziasmul Măritului Gregory continua să-l agaseze pe Spur. Trei ferme fuseseră distruse și

propria sa livadă decimată, iar băiatul considera totul o aventură.

— Nu v-ați oferit ajutorul? Ați fi putut arunca apă peste foc, poate l-ați fi îndepărtat de case.

— Ne-am oferit, zise Memsen. Ni s-a spus că exteriorii au voie să acorde asistență în adâncul pădurii unde numai pompierii pot să ne vadă, dar nu și la vedere într-un sat sau oraș.

— Memsen are necazuri fiindcă a aterizat cu elicopterul în Comunitate. Măritul Gregory se așeză alături de ea pe bancă: Nici măcar nu am spus cuiva despre ceea ce am făcut pentru tine la pârâu.

— Așadar. Memsen îi întinse mâna cu degetele răsfirate. Am fost chemați înapoi pe Kenning să dăm socoteală pentru acțiunile noastre.

— Zău? Spur se simți ușurat, dar și ușor dezamăgit. Când plecați?

— Chiar acum.

Inelele ei sclipiră în soare.

— I-am cerut doctorului Niss să te trezească, să ne putem lua la revedere.

— Dar cine ne va duce pe mine și pe Confort la spital?

— Ajungem în câteva momente la Longwalk. Există un spital în Parcul Bunăvoinței nr. 2. Degetele ei se strânseră pumn: Dar Confort va veni cu noi.

— Cum?

Fără să vrea, se aplecă în scaunul cu rotile. Se balansa, cabina se roti, și următorul lucru pe care-l știu fu că și Memsen și Măritul Gregory îl ajutau să se așeze la loc.

— De ce? Respiră adânc: Nu poate.

— Nici în Fittleton nu poate să rămână, spuse Măritul Gregory. Ferma ei e distrusă. Tu o să spui tuturor cine a provocat incendiul.

— Oare?

Se gândi dacă era bine să mintă ca s-o protejeze. La urma urmei, mințise în legătură cu fratele ei.

— V-a spus ea că vrea să facă asta? Lăsați-mă să vorbesc cu ea.

— Asta nu e posibil. Memsen ciupi aerul.

— De ce nu?

— Vrei să vii cu noi, Spur? zise Măritul Gregory. Ai putea, să știi.

— Nu.

Se dădu înapoi, îngrozit de idee.

— De ce aș vrea așa ceva? Căminul meu e în Fittleton. Sunt fermier.

— Atunci nu mai pune întrebări, zise Memsen nerăbdătoare. Ca cetățean al Statului Transcendent te afli în carantină culturală consensuală. Tocmai ni s-a reamintit asta destul de brutal. Nu putem să-ți spunem mai multe.

— Nu cred asta, se auzi Spur strigând. I-ați făcut ceva și vă e teamă să-mi spuneți. Ce anume?

Memsen ezită, și Spur auzi sunetul jos și repetat *pa-pa-pa-ptt* pe care înțelesese că ea îl emite când își consulta predecesoarele.

— Dacă insiști, putem să facem lucrurile simple pentru tine. Memsen își apropie brusc fața de a lui.

— Confort a murit, zise ea dur. Spune asta tuturor celor din satul tău. A fost groaznic de arsă și a murit.

Spur se feri de ea.

— Dar ai spus că ați salvat-o. Doctorul Niss…

— Doctorul Niss îți poate arăta cadavrul, dacă ții să vezi. Se îndreptă: Așadar…

— La revedere, Spur, zise Măritul Gregory. Să te ajutăm să te întorci în pat?

Dedesubt Spur putea vedea periferiile Longwalk-ului. Brusc, fuzelajul elicopterului deveni opac și tavanul cabinei începu să strălucească. Spur știa de când urmărea de la fereastra spitalului elicopterele aterizând că se camuflau astfel la apropierea de un oraș.

— Nu, așteaptă.

Spur era disperat să-i facă pe exteriori să vorbească în continuare.

— Ați spus că o să meargă cu voi. Am auzit asta limpede. Ați spus că a fost salvată. Este… la fel ca celelalte Memsen despre care îmi povesteai, nu-i așa? Cele care sunt salvate în tine?

— Conversația asta este total nepotrivită.

Memsen ciupi aerul cu ambele mâini: Va trebui să-i cerem doctorului Niss să-ți șteargă acest lucru din memorie.

— Poate face asta?

— Sigur, zise Măritul Gregory. O facem tot timpul. Dar e nevoie să-l înlocuiască cu o amintire falsă. Va trebui să-i spui ce vrei. Și dacă vei da vreodată peste ceva care să contrazică amintirea înlocuitoare, ai putea…

Spur ridică mâna făcându-i semn să tacă.

— Dar e adevărat ceea ce am spus?

Memsen pufni dezgustată și se întoarse să plece.

— Ea nu poate să admită nimic. Măritul Gregory îi prinse mâna ca s-o oprească. I-o strânse la piept. Dar, da.

Spur strânse marginile scaunului cu rotile atât de tare încât îl dureau mâinile.

— Deci nimeni nu moare în exterior?

— Nu, nu. Toată lumea moare. Doar că unii dintre noi aleg să fie salvați ulterior într-un alt trup. Chiar și cei salvați admit că nu e la fel cu a fi viu. Încă nu m-am lămurit pe deplin în privința asta, dar am numai doisprezece ani standard. Ziua mea e săptămâna viitoare, mi-aș dori să poți fi acolo.

— Ce se va întâmpla cu Confort în această reîncarnare?

— Va trebui să se adapteze. Desigur, ea nu se aștepta să fie salvată, probabil nici nu știa că e

posibil, deci când o vor activa va fi dezorientată. Va avea nevoie de sfaturi. Avem niște zidari de suflete destul de buni pe Kenning. Ei vor putea trimite și după fratele ei; el va vrea să ajute.

— Oprește-te! E o cruzime. Memsen își smulse mâna: Trebuie să plecăm chiar acum.

— De ce? se plânse Măritul Gregory. N-o să-și mai amintească nimic din toate astea.

— Vic a fost salvat?

Deși se afla în siguranță în scaunul cu rotile, se simțea ca și când ar fi căzut.

— Toți martirii pukpukși au fost.

Măritul Gregory încercă să-și scuture mâna din strânsoarea lui Memsen, dar ea nu-i dădu drumul.

— De asta au fost de acord să se sacrifice.

— Destul. Memsen începu să-l târască afară din cabină. Ne pare rău, Spur. Ești un om cumsecade. Întoarce-te la casa ta și la merele tale și uită-ne.

— La revedere, Spur, strigă Măritul Gregory pe când treceau prin perete. Noroc.

Când peretele tremură la trecerea lor, el simți o dorință nestăpânită și tulburătoare arzându-i sufletul. O parte din el voia să meargă cu ei, să fie împreună cu Confort și cu Vic în exterior și să vadă ce minuni interzisese Președintele Winter cetățenilor Statului Transcendent. Ar fi putut s-o facă; știa că e posibil. La urma urmei, toată lumea din Littleton părea să creadă că pleacă.

Dar cine l-ar mai ajuta pe Cape să strângă recolta?

Spur nu era sigur cât timp stătu singur în scaunul cu rotile cu mii de gânduri învârtindu-i-se în cap. Exteriorii tocmai îi aruncaseră în aer lumea și el încerca disperat să o refacă la loc. Doar că ce rost avea? Poarte curând nu-și va mai face probleme în legătură cu Vic și Confort, reîncarnări și salvări. Poate asta era spre binele lui; era mult prea complicat. După cum spusese Președintele. Spur presupuse că ar fi mai fericit gândindu-se la mere și baseball și poate sărutând-o pe Melody Velez. Era pregătit să uite.

Își dădu seama că elicopterul devenise complet imobil. Nici vibrația fuzelajului planând în aer, nici râsetele înfundate ale copiilor Leung. Privi cum echipamentul de spital se topește în punte. Apoi toți pereții se deschiseră și putu vedea întreaga cală a elicopterului. Era goală cu excepția scaunului său cu rotile, a unei tărgi cu trupul acoperit al lui Confort și a docbotului care se rostogoli spre el.

— Așadar o să mă faceți să uit totul? întrebă Spur cu amărăciune. Toate secretele din exterior?

— Dacă asta dorești. Spur se cutremură.

— Am de ales?

— Nu-s decât un doctor, fiule. Pot oferi tratament, dar trebuie să-l accepți. De exemplu,

tu ai ales să nu-mi spui cum te-ai ars prima dată. Docbotul se duse în spatele scaunului cu rotile. Asta a cam ruinat tot ceea ce încercam să realizez în sim-ul de împăcare.

Spur se întoarse să se uite la el.

— Ai știut tot timpul?

Docbotul de agăță în spatele scaunului.

— N-aș mai fi doctor dacă nu mi-aș da seama când pacienții mă mint.

Începu să-l împingă pe Spur spre trapă.

— Dar tu lucrezi pentru Președinte.

Spur nu era sigur dacă voia să-și asume responsabilitatea pentru această decizie.

— Încasez banii lui Jack Winter, zise docbotul. Nu-i cer sfatul când vine vorba de practica medicală sau spirituală.

— Dar dacă eu le spun oamenilor că Vic și Confort sunt salvați și că exteriorii continuă să trăiască după ce mor?

— Atunci or să știe și ei.

Spur încercă să se imagineze păstrând secretul nemuririi exteriorilor pentru tot restul zilelor lui. Încercă să-și imagineze ce s-ar întâmpla cu Statul Transcendent, dacă el ar spune ceea ce știa. Gura îi deveni uscată ca făina. El nu era decât un fermier, își zise; nu avea o imaginație atât de bună.

— Spui că nu e absolut necesar să-mi ștergi toate aceste amintiri?

— Doamne, nu. Doar dacă vrei să uiți de mine.

Când trecură pe lângă trupul lui Confort, Spur zise:

— Oprește o clipă.

Întinse mâna și atinse giulgiul. Se aștepta să fie vreun material bizar de-al exteriorilor, dar era o simplă pânză de bumbac.

— Ei știu că aș putea alege să țin minte, nu-i așa? Memsen și Măritul Gregory s-au jucat cu mine până în ultima clipă.

— Fiule, spuse doctorul Niss, Măritul Gregory e doar un copil și nimeni din cele O Mie de Lumi nu știe ceea ce știe Preavenerabila.

Dar Spur încetase să asculte. Frământă giulgiul între degetul mare și arătător, gândindu-se cum el și frații Joerly obișnuiau să se aventureze la ruinele de la Mercy’s Creek când erau copii. Adeseori unul dintre el avea parte de o moarte glorioasă ca parte a jocului. Exploratorul care bea curajos din cupa cu otravă ca să-și elibereze tovarășii, căpitanul piraților care era străpuns cu sabia apărându-și comoara, regina spiridușilor care mai curând își străpungea inima decât să-și trădeze castelul. Atunci el sau Vic sau Confort se împleticeau dramatic pe solul pădurii și zăceau acolo, cu obrazul lipit de stratul de frunze, nemișcați ca niște pietre. Ceilalți se opreau puțin lângă trup, apoi dispăreau în pădure, pentru ca eroul căzut să se poată reîncarna și jocul să poată continua.

— Vreau să merg acasă, zise în final.